

DÒNG ĐỜI NỔI TRÔI

LÊ VŨ TRỌNG NGHĨA

Mục lục

Mở Đầu

Chap 1

Chap 2

Chap 3

Chap 4

Chap 5

Chap 6

Chap 7

Chap 8

Chap 9

Chap 10

Chap 11

Chap 12

Chap 13

Chap 14

Chap 15

Chap 16

Chap 17

Chap 18

Chap 19

Chap 20

Chap 21

Chap 22

Chap 23

Chap 24

Chap 25

Chap 26

Chap 27

Chap 28

Chap 29

Chap 30

Chap 31

Chap 32

Chap 33

Chap 34

Chap 35

Chap 36

Chap 37

Chap 38

Chap 39

Chap 40

Chap 41

Chap 42

Chap 43

Chap 44

Chap 45

Chap 46

Chap 47

Chap 48

Chap 49

Chap 50

Chap 51

Chap 52

Chap 53

Chap 54

Chap 55

Chap 56

Chap 57

Chap 58

Chap 59

Chap 60

Chap 61

Chap 62

Chap 63

Chap 64

Chap 65

Chap 66

Chap 67

Chap 68

Chap 69

Chap 70

Chap 71

Chap 72

Chap 73

Chap 74

Chap 75

Chap 76

Chap 77

Chap 78

Chap 79

Chap 80

Chap 81

Chap 82

Chap 83

Chap 84

Chap 85

Chap 86

Chap 87

Chap 88

Chap 89

Chap 90

Chap 92

Chap Cuối (P1)

Chap Cuối (P2-Ending)

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

... "Cúi đầu thủ thế... Tay không rời mắt... Vào góc... Thoát ra... Thọc, thêm lực hơn nữa... Thân trên linh hoạt... Móc ngang... Chân di chuyển nhanh hơn nữa..." - Tiếng thầy võ sư quát dồn dập hướng dẫn khi tôi đang tập thực chiến trên sàn Boxing cùng một đàn anh khác. Đến với cái môn thể thao nhỡ thể lực này chỉ vốn vẹn có gần 2 năm nhưng cũng đủ biến tôi từ một thằng hs cấp 3 yếu ớt, trăn cảm. Trở nên rắn rỏi và cứng cáp hơn cả về cơ thể lẫn tâm lý. Nói về cuộc sống của tôi đến thời điểm hiện tại có thể miêu tả bằng những từ như "Buồn", "Khô", "Bất Hạnh", "Thiệt thòi"... Hajzzz, tự bản thân tôi thì thấy hợp với 2 chữ "Vô cảm" hơn. Từng có một gia đình hạnh phúc, tròn đầy như bao gia đình khác với bố mẹ và một thằng em trai kháu khỉnh. Nhưng tất cả đã chấm dứt với tôi bởi một tai nạn giao thông khi tôi vừa đỗ vào trường chuyên cấp 3. Cả gia đình vui mừng đón tin vui và tưởng thưởng cho tôi một chuyến du lịch xa nhà mà trước khi thi tôi đã đòi hỏi nếu đỗ. Cuộc đời đã cướp mất gia đình của tôi hay là chính bản thân tôi đã làm hại những người thân yêu ruột thịt của mình. Nhiều đêm tỉnh dậy trong cơn ác mộng, nhìn vào vết sẹo dài gớm ghiếc trên ngực. Tôi lại tự dằn vặt tại sao kẻ chết đi không phải là mình mà lại là bố mẹ và em trai. Khóc rất nhiều, trăn cảm có, ù lý có. Từ một hs cấp 2 năng động và hoạt bát, tôi trở thành một hs cấp 3 hoàn toàn khác, vô cảm và băng giá... với mọi thứ xung quanh. Cuộc đời đã ném vào tôi những nỗi mất mát đau đớn nhất. Thì hà có gì tôi lại phải cởi mở đón nhận cái cuộc đời ấy. Tôi còn tồn tại và phát triển trong cái cuộc đời này, hoàn toàn chỉ là bởi nghĩa vụ và trách nhiệm với lời hứa mà tôi đã hứa với cha mẹ trước giờ lâm tử. Rằng phải cố sống và sống tốt. Tôi sẽ cố sống, còn để sống tốt... tôi chưa thể cảm nhận, vì tôi vô cảm, hay có khi cố sống cũng là một dạng thù hình của sống tốt rồi cũng nên. 3 năm cấp 3 trôi qua nhạt nhẽo, chẳng có ấn tượng gì đọng lại trong tôi ở cái tập thể này và ngược lại cũng vậy... không bạn bè, không người yêu. Thay vào đó những dấu ấn và bạn

bè của tôi lại được hình thành rõ nét ở cái CLB boxing này. Nơi mà có lẽ chỉ vài tháng nữa tôi sẽ phải xa nó... nếu tôi đỗ đại học.

- Lên Hà Nội nhớ đừng đua đòi, cố gắng làm thêm để trang trải nhé. Rảnh thì về chơi với cô - Cô ruột tôi cất tiếng.

Tôi cười khẩy, chào cô rồi quay lưng ra đi mà không có lấy một chút lưu luyến gì cái ngôi nhà này, gia đình của cô tôi. 3 năm sống trong ghê lạnh và cô độc, tôi cũng không dám trách móc gì vì ít nhất cũng đã phải sống nhờ nhà họ trong một thời gian dài. Dù tiền sinh hoạt hàng tháng thì vẫn trích từ tài khoản trong ngân hàng mà bố mẹ tôi để lại cho tôi khi nào tới 18t mới được toàn quyền sử dụng. Cơ mà tôi có cái quyền để không yêu quý cái ngôi nhà ấy. Ngày biết tin đỗ ĐH cũng là ngày mà tôi lên sẵn phương án cho một cuộc sống tự do, tự lập, riêng một cá thể hoàn toàn.

- "Con chào bố mẹ, anh chào em trai nhé. Tạm biệt gia đình thân yêu... Con đi đây" - Chờ cho nén nhang cuối cùng tắt hẳn tôi khoác balo rời nghĩa trang thành phố để bắt xe khách lên HN. Ngoảnh mặt nhìn qua ô kính nơi chôn rau cắt rốn của mình, nơi mà gia đình mình mãi mãi ở lại đến khi xa dần, khuất dần... Con đang bước tiếp hành trình của con đây, con sẽ cố gắng thực hiện toàn vẹn lời hứa với gia đình mình... Con hứa...

Chiếc xe bon bon trên đường quốc lộ ngày một xa dần, bên trong nó là một con người cô độc với những hành trình chông gai của cuộc đời đang chờ đợi trước mắt...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 1

Trường ĐH XYZ ngày nhập học một ngày đầu tháng 9...

- Ôi thôi, tiền lại đứt tận trong balo rồi, cô chờ em một lát ạ - một thằng tân sv đứng cạnh tôi đang loay hoay để lấy tiền lẻ mua bộ tài liệu nội quy và quy chế nhà trường.

- Tôi: Đây cô ơi, em gửi hộ bạn luôn.

- Oh, thôi đây... tôi tìm đây rồi. Ờ... vậy cảm ơn ông nhé... Oh, cùng khoa luôn à!!!

Vậy là có duyên gặp được ngay một thằng cùng khoa trong ngày làm thủ tục nhập học, 2 thằng nhanh chóng bắt chuyện làm quen tại quán căng-tin trong trường.

- Tôi tên Xuân, ông tên gì??

- Tôi: Uh, Tuấn.

- Xuân: Dưới tỉnh đúng không, tìm được chỗ trọ chưa? Chỗ tôi đang ở một mình, phòng khép kín đây.

- Tôi: Tôi vẫn đang tìm... Chỗ ông giá cả thế nào... Ở chỗ nào vậy...???

Sau cuộc gặp gỡ và làm quen chớp nhoáng tôi nhanh chóng dọn về ở cùng thằng Xuân luôn. 2 thằng mới gặp nhưng cảm nhận về nhau có thể nói là tương đối tốt. Thẳng thắn, dứt khoát và không lươn lẹo, vậy là đủ để chơi và sống chung với nhau rồi. Còn ở với nhau được dài ngắn bao lâu thì còn tùy vào tương lai và bản chất thật của mỗi thằng.

Một tháng nhập trường nói chung là chẳng có gì để nói, rỗng rã suốt một tháng 9 trôi qua chỉ toàn nghe chém mấy cái đại loại về nội quy quy chế nhà trường, chính trị phản động, rất toàn mấy thứ hại não, vô tác dụng với bản thân tôi và... nhiều đứa tân sv khác.

- Tôi: Làm điều mày... đây.

- Xuân: Uh... Đh đ' gì học chán như con kẹc. Biết thế ở mẹ nhà vừa kiếm tiền vừa được chơi.

- Tôi: Trông vào cái quán karaoke nhà mày thì chục năm nữa là cùng chứ gì. Quản lý phức tạp lại cần tay to, đ' biết nhà mày như nào chứ dưới tao nhiều quán được 5, 6 năm là nghỉ rồi.

- Xuân: Ờ, nhà tao làm cũng bình thường, lãi cũng được so với mặt bằng chung mà dưới tao nó vắng nên vậy... Mày nói đúng đấy, ông bà già tao cũng chả tha thiết lắm đâu, giờ làm để kiếm cho tao sau này là chính thôi.

- Tôi: Sướng... con một!!!

- Xuân: ... Ra trường xong nếu thích thì về dưới kia làm cùng tao. Gì chứ về dưới ...

- Tôi: Về làm tình hả mày, hehe... Đ' sao đâu, tao cũng quen rồi, mà tao còn quê tao nữa, không ở trên này thì tao cũng về dưới đấy.

- Xuân: Ủ... còn nhà mày ở đấy nữa nhỉ... Hôm về đưa tao ra mộ thăm nhà mày...

- Tôi: Ủ... thôi vào điểm danh đi.

Thằng Xuân này nhà con một cũng là dân tỉnh Bắc như tôi, nhà nó làm món karaoke nên cũng tương đối khá giả. Nói chung là một thằng chơi được, khó ở như tôi mà chỉ sau có hơn một tháng sinh hoạt chung cũng cảm thấy quý nó. Với nó chắc cũng vậy, cái cảm tình qua lại phần lớn có được từ cái tính thẳng thắn, thoáng thỉnh và biết đi đều với nhau.

Nói qua một chút về cái trường tôi đang theo học, đây là một trường thuộc bên kinh tế, nói chung cũng được xếp vào dạng top đầu của ngành. Lớp của tôi có tất cả hơn 50 sv, đa phần cũng đều là dân tỉnh từ khắp các nơi trên mọi miền đất nước dạt về, nhét chung vào một chỗ rồi định nghĩa thành một cái lớp. Lên đời rồi, trưởng thành hơn rồi, có nên chẳng là phải cởi mở với cuộc đời hơn. Nếu cấp 3 chỉ học với một mục đích duy nhất là ng ồi được vào đây. Giờ ng ồi được trên ghế giảng đường rồi thì mục đích không còn đơn thuần chỉ là học để lấy điểm số nữa, quan trọng là học để sau này biết việc mà làm, biết nhìn người mà cư xử. Hajzzz, phải tái hòa nhập thôi, quá khứ đã qua được 3 năm rồi, cái nơi lưu dấu những hình ảnh đau thương ấy cũng đã tạm thời trôi xa. Không thể cứ sống mãi với nỗi dằn vặt ám thị đó được, gia đình mình ở trên cao chắc cũng không mong muốn mình sống một cuộc đời như vậy. Một mảnh đất mới, một ngôi trường mới và một tập thể với những cá thể mới, trưởng thành hơn. Tôi cũng phải trút bỏ dần cái vỏ bọc vô cảm và trốn tránh cuộc đời bấy lâu nay thôi... Cuộc sống luôn luôn tiếp diễn và muốn sống được, sống tốt thì tôi phải tự thay đổi mình... Trở về với con người năng động, đầy hoạt bát như trước kia??? Trong lòng tôi một phần cũng muốn như vậy... nhưng chắc là phải cần thêm một khoảng thời gian nữa....

Lớp tôi có thể coi là khá đồng đều về mặt giới tính, âm dương xấp xỉ 50/50, nam hơn được 2 thằng coi như không đáng kể. Mà cái lớp thuộc ngành top này thì hình như con cái đa phần cũng đều thuộc những gia đình có điều kiện, có cơ có thế thì phải. Sv đ' gì toàn tay ga đất tiền với xài ip, con gái thì xúng xính túi xách bóng bẩy, con trai thì đồng hồ đeo chọi chọi, quần áo, tóc tai nói chung đẹp và sành điệu. Vô mẹ đúng cái tập thể toàn thể loại cơ to thế này tôi cũng thấy... hay hay vì như vô tình mình không cần làm gì thì cũng gần như là một trong những nhân tố "đặc biệt" nhất của lớp vì... éo giàu. Trên phong dưới bò toàn đồ hàng chợ, giày da nhả từ Đ.Anh, casio g-shock mua cũ đã bạc phếch, chạy wave thái còi - chiếc xe thân yêu mà ngày xưa mẹ thường chở tôi đi học thêm. Ở cơ mà cái lớp này trông thế nhưng học lâu thì thấy có vẻ cũng không đến nỗi nào. Không cảm giác thấy có một sự kỳ thị hay "tách biệt" nào trong thái độ và hành động thường ngày giữa các thành viên với nhau. Lớp cũng khá chăm chỉ và bọn cán bộ cũng có cái tâm hòa hợp các cá nhân lại thành một tập thể đoàn kết. Cũng có vài đứa chơi được, làm bạn được. Con gái nhiều đứa

xinh, ngon, nhìn cũng thích. Con trai nhiều thằng phong độ, tài lẻ trông cũng hay... Lớp mới của tôi nó thú vị, mới mẻ như thế thật hay là do... một phần nào đó trong con người tôi đang dần có sự biến chuyển... Thấy có cảm tình với cái lớp này, cái môi trường này hơn r ồi đấy... Tìm thêm bạn thôi nào...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 2

- Nhìn gì mà thộn mặt ra vậy ku? - thằng Kiên cùng lớp x ò vào hỏi.
- Tôi: Ờ... Nhìn gì đâu, à, ờ nhìn gái, đây trên toàn em xinh nhẽ
- Kiên: Kết em nào chưa? Từ hôm nhận lớp đến giờ hơn tháng tôi cũng chấm được gần chục em rồi.
- Tôi: Ăn tạp à, đ' gì mà mút nhiều thế.
- Kiên: Còn ít đấy, lớp cấp 3 tôi còn nhiều nữa. Ờ, mà lớp mình nhiều con ở HN phết. Mà toàn hàng ngon vờ lờ, nhẽ!!!
- Tôi: Tôi cũng chả để ý lắm,ng ời bu ồm bu ồm mắt thi thoảng ngắm thôi. Cũng không đến lân mình người nên chả ham hồ mấy.
- Thích thì cứ hít, mất đ' gì đâu ông, đâu thích đưa nào trong này - 2 thằng nữa chêm vào tên là Phong và Hùng.
- Tôi: Đưa nào giàu mà xinh nhất ấy, hê hê
- Hùng: Lớp toàn con giàu, cơ mà xinh nhất thì chắc là con Hằng.
- Phong, Kiên: Ờ, con bé đấy công nhận xinh thật, hàng họ cũng nuốt nà.
- Tôi: Đâu, đưa nào???
- Đấy, con bé sơ mi caro đỏ, tóc hoe vàng búi dài kia kìa, nhìn ngon đúng không - mấy thằng phụ họa.

- Phong: Cái đứa bên cạnh cũng xinh đấy chứ... Con bé mặc áo thun ghi ấy.

- Kiên: À, nó tên là Trà, hồi trước ôn cùng lò với tôi cả năm trời. Cơ mà con bé này nhà nó làm bóng với cho vay nặng lãi nên dạng như bọn mình chắc không hợp.

- Tôi: Ờ, thế chắc không đến lân tôi rồi, hê hê.

- Kiên: Đứa nào, cái Hằng á, ờ nó chắc là được nhiều thằng tán đấy, trong lớp đã vài thằng để ý rồi. Bên ngoài nữa thì không biết, chắc phải cả rồi.

- Hùng: Rồi b... á!!!

- Tôi: Thôi định mệnh các bố, biến mẹ đi, đứng đây này giờ ô nhiễm vài lol ra. Biến!!!

- Xuân: Nãy chúng mày bàn cái gì mà thậm thụt thế???

- Tôi: Gái.

- Xuân: Con nào.

- Tôi: Cả lớp.

- Xuân: Cụ thể đứa nào??? định mệnh trả lời nghe ngứa hết cả @ ss

- Tôi: Đứa nào xinh nhất ấy

- Xuân: Biết đứa đ' nào???

- Tôi: Thế mày thấy đứa nào xinh nhất!!!

- Xuân: ... Ờ, con bé kia... à, con kia, ờ.. ờ, nhìn nhác qua thì tao thấy con bé kia là xinh nhất. Cái đứa tóc vàng, áo caro đỏ kia kìa, nhìn ngon

phết. Nhìn như gái Nhật ấy mà.

- Tôi: Đó, bàn về nó đó... Đến vừa rồi tao mới biết tên nó là Hằng.

- Xuân: Lát về mượn thằng Thảo (lớp trưởng) bản danh sách lớp xem info nó thế nào. Mà nó là gì Hằng?

- Tôi: Đệm là Thu Hằng (TH) thì phải.

"Phịch... Brum.. Xịch.. xịch..... Két.két.. két... Rầm.. rầm..." - Thôi, vừa trèo lên xe chuẩn bị biến xới thì bị thằng ch.ó nào nó thông @ ss cho lăn bò càng cả xe và người ra giữa sân làm hàng chục cặp mắt trong bãi gửi xe tò mò quay ra nhìn soi mói. Tay trái tê buốt mất cảm giác rồi, vớ vẫn gãy tay thì bỏ xừ.

- Tôi: Đm đi đứng kiêu đ' gì thế!!!

- ... Ơ... xin lỗi... Cho mình xin lỗi... - một giọng con gái nhẹ nhàng, thanh thanh vang lên trong ngập ngừng.

- Tôi: (Quay ngoắt lại và... tự chửi đờ mờ trong đầu vì cái đũa đâm tôi chính là con bé Hằng cùng lớp) - ... Con gái gì mà phóng xe bạt mạng thế. Không thấy đằng trước có người sao!!!

- Hằng: ... Mình xin lỗi... tại mình bị trượt tay nên... Bạn có sao không, bị trầy hết rồi... Ra đây để mình lau cho...

- Tôi: Thôi khỏi, lần sau đi xe thì cẩn thận, để ý vào. Đâm phải người già hay trẻ con thì mệt đấy!!!

- Hằng: (Cúi gằm mặt lý nhí) - Mình... xin lỗi...

Tay trái trật khớp hoặc gãy chắc rồi, tê buốt đến không cử động nổi. Tôi nặng nhọc dựng chiếc xe lại bằng một tay trong trạng thái khó chịu vì tiếng con bé Hằng cứ léo néo, dậm dờ bên tai.

- Hằng: ...Bạn.. bạn để mình giúp... qua đây để mình xem vết thương đã...

- Tôi: Thôi, không sao... Brum... Vèo.. vèo... - tôi bực mình phóng xe đi luôn, cái tay trái mà để lâu không bó thuốc ngay, sau này thành tật thì đánh đấm được gì nữa.

- Hằng: (Ý ới gọi theo sau lưng) - Bạn gì ời... đợi mình đã...

Toi mất g ãn củ cho vụ băng bó oan này, may mà chỉ bị gãy một phần nhỏ xương ở cổ tay. Mất thêm 1.5 tháng nữa "phế tay", vẫn thấy may vì đây là tay trái nên các sinh hoạt thường niên như viết, ăn, bắt sóc học lọ... vẫn có thể thực hiện.

- Xuân: Vừa rút ti ãn ở tk à?

- Tôi: Chứ không thì lấy đâu.

- Xuân: Ủ, bảo mày quản lý cho tốt thôi. Một đồng ti ãn trong tay đấy, cứ tiêu bừa bãi hết lúc nào không hay đâu.

- Tôi: Định mệnh m... Ủ, thôi, mày khuyên tao nghe, tao cũng biết giữ gìn mà. Tao khóa tạm thời tài khoản chính r ãi, chỉ để lại vài chục trong tk phụ phòng việc gấp thôi, như việc này chẳng hạn.

- Xuân: Sao lúc ấy không để cái Hằng nó đưa đi.

- Tôi: Lúc ấy tao đang bực với cả lo cho cái tay nên vội đi luôn.

- Xuân: Thôi cũng được, để sáng mai đi học cho nàng nhìn nàng xót, hehe

- Tôi: Thích thú đ' gì. Tao là tao ghét mấy con ưỡn ẹo như vậy. May mà tay chân hôm nay cũng không bị nặng.

- Xuân: Ủ, chắc nó cũng vô tình thôi. Thôi, mai mà nó ra gặp mày xin lỗi thì nhớ kiếm một chầu cho anh em hưởng sái nhé, hehe

- Tôi: Ờ, chắc mai bắt nó đên bữa bia, không biết nó có chịu không. Mà thôi kệ đi, giờ đớp đã... Đói r ấ!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 3

Hý hứng mở cửa trong bụng với cái viễn cảnh sắp được con bé xinh xắn nhất lớp (có khi còn nhất khoa nữa) "đền bù" hậu quả. Ngày hôm sau tôi vác "quả tay" hần hồ lù lù đi vào lớp, cố gắng đi thật chậm và dè dặt để con bé Hằng nó nhìn thấy mà "xót". Cơ mà đúng thật đời éo như là mơ khi chả thấy bóng dáng "nàng" đâu cả, thay vào đó là tiếng xì xầm, bàn tán, tò mò của một tụi cả trai lẫn gái mà tôi chưa kịp thân.

- Phong, Kiên: Tay chân làm sao thế kia? Sao, gãy à?
- Tôi: Gãy đâu, bó bột chơi chơi cho đỡ ngứa, hề hề
- Hùng: Bị làm sao thế? Ngã xe hay đánh nhau?
- Tôi: Ngã xe vì ngắm gái, sau bị thằng bõ nó táng, okie!!! ^^
- Định mệnh ông, hỏi thì trả lời cho tử tế
- Xuân: Nó đi ngu nên bị xòe thôi, thôi thày vào rồi kìa.

Học cái môn Triết "văn tiết" này đúng là khó ưa kinh khủng, chả hiểu các bố đi làm ai cũng kêu sau này cần. Mà hiện tại học thì thấy chán mớ đời, cứ như nhõ đá vào sọ. Ngắm vào Voz đọc truyện còn bổ ích hơn. 15' trôi qua trong tra tấn lỗ tai và... nhức hình lỗ mũi. Đệt mợ thằng ôn Xuân hôm qua tằm xong không bôi phèn, mùi hôi nách nồng nặc lan tỏa khiến mấy thằng Phong, Kiên, tôi... chết sặc vì ngửi gần nó, mẹ kiếp là hôi. Đang định sút cho nó phát thì.

- Phù... thừa thày cho phép em vào lớp ạ... - Là cái Hằng, đang hốt hải chạy vào lớp.

Móa nó, con bé này sao nhìn nó cứ hài hài thế nhỉ, xinh đẹp thật đấy nhưng cái dáng cun cút, lon ton thế kia thì không ra dáng tiểu thư cho lắm. Lẽ ra phải...

- Xuân: Thích nó r ồi hả (huých nhẹ vai tôi).

- Tôi: Ủ, môn Triết này học hay vãi

- Xuân: Mẹ thằng ch.ó này..... Để lát chờ ra chơi xem nó có xuống đây với mày không. À, mà liệu nó có biết mày không???

- Tôi: Chắc không, mà thôi, giờ tao lại thấy ngại gặp nó. Xong chuyện thì chỉ báo chúng mày thôi.

- Xuân: Hehehe, biết thế là tốt, tý nữa ra chơi anh nhường bàn cho 2 anh chị "tâm hự" nhá...

Và kết thúc cả buổi hôm ấy lần ra chơi cũng chẳng thấy con bé Hằng nó quay xuống đoái hoài gì tới thằng đang cdsht là tôi, mơ một bữa bia hoành mà cuối cùng đến một lời xin lỗi cũng éo nhận được. Thôi thì... đây cũng éo cần, nhá

- Xuân: Đờ mờ mày bị nó bơ thật à, số nhỏ vãi lù nhê

- Tôi: Tại mày hôi nách đấy - tôi đáp trả khi 2 thằng thả bước ra bãi gửi xe. Bị "phê" nên tôi phải đi cùng xe thằng ôn thối nách này.

- Bạn gì ơi... Bạn ơi - vẫn cái giọng nữ thanh thanh, nhẹ nhàng ấy cất lên.

- Tôi: Hờ... ờ... - là con bé Hằng đang đứng vẫy vẫy nhún nhẩy gọi tôi.

- Xuân: Gọi mình hả bạn

- Hằng: Hi, không... .. Ui, bạn ui, mình xin lỗi bạn rất rất nhiều ạ. Giờ tay bạn bị thế này mình không biết phải làm sao nữa

- Tôi: Uhm... đái bọn mình bữa bĩa là được, okie.

- Hằng: Thế thôi á, ừ, vậy thì đi

- Tôi: Chờ mình đã... Alo.. alo (tôi gọi một lèo bọn Phong, Hùng, Kiên đi theo định troll con bé này một vố mà ai dè nó vẫn tỉnh bơ, mặt không đổi sắc. Tôi quên mất một đi ều vì nó là con nhà giàu mà)

"1.2.3.zô... 2.3.nốc... ". Tại một quán nhậu gần đó, một cái bàn to với 5 thằng choai choai quây một con bé xinh xắn ngồi giữa.

- Phong: Hằng uống tốt phết đấy nhỏ.

- Hằng: Bĩa mà, rượu mình mới sợ, bĩa này ngọt uống ngon

- Xuân: Không ngờ là Hằng không biết mình và thằng Tuấn học cùng lớp đấy.

- Hằng: (Đang cắn dở miếng nem, nhìn như Jav) - Ủ, không biết mà, nên lúc sáng tớ mới phải tìm xe Tuấn ở bãi xe. Mà tìm mãi không thấy nên mới vào muộn. May lúc về chạy ra sớm mới "đón lỡ" được Tuấn

- Tôi: Nhìn thích chí nhỉ, đấm người ta phết xong đi ăn mừng, vụ này lời to roài

- Hahaha, bọn tao thấy béo lắm Tuấn ạ, haha - mấy thằng bạn xoay đều tôi.

- Hằng: Hì, mình biết lỗi rồi mà... Tuấn còn đòi bồi thường gì nữa không? (mặt hớn hở chắc đang nghĩ tôi sẽ vì sĩ gái mà bỏ qua).

- Tôi: Qua đón mình đi học đến khi nào tháo bột thì thôi

- Xuân, Phong, Hùng, Kiên: W.T.F???

- Hằng: Hơ... rồi... okie, ghi địa chỉ cho mình đi

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 4

- Tôi: Đùa thôi, làm gì mà Hằng hồ hởi thế. Có Xuân đưa mình đi được rồi.

- Hằng: Hì hì, nếu Tuấn cần thì để mình qua đi cùng cũng được mà. Không hẳn là áy náy đâu mà là trách nhiệm thôi.

- Xuân: Bạn đã có ý tốt thì nhận lời đi mà... Hằng cứ qua đi cùng bọn mình cho vui, học được hơn tháng rồi mà bọn mình cũng mới chỉ thân được có từng này đứa thôi. Đây địa chỉ bọn mình đây...

"Ăm.. Ầm... Uỳnh..." - tiếng sấm chớp bất chợt vang lên, chắc là sấm cuối mùa rồi. Hajzzz... đúng là cái cuộc đời mình, lâu lắm rồi mới được một bữa vui vẻ vậy mà cuối cùng lại phải kết thúc sớm trong vội vã để cả bọn về nhà tránh mưa...

Tối hôm đó...

- Xuân: Tìm gì đấy??? Xin đi làm gia sư à?

- Tôi: Uhm... Tao mới đăng ký từ tuần trước, vừa nhận thông báo đi dạy xong. Tối mai nhận hs, bọn này làm ăn nhanh phết.

- Xuân: Sao mà làm gì tao cũng đ' biết vậy. Lần sau có gì thì chia sẻ nhé.

- Tôi: Cái này trước sau gì mà cũng biết nên tao mới không nói, mà cũng chẳng quan trọng. Thôi, ngủ đi mà, game ghiếc gì nữa muộn rồi.

- Xuân: Cứ để máy đẩy tao vào võ lâm chút. Mai cái Hằng đến nó gọi nên không sợ ngủ quên.

- Tôi:.....

- Hằng: Đẩy, cứ đi như thế này có phải vui hơn không!!!

- Tôi: Ng ỡ sau Hằng sợ bỏ bùa ra.

- Hằng: Không ng ỡ đâu mà sợ... Mà nếu ng ỡ thì... Hằng đến tiếp... hehe

- Xuân: Ê ê... làm gì mà đi chậm thế...

Sáng hôm sau đúng như đã hẹn, con bé Hằng lọ mọ đến "đón" bọn tôi đi học cùng. Mà thiệt ng ỡ sau xe nó tôi mấy lần tỳ sồn ra sịp vì nó lái... khá ngu, mấy lần suýt đâm nếu không có tôi nhắc nhở. Thà ng ỡ sau Xuân hôi nách cho nó lành, vớ vẫn gầy thêm cái tay phải nữa thì tối nay khốn nạn. Cơ mà cũng có cái thú khi được ng ỡ sau một con bé xinh xắn . Tóc búi tó, dù đội mũ bh nhưng vẫn lộ ra khoảng gáy cao trắng trẻo, giọng nói trong veo, hương thơm nhẹ nhàng của cơ thể và mùi nước hoa phảng phất cũng đủ giúp tôi tỉnh táo hơn sau cơn ngái ngủ vì thiếu giấc. Nghĩ kỹ lại thì... vẫn sướng hơn ng ỡ sau cái thằng hôi nách kia, có sự hưởng thụ nào mà không phải trải qua mạo hiểm và thử thách đâu cơ chứ .

Vào bãi gửi xe tôi và thằng Xuân mới cảm nhận thấy rõ hơn độ "hot" của con bé này. Đi đến đâu là cả trai lẫn gái nhìn đến đây, phần vì ngưỡng mộ, thèm thu ờng, phần chắc vì so bì, gato.

- Phong: Hê hô... hôm nay đi cùng cái Hằng thật à... Đấy, tôi để ý hôm nào nó gửi xe là cái thằng ôn kia cũng chờ sẵn để bắt chuyện rồi đi cùng.

- Thằng đấy là thằng Đạt, cùng khoa mình đấy, nó học lớp xxx. Xưa học cùng trường Việt Đức với cái Hằng thì phải - thằng Thảo lớp trưởng chêm vào.

- Tôi: Ông cái éo gì cũng tương nhờ

- Thảo: Thì xưa tôi học Trần Phú gần trường nhau nên gặp bọn trường này ngoài quán suốt mà. Thăng này đá bóng hay phết, h ấ giải cấp 3 TP nhìn nó đá trâu bò vãi.

- Kiên: Thì nhìn tướng nó đô con thế kia mà, chắc phải hơn m8 ấy nhờ.

- Xuân: (Vừa gửi xe xong) - Đứng bốc phét gì đấy mấy bố, lên lớp thôi.

Cuối cùng thì cũng nuốt trôi buổi học sáng ngày hôm nay. "Triết vấn tiệt" và "Kinh dị chính trị" không hổ danh là 2 môn học đỉnh cao cho cách học vẹt và thi phao của sv. Sự nhàm chán vừa được chấm dứt, đang hồ hởi chuẩn bị ra về thì thằng Thảo nhanh như sóc chạy lên bục "cướp đường" để hô hào mấy thằng đực lớp tôi ở lại bàn kế hoạch tổ chức 20/10 sắp tới cho lũ con gái. Mẹ, đang đói thì chớ mà nghe mấy thằng này bàn ra bàn vô toàn mấy thứ cũ mèm, linh tinh, sến củ. Tôi bèn ngửa răng chêm vào.

- Tôi: Chia 28 thằng ra thành nhiều nhóm, mỗi nhóm phụ trách chúc một vài đứa. Xong quay cờ nhíp ghi lại, cuối cùng ghép vào 1 video. Hôm 20/10 học Kinh tế vĩ mô thì mượn máy chiếu của cô r ấ xin ít phút mà làm, à nhớ chúc cả cô nữa.

- Ờ.. ờ... Cũng được đấy, xong qua Sohok làm một ch ầu karaoke nữa là vừa xinh - vài thằng tán thành phụ họa.

- Thảo: Vậy kế hoạch tạm thời là như vậy, về phần hoa hoét thì hiện nay mình đang liên hệ để đặt. Khi nào tính toán xong tương đối thì sẽ tiến hành thu chi các bạn nam sau. Việc này là việc nội bộ của con trai lớp mình nên các bạn không bàn thêm gì với 2 bạn cán sự nữa nhé (bí thư và lớp phó là nữ). Okie!!!

Lớp có thằng lớp trưởng mẫn cán và nhiệt tình như thằng Thảo kể cũng hay. Nhờ nó đứng ra hô hào, kêu gọi tổ chức các hoạt động mới kéo được

tinh thần tập thể của lớp lên. Cũng nhờ sau vụ này mà tôi đã quen thêm được một số thằng bạn mới.

Đang phiêu diêu gật gù với những giai điệu yêu thích bên chiếc tai nghe thì có cuộc gọi đến. Là số thằng Hùng.

- Hùng: Ê ku, đang làm gì đấy? Tối nay cả bọn cafe nhé, cái Hằng vừa rủ được mấy con bé trong lớp đi cùng

- Tôi: Uhm, để tôi bảo thằng Xuân, tối nay thì tôi bận r ồi.

- Hùng: Sao, bận bịu đ' gì:o, đi cho vui, tiện thể quen thêm bạn luôn.

- Tôi: Tối tôi bận r ồi, để khi khác cũng được, thế nhé.

- Hùng: Rủ rê ông khó vl, thế thôi nhé!!!

Nằm nghe nhạc thêm một lúc nữa thì "Tít... Tít... " - lại có tin nhắn đến, lần này là của Hằng.

- Hằng: "Tuấn đang ở đâu đấy? Tối nay rảnh không?"

- Tôi: "Đang ở trên giường. Hùng vừa gọi cho mình r ồi, tối nay mình bận nên không cafe được đâu. Xuân thì chắc là nó đi được."

- Hằng: "Khiếp, Tuấn nt cứ như để người khác không hỏi thêm được gì nữa ấy . Vậy thôi để lần khác vậy. BB T."

- Tôi: BB H.

- Bọn thằng Hùng cái Hằng vừa rủ tối đi cafe đấy, mà đi được thì báo lại bọn nó, tao thì bận đi gia sư r ồi - tôi nói vọng vào khi thấy thằng Xuân đóng sập đi ra từ nhà tắm. Lần này chắc là nó đã bơi phèn đầy đủ nên không khí vẫn có thể lưu thông một cách bình thường.

- Xuân: Mưa gió thế này cafe cà pháo ế gì... Mà thôi, cố đi để ngắm gái cũng được, hehe. Mà này, học sinh của mày là gái hay trai vậy?

- Tôi: Gái, lớp 12.

- Xuân: Xuynh không, hehe

- Tôi: Chắc cũng phải ngang mày!!!

- Xuân:.....

- 6h45 tối...

"Mưa với gió như kẹc... " - Tôi chửi thề trong suốt quãng đường chạy xe đến nhà học sinh. Phải lái bằng một tay trong cái đồng áo mưa vướng víu, lũng nhùng. Đã vậy cánh tay trái còn thỉnh thoảng lên cơn ngứa như điên, cứ tưởng vậy là đã khó chịu lắm rồi thì bỗng... "Vút... Vèo... Ào.. ào... " - Một con nhóc chạy chiếc Li trắng biển xyz phóng vèo qua vũng nước gần đó, ngay trước mặt tôi - Cảm giác ướt át xen lẫn bức tức lan tỏa đến mức làm tôi muốn bật ra khỏi miệng một câu chửi thật to. Đờ mờ, lại là bọn con gái...

- 7h tối...

"Reng... Reng.." - Đứng bấm chuông mà tôi hơi choáng trước sự bề thế của căn nhà mặt đường này, hay nói đúng hơn là cả dãy phố này hầu như nhà nào cũng đều bề thế như nhau cả. Dạy dỗ những đứa con cái nhà giàu chưa bao giờ là một việc đơn giản, dù về tiền công thì tôi có thể yên tâm phần nào là sẽ không lo bị bùng. Ngôi nhà này đẹp thật, quan sát thêm một chút thì tầng 1 bên trong ngôi nhà chừa ra một khoảng đủ để chứa một chiếc audi Q7 và 2 chiếc xe máy khác. Một chiếc Lx vàng và một chiếc Li... trắng... "Cái lèo gì thế này... " - Tôi sửng sò khi đập vào mắt là chiếc biển xyz lù lù bên trong nhà, chính là biển chiếc xe của con nhóc ác ôn lúc nãy "bỏ bom" nước tôi ngoài đường. Nhìn vệt nước bánh xe còn đọng lại

từ ngoài cửa vào đến trong nhà thì đích thị là nó r ồi. Chẳng lẽ đây chính là con bé học trò sắp tới của mình hay sao, FY!!!

- Cháu gia sư đấy phải không? - Một người phụ nữ U40 ra mở cổng cho tôi. Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được sự sung túc và vượng khí hiện rõ trên khuôn mặt của người phụ nữ này. Chắc hẳn là h ồi trẻ cũng được xếp vào hàng "hot girl" thời bao cấp

- Tôi: Cháu chào cô, cháu tên Tuấn, là gia sư được trung tâm chỉ định cho gia đình mình ạ.

- Ừ, cô biết r ồi. Cô tên Hà, con gái cô là My, là học sinh của cháu đấy. Giờ lên gác để cô giới thiệu 2 anh em với nhau luôn.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 5

Mẹ My dẫn tôi lên phòng con bé, một căn phòng khá rộng với tường màu xanh cỏm và la liệt các tượng, tranh, ảnh cũng như thú bông. Một con bé mặc áo thun 2 dây đang nằm quay lưng về phía cửa. Chính là con bé chạy xe bát nháo lúc nãy đây rồi.

- Cô Hà: My dậy đi, gia sư mới của con đây này... Ơ, con bé này hay nhỉ, đang nằm ngủ hay làm gì mà im thin thít thế kia... Dậy, dậy đi My!!!

- My: Gì đó mẹ, con đang nghe nhạc mà... Ơ, ai kia hả mẹ? (cái My quay ra nhìn tôi ngáo ngơ... một con bé khá xinh và dễ thương với mớ tóc bông xoăn như một chiếc cúp lơ chup lên đầu... Con bò điên lúc nãy đây rồi... Một "con bò" xinh đẹp, tôi có thể khẳng định là không thua kém gì mấy so với em Hằng lớp tôi)

- Cô Hà: Anh gia sư mới của con đấy, quên là hôm nay phải học à?

- My: Oh, con nhớ chứ nhưng sao đến sớm thế!!!

"Gia sư mới??? Nghĩa là trước mình đã từng có ít nhất một người?" - Tôi nghĩ thầm trong bụng, nhưng chuyện này thì cũng bình thường thôi. Vì đâu phải thầy trò nào cũng hợp nhau được đâu.

- My: Hi, chào anh zai, gia sư gì mà kool quá mẹ ơi . Thế này chỉ yêu thôi chứ dạy sao được em, hi hi

- Tôi: Hả... Ơ...

- Cô Hà: Nào!!! Cái con này hay nhỉ. Tuấn, cháu đừng nghe, nó chỉ trêu thôi... Con này, mà đừng bắng nhắng nữa, mẹ tìm bao gia sư nữa cho mà mới đủ đây

- My: Khi nào con thấy thích là được, như cái anh nài nài. Đẹp zai, kutoe, tay lại què, quá hay lun ... Thôi mẹ cứ xuống đi để bọn con học, hí hí.

- Cô Hà: Thế thôi, giờ cô cũng có hẹn phải đi ra ngoài. Tuần cố gắng kèm em môn Toán thật tốt nhé. Cái My thì nó thông minh nhưng lười nên học hành vẫn lơ mơ lắm. Thế cháu nhé!!!

Giờ thì trong căn phòng rộng này chỉ còn lại tôi và My.

- Tôi: Em theo khối V phải không!

- My: Anh không tìm hiểu thông tin học sinh trước khi dạy à!!! (FY, nó nói bằng một giọng rất sảng, khác hẳn cái giọng lả lướt, "đong zai" vừa rồi. Con bé này quả không đơn giản như mẹ nó nói, cái chuyện "đếm" gia sư kia chắc cũng từ nguyên nhân con bé quái thai này mà ra)

- Tôi: ... Uhm... Có, nhưng bên trung tâm chỉ cung cấp cho anh về môn em cần phụ đạo thôi. Còn lực học và khối thì không có. Mà cái này thì anh nghĩ mình phải trao đổi và tìm hiểu trực tiếp thì mới rõ ràng được.

- My: Anh muốn "tìm hiểu" tôi như thế nào? (xưng "tôi" mới láo >:()). Chiều cao, cân nặng, số đo 3 vòng, còn... hay mất??? Hehe, làm gì mà nhìn tôi chòng chọc thế, mà anh đang nghĩ tôi "còn" hay "mất" cái gì vậy?

- Tôi: "Còn" hay "mất" gốc kiến thức phải không... Thôi đừng có cợt nhả nữa, nói cho em rõ, đây là chuyện về tiền nong và trách nhiệm. Chứ nếu không phải thì em xong với anh lâu rồi!!!

- My: Ghê gớm vậy á!!! Vậy bỏ qua chuyện tiền nong - trách nhiệm sang một bên thì anh định làm gì tôi???

- Tôi: Giờ trong cái nhà này chỉ còn anh và em, với một người xinh đẹp như em. Theo em nghĩ thì anh sẽ làm gì???

- My: ... Anh cũng "cứng" đấy. Được rồi... tôi đang nghĩ giống anh đây, anh có gan làm chứ...

Tôi lạnh lùng đứng dậy, bước chầm chậm, về phía My. Con bé hơi biến sắc một chút nhưng khuôn mặt ngay lập tức trở lại vẻ bình tĩnh. Một con bé mới sắp sang tuổi 18 mà như thế này thì quả thực là rất khác biệt. Còn cách tầm 1m cuối thì tôi đưa tay phải về phía My...

"Pặc... Khực..." - Cái My nhanh chóng đưa tay trái lên gạt tay tôi ra, tay phải theo đà thành một cú đấm vòng chếch chéo xương quai hàm tôi. Ra chiêu bất ngờ, liên hoàn và gọn gàng - 100% biết võ rồi. Trong một tích tắc, phản xạ luyện tập trong tôi thức dậy. Chân trụ đứng vững, thân trên và đầu khẽ rút nhẹ về phía sau, vừa đủ để cú đấm của My rơi vào khoảng hăng. Liên mạch theo động tác lùi người tránh đòn, tôi giờ tiếp tay phải định làm một cú quét ngang phản đòn trong quyên anh. Nhưng kịp định thần lại ngay lập tức vì đây là cái My, là học trò của tôi và chỉ là một con bé... xinh đẹp. Trong chớp mắt tôi chuyển thế đấm thành thế chụp chảo. Chụp ngay lấy cánh tay phải của My rồi thuận theo đà hăng trước đó xoay vòng My lại rồi áp mạnh người con bé vô bức tường trống sau lưng.

- AAAHHH... ÁÁ.. ÁHHH... - Cả 2 cùng kêu lên thất thanh. Với My hình như là tiếng kêu hoảng hốt khi bị tôi phản đòn bất ngờ và bị ép mạnh vào tường bằng một tư thế "nhảy cảm". Còn với tôi... thì đen hơn nhiều. Sau một chuỗi động tác liên hoàn vừa rồi, tôi đã sơ ý để tay trái bó bột bị động trong lúc ép chặt vào phần eo thon của My. Một cảm giác đau nhói, âm ỷ phát xuất từ bên trong khiến tim tôi giật thót, loạng choạng lùi lại và ngã bệt xuống đất. Từ cổ tay truyền lên cánh tay một cảm giác râm ran và ê ẩm, hy vọng là nó sẽ không sao.

- Bốpppp... - Một cú tát như trời giáng của My giành cho tôi khi tôi đang còn phân tâm với thương thế ở tay. Lực tát khá mạnh và sốc khiến răng tôi bập vào môi chảy máu và mắt thì nổ đom đóm, sao trời.

- Tôi: Này điên à!!! Con bé này sao ác ôn vậy!!!

- My: Hôm nay tao cho mày chết... Thằng đê tiện... - My gào lên trong trạng thái khuôn mặt đã đỏ hồng và hơi thở đầy gấp gáp. Nó tiếp tục nhảy

bỏ vào tôi kèm theo những tin nhìn giận dữ. "Mẹ, cái con này bị động kinh à, mình là gia sư chứ có phải bác sĩ tâm thần éo đâu" - tôi cay đắng nghĩ thầm.

Chật vật trườn ra sau rồi nén đau đứng dậy tôi mới tránh được cú đá tiếp theo của My. Con bé lần này đã rút kinh nghiệm khi thu chân lại rất nhanh, rồi lại tiếp tục lao về phía tôi. Chắc hẳn là nó đã nhận ra điểm yếu từ cánh tay bó bột của tôi nên mới chơi đòn trực diện như thế. Đã vậy thì đành chơi đến cùng với nó vậy. Tôi thủ thế, vờ sơ hở để My tấn công vào phía bên trái tôi. Con bé vừa ra đòn thì tôi bất ngờ cúi gập người xuống quét mạnh chân trụ của nó. Cái My mất thăng bằng ngã sõng xoài, nằm sấp trên sàn nhà. Ngay lập tức tôi lao đến khóa chặt phần thắt lưng, chế ngự hoàn toàn tay và chân của My, khi ấy đang nằm giãy giụa dưới sàn nhà.

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 6

Bị khống chế hoàn toàn những phần có thể gia lực trên cơ thể. Sau một hồi giãy giụa, gắng sức thoát ra thì cái My dường như đã mệt lử. Chỉ còn cái miệng cong cong là vẫn còn chút sức lực.

- My: Bỏ tao ra thằng ch.ó... Đ.ồ mất d.ậy!!!

- Tôi: Ch.ửi đã chưa!!! Ch.ửi tiếp đi!!!

- My: ... M.ày... Hic..hic... Hức... Huhuhuuu...

- Tôi: Cũng biết khóc cơ à. Láo lếu thật, dám đánh ch.ửi cả th.ầy của mình. Học sinh kiêu gì đây???

- My: ... Huhuuu...

- Tôi: ... Hừ..hmm... Mệt chưa!!! Hajzzz... giờ anh cũng m.ỏi r.ồi, tay còn đau nữa. Thế này nhé, giờ để anh nói rõ một l.ần nữa cho em hiểu r.ồi hứa là ko đ.ược gi.ở trò gì nữa thì anh sẽ thả em ra, đ.ược ko???

- My: Hức...

- Tôi: Đ.ược không???

- My: ... Đ.ược...

- Tôi: Tốt... Lúc này là anh định nhéo tai em thôi, th.ầy nhéo trò hư là chuyện bình thường. Em nghĩ cái gì mà lại nhảy c.ồ.ồ lên như vậy... Nghĩ anh định ăn hiếp em á??? H.âyyy, chưa đến lân em, nhá. R.ồi, giờ anh thả em ra r.ồi ng.ồi nói chuyện tử tế. Nếu thấy đ.ược thì học anh, không đ.ược thì để anh báo lại trung tâm cho họ đổi người. Đ.ược không???

- My: Được...

- Tôi: R ối... Phù!!! Có thấy đau ở đâu... Á..Áiiii (tôi vừa nhõm dậy thì My lập tức cuộn lại, xoay người đập giã một đá thật mạnh vào đúng cánh tay trái bó bột)... Đ ô. Em... Thôi được r ối, coi như hòa nhé...

- My: Tôi đang nghĩ xem có nên trả luôn cái thù này ko đây?

- Tôi: (ng ối dưới đất ôm tay và nhăn mặt vì đau) Ai daaa... Anh đã nói thật hành động khi nãy của anh r ối đấy. Hiểu hay ko thì tùy... Còn vẫn muốn "chiến" tiếp thì... anh đ' hiểu là "chiến" vì lý do gì luôn... Nhưng anh ko chắc là sẽ nhẹ tay như vừa r ối đâu, ban nãy còn coi em là hs của mình nên anh mới như vậy

- My: Còn bây giờ???

- Tôi: Vẫn là hs của anh, trừ khi em giở trò l ần nữa....

- My: Vậy vào học thôi, chuyện này coi như tạm qua. Nhưng tôi sẽ ko coi anh là th ầy của tôi, đây chỉ là tôi trả ti ền cho anh dạy. Là làm công đấy

- Tôi: Tùy em, nhưng giờ phải gọi là "anh" xưng "em" khi nói chuyện với anh.

- My: Tôi không gọi.

- Tôi: Vậy thì thôi, anh cũng ko thiếu thốn đến mức chỉ dạy có mình em. Giờ anh sẽ gọi cho mẹ em xin đổi người người cho em.... Tút.. Tút...

- My: ... Này... Vậy.. gọi vậy cũng đc. Dù sao thì cũng ít tuổi hơn anh...

- Tôi: R ối... Vậy bắt đầu lại nhé. Em thi khối V phải không?

- My: Ừ

- Tôi: "Vâng - dạ" đầy đủ chứ, lễ phép ở đâu vậy!!!

- My: Anh rắc rối ít thôi, tôi... em chỉ nói như vậy thôi, gọi anh xưng em là được rồi.

- Tôi: (Mẹ kiếp >:()) - ... Thôi đi rồi, toán đến thời điểm này em đã học đến đâu rồi?

- My: Đang học đạo hàm, đồ thị - hàm số và vài cái linh tinh khác.

Qua một hồi hỏi han và test sơ qua thì tôi đánh giá My không bị mất gốc. Học đến đâu chắc đến đó, dù ko quá khá nhưng nếu để thi từ 6-7đ theo sức học hiện tại thì hoàn toàn có thể. Và một điều đặc biệt nữa là con bé này thi khối A chứ ko phải là khối V như tôi đoán mò. Mấy cái đầu tượng ấy theo My nói thì dùng để trang trí và tạo cảm giác cho có người đang ở trong phòng. OMG!!!

- Tôi: Em học toán cũng khá mà, chắc cần thêm gia sư để thi trường top phải ko?

- My: Em chỉ muốn thi trường tầm tầm thôi nhưng bố mẹ thì cứ bắt phải thi vào trường giống của anh. Kể cả không đỗ thì cũng có hồ sơ thi để "chạy" vào.

- Tôi: Ở... vậy... em có thích không. Đi vào học trường anh ấy.

- My: Ko phải thứ mình làm ra thì thích sao nổi anh. Ông bà già em chỉ muốn háo danh với mọi người thôi. Đây, như anh thấy đấy... Đi suốt, có hôm em đi chơi cả đêm mới mò về mà cũng có ai để ý đâu. Nhà cửa lúc nào cũng vắng hoe, may có cô giúp việc nên mới giữ được chút hơi người.

- Tôi: Nãy đến anh chỉ gặp mẹ em.

- My: À ừ... Chờng ốm nên cô ấy xin nghỉ vài hôm.

- Tôi: ... Uhm... À.. mà vừa rồi... anh có làm em đau ở đâu ko? Thấy khóc ghê lắm mà.

- My: ... Uhm... ko, ko làm sao cả, em chỉ hơi ê tay thôi. Lúc đó khóc là vì sợ... cứ nghĩ anh giờ trò khốn nạn thật.

- Tôi: Uhm, giờ nghĩ lại thấy tiếc... Hehe, đùa thôi, lườm gì ghê thế.

- My: Anh... Nè... thế cái tay kia của anh ý... liệu có sao ko???

- Tôi: Anh cũng ko rõ, chi`âu mai phải đi khám lại xem thế nào. Hy vọng là ko sao.

- My: (Tay chụm chụm vào nhau như cún lạy chủ :P) - Ui, xin lỗi ông anh nha... Lúc đó em tức đến điên lên ý, giờ nghĩ lại vẫn còn ức nè. Mà anh học võ gì hay vậy, em cũng học Taekwondo 3 năm r`ồi mà còn bị vậy.

- Tôi: Boxing, đánh đấm loạn xì ng`ầu chứ ko nhảy nhót đẹp mắt như võ em đâu. O, hehe, anh nói thật chứ có nói xoáy gì em đâu... Anh nghĩ là do anh hay tập thực chiến trên sàn nên mới áp đảo đc em thôi. Mà em đánh cũng khá lắm.

- My: Hajzzz, vẫn thua mà... Anh này, anh tập ở đâu vậy, em cũng muốn học.

- Tôi: Anh tập dưới quê mà, trên này thì chưa... Môn này nữ tập thì hơi nhọc, nhưng tập 1 chút để tự vệ cũng tốt, chứ suốt ngày đâm đầu vào học thì cũng ko ổn... Đc r`ồi, để anh hỏi thầy cũ xem có quen thầy nào trên này dạy tốt ko. Đẳng nào thì anh cũng đang định tháo bột xong sẽ đi tập lại... Mà có thật là em muốn học ko đấy???

- My: Thật mà, mà anh nhớ học cùng em luôn nhé. Có gì giúp em luôn, nhá!!!

- Tôi: R`ồi, thôi hôm nay đến đây thôi. Ngày kia anh sẽ soạn đề cương sơ bộ cho em ôn tập d`ần. Giờ anh về đây.

- My: Ở lại buôn với em lát nữa hãy về Ở nhà 1m chán lắm!!!

- Tôi: 9 rưỡi muộn rồi, sáng mai anh còn phải học sớm. Thôi anh về đây, xuống đóng giúp anh cái cửa.

- My: Vâng!!!

- Tôi: Ờ... ngoan

- My: Anh nhớ hỏi vụ võ ngay đi nhé!!!

- Tôi: Rồi... Anh về đây. BB em.

- My: BB anh.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 7

Đúng là sau cơn mưa trời càng mát, tận hưởng cái không khí, trong lành ko bụi bặm vào một tối sau mưa. Chạy xe bon bon trên một con đường vắng, để kệ từng cơn gió mát rượi vuốt ve ngọt lịm trên da mặt. Thật sáng khoái và man mác 1 thứ cảm xúc dịu dịu.

- "Ring... Ring ..." - Là Xuân gọi - Mà y về chưa? Qua Chùa Láng chơi tý đê, nhanh ko sắp giải tán rồi, chờ mỗi mà y thôi đấy!!!

- Tôi: Gần 10h mẹ rồi, ra làm gì nữa.

- Xuân: Cứ ra đi, vẫn còn đông đủ đây, mới có một đũa về thôi. Mà ra ...

- "Rần... Két.. Kétttt... Cướp... Cướp... " - Tôi ko còn để ý tới lời thằng Xuân đang nói gì nữa vì một loạt tiếng động xe cộ, hô hoán hỗn độn vang lên bên tai. Ngay trước mặt là một cảnh tượng giống như những clip mà tôi đã từng xem trên YT mỗi khi tò mò - Cướp giật.

Chiếc dream của 2 thằng thanh niên ngỗ ngáo phóng vút đi sau khi giật đc một chiếc túi xách. Nạn nhân là nữ giới, đang nằm sõng xoài trên đường cùng chiếc SH bị đổ kênh càng. Chỉ còn kịp thốt lên những tiếng hô hoán trong tuyệt vọng vì con đường này khá vắng và thoáng người qua lại vào tầm muộn.

Chẳng kịp nghĩ bọn cướp kia mạnh động như thế nào, cũng chẳng kịp nhớ mục đích của việc tập võ là vì cái gì. Chỉ còn đọng lại cái cảm giác thơm mát của khí trời trong lành khi bất chợt hít vào một hơi khí sâu vì nhịp tim trong người bỗng tăng nhanh một cách đột biến... Tôi gấp gấp tăng ga, chuyển hướng lao thẳng vào chiếc dream ngược chiều. 2 thằng cướp đường còn đang hờn hờ với thành quả thu được thì bất ngờ vì bị "tập

kích" trực diện. Thằng lái vắn vẹo, lạng lách cố hết sức để thoát ra nhưng ko còn kịp nữa vì tốc độ và quán tính khi đó là ko hề nhỏ.

- "RẦMMM... Xoẹt.. Xoẹt... Xoẹt... " - Chỉ cần lái bằng 1 tay nên tôi ko thể chống lại quán tính khi bị đâm. Văng lên vĩa hè trong trạng thái ko thể kiểm soát, tôi còn lăn lộn thêm vài vòng nữa mới triệt tiêu nổi cái lực quán tính chết tiệt kia để bò dậy. Tình trạng hiện tại thực sự là vô cùng thảm hại vì khắp người tôi tê dại, đau buốt. Toàn thân cảm giác như vô lực vì cơ bắp chưa kịp đàn hồi sau cú sốc va chạm vừa rồi. Nhưng nghiêm trọng nhất có lẽ vẫn là cánh tay trái, giờ thì tôi có thể cảm nhận chắc chắn rằng sẽ phải đi bó bột lại nó một lần nữa. Tưởng vậy đã là đen đủi lắm rồi nhưng như người xưa có câu "họa vô đơn chí". Vặn vào tình thế sắp tới của tôi mới thấy thấm thía cái câu thành ngữ này.

- ĐCM thằng chó kia, hôm nay tao xuyên mày chết!!! - 2 thằng tướng cướp đã bò dậy từ lúc nào, đang lăm le vừa chửi vừa tiến lại gần về phía tôi, nơi trước mặt cũng chính là chiếc túi xách của nạn nhân.

- Anh ơi anh, chạy đi... Mấy thằng kia, cho bọn mày cái túi đấy... Đừng có đánh người ta nữa... - Giọng nạn nhân ở phía xa xa gấp gáp nói trong hốt hoảng.

- ĐMM!!! - Thằng đầu tiên lao vào tôi, bọn này đánh có kế hoạch. Vừa thăm dò, lại vừa đứng sau để hỗ trợ.

Một cước đc tung ngay ra đáp lại pha lao vào của thằng cướp. Bọn cướp đường này chỉ giỏi múa dao dọa người bình thường thôi. Phải như mình lành lặn thì đủ sức cho bọn này đi suốt mơ một chuyến. "Hự... " - thằng cướp lão đảo vì ăn phải một đá vào ngực. Thằng thứ 2 sấn đến hươ con dao gấp trong tay rồi bất ngờ tung ra một cước chứ ko phải là dùng dao. Thằng này ra đòn khá nhanh và mạnh, hơn hẳn thằng đầu. Tôi cố gắng di chuyển toàn thân tránh cú đá đó nhưng những cơn đau ập đến khiến cử động cứng đờ, ko còn độ linh hoạt.

- "Bộp... " - Cú đá giáng mạnh vào lườn trái cộng với thương tích sẵn có bên tay trái làm tôi đau tới mức phải há miệng lấy hơi vì lực chấn động của cú đá. Tiếp tục lại một pha lao vào nữa, lần này mới là dao thật khi tai

phải thẳng cướp dùng dao đâm thẳng vào phần bụng dưới của tôi. Nguy hiểm tột cùng, giờ phút căng thẳng trong chân tơ kẽ tóc như tạo nên một phản ứng ép xuất cơ thể tôi bộc phát ra một sức bật to lớn để chống chọi lại với thảm cảnh. Mắt nhìn rõ đường dao, bước chân đột nhiên lạnh lẽo lạ thường, tôi lách qua đường dao trong xít sao. Thuận lực vòng tay phải làm một cú móc ngang trúng mang tai tên cướp - một trong những vị trí nhạy cảm để nốc ao đối phương trong boxing.

- "Bụp..." - Đáng tiếc là thằng cướp kịp né người trong khoảnh khắc thành ra chỉ phải chịu bị ăn một đấm lệch mặt, dù choáng váng nhưng chưa đến độ phải sốc ngất... "Mà sao nãy giờ ko thấy thằng 1 đầu nhĩ, bỏ đờng bọn chạy thoát thân rồi à???" - Tôi nghi hoặc trong đầu...

- Anh ơi, cẩn thận... Kia... ÁÁHHHH...!!! - Tiếng nữ nạn nhân hét lên trong thảm thiết và nức nở. Còn tôi thì mắt chột tối sầm lại, tai ù đi ong ong nhức nhối, đầu nặng trĩu cảm giác như bị nhồi vào sọ những u cục chỉ trực nổ tung... Lại văng vẳng đâu đó những tiếng hô hoán khác nữa, mỗi lúc một nhỏ dần, nhỏ dần. Trước mắt tôi chột bùng sáng lên hình bố mẹ và em trai thân yêu. Khung cảnh gia đình êm ấm thuở nào hiện ra một cách rõ nét. Âm thanh nói cười như chuông thanh vang vọng mãi không dứt...

"RẦMMM..." - chiếc xe nhỏ chở cả gia đình đột nhiên văng mạnh rồi lăn lộn nhiều vòng, những tiếng thét, kêu gào, khóc lóc... thừa dần, lịm dần, tắt dần... Bóng tối lại sở hữu toàn bộ không gian, tôi cũng ko thể nghĩ, thể nhớ được gì nữa... Thanh thân để mặc bản thân chìm dần vào cõi vô định sâu thẳm...

Cuộc sống mất mát từng đây năm, mất tất cả những người thân yêu ruột thịt. Thì có sao tôi lại phải sống tiếp chứ. Tôi muốn một giấc ngủ an lành, hạnh phúc, một giấc ngủ thật sâu với tương lai đầy hy vọng. Hy vọng rằng khi tỉnh dậy, mở mắt ra sẽ được thấy gia đình xưa bên cạnh mình. Ko quan trọng là sống hay chết, hư hay thực... Tôi chỉ khao khát đc ở bên gia đình mình như xưa mà thôi... Dù chỉ 1 ngày, 1 ngày thôi cũng đã là hạnh phúc lắm rồi...

.....

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 8

Trong tĩnh lặng, trong hư vô, ko trôi buộc, ko kiểm soát. Bóng tối râm rạn nhưng nhẹ nhàng và thanh thản chứ ko còn nặng trĩu, ngộp thở như trước nữa. Ý niệm dần dần đc gọi mở... tôi đang mơ hay là đang thức? 1 điểm sáng nhỏ nhoi xuất hiện ở nơi xa tít tắp... bé nhỏ... lớn dần... to dần. Tôi sắp thức dậy sau giấc ngủ "hy vọng" sao... và gđ của tôi... tôi sẽ được trở về bên gđ của mình??? Sáng dần... gần rõ rồi...

- Bác sĩ ơi, bạn ý tình lại rồi ạ, bác sĩ ơi!!! - 1 giọng nói trong trẻo vang vọng, lúc to lúc nhỏ nhưng nghe rất rõ ràng. Trong đó còn có 1 sự quen thuộc nào đấy...

- Được rồi, cứ để yên cho bệnh nhân tự tỉnh lại, đừng đánh thức.

1 thứ ánh sáng vàng rực chiếu vào mắt tôi, chói lòa nhưng ko nhức mắt chút nào. Thêm 1 vật thể cứng rắn, lạnh âm ỉ áp lên khuôn ngực tôi, dò dẫm...

- Đây là mấy ngón tay?

- Tôi: ... B.. Ba... ngón

- Bây giờ là mấy ngón?

- Tôi: ... Ko... ngón nào...

- Tạm thời ổn rồi, theo phim chụp và kiểm tra thì chỉ bị chấn động não dạng nhẹ. Theo dõi thêm vài ngày nữa nếu ko có biến chứng gì thì có thể xuất viện.

- Dạ, cháu cảm ơn bác sĩ rất nhiều ạ... em cảm ơn chị ạ!!! - vẫn là giọng nói trong trẻo đó đang đối thoại, chắc là với 2 người cùng lúc.

- Tuấn thấy đỡ chưa???

- Tôi: ... Um... Uhm... Khát quá... cho mình xin... nước...

- Đợi mình chút... Rồi, từ từ nhé, để mình đỡ... Rồi, uống từ từ thôi nhé...

- Tôi: ... Ừcc... Mình... đang ở viện phải ko? Sao đầu mình... buốt quá!!!

- Tuấn cứ nằm nghỉ đi, đừng lo lắng gì cả. Để mình gọi báo cho Xuân biết. Cậu ấy về từ chiều rồi.

- Tôi: Chiều??? Vậy giờ là... lúc nào rồi? Mình vào đây lâu chưa? Sao chẳng có cảm giác... về thời gian gì cả???

- Bình tĩnh đi, đừng lo mà, giờ là gần 9h tối. Tính ra Tuấn vào đây cũng gần 1 ngày rồi.

- Tôi: Điện thoại của mình... đâu rồi?

- Tuấn định làm gì? Đt của Tuấn bị vỡ hết rồi, lúc khám y tá vứt đi rồi, chỉ còn sim thôi... Sao, ừ, đây lấy đt của mình mà dùng nè.

Tôi mò mẫm dò số, may thay danh bạ tôi luôn lưu ra 2 bản cho máy và sim nên giờ mới tìm lại đc số của My. Gọi để báo cho con bé nghỉ tạm 2 buổi học tới với lý do là tôi bận việc. Cái My có vẻ máu học võ thật sự, thấy tôi gọi đến là chăm chăm hỏi ngay xem đã tìm đc lớp boxing nào chưa. Hy vọng là khi học xong, con bé sẽ ko lạm dụng để đánh giã lại thằng thây đang thương tích đây mình này

- Tuấn làm gia sư à? Sao ko xin nghỉ hẳn 1 tuần cho khỏe đã.

- Tôi: Uhm... Mà giờ tối muộn rồi sao bạn còn chưa về? À.. à... cho mình xin lỗi nhé... Nãy giờ toàn nghĩ đầu đầu. Bạn tên là gì nhỉ? Là bạn đưa mình vào viện đúng ko? Mà mình bị làm sao mà ngất đi vậy?

- Hì hì, Tuấn hỏi nhiều thế mình còn chẳng nhớ để trả lời nữa... Uhm, là thế này... mình chính là người tối qua bị cướp túi xách ý, Tuấn nhớ chứ!!! Đó, lúc Tuấn giúp mình chặn bọn cướp lại thì bị 1 thằng đứng sau đập gạch vào đầu. Lúc thấy Tuấn ngã xuống mình sợ lắm, kêu gào thảm thiết xung quanh thì may có 1 top các anh đi đá bóng v ề nghe tiếng chạy tới. 2 thằng cướp dựng xe định chạy thì xe ko chạy đc (2 xe đâm nhau vỡ tan hoang thì chạy sao nổi) nên hoảng quá chạy thoát thân luôn, quên cả lấy túi xách của mình... Cảm ơn Tuấn nhiều nhé... chỉ vì cái túi dỏ hơi của mình mà làm Tuấn nguy hiểm ra thế này...

- Tôi: Thôi... mình và bạn ko sao là tốt rồi. Giờ mình cũng tỉnh hẳn rồi, bạn cứ về đi kéo muện, ko cần phải ở lại đâu.

- Ko... ko đc, đây là thời điểm quan trọng nên lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh. Bác sĩ đã dặn mình rồi, mà kể cả ko thì mình vẫn có trách nhiệm phải ở lại... À, mà này, hóa ra mình học cùng lớp với nhau đấy, là bạn bè cả mà. Bạn bè thì giúp nhau vô tư mà, phải ko... Hì!!!

- Tôi: ... Ở... cùng lớp á? Sao bạn lại...

- Lúc mình kiểm tra giấy tờ của Tuấn để tìm người nhà thì có thấy thẻ sv nên biết thôi. Mình gọi hỏi Thảo thì biết thêm đc Tuấn ở cùng Xuân nên gọi luôn Xuân đến. Hóa ra tối qua cả bọn đi cafe, nem nướng cứ nhắc đến Tuấn mà mình lại ko biết. Rồi mình về trước... và gặp cướp. Vậy đó, mình tên Trà, nhớ nhé... là Trà đấy. Học cùng nhau hơn 1 tháng rồi mà chẳng nhớ mặt nhau gì cả... chán nhỉ, hì hì

... "Trà... chính là con bé xinh đẹp đứng cạnh Hằng hôm nọ đây à? Bố mẹ làm trong nghề liên quan tới dân XH có phải ko nhỉ... o.O" - tôi trộm nghĩ, hajzzz cơ mà chưa đi sâu, mới chỉ nghe thoáng qua thì làm sao biết họ tốt-xấu thế nào để đánh giá. Dù gì mình bị thế này mà có người bên cạnh lo cho cũng là may mắn lắm rồi. Giá trị của gđ, người thân, bạn bè chính là ở những lúc như thế này. Tiếc là mình thì lại bị mất đi quá nửa

- Trà: Y tá vừa tiêm có đau ko? Sao nhìn Tuấn nhăn nhó quá!!!

- Tôi: Ko đau vì tiêm... Mình khó chịu ở cái tay này thôi, đang tính mai bó lại luôn ở đây vậy.

- Trà: Tội Tuấn quá...

- Tôi: Nhìn te tua quá ah... Ko sao, chỉ là phần ngoài thôi. Đừng có cả nghĩ gì về chuyện tối qua nữa. Trà mà cứ như vậy sẽ làm mình áy náy về việc Trà chăm sóc mình đấy. Bạn bè thì vô tư mà, phải ko???

- Trà: Uhm... Hi, mà Tuấn lạ nhỉ, học chung hơn 1 tháng mà ko nhận ra mình thật sao? Ko cả thấy quen luôn à?

- Tôi: Ừ... thật sự là như vậy, mình toàn ng ấ bàn cuối. Trong lớp cũng chỉ mới quen có vài người. Con gái thì biết mỗi Hằng, vậy thôi.

- Trà: ... Hằng à... Uhm, còn mình thì lúc đưa Tuấn vào đây đã hơi ngờ, thấy quen quen r ấ. Chỉ ko chắc là có học cùng lớp hay ko thôi, chứ cũng mang máng là sv cùng trường... Đấy, thế mà...

- Tôi: Uh, mà Trà đi thế này có sợ bố mẹ nói gì ko?

- Trà: ... Uh... Uhm... mình nói r ấ, ko vấn đề gì cả... Kể cả ny cũng nói lun r ấ

- Tôi: Hơ... hay, nói vậy ko sợ... Ở mà thôi, cứ thẳng tuột vậy cho dễ, sau đỡ hiểu l ần.

- Trà: Ghen thì cho chia tay luôn, mình cũng chẳng bận tâm lắm.

- Tôi: Yêu đương gì nhạt nhẽo vậy?

- Trà: Yêu cho có thôi, khi nào gặp người hợp thì mình mới yêu thật. Hi... còn Tuấn thì sao???

- Tôi: Mình thì dễ, chưa có gì để vướng bận cả.

- Trà: Sao chưa???

- Tôi: Ko thích, chưa thích... Cảm giác của mình nó chưa đến nên vậy thôi. Kiểu chưa dậy thì ấy!!!

- Trà: HAHAHA... Thật thế á

- Tôi: Oh kìa... be bé cái m ồm thôi, người ta nhìn...

- Trà: Hê hê, sao ko kiếm em nào mà yêu cho bớt buồn. Để lâu vậy lại thành trầm cảm... r ồi tự tử đấy, hehe.

- Tôi: Có cánh tay phải đặc lực thì sợ gì!!!

- Trà: ... Sao??? AAHHH... đ òbệnh này, mặt lại còn toen hoãn ra nữa chứ!!!

- Tôi: Hê, mình có sao thì nói vậy, có gì mà bệnh vs chả ko bệnh... Hajzzz, thôi đi ngủ đi, nhìn Trà cũng mệt r ồi đấy!!!

- Trà: Uh... mình ko sao, Tuấn mệt thì cứ ngủ trước đi.

Qua 1 giấc ngủ trong mệt mỏi và ê ẩm thì tới ngày hôm sau tôi đã đỡ hơn khá nhiều. Phần vì thương thế ko quá nặng, phần vì thể lực trước đó của tôi cũng ko đến nỗi nào. Tay trái cũng đã đc bó lại đúng như những gì mà tôi cảm nhận, lần này lại phải chờ thêm 2 tháng nữa mới đc tháo bột . Ng ồi đọc báo, ngắm bệnh nhân, ngắm kiến bò chán, tôi lại quay qua ngắm... Trà.

Từ hôm qua đến nay, nhìn cái cách Trà lo cho tôi từ bữa ăn, thức uống, cho tới việc chạy ngược chạy xuôi lo báo cáo và nhận phúc đáp của bác sĩ và y tá... khiến tôi tự hỏi rằng đây là cô gái sống trong 1 gđ giàu sang và thể lực thật sao??? Có 1 vẻ gì đó rất tháo vát và... thanh thản toát ra ở cô gái này. Nói chung là nó tạo cho tôi 1 cảm tình, 1 ấn tượng tốt đẹp, cho tôi cảm giác muốn được làm bạn tốt của nhau - nếu có thể!!!

- "Alo... Xuân à!!! Uh, Tuấn dậy rồi, mọi người cứ vào đi nhé... ". Là Xuân gọi, đang cùng với mấy bạn vào thăm Tuấn đó - Trà nghe điện xong rồi quay sang nói với tôi.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 9

- "Bộp..." - thằng ch.ó Xuân đập một phát vào vai tôi đau điếng - Ko sao là tốt rồi, còn sống là may. Cả đêm hôm kia chỉ lo mà chết rồi về ám tao, hà hà.

- Tôi: Mẹ mà... đau... biến ra đằng kia đê... hồi đ' chịu đc.

- Trà: Hi hi... À, bạn này là ai đấy hả Hằng? Nhìn quen quen.

- Hằng: À, đây là Đạt, bên lớp xyz, cùng khoa mình đấy.

- Đạt: Hồi sáng bọn mình đang đi chơi thì nghe mấy bạn đây rủ Hằng đi thăm Tuấn, nên mình đi cùng luôn.

Đạt - là thằng ku sáng hôm nọ gặp ở bãi gửi xe đây mà. Thằng ôn này đúng là cao to thật, mặt mũi và giọng nói cũng có vẻ "chuyên nghiệp" đúng chất zai HN. Đi chơi cùng nhau thế này chắc là sắp tán đổ cái Hằng rồi, cơ mà phải công nhận là trông đẹp đôi.

- Tuấn: Cảm ơn các bạn nhé, nhiệt tình đến thăm mình thế này. Chắc năm tốt ngày mai là mình xin về thôi. Nằm mãi ỳ người lắm.

- Trà: Cứ ở lại vài ngày cho yên tâm, về vội làm gì.

- Thảo: Mà sao lúc đấy ko hô hoán, gọi người tới giúp. 1 mình làm liêu vậy nhờ bọn nó xiên chết thì sao.

- Tuấn: Có nghĩ đc cái gì đâu, lúc ấy tôi chỉ theo cảm tính thôi. Hajzzz, mà công nhận cũng hơi đen, thế quái nào vừa bị tay xong giờ lại đến đây. Cái đất này dữ thật, lên đc có hơn tháng mà đã ăn hành ngạt mặt rồi.

- Hằng: Quê mình đây, chê nữa mình thái hành cho ăn sống luôn

- Tôi: Nhìn cái tay kia thì làm ăn gì, lái xe còn ng...ố nữa là...

- Hằng: Chít giờ... sau ko đưa đi học cùng nữa!!!

- Trà, Đạt: Đi học cùng á???

Cái Hằng bắt đầu kể nẽ nguyên nhân dẫn tới cánh tay trái bó bột của tôi và lời hứa đưa đón đi học mỗi ngày. Câu chuyện thật chả có cái vị gì mà bọn Trà, Đạt thì cứ nghệt mặt ra mà "thưởng thức", éo hiểu!!!

- Đạt: Có Xuân đây r ồi, sao ko để Xuân đưa đi?

- Hằng: Mình thích thôi, ít nhi ều cũng phải tỏ ra có trách nhiệm chứ, Tuấn nhỏ!!!

- Tôi: Ở... tùy... Xuân này, hôm nay mà ở lại với tao chứ gì?

- Xuân: Ở... thì thế nào cũng được.

- Hằng: O kìa... hay nhỉ, bơ mình luôn à

- Tôi: Ủ, thế cố gắng ở lại với tao đê...

- Trà: Xuân chỉ cần ở lại buổi chi ều thôi, tối mình lại vào thay.

- Tôi: Ko cần đâu, Trà cứ ở nhà đi, có thằng Xuân ở đây r ồi.

- Trà: Ở nhà mình ko yên tâm, Xuân chắc gì đã lo được.

- Xuân: Ở, thôi thế cũng đc. Trà rảnh thì ở lại buổi tối cũng được, phụ nữ vẫn hơn đàn ông mà...

- Tôi: Định mệnh mà tối nay công thành chứ gì, ch.ó!!!

- Xuân: H ề h ề, mà cũng khỏe r ồi còn gì. Cứ nghỉ đi, v ề anh "b ồi dưỡng" cho 1 tu ần kiêng rửa bát. h ề h ề.. Thế ná Trà

- Trà: Ủ, hì hì.

- Đạt: Thảo này, lớp ông tuyển quân xong chưa? Hơn tháng nữa là đã r ồi đấy.

- Thảo: Uhm, chưa biết thế nào, vừa hẹn chi ều nay chia nhau ra đá thử để xem quân đây. Mà lớp tôi chắc yếu khoản này.

- Đạt: (Cười nhếch mép) - lớp ông đông con zai vậy làm gì mà không hợp được đội. Mà nếu ko đc thì để mấy bạn nữ sang cố vũ lớp tôi nhé.

- Thảo: Ông cứ đùa... À này, Tuấn có biết đá bóng ko, biết võ thì chắc cũng biết đá đấy nhỉ.

- Tuấn: Chịu, tôi chả biết đá đâu, biết đấm thôi.

- Đạt: Võ à... Tuấn theo môn gì vậy?

- Tôi: Boxing.

- Đạt: Uhm, mình cũng theo Vịnh Xuân được vài năm r ồi. Giờ giả dụ mà có gặp cướp chắc là cũng "chơi" được... Hằng nhỉ, hì hì... mà sao này giờ ng ồi im thế???

- Hằng: Sao hỏi mình??? Thì chẳng ng ồi im thì sao, này giờ hỏi gì cũng bị bơ, nản hản!!!

- Thảo: Hehe, thằng nào dám bơ vậy!!!

- Tôi: Đây, mình... mình đây. R ồi sr... À, mà hôm nay nghỉ sao ko rủ mấy thằng Phong, Hùng, Kiên đi cùng cho vui???

- Xuân: Đêm qua bọn nó qua phòng mình uống rượu, 3 cây nên nằm chết từ sáng r ồi. Đ' biết giờ dậy chưa nữa!!!

- Tôi: Thôi, giờ cũng gần trưa r ồi, mọi người về nhà đi kéo muợn. Mình cảm ơn tất cả nhé, xuất viện sẽ làm bữa hậu tạ.

- Ư... Thế thôi, nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé - cả bọn lục tục kéo nhau đứng dậy.

- Tôi: Trà v ề luôn đi, có Xuân ở đây với mình buổi chiều r ồi. Tối Trà vào cũng được.

- Trà: ... Uhm... Vậy nghỉ đi nhé... tối mình vào.

- Xuân: Con Trà nó thích mày à???

- Tôi: Điên à!!! Nó có ny r ồi, linh tinh!!!

- Xuân: Thế đ' nào cả tao và thằng Thảo đều thấy vậy. Con Hằng chắc cũng thế nốt.

- Tôi: Bọn mày cũng rồi hơi nhỉ. Nó vì trách nhiệm với phần vì áy náy nên mới vậy thôi.

- Xuân: Tối qua có làm cái gì ko?

- Tôi: Thôi để yên bố ngủ, phá đám

Cả buổi chiều qua đi trong tiếng ngáy như sấm của thằng nhợn Xuân. Trông người nhà mà như thằng này thì cũng đến chết oan. Tôi lò mò xuống giường vận động và đi dạo quanh bệnh viện hàng nửa tiếng đ ồng hồ mà nó cũng ko biết gì . Lọ mọ xuống tiếp t ầng 1 để hỏi chi phí nằm viện thì nhận được thông báo là tất cả đ ều đã được thanh toán đ ầy đủ. Chắc lại là Trà r ồi, hajzzz, mấy triệu bạc chứ có phải ít ỏi gì đâu. Biết thế này thà cứ để bọn cướp nó chạy còn hơn, giờ thì bản thân vừa thương tích, vừa mất xe mà còn làm người khác mất tiền vì mình. Tôi th ăm nghĩ và áy náy trong lòng, giờ muốn đưa trả lại cho Trà kiểu gì cũng khó. Thôi thì chờ đến dịp sinh nhật r ồi tặng lại thứ khác vậy.

Đến 6h tối thì Trà đã trở lại viện, linh kính mang cho tôi và Xuân phở, bún, bánh trái các kiểu. Thằng Xuân đ ớp xong thì mắt trước mắt sau chu ần

về thật lẹ để kịp xum tụ với hội bạn ảo trên game của nó, bố thằng điên.

Tối hôm đó vẫn chỉ là những câu chuyện nhỏ, lẻ, tán tếu giết thời gian giữa tôi và Trà. Càng nói chuyện càng cởi mở và vui vẻ, bọn tôi có vẻ hợp nhau trong khoản "tung hứng". Tuy nhiên có 1 điểm đặc biệt là qua 2 ngày nói chuyện với nhau thì cả 2 chưa 1 lần đề cập tới chuyện riêng của gđ. Hôm nay trời se se lạnh nhưng Trà lại mặc phong phanh hơn hôm qua. Chỉ có chiếc sơ mi đen và áo bò lửng khoác ngoài, ko còn chiếc khăn quàng quanh cổ nữa. Cũng vì vậy mà hôm nay tôi mới nhận ra một hình xăm nhỏ dưới cổ phần bên trái của Trà, nhìn kỹ là 1 hàng chữ nghệ thuật thì đúng hơn.

- Trà: (Mắt tròn mắt dẹt) - Tuấn nhìn gì mình vậy???

- Tuấn: Ơ... À... đó là chữ gì vậy?

- Trà: Đâu... À đây á... "Never give up"... Uhm, nhìn được chứ?

- Tuấn: Ờ... N.G.U à... cá tính, nhìn đẹp, sặc xi nữa!!!

- Trà: Hì, mình thấy ny xăm, thấy hay hay nên cũng chọn từ ý nghĩa chút r ồi xăm thôi.

- Tuấn: Đã xăm lên người r ồi thì "đừng bao giờ bỏ cuộc" đấy nhé.

- Trà: Trước giờ mình mà đã muốn, đã thích cái gì thì thường theo đuổi đến cùng, ít khi từ bỏ lắm.

.....

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 10

Buổi nói chuyện tối hôm đó kết thúc sớm hơn dự kiến vì cứ vài phút Trà lại nhận đc tn của ai đó, 1 cách thường xuyên và liên tục. Biết ý nên tôi vờ kêu ngủ sớm để Trà có thời gian làm chuyện riêng của mình. Nói là vờ chứ thực ra tôi cũng muốn ngủ r ồi, người bệnh nên cứ nằm lỳ 1 chỗ là lại buồn ngủ. Cơ mà đêm đó ngủ chẳng ngon vì thi thoảng lại dở giấc bởi ánh sáng và tiếng lẹ bẹp phát ra từ thao tác nt của Trà. Đến lần thứ 4 thì tôi bỏ hẳn ý định ngủ tiếp, nằm thao thức một lúc khá lâu, ko còn thấy động tĩnh gì và Trà dường như cũng đã thiếp đi. Nhẹ nhàng xuống giường, tôi ra ngoài hành lang hít thở chút khí trời sương đêm cho tỉnh táo... "Ớ..." - chợt giật mình vì ngay bên cạnh cách có vài mét là một cái bóng sáng đang đứng phất phẩy, tóc dài bay bay nhìn như... ma

- Ớ...

- Tôi: ... Hết h ồi... Cứ tưởng là ma chứ, phù!!!

- Mình thì tưởng bạn là trộm chứ!!!

- Tôi: Trộm vào bệnh viện trộm xác à, hehe

Hóa ra đây là 1 bệnh nhân, 1 nữ bệnh nhân, chắc cũng đang có cùng nhu cầu như tôi vì khi để tôi nhìn thấy thì "bóng ma" đang trong tư thế giang tay hít hà

- Tôi: Hì hì, nhìn dáng đứng vừa r ồi của bạn buồn cười thế. Cũng bí hơi hay sao mà ra ngoài này vậy?

- Mình sắp chết r ồi nên hít được tý khí nào thì cố mà hít thôi (mắt ử rữ, giọng mê lương)

- Tôi: Ờ... thế bạn bị vấn đề gì vậy... Uhm, kể mình nghe được ko?

- Thì mình bị u não, u ác tính nên sắp chết rồi...

- Tôi: Nhìn mặt bạn thấy gian gian, u cục thì vào ung bướu chứ sao lại vào đây. Nhìn mặt mình tồ quá à mà chém kinh thế

- Ah... được, nhìn tồ tồ vậy mà gớm phết, hì hì. Bạn bên phòng đó à, nhìn thế này chắc do đánh nhau bị võ đầu đúng ko?

- Tôi: Đoán giỏi thế!!! Bạn thì bị gì? nhìn ko thương tích mà sao cũng phải vào đây?

- Sờ trét, bị căng thẳng, áp lực, rối loạn tinh thần. Bác sĩ nói do mình học nhiều quá nên như vậy. May mà phát hiện sớm nên qua được đợt đi điều trị tích cực rồi. Giờ chờ đi điều trị phục hồi nốt vài ngày nữa là về thôi.

- Tôi: Lớp mấy rồi mà còn học nặng vậy?

- 12, chuẩn bị thi nên mình hay lo lắng lắm.

- Tôi: Xưng em gọi anh đi, anh truyền nghề cho

- Ờ... Sao lại gọi anh, hơn tuổi á. Nhìn tồ gố thế kia mà đòi hơn tuổi á!!!

- Tôi: Ko tin thì thôi, anh đang dạy gia sư này. Có muốn xin kinh nghiệm thì ới anh, số đây. Có duyên thì giúp nhau thôi, học hành gì mà lại để ảnh hưởng thần kinh ghê thế.

- Ờ... thế thật bạn... anh đang là sv thật ạ? Anh học trường gì vậy?

- Tôi: XYZ, năm 1.

- Ôi, em cũng muốn thi trường này này, mục tiêu của em đấy. Anh ới, em hỏi...

Và con bé bắt đầu thao thao bất tuyệt, liên lu bất tận mọi thứ có thể hỏi về cái trường tôi đang học, cuộc sống sv ra làm sao. Ngày xưa học hành và thi cử thế nào để đỗ đc, rồi thì tôi có phương pháp, mẹo vặt gì để truyền thụ ko... nói chung là hỏi khá nhiều. Mà trùng hợp làm sao khi hỏi thăm thêm lúc nữa thì té ngựa ra con bé này tên Ly và cũng đang học cùng lớp với cái My luôn.

- Ly: Vậy anh nhá, em hỏi mà cái My đồng ý thì anh dạy chung luôn cả e với nó nhá!!!

- Tôi: Thì cứ hỏi đi, nó đồng ý thì okie, anh thế nào cũng đc. Càng đông càng vui càng có tiền. Thôi vào ngủ đi em, anh cũng buồn ngủ rồi. Số anh đấy, có gì cứ nhắn cho anh.

- Ly: Okie anh, mai gặp lại. Hi.

Trở lại với giường bệnh... Trà vẫn đang ngon giấc trên chiếc giường xếp giành cho người nhà. Trời se se lạnh mà lại nằm phong phanh thế kia. Tôi rón rén nhấc chiếc áo khoác bò đắp nhẹ lên người Trà sao cho kín nhất có thể. Gần 4h sáng, khỏi ngủ luôn, có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể tôi đã hồi phục nhanh chóng khi chỉ qua có 2 ngày nằm viện mà đầu óc và tinh thần đã tỉnh táo hoàn toàn trở lại. Muốn lấy tai nghe nghe chút nhạc qua mà lại ko dám vì bác sĩ đã nhắc. Trời tối nên cũng chẳng nhìn được kiến bò mà đếm, tôi nằm lặng đi nghe tiếng lá cây xào xạc, lạo xạo trước gió. Tiếng côn trùng thỉnh thoảng lại vang lên lắt nhắt theo chu kỳ. Tiếng bước chân, tiếng xe đẩy lộp độp, lào rào... Đêm ở bệnh viện thực sự ko hề dễ chịu gì, nhất là với những người khó ngủ. Kệ... tôi lần sờ tìm đến chiếc tai nghe, mong mượn những giai điệu yêu thích để át đi cái đêm thao thức chết tiệt này.

- Tuấn quên bác sĩ đã dặn gì rồi à???

Tôi giật bản mình bởi tiếng nói bất chợt của Trà, lúc đầu còn tưởng nói mơ, sau Trà mở mắt nhìn thì tôi mới biết mình đã lằm.

- Tôi: À... thấy vướng nên mình bỏ nó ra ngoài ấy mà.

- Trà: Để ở trong túi thì vướng gì. Tuấn khó ngủ à... Mình cũng vậy, chẳng ngủ được chút nào.

- Tôi: Nãy vẫn thấy ngủ mà...

- Trà: Nhắm mắt thôi chứ có ngủ đc đâu, đắp thêm áo cho mình làm gì chứ, nóng quá!!!

- Tôi: Hờ... ờ, thôi... ngủ đi...

- Trà: Ngủ gì giờ này nữa... Tuấn này, h ồi tối bác sĩ bảo mai chi ều mai là xuất viện được r ồi đúng ko?

- Tôi: Ừ... Sáng mai Xuân vào với mình r ồi. Trà cứ lo việc của mình đi. Giờ mình cũng khỏe nhi ều r ồi nên ko còn gì phải lo nữa đâu.

- Trà: ... Ừ... vậy sáng mai chờ Xuân vào r ồi mình về.. Đây nhé, đơn thuốc h ồi tối bác sĩ kê mình đã đánh dấu tương ứng với thuốc r ồi để riêng từng loại trong balo của Tuấn đấy. Còn cái này nữa...

Trà ng ồi đối diện với tôi r ì r ần to nhỏ liệt kê hàng loạt thứ từ chế độ ăn uống nên ăn, nên kiêng cái gì, chế độ sinh hoạt, nghỉ ngơi ra làm sao sau khi xuất viện. Bình thường chắc phần lớn mọi người sẽ thấy khó chịu nhưng riêng tôi lúc này lại cứ muốn nghe mãi cái giọng nói trong trẻo ấy nhắc nhở mình, đàm thoại với mình. Một thứ quan tâm ân c ần và chân thành... Đã hơn 3 năm qua tôi mới được thấy lại cái cảm giác quen thuộc và quý giá ấy, cảm giác của người thân, của tình yêu thương...

- Tuấn... Tuấn... nè Tuấn ơi... Tuấn làm sao vậy - tiếng Trà gọi, kéo tôi trở về với thực tại trước mắt... 1 khuôn mặt xinh đẹp đang tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Tôi: À... đang... phê!!! (éo hiểu sao tôi lại buột miệng phun ra cái câu... bựa đến thế)

- Trà: ... Là làm sao???

- Tôi: ... À.. ờ... thì Trà chu đáo với mình quá. Cảm giác được 1 người bạn chăm sóc, lo lắng cho mình như vậy khiến mình thấy vui và cảm động!!!

- Trà: Thế thì liên quan gì đến phê (quyết ko tha cho mình)

- Tôi: Thì sướng... thì phê chứ sao, hê hê

- Trà: Đ ô mặt toen hoản... càng ngày càng thấy bựa

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 11

Sáng sớm hôm đó có lẽ vẫn sẽ diễn ra trong êm ả nếu không vì 1 ca biến chứng của 1 bệnh nhân cùng phòng tôi. 6h sáng, khi 2 đứa vẫn còn đang ngủ vẫn về từng hộp thuốc và soi đèn để xem hướng dẫn sử dụng thì anh bệnh nhân giường bên bỗng mê man rồi lên cơn co giật bất thường. Chị vợ hết hoảng hô hoán, các bác sĩ và y tá lập tức có mặt và cho chuyển bệnh nhân sang ngay khu điều trị đặc biệt. Tôi và Trà chứng kiến tận mắt từ đầu đến cuối sự việc, nhớ lại khuôn mặt méo mó của anh ấy lúc co giật mà tôi thấy lạnh người. Tự nghĩ nếu khuôn mặt ấy là của mình thì sẽ ra sao, bất giác quay sang nhìn Trà. Như hiểu được phần nào suy nghĩ trong tôi, Trà nói.

- Trà: Hay là mình cứ ở lại đến chiều...

- Tôi: Ko sao đâu... là do anh ấy bị nặng và vẫn phải theo dõi mà... Mình bị nhẹ mà giờ cũng ổn rồi nên ko sao đâu. Trà cứ về lo việc của mình đi, thằng Xuân nó cũng sắp đến viện rồi.

- Trà: Uhm... vậy mình về nhé. Có chuyện gì nhớ phải gọi cho mình đấy!!!

Trà vừa rời đi thì tôi nhận đc cuộc gọi của Ly

- Ly: Anh à, đi dạo chút ko... Mà phòng anh sáng nay có vụ gì vậy?

- Tôi: Ko có gì đâu... Em ra đi, anh chờ ở ngoài.

Mới sáng mà ở bệnh viện đã khá đông, dù là sáng CN, từng lượt người nhốn nháo chen chúc mua số và lấy số ở các khu vực khám chữa bệnh. Cây xanh thì nhiều, khoảng không cũng ko ít, nhưng thú thực đi dạo mà cứ đập vào mắt là cảnh nhốn nháo, thật đê người thì cũng khó có thể thoải mái

được. Tôi rủ Vy ra 1 ghế đá gần đó ngồi nghỉ. Câu chuyện xung quanh con bé này chủ yếu vẫn là về đề tài học hành và cuộc sống sv, xem ra đợt đi ầu trị phục hồi này của Ly có vẻ đã bị tôi làm cho "gián đoạn"

- Ông ơi, nhìn cái đôi kia kìa - Ly giật giật tay áo tôi chỉ trỏ.

- Tôi: Ôi rồi, em tò mò chuyện người ta làm... Ông!!

- Ly: Đấy, sao họ làm gì nhau mà lại thế anh nhỉ... anh nhỉ??? Ông ơi!!!

- Tôi: Hả... ừ, chắc giận nhau cái gì thôi.

- Ly: Ông kia nhìn ghê quá, cứ giằng co này giờ... Ông, anh đi đâu đấy???

Tôi từ từ bước về phía cặp đôi đang gây ra sự chú ý với 1 vài người xung quanh ở đằng xa. Thực lòng ko hề muốn can thiệp vào chuyện riêng của người khác, nhưng ko hiểu sao vào lúc ấy tôi lại ko thể dừng được những bước chân của mình... đến gần cặp đôi đó - chính là Trà và 1 gã trai khác nom khá dân chơi và "họa sĩ" (xăm trổ o.O)

- Tôi: Này bạn gái này, bác sĩ tìm bạn này giờ đấy, người nhà của bạn bị biến chứng nên bác sĩ vừa chuyển đi rồi. Giờ lên gặp bác sĩ nhanh lên...

- Trà: Ông...

- Tôi: Đi với tôi, tôi vừa gặp bác sĩ ở khoa hồi sức xong... Nhanh lên, người nhà bạn nguy kịch đến nơi rồi - tôi kéo tay Trà đi thật nhanh trước sự bất ngờ của cả Trà, gã trai kia và Ly nữa.

- Bỏ mình ra!!! Tuấn làm cái gì vậy!!! - Trà gắt gỏng.

- Tôi: ... Mình cũng chẳng biết... Nghĩ sao thì làm vậy thôi...

- Trà: Nghĩ gì??? Tuấn ko hiểu chuyện thì đừng xen vào việc của mình!!! Lần sau đừng có tự tiện như vậy nữa!!!

- Tôi: ... Trà bình tĩnh đi nào, mình thấy anh ta...

- Trà: Thấy cái gì mà thấy!!! Đừng có làm rối tung mọi chuyện của mình lên nữa...

Nói xong câu đó Trà nóng nảy bỏ đi luôn. "Lần sau đ' rỗi hơi nữa... hồi hận vờ lờ!!!" - tôi chua chát nghĩ thầm trong đầu, cơ mà đúng là mình rỗi hơi và lảm chuyện thật. Mới chỉ vô tình "giúp" người ta chặn cướp, r' ồi cũng chỉ vì trách nhiệm sau chuyện đó mà người ta mới chăm sóc mình trong 2 ngày. Vậy mà bản thân mình hình như đã tự mặc định hơi sớm 2 từ "thân quen" giữa 2 người với nhau. Đúng là làm chuyện thừa hơi, thừa sức r' ồi để người ta cười vào mặt, cứ tưởng mình là hay ho, hào hiệp lắm.

- Chị ấy là ai vậy anh, sao mắng anh ghê vậy? - Ly lên tiếng thắc mắc cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

- Tôi: Người quen của anh ấy mà... Thôi, mình lên phòng đi em, lên trên ấy nói chuyện cho thoải mái..

Đến hơn 9h thì thằng Xuân cuối cùng cũng lê xác, vác mặt mò vào, thật nó chỉ cần vào sớm hơn 1 tiếng nữa là có khi ăn đờn "giận gái chém chóa" của tôi r' ồi. Cả buổi trôi qua trong mùi hôi nách và những câu chém gió liên lu bất tận về trận công thành "lịch sử" tối qua của nó. Nghe mà muốn nhét cả cái bàn chân 3 ngày chưa tắm này vào m' ồm nó

4h chiều tôi lủi thủi dọn đ' ờ 1 mình vì thằng cờ hó kia còn đang mãi ngáy bù đêm hôm trước. Nhìn đồng thuốc và nét chữ viết rõ ràng, đẹp đẽ lại nhớ đến Trà. Hajzzz... hôm nay được bình an xuất viện như thế này cũng đều là nhờ h' ầu hết ở Trà. Mà giờ giận r' ồi, ghét mình thế này r' ồi thì ko biết ngày mai trên lớp Trà sẽ có thái độ gì với mình đây...

5h chiều - Cuối cùng thì cũng được trở về với căn phòng trọ thân quen, ngập tràn mùi... hôi nách và rượu của thằng ch' ó Xuân, mẹ cha nó đi vắng có mấy ngày mà ăn ở bẩn hơn ch' óa

- AAAHHHHH... OÀ.. ÒA... Ồ... Ồ... ĐỘP... ĐỘP... ĐOÀNG (bóng bay nổ).

- Tôi: BỐ khỉ các ông, dọa đ' gì đấy, muốn tôi bại não luôn à!!!

Bọn thằng Hùng 3 thằng và Thảo lớp trưởng đã có mặt ở nhà tôi từ lúc nào để dựng nên cái màn "chào mừng" ngu kiến này. Cảm động đến phát khiếp tấm lòng thành của chúng nó khi tóm cổ tôi ra quán nhậu gần nhà để sát phạt bằng được ngày tôi thoát chết trở về từ tay "thần gạch"

.....

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 12

Bữa nhậu đc tổ chức với danh nghĩa mừng ngày tôi "đoàn tụ" nhưng thực chất mấy thằng hỏi han tôi thì ít mà cả buổi chỉ tập trung vào nốc, đớp, chém gió về gái và cái giải bóng đá toàn khoa sắp diễn ra vào tháng 12 tới là nhiều.

Theo như lời thằng Thảo than thở thì lớp tôi chỉ vớt vát đc khoảng 7-8 thằng đá chính là ra hồn, phần còn lại chỉ giỏi chơi hơn đá nên quân dự bị gần như lép hạt, nói chung lực lượng ko ăn thua. Tôi thì thú thực cấp 1-2 cũng hay đi đá với hội cùng lớp. Sang cấp 3 thì tập boxing nên ko còn quá say sưa với môn này nữa mặc dù vẫn thích xem bóng đá. Thi thoảng cũng tham gia đá cùng hội võ hoặc đá thay cho mấy thằng bạn cũ cấp 2 khi chúng nó thiếu quân hoặc là nhớ đến mình. Nghe mấy thằng háo hức và quan trọng cái giải này đến vậy, trong lòng tôi cũng rạo rức muốn góp chút sức. Chỉ là tình trạng thương tích còn chưa lành hẳn nên tôi cũng ko muốn bốc đồng mà thừa thốt đi đâu gì. Tránh để hứa suông, há miệng mắc quai mà sau này ko làm đc thì mấy thằng lại hiểu lầm là mình khó khăn này nọ.

Chuyện gì đến thì cứ bình lặng mà tiếp nhận và xử lý nó theo những cách bình thường vốn có. Đừng quá cởi mở, chủ quan khi tiếp nhận và cũng ko nên xúc nổi để tình cảm chi phối khi xử lý. Rút ra bài học từ chuyện với Trà, có lẽ tôi đã hơi buông lỏng cho cảm xúc của mình chi phối dẫn đến sự ngộ nhận trong mức độ thân quen với Trà. Những hành động sau đó càng nói lên cách nhìn đời, cách hiểu việc còn non trẻ của 1 thằng thanh niên như tôi.

Mở cửa sổ để đón nhận lấy ánh mặt trời và thiên nhiên thì cũng hãy coi chừng bụi bặm và những thứ côn trùng ngoài đó. Với tâm hồn mình cũng vậy, hãy cởi mở một cách cẩn thận và đón nhận từng thứ một trong sự kiểm soát của lý trí. Nếu ko muốn phải nhận lấy hậu quả là nỗi thất vọng,

ngộ nhận hay nguy hiểm hơn là sự tổn thương, mất mát nào đó - cả về tinh thần lẫn thể xác.

8h tối, 1 tiếng sau cuộc nhậu "đoàn tụ", đang nằm xem siếc với Xuân ch.ó thì tôi nhận được cuộc gọi từ 1 người thân quen - anh Mạnh.

- Tôi: Anh à, sao hn tự dưng lại gọi cho em thế!!!

- A.Mạnh: Chú hay nhỉ!!! Lên trên ấy là mất mặt với anh em dưới này luôn, hơn tháng r ấ ko thấy gọi về hỏi han gì cả.

- Tôi: Ôi zào, anh lạ gì tính em nữa... Cuối tháng này nếu ko có gì thay đổi thì em sẽ về quê thăm mọi người 1 ngày. Cả hội làm 1 bữa thật hoành cho vui!!!

- A.Mạnh: Khởi!!! Cuối tuần này về luôn đi. Anh làm cái tiệc chia tay!!!

- Tôi: Sao? Anh đi đâu à?

- A.Mạnh: Anh lên ở với chú!!!

- Tôi: Em ko có tiền bao anh đâu, hê hê

- A.Mạnh: Thì anh bao lại mà y là đc chứ gì! Cái đấy khởi xoắn! Thôi ko dài dòng, anh lên trên này mở thêm tiệm nữa với ông bác.

- Tôi: Nhà anh mở nhiều thế liệu quản lý nổi ko???

- A.Mạnh: Ko quản lý đc thì mở làm gì? Đợt này sắp Euro nên nhà anh tranh thủ làm luôn. Mà anh bảo này, mà y thấy đc thì qua ở cùng anh luôn. Nhà rộng lắm ở vô tư, ở trọ làm gì vừa tốn kém lại thiếu thốn.

- Tôi: Hê, em cảm ơn ông anh nhé. Ở trọ cùng bạn bè nó cũng có cái hay riêng anh ạ. Cũng thoải mái chứ ko có vấn đề gì đâu. Vậy chính xác là hôm nào anh đi.

- A.Mạnh: Chú cứ về 2 hôm cuối tuần, hôm nào cũng đc. Chú về rồi lên cùng xe nhà anh luôn.

- Tôi: Vậy CN em về Em cũng đang có việc muốn hỏi thầy nữa!!!

- A.Mạnh: Nhận!!! Anh gọi báo thế thôi. Mà bạn gì thì làm nốt đi.

- Tôi: Okie anh!!!

A.Mạnh, 1 người bạn lớn chơi với tôi đã đc gần 3 năm trong thời gian sinh hoạt chung trong CLB boxing. Cách nhau tới 10 tuổi nhưng 2 ae lại chơi được với nhau. Có thể do nhận thấy ở nhau 1 điểm chung, 1 cảm tình hay 1 sự tin tưởng nào đó mới khiến nảy sinh 1 tình bạn như vậy. Có nhiều thứ, nhiều điều để nói về 2 anh em trong suốt gần 3 năm qua nhưng tôi nghĩ chỉ cần gói gọn lại trong 1 từ "thân" là đủ. Nhà a.Mạnh có thể nói là một trong những nhà nằm trùm trong đường dây cầm đũa, cho vay nặng lãi ở tỉnh tôi. Trên HN thì họ hàng gồm 1 bác và 2 chú nữa hoạt động cũng khá mạnh. Đợt mở rộng này a.Mạnh cũng đã nói chuyện với tôi từ cách đây vài tháng. Làm sớm hơn dự kiến thế này chắc là để "đón lỗng" đợt Euro sắp tới cho "quen khách". Nghề này phức tạp nên tôi cũng ko muốn đi sâu tìm hiểu, chỉ biết vừa đủ để tránh những cám dỗ về món tín dụng dễ vay khó trả như 1 vòng tuần hoàn khép kín này mà thôi.

- CN tuần sau về quê với tao ko? - Tôi tắt máy rồi quay sang nói với Xuân.

- Xuân: Uh, mà sao ko về luôn t7?

- Tôi: Tao phải đi dạy... "Ring... Ring" - lại có cuộc gọi đến, và lần này... là của Trà. 1 chút hồi hộp thoáng qua trong lòng... tôi bình thản nhận cuộc gọi.

- Tôi: Mình nghe đây!!!

- Trà: ... Tuấn về rồi à... Từ lúc về đến giờ vẫn ổn chứ???

- Tôi: Mình vẫn khỏe, cũng vừa cơm nước xong. Thuốc cũng uống đầy đủ rồi!!!

- Trà: ... Ummm... Vậy thôi... Tuấn nghỉ ngơi đi!!!

- Tôi: Uh, cảm ơn Trà nhiều nhé. BB.

Cúp máy luôn, rất ngắn gọn và xúc tích... theo kiểu đang bước trên cầu thang rồi bị hẫng nhip. Thôi cũng được, vậy cho dễ, dù gì thì trước sau vẫn là bạn chung lớp mà. Sự việc hồi ban sáng vẫn nên có 1 lời xin lỗi gửi đến Trà cho có trước có sau để sau này 2 đứa - hoặc có thể là chỉ riêng mình tôi - đỡ khó xử... "Tít... Tít" - lại gì nữa đây!!!

- "Sáng mai vẫn qua đây nhé, nhớ chờ đây đầu bảng ^^!!!"

Là tn của Hằng, hajzzz chắc mai cố gắng bịt mũi ngửi sau Xuân cho yên tâm thôi. Sự thương tích với bệnh viện lắm rồi.

- Đầu thế này càng đẹp zai, lỏm chỏm, băng bó càng giống "K bóp" ()

Hằng là lời xoáy đều cái bộ dạng trên băng dưới bó như "ma cây" của tôi. Con bé hôm nay ăn mặc cá tính hơn hẳn thường ngày, nguyên cả 1 cây đen áo khoác da, quần bó nhìn thật sặc xi và thu hút. Dù vậy vẫn ko thể làm bong dc nổi lo lắng đã đóng keo trong lòng tôi mỗi khi có ý định ngửi sau tay lái của Hằng để ngắm nhìn và hít hà cái cơ thể ấy. Quyết định ngửi sau Xuân cho xem ra cũng ko tồi vì nó giúp tôi vừa yên tâm, vừa được "thưởng lãm" nguyên "mặt tiền" của cô nàng khi yếu điệu cặm lái trên chiếc xe tay ga thời trang, hợp dáng.

- "Ngon thật!!!" - là suy nghĩ của tôi khi ấy, mà nói trắng ra thì thằng nào cũng vậy cả thôi nếu có tờ rym và biết dùng đối tượng, đúng mục đích mà tự nhiên giao phó.

Vô bài gửi xe, vẫn lại là cái "cây thịt" to đùng mang tên "thằng Đạt" đang chờ sẵn từ lúc nào. Tôi thẫn thây nể độ nhiệt, nhẫn, lỳ và... u mê của

thằng này. Tán vậy chỉ tổ mất công, nhọc xác mà hiệu quả thì...

- Ê này chờ mình với... Đi gì mà chả đợi nhau!!! - Hằng chới với gọi ới theo khi tôi và Xuân đã đi đc 1 quãng.

- "Cái dáng hấp tấp vẫn ko thể sửa, mất hết cả khi chất của tiểu thư đài các r ồi." - tôi cười đều đánh giá hành động và biểu cảm của Hằng khi ấy. Thực ra thì cũng khá dễ thương.

- Ông bạn này khỏe chưa mà đã đi học thê? - Đạt bất ngờ hỏi thăm tôi, vẻ mặt có vẻ hơi sượng vì việc đi cùng bọn tôi như thế này chắc chắc ko nằm trong kế hoạch tán gái của ku cậu.

- Tôi: Chưa khỏe, nhưng có người cứ đến đón, giục đi nên tôi mới phải đi thôi, hajzzz (nghĩ thấy mình cũng đều, tự nhiên lại rồi hơi đi trêu 2 đứa nó Bl).

- Hằng: Hi

- Đạt: ... Thê à...

- Tôi: Mà thôi Hằng ạ, giờ mình đi cùng Xuân đc r ồi. Thêm Hằng đi cùng thấy... vương vương!!!

- Hằng: Là sao!!!:/ Vương gì mà vương, BD à!!! Kệ, mình cứ thích đi cùng đấy:v

Tôi chả buồn nói gì nữa, âm thầm hưởng thụ sự thích thú vì hành động trêu người của cái Hằng đã khiến thằng Đạt ngô nghê cay mũiBl. Đó, vì gái vì dục mà thả rông cảm xúc, để mặc nó chạy lông nhông như gà xổng thì có muốn đuổi bắt lại cũng còn khó. Sai lầm trong tán tỉnh và yêu đương hầu hết cũng đều từ đây mà ra cả.

Vui vẻ, thoải mái cười đùa được 1 chút với khuôn mặt dễ thương, hòa ái của Hằng thì vừa vào lớp tôi đã gặp ngay vẻ mặt vô tình, lạnh băng của

Trà. Đối diện nhau... đ' nói câu gì, tôi cười - Trà bơ, khuôn mặt thể hiện biểu cảm của người ko thân quen. Thái độ bất ngờ đó của Trà làm tôi hơi chùng hững, lời xin lỗi đã định tối qua vừa trôi đến cửa miệng thì lập tức bị thất lại, rút ngược vào bên trong. Ờ, thì thôi kệ, ko muốn giáp mặt thì mình đành nhắn tin. Đây là cái việc c ãn phải làm cho xong vì tôi ko muốn còn t ãn tại 1 chút gợn nào về Trà trong lòng mình nữa.

- "Mình rất tiếc về việc sáng qua. Ko biết là mình có gây ra chuyện gì ko, dù gì thì nó cũng đã xảy ra rồi. Chỉ biết gửi đến Trà lời xin lỗi chân thành nhất, xin lỗi bạn rất nhiều!!!" - gửi lúc 7h30 sáng...

... Đến trưa ra về ko 1 lời h ồi âm... Tôi ko hiểu đi ầu này nhưng cũng chợt hiểu ra 1 đi ầu khác...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 13

... Chẳng lẽ Trà đang có ý tứ gì đó mà tôi ko dám hiểu chẳng???... Chắc là ko... chắc chắn là ko phải. Là do tôi tự tiện, vô duyên phá đám chuyện riêng của cô ấy. Có thể việc đó đã gây nên 1 hậu quả t ỉ tệ nên Trà mới giận và khó chịu với tôi đến vậy.

Hajzzz... đành kệ thôi... Dù gì thì tôi cũng là người gây ra lỗi, cũng đã xl, cũng đã làm đi ều c ần làm để cô ấy hiểu và thông cảm. Sau chuyện này Trà nghĩ gì và cư xử thế nào là tùy ở cô ấy. Tôi chỉ hy vọng có thể nối lại đc tình cảm chân thành như khoảng tg cô ấy chăm sóc tôi mà thôi. 1 khoảng tg thật đẹp và rất có ý nghĩa đối với riêng bản thân tôi.

- Òa!!! Đang ngẩn ngơ nghĩ gì thế??? - Hằng hù khiến tôi lo ẫn giật mình. Cái dáng nhỏ nhắn, tươi sáng thực sự rất xinh đẹp. Bảo sao nhiều thằng thích, để ý và muốn làm quen với Hằng như vậy. Ngoài ku Đạt công khai nhờ ăn theo mqh trước đó ở trường c3 thì cơ sở những thằng ve vẩy, theo đuôi ngoài rìa là ko hề nhỏ. Đơn giản vì thằng nào cũng biết là Hằng còn "single" nên dù địch đông vẫn cứ đâm đầu vào mới 1 ni ền hy vọng rằng mình sẽ là nhân tố đặc biệt trong mắt xanh của nàng.

- Tôi: Nghĩ... Ờ... Hn nhìn Hằng xinh thật đấy... Thật luôn!!!

- Hằng: Hả??? Nghĩ... về mình á...

- Tôi: Ko... đang nghĩ cái khác thì tự dưng thò mặt vào nên mình khen đều thôi... H ề h ề

- Hằng: Á à... Chít này... Khen đều này...!!!

Chuỗi ngày tiếp theo trong tuần vẫn tiếp tục trôi qua như vậy. Tôi ngày 1 quen thân thêm nhiều bạn bè mới. Chỉ riêng với mình Trà thì "chế độ già

đông" dường như đã bị vô hiệu. Khối băng trong lòng Trà vẫn chưa thể tan, dù mỗi khi chạm mặt tôi đều cố gắng mỉm cười thân thiện hòng mong chờ 1 thái độ h ỗ đáp rõ ràng hơn. Thân thiện cũng đc mà khó chịu thì cũng xong, chứ cứ vô tình, lạnh giá thế này thực sự làm lòng tôi đối với Trà cũng lạnh theo vài phần.

Tuần này tôi cũng tiếp tục trở lại với việc gia sư ở nhà My. Cái My thực sự ko hiểu nổi tôi là dạng sv hay thầy giáo gì mà nay bó bột vì què tay, mai băng bó vì vỡ đầu. Có lẽ vì vậy mà con bé thêm nề thẳng thầy này của nó vài phần. Gọi dạ bảo vâng chỉ sau 2 buổi đã trở thành 1 thói quen tự giác của My

- My: Anh này... chuyện cái Ly ấy. Sao anh chưa bàn gì với em mà đã nhận lời nó r ồi???

- Tôi: Anh nói với nó là tùy ở em hết mà. Em okie thì đc, còn ko thì...

- My: Anh làm vậy là làm khó em r ồi còn gì!!!

- Anh: ... Ừ... Anh... Uhm, đúng là chưa nghĩ cho em thật. Thôi thế này...

- My: Thôi giờ đăng nào cũng vậy r ồi, anh cứ nhận lời nó đi cũng đc.

- Anh: Anh xl, nếu em ko thích thì thôi, anh sẽ có cách nói lại với Ly. Thực ra anh chỉ nghĩ 2 đứa học cùng nhau có gì bàn bạc, trao đổi thì sẽ dễ học hơn thôi.

- My: Thôi anh ơi, em đ ồng ý r ồi mà. Để cái Ly học cùng em cũng đc... Anh nhìn gì thế???

- Anh: My à... Cái này anh nghĩ là phải nói... những hôm nào anh đến dạy thì em... mặc kín đáo chút nhé.... Nãy giờ anh căng thẳng lắm (áo thun cánh dơi che qu ần, trong ko coọc xê

)

- My: Sao mà căng thẳng... Anh nhìn thấy gì r ồi à
- Tôi: Ừ... em cứ mặc như hôm đầu tiên ấy là đc.
- My: Nhìn thấy gì của em r ồi???
- Tôi: ... Hajzzz...
- My: Anh yên tâm, là do sở thích của em thôi. Đẹp thì phải khoe ra chứ.
- Tôi: Anh thì ko nghĩ thế, tại sao em lại cứ như vậy với các gia sư của mình là sao nhỉ!!!
- My: Đang vui về anh đừng tự bơm chuyện!!!
- Tôi: Trước anh đã có bao nhiêu gia sư dạy em r ồi?
- My: 7 người!!!
- Tôi: Người trụ lại lâu nhất?
- My: nửa tháng!!!
- Tôi: Vậy là anh vẫn còn 1 tuần nữa để phá "kỷ lục"!!! Từ buổi đầu tiên đến giờ đầu là thử anh phải ko???
- My: ...
- Tôi: Phải ko???
- My: ... Phải...
- Tôi: Em tìm thầy mới đi nhé!!!
- My: ... Ko... anh...

- Tôi: Những ngày qua vì em là hs của anh mà dù nhức đầu anh vẫn cố thức soạn cho em 1 dàn đề cương để kịp ôn tập. Anh còn muốn dạy bao em đủ cả Lý, Hóa để em yên tâm cả 3 môn. Anh dạy thực lòng vậy còn em thì đối với anh thế này đây!!!

- My: ... Kìa anh... em xl anh mà... Từ giờ em sẽ ko làm gì linh tinh nữa đâu. Em hứa đấy!!!

- Tôi: Em có thấy mình quá đáng ko. Tại sao cứ phải giở mấy trò này để hành hạ gia sư của mình là sao. Em cứ nghĩ cần đc chút tiền của gđ em là ngta sung sướng lắm à. Em nói đúng, đây chỉ là làm công nhưng cũng ko phải là chịu nhục!!!

- My: ... Hức... Em xl rồi mà, anh đừng có dỗi em như vậy nữa...

- Tôi: Tại sao cứ phải làm như vậy? Mục đích học của em rõ ràng là có, anh ko hiểu!!!

- My: Nguyên nhân là do bố mẹ e... lúc nào cũng tiển. Chỉ biết ép thuê gia sư về bắt em học... em chống đối trực tiếp ko đc nên... mới dùng cách gián tiếp với gia sư để ép ngược lại thôi... Giờ học anh rồi thì em lại muốn học thật sự...

- Tôi: Thật mà 2 hôm nay làm trò với anh à???

- My: Anh đừng có hiểu lầm... Là em thử anh với ý khác thôi...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 14

- Tôi: Thôi ko cần nói nữa... Chuyện này dừng ở đây. Nhân tiện anh cũng nói luôn để anh em mình xác định lại với nhau lần cuối. Em có muốn học tử tế, đàng hoàng hay ko là tùy ở em. Ko thích bảo anh 1 câu anh sẽ nói lại với cô Hà, còn đã xác định muốn học anh thì phải tôn trọng anh và tôn trọng ngay chính những buổi học của em. Anh sẽ cố hết sức để dạy em cho thật tốt nhưng nếu em vẫn mang tư tưởng gượng ép hay chống đối thì anh sẽ nghỉ luôn. Tùy em chọn đấy!!!

- My: ... Em vẫn muốn anh dạy mà... Anh đừng nóng nữa đc ko. Đang vui vẻ mà tự nhiên khùng lên với em...

- Tôi: ... Hừ.... Thôi hôm nay nghỉ ở đây... tuần sau em báo cái Ly đi học luôn nhé.....

- My: ...

- Tôi: Đi lượn lờ tý với anh ko???

- My: Đi anh!!!

- Tôi:

Làm dịu bớt cái không khí căng thẳng ban nãy giữa 2 ae bằng những cây kem vào mùa chớm lạnh thật ko gì hiệu quả bằng. Hôm nay đi con Fu neo mới cứng cửa của Xuân chóa (chiếc wave Thái thân thương của tôi sau vụ va chạm đã đc đưa về bãi giữ Mỹ Đình. Chắc chỉ còn chờ ngày chuyển lên TêLỗ Thái Nguyên để nung sắt nữa thôi) nên đèo My đi cùng cũng thấy thoải hơn . Trên khoác hờ chiếc áo khoác dạ, dưới quần tất mỏng tang, nhìn My thực sự hấp dẫn so với cái tuổi của mình. Lớp 12 nhưng nói thật là con gái hiện đại ở cái tuổi này cũng đã lớn và già dặn khá nhiều.

Với gái gốc Hà Thành như My thì càng ko phải ngoại lệ, con bé biết rất nhi ều tụ đi ể m vui chơi, ăn uống, cả những bar, sàn lớn nhỏ quanh cái Hn này nhắc đến chỗ nào h ầ u như My cũng đ ầ u có thể chỉ mặt đi ể m tên

Kem bờ h ồ vào những ngày đ ầ u đông dường như ngọt ngào hơn bình thường bởi sự cô đọng tích tụ trong giá lạnh khiến cho vị đường dễ chạm được vào vị giác của con người hơn. Mặc dù đã hơn 9h tối nhưng khu vực bao quanh bờ h ồ vẫn nườm nượp dòng người qua lại. Chụp ảnh và tham quan quanh những gian hàng của chợ phố cổ vào tối thứ 7, tôi và My cũng lĩnh kính mua đ ể vài thứ đ ồ lưu niệm linh tinh, củ chuối. Rẽ ngược dòng người quay lại với bờ h ồ, cảm nhận sự thú vị khi nhàn tản dạo bước dưới tiết trời se se, khô lạnh của mùa đông. Khẽ rùng mình tận hưởng vị ngọt lạnh của từng cơn gió trời, gió h ồ man mác thi thoảng lại vi vu thổi qua. Ánh đèn cao áp vàng rực hắt qua những tán lá trên cao chiếu rọi xuống lòng đường những tia sáng mờ ảo, dễ làm lòng người cảm thán bởi khung cảnh sống động của không gian và tiết trời xung quanh... 1 cái níu thật chặt bất thường từ phía My...

- Tôi: Lạnh r ấ i chứ gì, ai bảo phong phanh!!!

- My: Ko lạnh lắm... nhưng đi dạo thế này thì phải ôm nhau chặt như sam chứ. Đấy anh nhìn kia...

- Tôi: Họ yêu nhau thì mới thế, anh em mình yêu đương quái gì đâu mà ôm mới chả ấp...

- My: Anh lạc hậu, cứ phải yêu thì mới ôm đ ể à... Ah, có ghế trống kia, ra đó đi anh...

- Tôi: Nào, giờ ng ấ i r ấ i ôm gì nữa mà ôm... Ờ hay nhỏ!!!

- My: ... Thì em lạnh đ ể chưa... Ôm tý cũng kiêu ... Anh này... em xin lỗi chuyện h ầ i này nhé...

- Tôi: Ko sao, anh em mình xác định được với nhau như vậy r ấ i anh cũng mừng!!!

- My: Cái hôm đầu tiên thực sự em muốn phá anh lắm. Ghét anh nữa vì lúc đầu còn tưởng anh là đò đều cơ ()... Em nói thật đấy... Còn 2 buổi gần đây thực ra là em muốn thử xem anh có đàng hoàng thật như lời anh nói hay ko thôi. Ko phải em muốn phá gì anh đâu... Nếu anh ko đàng hoàng thì...

- Tôi: Thôi đi rồi, anh hiểu ý của em rồi. Anh em mình thắng thắng đc với nhau cũng là tốt cho sau này. Giờ chuyện gì qua rồi ta ko bàn lại nữa, sắp tới chỉ cần tập trung cho việc học thôi em hiểu chứ???

- My: Vâng!!!

Ngồi chém gió thêm 1 lúc nữa 2 đứa mới chịu nhờ rẽ về Phải công nhận là mùa đông HN ở bờ hồ thật đẹp và giàu cảm xúc. Bảo sao biết bao tác phẩm âm nhạc đều lấy chất thơ từ đây mà ra. My lại ôm tôi chặt cứng trên suốt quãng đường trở về nhà. Tâm hồn thì vô tư nhưng cảm giác va chạm, tiếp xúc giữa những phần cơ thể nhạy cảm và hơi thở dịu dàng bên tai từ người khác giới vẫn tạo cho tôi những tư vị râm ran khó tả. Hajzzz, sự đê mê này mà ko biết kiểm tỏa và kiểm soát thì đừng hỏi tại sao giờ lên "Tàu nhanh" hay "Rân chí" lại có nhiều tí "hấp diêm" giật gân đến vậy.

7h sáng CN - tôi và Xuân lục tục hò hét nhau để về quê. Ngồi trên xe khách lại nhớ về cảm giác cách đây hơn 1 tháng cũng trên chuyến xe như thế này nhưng ở chiều ngược lại. Cảm xúc và tâm trạng chỉ cách nhau có hơn 30 ngày nhưng đã có những sự sai khác, biến thiên tương đối. Vẫn còn đó những nỗi buồn, nỗi day dứt, sự nhớ nhung, buồn tủi. Nhưng cũng đã vui đi dần sự cô đơn, quạnh hiu và vô cảm. Khi đi là 1m tôi độc hành nhưng lúc này trở về tôi lại có thêm Xuân chóa đi cùng. Nghĩ về đi đâu ấy khiến tôi thực sự cảm động và muốn cảm ơn thằng bạn này bằng... 1 phát đấm giữa mặt. Vì tôi ngại nói ra những lời cảm thán sến súa đó nên diễn tả bằng hành động đôi khi lại hay ho và "chân thực" hơn

Bước chân dừng lại ở nghĩa trang TP... 3 ngôi mộ nhỏ nằm cạnh nhau... là nơi gia đình tôi ở lại... và hàng ngày... ở 1 nơi hạnh phúc, yên bình nào

đó... vẫn đôi mắt nhìn từ trên cao để quan sát và phù hộ cho từng bước đi của tôi trên hành trình cuộc đời.

Thấp hương và lau dọn xong mộ phần ở nghĩa trang, tôi đưa Xuân về thăm lại nhà mình. Nơi mà ngày xưa từng 1 thời chính là tổ ấm tràn ngập tình yêu thương của gia đình tôi. Giờ đã được 1 gia đình khác thuê về ở cách đây 2 năm để thêm tiện tiết kiệm cho tôi sau này.

- Nhà mà vẫn còn thế này thì số đỏ ai giữ? - Xuân thắc mắc sau khi rời khỏi nhà tôi.

- Tôi: Tao gửi hết ở "kết" ngân hàng rồi, nhờ bạn bè bố mẹ với họ hàng làm giúp.

- Xuân: Ko nhờ họ hàng giữ... À ừ...

- Tôi: Cái gì của mình thì cứ tự mình giữ là thoải mái nhất!!!

10h sáng - Tôi tranh thủ dẫn Xuân chía đi lòng vòng quanh TP cho nó ngắm nhìn và đánh giá quê hương của mình. Làm tý bún cá và sinh tố lót dạ vì ban sáng vội đi chưa kịp đớp. Ngồi ở mấy quán trung tâm TP để ngắm gái gú đi chơi, đi học... Mới hơn 1 tháng mà tôi đã cảm nhận rõ cảm xúc của người xa quê là như thế nào. Thấy thân quen và yêu hơn rất nhiều những thứ, những con người thuộc về mảnh đất này... Nhưng dù vậy thì HN vẫn là nơi tôi muốn đến và ở lại, đó ko chỉ là nơi giúp tôi thay đổi diện mạo bản thân mà còn là nơi tiếp bước cho tôi tìm lại mục tiêu và xây dựng ước mơ cho cuộc đời mình.

11h30 - Tôi trở về "ngôi nhà" thứ 2 của mình - CLB boxing - mọi thứ vẫn vậy, y nguyên như cũ. Chưa vào đến nơi đã nghe đủ thứ âm thanh, từ tiếng ồn ào, nói chuyện, hò hét. Cho tới những tiếng động huỳnh huých phát ra từ việc tập luyện của các học viên.

- Ơ, anh Tuấn à..... ông Tuấn về rồi này a.Mạnh ơi!!!

Thằng Hải - 1 đồng môn thân thiết kém tôi 1 tuổi - liến láu, hồ hởi khi nhìn thấy tôi bước vào. Cánh tay quăn đở bằng đá tuột gân hết vì thằng ku

còn đang mãi chém gió phần phật . Thầy và a.Mạnh cùng nhiều bạn bè chiến hữu khác đón mừng tôi trở về theo đúng "tinh thần" boxing bằng 1 vài động tác giao chiến. Nhưng tất cả cũng kịp nhận ra cái bộ dạng "chết cạn" trên băng dưới bó như "ma cây" nên tạm tha cho tôi màn "chào hỏi" đặc biệt đó . Ngồi hỏi han, chuyện trò, chém bão với nhau đến gần 12h thì cả CLB rùng rần kéo nhau ra quán để tổ chức tiệc chia tay cũng như liên hoan mừng ngày a.Mạnh lên phố "lập đời" như kế hoạch đã định.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 15

- "ZÔ..ZÔ...ZÔ... ÔÔÔ..." - Tiếng hò zô ta vang dội cả 1 tầng nhà hàng mà a.Mạnh đã bao riêng để ae trong hội thoải mái ăn uống, hò hét với nhau. Không gian tràn ngập tiếng nói cười, chúc tụng, hơi bia, hơi rượu nồng đậm ko ngớt. Những chai, lon liên tục được rót ra bởi ae trong hội đều hết nước, hết cái, hết mình với chủ nhân của bữa tiệc ngày hn. Xuân chóa dù chỉ qua hơn 1 giờ làm quen cũng đã kịp "nhập gia" với ae trong hội. Phê phỡn với bia, rượu và mồi nhậu tới gần túy lúy nhưng cứ có đồ là ku cậu lại nhiệt tình theo hời. A.Mạnh có vẻ cũng khoái thằng này, thấy tỷ tê hỏi han và mời rượu nó liên tục. Quả ko hổ danh là thằng bạn hữu của tôi...

- Thầy luôn dặn mọi người khi thực chiến phải nhớ di chuyển linh hoạt để chiếm lĩnh và làm chủ được không gian. Trong tấn công lẫn phòng thủ nếu biết di chuyển sẽ vô cùng có lợi cho mình - Thầy căn vặn tôi như thuở nào sau khi nghe qua chuyện của tôi.

- Tôi: Vâng!!! Hôm đó 1 phần cũng do tay trái em bị chấn thương nên khá vướng khi vận động thầy ạ.

- Thầy: Đó, vậy thầy mới nói ngoài các bài tập chính yếu ra, phải chịu khó tập di chuyển thật nhiều cho quen thì khi đánh mới "khôn" ra được. Tránh né, phòng thủ, tấn công hay phản đòn đều nhờ 1 phần ở khả năng di chuyển tốt. Tuần nhớ luyện thêm khả năng giữ hơi nữa, rất cần khi thực chiến thực sự. Mới chỉ 1 đối 2 mà đã như vậy, sau gặp bất trắc nhiều hơn thế thì làm thế nào!!!

- Tôi: Vâng!!! Em sẽ cố gắng tập như lời thầy dặn ạ!!!

- Đây, lưu số này vào, cứ gọi cho họ rồi nói là học viên cũ của thầy là đc - thầy nhấp ly rượu rồi cho tôi số của 1 club boxing uy tín trên HN mà thầy có quen biết.

Hết tầng 1 trong niềm hưng phấn cao độ của men say. Mấy ae lại chiến tiếp tầng 2 tại 1 quán Karaoke cạnh đó. Hát hò, nhảy nhót, chém bão rồi cả say giấc, ngủ mê ngủ mệt, thật sự đúng nghĩa với 1 cuộc liên hoan xả hết sức và cháy hết mình... Nhưng cuộc vui nào cũng vậy, dù xôm tụ hay hoành tráng đến đâu cũng phải có lúc kết thúc. Men bia, hơi rượu bay dần theo thời gian, ý thức thực tại trở lại cũng là lúc phải nói lời tạm biệt...

Chia tay ae trong club, chia tay "gia đình" thứ 2 của mình. 6h tối tôi lại theo xe a.Mạnh trở về HN. Vẫn ngoái nhìn lại quê hương sau ô kính hậu của chiếc xe. Lòng tôi chột dấy lên 1 nỗi buồn man mác khi ánh chiều tà dần vụt tắt nơi cuối chân trời. Quê hương sẫm màu u uất như thể đang nói lời từ biệt với đứa con của đất mẹ lên đường tìm về với miền đất hứa.

- Chú vẫn nhớ nhà à??? - A.Mạnh cất tiếng hỏi tôi.

- Tôi: Vâng!!! Quê mình mà anh, cứ đi là em lại thấy nhớ!!!

- A.Mạnh: Dần rồi cũng quen thôi, như anh trước cũng lông bông trên HN mãi. Thi thoảng nhớ nhà thì lại phi về nhìn 2 ông bà cho khuây khỏa.

- Tôi:

- A.Mạnh: Mà giờ anh lên trên này rồi, mà có vấn đề gì thì phải nói cho anh biết, nhớ chưa!!! Ae với nhau lâu rồi anh ko cần nói mà cũng hiểu phải ko!!!

- Tôi: Vâng, em hiểu mà anh!!!

- A.Mạnh: Thăng Xuân này cũng khá đấy nhỉ, nhiệt quá giờ nằm say thẳng cẳng rồi

- Tôi: Thăng này đc anh ạ, ở cùng em mới có 1 tháng nhưng cũng biết nó phàn nào.

- A.Mạnh: Uhm, rảnh rồi đc lúc nào thì 2 đứa mày nhớ qua anh làm bữa nhậu đấy.

- Tôi: Anh yên tâm, em cứ xin trước cái cọc cuối tháng đã

- A.Mạnh: Vô tư!!! Mà anh bảo thật chúng mày qua ở với anh cho vui. Nhà còn thừa nhiều phòng lắm.

- Tôi: Ko phải bọn em ngại gì đâu nhưng chỗ hiện tại cũng tốt anh ạ. Ổn định như vậy là đc rồi.

Chiếc Camry bon bon lao nhanh trên đường quốc lộ, HN đã thấp thoáng xa xa ánh đèn đường và tiếng còi inh ỏi. Phố xá đô thị cũng có những đặc thù và âm hưởng riêng biệt. Cùng là màu nền trời tối sẫm, u sầu nhưng thứ ánh sáng và những âm thanh huyền ảo bên dưới đc tạo nên bởi hoạt động của con người khiến cho bức tranh tổng thể xung quanh mang 1 sắc thái nhộn nhịp, náo nhiệt khác hẳn vùng quê tĩnh lặng của tôi.

Xe chạy lòng vòng qua vài con phố rồi dừng lại tại 1 ngôi nhà mặt đường khá lớn. Đây chính nhà và cũng sẽ là trụ sở làm ăn sau này của a.Mạnh trên đất HN. Linh kính mang vài thứ đồ đạc vào trong nhà, chiếc xe lại chuyển bánh hướng về phía nhà trọ của tôi. Ném thẳng Xuân nằm thẳng cẳng lên giường, quay ra định chào tạm biệt thì a.Mạnh vẫy tay rủ tôi đi làm vài ly cho đỡ buồn. 1 người còn độc thân, ở 1m trong 1 căn nhà lớn, lại vừa mang thân phận của 1 kẻ xa quê như tôi. Cái cảm giác man mác đó tôi có thể cảm nhận đc, dù ko biết đó có phải là cảm giác lúc này của a.Mạnh hay ko.

2ae dừng chân tại 1 quán bar trên đường L.T.Kiệt. Ngồi uống rượu và nói chuyện trong cái không gian hợp tình hợp cảnh này cũng là 1 sự trải nghiệm thú vị. Cần phải giành lời khen cho tay kts khi đã thiết kế nên 1 không gian mô tả đc nhiều trạng thái cảm xúc và cảm thụ của con người. Ấm áp có, cô đơn có, vui tươi có, buồn sầu có... Rất nhiều màu trạng thái, cũng như cung bậc cảm xúc đc trộn lẫn lại như vị cocktail trong cái không gian này.

Quả thực vì nể a.Mạnh nên tôi mới đi cùng anh tới đây. Bản thân hn cũng đã uống khá nhiều, trong nội tạng bắt đầu nhận nhạo cảm giác khó chịu sau khi uống thêm vài ly. Đôi mắt bâng quơ bắt đầu phải ngả nghiêng trôi qua trôi lại để chống chọi với cảm giác phiêu diêu, mơ màng gây ra bởi chất kích thích. Nhìn, nhìn và nhìn... ko mục tiêu, chỉ cốt sao cho mí mắt đỡ mỏi. Quán bar này công nhận là nhiều gái đẹp... Toàn là hàng ngon, nuốt nà, hết sảy... Cô nàng nào đang ng ồi 1 góc ở qu ầy bar thế kia, trông có vẻ đã sắp ngất ngưỡng vì thằng cha đối diện nói gì cô nàng cũng mặc nhiên ko thèm phản ứng. Nhìn từ đằng sau khá đẹp, dáng cao thon thả, đôi chân dài nuốt nà đc nâng t ần bởi chiếc đ ần ngắn tới tận đùi. Chết chời thật, khuôn mặt dần quay lại, cái mũi thon nhỏ có vẻ rất xinh, cái gáy cao đ ầy... Ai đó... sao lại có người giống đến thế nhỉ... Là Hằng đây mà!!! Đích thị là Hằng rồi, sao cô ấy lại ở đây nhỉ??? Mà sao lại ở trong tình trạng say mềm thế này? Qu ần áo, ăn mặc cũng khác hẳn ngày thường nữa??? Hàng tá câu hỏi quay quanh đầu tôi ko 1 lời giải đáp.

- Chú nhìn gì đấy? Gái à? - A.Mạnh lên tiếng cắt đứt chuỗi câu hỏi vô định của tôi.

- Tôi: Bạn em thì phải anh ạ... Anh ơi có khi em xin phép vềtrc đây. Ra xem nó thế nào rồi có khi phải đưa nó vềnhà nữa. Hajzzz

- A.Mạnh: Rồi cứ lo chuyện của chú đi. Mà con bé nó có xe ko?

- Tôi: Có anh ạ, chắc em đi luôn xe nó vềthôi. Thế anh nhé, bb anh!!!

- A.Mạnh: Uhm, đi vềcẩn thận đấy.

Chia tay a.Mạnh tôi ra với Hằng, cô nàng có vẻ đã gần gục rồi nhưng 2 tay vẫn cố c ần lấy chai rượu để chống đỡ. Thằng cha ng ồi cạnh rõ ràng là 1 con k ền k ền đang chờ sẵn để "săn m ồi".

- Có chuyện gì thế này hả Hằng? - Tôi đến bên cạnh và hỏi Hằng.

- Ở đâu ra đấy? - Thằng cha đối diện hất hàm hỏi tôi rất s ảng.

- Tôi: Hằng ơi dậy đi, mình đưa Hằng vềnhà!!!

- Này đưa nó đi đâu... Áiiiiiii

Thằng cha "k`ên k`ên" đưa tay giữ Hằng lại li`ên bị tôi bóp mạnh vào mu bàn tay. Hắn có vẻ đã ch`ờn thực sự sau cái lừ mắt tiếp theo của tôi. Đ`ờ Hằng đứng dậy nhưng cả cơ thể cô nàng cứ m`ềm oặt như người ko xương, lả lơi dựa cả t`ấm thân ngọc ngà vào người tôi. Hằng đã say lả, say đến ko biết trời đất là gì nữa r`ồi. Lúc tìm đ`t thì chiếc ip của Hằng đã hết pin, gọi cho thằng Thảo đ`ể hỏi đ/c thì ko thấy bắt máy, số đen v`ờ l`ờ . Đưa Hằng ra ngoài quán r`ồi tôi mới thấy hối hận vì vướng phải trách nhiệm ko đâu với cái "bó r`ơm" của nợ này. Bảo vệ đã dắt con Lx của Hằng ra cho tôi... thôi vậy, ko còn cách nào khác thì đành nhờ tạm nhà a.Mạnh 1 đ`êm vậy.

Tôi chạy chiếc Lx đ`ể bám theo a.Mạnh v`ề đ`ến tận nhà, a.Mạnh vừa lái đ`c xe vô trong thì vào vội phòng mà lăn bò c`àng ra ngủ. Thấy may vãi ra vì ổng say nhưng vẫn kịp mò đ`c v`ệtận nơi. Lật đật khóa cửa cẩn thận xong, tôi rón rén đặt Hằng áp vào lưng đ`ể cõng cô nàng lên trên phòng. Đ`úng lúc này cơn đau đ`ầu dưới sự trợ giúp của men bia và hơi rượu bỗng tác oai tác quái, khiến tôi như th`ở ko ra hơi dù sự thực là Hằng khá nhẹ. Đ`ầu đau ong ong, cảm giác chóng mặt quay cu`ờng trước mắt. Tôi gắng gượng g`ờng mình cõng Hằng lê lét bò vào tới giường. Đặt đ`c "cây thịt" ngon lành ấy lên giường thì tôi cũng nằm vật ra ngay bên cạnh mà lơ mơ thiếp đi. Đ`ầu vẫn giật giật vì gắng sức, trời lạnh mà mồ` hôi thì lại túa ra. Cảm giác lúc này thật khó chịu, từng nhịp th`ở gấp gáp r`ồi cũng qua dần đi khi tôi thêm thiếp chìm dần vào mê man...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 16

Mê man thiếp đi trong cơn mơ màng do tác dụng của men rượu... Giấc ngủ cứ chập chờn ngắt quãng, lúc tỉnh lúc mơ ko sâu khiến tôi rấm rứt, khó chịu vì mệt mỏi... 1 cảm giác vướng víu và nghệt thở đồ xô tới, chiếm trọn lấy khoảng không gian trước ngực tôi... Là bóng đèn sao??? Cái thứ gì lù lù bám riết lấy mình thế này???

- "Là... Hằng sao!!!... Sao lại... "

Ý thức hỗn độn cố gắng thiết lập và định dạng sự việc đang xảy ra. Đầu óc đờ đẫn lạc lối trong hơi men của chất kích và cảm giác râm ran, nóng nẩy của những va chạm khác giới nhạy cảm... Hằng vòng tay ôm chặt lấy cổ tôi, nép mình vào người tôi, khuôn mặt thanh tú vùi sâu vào khuôn ngực tôi... Khó thở quá... ko phải vì mệt mà là vì cảm xúc dâng trào mãnh liệt làm cho hơi thở ko thể tự bình ổn.

- "Bình tĩnh đi nào... Mất cmn phương hướng rồi... "

Tôi cố gắng suy nghĩ thật nhiều, thật lan man để vượt qua cái khoảnh khắc bản năng dục vọng trời dậy. Bên cạnh là 1 người con gái xinh đẹp, 1 cơ thể hoàn hảo, đang nằm "dọn cỗ" ngay trước mắt mình đây.

- "Bao nhiêu thằng thèm khát mà hn tự dung mỡ lại dâng miệng mèo thế này!!!"

Tôi thoáng rùng mình với cái suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Cảm giác thấy bản thân thật xa lạ và khác thường.

- "Nhớ đi đâu gì chứ!!! Phải luôn giữ lý trí thật sắt đá để kiểm soát con tim, đừng có vồ vập dính líu vào bất cứ thứ tình cảm đặc biệt nào. Nó sẽ là thòng lọng thắt chặt lấy tâm hồn còn non trẻ của mình đấy... "

Đấu tranh giữa lý trí với con tim, thực sự cũng mệt mỏi và căng thẳng ko kém gì khi tập boxing. Nuốt nước bọt, tôi cố gắng gỡ dãn tay Hằng ra để rời khỏi giường...

- ... Ớ... - Vòng tay Hằng bất ngờ siết chặt hơn, mắt cô nàng cũng đã lim dim hé mở. Mơ màng nói những câu khó nghe.

- ... Yêu anh... Nhớ.. anh...

Mắt Hằng đã hơi mở nhưng nhìn sâu vào đáy mắt ngây dại kia thì có lẽ vẫn chưa tỉnh hẳn. Chỉ là mê sảng, nói mớ như người bị chết giấc mà thôi...

- Chụttt...

- ... Ớ...

Hằng ôm cổ ghì sát vào lòng tôi rồi vồ vập chiếm lấy môi tôi. Nụ hôn đầu tiên trong đời mà sao thấy... khó chịu quá... 1 chút bực mình xen lẫn thích thú đan xen trong lòng. Khoảnh khắc 2 cơ thể dính lấy nhau vẫn tiếp diễn, thực lòng mình tôi ko hề muốn vậy nhưng dường như có 1 trường lực vô hình nào đó đang phong tỏa và kiềm chế mọi cử động theo lý trí của tôi. Cảm xúc dần chiếm hữu, bản năng tính dục của tự nhiên ào ạt thoát ra chặn kín con đường liên lạc giữa lý trí và con tim. Tôi ko thể nghĩ, ko thể nhớ, ko thể cảnh giác đc gì nữa. Đê mê buông thả, mặc cho dục vọng thăng thế kiểm soát toàn bộ con người... Môi tôi hưởng ứng, thích nghi dần với môi trường ướt át, ngọt ngào, bàn tay quờ quạng thám hiểm khắp cơ thể Hằng. Trong khi Hằng cũng cuồng nhiệt đáp trả lại ko ngớt cơn dục vọng, khát tình của tôi.

Ánh đèn ngủ mờ mờ, vàng vọt như cổ vũ thêm cho sự việc này. Mùi mồ hôi da thịt và hương thơm của cơ thể như tăng thêm gia vị cho những gì sắp tới.

- Học... Học...

Tôi thở hổn hển ko kiểm soát, bàn tay luồn sâu vào phần đáy bộ phận.
"Cấm địa" của người phụ nữ đây rồi. Bỏ cmn rồi, tôi sắp làm chuyện điên
rồ gì thế này... Khó chịu quá, ko làm cách nào mà dừng lại đc vì 1 phần
trong tôi cũng đang rất khao khát mong muốn thực hiện cái hành vi đê tiện
này...

-

-

- "ĐMM nhớ lời hứa sống tốt với gđ chứ... " - "BỐP!!!"

Vùng mạnh khỏi vòng tay Hằng, tự vả vào mặt mình, lắc lắc đầu, dụi
mắt... tôi thực hiện 1 loạt những hành động liên hoàn nhằm phục hồi thật
nhanh trạng thái tỉnh táo của cơ thể. Trái tim bị thắt lại này giờ, đột nhiên
buông thả rơi tồm 1 cái hụt hẫng, đau nhói. Ruột gan thì nóng ran sau cơn
đê mê điên cuồng vừa rồi.

- Học... Học... Hajzzz...

Tôi cố gắng đi đều hòa lại hơi thở, nhẹ nhàng rời khỏi giường để ra ngoài
phòng khách. 1 cốc lọc đá lạnh băng xua tan dần cái kích thích của men
rượu và sự đê mê chết tiệt của cơn dục vọng điên cuồng vừa xong. Bật tv
xem qua 1 vài chương trình cho hồi tỉnh nốt toàn bộ phần lý trí còn lại
trong con người. Đến lúc này tôi mới tự kiểm điểm lại những gì vừa xảy ra
trong căn phòng kia. Chỉ 1 thoáng mất cảnh giác mà cái bản năng giống
đực đã gằn như thắng thế đc lý trí. Tình trạng ban này là mất kiểm soát
hoàn toàn vì cơ thể ko còn nghe theo ý muốn của não bộ nữa. Thực sự
nguy hiểm nếu cứ để cho bản thân bị đánh mất 1 cách trực diện và dễ dàng
như vậy. Cần phải ghi nhớ ngay cái khoảnh khắc vùng dậy của lý trí khi
nghĩ về lời hứa với gia đình.

Châm thêm 1 liều thuốc nữa, tôi đứng ngấm nhìn phố phường về đêm
trên ban công tầng 2. Hoàn toàn vắng vẻ và yên tĩnh. Vẫn nhớ có lời bài hát
nào đó về HN có nhắc tới những tiếng rao đêm của người bán hàng rong
mà sao đứng đây này giờ tôi chưa hề nghe thấy 1 tiếng rao nào. Gió bắc
đầu đông khô lạnh thổi ùa qua da mặt. Hơi lạnh của khí trời thấm thấu dần

vào nơi đầu lười và hơi thở. Bầu trời đen sẫm lác đác vài ngôi sao lấp lánh, nhỏ bé như đóm tàn sắp tắt. Đã hơn 3h đêm rồi... 1 đêm đông lạnh trôi qua trong chậm chạp và nặng nề. Đặt mình xuống chiếc ghế sofa êm ái, mặc dù nhà vẫn còn 2 phòng nữa trên tầng 3 nhưng ko hiểu sao lúc này tôi lại ko thích cảm giác chăn ấm đệm êm. Gửi 1tn cho Xuân kêu nó mai cứ đi học 1 mình rồi thu âm lại bài giảng cho tôi, tình trạng của Hằng thế này chắc là phải nghỉ học 1 buổi rồi.

Hơn 8h sáng - Tôi tỉnh giấc sau tiếng còi inh ỏi, gát gao của 1 chiếc xe hơi nào đó ngoài đường. Nhà cửa sao vắng tanh thế này, vợ lấy chiếc dt thì có tn của a.Mạnh.

- "Chú và bạn có về thì cứ khóa cửa cẩn thận cho anh. Chiều về anh qua nhà chú lấy chìa khóa sau."

- "A.Mạnh đã đi rồi vậy còn Hằng thì sao nhỉ???"

Tôi vừa nghĩ vừa bước dần về phía căn phòng mà đêm qua chỉ xem chút nữa là tôi đã gây ra chuyện lớn. Hằng vẫn còn nằm đó, ngủ im lìm và say sưa. Ánh sáng ban ngày hắt qua tấm rèm cửa kính giúp tôi đc thoải mái ngắm nhìn khuôn mặt tự nhiên của Hằng. Ko hồ là hotgirl của khoa, vẻ thanh tú và tươi tắn trên khuôn mặt trắng sáng cùng cơ thể, mảnh dẻ, nóng bỏng. Việc Hằng làm xiêu lòng nhiều thằng con trai cũng là điều dễ hiểu. Ngẫm lại bản thân tôi đêm qua thiếu chút nữa cũng phải trả giá đắt vì ko giữ nổi định lực của mình trước bờ môi cám dỗ và thân hình gợi tình ấy. Quả thực nghĩ và làm là 2 việc hoàn toàn khác nhau. Trước giờ tôi vẫn đinh ninh trong đầu chỉ cần mình giữ cho lý trí làm chủ đc con tim là đủ. Nhưng sau sự va vấp đêm qua tôi mới thấu hiểu rằng đó chỉ là mớ lý thuyết suông. Bản thân mình còn yếu và thiếu rất nhiều thứ mà nếu ko học, ko trải nghiệm dần thì sẽ rất khó có thể tồn tại và tránh đc những sai lầm trong suốt quãng đời sau này.

... Bụng reo đói cồn cào, là do xót ruột đây mà. Tôi viết lại lời nhắn cho Hằng rồi rời khỏi nhà để mua đồ ăn sáng cho 2 đứa. 1 ngày mới lại chính thức bắt đầu!!!

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 17

- Sột xoạt... Cạch.. Cạch... Cạch!!!

Tiếng động phát ra từ phòng của Hằng, cô nàng dậy rồi thì phải. Tôi chậm bước tiến dần về phía căn phòng. Chuyện xảy ra đêm qua vô tình tạo cho tôi 1 cảm giác sượng sùng, có thể diễn tả nó gần giống vs kiểu ko tậ mà vẫn giật mình vậy.

- Hằng dậy rồi à? Có thấy mệt ko?

- ... Mình đang ở đâu vậy??? Ở nhà Tuấn à???

Hằng có vẻ vẫn còn ngái ngủ, cái mặt nhăn nhó, 1 tay vò vò tóc, 1 tay cầm mảnh giấy nhắn tôi để trên giường khi nãy. Bộ dạng trông vừa dễ thương, vừa... gọi tình bởi chiếc đầm ngắn sặc xi đang xoắn cuộn hồ quăn trong chăn.

- Ờ... ko... Đang ở nhà người quen của mình!!!

- ... Sao Tuấn ko đưa mình về nhà??? - Hằng hỏi rồi nhìn tôi chân chân

- ... Thì... tối qua lúc Hằng say mình cũng định đưa Hằng về nhà. Nhưng... ko tìm đc địa chỉ vì đt của Hằng hết pin, mình định gọi hỏi thằng Thảo thì nó lại tắt máy... Cuối cùng bí quá mới phải về đây...

- Sao ko tìm ở CMT hay bằng lái xe của mình ý!!! - Hằng vừa nói vừa đưa tay lục lọi túi xách của mình.

- Hôm qua mình cũng tìm rồi nhưng ko thấy... Ờ...???

Hằng chìa mấy thứ giấy tờ tùy thân trong túi ra, ko nói gì mà chỉ đăm đăm nhìn tôi. Tôi cứng lưỡi luôn, mẹ kiếp cái ánh mắt nhìn hình lá răm ấy là ý gì, bực mình vì cảm giác như đang bị vu oan gia họa vậy ... Hajzzz, mà 1 phần cũng là do tôi, chỉ vì tối qua vội vàng mới ko nhìn ra cái ngăn kín chứa giấy tờ ấy.

- ... Ơ... hq mình có tìm r ấi nhưng ko hiểu sao lại ko thấy...

- Đêm qua... Tuấn ngủ cùng mình à???

- "W.T.F!!! Thôi bỏ mịe r ấi hình như nó nhớ ra chuyện đêm qua thì phải...!!!" - Tôi lo lắng nghĩ th ần trong lòng, Hằng mà biết đc những hành vi lợi dụng, "giày vò" đêm qua của tôi thì ko biết có còn coi tôi ra gì nữa ko.

- Ko... mình ngủ ngoài phòng khách mà!!! - Tôi cố gắng chống chế đến cùng.

- Thế sao thất lũng của Tuấn lại ở trên giường mình???

Hoá ra là vì cái của khỉ này, vậy mà làm tôi hết h ần cứ ngỡ Hằng đã nhớ ra chuyện gì đêm qua. Cơ mà cô nàng này xem ra cũng đáo để lắm chứ chẳng vừa. Từ chuyện hôm qua cho tới chuyện bây giờ, có thể nhận thấy Hằng ko hề đơn giản và ngây ngô như những suy nghĩ và ấn tượng ban đầu của tôi về cô nàng. Gái gốc HN mà, làm gì có đũa nào xinh mà lại hi ền và đại khờ chứ. Chỉ có lành hoặc ghê gớm thôi, cứ nhìn từ Trà là rõ

- À, đấy là thất lũng của anh bạn mình, tối qua vào phòng mình cũng thấy r ấi nhưng quên chưa cất đi. Thất lũng mình đây cơ mà - tôi vén áo cho Hằng "kiểm tra" - Hằng đừng lo lắng, nghĩ ngợi gì cả, mình ko phải là loại người đó đâu!!! - thừa thế tôi phủ đầu ngược luôn.

- Uhm... mình ko có ý đó đâu, thấy lạ nên mới hỏi vậy thôi, Tuấn đừng để bụng nhé... Nãy giờ có gì ko phải thì cho mình xl... Mà tối qua mình... say thế nào vậy???

- Thì là say thôi chứ còn say thế nào nữa!!! Thực sự thì trước giờ mình... khá thành kiến với con gái uống rượu rồi say khướt. Vì nhận ra Hằng nên mới đưa về thôi, chứ người lạ thì mình mặc kệ rồi

- ... Uhm... cảm ơn Tuấn nhiều lắm. Giờ... chắc mình xin phép về thôi...

- Ăn sáng cái đã, mình dọn ra bây giờ đây. Hằng uống cốc nước chanh đi rồi rửa mặt cho tỉnh!!!

- ... Sao ko ăn đi? Phở ko ngon ah?

- Uhm... mình thấy... khó nuốt... - Hằng cầm đũa ko gấp mà chỉ gẩy gẩy cho có lệ.

- Bụng dạ còn khó chịu ả?

- ... Ko... là do Tuấn...!!!

- ... Do mình??? Mình có làm gì Hằng đâu???

- Lời Tuấn nói khi nãy làm mình muốn ăn chút phở cũng thấy đắng họng...

- ... Hajzzz... ko ăn thì bỏ đây mình ăn cố, phí!!! Soap.. Soap...

- ... Thôi mình về đây, Tuấn cứ ăn tiếp đi...

- Soap... Ko có chìa khóa làm sao về.. Súp... Hà.à.à. Tẹp... tẹp...

- Mình ko đùa đâu, Tuấn chốt nhà gì với mình vậy!!!

- Đợi mình rửa bát xong rồi về. Cứ ngồi ăn nốt chỗ cam ấy đi, công mình bỏ bằng 1 tay đấy..... AHHH.. Áiiiiii... Sao véo mình... Aiiii... cần thận va vào tay trái giờ...

- 1 tay thì rửa bát kiểu gì, có muốn trêu nữa ko!!!

- Giờ có qua trường học nốt tiết 2 ko? Mới hơn 9 rưỡi thôi.

- Uhm... Tuấn muốn học thì cứ qua trường đi... Mình chắc nghỉ buổi hôm nay...

- Uh, mình hỏi Hằng thôi, chứ mình thì cũng muốn nghỉ. Giờ để mình về nhà rồi Hằng về sau đc chứ?

- Thế cũng đc...

Tôi đèo Hằng lượn lờ qua vài con phố, đi dần về phía nhà trọ. Hn tôi buộc phải giành lái vì nhìn Hằng có vẻ vẫn còn ngắc ngư.

- Tuấn này... - Hằng giật giật lưng áo tôi.

- Há!!!

- Hay... cứ đi thế này đi... Giờ mình cũng ko muốn ở nhà...

- Hở??? Gần trưa rồi mà!!!

- Uhm... hỏi Tuấn vậy thôi... ko đi đc thì thôi...

- ... Thế đi đâu giờ??? Muốn đi cũng phải có địa chỉ cụ thể chứ!!!

- Hi, thì cứ đi là ra chỗ thôi. Giờ qua nhà mình trước đã!!!

Tôi dừng lại trước 1 căn biệt thự khá đẹp nằm trên đường N.T.Định. Ko hồ danh là hotgirl nhà giàu, ngôi nhà to thật... mà theo như lời Hằng kể thì đây chỉ là nhà để ở. Còn nhà cũ ở gần bờ Hồ thì đang dùng để kinh doanh. Nhà Hằng hình như cũng có tình trạng giống với nhà My khi bố mẹ thường xuyên ra ngoài kiếm tiền. Nhà thì lớn nhưng ban ngày hầu như chỉ có cô giúp là việc ở nhà, chỉ đến tối thì mọi người mới trở về sum họp cùng nhau. Ngôi nhà khá chuộng kiến trúc cổ điển phương Tây, dùng nhiều vật

liệu gỗ để tạo phong cách. Đặc biệt nhà Hằng có rất nhiều đèn hồ cỏ, từ treo tường, đèn hồ cây, cho đến đèn hồ bàn... Tất cả đều sáng loáng, đẹp để chứng tỏ sự kỳ công và tốn kém của người chơi. Dù chỉ loanh quanh ở phòng khách nhưng quả thực đây đúng là ngôi nhà trong mơ với những người thuộc tầng lớp bình dân như tôi... Nhà đẹp tuyệt vời!!!

- Nhìn gì lạ thế??? - Hằng xuống đến nơi và đang nhìn tôi hấp háy. Ko còn là chiếc đầm sặc xỉ nữa, thay vào đó là chiếc váy ngắn nhẹ nhàng đc khoác hồ bên ngoài bằng 1 chiếc mangto kaki. Tóc buông xõa lượn sóng, makeup nhẹ nhẹ 1 lớp trang điểm mới. Da trắng, môi đỏ, hình dáng của Hằng lúc này làm tôi liên tưởng đến những cô gái Nhật xinh tươi khi đi dạo lạng lẽ dưới tuyết trời trắng xóa. Thật là xinh đẹp và duyên dáng!!!

- Uhm, lần đầu tiên vào 1 ngôi nhà đẹp như thế này nên ngắm mà... Mà Hằng xong hết chưa vậy?

- Xong rồi, mình đi thôi, hi!!!

2 đưa lại tiếp tục vi vu trên đường, trời đầu đông mang sắc thái xám xịt nhưng quang đãng. Gió lạnh và hanh khô bám riết lùa qua khoảng trống giữa 2 cá thể. Hằng lúc này thật ý tứ và giữ gìn, ko còn mang hình ảnh thoáng đạt, câu dẫn của đêm qua nữa. Tôi thoải mái đi đâu khiến chiếc xe bằng 1 tay, vì còn chưa quen đường xá nên thỉnh thoảng Hằng vẫn phải chỉ trở và hoa tiêu. Luyện thuyên với những câu chuyện ko đầu ko cuối, vậy mà chỉ sau có hơn 3 giờ đèn hồ 2 đưa cũng kịp lang thang qua 1 loạt con đường và những địa điểm như Q.T.Giám, chùa Trấn Quốc, phủ Tây Hồ. Chủ yếu là đi theo sự tò mò của tôi vì chưa biết những địa điểm trên là như thế nào. Chụp choẹt cũng đc khá nhiều pic hay, có 1 mẫu đẹp như Hằng cũng khiến vị nghệ sĩ trong tôi đôi lần reo lên vì xao động.

Trưa đã cận kề..

- Về thôi Hằng nhỉ, đi này giờ cũng nhiều rồi!!!

-

- Về chưa?... Ở...

- Đưa mình ra cầu Thăng Long đi... - Hằng ko nói gì thêm, vòng tay ôm lấy sát người tôi... Ko hiểu là lạnh do thời tiết hay vì lòng người chợt thấy lạnh giá...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 18

- "VÚTTT.. Vít.. Vúttt..."

Tiếng gió thổi vi vút cuộn xoay quanh bãi đá mà tôi và Hằng đang ngồi, chỉ cách nhau có con đê và 1 bãi đất thôi nhưng không gian ở đây thật sự khác biệt so với cuộc sống ồn ào, vội vã, bon chen ngoài kia. Êm đềm và thư thái... ngồi lặng đi để hưởng thụ cái bát ngát của không gian gió trời. Gió lạnh từ lòng sông thừa thãi trút ngược từng cơn vào 2 luống phổi của tôi. Vị khô lạnh mang theo chút dư vị ngai ngái của hương phù sa có thể làm lắng đọng tâm tư hỗn mang của những con người đang mang trong mình sự phiền não, buồn sầu.

- "Xình xịch... Rầm... Phạch phạch phạch..."

Âm thanh phát ra từ động cơ của những chiếc máy xúc, cần cẩu và thuyền cát phía xa xa, chạy dầm dập liên tục theo 1 chu kỳ nhất định càng làm cho không gian nơi đây thêm phần êm đềm và thanh bình hơn. Lác đác 1 vài cặp đôi đang í ới theo ekip chọn các góc hình để chụp ảnh cưới, mùa này hình như cũng là mùa cưới rồi thì phải. Thảo nào chạy "sô" gắt thế, trưa rồi mà vẫn hoạt động hết công suất ko ngừng nghỉ.

Người con gái ngồi bên cạnh tôi trên đụn cát này giờ vẫn lặng thinh ko nói câu gì. Ánh mắt hờ hững vô định nhìn về nơi xa xăm ko có điểm kết thúc. 1 vẻ đẹp trầm buồn, man mác, mong manh ít thấy ở 1 cô nàng luôn nhí nhảnh, dễ thương mỗi khi xuất hiện trước mặt tôi.

- "Buồn vì chuyện gì? Buồn vì ai? Mất mát đi đâu gì chẳng?..." - Hàng loạt câu hỏi quen thuộc xuất hiện trong đầu tôi. Tự cười khẩy bản thân vì cũng có lúc tự hỏi người khác chính những câu hỏi mà ngày xưa tôi từng là

nv9 trong câu trả lời của những người xung quanh. Tôi quay sang nhìn Hằng nhưng Hằng ko để ý, tâm hồn hẳn còn đang mãi "khắc xuất" theo đuổi những suy nghĩ, tâm tư vương vấn ở trong lòng.

- "Ring... Ring... " - Tiếng chuông đt của tôi vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, đình trệ này giờ... Là Xuân chóa, thằng này thật biết cách xuất hiện đúng thời điểm.

- Đi đâu giờ vẫn chưa về thế mà?

- Đi chơi, mà cứ ăn trước đi ko phải phải tao đâu!!!

- Bõ ăn hết lâu rồi, bao giờ về?

- Chắc chiều... Ko có việc gì thì thôi nhé, lát tao về!!

- "... Tút... Tút... "

- Là Xuân gọi hả Tuấn?

- Ừ, nó chưa thấy mình về nên gọi.

- Xin lỗi nhé, đang giờ cơm rồi còn bắt tội Tuấn... ra đây với mình...

- Sáng làm 2 bát phở no đầy rồi, hê hê

- Mình toàn hành Tuấn thì phải - Hằng nói khi ánh mắt chạm vào cánh tay trái của tôi.

- Hành gì đâu... - Tôi nửa vờ câu nói dang dở trên miệng vì ko biết nên nói gì tiếp theo.

- ... Chắc Tuấn đang thắc mắc là mình gặp chuyện gì phải ko?

- Uhm... Hằng ko nói cũng đc... mà nếu muốn nói ra cho nhẹ lòng thì mình sẵn sàng lắng nghe.

- ... Uhm... Chắc là Tuấn cũng biết... mình có nhiều người... theo đuổi phải ko???

- Uh...

- Hồi trước cũng vậy... nhưng đến giờ thì mình vẫn chưa yêu ai... Tuấn hiểu vì sao không?

- ...(Lắc đầu) Mình vẫn đang nghe đây...

- Vì mình đã chót yêu 1 người rồi...

- Uhm...

- ... Dù anh ấy đã bỏ rơi mình, làm tổn thương mình, làm mình đau, hận... nhưng ko hiểu sao... mình lại ko thể hết yêu anh ấy...

- - Tôi định buột miệng buông câu "tình yêu mù quáng, điên dại" nhưng kịp ngăn lại lời nói vừa trôi khỏi cuống lưỡi. Trong chuyện tâm sự thì tốt nhất nên làm 1 thính giả hơn là làm 1 nhà phê bình, nhận xét.

- ... Hức... mình đã từng cố quên đi anh ấy, lao vào học và đi chơi với bạn bè trong gần 1 năm trời. Tưởng như sẽ dứt được... Hức... nhưng hóa ra lại ko phải...

-

- ... Chiều qua mình bất ngờ nhận được tin nhắn của anh ấy... Hức... Lúc đó mình hồi hộp lắm vì đã lâu rồi anh ấy mới lại nt cho mình... Hức... Mở tn ra xem thì... Hu hu... là anh ấy mời mình tháng 1 tới dự đám cưới của anh ấy... Huhhu...

-

- ... Lúc đó mình thấy đau khổ lắm... tim mình thắt lại... Mình thấy nhớ anh ấy vô cùng, mình vẫn còn yêu anh ấy lắm...Hức hức... Đã cố quên cả năm trời... nhưng mình lại thấy yêu anh nhiều hơn...

-

- ... Mình ko muốn mất anh ấy đâu... Huhuhuu

Hằng gục đầu vào vai tôi hay chính xác hơn là ngực tôi mà nước nở, khóc xối xả. Từng tiếng nấc cụt vang lên ko ngừng khiến cho mấy hội ekip ảnh cưới ở phía xa xa cứ quay ra ngo ngoàng, nhìn soi mói

- ... Thôi được rồi... ko sao đâu mà... - Tôi khẽ vỗ vai Hằng, lúc này thực sự cũng chẳng thể làm gì hơn để cải thiện tình hình. Đành im lặng làm điểm tựa vỗ về để cô nàng thôn thức mà tuôn xả hết đồng cảm xúc đang bế tắc trong lòng ra ngoài bớt đc phần nào tốt phần đấy.

1, 2, 3... phút trôi qua trong sự bất động của không gian, chỉ còn lại sự tương tác của âm thanh là những tiếng nấc rấm rứt xen kẽ với tiếng thở dài. Gió lạnh vẫn vi vu thổi xoay quanh bãi đá, tiếng động cơ xa xa vẫn vang lên theo chu kỳ quen thuộc, những ekip ảnh cưới vẫn đang cố gắng hoàn thành nốt những shot hình cuối cùng cho kịp giờ "sô". Chỉ có bóng hình của 2 bóng dáng riêng biệt trước đó trên đụn cát nay bỗng hòa vào làm 1...

- ... Ủh... mình xin lỗi nhé... - Hằng ng ẩng dậy, rời khỏi khuôn ngực tôi. Vẻ mặt ánh lên những sắc hồng phơn phớt ko rõ là vì ngu ần cơn cảm xúc khi nãy hay là vì đi ều gì khác...

- ... Làm ướt hết áo Tuấn rồi... - Cô nàng ngượng nghịu khi nhìn thấy "thành quả" của mình

- Ko sao... xem phim "11 nước mắt" chắc cũng chỉ đến như này thôi, hi hi

- ...

- Thôi, giờ về ềnhé... Hằng có muốn đi ăn chút gì ko?

- ... (Lắc đầu) Thôi về đi, mình ko thấy đói!!!

Rời khỏi không gian gió - nước yên bình, cả 2 lại trở về với phố xá nội đô ồn ào và náo nhiệt. Định bụng là về nhà trọ nhưng nghĩ thế nào tôi lại quay xe vòng ngược ra hàng xôi để 2 đĩa "thực chiến" luôn 2 cái dạ dày rộng tuếch. Đang đói lại có đồ xôi thịt, thèm thì đừng có hỏi. Làm 1 lèo ngon lành xong xuôi, tôi và Hằng lại sà vào mấy quán chè cháo, sinh tố gần đây lấp cho đầy nốt những phần rỗng còn lại của cái bụng. Kê ca kê cà, no xôi chán chè tới hơn 3h chiều mới thèm nhấc @ ss đi về.

Quãng đường đi ko dài nên dù có chuông đt rung tôi vẫn ko dừng lại để nghe. Chắc lại Xuân chóa hay a.Mạnh gọi thôi, đằng nào thì mình cũng về tới nơi rồi... Cua qua vài khúc cua, cuối cùng cũng vào đến ngõ khu tôi trọ... thêm vài chục mét nữa là về đến nhà... Và trước cửa nhà là Xuân và... Trà đang đứng nói chuyện với nhau. Cả 2 bất giác nhìn về hướng phát ra âm thanh động cơ từ chiếc xe mà tôi và Hằng đang chầm chậm chạy vào...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 19

- ... Ờ... mà đi đâu cả ngày nay vậy? Tao và Trà vừa gọi cho mà xong?
- Xuân lấp bắp hỏi d ãn khi tôi dừng xe trước cửa nhà.

- ... Ờ... tao... đi có việc với Hằng chút ấy mà. Trà đến chơi à? Sao ko vào nhà đi...

- Thôi ko cần đâu... mình đến đưa Tuấn mấy hộp thuốc bổ não và b ãi bổ cơ thể thôi... Ừm, chào Hằng - Trà liếc nhanh qua tôi khi đưa 1 túi độc chỉ toàn linh kinh là thuốc, r ãi quay sang chào hỏi và cười nói với Hằng.

- Tôi: Mình cảm ơn nhé, Trà vào nhà chơi đã.

- Trà: Thôi khỏi, mình phải về luôn đây.

- Hằng: Trà chờ mình về cùng luôn, chung đường 1 đoạn mà

- Ừ, đi... Thôi mình về nhé - Trà và Hằng quay sang nói với 2 thằng bạn tôi.

- Xuân: Mà đi với cái Hằng từ sáng đến giờ đấy à?

- Tôi: Nó nhờ tý việc ấy mà...

- Xuân: Đ' phải tao lảm chuyện đâu chứ lúc nãy... thấy nó ôm mà...
Xong r ãi à

- Tôi: Hơ... Cái gì!!! ... Ôm... xong cái đ' gì mà xong... Thì trời lạnh... nó ôm thôi...

- Xuân: Hờ, làm đ' gì mà lấp bắp thế... Ko phải thì thôi, hehe

- Tôi: Đờ cờ mờ mà

- Xuân: Hehehe, thôi đ' nói nữa, mặc dù tao cũng thấy hơi là lạ... Mà thôi, lát 5h bọn nó hẹn ra ktx làm clip 20/10 đơi.

- Tôi: Ờ... hn 18 r ồi còn đâu, sao l'êmê thế!!!

- Xuân: L'ê cái đ'ê mà mà ầy, còn mỗi nhóm mình là chưa làm thôi!!!

5h chiều - Quay có cái clip chúc mừng gái ngắn toàn mà tôi bị cả bọn trong nhóm quay vào "rape" tập thể vì lý do ko chịu "sung công" cánh tay trái:(. Bọn chóa quyết định lấy cánh tay bó bột của tôi làm điểm nhấn khi viết loãng ngoằng 1 loạt tên những đứa con gái cần chúc lên cái "cục bột" đó

Buổi "họp gió" chiều nay ngoài việc hoàn thiện cho xong cờ nhíp chúc gái thì còn có mục đích khác là bàn v'ề tình hình lực lượng đội bóng mới thai nghén của lớp tôi. Nghe Thảo trưởng thở ngắn vẫn dài v'ề nhân sự mà tôi cũng thấy sốt ruột thay. Họp đội thử quân cũng đã 3 trận nhưng xem ra số thằng thực sự biết đá chỉ khoảng 7-9 thằng, còn đá được, đá tốt chắc chỉ 5-7 thằng là hòm hòm cứng cựa. Trong đó thì có tới 3 thằng quen thân với tôi là thằng Kiên đá cắm, thằng Phong và Thảo trưởng đá thông. Thằng Hùng biết đá nhưng còn non, Xuân chóa thì chỉ đc cái m'ôm vs chơi game. Thủ môn thì có thằng Vũ k'ầu trước chơi bóng ném, nghe nói bắt khá nhưng chưa tập cùng với lớp buổi nào nên chưa rõ thực hư. Còn 2 thằng nữa đá cánh cứng cựa là 2 thằng "Đồ Sơn" tên Vinh và Tùng. Trụ thì ko có nổi thằng nào thực sự đá khỏe, có thằng Kiên hay đá phải có thể đá đc nhưng kéo nó xuống lại ko có thằng đá cắm. Cuối cùng đành đẩy thằng Phong tay ngang lên thế tạm. Thứ 5 tuần này là có buổi set giao hữu với

lớp thằng Đạt r ồi, đến lúc đó mới đánh giá đc phần nào khả năng của lớp mình cũng như thực lực của 1 trong khá nhiều các đối thủ khác ở khoa. Nghe mấy cụ non gặt gù bàn bạc mà vô tình hay hữu ý đôi lúc tôi cũng cảm thấy ngứa ngáy chân tay. Cái mong muốn góp tinh thần, góp sức lực cho tập thể lớp khiến tôi suốt ruột mong chờ ngày tháo bột đến thật nhanh... dù khi đó thì giải cũng đã qua đc 2 trận r ồi...

Tắm tấp sạch sẽ, còm nước no nê... đang nằm vãnh râu nghe nhạc thì tôi nhớ tới đồng thuốc, vội bật dậy uống ngay. Bao nhiêu tâm ý quan tâm của người ta đầu d ần cả vào những hộp thuốc này đây. Dù tôi chẳng thể hiểu nổi những gì mà Trà đang nghĩ. Lúc nóng lúc lạnh, chăm sóc ân cần khi ở viện, r ồi lại đùng đùng giận dỗi nguyên 1 tu ần li ền. Đến hôm nay thì lại mang cho tôi thuốc, mà để ý thì toàn thuốc tây, thuốc đất ti ền... Giờ tôi mới hiểu phần nào vì sao cánh đàn ông lại luôn đau đầu khó hiểu trước suy nghĩ của người phụ nữ. Đối diện với Trà h ồi chi ều quả thực tôi ko rõ trong đầu cô nàng đang nghĩ gì nữa, đã hết giận r ồi hay vẫn chưa nguôi ngoai??? Khó hiểu...

... Muốn hiểu thì... phải hỏi thôi.

- "Tút... Tút... " - Tôi quyết định bấm máy gọi cho Trà, dù vẫn còn ngại nhưng ko hiểu tại sao sâu trong lòng tôi cứ thôi thúc muốn làm cái việc này.

- "Tít... Tít... Tít" - Éo nghe chứ ... Gọi lại tiếp

-

- Alo... Ừm... Tuấn à!!!

- ... Ừ, mình đây... Ờ... mình gọi... cho Trà muốn hỏi xem thuốc dùng thế nào ấy mà!!!

- ... Mình ghi đây đủ hết trong giấy r ồi mà!!!

- ... Uhm... thì, mình cứ hỏi lại cho yên tâm thôi, hi

-

- ... Alo.. alo... Trà ơi???

- ... Tuấn có chuyện gì muốn nói với mình phải ko?

- ... Uhm... thực ra... mình muốn xin lỗi Trà 1 lần nữa chuyện hôm nọ...
Mình... Trà đừng giận nữa nhé... Cứ tránh mặt vậy làm mình thấy bu ãn và
áy náy lắm...

-

- Trà ơi... Trà...

- ... Chỗ này sóng kém quá, lúc khác mình nói chuyện sau nhé. BB
Tuấn!!!!... "Tít... Tít... Tít"

Hajzzz, mất công mặt dày nói toẹt ra vậy mà lại còn sóng vs chả sánh,
tiên sư nhà anh mạng, như S ấy

- "Ring... Ring... " - Trà gọi lại chăng???

- Tuấn à, đã ngủ chưa vậy?

- Ờ, Hằng à, mình chưa, mới hơn 8h thì ngủ nghê gì.

- Giờ có rảnh ko?

- Có việc gì à??? Mình đang nghe nhạc thôi.

- Uhm... ra ngoài với mình chút đc ko???

- Bây giờ á??? Hn... đi cả ngày rồi còn gì nữa...

- ... Ko đi đc à... Từ lúc về nhà đến giờ mình cứ thấy bu ãn bu ãn...

- ... Vậy đi dạo lòng vòng chút rồi về thôi nhé... Để mình qua đón
Hằng...

- "Bim... Bim... Bim"

- ... Hả!!!

- Hì, mình đang ở trước nhà Tuấn nè, ra luôn đi nhé, đứng ngoài này giờ bị muỗi xơi no rồi.

- ... Ở Xuân này... Tao ra ngoài tý nhá - Tôi nói vọng vào nhà tắm, thằng ôn chắc đang tởm, nghe giọng rên rỉ như sắp lên đỉnh thì bị hẫng vì tác nhân bên ngoài

Cầu Long Biên buổi tối đúng là 1 nơi dừng chân lý tưởng cho các nhóm bạn, các cặp đôi tụ tập và hẹn hò. Vừa mang không gian của tiếng xe cộ, phố xá, lại vừa có chút gì đó yên bình, bát ngát và lãng mạn. Nó là 1 cái chất rất riêng tồn tại giữa lòng thủ đô luôn ồn ào và vội vã này. Từng gánh hàng, quầy hàng dè bày ra la liệt giữa các điểm nghỉ để phục vụ các bạn trẻ, thanh niên đang đứng ngóng đàn đúm bên lan can cầu. Tôi và Hằng tất nhiên cũng nằm trong số đó, hơn 2m² là khoảng không riêng của chúng tôi lúc này. Gió đông trên cầu thổi ngào ngạt và tới tấp, mang theo hương vị sông và mùi cỏ cây bên bờ chân cầu. Tiếng xuýt xoa thì thoảng lại vang lên do 2 đứa chủ quan mặc ít áo.

- Khoác vào đi này... co ro hết cả rồi.

- Mình ko... Tuấn cứ mặc đi... Lạnh đấy!!!

- Mặc vào đi... co rúm cả vào rồi kìa!!!

- ... Ờ... ừm...

Ra vẻ galang nhường chiếc áo khoác duy nhất cho Hằng xong tôi mới cảm thấy hối hận vì... lạnh vài lênh ra, gió thổi thốc tới nên lại càng khó chịu

- Tuấn cứ... ngó sát vào mình này... cho đỡ lạnh.

- Ko lạnh đâu, mát ấy mà... Cứ ng ỡ thế này đc r ỡ... O', cười cái gì chứ...

- Hi hi... Tuấn ko ng ỡ thì mình tự ng ỡ vậy... đấy như thế này cho ấm

Hằng chủ động chuyển mình trên yên xe ng ỡ sát vào bên tôi, chính xác là dựa người vào tôi thì đúng hơn.

- Mùa đông lạnh lẽo thật đấy...

Hằng cảm thán, xoa nhẹ 2 tay lại với nhau... tôi cảm thấy bản thân hơi thừa thãi khi ng ỡ cạnh cô ấy lúc này. Biết là Hằng bu ồm nhưng cũng chẳng muốn nói ra những lời an ủi, động viên sáo rỗng, giả tạo. Đơn giản vì tôi cũng đã từng trải qua cái cảm giác này, cái cảm giác đau khổ, bu ồm tủi mà theo cá nhân tôi thì nó thậm chí còn lớn hơn chuyện hiện tại của Hằng rất rất nhiều. Cứ nểm trải, làm quen, thích nghi r ỡ từ từ trải nghiệm nỗi đau. Để mặc tự nhiên và thời gian dần trôi qua... đó chính là những vị thuốc mặc định tốt nhất có thể chữa lành những vết thương sâu trong lòng.

Gió vẫn thổi thốc từ nơi con sông, ùa vào ào ạt xoay qua lan can thành cầu. Tôi và Hằng vẫn ng ỡ sát bên nhau trên chiếc xe, im lặng... ko nói, mỗi cõi lòng là 1 tâm trạng riêng nhưng đều chung cảm xúc man mác bu ồm trong sâu thẳm. Thời gian trôi dần theo từng nhịp xe r ỡ r ỡ chạy qua cầu... 10h kém tôi và Hằng rời cầu trở về, đi xuyên qua con phố Quán Thánh dưới ánh đèn cao áp vàng vọt in hằn bóng hình 2 chiếc bánh xe lăn dài trên mặt đất. Chầm chậm trên chiếc xe tay ga thời trang và hợp dáng, tôi cảm nhận rõ bóng nước và hơi thở nức nở của người con gái đang ôm tôi phía sau lưng... Cái ôm ko dành cho tình nhân mà là ôm để đỡ lấy 1 cơ thể buông thõng bị mất hết khí lực vì nỗi đau trong tâm hồn đang dần hút cạn đi những xúc cảm yêu thương, mơ mộng của mỗi tình đầu trong đời người con gái...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 20

Sáng thứ 3, mọi thứ gần như lại trở về đúng với quỹ đạo vốn có của nó. Hằng như thường lệ vẫn đến "đón" tôi đi học, có khác 1 chút vì lần này tôi là người cầm lái. Mặc cho những tia nhìn khó hiểu xen lẫn tức tối của tay Đạt ở bãi gửi xe. Bạn bè đưa đón nhau đi học là chuyện bình thường, ai biểu tán ngu thì ráng chịu

- "Brùm.. Brùm.. Bup...Bup... " - Chiếc xế nỏ pkl lướt ngang qua, gần gờ giữa 1 khoảng sân trường đang tập trung nhiều ánh mắt hiếu kỳ, tò mò nơi tiếng động mà nó phát ra. Điều khiển chiếc xe là 1 nam thanh niên khá chất chơi với vẻ "họa sĩ" hiện diện khắp trên cơ thể. Nhưng thu hút hơn lại là nhân vật thứ 2 ngồi sau yên xe. 1 chân dài xinh đẹp đang từ từ bước xuống, ko nói lời nào với gã "họa sĩ" mà tự tiện rời đi luôn. Đó ko phải là ai khác mà chính là Trà, còn gã "họa sĩ" kia đương nhiên cũng chính là kẻ mà tôi đã chạm mặt cách đây hơn 1 tuần trong bệnh viện. Như hữu duyên ko mong muốn, thanh niên xăm trổ sau khi lờ mắt nhìn theo sau bóng lưng Trà thì ánh mắt vô tình dừng tại nơi tôi và cánh tay bó bột. 1 cái nhìn hằm hè, thù địch, ko chút thiện cảm khi hắn ta như chợt hiểu ra 1 điều gì đó. Gã nhìn tôi cười khẩy rồi tiếp tục về công nhân cho chiếc xe lao vút đi giữa dòng người đông đúc đang tập trung tại sân trường.

- Ny cái Trà mà mày kể với tao đấy hả?

- Chắc thế, lần trước tao thấy 1 lần ở viện rồi.

- Nhìn như thằng ngáo đá, con Trà yêu đương cũng linh tinh nhở.

Cả buổi học trôi qua ko có ấn tượng gì đặc biệt ngoài việc tôi bị gọi đích danh để trả lời 1 vấn đề liên quan trong bài giảng. May mà tôi thường

thu âm các bài giảng trên lớp rồi về nhà nghe lại nên cũng hiểu sơ qua vài cái bản chất để có thể trả lời chống chấy. Hết giờ giải tán, Thảo trưởng lại thậm thụt họp tụi con zai ở lại để bàn chương trình kế hoạch lần chót cho buổi chúc gái ngày mai. Tôi và Xuân chóa vì trợ tương đối gần trường nên được phân công nhiệm vụ "tháp tùng" Thảo trưởng đi lấy hoa ngay trong đêm nay tại chợ hoa đêm Quảng Bá.

- Lấy xe nhanh lên anh đợi!!!

Tôi đại lãn ra lệnh khi Xuân chóa lon ton vào bãi xe. Thong thả bước dần ra cổng trường, đưa mắt lơ đãng ngắm gái thì tôi phát hiện thấy Trà đang đứng ở điểm dừng xe Bus. Đứng đấy làm gì nhỉ, chờ xe bus à??? Cơ mà ban sáng còn đi với thằng cha "họa sĩ" kia mà. Mà nhìn thái độ của 2 người lúc chia tay xem ra vẫn đang có chuyện hục hặc với nhau. Cũng chẳng rõ cái chuyện ấy nó có còn liên quan đến mình nữa hay ko.

- Nhanh mày ơi, xong tao mượn xe đi có chút việc nhé!!!

Ko để Xuân chóa kịp tọc mạch, vừa về đến nhà là tôi trấn luôn chiếc xe và cả cái mũ hôi rình trên đầu nó. Tất tả quay ngược lại phóng vội về phía điểm dừng bus trước cổng trường... Éo thấy đâu cả, mẹ rõ ràng chỉ mới cách đây có gần chục phút... Ờ, mà chục phút thì cũng đủ để người ta bắt xe về rồi, hajzzz... Uể oải vòng xe chạy về nhà... chợt thấy dáng ai như... chính thị rồi, là Trà kia mà. Đang chờ mua cái gì đó thì phải, hình như là mua bánh mì...

- Trà ơi!!!

- ... Oh... Tuấn à!!!

- Vẫn chưa về hả Trà?

- ... Uhm... chiều mình ở lại thư viện để học. Tuấn đi đâu vậy?

- Ờ... mình đi chợ thôi... Chưa mua đc à, vậy qua ăn cơm với mình và Xuân luôn đi.

- Thôi, mình mua cái này r ồi...

- Trà cứ tránh mình mãi vậy. Coi như là mình cảm ơn chỗ thuốc hôm qua thôi mà.

-

- Đi, đi chợ với mình luôn!!!

Tôi đc đầ kéo tay Trà lên xe mặc cô nàng nhăn nhó vì miễn cưỡng. Vẻ phụng phịu hiện trên khuôn mặt xinh đẹp, sắc xảo trông thật đáng yêu. Ko rõ là sống trong 1 đđ có đi ều kiện như vậy thì Trà có đc nuông chi ều nhi ều ko mà tôi thấy cô nàng khá tháo vát và khéo léo trong việc đi chợ, mua bán. Chọn cái gì, mua thứ gì cũng lượm lặt r ồi mặc cả đầ ra đầ. Nhìn đôi tay thon dài cứ thoăn thoắt, chiếc miệng cong xinh thánh thót. Hình ảnh đầ đầ, quan tâm của Trà nhi ều lúc làm cho tôi nhớ tới mẹ của mình. Đầ là những người phụ nữ xinh đẹp và tháo vát, nhưng số phận của mẹ tôi lại vất vả và bất hạnh. Thầm hy vọng đi ều may mắn sẽ đầ đến với Trà, mong rằng những cô gái tốt như vậy sẽ luôn đầ hạnh phúc...

- Cơm ngon quá mà y ơi, có bàn tay phụ nữ có khác... Súp... Tệp - Xuân chóa vừa nh ồm nhòam nhai vừa khen nức nở mấy món ăn mà Trà chế biến.

- Hi, thế thì ăn nhi ều vào!!! - Trà cười vui vẻ.

- ... SÚP... Thảo nào mà lúc nầy nó cứ cuống lên như ma đầoĩ vậy... Tưởng đi đầo hóa ra là đi tìm Trà, hề hề thằng này khôn.

Đờ ma mò thằng tham ăn, đóp thì cứ việc đóp cho xong đi, nó còn quay ra xiên xẹo, bóc mẽ tôi ngay giữa mâm cơm. Trà nhìn tôi chân chân nhưng

ko nói gì. Trong khi tôi thì chỉ biết cầm cúi và vội bát cơm ngon lành cho trôi theo luôn cục tức đang nằm sẵn nơi cuống họng.

- Đúng là mặt toen hoئن!!!

Trà tỉnh bơ buông thông 1 câu ko đầu ko cuối nhưng đủ lực để tôi phải uất nghẹn. Bực thật, nhằn xương đã kém lại cứ đòi mua cá, và vội quá xém hóc...

- "Ring... Ring... " - Đt của Trà đổ chuông, đây đã là cuộc gọi lần thứ 6 rồi. Ko hiểu là số của ai mà Trà chỉ nhìn màn hình rồi tắt máy luôn.

- Sao Trà ko nghe máy đi, nhớ có việc gì thì sao - Xuân chóa hỏi dò thay tôi.

- Ko có việc gì đâu... Để mình bỏ đũa luôn nhé...

Kết thúc bữa cơm ngon lành hiếm hoi trong tháng, Trà định rửa bát nhưng tôi và Xuân chóa ngăn lại. Xuân chóa biết đi đâu cun cút đi dọn dẹp - những việc mà từ ngày tôi bó bột đến giờ thì nó đã rất tự giác. Chỉ còn lại tôi và Trà trong căn phòng trọ, màn hình vi tính đang phát cờ nhíp hát hò của Lê Quên. Chị này công nhận hát hay thật, bảo sao Trà lại thích.

- Hi, cơm Trà làm ngon quá!!!

- ... Sao nãy bảo với mình là vô tình gặp khi đi chợ?

- ... Ờ... thì... vội đi chợ nên... lúc đi thì gặp Trà... Đúng rồi còn gì nữa...

- Nói dối đã ko biết đường nói dối, lại còn ko biết ngượng nữa chứ... Đi chợ thế sao lúc học về tiện đường ko đi luôn đi... Lại còn mang theo cả 2 mũ làm gì???

- ... Ờ...!!!

- Đúng là đờtoen hoئن!!!

- ... Hi...

Tôi ko nói thêm đc gì nữa vì cô nàng này đầu óc nhanh nhạy và miệng lưỡi sắc xảo quá. Đành biết đi đâu im re ng ồi nghe nhạc cho qua thời th ần. Đc 1 lúc thì...

- Sao ng ồi im vậy? - Trà cất tiếng hỏi phá vỡ sự im lặng.

- Hát nghe phê nên mãi ng ồi nghe thôi, h ề

- Cho mình xem cái đầu nào...

- Có gì mà xem... O'... - Chưa nói hết câu thì Trà đã xấn đến, đưa tay lên bới mảnh băng trên đầu tôi mà xem vết thương.

- Lành rồi, cơ mà thành đầu hói, hehe

- Hói gái mới thích, hê hê

- Trông phát kinh... vừa hói vừa lồm chồm ... Thôi, Trà về đây, cũng muộn rồi.

- Sao bảo qua thư viện học mà?

- Hết hứng rồi, giờ lại muốn về.. Xuân ơi, mình về nhé!!!

Tiến Trà ra tận ngõ mà 2 đứa cũng chỉ trao đổi đc với nhau vài ba câu chào đáp lễ. Thế éo nào mà sao mình lại cứ lắp bắp vậy mỗi khi đối diện vs Trà nhỉ???

- "Brừm... Brừm..." - 1 chiếc pkl bất ngờ chạy x ồ qua đầu ngõ và dừng lại trước mặt tôi... Chủ xe ko ai khác... chính là gã thanh niên "họa sĩ" chất chơi mà tôi đã 2 lần chạm mặt...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 21

Gã "họa sĩ" dựng xe rờn chậm bước về phía tôi. Nhìn dáng đi từ tốn nhưng dứt khoát, khả năng cũng là người chơi thể thao hoặc có tập qua võ.

- Gặp nhau 1 lần ở viện rờn đúng ko? - Gã cười khẩy nhưng đôi mắt vẫn ko hề nhú lại chút nào. Như thể muốn áp đảo tinh thần của người đối diện.

- Phải rờn!!!

- Học cùng Trà nên chắc kém tuổi anh kha khá... Chú mày chắc cũng biết quan hệ giữa anh và Trà chứ? - Hấn hỏi mà vẫn giữ điệu cười nửa miệng trên môi.

- Ko phải chuyện của em nên em ko tìm hiểu. - Tôi trả lời bằng thái độ tôn trọng nhất có thể.

- À... Vậy để anh nói luôn cho chú mày biết, cũng là để nhắc luôn cho chú mày nhớ. Cái Trà đang là ny của anh và bất kể thằng nào có ý đồ gì muốn tới gần nó, anh sẽ "có quà" cho thằng đấy... Chú mày hiểu chứ!!! - Gã nói dõn dập kèm theo những cái hất hàm rất ngẵng.

- Thế thì anh phải "tặng quà" cho nhiều người lắm!!! - Tôi cười khẩy đáp lại cái mặt vênh vênh của gã.

- Còn tùy xem là thằng nào thì sẽ có "quà" to hoặc nhỏ cho thằng đó. Quan trọng là nãy giờ anh nói gì chú mày đã hiểu ra chưa???

- Nếu anh đến với thái độ đàng hoàng thì tôi sẽ để tâm. Còn mang thái độ dọa nạt này giờ ra để nói chuyện thì... tôi cũng bắt đầu thấy sợ dãn r ồi đấy... - Vẫn là thái độ khiêu khích đáp trả của tôi và lần này có vẻ đã làm cho hắn ko còn kiên chế nổi.

- ĐMM muốn lý lợm à... tao cũng chỉ nhắc cho mày biết trước vậy... Biết thân biết phận quỳ gối cúi đi tao còn tha... ĐMM... còn muốn "chơi" với tao... tao cho mày sống dở chết dở ở cái đất này luôn... ĐCMM... nhớ những gì tao nói đấy!!!... "Brừm... Brừm... " ... - Hắn số ra 1 tràng những lời đe dọa tục tĩu khiến cho vài người ở quán nước gần đó hiểu kỳ quay ra nhìn, xong xuôi thì nổ xe vút đi luôn. Đờ mờ thật sự éo hiểu nổi sao cái Trà lại có thể yêu đc mấy dạng ngòm như thằng "họa sĩ" này. Hajzzz...

8h tối - Từ lúc gặp thằng điên "họa sĩ" đến giờ tôi cứ thấy khó chịu trong lòng. Tự nhiên chẳng phải đâu phải tai dĩnh luôn phải chuyện với thằng ất ơ này. Định bụng muốn nói cho Trà biết để xem thử phản ứng của cô nàng, cũng như là để thằng nhợn kia cay cú hoặc bị đá. Nhưng nghĩ lại làm thế thì thấy bản thân giống mấy thằng đi hút lèo, mách trộm quá. Hơn nữa cũng chẳng có chứng cứ, nhân chứng gì. Vớ vẩn Trà nó vẫn yêu thằng nhợn kia, lại quay ra nghĩ mình bản tính, chơi xấu này nọ thì quá tội. Tóm lại là cứ kệ cmn thằng nhợn điên kia sang 1 bên, để xem thằng to m ồm ấy định làm gì mình... Cơ mà tôi ko ngờ là thằng nhợn ấy nó "to m ồm" thật...

- "Ring... Ring... " - Đang ng ỡ nghe file bài giảng thì a.Mạnh gọi.

- Anh ạ!!!

- Ờ, vẫn cần chùm chìa phụ của anh đấy chứ!!!

- Em vẫn giữ đây, chỉ ầu qua anh bảo qua lấy mà ko thấy đến.

- Ờ, lên cái là vào việc luôn nên bận lắ. Anh vừa đi Đ.Anh với mấy ae về có vài thứ cho 2 thằng mày đây. Ra cần về ờ mang chìa khóa cho anh luôn nhé, ngõ mày lắt léo nên anh ngại đánh xe vào.

- Okie anh!!! Anh cứ chờ em ngoài đường cũng đc.

Ngõ tôi ở tuy to nhưng ngoằn ngoèo và cách xa phố chính. Vì là khu tập hợp nhiều cán bộ, cnvc nên mới hơn 8h mà đường xá xung quanh đã tương đối vắng vẻ, yên tĩnh. Đang tản bộ qua khúc quanh cuối cùng để ra phố chính thì a.Mạnh lại gọi.

- Em ra đến nơi rồi anh nhé... - "Brum... Brum... Bốp... "

Tôi đang nghe điện thì bất ngờ bị 1 vật gì đó cứng rắn vọt mạnh vào ngang lưng vai làm tôi chúi người về phía trước. Cơn đau nhói sốc thẳng lên hệ thần kinh khiến tôi cảm thấy run dại toàn phần thân, cơn khó thở ập đến vì phần lưng bị đánh khá mạnh. Vừa kịp định thần quay lại thì đã thấy 3 thằng ôn đứng chật côn đờ, lưu manh đầu đường xó chợ dựng xe lại rồi cầm dao, tuýp tiến gần về phía tôi...

- ĐCMNM... xem hôm nay mày chạy đc đi đâu!!!

Dứt lời cả 3 thằng lao nhanh về phía tôi, quả này thì đúng là nguy to thật rồi vì 3 đánh 1 ko thôi đã khó, đằng này chúng còn dùng thêm "đờ". Trong khi bản thân tôi thì tay trái chỉ có thể cử động chứ ko thể ra đòn hay đỡ đòn... Giờ chỉ còn mỗi nước tẩu vi thượng sách, chạy ngược ra hướng phố chính để hội a.Mạnh ứng cứu mà thôi... Nghĩ là làm, tôi nhặt ngay viên gạch gần đó ném mạnh về phía bọn côn đờ. Bọn này phân tâm luôn, né người và giờ đờra để tránh, đỡ. Ngay lập tức tôi chạy thật nhanh cắt thẳng vào giữa "đội hình" của 3 thằng. 1 trong số đó đoán ra ý đồ liền vung tuýp phang cho tôi 1 nhát nữa trúng vào bắp tay phải. Tiên sư cha lũ chó tiểu nhân, bố mày mà lạnh lặn thì ít nhất cũng cho 1 trong 3 thằng mày ra bã rồi... Cố gắng chạy thật nhanh hết sức có thể mặc cơn đau buốt tê dãn từ lưng vai và tay phải mỗi lúc 1 công kích hệ thần kinh, cảm giác. Mọi lần đi học thì bình thường mà sao lúc này thấy con ngõ nhà mình nó lại dài 1 cách đáng ghét và quá thể như vậy. 2 thằng ôn "chó săn" vẫn đang hùng hổ theo sát sau lưng, 1 thằng ở đằng xa hơn đã lấy đc xe và vọt đuôi tiếp lên...

- ĐCM CHÚNG MÀY THẮNG NÀO GIỎI THÌ LÊN ĐÂY !!!!!

1 tiếng quát lớn g ầm lên - a.Mạnh đã xuất hiện nơi đ ầu ngõ, bên cạnh là l ố nh ớ 4 ông to con, giữ d ần khác, vài ông đ ầu tr ọc, b ắ p tay cuộn lên từng th ớ. Tất cả đ ầu chỉ tay không nhưng nhìn qua cái khí th ế đ ă thấy khác h ẳn 3 th ằng ôn dịch sau lưng tôi. 3 th ằng ôn h ẳn cũng cảm thấy như vậy, bước chân đ ưỡn b ắ t n ảy giờ lập tức ch ậm đ ần lại r ồi đ ình tr ệ lại h ẳn. Chỉ d ám đ ứng tại ch ỗ qu ảng mấy câu ch ửi tục khiêu khích đ ầu đ ường x ỏ ch ợ. Khi thấy 2 ông trong nh óm a.Mạnh b ắ t ngờ đi đ ần tới thì cả 3 th ằng lập tức cúp đ ười v ọt lên xe chạy mất dạng luôn.

- Có bị làm sao ko? Mày làm gì mà đ ể bọn nó "chơi" cho như vậy?

- Là thế này anh ạ ...

Tôi ko giấu diếm mà kê lại toàn bộ đ ầu đ ười sự việc cho a.Mạnh nghe đ ể tìm cách giải quyết.

- Chạy R6 đỏ, có hình xăm chữ thập sau g áy và r ồng ở 2 tay... R ồi, chuyện này cứ đ ể anh lo, có kết quả anh điện mày sau. Giờ thì ra đây anh giới thiệu mấy ae của anh...

A.Mạnh đ ưa cả hội ra quán nh ậu g ần đó nói chuyện và đ ể tôi làm quen với các ae, chiến h ữu của a.Mạnh. Đây chỉ là 1 trong số các anh em nằm trong chuỗi đ ường dây ng ầm của cả 1 hệ thống bảo kê - c ần đ ồ- xh đ quanh đ ịa bàn HN. Còn nói rộng ra phạm vi các tỉnh thành thì đ ường dây - mạng lưới còn lớn hơn rất nhi ều. Tất nhiên mỗi đ ịa bàn thì lại có từng đ ường dây hoạt động khác nhau. V ề cơ bản nếu ở vào thời điểm hoạt động ổn định thì thường là "nước sông sẽ ko phạm nước giếng". Nhưng đôi khi quy tắc vẫn bị phá v ỡ nên việc xảy ra lừa gạt, tranh chấp, cạnh tranh giữa các mạng lưới thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Nếu nhỏ thì là ng ắm ng ầm triệt tiêu 1 vài mắt xích nhỏ, l ẻ trong đ ường dây của nhau đ ể đánh tiếng, d ần mặt hoặc trả đ ũa. Còn nếu lớn thì phạm vi đ ấu tranh chắc chắn sẽ rộng hơn và đó h ầu hết đ ều là thời điểm đ ể xh nhúng tay "can thiệp - xử lý".

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 22

9h hơn - Tạm biệt hội a.Mạnh, tôi thất thểu trở về nhà với cơ thể lại tích thêm 2 vết thương mới. Thầm hy vọng a.Mạnh sớm đi đâu tra ra thân thể cũng như vai vế của thằng "họa sĩ". Thực ra trong lòng tôi cái ý muốn trả thù nó ko phải là lớn nhất, cái tôi cần là phải hiểu rõ con người và khả năng của thằng "họa sĩ" đến đâu để có cách đối phó với nó. Ít nhất như vậy thì sẽ tránh đc phần nào liên lụy tới bạn bè, người thân của mình - đặc biệt là Xuân chóa. Sau là cũng đỡ lo cho Trà hơn vì ít nhất cũng biết người mà cô nàng đang quan hệ yêu đương thuộc hạng gì...

Mà thế quái nào tự nhiên lại đi lo cho cái Trà về vấn đề này nhỉ. Tôi tự thấy bản thân ngày 1 rồi hơi khi để tâm hơi nhiều đến chuyện riêng của người khác. Mọi chuyện đen đủi xảy ra với tôi từ hơn 1 tháng sau khi lên HN tới giờ phần lớn cũng đều bắt nguồn từ việc tôi thích tham gia vào chuyện của người khác. Thân mình tự lo chưa xong, còn phải nhờ a.Mạnh. Trong khi nhà Trà đã có số về bóng bánh, cá độ ở cái đất HN này. Vậy thì ai mới phải lo cho ai đây???... Càng nghĩ càng thấy mình dở hơi...

- ĐM nó phang mày tím cả ra máu này!!! - Xuân chóa xuýt xoa, ngán ngẩm khi bôi thuốc cho tôi.

- ... Áiiii... Bôi nhẹ thôi, đau vl ra...

- Mà mày có chắc là thằng chó đấy làm ko... Nhớ là đừng bọn bọn cướp lần trc thì sao???

- Bọn đây biết thế ếo đc nhà mình, chỉ có thằng "họa sĩ" thì lúc trưa nay nó rình đc r ấ.

- Thế sao nó biết mà ra ngoài mà canh đúng t ầm giờ này.

- Tao nghĩ là chó ngáp phải ru ấ thôi... Thằng "họa sĩ" nó mới đễ ý tao đc có ngày hn thì làm sao đã biết giờ giấc sinh hoạt với lịch đi dạy của tao đc... Tao nghĩ nó thuê hoặc nhờ bọn này canh me trong vài ngày r ấ mới úp. Ai ngờ nãy lang thang 1 mình nên "dính" luôn... Áiiii ... Đm nó chứ!!!

- Hajzzz... Thôi, cứ chờ tin a.Mạnh đã. Hn như vậy tao nghĩ là chúng nó cũng chờn r ấ.

- ... Mà mà cũng phải cẩn thận đấy nhé, đ' biết thế nào đc lũ chó này đâu. Mà ở cùng tao nên tao ngại liên lụy lắm.

- ... Đ' phải nói nhi ều, nằm im đễ bố bôi thuốc... Mà nghĩ tao lên đây 1 mình mà ko có "hậu thuẫn" gì à!!!

- ... Tao cũng lờ mờ đoán nhà mà làm ngh ề này kiểu gì chẳng phải có... Mà ko thấy mà kể lể gì nên tao cũng chẳng đễ ý.

- ... Ờ, cứ biết như vậy đi, mà mà có chuyện gì thì thằng kia cũng ko yên đc đâu!!!

- ... Uhm... mà chuyện này chỉ có tao với mà biết với nhau thôi nhé. Càng kín càng tốt!!!

- Đ' phải dạy, nằm im cho bố bôi thuốc nào.

Hơn 1h đêm - 2 thằng mới chợp mắt đc vài tiếng thì Thảo trưởng và Kiên đã lò mò tới gọi dậy đễ đi lấy hoa. Ôi zời là mệt, hajzzz... Nhưng d ầu sao cũng có cái thú vị của nó vì đây là lần đ ầu tiên tôi đc cảm nhận không gian, không khí và tiết trời của 1 đêm đông ở HN. Dù lạnh giá nhưng vẫn thấy phấn khích và l ằng l ằng, 4 thằng thậm thụt như buôn bạc giả r ỉn ga

chạy từ từ trên 3 chiếc xe máy. Trời tối đen thui, đèn đường trên đoạn Yên Phụ - Âu Cơ thì lại sáng rõ, cảm giác khá phiêu, cơ mà thi thoảng chạy qua chốt CD thì cũng thấy hơi hơi thốn.

Làng hoa đêm ở Quảng An - Quảng Bá vào tầm 1-2h đêm nhưng đã rất nhộn nhịp. Người ta họp chợ từ sớm để nhận hàng và giao hàng đồ buôn, đồ lẻ cho các đầu mối và khách hàng cá nhân có nhu cầu lớn để kịp cho những hoạt động giao thương hay lễ tết vào ban ngày. Mấy ngày hn là cận 20/10 nên mật độ lại càng đông đúc hơn, hoa lá tấp nập chen dài hàng bãi, ko nơi nào là ko thấy hoa. Trên các sạp hàng, quầy hàng, trên các xe tải vận chuyển, ở dưới đất... nằm la liệt ngổn ngang những mùi vị ngai ngái và hương sắc rộn ràng.

3 rưỡi đêm - Xong xuôi mọi việc, cả 4 thằng lại chui vào chung 1 cái giường trong phòng, bò lê bò càng ra mà ngủ vì mỏi. Vì gái quên mình là đây...

Buổi học sáng vẫn diễn ra như thường lệ cho đến khi cô giáo bật máy chiếu thì Thảo trưởng "hành động" luôn. Đúng là người ko phụ người sau bao ngày chuẩn bị, tấm lòng thành của đám con trai lớp tôi đc đám con gái cảm kích và tung hô. Clip đc phát bằng máy chiếu ghi lại từng khuôn mặt hài hước, biểu cảm của bọn con trai, chạy trên nền nhạc "Graduation Song" giàu cảm xúc ko kém. Hoa hoét trao tay nhau làm cả căn phòng "định nghĩa lớp" hôm ấy ngập tràn sắc đỏ.

Kết thúc buổi học sớm tới cả lớp rời phòng thì có thêm 1 sự kiện khá bất ngờ...

- Ô.. Ô..OHOHOHHOHH - Tiếng hò hét ầm ĩ phát ra ở 1 khoảng sân trường khi thằng Đạt cùng 1 đội tiền hô hậu ủng theo sau, vác 1 bó hoa hồng khá "khủng" để tặng Hằng.

- Nó làm cái đ' gì thế nhở - Hùng nhăn nhở nói với mấy thằng bọn tôi.

- Thằng Đạt chơi quả này bạo liệt phết - Thảo trưởng tấm tắc.

- Phô trương vđ' ra, nhì ều đũa nó lại sợ - Xuân chóa kết 1 câu khá chuẩn vì hình như là Hằng ko thích nó thật. Chỉ miễn cưỡng nhận bó hoa mà có lẽ chưa "cảm" đc cái "thành ý" của thằng Đạt.

Hơn 9 rưỡi sáng - Tan học cả lớp tôi lại í ới hò hét nhau ra Xmen-club, nơi đã đặt trước 1 phòng hát 60 người để tất cả đều được thoải mái hát hò và quây phá với nhau những cử chỉ mà có lẽ vào ngày thường chẳng mấy đũa dám làm hay có hứng để làm. Nói chung là 1 ngày kỷ niệm đã diễn ra trong tốt đẹp bởi những đi ều chân thành và giản đơn.

- "Tít... Tít... " - Đang ng ỡ bia bọt với hát hò thì tôi nhận đc tin nhắn, là của Hằng.

- "Quà của mình đâu???" ...

- "Treo trên cành cây r ỡ.. "

- "Cây nào???"

- "Cây trước cửa nhà Hằng ấy... "

- "???"

- "Thì cứ v ề là thấy thôi!!!"

- "Quà ko trao tận tay ko coi là quà... "

- "Đề v ề mình tính sau nhé "

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 23

Về vụ hát hò thì thú thực tôi hát cũng ko đến nỗi nào. Nếu để ng ửi tí tê tán tỉnh 1 cô nàng nào đó thì nghe qua cũng thấy truy ền cảm và nổi da gà lắm. Cơ mà hn đi đông, gần như full cả lớp hơn 50 đứa thành ra mình cứ ng ửi thường bìa với diệt m ửi cho nó lành. "Ring... Ring..." - lại có đt đến, lần này là My gọi...

- Gọi anh đòi quà hả em!!!
- Anh thông minh thế, biết vậy sao còn chưa tặng quà em đi!!! ^^
- Anh đang đi với lớp, để chi ều hoặc tối anh qua nhé.
- Anh đang đi chơi với lớp à? Ở đâu mà ắm ỉ thế?
- Ủa, đang hát kara.
- ... Sướng thế, chả bù cho bọn lớp em. Mỗi hoa hoét xong r ồi chẳng có gì, giờ lại sắp về r ồi...
- ... Thế à... Thế... qua chơi với lớp anh ko?
- Hí hí... thật á, thế anh qua đón em đc ko?
- Xe em đâu?
- Nay em có bạn đón nên ko đi xe. Thế anh nhé, qua nhanh nhanh đi, em về bây giờ r ồi!!!

Hajzzz, đang ng ỡ nốc ngon lành thì lại phải xách @ ss đứng dậy đi thực thi hóa cái lời mời ngu ngốc của mình.

Hơn 11h - tôi đã có mặt trước cổng trường cấp 3 Kim Liên, nơi My đang theo học. Cái cảnh "bướm bay ngập trời" nó như thế nào thì chỉ cần nhìn vào bên trong ngôi trường này vào giờ tan học là sẽ cảm nhận được ngay... "Gái lượn ngập đường" - quá trời là nhiều gái, mà phần lớn toàn gái xinh, chân dài. Mặt mũi người ng ỡ em nào cũng trắng trẻo, căng đ ầy, xinh xắn... đáng d ắp tay chân, bo đ ỳ thì... ngon vãi l ềnh ra... Chẹp...

- Anh ơi... Hí hí... Đợi em lâu chưa!!!

"W.T.F cái đ ồng gì thế này???" - tôi nheo mắt theo hướng tiếng gọi quen thuộc vừa cất lên. Là My trong bộ đ ồng phục xinh tươi, đang tay xách nách mang với cả tá hoa to như gấu trên tay, "khệ nệ" bê tới chỗ tôi.

- Hoa đâu lắm thế em... Đúng là hotgirl có khác, nhờ!!!

- Cứ đến mấy ngày này là lại mệt anh à... Hoa hoét có đ ể làm gì đâu... "ôm r ơm nặng bụng"

- Ờ hay nhờ, em nói vậy mấy thằng tặng em nó lại buồn

- Thế càng tốt... thôi đi thôi anh...

- Th ầy ơi!!! - 1 giọng gọi í ới, lanh lảnh vang lên. Chính là cái Ly, cô học trò mới của tôi.

- Oh, chúc em 20/10 luôn xinh đẹp và học giỏi nhé... Sao cũng nhiều hoa thế!!!

- Hì, em cảm ơn anh... hì, toàn hoa đi nh ặt ấy mà. Trong trường hoa r ời đ ầy sân nên cứ thấy đẹp là nh ặt cho oai thôi anh, hì hì

- Biết đùa nhờ, mai nhớ qua nhà My học em nhé. Học vào thứ 5, thứ 7 đấy!!!

- Em nhớ r ồi... Sợ anh quên nên em cũng đang định hỏi lại đây... Vậy thôi, em về anh nhé, tao đi nha mà!!!

- Đúng là con nhí nhớ... thôi đi đi anh ơi!!! - My chun mũi r ồi giục giã tôi lên đường, khi tôi còn đương mải ngắm nhìn mấy em gái nữ sinh cùng đám cờ hoa rực rỡ vương vãi nơi trong sân và bên ngoài cổng trường.

- Ôm chặt vào, anh lái 1 tay nên nguy hiểm lắm đỏi

- Đồ đê x ồm... Ấy từ từ, rẽ vào hàng hoa này đi anh...

- Mua thêm làm gì nữa???

- Chị ơi, hoa em để đây nhé!!! - My vừa nói vừa nhanh nhẩu xuống xe, đặt vội "đống rơm" vô sạp tại 1 hàng hoa gần đó.

- Hi hi... làm gì mà mắt anh trợn ngược lên thế !!! 2 năm nay em quen vậy r ồi, cứ mấy dịp hoa hoét là toàn mang ra hàng này để "gửi" lại họ!!!

- Bó tay em... thương mấy thằng ku kia vãi!!! , h ề h ề h ề

11h45 - 2ae cũng lọ mọ phi đc đến La Thành để nhập hội với bọn ở lớp. Vừa mở cửa bước vào thì...

- Cái đệt... Nó đi đón gái mà ạ... Ny mà ấ y hả Tuấn... Bạn gái hay là gì đấy???

Hàng loạt câu hỏi của tụi bạn bủa xua lấy tôi và My, dẫn em nó đi qua cái khoảng giữa "sàn catwalk" có gần chục mét mà ong hết cả thủ và ngại hết cả người. Được cái con bé này cũng tự nhiên và cá tính nên chẳng có vẻ gì là ngượng ngùng hay khép nép. Cũng vô tư giới thiệu là học trò của tôi này nọ, cũng hát hò và uống bia, chén m ồi như ai. Ng ồi đc thêm đến 12 rưỡi thì có vẻ nhì ầu đưa đã bắt đầu đến "cũ". Nằm vật ra khò khò luôn hoặc xin "rút lui" về trước. 1h kém thì Thảo trưởng khè khè giọng bia, đồng dục lên tiếng phát biểu chúc mừng l ần chót và "bế mạc", thanh toán r ồi giải tán.

- Chán thế... mới ng ỡ đc có tiếng mà đã v ề r ỡ - My phụng phịu sau xe tôi.

- Là em đến muộn thôi, chứ bọn anh ng ỡ từ lúc 10h mà, cũng 3 tiếng chứ ít gì đâu.

- ... Hajzzz... giờ thì sao hả anh?

- Thì anh đang đưa em v ề đây còn gì nữa!!!

- Ko, em chưa muốn v ề.. Nếu mà v ề thì em đã v ề từ khi nãy r ỡ!!!

- Ko v ề thì đi đâu!!!

- Đi chơi tiếp đi anh ơi, hì hì... Đi mà, hn chiều em 1 tý, mấy khi có dịp.

- Nhưng xe anh đi mượn, còn phải v ề trả để chiều nó đi chơi...

- Thì giờ qua nhà em lấy xe r ỡ về trả xe này cho bạn anh... Thế là xong mù... Điiii anh!!!

- ... Hajzzz... em nhiều quá... Mà chiều ko phải học thêm à???

- Thứ 4 em rảnh mà... À mà anh này, anh dạy thêm cho em 1 buổi nữa vào thứ 3 đc ko? Tuần học có 2 buổi 5, 7 em thấy hơi ít, anh còn định ôn cho em cả 3 môn nữa mà.

- ... Uhm... nếu em thấy cần thì đc thôi. Anh giờ vẫn còn rảnh nên sắp xếp đc.

- Hì... Thế thôi giờ đi chơi đã anh nhé.

- Thôi, v ề nghỉ trưa đi, chiều anh qua r ỡ đi 1 tý cũng đc.

- U ầy, luôn bây giờ...

- Không!!!

- Chep... thôi vậy cũng đc, hi!!!

- Nhiều!!!

2h kém về đến nhà tắm táp và thêm tiếp đi đc 1 giấc mơ trưa nòng nà thì đến 3 rưỡi chiều My lại í ới gọi điện, mè nheo đòi đi chơi như đã hẹn. Mọi lăm nhưng đã chót hứa rồi nên đành nhong nhan cùng em nó lượn lờ trong cái ngày mà các cặp đôi nô nức đổ ra đường này. Vòng ra Vincom Bà Triệu đi ăn và nhìn ngắm người ta ôm nhau chán chê. Tôi và My lại ngược lên tầng trên chơi game, lái oto điên và "tự sướng" các kiểu. Trong đó có khá nhiều shoot "nhảy cảm" giữa 2ae mà theo như lời My nói thì dùng để trêu người mấy thằng "trồng si" trên fb .

Buổi đi chơi hn và buổi đi dạo chợ đêm phố cổ lần trước làm tôi hiểu thêm 1 chút về My. Ngoài ngoại hình xinh tươi và đáng vẻ cá tính, nghịch ngợm thì có cái gì đó cũng khá tế nhị và ý tứ ở My. Vào khu mua sắm nhưng chủ yếu chỉ ngắm nghía, tham quan là chính, dù tôi biết trong người My có khá nhiều tiền đủ để thỏa mãn sở thích mua sắm của mình. My xem rất nhiều đồ nhưng cố tình chọn 1 chiếc kẹp tóc nhỏ xinh, giá thuộc loại "hạt rẻ" rồi "bắt" tôi mua cho bằng đc. Sau lại tặng lại tôi 1 chiếc khăn gió nam vì con bé chưa thấy tôi quàng khăn bao giờ.

My còn đòi đi xem phim nhưng tôi kêu về vì 2ae đi chơi lang thang này giờ đã gần 6h tối rồi. Vẫn nhớ là còn cái hẹn tặng quà cho Hằng hồi sáng mà suốt từ lúc đó đến giờ tôi vẫn chưa ý kiến ý cò gì cả.

6 rưỡi tối về đến nhà trọ thì Xuân chóa đã đi chơi với con bé mà nó mới tắm tía... Éo có xe rồi, đành bắt bus vậy, mà cảm giác ngồi xe bus buổi tối ở HN nó cũng khá thú vị. Cái cảm giác thư thả chờ đợi, mặc cho dòng thời gian qua đi và từng nhịp xe cộ hối hả vụt qua trước mắt. Bên trong xe bus như là 1 không gian khác vậy, tay chân nhàn hạ ngồi nghe VOV giao thông. Mắt thì lơ đãng ngắm nhìn phố phường dưới ánh đèn cao áp và ánh đèn phát ra từ những ngôi nhà, những cửa hàng san sát trên phố. Chiếc xe chật chội như 1 con thuyền lớn ngo ngoá, lờ lờ rẽ sóng giữa dòng người tấp nập xung quanh để đến với những hành trình mà nó đã định sẵn.

Gần 7 rưỡi tối, cuối cùng cũng đã đến con phố nhà Hằng. Đi dạo lững thững trên khoảng vỉa hè rộng rãi, phố này đúng là phố cho người giàu ở. Đường xá đã to, đến cả vỉa hè cũng to luôn, trước cửa nhà nào cũng trồng từ 1 đến 2 cây xanh làm cho tổng thể toàn bộ con phố này toát lên 1 vẻ văn minh, sạch đẹp... Và nhà Hằng đã gần đến rồi... tất nhiên là cũng có cây xanh trước mặt như bao ngôi nhà khác... Là cây sấu, 2 cây sấu ko lớn lắm nhưng tương đối sai quả. Ờ, mà giờ cũng đang là mùa sấu rồi còn gì. "Quả treo trên cây" - cái tn vô tình hời sáng của tôi vậy mà lại hay... Cơ mà... chả nhẽ lại trèo lên hái thật... vậy thì trèo bằng niềm tin rồi. Đứng suy nghĩ 1 lúc ko thông tôi đành nt cho Hằng...

- "Có nhà ko? Mình mang quà trên cây đến rồi này!!!"

- "Thật á!!!"

1 tấm rèm trên tầng 2 đc kéo ra, hiện ra sau nó là khuôn mặt tươi cười của Hằng. Vẫy vẫy rồi ra dấu 1' bằng ngón trỏ để cô nàng chạy xuống.

- Đâu, quà mình đâu!!! hi

- Kia, trên cây kia kia... ^^

- Hả??? Thế thì phải đưa tận tay cho mình chứ

- ...Ặc... Giờ mình thế này thì lấy sao nổi... Mà có trèo đc dân phố họ lại tưởng trộm hay thẳng phá hoại thì chết

- Ko biết (lắc đầu), quà của mình đâu (chìa tay)!!!

- ... Đi ăn chè sấu nhá, ko chịu nữa thì mình đành bó tay, hi hi

- Uh đi, hi hi... chờ mãi Tuấn nói câu này, hí hí ()

Lúc đầu thì kêu là ăn chè sấu nhưng sau đi đc nửa đường thì Hằng lại đổi ý đòi ăn chè sương sa ở N.Q.Đức. Đúng là khu chè của sv, nơi đây vào mỗi tối đều tập trung rất đông thanh niên gồm bạn bè và các cặp đôi. Hn là 20/10 nên càng đông hơn ngày thường. Cơ mà chè thì công nhận là ngon,

món chè đậu thơm mát, ngọt dịu khiến tôi phải đả tới cốc thứ 2 mới hả cái dạ. Hằng cũng rất vô tư, làm xong 1 cốc sương sa còn chén thêm 1 hũ thạch dừa nữa

- Cô bé lúc sáng ấy... là hs của Tuấn à? - đang cầm cúi vét vét thì Hằng chợt hỏi tôi về My.

- Uh, là hs của mình, con bé tính hay phết!!!

- Uhm, nhìn xinh xắn nữa... Hơn có 1t mà nhìn mình đã già khộm so với em nó rồi ^^

- Gì chứ... 1 người trẻ trung, 1 người đậm thắm, mỗi người 1 vẻ riêng... Mà tóm lại thì đều xinh!!! Hề

- Hi... mà Xuân hn đi chơi với bạn gái hay sao mà ko đi cùng Tuấn vậy?

- ... Tẹt... Ờ, nó đang tán 1 con bé cùng trường mình đấy, khoa xyz thì phải... Thằng này ngấm ngấm mà tán gái ghê lắm

- Hi hi, nói xấu sau lưng nhá... Mà còn Tuấn nữa... sao ko thử tìm hiểu ai đi... Cưa dần đi, mùa đông còn có người để ôm cho ấm

- Ai bảo là mình chưa có!!!

- ... Ờ... Tuấn có ny rồi á... Thế sao hn ko thấy...???

- Thì đêm nào ngủ... chả nằm ôm thằng Xuân, HAHAHA

- ... Bó tay... bệnh hoạn...

- "Ring... Ring... " - là a.Mạnh gọi, tôi hỡ hộp bắt máy...

- Anh ạ!!!

- Chú đang ở nhà hay ở ngoài đấy?

- Em đang ngoài đường anh ạ?

- Có 4 thằng thay phiên nhau lảng vảng chỗ máy từ chiều đến giờ, bọn anh vẫn đang để ý. Máy cứ về bình thường đi, anh lo hết rồi, cẩn thận và để ý xung quanh 1 chút thôi.

- Okie anh, cảm ơn anh nhé.

- Ko cần cảm ơn cảm heo gì cả. Cứ đi tán gái cho thoải mái, phang phập vô tư nhưng nhớ về sớm 1 chút nhé. Cơ hội của mình đây. Thế nhé!!!

- Vâng, em chào anh!!! - vậy chắc là a.Mạnh định nhân cơ hội này úp lại bọn chó rồi truy ngược luôn ra thằng "họa sĩ" kia rồi. Bọn này ngu thật, làm liên 2 hôm liên tiếp mà vẫn ko biết sợ...

- Sao vậy Tuấn, có việc gì à???

- À... ừ... Hằng ăn xong rồi à... Ừ, thôi giờ về nhà, cũng hơi muộn rồi!!!

Hằng thắc mắc sao ko về nhà tôi trước... đi đâu đó là rõ ràng vì dù đã có quân a.Mạnh trực sẵn để ứng cứu nhưng tôi cũng chẳng dại dột gì mà để bất kỳ bạn bè, người thân nào của mình - chứ ko phải chỉ riêng Hằng - dính vào chuyện này... Bắt xe bus ngược chiều trở về nhà, tâm trạng tôi lúc này ko còn khoan thai, thư thái như chiều đi ban nãy nữa. 1 tâm trạng khá hồi hộp xen lẫn đôi chút lo lắng. Ko phải vì lo sợ cho bản thân mà là vì lo ngại chuyện của mình có thể sẽ làm ảnh hưởng phần nào đến người của a.Mạnh... Vì thực sự a.Mạnh tốt với tôi thật nhưng nhận sự giúp đỡ, tương trợ của nhiều người lạ mặt như thế này, trong lòng tôi vẫn cảm thấy có gì đó áy náy và mang nợ.

Chỉ mong rằng lát nữa mọi chuyện sẽ diễn ra nhẹ nhàng và tốt đẹp nhất có thể...

.....

DÒNG ĐÒI NỔ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 24

9h tối - bước chân rời xe bus chạm mặt đất... Chỉ qua có 1 đoạn đường nữa thôi là chính thức bắt đầu sự việc mà tôi chờ đợi này giờ. Vừa từ phố chính đi vào đc nửa con ngõ, tôi đã thấy 2 cái bóng bắt đầu theo đuôi từ đầu ngõ. Bước thêm vài bước nữa thì lập tức có thêm 3 cái ở hướng ngược lại đi tới, hình thành thế kìm kẹp bao vây tôi ở giữa. Như vậy là có 5 thằng tất cả, chúng rút dãn những dùi cui, dao, tuýp giấu trong người ra, theo nhịp bước chân lừ lừ tiếng g g g gần về phía tôi đang đứng...

- "Quái!!! Sao vẫn chưa thấy hội a.Mạnh đâu nhỉ???" - tôi hơi chút thấp thỏm trong lòng, nhưng a.Mạnh đã nói thì chắc chắn là sẽ làm. Về đi đầu này tôi hoàn toàn có thể tin tưởng...

- "Lộp bộp... Bộp.. Bộp..." - đang tính toán tình hình trong đầu thì bất chợt những tiếng bước chân lộp độp vang lên từ 2 nơi đầu - cuối của con ngõ... Tính sơ sơ cũng phải trên dưới 5, 6 người ở mỗi đầu. Tay người nào người nấy cũng đều cầm tuýp sắt, dao kiếm, ba trác... dãn dập chạy đến. Căn cứ vào nét mặt hết hoảng, biến sắc của 5 thằng đang vây tôi thì đội đang tới đích thị là hội của a.Mạnh rồi. Xem ra ông anh này khá lưu tâm nên mới cẩn thận huy động 1 lượng quân số chênh lệch đến vậy... Sau vài giây chóng vánh, tất cả đầu đã tụ lại đông nghẹt giữa con ngõ, làm vài nhà xung quanh tò mò ngó nghiêng qua cửa sổ để hóng hớt. 5 thằng ôn kia biết thân, biết phận, biết thế của mình nên tự giác vứt bỏ vũ khí ngay lập tức. Đúng là hạng lưu manh "chó đàn", gặp phải thứ dữ cứng ngắc là nhũn như con chi chi ngay.

- ... Bọn em xl các anh... Bọn em... ko biết các anh ạ... Xin các anh tha cho - 1 thằng chắc là đầu nhóm lấp bắp lên tiếng.

1 anh chàng cao dong dỏng trong hội a.Mạnh bước ra, ko nói gì với 5 thằng kia mà đi g ãn v ềphía tôi.

- Chú là Tuấn, em a.Mạnh phải ko?

- Vâng, là em ạ, anh là...

- Anh là Dũng, ae với a.Mạnh. A.Mạnh nhờ anh lo vụ này cho chú. Giờ chú muốn xử bọn này thế nào?

- Tra hỏi bọn nó trước anh ạ. Em chủ yếu là muốn tìm ra thằng đứng sau bọn này.

- Đc r ồi... Bọn mày nghe thấy gì r ồi đấy. Giờ nghe tao hỏi r ồi trả lời rõ ràng, trung thực. Nói dối thì bọn mày chỉ cần để lại "ít tiết" trước khi v ềlà đc. Hiểu cả r ồi chứ!!! - a.Dũng đ ồng ý với tôi r ồi quay sang nói với 5 thằng ôn bằng 1 giọng đ ều đ ều mà lạnh tanh mùi máu.

- ... Dạ vâng ạ...

- Bọn mày "cắm chốt" từ lúc nào?

- ... Dạ... từ khoảng 5h chiều ạ.

- "Cắm" đến mấy giờ?

- ... Dạ, nếu a.Tuấn đây mà ko v ềthì bọn em chỉ "cắm" đến 12h là rút ạ.

- Sao lúc 6 rưỡi Tuấn nó v ềqua nhà r ồi đi ngay mà bọn mày ko làm gì?

- ... Dạ... lúc đó chưa tối hẳn, ngõ vẫn còn nhiều người qua lại... Với cả bọn em nghĩ a.Tuấn có đi có v ềnên quyết định chờ cho tối hẳn r ồi mới "làm" ạ...

- Bọn mày người của ai?

- ... Dạ... ..

- "Bốp!!!" - a.Dũng ra tay cực nhanh và mạnh làm thằng đầu nhóm ngã dúi dọ sau khi ăn trọn 1 tát trời giáng. Máu mồm, máu mũi lập tức tứa ra, căn cứ vào tiếng "bốp" phát ra thì thằng ôn kia choáng váng vì ong thủ là đi đâu chắc chắn.

- Thằng này trả lời - a.Dũng chỉ vào 1 thằng khác.

- ... Dạ... anh ơi... xin anh tha cho bọn em... Bọn em khai tên thằng mượn thì đc chứ xin anh đừng bắt bọn em khai tên đại ca ạ...

- ... Xin anh đấy ạ... bọn em hèn mạt thật nhưng vẫn còn cái nghĩa phải giữ... - mấy thằng còn lại khấp nép xin xỏ theo.

- Nghĩa cái mả cha chúng mày, hn ko có bọn tao "đón lõng" thì chúng mày định đánh người ta thế nào!!! ĐM bọn mày quân thằng Thắng lợn mà cũng bày đặt nghĩa khí à... Thằng đấy muốn gặp tao còn phải thừa gửi chán chê đấy có biết ko?

- ... Ơ... Dạ...

- Bọn mày ko ngờ là tao biết chứ gì, ko biết tao là ai đúng ko? Mạnh động khi chưa rõ đối phương là ai, bọn mày ngu vậy mà cũng đòi làm lưu manh à!!! Giờ trả lời thằng mượn bọn mày là thằng nào???

- ... Dạ, thằng đấy tên Trung ạ... Nhà nó có 2 cửa hàng buôn đồ XD bên chợ Zời... Thịnh thoảng có qua lại với a. Thắng bọn em...

- Nó nhờ qua thằng Thắng hay là nhờ trực tiếp bọn mày???

- ... Dạ... lúc đầu là nó nhờ qua a.Thắng. Sau 3 thằng hôm qua hỏng việc về báo lại thì a.Thắng dừng luôn, bảo từ từ... Thằng Trung thấy vậy nên mới nhờ qua bọn em ạ...

- ĐM bọn mày cũng li ều nhỏ... Giờ tao cho thằng Thắng biết bọn mày "đi sau" xem nó xử bọn mày thế nào!!!

- ... Anh ơi em xin anh... Bọn em khai hết rồi, anh nói đỡ cho bọn em vài lời... Em xin anh, em lạy anh ạ...

5 thằng lục tục quỳ lạy van xin thảm thiết, tôi càng nhìn càng thấy khinh ghét và ngao ngán bọn này. Giờ gặp phải "đối cứng" nên chúng nó mới làm bộ làm tịch vậy, chứ phải như lúc đánh người yếu thế thì chúng hùng hổ và hung tợn lắm. Cái bản tính mất dạy này khó có thể sửa đổi vì đã thể hiện ngay ở cái tằm của bọn này chỉ đến đc mức hành xử như loại lưu manh hạng bét.

A.Dũng nháy 1 thanh niên khác trong hội bấm số gọi cho ai đó. Hóa ra chính là gọi cho tên Thắng lợn với danh nghĩa của a.Dũng. "Đấu tranh" qua đối thoại bằng việc phủ đầu ngay về chuyện của thằng Trung. Chỉ sau 1 lúc chúng tôi đã biết đc thông tin là thằng Trung đang ng ỡ cùng tên Thắng lợn ở quán kara Monaza.

- Tin tốt đấy, giờ chú chịu khó đi cùng bọn anh 1 chuyến muộn nhé. Làm dứt điểm cho xong vụ này rồi ae mình đi giải khuây là vừa.

- Vâng, em cũng muốn giải quyết càng nhanh càng tốt ạ.

Gọi điện báo cho Xuân chóa yên tâm, tôi cùng hội a.Dũng lên 2 chiếc suv 7 chỗ tiến thẳng tới quán Monaza. Địa điểm đã đc tên Thắng lợn "phím" từ lúc gọi điện, hành động ngày hn sẽ dùng không khí "hữu nghị" giải quyết là chính. Vì a.Dũng cũng ko muốn làm tên Thắng lợn phải mất mặt trước đàn em của hắn.

Bước vào 1 phòng hát khá đẹp, đã thấy lối nhỡ 5, 6 tên đang say sưa bên cạnh "tay vịn". 1 tên đầu cua béo ục ịch, trông mặt mũi đang khá căng thẳng, hẳn đây là tên Thắng lợn rồi. Ng ỡ bên cạnh chính là thằng Trung, đang mải mê đề 1 "tay vịn" ra mà bú liếm. Tên Thắng lợn vừa thấy bọn tôi đi vào thì lập tức đứng lên giả lả chào hỏi a.Dũng, rồi khẩy khẩy tằm bo cho đám "tay vịn" lâu la lui ra ngoài. Thằng Trung lúc này mới phát hiện ra là có biến, nhìn thấy hội a.Dũng lừ lừ đi vào và nhất là khi nhận ra tôi thì mặt hắn chợt đổi sắc tái mét, vội giật lùi trên ghế. Bản lĩnh thế này xem ra ko ăn thua, cái vẻ bình ổn, ngang ngược trura hq khả năng chỉ là bắt chước hoặc "tự kỷ" nhờ vào vài ba vết "vẩy mực" trên cơ thể mà thôi.

- Thằng nào là thằng Trung???

- Dạ... em ạ... - thằng Trung sau 1 h ồi ngộp ngừng thấy ko nhận đc sự hỗ trợ của tên Thắng lợn thì mới e dè lên tiếng. Tiếng nói run sợ thoát ra nơi cửa miệng nghe thật thảm hại so với những lời đe dọa tục tũu ngày hq.

- Mà biết Tuấn đúng ko?

- ... Biết ạ...

- Biết ntn???

- ... Dạ... thì học cùng trường ny em... Từng đc ny em chăm sóc ở viện...

- Thế làm sao mà lại mượn người đánh nó???

-

- Tao đ' thừa thời gian với mà đầu!!!

- ... Dạ... vì nó... định "chặn" ny của em...

- Tao đ' cần biết chuyện tình cảm của mà thế nào, chỉ biết thằng Tuấn chưa làm gì mà mà lại 2 lần mượn người úp nó. Giờ mà tính thế nào???

- ... Em...

- Việc này có liên quan đến thằng Thắng nhưng vì nó ko biết ngôn ngành nên tao cũng ko muốn làm to chuyện. Quan trọng là phải xem ý thằng Tuấn nó thế nào. Ý chú giờ muốn xử thế nào???

- a. Dững quay sang hỏi tôi.

- Anh để em hỏi thằng này vài câu đã.

- Nó hỏi gì mà phải trả lời chính xác, biết chưa!!! Nói dối chỉ 1 câu thì mà liệu h ồi!!!... Giờ chú hỏi nó đi.

- Ông với Trà chia tay rồi phải ko? - tôi phải đi đâu luôn đi đâu đang nghi ngờ.

- ... (Gật gật đầu)...

- Chia tay từ hôm ở viện đúng ko?

- ... (Gật gật đầu)...

- Sao sáng qua vẫn còn thấy đưa đón cái Trà đi học?

- ĐCM mà trả lời bằng tiếng cho rõ ràng!!! - a.Dũng quát xen vào.

- ... Ko muốn chia tay nó... nên nín kẻo thôi...

- Thế cái Trà có đồng ý ko?

- Ko...

- Nghe cho rõ và nhớ cho kỹ đây, từ giờ cấm ông ko đc bén mảng làm phiền tới cái Trà nữa, để tôi bắt gặp thì liệu hồn. Bài học hèn ông cũng thấy rồi đấy, ông chưa đủ to như cái mồm của ông đâu. Nhớ kỹ đấy!!!

- Nghe rõ những gì nó nói chưa. May cho mà là nó ko thêm xử mà đây. Giờ tính giải quyết hậu quả thế nào??? - a.Dũng tiếp tục đe nẹt.

- ... Hậu quả gì ạ???... - thằng Trung ngờ ngác hỏi.

- Đây em gửi anh... - tên Thắng lộn từ đâu đi đến khúm núm trao 1 tệp tiệp vào tay a.Dũng.

- Chú ko biết việc này nên anh thông cảm. Nhưng thằng này thì vẫn phải tính riêng 10 củ cho nó.

- ... Sao cơ??? - thằng Trung giật nảy.

- Bố mà còn đang nợ tiền người ta đấy, có bao nhiêu thì đưa hết ra đi - Thắng lộn khuôn tay nhắc nhở.

Thằng Trung méo mặt vì phải ch ồng đủ 10 củ để đưa cho a.Dũng.
Nguyên vụ này chỉ sau 2 ngày mất công vô ích đã tiêu tốn của nó tới gần
20 củ. Nhìn dáng vẻ co rúm vì sợ sệt của nó khi đưa tiền cho a.Dũng mà tôi
thần cười khẩy mấy cái hình xăm con r ồng và chữ thập. Đúng là chiếc áo
ko thể làm nên 1 thầy tu thực sự...

Hơn 11h đêm mới giải quyết xong dứt điểm sự việc. Lẽ thường là tôi sẽ
về nhà luôn nhưng vì cái ơn giúp đỡ của hội a.Dũng nên tôi đành tham gia
cùng hội anh tiệc giải khuây đêm đó...

Và cũng chính từ cái đêm này... tôi đã chính thức bước "vào đời" ...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 25

- A.Mạnh gọi à? - a.Dũng hỏi khi chúng tôi vừa lên xe để đến điểm tiệc tùng.

- Vâng, là em gọi báo cho anh ấy yên tâm ạ.

- Uhm, giải quyết như vậy chú thấy ổn rồi chứ?

- Ổn anh ạ, ngay từ đầu em cũng chỉ muốn giải quyết làm sao cho nhẹ nhàng nhất có thể. Là chuyện của em, cũng ko phải to tát gì nên tránh phức tạp đc chút nào hay chút đấy anh ạ.

- Ừ, bọn anh thì thế nào cũng đc thôi, nhưng chú nghĩ như vậy cũng tốt. Thằng Thắng dù ít dù nhiều cũng là chỗ có qua lại với bọn anh nên anh cũng ko muốn động tay động chân với chúng nó nếu chú thấy ko cần thiết. Còn mấy thằng kia thì cứ để thằng Thắng nó xử nội bộ. Thôi xong việc rồi, giờ cứ thoải mái 1 bữa nhẽ, hề hề

- Vâng, thế này chắc lát nữa em lại phải nhờ bọn anh đưa giúp về nhà rồi.

- Về làm gì??? Hê hê, đi với anh mà chú còn sợ ko có chỗ ngủ à, HAHAA - a.Dũng và mấy thanh niên ngồi trong xe cười lên trước vẻ mặt ngây ngô của tôi.

11 rưỡi đêm - cả hội chúng tôi đổ bộ xuống 1 nhà hàng trên đường Lê Duẩn. Mặc dù đã là gần đêm nhưng quán vẫn khá đông và náo nhiệt. Thỉnh thoảng lại xuất hiện bóng dáng vài chân dài đầu đỏ qua lại lượn lờ "ve vãn"

đôi mắt đã ngấn men say của những đấng mày râu đương hưng phấn trên bàn nhậu.

- Đây mới là tầng 1 thôi đấy, nhớ giữ "cữ" để dành cho tầng 2 nữa!!! -
a.Dũng nheo mắt cười hềnh hếch với tôi.

Buổi nhậu diễn ra tương đối thân thiện và thoải mái, mọi người chào hỏi và giới thiệu nhau sơ qua với tôi. A.Dũng ngồi cạnh liên tục mời rượu (vậy mà trước đó ông còn dặn tôi phải giữ "cữ") và hào hứng kể về qua vài chuyện của bản thân cũng như mệch với a.Mạnh. Tôi thì từ sáng đến giờ cũng đã uống khá nhiều, tệ hơn là ăn ít nên lúc này đã bắt đầu cảm thấy xót ruột. đành cố gắng âm ừ cho qua câu chuyện đối ẩm với a.Dũng, phần do bụng dạ càng lúc càng nôn nao, phần nữa là tôi cũng ko có mấy hứng thú tìm hiểu quá nhanh về những người quen mới gặp. Ae với nhau khả năng là còn qua lại nhiều, ko thiếu thời gian cũng như cơ hội để tiếp xúc và hiểu thêm về nhau.

Hơn 1h đêm - tàn tiệc mấy ae lại tiếp tục hạ cánh tại 1 quán kara để làm nốt tầng 2 như lời a.Dũng đã nói. Bối cảnh là "ngày kara" thì phải, từ sáng đến giờ tổng cộng đã là lần thứ 3 tôi chui ra chui vô mấy quán như thế này rồi. Cảm giác ngán ngẩm cộng với cái nôn nao sẵn có trong lòng nên tôi đành xin phép cáo lưu hội a.Dũng để nghỉ sớm...

- Chú mệt rồi à... Rồi... Giờ chú cứ theo người của anh, nó đưa chú về nhà nghỉ. Tất cả mọi thứ anh lo từ a-z hết rồi, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi nhé!!! - a.Dũng khoác vai dặn dò rồi nháy mắt cười khà khà với tôi.

1 đàn em trong hội a.Dũng đưa tôi ra 1 nhà nghỉ ngay gần đó rồi cẩn thận lấy số phòng cho tôi. Hình như mấy quán kara và nhà nghỉ ở đây đều có quen biết qua lại với hội a.Dũng, vì mặc dù là 20/10 nhưng thấy nhân viên đều tươi cười báo đã sắp xếp đủ hết phòng cho mấy ae.

Lê bước chân lên cầu thang về với phòng của mình, thú thực là đến giờ phút này tôi đã khá lằng lằng, phiêu phiêu, mặc dù về nhận thức thì vẫn còn tương đối tỉnh táo. Nằm vật ra giường định ngủ thì lại thấy nặng đầu, nặng mi ko muốn chớp mắt. Thở dài sườn sượt tôi đành cố lê thân vào phòng

tắm "tho" bằng đc cái đồng dấm, c òn lúc nãy ra r ồi xả nước qua người cho h ấ phục lại tinh th ần. Bỗng...

- "Cộc... Cộc... Cộc"

Quái!!! mình có gọi cái gì đâu nhỉ... Quấn vội cái khăn tắm vô "khâu th ần công" tôi lướt thướt bước ra mở cửa thì... ... Trước mặt là 1 cô gái... xinh vãi l ềnh. Trời lạnh nhưng ăn mặc khá sặc xi với áo hở vai tr ần, khoét sâu ngực và váy zúyp ngắn khoe trọn cặp chân thon dài, trắng nuột đang chói với trên đôi guốc cao gót hơn chục phân.

- ... Ở... bạn... đi nh ằm r ồi phòng r ồi...

- ... Dạ, anh có phải là bạn a.Dũng ko ạ ^^??? - Nheo mắt cười 1 nụ cười dâm đến "cứng" người.

- ... Ở... đúng r ồi, nhưng... Ở kia...

- Thế thì em vào đúng phòng r ồi chứ nh ằm đâu mà nh ằm ^^!!!

Cô gái bất ngờ ôm ngang người tôi đẩy d ần vào trong phòng khiến tôi luống cuống suýt chút nữa là ngã ra sàn...

- ... Ở... cô này hay nhỏ... làm cái gì thế???

- Hi, em đến theo lời a.Dũng mà... Anh để em "h ầu" anh cho thật tốt... ko a.Dũng lại mắng em...

- ... Tức là... thế nào???... Là... "ấy" á???

- Hi, anh này dễ thương thế...xinh zai thế này mà cứ zả vờ zả vịt... Chútttt...!!!!

Hôn... chính xác là tôi bị cưỡng hôn, nụ hôn thứ 2 trong đời ko khác gì nụ hôn đầu đời với Hằng... Cơ mà l ần này còn có đá lưởi nữa chứ ko phải chỉ là hôn phớt, cảm giác mới lạ này khiến tôi bị "đơ" ra trong vài giây...

- ... Thôi... phù... phù... Hajzzz... Vậy... cô là... "ấy" phải ko??? - tôi thờ gáp gáp, mặt mũi nóng ran, chân tay chỉ trở lung tung chỉ để hỏi 1 câu hỏi.

- Hi, anh đừng ngại, cứ gọi em là "hàng" cũng đc, em cũng quen d ã r ã... Anh đang tắm dở à? Vậy tắm nốt đi, hay để em tắm cùng nhé !!!

- ... Thôi thôi... thôi, đc r ã... Đc r ã... Tắm xong r ã...

- Vậy anh chờ nhé, em tắm qua chút r ã ra với anh, hi - Cô nàng hôn gió r ã lại cười dâm với tôi, nụ cười mang theo 2 lúm má rất duyên hiện lên rạng rỡ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Hajzzz... bối rối trong suy nghĩ và hành động, tay phải lục tìm đến bao thuốc trong túi áo khoác thì tôi phát hiện thấy 1 vật lạ, lôi ra thì... Là 2 cái "ba con sò" và 1 tờ 5l... đây chắc hẳn là "sản phẩm" của ông a. Dững ban này này lúc khoác vai tôi. "Mùi đời" à... cái cảm xúc dục vọng của đêm đầu tu ãn với Hàng lại hiện về, cảm giác lần này có vẻ thoải mái và bớt căng thẳng hơn 1 phần vì tôi đã có chút kinh nghiệm để đối phó. Phần nữa là bởi cô gái này chỉ là người lạ mặt, đến với tôi theo đúng tính chất "công việc", tiền trao cháo múc "qua đường" 1 lần là coi như xong. Ko vết tích, ko ràng buộc, ko quan hệ... Cũng hay!!!

- Ờ... có chuyện gì vậy chú, "hàng" ko "tươi" à???

- Ôi sặc, thế hóa ra đúng là anh gọi đến cho em đấy à!!!

- Hề hề là anh gọi đấy. Cứ vui vẻ đi nhé, hàng ngon mới tuyển đấy!!!

- Chỗ "bao" với tiền anh còn dúi cho em làm gì, em có tiền mà!!!

- À, đấy là tiền để chú gọi taxi. Tiền gái với tiền phòng thì anh bao hết r ã. Cứ yên tâm hưởng thụ đi nhé, hê hê.

Tâm trạng thoáng chút h ãi hộp và ngại ng ãn, mặc dù từ h ãi ở cùng Xuân chóa thì 2 thằng xem xxx các thể loại cũng khá nhi ãu. Các thể và từng giai đoạn đầu nắm tương đối rõ, nhưng với riêng tôi thì đó vẫn chỉ là lý thuyết suông... Còn để đến thực hành thì tôi ko biết là cảm giác thật nó

sẽ như thế nào... Chút hồi hộp, căng thẳng xen lẫn chờ đợi tạo nên 1 cảm giác kích thích, tác động mạnh đến phần dục vọng trong con người tôi...

- "Kệ mẹ nó đằng nào mà chả phải làm... tiện đây thì làm sớm luôn cho nó quen...", ... "Cạch... Cạch" - tôi đang tự cực đoan với suy nghĩ của mình thì đúng lúc đó cô nàng xinh đẹp kia từ phòng tắm bước ra... Cái đệt, đúng là "hàng tuyển" có khác, ngon từ dáng đến mặt, đẹp từ đầu đến chân. Da dẻ trắng nuột, nõn nà, mặt mũi và người ngòm thì xinh tươi như Khả Ngân ver.xxx. Mọi thứ vẫn còn thơm phức mùi sữa tắm, "điện nước" thì đc giữ bởi chiếc khăn tắm quấn hờ ngang thân. Cô nàng uyển chuyển bước đến gần bên tôi, rũ rũ mái tóc xoa sượt r ồi vén qua 1 bên.

- Mình làm luôn anh nhé!!!

- ... Ờ... Anh... - tôi bối rối thấy rõ, thêm cả 1 chút ngỡ ngàng của "lần đầu tiên".

- Hi, anh này làm gì mà e lẹ thế... Em làm đầy đủ cho anh luôn mà.

Nói dứt lời cô nàng nhõm dậy vòng tay qua cổ tôi mà hôn hít r ồi đá l ưỡi... Đã quen với lần trc đó cách đây vài phút nên tôi cũng thoải mái thích nghi dần với sự ướt át và chạt chội trong khoang miệng. Cô nàng đè tôi ra giường bàn tay mơn trớn xoa khắp cơ thể, đôi môi cũng chuyển hướng từ từ di chuyển quanh tai, cổ và ngực, day day lên 2 đầu ngực làm tôi râm ran đến hồn hển. Bàn tay bạo dạn kéo chiếc khăn tắm ra, tiến dần đến khu vực nhạy cảm của tôi... Cảm giác thật đê mê và khoái cảm, tôi sung sướng nằm rên rỉ theo theo từng nhịp vò, giật từ đôi tay của cô nàng... Cơ mà do là lần đầu nên tôi chưa có kinh nghiệm, mặc dù đã cố gắng áp dụng 1 số mẹo vặt của nhà "anh Gúc" nhưng vẫn ko thể chống chọi lại sự kích thích mê h ồn đến từ cô nàng... Tôi ra ngay khi tay cô nàng vừa mới nhấp đc vài nhịp... Cảm giác ngại ngùng khiến tôi cảm thấy hơi bực mình...

- ... Ờ... thế coi như xong r ồi nhĩ???

- ... Hihi, ko ngờ là anh còn "nguyên" thật, hn số em hên r ồi ^^ ()... Nghỉ tý r ồi mình làm tiếp nha.

Cô nàng chủ động nằm ôm ấp, vuốt ve tôi, cả 2 nói với nhau mấy chuyện linh tinh cho qua thời th ần. Đại khái là tôi hỏi về tuổi, về quê và về tuổi "nghe" của cô ấy. Nói mấy chuyện hài hài, thoải mái đc 1 lúc thì tôi bắt đầu có hứng trở lại. Sau trải nghiệm gần gũi vừa rồi thì lần này tôi đã chủ động hơn, đề cô nàng ra mà hôn hít, bú liếm, bóp sờ tất cả những chỗ mà mọi thằng đàn ông đều thèm muốn ở người phụ nữ. Đc vài phút thì cô nàng "mặc áo" giúp tôi rồi hướng dẫn tôi cách "đi" vào làm sao cho "trúng" và dễ vào nhất... Rồi... xong rồi... cuối cùng sau 18 năm zời chỉ dùng để "rót", giờ đây "vòi" của tôi đã có thêm chức năng mới dùng để "bắn"... Cái cảm giác phê phê, đê mê đó thực sự là 1 cảm giác tuyệt vời. Thực hành làm tình với 1 cô nàng có "chuyên môn" cũng giúp tôi dễ dàng cảm nhận đc tiếng nói bản năng của mình hơn. Từng cú nhấp lúc nhanh lúc chậm dần đc đi đều khiến theo ý muốn ... Sau gần nửa giờ "thực hành" cuối cùng tôi cũng đạt đc thứ trải nghiệm mà bất kỳ giới đực nào trên đời này cũng đều mong muốn.

Hơn 3h đêm - cô nàng "thực hành" của tôi lúc này đã ngủ thiếp đi đc vài phút. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, thân hình ngon nghề mà tôi th ần thấy tiếc cho 1 người con gái. Nếu sinh ra và lớn lên trong 1 gđ có đi ều kiện tốt hơn, 1 môi trường đc ăn học đầy đủ thì hẳn giờ cô nàng cũng đã là 1 hot girl trong ngôi trường của mình rồi. Để từ 5l lên đầu giường, đây chắc là tiền lấy ra từ cọc tiền mà thằng Trung đưa cho a. Dũng nên tôi cũng ko muốn giữ. Để lại cho những người thực sự cần nó hơn tôi thì tốt hơn.

3h20' đêm - Tôi rời NN bước lang thang 1 mình trên hè phố. Đêm khuya heo hút bởi từng cơn gió lạnh thổi thốc qua da mặt... khiến tôi có chút băng quơ, xuất th ần trong suy nghĩ. Qua có vài ngày mà đã xảy ra liên tiếp nhiều chuyện, gặp gỡ, va chạm và cũng làm quen thêm đc nhiều người mới. Có gần 2 tháng thôi mà sao tôi thấy nó còn dài hơn cả 3 năm cấp 3 đình trệ trong cảm xúc. Ko biết là đúng hay sai nhưng hiện tại tôi cảm thấy thích cái cuộc sống này, cảm giác muốn có đủ sức khỏe và thời gian để khám phá và trải nghiệm thêm nhiều đi ều mới lạ khác. Đi ều mà trong suốt 3 năm qua tôi đã bỏ lỡ 1 cách phí hoài... Lòng nhẹ nhõm bất chợt lại nhớ đến Trà... tôi mới nhận ra hn mình đã thiếu sót khi chưa hề gửi 1 lời chúc riêng nào tới cho Trà - bằng quà, thiệp, bằng gọi điện, e-mail hay chỉ đơn

giản là gửi 1 dòng tin nhắn sms... Giờ cũng đã qua 20 sang ngày 21 rồi,
thôi thì cứ kệ nó đi...

- "Chúc Trà luôn xinh đẹp và hạnh phúc nhé... Ngày nào trong đời cũng
như vậy!!!"

Lời chúc muộn tôi gửi đến Trà vào lúc 3 rưỡi đêm... Xong xuôi rồi tôi
mới thấy buồn cười vì bản thân nhiều khi cũng tự thấy là mình hơi kỳ kỳ
và hâm hấp. Ko biết là những người xung quanh họ có nghĩ về tôi giống
như vậy ko. Cũng ko cần thiết nhiều, chỉ cần họ để ý đến tôi, coi tôi là
bạn... vậy là đủ rồi.

- "Ring... Ring" - có tin đến... là của Trà, reply vào giờ này thì cũng thú
vị đấy...

- "Ko nhận chúc sai muộn đâu nhé ^^... Làm gì đó thiết thực hơn đi "

- "Mình đang lang thang ngoài đường nè... Trà có muốn thiết "thực" vào
giờ này ko ^^"

- "Thật ko đó... nếu thật thì qua xyz đi... cho Tuấn 30' đó... Bắt đầu tính
tg từ lúc tin này đc gửi đi ^^..."

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 26

Hóa ra nhà Trà cũng ở gần khu với nhà My, chả trách mà hôm nọ tôi lại "vô tình" gặp Trà khi bị cướp. Bắt xe ôm ngay gần NN, đường đêm nên khá thoáng và vắng vẻ, chỉ sau 15' chạy xe tôi đã đến Hoàng Cầu, nơi Trà ở. Căn cứ theo địa chỉ trong tin thì mặc dù đầu trong khu HC nhưng nhà Trà lại ở khu đối diện so với khu nhà My. Khu phố này chỉ toàn nhà mặt đường theo kiểu phân lô, chia ra thành các khu riêng biệt nên khá vắng vẻ và yên tĩnh. Đường rộng, cây to, hè thoáng, khu bên này có thể nói là còn đẹp hơn so với khu nhà My... và nhà Trà so với nhà My thì cũng to hơn tương ứng. Nếu tính bình quân diện tích của những ngôi nhà ở đây thì nhà Trà phải tương đương với 2 ngôi nhà bình thường. Mặt tiền khá to và bề thế, ko hô với gia thế của 1 gđ trong "ngành ngầm".

- "Mình đang đứng trước cửa nhà Trà rồi nè!!!"
- "Bốc phét, sao mà nhanh thế đc!!!"
- "Ra ngoài đi, sắp chết cồng rồi, hixhix"
- "Ai bảo nói dối nhiều vào, giờ ai tin nữa, hehe"
- "... Lạnh quá... T T"

... .. Ko thấy rep lại, sốt ruột tôi ấn gọi luôn thì ko thấy nghe máy. Bỏ xù quả này bị "bỏ bom" chắc rồi ... Đợi thêm 5' nữa vẫn ko thấy động tĩnh gì, 2 cuộc gọi ko bắt máy, thất vọng xen lẫn bực dọc tôi thất thểu ra về. Vừa đi vừa nhắn nốt tin cuối cho Trà.

- "Hi, mình trên đây, còn ai ra đường giờ này nữa... Ngủ đi nhé!!!"

- "Mới đợi có 5' mà đã bỏ về rồi à... Trời lạnh mà sao ăn mặc phong phanh vậy ^^" - Lần này thì lại rep lại ngay

- "Thôi ngủ đi nhé, mình buồn ngủ rồi, ko đùa tiếp đc đâu."

Tôi chốt hạ mẫu tn cuối cùng, bực mình tự nhủ từ giờ trở đi phải kiên chế những suy nghĩ và hành động bột phát của mình tốt hơn... Hajzzz, gần 4h sáng lại phải đứng giữa trời lạnh để kiểm xe ôm, đen vải chầy, thôi thì gọi luôn taxi cho nó nhanh. Lò mò search số danh bạ của Thanh Nga, chuẩn bị ấn gọi thì có cuộc gọi đến... là số của Trà. Định coi như là ngủ quên ko nghe nhưng nghĩ lại làm sao mình có thể ngủ nhanh như vậy đc, nên tôi đành miễn cưỡng nghe máy.

- Mình nghe này, muộn rồi sao chưa ngủ đi!!!

- Kêu ngủ rồi mà sao còn đứng lang thang làm gì vậy!!! Hihhi... "Bíp... Bíp"

Tôi giật mình vì tiếng còi xe vang lên trong điện thoại lẫn không gian xung quanh. Ngó nghiêng quay lại theo phản xạ thì đã thấy Trà trên chiếc sh đang từ đằng xa đi dần tới... Khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó cười tít vì troll tôi thành công, trên mình là nguyên cây thể thao kèm áo khoác chụp mũ, chân đi giày tập nai nịt đúng dáng thể thao...

- ... Ơ...

- Ơ cái gì nữa, đi nhanh thôi, lát còn về học, hì hì - Trà vẫn ko ngừng cười cái bản mặt mặt ngây ngốc của tôi.

- Cứ tưởng là ko chịu ra!!!

- Thử xem độ kiên nhẫn tới đâu thôi, ai dè chưa đc chục phút mà đã nản rồi...

- Lạnh kinh nên đc, chờ sao nữa chứ... với lại tưởng bị "bỏ bom" nên mình về luôn cho lành, hê hê.. Mà sao lại ăn mặc thế này???

- Ủ, thì để lát về coi như là đi tập ấy mà. Chứ bố mẹ mà biết đi chơi thì mệt lắm, mình trốn đi thế này cũng là liêu đây, hì hì

- Oài, ghê vậy á!!!

- Bố mẹ nào chẳng vậy... mà giờ đi đâu nhỉ???

- Đi đâu thì Trà "đạo diễn" nhé, mình ko thông thuộc đường nên chịu thôi.

- R ấ... Hì.

- Trời lạnh thế này phải ôm cho nó ấm chứ!!!

- Xời... Ôm bộ xương khô này có mà lạnh thêm ý!!! ()

Tôi cần lái theo chỉ dẫn của Trà đi đến con phố Cấm Chỉ, nghe Trà nói thì đây là 1 trong những phố ẩm thực và ăn đêm có tiếng ở HN. 4h sáng nhưng các hàng quán đã mở cửa tương đối, sáng sớm lạnh vậy nhưng đã có tương đối những thực thách lai vãng như chúng tôi. Chắc phần lớn là dân overnight bay nhảy chán chê rồi mới dạt vào các hàng quán để nạp bù năng lượng. 2 đĩa gọi phở và hào nướng, đang đói nên ăn gì cũng thấy ngon, cơ mà 1 phần cũng do 2 món này họ làm ngon thật. Suýt xoa, hể hả vì lấp đ ầy đ c phần nào cái bụng rỗng.

- Nè... ng ấ yên nào...

- ... O'... gì vậy???

- Đây... tham ăn đến dính cả ra mép, h ề h ề

Tôi đưa tay gạt lấy mảnh rau thơm dính bên môi Trà, cảm giác thấy da thịt cô nàng thật là mềm mỏng. Trà cũng ko có biểu hiện gì là ngại ngùng lập tức troll lại tôi bị dính rau ở răng. Làm tôi "đá lười tìm rau" 1 chập mới biết là mình bị cô nàng lừa.

5h sáng - Chúng tôi ng ỡ k ề c ả 1 lúc thì Trà rủ ra P.Đ.Phùng cafe, đi đến Hoàng Diệu thì lại đổi ý rẽ qua Trích Sài ven hồ Tây để ngắm bình minh. Con đường ven hồ này đến giờ tôi mới biết, đường ko to nhưng rất đẹp vì có view tốt và mang đ ầy cảm xúc hữu tình của non nước Tây hồ. 2 đ ứa dừng xe ngay ở đoạn mặt sau của trường Chu Văn An, nơi có hàng dài những cây cau vua cao tít tít, lá rủ xuống nhìn rất đẹp và "tây". Quang cảnh lúc này vẫn còn lờ mờ tím tái, ánh sáng vàng vọt phát ra từ những ngọn đèn cao áp hình thành nên 1 c ầ u ánh sáng đẹp mắt trải dọc theo suốt chi ều dài quanh co của con đường. Trộm nhìn Trà trong giây lát... thật xinh đẹp và dịu dàng, khuôn mặt trái xoan với những nét sắc sảo, thông minh hiện lên trong suốt dưới những tia sáng vàng rực rỡ... Chợt Trà quay sang đối diện bằng ánh mắt khiến tôi giật mình, vội vàng lảng tránh... Trà cười.

- Sao vậy, nhìn trộm gì đ ấ y???

- Có con muỗi nó đậu trên má... định đập mà Trà quay ra nên nó chạy mất dép r ấ i... h ề h ề

- Đ ứ ng là đ ồ toen ho ẻ n... hì... Mà này, cô bé hôm qua là hs của Tuấn à???

- hỏi y s ỉ Hằng.

- Ủ, con bé đó tính hay phết - tôi cũng lặ p lại nguyên si câu trả lời.

- Ờ... cô bé ý học cùng trường mình ngày trước.

- Ồ, thế ra trước đ ầ y Trà cũng học KL à!!!

- Ủ, trên bé ấy 1 khóa. Bé này là hotgirl đ ấ y, xinh xắn nên nhi ề u đ ứa thích lắm.

- Ủ, hq thấy nó vác cả 1 đ ố ng hoa là biết r ấ i... Cơ mà nó chưa có ny thì phải...

- H ề , thế sao th ầ y ko tán trò luôn đi...

- Hâm à, thế có khác gì mình hại nó... À, mà nhà nó cũng cùng khu với Trà đ ấ y!!!

- Vậy à?
- Uh, nhưng mà là ở khu đối diện, phía bên hồ Đ.Đa.
- Uhm... Ô kìa, mưa rồi kìa...
- ... Ờ... trời này mà lại mưa nhỉ... Ôi rồi, còn mưa to nữa chứ...
- Thôi về đi Tuấn nhỉ!!!

Trà giục già rồi lục tục lấy từ trong cốp xe ra chiếc áo mưa đôi, tôi thì cứ trợn tròn mắt vì sự cẩn thận và chu đáo của cô nàng này. 2 đứa xoay xở 1 hồi rồi cũng yên vị trên yên xe, lọt thỏm trong chiếc áo mưa đôi trên suốt quãng đường trở về nhà. Hơi nước bốc lên cộng với khí lạnh trước đó làm cho tiết trời càng thêm lạnh giá. Trà ko tự chủ chằm chằm dựa vào lưng tôi, 2 tay chui tọt vào túi áo khoác của tôi thành 1 cái ôm "hờ" quanh eo.

- Lạnh quá, ôm tý nhá!!! hì
- Đàng nào cũng phải ôm thì ôm từ nãy cho xong. hầy!!!

Cảm nhận rõ sự mềm mại và nữ tính toát ra nhờ những xúc giác nhận được từ khối cơ thể sau lưng. 1 chút lâng lâng, hưng phấn trong tôi như tỏa ra theo những bóng nước bốc hơi tan nhanh vào không gian.

- ... Ờ... cái gì thế này... Tuấn... Đồ.. biến thái này!!!

Đang im lặng "trôi" bình bình trên đường thì Trà nhát gừng những câu mà tôi ko kịp hiểu. Chợt thấy túi áo khoác bên trái hẫng đi vì ko còn bàn tay Trà ở đó, tôi rùng mình nhớ tới cái "ba con sò" quý hóa mà ông a.Dũng "gài" cho tôi hồi đêm. Bàn nãy mới dùng 1 cái, cái còn lại vẫn để nguyên trong túi áo khoác... và giờ thì nó đang yên vị trong bàn tay xinh xắn của Trà...

- "Bỏ mẹ nhau rồi... " - Tôi lạnh người nghĩ thầm...

- ... À cái đó... mình... chắc thằng Xuân nó... để quên... - Tôi chống chế mà lòng thầm thấy áy náy, chắc Xuân chóa sẽ phải tỉnh giấc vì 1 cơn hắt xì

vô cố.

- Lang thang giữa đêm 1 mình... rồi tự nhiên lại rủ mình đi ăn đêm...
Tóm lại là Tuấn có ý gì??? - Trà lạnh lùng chất vấn tôi.

- ... Hầy, khổ quá, cái này mình đâu biết gì đâu, thằng Xuân nó để quên
nên mình cũng... cứ "giữ" hộ nó thôi, ko tiện vứt đi... Trà đừng có hiểu
lầm... Ý gì mà ý chứ!!!

- Hajzzz... thôi Tuấn cứ tập trung lái xe đi... Mình cũng ko cần nghe giải
thích dông dài làm gì vì chưa chắc đã liên quan đến mình.

-

Trà để tôi về tận nhà trọ rồi mới 1 mình trở về nhà, 6h sáng - trời đã lờ
mờ dần sáng rõ mà sao tối thấy nó còn tím tái hơn cả khi nãy. Bực mình
alo quát Xuân chóa ra mở cửa, tôi vừa chán vừa thấy buồn cười khi nghĩ
lại cảnh tượng ban nãy. Hình dung khuôn mặt và suy nghĩ của Trà khi phát
hiện ra "tang chứng" trong túi áo của tôi. Ko hiểu cô nàng nghĩ mình có ý
đồ là ý đồ gì??? Đi chơi gái chán chê xong mới nhớ đến mình... Hay là
định rủ mình đi ăn rồi giờ trò "xơ múi" ... Hajzzz, tôi mang theo nỗi băn
khối vào "xả" trong WC rồi tắm rửa cho gột dần đi những thắc mắc trong
lòng... Hn đi học chắc lại phải gà gật cả buổi rồi...

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 27

"Khi đặt giá trần tiền thuê nhà tối đa là chính phủ muốn đảm bảo lợi ích cho các gđ có thu nhập thấp..." - Èo mẹ, vậy mà các khu trọ cứ vài quý là lại tăng giá ầm ầm. Tôi nằm thở dài thườn thượt, ngao ngán vs mấy cái môn k.tế lâm sàng, lý thuyết suông này... Ngủ cũng chẳng thể ngủ ngon vì tư thế và tiếng giảng bài ong ong của giảng viên. Gà gật, mơ màng thì thằng Hùng huých vai.

- Ê, dậy đi, lát nữa về bọn tôi qua phòng ông nhé.

- Vụ bóng à... uhm, cứ qua đi, trưa làm tý m ỡi nhậu, chi ầu đá cho hăng... Phù...

- Chi ầu ra sân cùng cho xôm nhé, bọn con gái lớp mình đi cỡ vũ đồng phết đấy... Cái Hoa (lớp phó) vận động r ỡi - Kiên nói xen vào.

Kết thúc 2 môn học trong "vật vã", mấy thằng lại kéo nhau ra quán nhậu quen thuộc gần khu tôi trọ.

- Thảo trưởng: ... Đấy, quân bên mình chỉ đc thế này thôi. Dự bị có mỗi thằng Hùng, thằng Hiền và thằng Thanh thay thế đc, 3 thằng kia tham gia cho có tinh thần thôi chứ đá yếu lắm!!!

- Kiên: Cái đệt, ko đủ cả 7 thằng dự bị... thế những thằng còn lại sợ chạy mất hút r ỡi à??? Bó chiều lớp mình...

- Hùng: Đc đến đâu hay đến đấy, vào giải thì cứ vô tư mà đá thôi. Lớp mình còn đủ quân vậy là may rồi, lớp xxx nghe nói còn tã hơn cơ.

- Phong: So với cái lớp đấy làm điu gì, lát nữa đá với lớp thằng Đạt này... Để nó "giã" cho thì ngại mặt với mấy em lắm!!!

- Xuân chóa: Thế các ông ra đây để uống hay để than thở vậy... Lên đê!!!

Tình hình lực lượng đội bóng xem ra khá lỏm khỏm, nói thực là tôi chưa xem bọn lớp tôi và các lớp khác đá bao giờ nên cũng khó đánh giá đc trình độ chung của bọn nó so với mình là như thế nào. Hay hơn hay là dở hơn, vì dù ít dù nhiều thì hồi ở quê tôi cũng hay đi đá phui với clb boxing và bọn bạn cấp 2. Nói chung theo nhận xét khách quan thì tôi đá cũng tạm tạm, dai sức và chuyền khá nên tôi thường đá trụ và thông. Giờ nghe mấy thằng kêu ca suốt từ hôm nọ đến giờ về tình hình yếu và thiếu đậm lại thấy bần chần trong dạ... Chợt nhìn xuống cái cổ tay trái trắng phớt ghi chi chút tên con gái, tôi lại nhớ tới 2 lần bó bột và lời dặn dò của các bác sĩ.
Hajzzz...

2h15' chiều - cả bọn lục tục kéo nhau ra sân bóng Thủy Lợi hội quân và khởi động trước khi vào trận đấu. Móa nó... đá giao hữu cho vui mà sao thấy lực lượng đv đông vãi, nhìn qua cứ như đá giải thật rồi ấy. Nhất là bên lớp thằng Đạt, số nữ bên đó đông nên lực lượng "tiền hậu ủng" khá là "hỗ báo". Tính gộp bọn "hoạt náo" quần ngắn chân dài khoe hàng và bọn ng ồi ko cổ vũ hò hét nói chung cũng phải gần 20 đứa. Mà chủ yếu toàn là nữ, zai lác đác đc vài thằng, nếu tính tổng cả đội bóng vào thì lớp bên nó hn phải đi tới hơn 30 mạng. Vào đc cái lớp như này cũng hay vì xem ra nó khá là đoàn kết và nhiệt tình. So với bên lớp tôi thì cũng ko phải là ko có người, số lượng tham gia cổ vũ cho đội cũng đc hơn 10 người. Cái Hoa cố gắng vận động trong mấy ngày nên cũng "kéo rào" đc 6 "cây hoa nhài" tham gia cùng với 4 "bãi phân bò" khác - trong đó có tôi và Xuân chóa ... Tiên sư cha mấy thằng đực rựa còn lại trong lớp eo thằng nào vác mặt đi cả, đc cái trong 6 bông nhài thì đã có tới 2 "bông" to nhất là Trà và Hằng.

Ko ngờ là cả 2 người đẹp này cũng chịu khó xách guốc vào cái sân nhân tạo đen nhẻm cao su để hò hét và cổ vũ cho đội.

- "... Bịch... Bịch... Bụp... "

Âm thanh phát ra từ những trái bóng khi các thành viên của 2 đội khởi động, ban chuyền và tập sút. Về mặt của các cầu thủ ai ai cũng đều hiển hiện lên vẻ háo hức và hưng phấn... Trời lạnh nhưng không khí trên sân thì đang nóng lên từng hồi, không gian quanh sân bóng khá rộn ràng và náo nhiệt. Khiến cho những sân xung quanh cũng phải quay sang vì tò mò, phần để "rửa mắt" bởi những cặp chân dài bọc sau lớp quần tất mỏng tang của các cô nàng xinh đẹp. Phần vì cái quang cảnh sôi động nổi bật mà chủ của 2 đội tạo ra.

- "Kệ nó... mình đá thử thôi chứ có đá thật đâu mà sợ... "

Ko thể kiềm chế nổi sự "ham muốn" đc kích bởi ngoại cảnh, tôi tuốt đôi giày da chạy chân đất vào sân để "nghịch" bóng cùng các thành viên.

- Cho tôi sút 1 quả... đẩy đẩy, nhả ra tuyến 2 để để tôi "bắn" ... "BUP... KENG... "

Tôi há hửng đón lấy đường bóng đẹp mà thằng Hùng vừa nhả ra rồi thực hiện 1 cú căng chân nửa vờ... Bóng bay căng đét hơi vồng lên rồi cụp xuống đóng cái keng vào cột dọc.

- Thảo trưởng: Ịt sì mê... sao bảo ko biết đá!!!

- Tôi: Ko biết đá... nhưng mà biết sút, hề hề- tôi hề hề cười chữa thẹn.

- Kiên: Xấn cái quần lên xem nào... (Làm cái gì đấy)... Đệt mợ, nhìn cái chân nó thế này mà bảo là ko biết đá này!!!

- Phong: Hà hà, ông thế là éo đc nhé, biết đá thì phải tham gia với ae cho đúng tinh thần chứ

- Tôi: Đeck, thì... thực ra cũng muốn tham gia nhưng tay chân thế này... đá đấm éo gì ề!!

- Thảo trưởng: Thì biết đá cũng phải nói 1 câu với ae chứ.

- Xuân chóá: Tay chân nó thế kia các ông cứ ép, nó mà vào đá nhờ có làm sao thì ai chịu trách nhiệm???

- Tôi: Thôi thôi đc rồi, tôi vào sút thử có 1 quả thôi chứ có gì đâu mà các ông phải tranh luận... Thôi ra ngoài đi Xuân, chuẩn bị vào đá rồi kia kìa.

2 rưỡi chiều - 2 đội bốc thăm "chọn áo", cơ bản do mới thành lập chưa kịp thống nhất loại áo và số áo nên cả 2 lớp vẫn chưa sắm đc đồng phục riêng cho đội của mình. Đành thiếu "chuyên nghiệp" 1 chút khi 1 đội thì "nguyên trình", 1 đội thì "mất tem"... Và đội lớp tôi, nhờ vào bàn tay "thúi" của Thảo trưởng mà đã đồng loạt "mất tem", vù vù lông nách thốn thệ khoe ra cả đống cho các chị em trong lớp "đốt mắt". Hình dung ra trong đầu cái cảnh Xuân chóá cời trăn, cặm áo quay quay chạy 1 vòng quanh sân cho "đượm mùi" mà tôi cười lên sảng sặc. Bất tội mấy "bông nhài" bên cạnh cứ quay sang nhìn nhìn bằng ánh mắt khó hiểu

2h35' chiều - Trọng tài "thuê" nổi ề còi bắt đầu trận đấu, quan sát từ lúc tới sân đến giờ tôi nhận thấy quân bên đội lớp xyz ngoài thẳng Đạt cao to vạm vỡ hơn hẳn thì về ngoại hình cơ bản là cũng ngang phân với lớp tôi. Bên đó ngoài thẳng Đạt ra thì còn 2 thẳng nữa lúc khởi động thấy rất chăm sút và sút cũng khá đc là 1 thẳng gầy gầy, dong dong nhìn khá công tử. Thẳng còn lại thì đen, hơi lùn nhưng đậm người, có vẻ khỏe.

Trận đấu đã diễn ra đc 1 lúc, sau vài phút đầu nhập cuộc chỉ ban chuy ền qua lại thăm dò lẫn nhau thì lúc này đội xyz đã bắt đầu d ền lên tấn công đội tôi. Quan sát thì thấy đội xyz đá theo sơ đồ 3-1-2, với thẳng Đạt đá trụ ở giữa. 1 thẳng thông chốt ngay sau lưng đá có vẻ kỹ thuật và tỉnh. 2 thẳng cánh nhỏ con nhưng chạy khỏe khi lên xuống cứ xoành xoạch. 2 thẳng còn lại ở tuyến trên chính là 2 thẳng sút đc mà tôi đã để ý từ đầu trận. Bọn này đá có sơ đồ bài bản như vậy hẳn là đã tập đc với nhau kha khá trận rồi. So với chỉ 3 trận của đội tôi thì đúng là ko ăn thua, đội hình sắp xếp vẫn còn

loạn, lúc thì 3-2-1 lúc lại 2-3-1. Căn bản là bị nhiều ở vị trí trụ và thông mập mờ khi thằng Phong chỉ là tay ngang thế tạm ở vị trí này. Ko triển khai đc thế trận vì ko có bóng do bên đội xyz đang kiểm soát khá tốt. Thằng Đạt xứng đáng là đầu tàu khi nó lúc nào cũng giữ chốt đc ở vị trí trục xoay giữa sân. Ngoại hình vạm vỡ cùng kỹ thuật của 1 thằng từng đá giải cấp 3 nên nó cần bóng khá tốt. Phong và Công (1 trong những thằng đá chính của đội tôi nhưng chỉ quen đá cánh) đá bo vào giữa để hạn chế thằng Đạt nhưng cũng ko ăn thua vì thằng Đạt khá khỏe. Gu ông chân của nó vừa dài vừa mạnh nên để ghìm và khều đc bóng trong chân nó là đi đâu ko hề đơn giản. Muốn làm đc đi đâu này thì cần 1 cỗ chân khỏe, dẻo và kỹ thuật mới có thể làm tốt đc, tôi liên tưởng đến 1 người anh trong CLB. Dù chân tay ko quá cơ bắp nhưng lại đá trụ rất hay vì thường ghìm và khều đc bóng của đối phương trong những pha tranh chấp. Quan sát và đá với ông anh ấy nhiều nên tôi cũng tích lũy thêm đc kha khá kinh nghiệm đá phùi và dần thấy thích cái vị trí "con thoi" ở giữa sân này...

- "VÀOOO ...!!!!!!!!!!!"

Còn đang mãi mê hồi tưởng lại 1 thời đá bóng dưới què thì lưới của đội lớp tôi đã bị rung lên. Tiếng hò reo ầm ĩ và tiếng vỗ tay hoan hô bên phía CĐV lớp xyz làm vang dội cả 1 góc sân bóng. Xuất phát từ pha phối hợp 1 chạm giữa thằng Đạt và thằng chạy cánh trái bên nó, đã loại bỏ đc Tùng bên tôi. Thằng chạy cánh bên nó xộc nhanh xuống khi cánh phải bên tôi đã bị hờ. Thảo trưởng vừa phải lùi về vừa phải bo góc chạy của thằng chạy cánh. Thằng này rất nhanh dốc bóng xuống rồi căng vào 1 đường bóng cắt ngang khung thành. Bóng đc Thảo trưởng chặn lại nhưng lập bập đầy ra sau tuyến 2 đúng vào tầm đà băng lên của thằng Đạt. 1 cú sút chính diện căng đét đưa bóng găm thẳng vào góc trái khung thành. Gk của đội tôi hn ko phải thằng Vũ mà vẫn chỉ là thằng bắt thế cho đội ở mấy buổi đá tập. Ko cả "dám" đưa ra 1 phản ứng cản phá nào mà chỉ đưa chân trái ra theo phản xạ cho có lệ. Sau hơn 20' thăm dò và tấn công cuối cùng thì đội xyz cũng đã có đc bàn thắng khai thông thế bế tắc.

Việc bị đội xyz dẫn trước là đi đâu đã nằm trong dự liệu từ trước của đội tôi. Cái quan trọng cần kiểm chứng hiện tại là cách thể hiện của toàn đội sau bàn thua, kiên trì và vững vàng để đứng lên hay nản chí, buông xuôi rồi

vỡ trận. Dù gì hn cũng là trận ra mắt đầu tiên của đội, lại có các bạn nữ nhiệt tình đến cổ vũ thì các thành viên cũng phải cố gắng thể hiện làm sao cho xứng đáng. Có thể thua, thậm chí là thua đậm nhưng phải cố gắng đá nhiệt hết sức, hết mình cho đến khi thay người hoặc hết trận.

Cơ mà đó chỉ là những suy nghĩ của riêng cá nhân tôi vì tình hình thực tế trên sân lại diễn ra rất khác. Thảo trưởng có vẻ chỉ hợp với vai trò của 1 lớp trưởng hơn là 1 đội trưởng có khả năng cầm trịch đội bóng. Kiên và Phong trình độ hiện tại có thể là khá nhất đội nhưng lại mau nóng tính và bực bội. Không có đầu tàu, lại thiếu cả thủ lĩnh tinh thần. Có thể hiểu vì sao sau bàn thua đã đc vài phút mà đội lớp tôi vẫn chưa cho thấy dấu hiệu có thể vùng lên. Những đợt tấn công yếu ớt dễ dàng bị bẻ gãy, những pha phối hợp lộn xộn, thiếu chính xác. Tính liên kết giữa các cầu thủ gần như ko có, càng đá càng tù và đi vào tự phát. Kiên cắm ở trên quá đối bóng nên phải lùi sâu về sân nhà. Có đc bóng thì ngay lập tức bị thẳng thòng kè kè bên cạnh áp sát đoạt lấy. Cặp trụ Công - Phong mất hút trước 1 mình thẳng Đạt, công ko đc thủ ko xong. Trong khi cặp cánh Vinh - Tù bị cô lập hoàn toàn khi cặp Công - Phong - Kiên bị theo quá sát, hễ phối hợp là mất bóng. Chỉ có thể dựa vào những nỗ lực đi bóng cá nhân nhưng cũng chỉ thâm nhập đc vòng ngoài sân đối phương. Còn hễ dẫn sâu vào là lại bị 2 thẳng cánh và thẳng Đạt phong tỏa cướp bóng. Tấn công ko đc, mất bóng thì sẽ bị ăn phản công. Mà bên đội xyz hễ phản công là lại tạo ra đc cơ hội, ko dưới 2 lần bóng chạm cột và khá nhiều các cơ hội khác bị bỏ lỡ vì 2 thẳng cắm bên đó thi nhau nhắm vào người gk bên đội tôi mà bắn phá. Nhưng dù có may mắn đến đâu mà ko chủ động vùng lên thì cuối cùng cũng sẽ bị "rape" triệt để...

Sau hàng tá các cơ hội bị bỏ lỡ, đội xyz cuối cùng cũng đã có bàn nhân đôi cách biệt. Pha bóng mà thẳng Đạt cho thấy sự dũng mãnh của mình khi cản phá thành công pha đi bóng của Phong rồi dẫn bóng vượt qua sự truy cản của Công. Hàng thủ lúc này chỉ còn lại mình Thảo thống lĩnh, thẳng Đạt chọc khe cho thẳng "công tử" thoát khỏi cánh của Tùng chạy xuống buộc Thảo trưởng phải tách dần trung lộ để ngăn chặn. Thẳng "công tử" dẫn thêm 1 nhịp rồi làm động tác nhả bóng sang ngang cho thẳng Đạt khiến Thảo trưởng buộc phải chuồn chân ngăn chặn đường bóng. Chỉ chờ có thế thẳng "công tử" ngoặt bóng lại rồi chạy tiếp, 1 động tác giả hoàn hảo đã

loại bỏ hoàn toàn Thảo trưởng, giờ chỉ còn có mình gk trước khung thành. Thằng "công tử" dư dả thêm vài nhịp cho gk lao lên khép góc rồi đẩy sang ngang cho thằng Đạt 1 mình 1 bóng trước gôn trống... Phút thứ 35' của trận đấu và tỷ số đã là 2 - 0

Mặc dù các cđv của lớp vẫn nhiệt tình hò hét gọi tên, động viên cầu thủ nhưng xem ra các thành viên bên đội tôi đã xuống tinh thần nhanh hơn dự kiến. Từng bước chạy nặng nề, từng pha xử lý cứng nhắc, những pha chuyền lỗi, phối hợp lỏng lẻo càng làm cho đội lâm vào thế "quẫn". Trong khi tương quan của đội xyz đã mạnh, nay gặp đội tôi đang trên đà bùng xuôi nên càng dễ đá hơn. Những bước chạy nhanh mạnh, những pha qua người, chuyền ngắn, chuyền dài, phối hợp ban bật nhuần nhuyễn, chọc khe, câu bóng như đá tập. Những đợt tấn công dồn dập dễ dàng xé toang hàng thủ của đội lớp tôi. Trong khi các cầu thủ bên đội của tôi chỉ còn biết co cụm mà đỡ lưng chống đỡ những pha bắn phá liên tiếp của đối phương.

5' sau bàn thua thứ 2, Thảo trưởng mắc 1 sai lầm sơ đẳng khi lập bập để thằng "công tử" đập vào cướp bóng ngay trước khung thành. Thằng "công tử" dẫn thêm vài nhịp trước khi làm động tác giả đẩy bóng vượt qua khỏi gk rồi nhẹ nhàng đệm bóng vào lưới trống nâng tỷ số lên 3 - 0. Toàn đội ngổn ngáo xuống thần thờ, uể oải thờ trong nặng nề. Trong khi thằng "công tử" thì khênh khạng chạy ra hôn gió với các cđv của đội nó bằng 1 vẻ mặt rất vênh vác.

Đến lúc này thì trọng tài cũng thổi còi kết thúc h1, tạm dừng trận đấu 5' để cả 2 đội nghỉ ngơi.

- Phong: Cánh gì mà cứ để nó khoét nách liên tục vậy!!!
- Vinh: Ông vs thằng Công ko bao đc giữa cứ để trống hoác vậy thì đá làm sao đc...
- Kiên: Mà ông vs ông Tùng quẩy ít thôi, chịu khó chuyền vào chứ... cứ quẩy xong lại mất bóng...
- Tùng: Chuyền cho bọn ông xong toàn mất... Có giữ đc bóng đ' đâu!!!

- Thảo: Thôi, còn h2 nữa, tập trung nghỉ ngơi đi. Ai thấy mệt rồi thì thay đi...

Ngồi uống cốc nc mà mấy thằng đồ lỗi, cãi nhau chí chóc như mõ bò trong khi bên lớp xyz thì lại đang tươi cười, hò reo, hỉ hả.

- Xuân chóa: Thằng kia nó làm cái đ' gì thế nhỉ??? - Xuân chóa lên tiếng chỉ chỗ về phía cđv bên lớp tôi đang đứng... Thằng "công tử" ko hiểu từ đâu "chui" ra đang đứng chém gió, đánh mắt đưa tình với mấy "bông hoa nhài" của lớp tôi mà cụ thể là Trà.

- Kiên: Thằng này trước ôn cùng lò của tôi với cái Trà mà... Ngày xưa cũng tán mà đíu đc nên chắc giờ định "theo" tiếp...

- Xuân chóa: Nhìn mặt nó đĩ nhờ... dám mon men sang bên mình cướp hoa mới láo...

- Thảo: Thằng đấy đá láo phết đấy, nãy nó chém tôi sưng vù chân này...

- Tùng: nó chơi "nguội" tôi mấy quả phạt góc rồi đấy, đờ mờ nhà nó!!!

- Thảo: H2 Hùng vào thay tôi nhé...

- Hùng: Ko cố đc à... tôi thay thì cũng đc thôi... nhưng chắc chỉ thay cho đủ người vì tôi chỉ biết đá cánh mà...

- Thảo: ... Hajzzz... Thì đành kệ thôi, cứ...

- Đẽ tôi thay thử cho... ..

.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 28

- Thảo: Hả???

- Hùng: Ông vào đá á???

- Kiên: Liệu có đá đc ko???

- Phong: Ko sợ tay chân bị làm sao à???

- Xuân chóá: DMM, tao đ' rảnh đi rửa bát cho mày cả năm đâu nhé. Tay chân vậy còn sĩ!!!

Câu nói của tôi khiến cho tất cả sững sờ vì bất ngờ, vào giây phút ấy tôi còn tự thấy khó hiểu chính bản thân của mình. Trước sau bất nhất trong suy nghĩ và hành động... Thôi thì cứ kệ vậy... có những việc ko thể cân đo, đong đếm, cầu toàn đc. Cái cái cầu trước mắt là phải làm gì đó để vực dậy tinh thần của đội bóng. Sau còn là vì... cái bản mặt tự mãn đáng ghét của tụi thằng Đạt, thằng "công tử" bên kia. Thằng Đạt lúc này cũng đang mon men chạy sang "tiếp cận" với Hằng. Nhìn thái độ của bọn này cứ như thể trận đấu đã kết thúc và h2 chỉ là khoảng tg để chúng nó độc tấu, biểu diễn, thể hiện với người đẹp thì phải.

- Tôi: Đ' sao đâu, quần tạt cái áo vào cổ tay là đc r ồi. Mà tôi vào r ồi thì các ông cũng cố mà đá cho nhiệt lên nhé... Nhìn chũng nó sang "đong" gái ngay trên đất mình kia kìa... có thấy ức ko!!!

- Thảo: Lấy tạm gi ầy vs tất của tôi mà đi, chắc cùng cỡ đấy.

Đi tất, buộc giày, tụt quần dài, nai nịt đầy đủ, gọn gàng.. Đến phần cởi áo... tôi vừa cởi ra thì...

- Hùng: Ịt mẻ!!! Sao nhìn ông... kinh dị vậy!!!

- Phong: Nhìn như xhđ ấy nhờ...

- Thảo: Người ngợm làm sao mà chẳng chịt vậy???

- Xuân chóa: Thì sẹo là sẹo thôi, có éo gì mà các ông tò mò!!!

Vết sẹo dài ở ngực, vài vết sẹo nhỏ quanh thân cộng với 2 vết bầm ở lưng vai và bắp tay của tôi khiến cho ko chỉ mấy thằng bạn mà còn 1 cơ sở kha khá những con mắt ở ngoài sân tò mò, sảm soi, để ý.

- Tay chân như vậy mà Tuấn cũng định vào đá sao?? - là Hằng, đã từ chỗ thằng Đạt chạy ra sau lưng tôi từ lúc nào. Cất tiếng hỏi với giọng quan hoài.

- Đấy Hằng nói nó đi, thằng này bị điên rồ!!! - Xuân chóa ngán ngẫm thở dài thườn thượt.

- Ko sao đâu, mình cẩn thận chút là đc mà... Với lại đá bằng chân chứ có phải bằng tay đâu... Thôi, vào sân đi!!! - tôi trấn an cho 1 cô nàng ko hiểu nhiều về bóng đá như Hằng bớt lo. Chứ thực sự đôi tay trong bóng đá là rất quan trọng, từ giữ thăng bằng, tranh chấp, tỳ đè... tất cả đều phải nhờ 1 phần ở đôi tay. Đến lúc này tôi mới bắt đầu cảm thấy dằn hoang mang cho cái kết cục của tôi sau 45' nữa.

- Kiên: Có nhìn thấy gì ko?

- Tôi: Nhìn thấy gì???

- Kiên: Thằng Đạt nó đang nhìn ông lừ lừ kia... Chắc do cái Hằng vừa rồ.

- Tôi: Kệ mẹ nó đi... Ê này mấy ông, giờ thế này nhé...

Cả đội bàn qua bàn lại 1 chút về bố trí và cách đá sắp tới. Cụ thể là đội sẽ đá sơ đồ 2-3-1 với Phong đc quay về vị trí thông quen thuộc đá cặp cùng với Công như h1. Cặp cánh Vinh - Tùng đc đẩy lên cao hơn 1 chút cho dễ công. Kiên vẫn cắm nguyên ở trên và trụ giữa thì chỉ còn lại 1 mình tôi. Cả bọn thắc mắc sợ tôi ko cân đc giữa sân, chính bản thân tôi còn thấy ko mấy tự tin là sẽ cân đc khi phải đối đầu với 1 thằng Đạt đang trong cơn hầm hè, tức tối về chuyện khi nãy của Hằng. Nhưng ở vào cái thế bị dẫn trắng 3 bàn ko còn gì để mất thế này thì còn gì mà phải lo, phải tính nhieu nữa. Trước mắt cứ phải vực dậy tinh thần của toàn đội lên cái đã.

- "TOÉTTT ...!!!"

Tiếng còi vừa dứt, đội tôi nhanh chóng đưa bóng nhập cuộc, Kiên nhả bóng lại cho tôi bên phần sân nhà. Vừa nhận bóng thì thằng Đạt đã áp sát lại gần. Tôi bình tĩnh giữ bóng quan sát tuyến trên thấy Vinh - Kiên - Tùng vẫn đang bị kèm rất chặt. Thằng Đạt đã sẵn lại gần nhưng ko lao vào mà chỉ bó cự ly làm hẹp góc chuyền của tôi. Ngay lập tức thằng "công tử" băng đến rất nhanh hỗ trợ nhằm cướp bóng của tôi. Tôi xoay người giữ bóng, đôi chân đảo xoay compa nhieu vòng thoát khỏi hướng áp sát của thằng "công tử". Cánh phải đã thoáng, tôi dốc bóng dần lên thì thằng Đạt cũng bắt đầu theo sát song song. 1 cú chuồi bóng bất ngờ bằng cả chân và thân người, thằng Đạt lao thẳng vào tôi. Tôi vội đẩy bóng ra xa nhằm thoát khỏi cú vào bóng trực diện đó nhưng thằng Đạt đã lao cả người vào rất nhanh thành ra vừa phá bóng vừa "kết hợp" đốn ngã tôi ngay sát đường biên.

- "Dẫn mặt à!!!" - Tôi vừa đứng dậy vừa nghĩ thẫm khi nhìn thấy bản mặt hiếu chiến của thằng Đạt.

- Vào bóng thế mà trọng tài ko thổi à!!!

- Chém người thế kia sao ko thổi!!!

- Vào trúng bóng vậy, chém đâu mà chém!!!

- Đã chơi thì phải chấp nhận chứ, cứ hơi tý là đòi phạt!!!

Trên sân cầu thủ 2 đội cãi nhau thì ngoài sân các CĐV cũng thi nhau hò hét, gào cổ mà phản đối, khiêu khích với nhau. H2 chỉ vừa mới bắt đầu nhưng xem ra đã khá nóng, hứa hẹn những phút sắp tới sẽ vô cùng căng thẳng và thú vị. Phong thực hiện quả đá biên từ cánh phải lên tuyến trên, bóng lập tức bị thằng thông bên đó phá ra. Thằng Đạt rất nhanh lùi về lấy bóng rồi dẫn lên phía trên thực hiện pha phản công. Quan sát thấy chỉ có mình tôi trụ ở giữa nên thằng Đạt có vẻ rất tự tin. Vẫn tiếp tục đi bóng cá nhân để thể hiện khả năng qua người. Nó làm vài động tác đảo chân "rang lạc" rồi đẩy nhanh bóng sang bên phải. Tôi vừa lùi vừa theo sát nó nên lập tức chuồn bóng sang trái ngăn chặn. Thằng Đạt thấy vậy bèn đẩy tiếp 1 nhịp nữa sang ngang, tránh khỏi 1 pha mất bóng. Tưởng như nó sẽ chuyển ngược về cho cánh để phối hợp nhưng ko... Nó vẫn tiếp tục giữ bóng, xoay người lại đối diện với tôi. Chân dứ dứ đi bóng, tay chỉ trở xuống đất làm động tác khiêu khích "Bóng đây, giỏi thì vào mà cướp". Tôi cười khẩy cái trò mèo mả này, cũng làm động tác giả dứ dứ tiến lùi cùng nhịp với nó... Đoạn, bất thành tình tôi lao vào nhanh như chớp chuồn mạnh chân phải cắt trúng bóng thằng Đạt. Thằng Đạt có vẻ bất ngờ vì pha lao vào chớp nhoáng của tôi nên bị hẫng, đành nhìn bóng bị lấy đi trong sự bất lực và tức tối. Đoạn đc bóng từ chếch bên cánh trái, tôi nhanh chóng dẫn bóng lao lên thật nhanh hướng thẳng về phía trung lộ. Kiên tách dần trung lộ để chạy chỗ, cũng như hút thằng thông nhằm tạo khoảng trống bắn phá cho tôi. Nhưng thằng này khá tỉnh, nó ko hề bị hút theo Kiên mà vẫn bám chốt theo những hướng làm hẹp góc sút và chuyển của tôi. Nhưng tôi thì cũng đâu phải hạng tay mơ, ko đi bóng nữa mà làm 1 cú hất bóng vừa đủ vọt vượt tầm bật nhảy của thằng thông. Bóng đã đến đc tới chân Kiên trong 1 vị trí thuận lợi hiếm hoi kể từ đầu trận đến giờ. 2 thằng cánh còn mãi theo giữ chốt chặn Vinh - Tùng nên ko về kịp, thằng thông thì đã bị loại bỏ hoàn toàn. 1 mình Kiên đối mặt với GK, bình tĩnh chỉnh bóng sang góc mở chân thuận rồi đệm bóng rất hiểm vào góc phải khung thành. GK bên xyz dù đã cố khép góc hết mức có thể nhưng vẫn ko theo kịp đường đi của trái bóng...

... Phút thứ 50' tỷ số là 3 - 1, lưới của đội xyz lần đầu tiên đã phải rung lên khi H2 vừa chỉ mới bắt đầu đc 5'. Các CĐV và dự bị bên lớp tôi lần đầu tiên trong suốt trận đấu đc hò reo ăn mừng bàn thắng đầu tiên của đội nhà. Bàn thắng đến tương đối bất ngờ khi đội tôi tạo ra đc 1 pha phản công

chớp nhoáng và chính xác hiểm hoi. 1 phần cũng là ở sự chú quan đến từ thái độ tự mãn sau giờ nghỉ của đội thăng Đạt.

Sau bàn thua chóng vánh bất ngờ, đội thăng Đạt dường như bị chạm vào lòng tự ái. Luôn cố gắng tìm cách đưa bóng thật nhanh sang phần sân của đội tôi để dồn ép. Liên tiếp những pha tấn công đc tạo ra, nhưng nó còn dễ dàng và hiệu quả như trước vì các cầu thủ bên đội tôi càng đá càng cố gắng và tập trung hơn. 2 cánh xuyên phá bên đội xyz giờ lại gặp phải chính sự đeo bám của Vinh và Tùng. 2 thăng cầm "công tử" và "đen hôi" cũng ko còn dễ dàng đập nhả đá ma với nhau như trước nữa vì án ngữ trước hàng thủ giờ là 2 chốt thông Công - Phong chứ ko phải chỉ là 1 mình Thảo trưởng như H1. Cuối cùng chính là thăng Đạt, "nhạc trưởng" trung tâm trong lối chơi của đội xyz, H1 mạnh mẽ và hiệu quả bao nhiêu thì hiện tại đang gặp phải sự cản trở và khắc chế đến từ tôi. Thăng Đạt có thể có lợi thế về thể hình thật nhưng tốc độ, linh hoạt và sự dẻo dai trong từng pha bóng thì lại thua tôi. Nhờ khả năng di chuyển linh hoạt học đc từ môn boxing nên tôi có thể đeo bám rất tốt những pha xử lý và đi bóng của nó. Cộng thêm sự linh động trong những pha xoay sở, tốc độ chuồi bóng nên tôi thường thăng thế trong những pha đối mặt hoặc tranh chấp. Lần này cũng vậy thêm 1 pha tỳ đè rồi khâu bóng chính xác làm thăng Đạt mất thăng bằng rồi vấp bóng. Các đồng đội của tôi lao lên rất nhanh để thực hiện đánh phản công. Thăng cánh trái bên xyz ham lên tấn công nên chưa về kịp, tôi liền tĩa bóng xẻ nách cho Tùng đang xé gió lao lên bên cánh phải. Rất nhanh Tùng thâm nhập xuống sát đường biên ngang, bên trong vòng cấm lúc này là Kiên và Vinh đang bị theo kèm bởi 2 tên - thông và cánh tương ứng. Kiên chạy chỗ zíc zắc thoát lên thoát xuống sau lưng tên thông, Tùng nhanh chóng căng ngang vào trong đến vị trí của Kiên. 1 cú cắt mắt đệm bóng rất nhanh của Kiên nhưng thăng thông "quách tỉnh" vẫn theo rất sát đưa chân cản lại đường bóng khiến bóng đổi hướng đập vào cột dọc đi hết đường biên ngang. Các đv ò lên tiếc nuối cho cơ hội vừa bị bỏ lỡ. Còn trong sân thì các cầu thủ lại rất háo hức vì có thể tạo ra các cơ hội ghi bàn mười mười. Công bước lên thực hiện pha đá phạt góc, bóng bay là là rất "ngoan", điềm rơi đúng vào tầm bật nhảy của Kiên. 1 cú lắc đầu lái bóng xoáy cắt ngang khung thành trước sự chôn chân của gk. "Keng!!!" ... Các đv bên ngoài lại ò lên lần nữa, lần này lại đến xà ngang cướp mất bàn thăng của chúng tôi. Bóng đập xà ngang bật trở lại vòng

cấm, Vinh và tên thòng nhảy lên tranh chấp, tên thòng chiếm đc khoảng không đánh đầu phá bóng ra ngoài... Đúng tầm đà băng vào tuyến 2 của tôi, bóng nửa đây quá đẹp cho 1 cú ra chân uy lực... Bất chợt thằng "công tử" từ hàng thủ lao lên chu ồi cả 2 chân ra để ngăn cản hướng sút của tôi. Tôi vẫn lao vào theo đà di chuyển trước đó, nhưng tới gần điểm tiếp xúc của cú ra chân với trái bóng thì tôi ghì nhẹ chân thành 1 cú đẩy bóng sang bên trái, tránh khỏi cú chu ồi bóng hóc hiểm của thằng "công tử". Thằng "công tử" do lao lên đã bỏ lại 1 khoảng trống hoác sau lưng... tôi thực hiện ngay 1 đường chuyền chọc thủng vào khung thành nơi Kiên đang chờ sẵn này giờ... 1 cú đá nối cận thành xỏ háng gk...

Phút thứ 75' và tỷ số tiếp tục đc rút ngắn xuống còn 3 - 2. Thằng Đạt tức tối quát thoát các đồng đội, còn gay gắt hơn cả hình ảnh của đội lớp tôi lúc nghỉ giữa hiệp. Trong khi các cđv bên tôi thì hò hét ko thôi về màn lội ngược dòng đang diễn ra. Đến lúc này thì Hùng cũng đc đưa vào để thay cho Tùng ở cánh phải. 1 trận đấu khó khăn của Tùng khi cánh phải luôn là cánh bị công kích nhiều nhất suốt suốt từ đầu trận đấu đến giờ.

Trận đấu lại đc tiếp tục, đội thằng Đạt có vẻ khá cay cú khi bị 1 đội yếu như tôi gỡ li ền 2 bàn trong 1 hiệp nên ko thèm để ý đến lợi thế dẫn bàn đang có mà vẫn tiếp tục dõn lên tìm kiếm bàn gia tăng cách biệt nhằm chứng minh sự vượt trội đã đc thể hiện ở H1. Có thể lúc này đội thằng Đạt đang nghĩ H2 mới là lúc trận đấu thực sự bắt đầu và việc để đội tôi ghi tận 2 bàn như vậy là đi ều ko thể chấp nhận đc. Nhưng như người ta vẫn nói "dục tốc bất đạt", càng nóng vội thì càng dễ hỏng việc. Đội thằng Đạt do quá ham hố tấn công ghi bàn mà cả đh lao lên hết với nhau chỉ còn giữ lại 1 mình tên thòng theo kèm Kiên ở nhà. Sau hàng loạt những pha ép sân liên hoàn thì Công phá đc bóng trong chân của thằng "đen hôi" rồi tiếp tục 1 nỗ lực đáng khen ngợi là tranh chấp thành công trong pha băng vào dứt điểm của thằng Đạt để đẩy bóng sang cho tôi. Nhận đc bóng, quan sát rất nhanh sang cánh phải nơi mà Hùng vừa mới vào sân nên đang chạy rất hăng, đã bỏ cách thằng cánh bên xyz đc 1 quãng. Tôi phát động 1 đường bóng dài theo đà lao lên của Hùng. Hùng chạy rất nhanh chếch d ần vào khung thành khi mà trung lộ chỉ còn 1 mình tên thòng vẫn đang phải chú ý đến từng nhịp chạy chỗ của Kiên. Hùng hãm d ần tốc độ rồi d ứ d ứ thêm vài nhịp trước khi tung 1 cú dứt điểm khá căng chéo góc khung thành. Gk bên

xyz đỡ người xuất thân cản phá đc cú sút nguy hiểm ấy nhưng ngay lập tức... Trong chớp mắt Kiên xuất hiện kịp thời ở điểm rơi mà bóng văng ra, mặc cho pha kéo áo truy cản của tên thông, vẫn kịp gậy bàn chân đá b ồi, đưa bóng nằm gọn vào trong lưới trống...

- YEAHHHHHH...!!!!!!! - Tiếng hò reo, hoan hô của các đv bên tôi vang lên rộn ràng, ầm ĩ. Tất cả thi nhau gọi tên "Kiên hát trích" và tên lớp khiến cho không khí trên sân vô cùng hỷ hả. Các đ ồng đội bên tôi lao vào ôm ch ầm lấy nhau ăn mừng như "tuyển", niềm vui sướng và hưng phấn dâng lên tột độ... Tương phản với những đi ều trên lại là màu sắc ảm đạm bên đội xyz, từ đv cho tới các c ầu thủ. Bị lợi ngược dòng quá bất ngờ khiến cho tâm lý của các c ầu thủ đội xyz đi xuống trông thấy.

Chỉ còn khoảng gần 10' nữa là trận đấu kết thúc. Đội chúng tôi tiếp tục đà hưng phấn lao lên cố tìm bàn "kết liễu" đối phương hòng khép lại 1 trận ra quân tốt đẹp. 2 cánh hoạt động rất năng nổ với Vinh và Hùng liên tục phối hợp với tôi để xẻ nách 2 biên của đối phương. Kiên cầm phía trên luôn ở trong tình trạng sẵn sàng nhả đạn vì có vẻ đã dần bắt bài đc lối phòng ngự của tên thông. Tôi thì vẫn tiếp tục những pha tranh chấp khắc chế t ầm hoạt động của tên Đạt. Cướp đc bóng là ngay lập tức phát động cho 2 cánh băng lên nhiều loạn hàng thủ đối phương... Trong 1 tình huống vừa nhận đc bóng từ đường phối hợp với Phong. Tôi xoay người chỉnh hướng để chuẩn bị cho 1 đợt phát động mới thì...

- "PẶC... HUỶCH... Á... Áiiiiii..." - thằng "công tử" nấp nùm từ đằng sau lao đến chu ối mạnh 2 chân đập thẳng vào ống đ ồng tôi. Trong 1 tích tắc giác quan kịp phản h ồi. Tôi lập tức bật người tránh cú vào bóng ác ý đó... Nhưng vì đà lao vào quá nhanh nên thằng "công tử" vẫn khiến tôi nằm đo đất với 1 mảng tr ầy trên bắp chân. Khá đau nhưng vẫn may khi chỉ là chấn thương phần m ềm...

- "HOÉT TTTT !!!!!!" - trọng tài lập tức chạy đến cảnh cáo thằng "công tử"

- Mẹ nó đá láo thế chứ... Mẹ đá bóng hay đá người đấy... Đ' đá đc định chơi bản hả...

- Thôi thôi các ông ơi nó vô tình thôi... Còn có vài phút thì đá nốt đi cãi nhau gì nữa... Ông ơi, bọn tôi xl nhé đá tiếp đi...

Những tiếng phàn nàn và giải thích vang lên ko ngớt giữa cầu thủ 2 bên sau pha vào bóng thô bạo của thằng "công tử" dành cho tôi. Nhìn vết trầy trên da mà tôi thậm thấy lạnh người... thừa hiểu đi đâu gì sẽ xảy ra nếu 2 chân nó đập trúng đc ống đờng của tôi... Ko ngờ là thằng ôn dịch này nó lại ác hiểm đến thế, đá giao hữu sân nước mà còn như vậy thì ko hiểu là đá tìên, đá giải thì còn láo đến mức nào.

Còn lại gần 5' cuối cùng cho những nỗ lực của cả 2 bên, nhưng pha phạm lỗi nguy hiểm vừa rồi có vẻ đã làm cho 2 đội chùn chân đi ít nhiều. Thú thực thì 1 phần là các cầu thủ cũng đã thấm mệt, phần nữa là cái tỷ số hòa 3 - 3 thực sự là 1 tỷ số đẹp cho cả 2 bên vì nó mang đủ ý nghĩa tròn đầy cho 1 trận giao hữu giữa 2 lớp cùng khoa, cùng trường... Cơ mà đó có lẽ chỉ là suy nghĩ của phần đa chứ ko phải là suy nghĩ của tất cả. Vẫn có những cái đầu cay cú và ko cam chịu với thực tế đang diễn ra trên sân...

... Trong 1 pha bóng ở những phút bù giờ khi đội bên tôi vừa chặn đứng đc 1 pha tấn công, tất cả dồn lên cho pha phản công cuối cùng. Bóng đc Công phát sang cánh cho Vinh lao lên, Vinh chuyền cho Kiên, Kiên nhận bóng trong tư thế quay lưng với đối phương nên nhả bóng lại cho tôi đang trên đà băng lên. Tôi nhận bóng và chỉnh bóng sang hướng thuận chân phải để phát động cho Hùng bên cánh... Thì lại là thằng "công tử" lao vào chuồi bóng theo đúng kiểu "ăn thua" đủ với tôi...

- "Mày thích triệt hạ thì tao cho mày ăn đủ luôn..."

Ý nghĩ trả đũa hiện lên trong đầu tôi... dù ko muốn nhưng cần phải dạy cho thằng này 1 bài học về "mùi phỉ" thực sự. Tôi ko tránh né mà chờ đợi thằng "công tử" lao vào... Đến đúng thời điểm tôi co chân, nhào người "diving" theo đúng chiều ngã sắp rồi làm 1 cú lên gối rất "kín" trúng hàm thằng "công tử"...

- AAAHHHH...!!!

Thằng "công tử" kêu lên, máu từ mũi và mồm tuôn ra xối xả... Với cái đầu gối xương xẩu cộng với điểm tác động "chuẩn xác" vừa rồi thì nhiều khả năng thằng này ko vỡ mũi cũng phải gãy răng... Ngẫm lại tôi tự thấy mình đôi khi cũng ác ôn 1 cách thú vị...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 29

- Ôi trời... Ông ko sao chứ... Do tôi ngã nên ko hãm lại đc...

- Hãm hãm cái đ. !!! Ông tưởng bọn tôi đ' nhìn thấy ông chơi tiêu xảo nó à!!!

- O hơ... hay nhờ... Ông nói mà ko biết nghĩ à... Trước khi muốn nói người khác thì tự xem lại quân mình đá đấm thế nào đi... Chửi bậy chửi bạ ra đường là võ alo r ồi đấy!!!

- Võ cái đmm ấy... ĐM thằng chó này...

- Thôi đi Đạt... O kìa, mày làm gì đấy... Đmm bình tĩnh đi... Đm can nó lại...

Tôi và thằng Đạt lờ qua tiếng lại đến độ thằng Đạt ko kiềm chế nổi nữa. Mặc sự ngăn cản của bạn bè, nó lao vào đá tôi 1 cước khá mạnh.

- "Phậppp!!!"

Tôi vừa lùì vừa tránh cú đá, loạng quạng thế nào vướng ngay phải mấy thằng trong đội đang lao vào can ngăn thế là hẫng nhip di chuyển. Thằng Đạt theo đà lao tới tung tiếp 1 cú đấm xoáy nữa vô thẳng mặt tôi. Tôi lúc này vẫn chưa thể trụ vững vì đám bạn "lâu la" chiếm không gian đằng sau làm vướng tay chân. Cố gắng phản xạ nhanh hết mức có thể xoay người né tránh...

- "BỤPPP!!!"

1 cú thối liên hoàn rất nhanh của thằng Đạt vào mạng sườn phải của tôi khi tôi chỉ vừa kịp tránh né cú đấm thứ 1. Cú đấm khá mạnh, nhưng chưa thể làm tôi sốc ruột sốc gan so với những cú đấm ngày trước ở CLB. Chân phải tôi đạp ra hông khiến thằng Đạt phải tránh né, tạo khoảng trống. Nhưng thằng này đánh đấm đúng kiểu cục súc, nó trôn người chịu những đòn khóa chân của tôi, quyết lao vào ăn thua cho bằng đc. Đoạn tận dụng đấm hỗn độn sau lưng tôi, thằng Đạt bổ s ầm vào khiến tôi mất đà ngã ra chới với. Tay trái lập tức phải co lại tránh để chạm đất, thằng Đạt thừa cơ tiếp tục sấn vào b ồi thêm 2 đấm nữa. Ở vào cái thế dựa lưng vào đất, chỉ còn 1 tay nên tôi cũng khó có thể phòng thủ trước 1 thằng to cây lại biết võ. Chỉ còn biết cố gắng trôn người thật nhanh thoát khỏi góc hiểm để đứng dậy chống trả.

- Thôi đi, mày bị điên à... Đm đang tự nhiên lại đánh nhau làm gì... Thôi ko đánh nữa... Bình tĩnh đi... Có gì thì nói chuyện cho đàng hoàng chứ - Đám cđv và cầu thủ của cả 2 lớp đều lao vào can ngăn 2 thằng tôi ra. Mà thực chất là can thằng Đạt thì đúng hơn vì nó đang chiếm ưu thế hơn hẳn.

- Cậu làm cái gì đấy hả Đạt... Cậu bị điên à!!! - Hằng từ xa chạy tới nói trong phần nộ. Làm thằng Đạt ngớ ra vì thái độ nóng nảy hiếm thấy ở cô nàng.

- O... Minh... Tại nó chơi xấu đội mình nên mình mới...

- Xấu hay ko thì cứ nhìn vào hành vi của đội mình trước r ồi hãy nói người khác!!! - Trà lúc này cũng đã chạy đến, vừa lấy khăn thấm máu đang chảy thành giọt ở miệng tôi vừa lạnh lùng đáp trả thằng Đạt.

Lúc này thì trọng tài và các cđv khác cũng đã xúm lại để "chia cắt" và ngăn cản không khí bạo lực giữa 2 thằng. Trận đấu coi như khép lại với tỷ số 3 -3, con số thể hiện đúng tính chất giao hữu. Nhưng thực tế trên sân lại phản ánh đi ều ngược lại. Về căng thẳng, bức bối thể hiện rõ trên khuôn mặt của từng cầu thủ. Cđv của cả 2 lớp cũng vì vậy mà lạnh lẽ hơn khi đối diện với nhau.

Hơn 4h chiều tất cả lại lục đục ra về, Thảo trưởng rủ mọi người hội họp làm bữa nhậu mừng công nhưng tôi xin về sớm. Phần vì mệt, phần vì

còn phải chuẩn bị cho buổi gia sư ở nhà My.

- Xuân cứ ở lại đi, để mình đưa Tuấn về đ' r' ấ.
- Hi, tốt quá, vậy nhờ Trà nhé... Nhìn đ' gì tao
- Duyệt mĩa thẳng chóa

Tôi l' ần b' ần chửi rủa khi Xuân chóa ở lại đàn đúm phó mặc đ' Trà đưa tôi về V' ề đ' ến phòng Trà kêu tôi nằm nghỉ r' ấ tất tả chạy đi mua đ' ồ đ' ể chăm sóc cho tôi. Nhìn đôi bàn tay thon dài, trắng trẻo lau chùi cẩn thận vết thương r' ấ tử mỹ sát trùng mà lòng tôi sướng mê tơi. Vết thương nhỏ nhưng sự quan tâm thì lớn, tay Trà dịu dàng chạm môi tôi từng nhịp. Ân c' ần và nhẹ nhàng...

- "Muốn c' ần lấy bàn tay này quá... Liệu có sao ko nh' ???..."
- Tuấn nhìn gì vậy???... Bị... làm sao th' ???

Trà cất tiếng hỏi làm tôi rúng động thoát khỏi những xúc cảm đặc biệt vừa trôi d' ậy. Lúc này mới nhận ra rằng n' ầy giờ mình đang ngây ngốc ngắm nhìn Trà... Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp với những đường nét sắc xảo, kiêu kỳ nhìn tôi đ' ầy ngạc nhiên và nghi hoặc...

- Ờ... thấy xi... Ờ... Hụ hụ... Mình hơi mệt nên mơ màng vậy thôi... - tôi bối rối níu l' ưỡi vì câu nói nửa v' ời buột miệng.

- Có thật vậy ko...??? - Trà lạnh tanh ch' ất v' ất.
- ... Ờ... Uhm...
- Thật là Tuấn đang... mơ màng???

-

- "Cố lên, cứ thử đi... biết đâu lại đ' c. Cảm xúc có r' ấ thì ch' âm ng' ời cho nó th' ăng hoa đi... Làm cái gì đ' ố đi, c' ần tay hay thậm chí là ôm người ta

ấy... Mà muốn vậy mà... Mà có sợ cái đ' gì đâu hả Tuấn... Có cơ hội mà ko biết tận dụng, sau này hối hận đấy con ạ!!!"

- ... Ờ... cả đêm qua mình ko ngủ, giờ lại đá bóng nữa nên mắt mũi lơ lơ, mơ màng vậy thôi...

- ... Uhm, vậy à...

- Hajzzz... - tôi thờ dài thườn thượt, tâm trạng đầy hụt hẫng và tiếc nuối... Cảm xúc miên man vẫn còn đó nhưng cơ hội thì trôi qua mất rồi... Thất vọng vì sự do dự, trù trừ của bản thân đến thật ko đúng lúc...

- Tuấn cởi áo ra đi.

- Hả???... Gì cơ... Sao lại cởi???

- Có vết bầm sau lưng mà...Cởi ra để Trà xem...

- ... Thôi khỏi... ko cần đâu, vài ngày là nó tan thôi...

- Cởi ra đi!!! - Trà lừ mắt nhìn tôi.

- ... Phù!!! Máu tụ thôi, vận động nhiều nó tan ngay ấy mà... Xoạt... Xoạt...

- ... Tuấn đánh nhau có phải ko?

- Hả???... Đánh... cái gì... Ờ thì lúc này chả vừa đánh nhau còn gì.

- Bầm thế này rõ ràng là bị đập mạnh vào lưng. Anh trai mình hồi trước hay đánh nhau nên mình nhìn qua là biết ngay... Tuấn giấu cũng bằng thừa... Nằm ra đi...

- Trà... Hajzzz... Mình có đánh nhau đâu cơ chứ...

- Tuấn nằm yên đi... Mình cũng chẳng tò mò chuyện này đâu... Có đi đâu... lớn rồi thì phải biết giữ mình!!!

- "Mịa!!! Ko vì thằng b ờ rách của cô thì tôi đâu rồi hơi để phải chịu mấy cái thứ này!!!"

- Cái này chỉ dán trong ngày hn thôi, mai Tuấn dặn Xuân dán tiếp nhé... Mà này... ..

- Sao ngập ngừng vậy??? Có gì khó nói à??? - tôi vừa hỏi vừa th ần hy vọng trong Trà có 1 đi ều gì đó "th ần kín" giống tôi ban nãy.

- Cái vết sẹo trước ngực Tuấn ý... là do bị sao mà có vậy???

- À... là do tai nạn thôi... Ko có gì đâu...

- ... Uhm... Vậy lúc nãy ở sân... là Tuấn chơi xấu thật đấy à???

- Trà nghĩ mình chơi xấu thật à???

- Mình ko rõ... Nhưng thấy vết thương cũng khá nặng...

- ... Uhm, là mình vô tình thôi... - tôi trả lời mà nghe lòng bu ồn rười rượi.

- Uhm... vậy thôi, nằm nghỉ đi nhé, mình về đây!!!

- Đi ăn cơm với mình đi!!!

- Sớm thế này ăn uống gì... Mà Tuấn đói à... có cần mình nấu gì cho ko?

- Có chứ, đang định nhờ, h ề h ề

- Hứ!!! Cái mặt toen hoản

Vậy là lại "bất tội" đc Trà ở lại nấu nướng "h ầu hạ" mình. Thực sự thấy bản thân hơi đều vì tôi ko hề thấy chút áy náy nào mà chỉ cảm thấy 1 niềm hạnh phúc nao nao trong lòng. Hạnh phúc vì sự hiện hữu và chăm sóc của 1 người, hạnh phúc vì 1 đi ều gì đó "th ần kín" đang thôi thúc, lớn dần lên trong lòng. Chỉ chờ thời điểm thích hợp để vươn mình nở rộ. Tôi sẽ cố

gắng vun vén và nuôi dưỡng thật tốt cái đi ều "th ầm kín" đó, để giành tặng nó cho 1 người đặc biệt... Tôi thực sự mong chờ tới ngày ấy.

Buổi gia sư tối hôm đó ở nhà My diễn ra khá vui vẻ, không khí "xôm tụ" hơn mọi ngày vì có thêm sự xuất hiện của Ly. Con bé khá liến láu và hóm hỉnh, thỉnh thoảng đang học nghiêm túc mà nó làm cho vài câu chốt vu vơ khiến mấy ae phải bật cười khà khà. Sức học của con bé này cũng khá, học hành cẩn thận từ trước nên nắm bắt vấn đề nhanh hơn My 1 chút. Đi ều đó làm tôi phải đi ều chỉnh lại giáo án và cách tiếp cận buổi học sao cho phù hợp với cả 2. Nói chung là 2 con bé đi ều là những đứa học hành có khả năng, nếu để tự học, tự cày nghiêm túc trong 8 tháng còn lại thì việc đỗ vào các trường top là đi ều hoàn toàn có thể. Cơ mà 2 đứa vẫn cần gia sư để có 1 người quan sát bên cạnh, cùng học cùng chơi, tham vấn các vấn đề tự phát mà chỉ khi học và làm bài tập mới phát hiện ra đc. Quan trọng nhất đó còn phải là người biết truy ền lửa, là tấm gương để hàng ngày thôi thúc động lực học hành cũng như tạo ra niềm tin để đạt trong lòng học sinh của mình.

- Tôi: R ồi, nghỉ nhá, hôm nay học vậy là cũng tương đối r ồi.

- My: Anh ơi, mấy buổi sau học sớm hơn 1 tý đc ko. 6h học luôn đi cho cái Ly nó về đở muộn.

- Ly: V âng, hơn 9h như hôm nay là em thấy hơi muộn anh ạ.

- Tôi: Ủ , thế thì học sớm hơn, anh ngại vào giờ cơm của các em lại phải sinh hoạt đở giảng thôi.

- Ko sao đâu anh ạ, bọn em ăn vặt suốt mà!!! Hì hì. Ng ồi buồn tý đi anh...

- Buồn gì giờ... Buồn về mấy chuyện tán tỉnh, yêu đương, đánh ghen, hãm hiếp các kiểu nhá!!!

- My: Đ ồ đê x ồm!!!

- Ly: Thày gì bậy quá!!!

- Tôi: Hơ, bọn em hay nhớ, toàn vấn đề nổi cộm chứ chứ bậy bạ gì đâu... À, mà nhân đây anh hỏi tý... Con gái các em thì thường thích những mẫu đàn ông như thế nào???

- My: Bỏ mịa thày em rồi, yêu ai rồi hở anh???

- Tôi: Hỏi cho có chủ đề thôi... Với lại sau mà giả dụ muốn tán 1 in 2 đũa thì còn biết mà "diễn", hê hê

- Ly: Em cũng ko rõ nhưng riêng em thì thích đàn ông galang, ko cần đẹp zai lắm nhưng phải sáng sủa. Biết ăn nói, duyên duyên 1 chút, có tí ền nữa.

- Tôi: Rồi, thế còn tính nết nó thì thế nào?

- Ly: Thì biết đi đâu với mình, chiều chuộng mình, ko cần mạnh mẽ lắm nhưng mà phải quân tử. Dám yêu dám chịu...

- Tôi: Tính sớm nhể, hê hê

- Ly: Oánh chút anh giờ, hỏi thì người ta trả lời tử tế còn gì

- Tôi: My thì sao em???

- My: Em thì chỉ cần biết chia sẻ và yêu thật lòng thôi, thêm cả chút mạnh mẽ nữa. Nói chung là phải chân thật khi yêu, giàu hay ko ko quan trọng.

- Tôi: Rồi... Thế kiểu như gái nhà giàu, tiểu thư, rất xinh và có vẻ hơi kiêu kiêu... kiểu chất chơi ý... Thì nó thường thích những thằng thế nào???... Trả lời đi, sao cứ trợn mắt nhìn gì thế???

- Ly: Anh thích nó à???

- My: Anh thích em à???

- Tôi: ... Hả... Sặc... Diên à, anh hỏi đũa khác chứ hỏi gì em đâu???

- Ly: HAHAHA... em lại cứ tưởng... HAHAH... Theo em thì những đũa thế này chắc là nó sẽ thích những thằng cùng đẳng cấp với nó, anh cứ tự suy diễn nhé.

- My: ... Hajzzz... yêu luôn em này có phải tiện hơn ko... Em thì nghĩ cũng tùy thôi, gái giàu sang chảnh cũng có nhiều kiểu lắm. Chết chơi nhưng chơi chán thì nó lại thích những thằng thật lòng và biết bảo vệ nó hơn. Loại như cái Ly nói thì em thấy cũng nhiều, tất nhiên là thằng nào vừa giàu lại vừa biết yêu nữa thì đũa nào mà chẳng thích.

- Tôi: ... Uhm, r ấ, hn buồn vậy thôi, giờ nghỉ cho cho Ly nó còn v ề

.....

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 30

Quãng thời gian kể từ ngày trong lòng tôi xuất hiện cái tình cảm "thần kín" ấy. Tôi quan tâm đến Trà nhiều hơn, tất nhiên phần lớn chỉ là trong suy nghĩ và tư tưởng, ngày nào cũng mong đến lớp để được gặp gỡ khuôn mặt ấy, được trò chuyện, đùa cợt với con người ấy. Là những phút giây trộm nhìn, thần để ý, tạc dần những đường nét mang hồn của 1 người con gái vào trong tim. Cảm xúc đến rất nhanh và mỗi ngày qua đi đều được sống trong cái cảm xúc ấy mới thấy thời gian như cũng bồng bênh, lơ đãng trôi theo những xúc cảm của bản thân. Hơn 1 tuần trôi đi cái định nghĩa tình cảm khác giới, rốt cuộc cũng chỉ xoay quanh những tin, cuộc gọi lúc ở nhà, hay vài ba câu chuyện linh tinh khi trên lớp. Tôi quyết định phải làm 1 điều gì đó để tạo nên điểm nhấn... 31/10 sắp đến rồi, cái ngày dọa ma trên toàn thế giới là 1 dịp khá hay để giới trẻ tổ chức party, hội họp, vui chơi với nhau. Mấy đứa bạn tôi cũng ko ngoại lệ, sau vài ngày tìm hiểu và lựa chọn, cả nhóm quyết định "phượt" Đàng Mò 1 chuyến vì tối 30/10 sẽ tổ chức dạ hội hóa trang ở đó. Tự tập cả nhóm cũng được 11 đứa trong đó gồm mấy thằng bạn tôi, Hằng, Hoa, con bé Xuân chóa đang tán và tất nhiên là ko thể thiếu Trà. Cả bọn đặt vé theo tour nhưng là dạng ghép đoàn khi tới Đàng Mò vì chúng tôi quyết định tự di chuyển bằng xe máy riêng để chủ động thăm thú thêm những địa danh lân cận gần đó.

Tôi đèo Trà cùng cả nhóm vì vụ hàng chục cây số trên con đường quốc lộ vào 1 sáng chớm đông khá đẹp trời. Khám phá từng địa danh trên lịch trình như chùa Mía với những chứng tích hoang sơ, cổ kính. Làng cổ Đường Lâm bình yên với những con đường xương cá bé nhỏ và vô số giếng đá cổ quây quần. Hay quây quần thành cổ Sơn Tây mang đậm phong khí địa linh nhân kiệt của 1 mảnh đất trù phú nghìn năm.

3h chiều - sau khi đã lang thang chán chê cuối cùng chúng tôi cũng đến Đền Mộ để họp đoàn với đơn vị tour. Đây có thể coi là 1 khu sinh thái lý tưởng cận kề HN mà mỗi gia đình có thể tranh thủ đến nghỉ ngơi vào mỗi dịp cuối tuần. Điểm nhấn phải kể đến lòng hồ nước ngọt trải rộng với bờ bãi cảnh quan rất đẹp bao quanh. Gió thổi lồng lộng theo những rặng rừng thông ở phía xa xa cộng hưởng nên những âm thanh xào xạc, du dương. Cả nhóm theo đoàn lên thuyền đến với đảo Vua - hòn đảo đc coi là trái tim của khu du lịch. Nước hồ trong veo gợn sóng dập dềnh theo nhịp rẽ nước của con thuyền. Ra đến giữa hồ ngắm quang cảnh xanh tươi của những thảm cỏ và rừng cây cao tít tắp mới thấy cảm giác thật lãng đãng và nên thơ. 1 mùi hương man mác hòa quện với hương gió trời đâu đây, hay chính là mùi hương tóc đang theo gió tung bay khi Trà đang tay đón lấy từng cuộn không khí trong lành thổi xuyên qua lan can con thuyền. Tôi ngây ngốc ngắm nhìn hình ảnh tinh khôi ấy, lòng lại dấy lên những ước vọng và ham muốn đã chắt chứa trong suốt những ngày vừa qua...

... Thuyền lên đến kò lâu thì cập bến làng văn hóa, đây chính là địa điểm tham quan chính của khu du lịch. Cả nhóm hồ hởi khám phá và "tự sướng" bên những kiến trúc, đặc sản, mô hình mang đậm bản sắc riêng của từng dân tộc như quần thể nhà sàn của các dân tộc miền núi hay nhà Rông của các dân tộc Tây nguyên. Nơi đây như 1 "bảo tàng sống" trình bày những gì đặc sắc nhất của "ngôi nhà chung các dân tộc".

5h chiều cả đoàn lại lên thuyền trở về khu resort để ăn uống, nghỉ ngơi và hóa trang trước khi tham gia dạ tiệc sôi động vào cuối ngày. Cả nhóm tranh thủ nghịch ngợm trò "tăng động" trượt cỏ. Hết trượt bằng xe lại đến trượt bằng ván, trời đông nên cỏ có vẻ khô, trơn hơn thường lệ, khiến tôi và Xuân chóa 2 lần chủ quan phi nhanh đến nỗi ngã lăn bò càng ra với nhau. Chơi chán xong thì đi hóa trang, "tô mặt", thời đó vẫn còn thịnh hành những "phụ kiện" như mũi quý, mũi heo, mũi voi, mắt rớt tròn, lưỡi thò lò, tai xẻ đôi... các kiểu. Thi nhau bôi sơn, chất phẩm đến mức mấy hotgirl sau 1 hồi nghịch màu cũng biến ra thành những Zombie "siêu cấp" đích thực

7h tối - Tiếng động và nhạc nhè từ hệ thống âm thanh cỡ lớn phát ra chính thức bắt đầu cho đêm dạ hội hóa trang. Ánh sáng vàng rọi, mờ ảo tỏa

ra từ những đầu bí ngô nhe răng cười nham nhở. Những thân người nộm xám xịt, thô ráp treo lủng lẳng quanh không gian nơi diễn ra dạ tiệc. Các nhóm thanh niên, bạn trẻ hóa thân thành đủ những hình dạng kỳ lạ, hài hước có, ma quái có, thậm chí "bẩn thỉu" cũng có. Cốt làm sao tạo ra những hình hài thật độc đáo cho cái dịp "hóa trang" vui nhất trong năm này. Hệ thống ánh sáng nhấp nhোang phát ra những gam màu tối sẫm, huyền bí, tôi thừa cơ nắm lấy tay Trà với lý do... sợ "lạc" . 1 chút kỳ lạ ẩn hiện lên đôi mắt trong veo của Trà nhưng bàn tay mềm mại thì vẫn ngoan ngoãn nằm yên vị trong bàn tay tôi... Giây phút ấy... lòng tôi lại dâng lên những dư vị cảm xúc b ấ i h ấ i khó tả...

... Khởi đầu cho màn tiệc là 1 tiết mục kịch đc dàn dựng khá công phu, tiếp sau đó là những ca khúc rock đc 1 số band quen thuộc với rockstorm của giới sinh viên thể hiện. Các tiết mục hiphop cũng nằm trong chương trình, diễn ra dưới những bản mix độc đáo của DJ. Âm nhạc, ánh sáng và không gian kỳ quái, sự hòa mình vui nhộn của đám đông tạo nên 1 không khí đặc biệt, thú vị và đáng nhớ kéo dài xuyên suốt cho đến tận 10h tối mới tàn tiệc... Đây cũng có thể coi là quãng thời gian vui vẻ triệt để nhất trước khi những con sóng đầu tiên của năm tháng trưởng thành tạt qua cuộc đời tôi...

Kết thúc 1 cuộc vui đáng nhớ, tất cả lại trở về với cuộc sống thường nhật hàng ngày. Tôi có thêm thói quen mới là nhận những cuộc gọi báo thức vào buổi sáng từ Trà và chúc cô nàng ngủ ngon bằng mỗi tin nhắn vào buổi tối. Nói chung vẫn chưa có gì thực sự là rõ ràng giữa 2 đứa, nhưng bản thân tôi nhận thấy Trà cũng khá thoải mái với cách cư xử ngày 1 khác lạ của tôi. Theo như lời Xuân chóa "quân sư" về những gì đã diễn ra giữa nó và con bé đang tán thì bước đầu của tôi như vậy là tương đối thuận lợi. Còn tất nhiên để thành công hay ko còn là cả 1 chặng đường phía trước, nhưng với chuyện tình cảm có khi chỉ cần 1 khoảnh khắc đc "ban phát" cơ hội thôi thì trong mỗi con người sẽ lập tức nảy sinh những động lực và niềm tin vô cùng to lớn. Đó là 1 trạng thái hưng phấn tích cực... hay cũng có thể chỉ là 1 dạng kích thích ảo giác khiến cho con người ta rơi vào tâm lý ngộ nhận??? Tôi chưa thể nhận ra chứ đừng nói là tôi đã hiểu đi đâu đó...

Trong 1 khoảng thời gian dễ dãi với những trải nghiệm mới mẻ, thú vị của bản thân mà tôi đã tự tháo bỏ then cài, mở tung cửa sổ tâm hồn để đón lấy những tia nắng và khí trời ngào ngạt đầy hương sắc... Có thấy bụi ko? Có thấy vẫn vơ là những con côn trùng, vi khuẩn đang lượn lờ ngoài đó ko???... Tôi ko thấy vì tôi còn đang mãi ngắm trời, ngắm hoa, thư thái hít thở và uống trọn từng ngụm nắng gió thơm mùi cám dỗ...

- My: Anh ơi, 20/11 này qua trường em xem bọn em biểu diễn nhé!!!

- Tôi: Để anh xem thế nào đã.

- Ly: Uhm, đúng rồi, qua đi anh. Qua xem bọn em hát rồi tặng hoa bọn em lun!!!

- Tôi: Xong để mấy thằng chíp hôi nó quai cho mấy quai à??? Tự đứng lạ mặt ở đâu vào trường nó "cướp hoa", nó đập anh chít!!!

- Thách đũa nào dám động đến thầy em. Em lừ mắt cái chạy ngay!!!

- Tôi: Úi chùi, ghê vậy á!!! Nhưng mà anh có quen đũa nào ngoài 2 em đâu, đến đây ng ồi về mặt ra cả buổi chán lảm!!!

- Ly: Cứ đến đi anh, năm nào cũng có hội cựu hs về thăm trường mà... nhì ều hotgirl lảm ý, hí hí.

- Tôi: Uhm, nghe cũng "hấp dẫn" đỏi!!!... Thôi cứ biết vậy đã, rảnh thì anh đi.

20/11 ở trường đh chẳng có vẹo vọ gì nhưng với các trường cấp 3 thì lại là dịp đáng đc chờ đợi nhất trong năm. Tôi gọi cho Trà tử tề băng quơ xem cái vụ 20/11 này như thế nào thì nhận đc câu trả lời là họp lớp về thăm trường cũ đúng như những gì mà cái Ly đã nói. Cơ hội làm đi ều bất ngờ đây rồi, năn nỉ kết hợp "đe dọa" Xuân chóa mãi cuối cùng cũng thuyết phục đc nó đi cùng cho đở bu ần.

Mặc dù đã có chút "trải nghiệm" gái gú ở cái công trường này cách đây 1 tháng đợt 20/10, nhưng giờ đây... khi bước chân vào tận khuôn viên sân trường tôi mới thấy thế nào gọi là "bội thực bướm"...

- Éo mịa, sao nhiều gái xinh vải mỳ nhỏ!!! - Xuân chóa xuýt xoa.

- Đã bảo rồi, chú đi với anh hn ko ổng công đâu mà... Mà công nhận lắm gái ngon thật!!!

- Thầy ơi!!!... Anh ơi... Qua đây với bọn em đi!!! - Ly và My í ới gọi 2 thằng bọn tôi đang đứng ngây ngốc giữa 1 "rừng bướm", chạy vào bên trong dãy nhà "cánh gà" sau khu vực sân khấu. Có kha khá những tia nhìn kỳ lạ, nghi hoặc xen lẫn khó chịu bắn ra từ ánh mắt của cơ số những thằng chíp hôi đang có mặt gần đó.

Buổi mít tinh diễn ra cũng ko có gì quá đặc biệt ngoài nội dung chính là những tiết mục văn nghệ hát ca, nhảy nhót tung bừng của các lớp, các em hs. Có 1 đi ều lạ là mặc dù chương trình đã trôi qua đc 1/3 tg những tôi vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của Trà đầu. Cho đến tận khi tiết mục của My và Ly rậm rịch bắt đầu tôi mới thấy bóng dáng cô nàng cùng 1 top bạn khác cả trai và gái - chắc là bạn cấp 3 - đang thông thả sải bước đi dấn vào khu vực của giáo viên để chào hỏi và chúc mừng những giáo viên cũ.

- Xuân chóa: Kìa "em yêu" đến rồi kìa!!! - Xuân chóa hây hây tay tôi cười nham hiểm.

- Tôi: Uh... thì ra thôi...

- Tôi: Hi, chào Trà!!!

- Trà: ... Ơ... Ô... sao Tuấn và Xuân cũng ở đây à, làm gì ở đây vậy??

- Xuân chóa: Hê hê, bọn mình đến ngắm gái tỳ ấ y mà... Mấy bạn này là bạn cấp 3 của Trà à???

- Trà: À, ừ, đây toàn là bạn cấp 3 của mình. Mọi người làm quen với nhau đi.

- Tôi: Oh, chào mấy bạn, rất vui đc làm quen!!! Bọn mình là bạn cùng lớp đh với Trà.

- Oh... Ừ... chào 2 bạn nhé!!! - mấy đứa bạn của Trà đáp lại xã giao.

- Trà: Mà hn mò tận ra đây để ngắm gái thật đấy à???

- Tôi: Ờ... hehe, hn ra xem 2 em hs của mình biểu diễn văn nghệ rồi tặng hoa luôn... Đây 2 em nó bắt đầu rồi đấy...

My và Ly xuất hiện trong tạo hình của 2 cô nữ sinh xinh đẹp đc bủa vây bởi các chàng trai hs cùng lứa. Bài hát về tuổi học trò mang phong cách trong sáng, pha chút man mác "phượng buồn" của mùa hè chia ly. Nhạc hay, lời hay và giọng hát cũng hay, mỗi ca từ vang lên như thấm đẫm vào nỗi lòng của mỗi thế hệ học sinh về 1 thời đẹp nhất trong cuộc đời. Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay, hò reo từ phía khán giả, rất nhiều nam sinh ào lên tranh nhau tặng hoa, quà cho My và Ly. Tôi thì lặng lẽ hơn, chỉ tặng mỗi đứa 1 cành hồng giản dị ở phía sau cánh gà.

- Còn 1 cành nữa anh để làm gì vậy??? - My và Ly cùng thắc mắc khi trên tay tôi vẫn còn sót lại 1 cành hồng đỏ tươi sau cùng.

- Hồng của anh đấy, hi hi... Anh ra đây chút nhé. - tôi mỉm cười trả lời rồi bước gần về phía người mà tôi vẫn ngày đêm mơ tưởng... 1 cảm giác hồi hộp, mong chờ đan xen tụ lại ở trước ngực và nơi những bước chân chậm rãi...

- Tặng Trà này...

- ... Ờ... Uh, sao... tặng Trà á... nhân dịp gì vậy??? - Trà hơi thoáng bất ngờ rồi nở nụ cười duyên hỏi lại tôi.

- Nhân dịp ngày "cô gái của tôi" thôi... ngày nào trong năm cũng đều là ngày này cả!!!

- ... Ồ... Trời... Nhìn kia... Kia kia... Á à... Ừ... Ừ... - những tiếng trăn trờ, xuyết xoa phát ra từ nơi đám bạn sau lưng Trà. Có lẽ là vì thái độ hơi

"ngghiêm túc hóa" của tôi lúc ấy.

- Uhm... cảm ơn... Tuấn nhé... - 1 chút ngỡ ngàng, ửng hờng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Trà. Chỉ có đi đâu... nụ cười e ấp mà tôi mong đợi thì lại ko xuất hiện.

Sau giây phút mà tôi nghĩ là "đặc biệt" đó thì Trà cũng nói lời tạm biệt tôi để tụ tập họp lớp cùng đám bạn. Có cái gì đó hơi khang khác trong thái độ vừa r ỡ của Trà mà linh tính mách bảo tôi rằng nó ko h ết tốt như tôi vẫn mong đợi. Quá nhanh ch ăng? Hay là mình đã hơi lộ liễu? S ến à? Có vội vàng quá ko???...

- "Brum... Brum... Bup... Bup... " - âm thanh bô nổ của 1 chiếc pkl cắt ngang những câu hỏi tự trào trong đầu tôi... Lại là pkl... nhưng lần này là 1 chiếc xe khác, của hãng Honda... và chủ nhân của nó cũng là 1 nhân vật hoàn toàn khác. Ko phải là thằng Trung "họa sĩ" ngày nào mà là 1 gã trai thư sinh, công tử. Bộ cánh caro, quần bò bụi, giày boots l ửng nhìn khá phong tr ần và ch ất chơi, vẻ mặt đậm chất hào hoa, lãng tử, chiếc xe vừa dừng lại đã lập tức thu hút nhiều ánh nhìn từ những nữ sinh gần đó. Nhóm bạn Trà hình như cũng có quen biết qua với thanh niên này khi vừa thấy mặt là đã chào hỏi, cười nói... Và "cô gái của tôi" thì đang nở 1 nụ cười e ấp trước khi bước chân nhẹ nhàng 1 cách thu ần thực ng ỡ lên yên sau của chiếc xe r ỡ ôm sát lấy gã thanh niên c ầm lái...

- "Brum... Brum... "

Vài chiếc xe của đám bạn Trà lao vút đi trong giây lát, bỏ lại đằng sau những ánh nhìn ngỡ ngàng mộ pha chút gato của đám hs chíp hôi cả nam lẫn nữ... 1 vài cánh h ờng tàn trước cổng trường vẫn đương đung đưa lộn vòng trên tầng không theo đà di chuyển của những bánh xe khi này... Trời mùa đông mà sao nắng hôm nay vàng rực r ỡ quá, hương nắng ngai ngái th ắm đ ắm trong từng hơi thở tr ần l ặng... Có chút gì đó cay n ồng xộc lên trên đôi cánh mũi... hình như là "vị" của bụi thì phải... Bụi mà cũng có "vị" sao???... Có chứ... vì cái "vị" này tôi đã quá quen thuộc r ỡ...

- Chắc... là bạn nó thôi... - Xuân ch ứa lên tiếng sau 1 h ỡ cùng tôi im l ặng chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ban n ầy.

- ... Uhm, dù sao thì... Tao cũng sẽ ko nghĩ nhiều đâu... - tôi trả lời kèm theo 1 nụ cười khó hiểu.

- ... Uhm... Còn chuyện vừa rồi thì tao nghĩ... Mà tốt nhất thì... kiểu gì mày cũng nên nói rõ 1 lần cho cái Trà nó hiểu. Đc hay ko thì chí ít mình cũng đã nói ra đc cái đi đâu mình muốn.

- Tao biết rồi, cái này nhất định tao sẽ nói... Hajzzz, cũng như lần trước đi xin lỗi cái Trà thôi... Làm dứt khoát 1 lần cho nhẹ lòng...

DÒNG ĐỜI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 31

- "... Why she had to go I don't know she wouldn't say.

I said something wrong, now I long for yesterday.

Yesterday, love was such an easy game to play.

Now I need a place to hide away.

Oh, I believe in yesterday... "

... Những giai điệu trầm lắng của "Yesterday" vang lên trong tai nghe làm lòng tôi thư thả đi khá nhiều. Mọi người thường nói khi buồn thì không nên tiếp xúc với những thứ dễ khiến cho người ta thêm buồn chán. Tôi thì thấy ngược lại - "dĩ độc trị độc" - càng buồn thì càng nên đối diện với nó, cộng hưởng thêm nhiều nỗi buồn khác cho nó "đồng khởi" vây quanh lấy cõi lòng mình. Mây tan đi thì trời sẽ nắng lại, thời gian kéo trôi nỗi buồn đi theo nó sẽ giúp cõi lòng mình minh bạch hơn... Nhìn lại vào tab trang fb của Trà đã mở cách đây hơn 1 tiếng đh... vẫn khuôn mặt trái xoan xinh đẹp ấy... nhưng giờ đây bên cạnh lại có thêm 1 khuôn mặt công tử hào hoa khác với những cử chỉ thân mật, nhạy cảm.

- "... đang hẹn hò với... "

Cũng chẳng muốn tò mò quan tâm để click vào cái tên ấy làm gì, đơn giản vì Thảo trưởng từ cách đây vài hôm khi nhìn thấy gã trai này đưa đón Trà đi học trên con xe pk1 đắt tiền đã lộ mọ dò ra ngay info là 1 tên cùng khoa trên 1 khóa, cũng zai HN.

"... Yêu những thằng cùng đẳng cấp..." - lời cái Ly nói vậy mà xem ra lại chuẩn chỉ. Cũng đúng thôi, nhà giàu, công tử, chất chơi, có khi còn cả biết yêu nữa... gái nào mà chẳng đố. Nhìn lại bản thân mình, dù lòng tự tôn ko cho phép thói xấu tự ti trở dậy nhưng tôi cũng phải thẳng thắn thừa nhận 1 đi 1, rằng mình thua đứt vài phân so với gã công tử đó. Phụ nữ là phái đẹp, bầm sinh đc đàn ông sẵn đón nên họ có quyền so sánh và lựa chọn cho mình những đối tượng "full option" hoàn hảo nhất. 1 chút cay mũi, tự ái, buồn rầu, sầu lắng dâng lên trong tôi từ cái hôm 20/11 cho đến suốt những ngày sau đó, khi Trà dần công khai mqh mới của mình. 1 đòn "rào trước, phủ đầu, dần mặt" dành cho tôi sao, tôi cay độc nghĩ thầm như vậy nhưng cũng tự chỉnh lý lại ngay tư tưởng tích cực của mình. Đó chỉ là hành động bình thường của 1 đôi lứa đã hợp thức hóa mối tình cảm của mình. Hoặc tở như Trà thực sự có ý định gì đó đi chẳng nữa thì đó đơn thuần cũng chỉ là 1 cách trả lời "tế nhị" gửi đến những thằng cdsht, khoái ăn "dưa bở" như tôi mà thôi.

Những ngày này diễn ra tương đối nặng nề đối với tôi, tất nhiên ngoài Xuân chóa và Thảo trưởng tinh ý thì chẳng có mấy ai nhìn ra đc đi 1. Trà thì vẫn vô tư, tự nhiên như mọi ngày bình thường, với cô nàng thông minh này thì quả thực đó là 1 cách làm hay nhất.

- Mà vẫn quyết định nói với nó à? Nó công khai ny mới rồi thì có cần thiết ko??? - Xuân chóa bản khoăn hỏi dò cái ý định sắp tới của tôi.

- Nói toẹt ra để tư tưởng thoải mái là 1 chuyện. Cái chính là tao muốn tìm có để "reset" lại tình trạng hiện nay của tao với Trà.

- Ý mà là gì? Ko chơi với nó nữa à?

- Vẫn chơi... nhưng mà sẽ ko thân thiết như trc nữa. Mà nghĩ tao hẹp hòi hay nhỏ nhen gì cũng đc nhưng có nhiều thứ tao ko thể làm. Bắt tao phải cao thượng hay giả tạo thì tao chịu, tao nghĩ gì thì tao sẽ thể hiện ra như vậy. Nếu tao thân đc với Trà như bạn bè thì đã ko có chuyện nảy sinh tình cảm với nó. Chuyện ko thành thì ấn tượng v ề nhau ko còn đc như xưa nữa. Ít liên quan đến nó là cách tốt nhất để cả 2 đều thấy thoải mái...

- ... Có chắc là nó sẽ thoải mái ko... tao chỉ sợ nó lại áy náy thôi... Cái Trà nó chơi cũng đc mà...

- Thì tao vẫn chơi với nó bình thường chứ có phải là từ mặt hay "thái độ" gì đâu. Có đi đâu là tao ko muốn thân thiết như trước nữa... Mà nói chung nó yêu thẳng kia rồi thì cũng éo đến lân tao này nọ gì nữa đâu mà phải ngại...

- ... Tùy mày... tao cũng chịu chả biết khuyên ntn... Có đi đâu tao nghĩ mày cứ âm thầm tránh nó là đc... Đâu nhất thiết phải nói rõ ra cho nó biết làm gì...

- Đấy là suy nghĩ của mày... vậy mới nói mỗi người mỗi khác... Còn lý do vì sao nhất định phải nói thì tao vừa nói lúc nãy rồi... Thôi, điếm danh rồi kìa.

Nhiều khi tự cười chính mình bất nhất trong suy nghĩ và hành động nhưng đôi lúc tôi cũng thấy khả năng kiểm soát bản thân của mình khá tốt. Có thể có người sẽ cho rằng tình cảm của tôi chưa đủ lớn, chưa đủ tg, chưa thành hình hài thật sự nên tôi có thể nhẹ lòng mà giải quyết. Đi đâu đó có thể đúng 1 phần, nhưng quan trọng là phải xem thái độ và tư tưởng của bản thân sau chuyện này nó thể hiện ntn. Vững vàng, chai lòng hay vẫn yếu đuối, chông chênh khi vô tình bắt gặp cảnh tượng đôi lứa người ta thân mật với nhau...

... 1 cuộc gọi hẹn gặp Trà được tôi thực hiện ngay trong buổi chiều ngày hôm đó.

- Ừ, Tuấn à!!!

- Mình đây, tối rảnh ko, đi hóng gió chút. Trời lạnh ntn mà ko ra đường thì phí quá, hê hê

- Úi trùi, lạnh thế này thì ở nhà mà đắp chăn đi... Tối nay chắc mình... ko đi đc rồi.

- ... Hajzzz... buồn nhỉ... Đang có chuyện muốn nói với Trà... Hn có hứng nên mình mới rủ... Qua hn thì hết hứng rồi... Hề hề

- ... Ko nói luôn qua đt đc sao???

- Cái này phải gặp nhau mới nói hết đc, hi... Trà bận rồi thì thôi vậy!!!

- Vậy... 8h Tuần qua nhà mình nhé... Mà đi 1 tiếng thôi vì mình ngại về muộn lắm...

- Okie, vậy nhé!!!

- Uhm!!!

7 rưỡi tối - Đạo này đang là đầu tháng 12, các cửa hàng, trung tâm mua sắm dọc các con phố đã bắt đầu mang nha trang trí cây thông và ông già Noel nhằm mang không khí Giáng sinh đến gần hơn với mùa mua sắm cuối năm của mọi người. Phố xá về tối thêm lộng lẫy và rực rỡ hơn nhờ những ánh đèn trang trí chiếu sáng đc lắp bổ sung mọc lên ở khắp nơi. Mọi người dường như cũng ý vào cái không khí này để có cơ ra đường nhiều hơn. Đi theo nhóm thì dễ buôn chuyện, đàn đúm, đi theo đôi theo cặp thì dễ tận hưởng cái phong vị lãng mạn của tiết trời mùa đông. Đi đơn lẻ 1 mình thì có thể là đi công chuyện hoặc lượn lờ, hóng gió, thưởng thức cái không gian lãng đãng của phố phường... Tôi cũng đang đơn lẻ 1 mình như vậy nhưng chẳng có lấy 1 chút cảm xúc nào với những thứ đang diễn ra xung quanh... Lúc này có thể trong tôi ko quá buồn, nhưng kêu tôi phải vui vẻ ngay sau những chuyện vừa xảy ra thì đúng là 1 lời khuyên nhủ chân thành đến giả tạo...

Còn gần 10' nữa là đến giờ hẹn - tôi lặng lẽ chạy xe "mua" thêm đoạn đường nữa qua 1 cửa hàng thời trang khá lớn mà trước đó chỉ nửa tháng tôi còn hỏi nhân viên về lịch của lô hàng mới. Vẫn tính toán tìm mua cho Trà 1 chiếc mũ nỉ đáng yêu mà tôi nghĩ chắc chắn sẽ hợp với khuôn mặt Trà, vào dịp Noel này... Đã đi qua cửa hàng đó rồi, đây có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi đi qua đó với 1 mục đích rõ ràng... Bất giác nghĩ đến cái hộp nhỏ

trong cốp xe, thàn cười vào cái bản mặt toen hoen của mình khi lại đi tặng người ta cái thứ quà dị hợm này... Đúng là đờtoen hoen...

- "Trà ra đi nhé, mình đang đứng trước cửa nhà r ồi nè... Lạnh quá!!!" - gửi tin xong mới thấy động lòng vì sao tn tối hôm nay gửi đi lại giống buổi sáng ngày hôm đó quá.

- "Đợi chút, mình đang xuống đây." - ... còn tn trả lời thì đã khác...

- Đợi mình lâu chưa?

- Mới thôi, nhưng mà vẫn lạnh cóng đây!!!

- Bốc phét, làm gì lạnh lắm đâu, hi... Vậy giờ đi đâu nhi???

- Đi ăn đi, hàu nướng Cẩm Chỉ nhé. Mình bị nghiện món này r ồi

- Hi, tham ăn... mình thì cơm nước no nê r ồi... Nhưng mà Tuấn có lòng vậy thì mình cũng sẵn dạ thôi, hehe.

Lại đèo Trà vi vu trên cung đường ngày nào đến với con phố ẩm thực có tiếng ở HN. 2 suất hàu nướng thơm ngọt, ngon lành chẳng mấy chốc đã chui tọt vào bụng 2 đứa. Nhìn đôi môi xinh tươi đang nhoen miệng cười vì no nê của Trà... Trà có thấy món này ngày hn dường như cay và nóng hơn trước khá nhi ều ko...

- Giờ v ềhay đi đâu tiếp hả Tuấn???

- Trích Sài - ven hồnhé, mình thích con đường đó quá!!!

- ... Giờ là hơn 8 rưỡi r ồi đó... Mà Tuấn bảo hn gặp mình có chuyện muốn nói mà???

- Ra đây đi r ồi mình nói... Yên tâm v ềnhà trước 9h, ko phải lo, hi.

Những dải ánh sáng rực rỡ phát ra từ những cột đèn cao áp lượn quanh co theo suốt chiều dài con đường Trích Sài 1 lần nữa lại hiện ra. Đẹp thật, buổi tối nhìn còn đẹp hơn nữa, ánh sáng vàng vọt, mờ ảo và lung linh hắt lên những mảnh sáng vàng tươi lấp lánh, sóng sánh theo từng nhịp sóng nước hồ Tây. Tiếng gió thổi rì rào đung đưa từ tán cây xòe rộng của hàng cau vua thẳng tắp như mang theo lời thì thầm của những đôi tình nhân đang ở gần đó. Trà lúc này vừa bận nết với ai đó, 1 chút sốt ruột và bất nhẫn hiện thoáng qua trên nét mặt xinh đẹp. Nhanh chóng đc che giấu đi bởi nụ cười thiên thần đã từng khiến con tim tôi loạn nhịp...

- Vẫn nhớ sáng hôm đó ra đây chưa kịp ngắm "ông trời" thì đã bị "ổng" cho 1 trận mưa mát mặt, hahaha

- Hi, hôm đó cũng may là mình mang áo mưa đôi... Uhm, vậy Tuấn có gì muốn nói với mình phải ko???

- Uhm... đầu tiên là cần phải trách Trà. Có ty mới r ỡ mà ko thông báo gì cho "cán bộ" bạn bè biết cả. Bữa hầu vừa r ỡ là mình "phạt" đấy, hi

- Hi... gì đâu... thì... cũng mới thôi mà... Với lại mình cũng chưa muốn công khai...

- ... Buổi sáng hôm đầu tiên ra đây... cũng coi như là buổi hẹn riêng đầu tiên của bọn mình... Trà nhĩ!!!

- ... Ờ... Uhm...

- ... Buổi hẹn đầu tiên và... còn mưa nữa... Hôm nay là buổi hẹn riêng thứ 2... thiếu mỗi mưa nữa thôi là giống buổi hẹn hôm đó...

-

- ... Bọn mình chính thức biết nhau tính ra cũng tròn 2 tháng r ỡ đúng ko... Ko dài... nhưng với mình thì đã có khá nhiều kỷ niệm trong 2 tháng đó. Vui, hài, dở khóc dở cười... nói chung đều là những kỷ niệm đẹp...

- ... Đi đâu Tuấn muốn nói với mình, mình hiểu nó là gì, nhưng...

- Trà cứ để mình nói, hn mình sẽ nói hết cho Trà những gì mình đã nghĩ và muốn trong suốt 2 tháng qua... Thực sự mình biết là Trà cũng đoán ra đc mình có tình cảm với Trà... Tất nhiên đây chỉ là với cá nhân mình thôi, từ cái ngày đc Trà chăm sóc ở viện, sau đó là những lần nói chuyện, gặp gỡ, quan tâm và ở bên nhau. Càng ngày mình càng cảm nhận đc cái tình cảm ấy nó lớn dần lên trong mình.

- Tuấn này...

- Có thể do mình ngộ nhận từ những cử chỉ và thái độ của Trà nhưng đó thực tế là những gì mình nghĩ... Mình biết là hiện tại Trà đã có n y r ồi, mình cũng hiểu mình đang đứng ở "vị trí" nào... Chỉ có đi đâu này mình muốn hỏi Trà thôi...

- ... Tuấn muốn hỏi mình đi đâu gì??? - Trà nói trong hơi thở ngắt quãng.

- ... Nếu mình đến trước người kia... thì Trà sẽ có tình cảm với mình chứ???

- Mình... Mình ko muốn trả lời!!! - Trà trốn tránh ánh mắt của tôi.

- ... Mình xin Tuấn đấy... cứ để mọi chuyện bình thường như trc đc ko... Mình vẫn là bạn tốt của nhau...

- ... Mình cũng ko cần Trà phải trả lời... vì mình cũng có sẵn đáp án r ồi... Chúng mình... vẫn sẽ là bạn... - tôi nghẹn lòng ngăn tiếng thở dài, chậm rãi lấy ra từ trong cốp xe chiếc hộp nhỏ.

- Tặng Trà nè... quà nhân ngày "cô gái của tôi" đấy, ngày nào trong năm cũng là ngày này mà... Hi!!! - 1 nụ cười tươi trong chua chát.

- ... Tuấn... đừng làm như vậy đc ko... Mình thực sự ko muốn mất đi tình bạn này đâu... - qu ăng mắt Trà đã đỏ hoe vì ngấn nước.

- Từ giờ cứ ra khỏi nhà là phải nhớ mang theo bên mình cái này đấy. Đi đâu ko có... n y, thì còn có cái để tự vệ. - tôi cần lấy bàn tay của Trà và đặt hộp quà nhỏ vào đó.

- - là mắt ai đó đang sừng sờ nhìn tôi khuất sau bóng tối, bàn tay tôi đã rời khỏi bàn tay người ta rồi. Khi tôi dứt khoát làm cái việc này thì lòng tôi cũng đã đóng đinh với cái chính kiến của bản thân mình.

- 9h kém rưỡi... về thôi... hnh chắc ko có mưa đâu... ..

...

"... Yesterday, love was such an easy game to play.

Now I need a place to hide away.

Oh, I believe in yesterday... "

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 32

- Bó rất tốt, vết thương lành hoàn hảo đấy. Cử động có thấy vướng chút nào ko?

- Dạ... .. ko vướng chú ạ. Cổ tay cháu thế này thì vẫn còn tốt như trước chứ ạ?

- Thực ra cậu chỉ bị tổn thương 1 phần nhỏ xương tổ hợp nên bó bột sớm thì ko có hậu quả gì nghiêm trọng.

- Vậy bạn ấy vẫn chơi thể thao đc chứ ạ???

- Việc sinh hoạt và luyện tập tdtv vẫn như bình thường thôi, nhưng nhớ là phải cẩn thận.

- Dạ vâng, cháu cảm ơn chú ạ!!!

- Hi, tay Tuấn lành lặn rồi mình cũng nhẹ cả người!!!

- Sao!!! Thoát đc cái cảnh đón đón đưa đưa nên sướng hả!!! Hề hề

- He he, sướng chứ sao ko!!! Mà Xuân hn đi chơi đến tối à???

- Ủa, nó đi với gái rồi, may mà chiều nay Hằng rồi ko chắc mình chết ngạt trên bus mất

- Hi, kể cả có bận thì cũng phải cố mà đi cho xong cái nợ này chứ, hahaha

- Nãy giờ có vẻ thích chí nhỉ, hehe... Này, tối Hằng có phải ăn cơm nhà ko, rủ bọn Thảo trường đi nhậu đê.

- ... Uhm... hay đi riêng đi... Mình thích đi riêng với Tuấn hơn... Hê hê, trợn mắt nhìn gì vậy... Mình nói thật đấy, đi cùng hội Thảo cũng vui nhưng gặp nhau trên lớp với căng tin suốt r ồi. Chỉ toàn buồn linh tinh mãi cũng chán, đi riêng với Tuấn mình còn nói chuyện, tâm sự đc, hì.

- Ủầy... coi người ta cứ như là "cái hũ xả" ấy nhỉ... Vậy đi lượn lò tý r ồi đi ăn, chém gió nhoe. Giờ mới hơn 4h chứ mấy!!!

- Ờ... No quá... hajzzz, Hằng ăn như mèo hen mà cứ gọi nhiều. Mình "chở" giúp nên căng hết cả bụng r ồi.

- Hì, g ầy vậy phải ăn nhiều cho béo chứ!!!

- G ầy đâu, cơ bắp săn chắc thế này... Sao, thấy đẹp nên cười hả... Mà này, thằng Đạt... dạo này nó thế nào r ồi hả Hằng?

- Ko biết... từ sau hôm đá bóng r ồi... xích mích với Tuấn đó... Mình thấy nó hung hăng quá nên cũng có nói này nói nọ... Nó tự ái nên bơ mình luôn, hì. Cả tu ần nay đòi "theo" trở lại nhưng mình kệ... Ko thích!!!

- ... Cafe ở đây nhợt vị quá... Sau mà mình mở quán cafe chắc phải loại ngay cái bọn cung cấp này ra!!!

- Ủầy... khi nào mở đc hằng nói!!!

- Thì cứ chém tý cho nó có khí thế, hì, Đó cũng là 1 trong những ước mơ của mình đấy, làm chủ 1 cái quán cafe nho nhỏ...

- Bao giờ làm thì cho mình chung với nhé!!!

- Ờ... cho Hằng làm "mốt" luôn, đảm bảo "câu" đc ko ít khách cho mình, h ề h ề

- Hajzzz... nào có "câu" đc ai đâu...
- ... Nãy bảo đi chơi riêng để dễ tâm sự, mà giờ cứ ng ồi buồn chuyện phiếm thế này à!!!
-
- ... Có nhiều người để ý vậy sao Hằng ko chọn thử 1 ai để yêu tạm đi?
- ... Yêu là yêu, chứ còn suy nghĩ để yêu tạm nữa thì mệt mỏi lắm...
- Đạo này có còn liên lạc với... cái anh... ny cũ ko?
-
- ... Uhm, thôi mình xl nhé... hỏi câu vớ vẩn quá!!!
- ... Hq mình vừa gọi cho anh ấy xong...
- Hằng gọi ư???
- ... Là mình gọi... giọng nói vẫn vậy... cứ như ngày xưa mỗi lần thì thầm bên tai mình vậy...
- Uhm... cứ kể tiếp đi, mình đang nghe đây...
- Trước khi gọi mình cũng đắn đo lắm... Nhưng mình thực sự muốn đc 1 lần nữa nói chuyện với anh ấy... Chắc là mình ngu ngốc lắm nhỉ!!!
-
- ... Tự hạ thấp đi bản thân mình đúng ko...
- ... Mình nghĩ là do Hằng đang làm theo cảm xúc thôi. Nếu muốn thì cứ nói chuyện... nhưng nếu nói chuyện để dứt khoát rõ ràng mọi chuyện với nhau thì là tốt nhất... Hằng có làm đi đâu đó ko???

- ... Là anh ấy làm... mình vừa nghe giọng anh ấy xong thì ko nói đc gì hết... Mãi 1 lúc sau anh ấy dọa bỏ máy thì mình mới nói đc... Mình hỏi anh ấy những câu hỏi chia tay mình hay hỏi... Chia tay vì lý do gì?... Anh ấy có yêu mình thật lòng ko?... Và... giờ anh ấy có còn chút tình cảm nào với mình ko???

- ... Rồi sao nữa? Trả lời thế nào?

- ... Anh ta phũ phàng lắm... nói hết yêu và giờ thì ko còn lưu luyến chút gì với mình nữa...

- ... Vậy, lúc trước có yêu Hằng thật lòng ko???

- ... Mình cũng hỏi vặn mấy lần nhưng anh ấy chỉ trả lời là tình yêu đến theo cảm xúc, cảm xúc hết rồi thì tình yêu cũng chết theo. Ko có thật lòng hay dối lòng gì cả!!!

- Mình nghĩ là Hằng cũng nên xác định lại tư tưởng của mình 1 cách dứt khoát đi. Cái gì đã qua thì cứ để nó qua, thứ ko phải của mình thì mãi mãi ko thể là của mình đc. Đây mới chỉ là những chuyện đầu đời, từ nay về sau còn nhiều biến cố khác lắm. Tập sống cho bản thân và gđ mình trước thì tốt hơn... Mình thực sự thấy lo nếu Hằng cứ sống mà nặng lòng mãi như vậy...

- ... Cảm ơn Tuấn...mình thực sự cảm kích đấy...

- Mình ko phải chỉ khuyên rồi để đấy đâu, có nhiều thứ đáng sợ và đau khổ... hajzzz... hơn cái tình đầu này của Hằng nhiều. Mà vẫn phải ngậm mình lợi qua nó để sống tiếp đấy!!!

- ... Mình biết chứ... mình cũng cần tg nữa...

- ... Hajzzz... Hằng chắc còn nhớ vết sẹo trên ngực mình chứ???

- ... Uhm, hôm Tuấn đá bóng mình có thấy rồi, bị làm sao mà sẹo lớn vậy???

- ... Để mình kể cho Hằng nghe chuyện này...

... ..

- ... Vậy là... mình thực sự ko ngờ chuyện của Tuấn lại như vậy... Mình xl nhé, vì mình mà hn làm Tuấn nhớ lại chuyện buồn...

- Ko cần phải xl gì hết... Mình đã sống cùng với nó trong suốt hơn 3 năm, thời gian cứ như vỗ vào mặt mình vậy... Nhưng lâu dần thì mọi thứ cũng dịu lại, rồi cũng quen... Khó khăn nhất chính là quãng thời gian ban đầu, nếu sống sót vượt qua thì mình sẽ thắng đc nó... Đó, đến giờ nếu như mình ko kể chuyện này ra thì chắc Hằng vẫn nghĩ mình đang sống vui vẻ, hạnh phúc trong 1 gia đình yên ấm có phải ko?

- ... Uhm...

- Mình rất ít khi bộc bạch những chuyện buồn riêng của mình với người khác... Kể ra thế này là mong Hằng giải tỏa đc tâm sự của mình, mạnh mẽ hơn chứ đừng yếu lòng nữa... khổ ra!!!

- ... Mình thực sự cảm ơn Tuấn nhiều lắm... tâm sự cùng Tuấn làm mình nhẹ nhõm đi khá nhiều...

- Bạn bè mà... lúc nào cần thì phải có mặt chứ!!!

- ... Tuấn này... mình nhờ Tuấn... 1 việc này có đc ko???

- Hằng cứ nói đi!!!

- Tháng này tháng sau... là anh ta... cưới rồi... ..

- Uhm, thì sao...

- ... Hôm đó... Tuấn đi cùng mình có đc ko... đi với danh nghĩa là ny của mình...

- Hả??? Uhm... Ờ... nhưng có nhất thiết là... phải làm như vậy ko??

- ... Xem như là Tuấn giúp mình... thoát ra khỏi chuyện này đi... đc ko!!!

- ... Hajzzz... Thôi đc rồi.. mình nhận lời...

Vậy là đã hơn 1 tuần kể từ buổi hẹn hò riêng lần 2 mà cũng như là lần cuối giữa tôi và Trà. 2 đưa lại trở về với cuộc sống riêng của mình như trước khi thân nhau. Thực ra thì Trà vẫn muốn giữ tình trạng thân thiết như trước, vẫn làm cái "đồng hồ báo thức" cho tôi vào sáng sớm và gửi những tin chúc ngủ ngon vào tối muộn. 2 ngày đầu tôi cũng tiếp nhận và hồi đáp như bình thường, sang đến ngày thứ 3 thì tôi nghĩ là nên bỏ "thói quen" ấy đi cho cả 2 thoải mái. 1 người thông minh như Trà tất nhiên hiểu ra ngay cái "thông điệp" tế nhị của tôi. Gặp nhau và nói chuyện những khi ở lớp hay khi ở giữa tập thể, bạn bè thì 2 đưa vẫn tự nhiên, bình thường như trước. Chỉ có những tin độc lập, về những chuyện riêng tư, tán tếu là ko còn nữa. Nút "reset" đã đc tôi thao tác và nó cũng thực hiện gần như triệt để những yêu cầu đc đề ra. 1 chút ngại ngùng, ngượng nghịu, áy náy về nhau trong tg đầu là ko thể tránh khỏi. Nhưng về lâu về dài khi tất cả đã trở về đúng với trật tự sắp xếp của nó thì mọi chuyện tốt cuộc cũng sẽ ổn mà thôi.

Cũng trong thời gian này, lớp tôi đã trải qua 2 trận vòng bảng của giải bóng đá toàn khoa. Khá may mắn là bảng này ko quá "xương xẩu" khi trình độ của 3 lớp kia có vẻ cũng ko chênh vênh hơn so với lớp tôi là mấy. 1 thắng, 1 hòa, chỉ cần trận cuối cùng ko thua là lớp tôi sẽ lọt đc vào TK.

- "YEAHHHH!!!!!!!"

Trận đấu này thì tôi đã chính thức đc góp mặt, giúp tuyến giữa và sức mạnh chung của cả đội tăng lên tương đối. Là trận quyết định để giành vé vào vòng trong nhưng lại diễn ra dễ thở hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều. 4 - 0 là tỷ số chung cuộc, tôi mặc dù ko ghi bàn nhưng như thường lệ vẫn giữ vai trò quan trọng trong lối chơi chung của toàn đội. Lọt vào vòng TK, sự sắp xếp phân cặp 1 lần nữa đưa đội tôi tái ngộ với đội xyz của thằng Đạt. Vẫn là 1 trận đấu căng thẳng và quyết liệt đúng như những gì mọi người đã dự đoán. Nó ko chỉ là trận đấu giữa 2 đội mà còn là cuộc đấu riêng giữa tôi và thằng Đạt. Trận này mặc dù thằng Đạt đá tốt hơn trận trước nhưng các

đồng đội của tôi trong 1 ngày thi đấu xuất thần, tiếp tục có cuộc lội ngược dòng thành công nữa với tỷ số 3 - 2, sau khi liên tục để cho đối phương vượt lên dẫn trước. Và ko biết có phải do cay cú vì trận thua này hay ko mà thằng Đạt sau đó đã khiến cho tôi vướng vào 1 vụ việc rắc rối ngay trước thềm Noel.

Hôm đó như thường lệ vừa tan học là Xuân chóa lọ mọ vào bãi lấy xe để cùng tôi về nhà. Đang đứng ngắm gái ở sân trường thì tôi bỗng nghe thấy có tiếng ồn ào, náo loạn phát ra từ bãi gửi xe. Quay lại nhìn thì thấy chính là Xuân chóa, đang nằm vật dưới đất sau khi bị ăn trọn 1 đạp khá mạnh vào người... Và thằng đạp nó ko ai khác... chính là thằng Đạt... Nào vừa kịp định thần sự việc thì chân tôi đã thoăn thoắt chạy gần đến địa điểm ầu ẩu...

- Nó làm gì mà mà mà đạp nó!!!

- ĐM tao thích thì tao đánh!!!

- Có sao ko Xuân???

- ... Ko sao... Học.. học... đm nó cố tình... gây sự với tao... Học - Xuân chóa vừa nói vừa thở dốc từng hơi. Kiểu này là bị nó đạp trúng be sườn nên hơi thở mới bị d ãn sốc như vậy. Để ý xung quanh thì thấy chiếc fu neo của Xuân chóa đã bị đạp đổ. Đờ mờ nhà nó...

- ... Tao vừa d ãt xe ra thì nó đ ãm vào... Học... Rồi gây sự với tao luôn...

- ĐM đ ãm vào tao thì phải ăn đ ãn, thế thôi!!! - thằng ôn Đạt tiếp tục vênh váo cái bản mặt tự mãn, bố đ ãi. Chắc nó vẫn nghĩ là có thể dễ dàng "ăn" đ ãc tôi như hôm nọ.

- Bây giờ 1 là mà mà xl bạn tao ngay ở đây, 2 là mà mà chịu ăn đ ãn!!!

- Ôi z ãi, tao sợ mà mà quá... Thích thì cứ đ ãn đây, tao n ãn n ãi đ ãy!!! Hê hê hê.

- ... Thôi bình tĩnh đi... Đừng có đánh nhau trong trường, đuổi học đấy... Tuấn ơi, mày đừng có chấp, kệ mn đi... Tuấn ơi, bình tĩnh đi đừng có đánh nhau ở đây...

Tiếng can ngăn từ Xuân chóa, 1 số sv và mấy đứa bạn cùng lớp tôi vang lên xung quanh. Nhưng nhìn cái bản mặt mất dạy, đang bành ra thách thức của thằng ôn Đạt làm tôi quyết định phải dấn cho thằng này 1 trận xứng đáng sau những gì nó vừa làm với Xuân chóa. Tay chân đã lạnh lặn trở lại, giờ thì tôi có thể thoải mái ra tay mà ko sợ vướng víu gì. Thằng Đạt có vẻ cũng nhận ra thái độ khiêu chiến của tôi nên vút ngay cái túi đeo xuống đất để vào thế. Tôi nhún nhảy theo từng nhịp di chuyển, tiếp cận dấn thằng Đạt. Thằng này có vẻ là lần đầu chạm trán với lối di chuyển kiểu "dị" của boxing nên tỏ vẻ hơi nghi ngại. Tôi tự tin tung ra 1 vài cú thọc tay đủ m ỡ khiến thằng Đạt luống cuống.

- "Hn tao sẽ cho mày biết thế nào là tốc độ ra đòn và thực chiến thực sự..."

Tôi nghĩ thầm trong khi vừa di chuyển vừa liên tục tung ra nhiều cú thọc thẳng tới tấp vào mặt thằng Đạt. Thằng Đạt đã bắt đầu nóng mặt, nhảy bổ vào tôi rồi tung ra liên tiếp những cú đập. Đánh đấm mà động cái là nóng nảy rồi cứ ỷ vào dùng thịt đè người như thằng này thì sớm muộn cũng thành cái "bao cát" cho đối thủ luyện tập.

- "BỐP!!!"

1 cú đấm ngang rất mạnh của tôi vào chính diện mặt thằng Đạt. Tôi có thể gây hơn thằng này về mặt ngoại hình nhưng về độ săn chắc và sức mạnh cơ bắp thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Còn nếu so về tốc độ và sức mạnh ra đòn thì tôi tự tin là thằng Đạt đều thua kém tôi. Điều này tôi đã kiểm chứng đc phần nào qua lần xô xát ở trận giao hữu lần trc. Tập boxing thực chiến gần 3 năm nên tôi khá cứng và lỳ trong đối kháng.

Nhận thấy thằng Đạt hơi choáng sau khi ăn trọn cú đấm vừa rồi, tôi tiếp tục tung ra liên hoàn các cú đấm khác vào mặt, đầu và bụng...

- YYAAHHHH...!!!

Thằng Đạt bị tấn công tới tới tấp mặt mũi thì như 1 con thú bị dồn đến bước đường cùng. Hét lớn 1 tiếng r ã vung tay, bật người tung ra liên tiếp những cú đấm vòng c ãu trong giận dữ. Tôi bình tĩnh di chuyển zíc zắc theo vòng tròn, vừa tránh những cú đấm của thằng điên này, vừa để ngắm ng ãm chờ cho nó bị hụt hơi... ... Thời cơ cuối cùng r ãi cũng đến, động tác của thằng Đạt ngày 1 chậm d ãn. Tôi mở hơi lấy lực lao vào, 2 tay thoãn thoắt gạt, vẩy, đấm, móc liên tục vào mặt và bụng thằng Đạt. Thằng Đạt lúc này quả thực đã thành cái "bao cát" đúng như tôi dự liệu.

- "BỤP...!!!"

1 cú đấm móc thẳng đúng bản sắc "nốc ao" của boxing đc tôi "dành tặng" cho bộ xương hàm của thằng Đạt. "Cục thịt" hơn 1m8, nặng g ãn 90k giờ đây đang nằm sõng xoài ngay giữa bãi gửi xe. Trước ánh mắt bàng hoàng và e dè từ những người xung quanh, khi chứng kiến toàn bộ sự việc từ đ ãu đến cuối...

- Mấy cậu kia dám đánh nhau trong trường hả...!!!

1 vài tiếng quát rất to vang lên, là vài tay bảo vệ cùng 1 số người trung niên, dáng vẻ "cán bộ" đang đi nhanh tới... Là giảng viên trong trường thì phải...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 33

- Sau sự việc lần này mà vẫn tái phạm thì trường này ko dung dưỡng cho cậu thêm 1 lần nào nữa đâu. Cậu hiểu chứ!!!

- Dạ, em hiểu thưa thầy.

- Quyết định lần này của tôi cũng là vì cái sự nề. Cậu đừng để phụ ơn những người vừa cứu cậu trong gang tấc.

- Dạ...

Lời thầy hiệu trưởng vẫn còn văng vẳng xoáy bên tai dù tôi đã xuống đến sân trường. Hajzzz, cái ngôi trường này... chỉ cách đây 1 tuần thôi còn tưởng là phải rời xa nó rồi. Thiên hạ nói ko sai "nhất thân, nhì quen, tam quyề, tứ chê". Nhà thằng ôn Đạt sau chuyện nó bị tôi hạ đo đất thì làm ân ỉ, om xòm lên. Chẳng biết kiếm đâu đc cái giấy giám định thương tật sau vụ đánh lộn rồi đe dọa đòi kiện tôi vì tội hành hung, còn đờ này nọ. Về phía nhà trường thì 2 thằng bị khép vào diện kỷ luật mức nặng về hành vi gây rối trong phạm vi nhà trường và treo lơ lửng trên đầu 2 cái "án" đuổi học hoặc tăng ca. Tưởng thế là đi toi cuộc đời thì "quý nhân" 1 lần nữa xuất hiện, hay chính xác hơn là bạn tốt thì ko bỏ nhau. Lần này là Xuân chóa và gia đình họ hàng nhà nó chứ ko phải là a.Mạnh (1 phần là do tôi ko báo) cứu tôi 1 bàn thua trông thấy.

Người đời vẫn thường khuyên "chớ nhìn mặt mà bắt hình dong", quê tính lẽ ko có nghĩa là ko có thế lực so với dân thành phố hay thậm chí là thủ đô. Bố mẹ Xuân chóa có thể chỉ là dân kinh doanh và quan hệ trong ngoài bình thường. Nhưng họ hàng chú bác ruột thịt nhà nó thì... sau chuyện lần này tôi mới biết toàn là "hàng khủng long" trong và cả ngoài

"lu ờng". Thằng cháu đích tôn gọi điện về trình bày sự vụ thằng bạn thân vì giúp mình mà bị liên đới. Vậy là trong có 3 ngày sau đó, chẳng hiểu "lệnh" từ đâu đưa xuống mà nhà trường ngay lập tức đưa mức kỷ luật của tôi vào khung "thử thách" vì xem xét tới yếu tố hoàn cảnh gia đình. Về phía nhà trường Đạt nghe nói "lệnh" đc giáng thẳng tới tai bố nó, sang đến ngày thứ 5 thì tự giác im luôn cái lá đơn "tố cáo" cùng với sự lắng xuống của sự việc.

Ngày hn thầy hiệu trưởng gọi tên lên căn vặn cũng là tròn 1 tuần cái sự việc rắc rối ko đâu kia trôi qua đời tôi... Phù... chỉ có 1 tuần mà trải qua biết bao cung bậc cảm xúc từ tức giận, uất ức, bức xúc cho tới hy vọng, nhẹ nhõm, thanh thản... Tiên sư cha lũ khốn bắt nạt người yếu cơ, may thay có nhà Xuân chóa đỡ cho kịp thời ko thì tôi cũng khó yên thân với cái thằng ôn dịch kia. Tự nhủ và rút ra kinh nghiệm cần phải bình tĩnh và... thâm độc hơn nữa ở những lần sau này.

- HAHHAHA, chúc mừng ông bẹn thoát chết trở về.. ĐM nhà nó, tôi đang định nhờ hội SV can thiệp nếu có biến... Đờ mờ nhà thằng chó ấy bản bựa nhỏ... Thôi, chú ko sao là may r ỡ, lát về khảo nhá... HAHHAHA

Lũ bạn trong lớp vốn vã và quan tâm tôi khi biết tin dữ ko còn... Hajzzz... phải bỏ cái lớp này mà đi thì tôi cũng thấy buồn lắm đấy. 2 ngày đầu sau khi nhận quyết định kỷ luật sơ bộ của nhà trường, quả thực ngoài thái độ bức tức, ức chế thì trong tôi còn có 1 chút hoang mang và buồn bã. Tiếc cái công học và tình cảm tìm đc ở cái tập thể này. Cảm hứng để tôi thoát khỏi vỏ bọc của sự cô độc, vô cảm với cuộc đời 1 phần cũng chính là nhờ tình cảm của những con người trong cái tập thể này mà ra. Hn chính thức "nguyên vẹn" trở về mới thấy trân trọng hơn những cá thể tồn tại xung quanh mình trong cái căn phòng "định nghĩa lớp" này.

Dù vậy vẫn còn 1 chút áy náy đọng lại trong tôi sau dư vị của sự việc trên. Ngay sau khi vụ ẩu đả xảy ra và tên tôi đc liệt vào danh sách của hội đ ồng kỷ luật thì cả lớp đều biết tin. Rất nhiều cuộc gọi, tin hỏi han, an ủi, động viên đc bạn bè gửi đến qua đt, face cũng như chat... Nhưng ở vào thời điểm đó thì tôi đâu còn tâm trí để chuyện trò ko đâu ko cuối khi biết chắc nó sẽ chẳng giúp đc gì cho hiện tại của mình. Bạn bè quan tâm nhau dĩ nhiên là đi ầu tốt, nhưng đôi khi sự chân thành thái quá cũng dễ khiến cho

người nhận nó cảm thấy khó chịu vì bị làm phiền. Và 1 trong những "sự chân thành" ko may mắn đó... chính là của Trà. Sau 1 ngày đã tiếp nhận khá khá cuộc gọi và tin từ bạn bè, cộng hưởng với tình hình sự việc ngày 1 t ối tệ dù đã đc Xuân chóa trấn an. Tôi đâm thấy phiền hà bởi cái âm thanh nheo nhéo từ đt, nick chat hay face vang lên mỗi khi có tin đến... Trà gọi 3 cuộc tôi đều ko nghe, Buzzz nick tôi cũng mặc, nt quan tâm hỏi han thì mãi tới hơn 3 tiếng sau tôi mới miễn cưỡng rep lại bằng 1 dòng tin cụt ngủn.

- "Thanks Trà quan tâm nhưng thực sự mình đang cần sự yên tĩnh!!!"

Vậy là cắt đuôi đc cô nàng suốt từ hôm đó cho tới tận mấy ngày sau khi tôi "toàn vẹn" trở về Định gọi cảm ơn nhưng nghĩ ko thực sự cần thiết nên tôi chỉ chủ động gửi 1 tin.

- "Mình cảm ơn sự quan tâm của Trà rất nhiều. Hôm trước có đi đâu gì ko phải, nếu bỏ qua đc thì bỏ qua cho mình nhé!!!"

- "Uhm, Trà ko có nghĩ gì đâu. Tuấn ko sao vậy là tốt rồi!!! Sau này nhớ giữ mình hơn nhé!!!"

- "Okie, thanks Trà nhiều!!!"

... Vậy là kết thúc cuộc đối thoại bằng 3 dòng ký tự... dường như công cuộc "reset" của tôi đã thành công triệt để. Khách sáo - hay đúng hơn là 1 khoảng cách thực sự đã dần hình thành giữa 2 chúng tôi. Vậy cũng tốt, sau từng ấy chuyện xảy ra chỉ trong có 1tg ngắn, thì đi đâu tôi muốn làm nhất lúc này là chính cháy hết mình với trận BK sắp tới và sau đó là lên 1 chương trình thật bận rộn cho kế hoạch làm thêm kiếm tiền. Chuyện tình cảm... - gốc rễ cho mọi rắc rối của tôi sau 3 tháng - ... có lẽ đành phải gác qua 1 bên thôi... Vì cái duyên của tôi chắc nó còn chưa tới...

- Có sao ko Tuấn? Máu chảy đằm đằm suốt cả h1 thế kia, lát dễ choáng lảo... Ra đây để tót cần máu cho...

Tiếng đồng đội và mấy bạn nữ trong lớp quan hoài khi nhìn vào vết thương khá lớn ở đùi mà tôi dính phải trong h1 của trận BK giải bóng đá toàn khoa. Trận này đội tôi đụng độ với chính đội xxx khóa trên lớp gã công tử - bạn trai mới của Trà. Và ko biết do vô tình hay hữu ý mà trận đấu hn tôi đc đặc cách "chăm sóc" bằng đủ thứ tiểu xảo từ đối phương. Vết rách lớn trên đùi này trùng hợp lại chính là "tác phẩm" vào bóng bằng găng giày mà gã công tử dành cho tôi sau 1 pha truy cản trái phép. Vị trí phần mềm và lại thường xuyên vận động nên máu từ vết thương cứ rỉ ra ko ngừng trong suốt h1 và 1 nửa H2. Phút thứ 75 khi tỷ số vẫn đang là 3 - 2 nghiêng về đội của tôi, tôi bắt đầu có dấu hiệu xuống sức bởi cường độ hoạt động, vết thương và đặc biệt là những pha phạm lỗi, chơi xấu ko ngừng nghỉ của đối phương...

- "HOÉTTTT...!!!"

Trọng tài lại thổi phạt bởi đội xxx tiếp tục có 1 pha triệt hạ nữa dành cho đôi chân của tôi. Thêm 1 vết thương ở mắt cá phải khiến tôi ko thể tiếp tục chiến đấu cùng các đồng đội. Ra sân với những bước chân tập tễnh và rỉ máu mà thành quả đánh đổi là 1 cú đúp. Tuy vậy lợi thế dẫn bàn ko đc đội tôi duy trì cho đến hết trận. Những phút cuối cùng, sau rất nhiều nỗ lực dồn ép thì đội xxx cũng đã có đc bàn thắng gỡ hòa, kéo trận đấu vào loạt "đấu súng". Đội của tôi cho dù có gk Vũ bắt khá tốt nhưng những chân sút pen ngoài Kiên thì còn lại khá tởm nên đành chịu thất bại tức tưởi trên chấm luân lưu may rủi. Những tiếng thở dài tiếc nuối, tiếng la ó bức xúc vì lối đá rần và hành vi thô bạo liên tục phát ra từ phía cđv lớp tôi. Âu thì cuối cùng chúng tôi cũng đã đi đc đến áp chót, chỉ cách vạch đích có 1 trận đấu cuối cùng nữa mà thôi. Đi ầu mà trước khi giải đấu bắt đầu chẳng mấy ai trong đội nghĩ tới chứ đừng nói là tin tưởng. Tóm lại có chơi có chịu và với chúng tôi thì đây vẫn là 1 giải đấu thành công và đáng nhớ.

Kết thúc không khí sôi động của cầu trường, tôi lại trở về với 1 môi kiến thức lý thuyết để chuẩn bị những môn thi cuối cùng còn sót lại trước khi nghỉ tết. Nhõ ra nhõ vào cũng đc vài 3 mớ chữ, lại tí toáy làm chút nhạc và xem tin cho thư thả đầu óc. Lọ mọ 1 lúc, tôi vô tình click vào 1 tap

ảnh có liên quan đến Trà. Cũng phải hơn 1 tháng tôi ko vào face của Trà kể từ ngày cô nàng thay đổi trạng thái quan hệ. Định close luôn theo quán tính thì do dự thế nào... 1 chút tò mò nổi lên tôi lại kéo chuột "tham quan" 1 số stt của Trà trong thời gian gần đây... ... 1 stt đc đăng trùng với thời điểm tôi "dính án"... khá bất ngờ khi hiện trên màn hình chính là món quà "dị hợm" mà tôi tặng Trà vào buổi hẹn dạo nọ. Chiếc bình xịt hơi cay màu vàng dịu đc tôi trang trí thêm 1 hình mặt cười ngộ nghĩnh dán ở thân... Thì giờ ở trên nắp lại có thêm 1 hình mặt nhăn dán đối diện với hình mặt cười. Bên cạnh tấm ảnh chỉ vồn vện những ký tự "???" "!!! ..." và ko có 1 lượt like hay cmt nào nên khả năng đây là stt chỉ đc gửi riêng cho 1 mình tôi. Con gái sao cứ thích làm mọi việc trở nên phức tạp bằng những thứ khó hiểu như vậy???

- "Toét... Toét..." - bỗng có tn đến... và là số của Trà...

- "Tuấn đọc r ồi đúng ko? Tối nay gặp nhau đc chứ? Mình có chuyện muốn nói với Tuấn?"

Cái gì đã qua thì dứt điểm cho nó qua luôn đi... Hajzzz... Lần này có nên đi hay ko...

- "8 rưỡi mình dạy v ề lúc nào qua mình gọi."

... Thôi thì cứ gặp nhau l ần nữa cho mọi chuyện dứt điểm l ần chót vậy...

9h kém tối - Rời nhà My, tôi chạy xe sang khu nhà Trà, mùi hoa ngan ngát thoang thoảng bên đường vẫn ko làm lòng tôi hưng phấn lên chút nào. Cảm giác bây giờ đã khác trước khá nhiều... Ko giống như 2 l ần trước, l ần này thì Trà đã chủ động đứng đợi tôi ở trước cửa nhà.

- Đợi mình lâu chưa???

- Mới thôi, nhưng mà lạnh chết cóng r ồi này!!!

- Hi, vậy... giờ đi đâu nhi??? - lại thêm 1 lần nữa tôi động lòng vì sự đổi
ngôn trong lần đối thoại lần này.

- Tuấn vẫn nghiện món hào nướng chứ!!!

- Món đó ngon nhưng ăn nhiều cũng thấy ngấy. Đi ăn kem cho nhẹ
nhàng nhé!!!

- ... Ờ... kem à... Uhm, vậy thì kem, hi!!!

Lại là 1 tối dạo bước tản mạn quanh bờ hồ với que kem ngọt lạnh trên
tay, vãn ánh đèn cao áp vàng rọi trên cao hắt qua kẽ tán lá những chùm ánh
sáng mờ ảo làm không gian xung quanh thêm phần mơ hồ, ảo diệu. Cơ mà
hôm nay ko thể vui và thoải mái như lần tôi đi cùng My, đơn giản vì hn ko
có chợ đêm phố cổ và cảm xúc với người đồng hành hn cũng đã khác xưa
khá nhiều.

- Trà mới chưa, ra ghế đá kia ngồi cho thoải mái nhé!!!

... Tĩnh lặng - 1 khoảng lặng tồn tại giữa tiếng khuấy nước nhẹ nhàng
của sóng hồ, tiếng vi vu thoang thoảng của gió trời, tiếng còi xe, động cơ
di chuyển, tiếng nói cười, gọi nhau í ới của những cá thể khác tồn tại xung
quanh. Nhưng khoảng lặng ấy vẫn bao trùm lấy toàn bộ không gian giữa 2
chúng tôi lúc này.

- Dạo này vẫn khỏe chứ?

- ... Uhm... Tuấn thì sao. Vết thương hôm đá bóng... đã đỡ chưa?

- ... Uhm, ko sao...

- Để mình xem thử... đc ko?

- Đỡ nhiều rồi... cứ để tự nó khỏi thôi.

- ... Uhm... Mình xl nhé, tại ny mình mà...

- Mình vẫn chờ chuyện Trà muốn nói đây... Có chuyện gì muốn nói, Trà cứ nói hết đi.

- Tuấn còn nhớ buổi hẹn lần trước Tuấn hỏi mình câu gì chứ!!!

- Mình vẫn nhớ!!!

- Khi đó Tuấn nói Tuấn có đáp án của riêng Tuấn... vậy đáp án là gì...

- Là ko gì cả... coi như giữa 2 chúng mình chưa có chuyện gì xảy ra... Từ giờ về sau vẫn sẽ là bạn!!!

- ... Uhm... vậy giờ Tuấn còn muốn nghe câu trả lời của mình chứ???

- Mình nghĩ... thực sự ko cần đâu...

-

- Sau 1 tháng vừa rồi thì mình tự thấy cái tình cảm của mình nó đến nhanh và đi cũng nhanh. Có thể chỉ là tình cảm ngộ nhận nên mới vậy, bản thân mình nhiều khi còn ko hiểu đc chính mình nữa Trà ạ. Vậy nên những gì mình nói ngày hôm đó... cứ coi như nó chưa từng xảy ra đi. Bọn mình vẫn là bạn bè của nhau như hồi mới quen biết.

- Uhm... Tuấn đã nói như vậy thì tốt rồi... .. Vậy cứ là bạn bè tốt của nhau khi còn có thể nhé!!! - Trà mỉm cười rồi nhìn về phía xa xăm. Đường như có 1 chút gợn trong ánh mắt trong veo ấy.

Vậy là 1 cái tết Nguyên Đán nữa lại qua đi, tết này tôi về quê thấp hương cho đỡ rảnh ở nhà a.Mạnh và về quê Xuân chóa là chủ yếu. A.Mạnh "mừng tuổi" cho tôi 1 con "xích thố" Ju cảm, cơ mà chạy vẫn còn khá ngọt nước . Về quê Xuân chóa thì bố mẹ và họ hàng nhà nó cũng có cảm tình

với tôi. Biết là bạn thân, ngày ngày ăn - ở - thông nhau cùng thằng cháu đích tôn của cả dòng họ nên quý tôi lắm. Cảm cái tình cảm chân thành mà mọi người xung quanh dành cho mình nên cái tết năm nay với tôi cũng ấm áp hơn phần nào.

Sau 3 tuần nghỉ tết, tất cả lại trở về với guồng quay học tập và làm việc trước đó. Thời điểm này tôi bàn với Xuân chóa hạn chế chơi lại, bắt đầu nghĩ cách kiếm thêm tiền. Quê Xuân chóa đc cái có 1 số đặc sản tương đối hấp dẫn. Nó lại có thể nhờ người quen bắt mối đc những nhà chuyên cung cấp đặc sản ở quê với giá tốt rồi theo xe dịch vụ của người trong họ vận chuyển hàng lên HN. 2 thằng tiếp tục lọ mọ trên face và các diễn đàn có độ tương tác lớn để thiết lập kênh bán hàng. Chăm chỉ post bài, kết bạn, đi off để tạo mối liên kết giữa các thành viên "gạo cội". Kiên trì sau 3 tháng làm thử nhỏ lẻ, vừa làm vừa học, vừa rút kinh nghiệm, cộng thêm khéo léo và 1 chút may mắn. Cuối cùng 2 thằng cũng tạo đc 1 "kênh" có tiếng cho riêng mình trên 2 dd tương đối lớn và có nhu cầu cao về mảng thực phẩm. Cũng nhờ quãng tg này mà Xuân chóa chú tâm vào học hành và làm việc hơn, game ghú g ãn như bỏ qua 1 bên. 2 thằng thay phiên nhau chăm "kênh" và chạy ship lòng vòng quanh HN mỗi ngày. Xác định ngay từ đầu là làm d ãn cho quen và tập thói "năng nhặt chặt bị". Nên cả 2 thằng đều gắng g ãng để ko nản hay ngại khó ngại khổ những lúc hàng đi chậm hay bị ship "lừa". Có nhiều hôm hơn 11h tối mà vẫn phải lọ mọ tìm địa chỉ ngoài đường để giao hàng. Công sức ko mất quá nhiều nhưng cái thử thách là sự kiên trì khi lợi nhuận thu đc ko quá cao và cách phối hợp với nhau trong làm ăn sao cho đ ãng thuận v ề nhiều mặt.

Tháng 6 đã tới gần, tg trôi đi cứ như bóng câu qua cửa. Tôi vẫn ngày làm 3 việc, đi học, chăm kênh - chạy ship, gia sư cho My và Ly. Là thời điểm nc rút cho kỳ thi ĐH nên tôi cố gắng "d ãn toa" hết mức cho 2 con bé này. 1 chút áy náy vì lỡ thất hứa với My vụ học võ làm con bé cứ lầu nhàu suốt từ h ãi tay tôi lạnh lặn. Nhưng thực tế mà nói đến bản thân tôi có muốn đi học cũng còn thấy khó vì lớp đó tập theo đủ các ngày trong tuần chỉ trừ t7, CN. Lịch học, dạy và công việc gần như chiếm hết tg chính của

cả 2ae nên dù muốn hay ko thì cả tôi và My cũng đều phải dẫn lòng mà chờ cho đến khi kỳ thi "vũ môn" này qua đi.

Tối hôm đó vừa kết thúc buổi ôn luyện thì tôi nhận đc cuộc gọi của Xuân chóa kêu về nhà lấy hàng rồi ship gấp qua khu SkyCity giúp nó vì nó đang bận đi chơi vs bạn gái. Đệt là mệt, tưởng đc nghỉ thì giờ lại phải vòng về mua đường rồi học tốc phi thật nhanh đến giao hàng cho khách đúng với tiêu chí "ngon - nhanh".

Cơ mà cỡ hết sức có thể thì cũng phải hơn 30' sau tôi mới niền nở giao hàng tận tay đc cho khách kèm 1 câu thắc mắc bằng quơ .

- Sao ship nội thành gì mà chậm thế hả em??? ()

Ờ mờ Xuân chóa vì gái quên tiền, quên ae là đây. Tôi thở dài thườn thượt đứng đợi thang máy thì bỗng nghe có tiếng động lạ kin kít ở đằng sau. Quay lại thì thấy 1 con cún vàng óng, be bé như con mèo, nhìn bộ bẫm khá xinh. Chắc là chó tây hoặc lai vì nó khá... ngu. Tạch, tạch vầy vầy ra hiệu vài cái là nó đã yên vị ngoan ngoãn trong lòng tôi. Ko rõ con này chạy lạc từ đâu ra vì tôi đã bấm chuông hỏi hết các phòng trong tầng này mà họ đều ko nhận.

- "Thôi thì tao nghèo thì mày về ở với tao còn hơn lang thang vào quán 7 món!!!" - tôi thích thú với ý nghĩ của mình khi đứng ngắm con cún trong thang máy. Ra đến khu để xe thì chợt nghe thấy 1 tiếng gọi lãnh lót vọng ra

- Này anh kia... Đứng lại đã...

Tôi quay lại thì trước mặt là 1 cô nàng ăn mặc khá buồn cười với cái áo sơmi kiểu chùm thân, quần bò sọc. Chân thì 1 dép xanh, 1 dép hồng xỏ lộn đang hót ha hót hải cong @ss chạy đuổi theo về phía tôi.

- Trả con cún lại đây... Định ăn trộm hả!!! - cô nàng nói rất to khiến mấy tay bảo vệ ở gần đấy bắt đầu để ý.

- "W.T.F - con dở này..." - tôi bực mình nghĩ thầm.

- Ô hay, cô bị dẫm à... Sao tự nhiên lại đi nói người khác như vậy.

- Ko trộm mà người ta gọi từ ở chỗ chờ thang máy mà đi cứ như chạy thế à. Ko trộm thì là gì!!!

- ... Ơ... À... Thế chắc là lúc đó tôi nghe tai nghe nên ko biết...

- Già m òm ko đc giờ định chống chế à!!!

- Chuyện gì đấy hả em???

Mấy tay bảo vệ đi đến gần để hỏi chuyện. Chắc thấy gái ngon nên định nhân cơ hội "chim chích" đây... Cơ mà cũng rách việc vì xe tôi lại đang đỗ ở đây. Mẹ kiếp...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 34

- Phải rồi, đúng là cậu này lúc nãy với chị đi tìm chủ cho con cún này. Chủ với tớ kiêu gì mà ở CC cũng để lạc đc!!!

Tiếng chị khách hàng vừa rồi của tôi xác nhận khiến cho mọi việc minh bạch 1 cách rõ ràng. Hơi bực bội vì mình làm phúc mà suýt chút nữa phải tội, cũng may là 2 anh bv nhà nhận trong xử lý nên đừng ý theo tôi lên trên tầng để chứng thực cho tôi.

- Thôi, vậy chuyện ko có gì đâu em ạ. Cậu này cậu ấy vô tình thấy chó lạc thật.

- ... Vâng...

- Ê ku, tao đi rồi thì nhớ tự giữ mình nhé. Ko tin đc chủ mà đâu, hehe

- ... Anh nói cái gì đấy hả... Nói lại xem nào!!!

- Hehehe... hì hì - tiếng tôi và anh bv cười rần rần, nghe rất bựa.

- ... Này ... Anh kia... "Bốp" ai cho liếm tay người lạ hả... Người xấu thì sao!!!

- Hehe... "Bốp" là tên mà à... Bắt tay cái nào...

- Anh làm cái gì đấy... bỏ tay ra... Đừng có sờ vào chó của tôi!!!

- Tôi mà nhanh chút nữa thì chó của cô thành chó của tôi rồi đấy biết chưa, Hehe... Cô vẫn còn nợ tôi câu cảm ơn đấy...

-

- Khát quá... Nhà cô cũng ở đây phải ko, cho tôi xin cốc nc nhá, nãy trèo bộ mười mấy tầng lên đây mệt quá!!! - khu Sky City độc quyền thang máy cho cư dân nên người ngoài ko dùng đc

- Ko!!! Lúc nãy anh đi xuống bằng thang máy còn gì... Tưởng tôi ko thấy gì à!!!

- ... Là chị khách vừa rồi cho tôi đi nhờ...

- Kìa em, người ta giúp mình thì cũng phải cảm ơn lại chứ!!! - anh bv này có vẻ cũng khá "khoái" tôi.

-

- ... Hajzzz... Thôi, em chào anh ạ... Chào Pop nhé... - tôi thở dài thườn thượt khi nghĩ tới quãng đường 15 tầng thang bộ tiếp theo (12 tầng và 3 tầng hầm).

- Thôi, chờ thang máy rồi đi cùng luôn em ạ. - anh bv có ý tốt.

- Anh định làm trái quy định à??? - con bé kia chêm mỏ vào phá đám, đờ mờ nhà nó chứ

- ... Ờ... ừ thì... coi như là...

- Thôi anh ạ, em cảm ơn, em về nhé... - tôi nói khi tay đã chạm vào cửa thang bộ.

- Này anh... .. cảm ơn... anh... về chuyện lúc nãy... Nếu anh vẫn khát thì... nhà tôi có nước đấy...

Nhà cô nàng này ở tầng 15, nghĩa là con Pop đã đi lạc tới tận 3 tầng nhà. Cầu thang bộ ở tầng này lúc tôi lên thì đã thấy hé cửa nên khả năng

con Pop lang thang theo lối này rồi đi lạc xuống tận tầng 12. Đúng là chó vs má hiểu động.

- Xin mời!!!

Tôi theo lời mời bước vào nhà, 1 căn hộ khá đẹp và rộng, chắc cũng phải > 100m². Tầng view hướng ra bao quát những con phố lớn nên cảm giác không gian vô cùng thoáng đãng và hiện đại. Hajzzz... Đúng là có tí ền sướng thật, tối tối đứng tựa cửa sổ ngắm nhìn trời đất, phố phường và những con người nhỏ nhoi bên dưới mới thấy việc tận hưởng "tầng cao" nó thú vị như thế nào.

- Uống gì? - cô nàng hỏi hàm hồ.

- Cái gì mát 1 chút, ngon nữa thì càng tốt!!! - tôi đòi hỏi.

- "Véo" ... - Cô nàng mở tủ lạnh rồi ném về phía tôi 1... chai Ken

- "Bụp" ... Úi... cô bị hâm à... nhớ tôi ko bắt đc thì sao!!!

- Phản xạ cũng tốt đấy... Cần khai ko... Đây...

- "Ừc... ực... " - từng ngụm bia mát lạnh trượt vào cổ họng cuốn trôi đi hết cái cảm giác khô căng, đặc quánh đang ngự trị trong tôi nãy giờ. Chạy lên chạy xuống để đc 1 ngụm bia ntn xem ra cũng ko quá lỗ vốn.

- Rượu ko?

- ... Khà... Rượu gì?... Ấy đừng có ném nữa... Vodka à!!!

- "Ừc... " ... Đây... - cô nàng ko nói gì, cầm chai lên và tu 1 hơi, cái tư thế uống rượu khá "khó coi" ... Sau 1 ngụm "thỏa mãn" mới đặt xuống bàn hướng về phía tôi.

- "Bố đ' uống thừa nhé" - tôi hậm hực nghĩ thầm, trong khi mắt tiếp tục đảo quanh quan sát kiến trúc và cách bài trí của căn phòng.

- Cô học Karate à?

- Sao biết?

- Ảnh lù lù kia còn gì - tôi chỉ vào 1 bức ảnh nhỏ trên kệ tv, hình ảnh cô nàng đang mặc võ phục Karate. Dù mang trên mình diện mạo võ sinh nhưng quả thực cô nàng vẫn rất xinh đẹp. 1 vẻ đẹp cuốn hút khá... khó tả.

- "Kít... Kít..." - tiếng con Pop đang nghịch 2 chân của tôi, con cún này có vẻ cũng thích mình.

- Hầy... nãy mà tao nhanh chân chút nữa là mày đc về ở với tao rồi... Ở đây buồn chứ gì!!!

- "Kít... Kít" - 2 con mắt thao láo, to tròn, mọng nước của Pop cứ ngẩn ra nhìn tôi. Nhìn nó thật đáng yêu.

- Anh lại nói linh tinh cái gì đấy... Sao lại biết nó buồn... Hay là hiểu tiếng... của nó à, Hahaha - chắc nó định nói là "hiểu tiếng chó"

- Đoán mò thôi... nó ở cùng cô mà vẫn phải ra ngoài lang thang chơi 1m... Chắc là ít người chơi cùng nên nó mới vậy!!!

- Đúng là đoán mò... là do tôi quên ko đóng cửa nên nó mới chạy ra ngoài thôi... Pop nó còn trẻ con nên mãi chơi lắm!!!

- Hehe, cô ko mãi chơi chắc... mãi xem phim đến chó của mình ra ngoài mà cũng ko biết!!! - tôi liếc cái màn hình tv đang chiếu "Vượt ngục" mà từ lúc vào nhà tôi đã thấy mở sẵn. Cô nàng này tính nết xem ra cũng khá lờ đễnh và bát nháo.

- ... (Nhìn ngang nhìn dọc)... Ai bảo anh thế... Ai bảo là tôi mãi xem cái phim này... Anh... cười cái gì hả ()...

- Hehehe... - tôi ko nói gì mà chỉ khẽ liếc xuống dưới chân cô nàng rồi cười đều.

- ... Ở... ... Thế thì... làm sao mà phải cười... Vô duyên... nhìn cái mặt toan hoản!!!

- "Toen hoản???" - 1 chút hoài niệm gọn "sóng sánh" vài nhịp trong lòng tôi rồi lập tức bình lặng trở lại.

- Pop... tạch tạch... Ở lại ngoan nhé, lần sau ko tự ý đi lang thang nữa biết chưa... Rồi... tao về đây.

- "Kin... Kít" - con Pop có vẻ hiểu ý, cứ liêm láp rồi sán vào lòng bàn tay tôi. Nó có vẻ cũng ko "ngu" như tôi tưởng lúc đầu.

- Cô này... giờ... có thể giúp tôi đi ké thang máy xuống đc ko!!!

- Anh có chân thì tự đi. Thang này chỉ dành cho dân ở đây thôi. - cô nàng kên kiệu xen chút cong cớn, chắc là muốn trả đũa tôi chuyện vừa rồi.

- Tao về nhé!!! - tôi chào con Pop lần nữa rồi đi thẳng luôn. Ko cần thiết phải nài nỉ gì thêm những hạng vừa giàu vừa kiêu vừa khinh người như vậy làm gì. Chỉ là 18 tầng thôi chứ có là bao!!!

Lại thêm 2 tháng nữa qua đi, vậy là đã tròn 1 năm đh cũng như 1 năm tôi đến với cái mảnh đất "Thánh" này. Hn ng ồi đây, cùng gia đình của My và Ly trong 1 nhà hàng ấm cúng mà tôi thấy lòng mình thật hoan hỉ.

- Ly này 2 gia đình cô chú mời riêng Tuấn. Nhờ cháu rất nhiều mà 2 em nó mới thành tựu đc như ngày hn. Thực sự là các cô chú đầu rất ghi nhận.

Bữa tiệc ngày hn là để mừng cho 2 học trò, 2 người em của tôi. Ko phụ công của người thầy, thằng anh này đầu đã đạt đc mục tiêu của mình - đổ vào trường đh xyz nơi tôi đang theo học. Không khí ấm cúng và tươi cười diễn ra trong suốt bữa tiệc, My và Ly thì vẫn xinh tươi và troll tôi như mọi ngày. Tôi tự thấy toại nguyện vì những công sức đóng góp của mình đã ít nhiều giúp ích đc cho 2 con bé. Đây là 1 niềm vui thực sự, niềm vui của 1 người trong cuộc, 1 người quan sát. Chứng kiến từng bước đi từ những

ngày đầu của học trò cho tới khi đến đích là 1 trải nghiệm chân thực về trách nhiệm, cống hiến và chứng kiến thành quả.

- "Tít... Tít..." - là tn My gửi cho tôi, con bé vừa rời bàn tiệc đc vài phút.

- "Anh ra ngoài đi, em nhờ cái này chút!!!"

Hajzzz... đang bóc dở con tôm béo thì chớ... Lò dò đi ra ngoài hành lang thì chẳng thấy bóng dáng My đâu, bố khỉ... troll cả năm chưa đủ à. Tôi vừa rút đt định gọi thì...

- ÒA... Hihhi - 1 tiếng "Òa" khá to khiến tôi giật mình, tiếp theo là 1 cái ôm chầm nữa sau lưng. Đây vốn là trò quen thuộc My thường troll tôi vào những lúc tôi bước ra từ WC hoặc lang thang ở ngoài cầu thang hút thuốc cho 2 đứa nó làm bài.

- ... Ấy dà... Lên đh rồi mà còn nghịch mấy trò này nữa thì chóa nó yêu đời em!!!

- Thế anh làm chóa ná (), hihhi

- Chít giờ... Thế sao, gọi anh ra đây có chuyện gì ko? Hay là chỉ troll thôi.

- Anh này... ..

- Sao thế... .. Ở kìa... My...

- Mình yêu nhau đi... - My bất ngờ ôm chầm tôi lần nữa, lần này là ở trong lòng.

- ... Nào... em làm gì vậy... Đùa gì kỳ thế... Người ta nhìn thấy bây giờ...

- Em ko đùa đâu... Mình yêu nhau đi anh!!! - Vòng tay My ngày 1 siết chặt hơn, giọng nói thủ thỉ, thẫn thẫn. Dường như có 1 sự khác biệt thực sự so với những lần đùa trước đây.

- ... Nào... ko bỏ ra là anh giận đấy...

-

- Có bỏ ra ko...

- Trả lời em đi rồi em bỏ!!!

- Ko!!!

- ... Tại sao??? - My rời khỏi lòng tôi, cất tiếng hỏi với vẻ mặt oán trách.

- Tại ko thể yêu nhau, vậy thôi. Làm bạn, làm em gái của anh như cũ thì ae mình mới bền đc.

- Em ko muốn... em ko biết là anh có hiểu hay ko nhưng em đã đợi để nói đi đâu này từ lâu lắm rồi. Em cố gắng theo anh học, nỗ lực ngày đêm để đỗ vào trường cũng là vì muốn đc gần anh, đc xứng vs anh đấy. Anh có hiểu ko!!! - My nhìn sâu vào mắt tôi nói từng lời rần rỏi, con bé này cá tính quả là mạnh mẽ. Nhưng ẩn sâu trong nó hình như lại là 1 thứ khối nước mềm yếu, đang theo những mạch ngầm cảm xúc chảy dần ra nơi khóe mi.

- ... Hajzzz... Đừng có khóc nữa... để anh lau nào... .. Rồi, nghe này... anh... cũng hiểu 1 phần... anh hiểu tình cảm của em... Vì anh đã từng như vậy rồi... ừm... Thế này nhé, giờ chuyện này cứ coi như chưa từng xảy ra đi. Nhưng mà anh vẫn nhớ, em cũng vậy, chỉ nhớ chứ đừng nghĩ về nó quá nhiều. Cứ để ae mình thoải mái, bình thường như trước đây. Em cứ học đi đi, sau 1 tg biết nhiều cái mới, thêm nhiều mqh mới thì lúc đó hãy đánh giá lại chuyện này. Đc không???

- ... Là đợi bao lâu... Lâu quá em ko chịu đc đâu!!!

- Trọn 1 năm đầu nhé!!!

- Ko!!!

- ... Hajzzz... thế thì... nửa năm... nhá!!!

- Đúng hết kỳ 1 sẽ xem xét lại chuyện này 1 lần nữa. Em ko thích thất hứa đâu, anh biết rồi đấy!!!

- Rồi... Ờ... Ừp... - Chưa kịp nói dứt câu thì My đã ghì chặt cổ tôi xuống để "cướp lời". Đòi tôi hình như toàn bị "cưỡng hôn" thì phải

- ... Ào... êm ư uá ối ấy... - tôi lúng búng từng lời trong miệng của My vì tay cô nàng siết tôi khá chặt.

- ... Chụt... hà... môi anh mặn thế... Eo ơi, giờ mới nhớ, ăn xong chưa súc miệng à!!!

- Thì đang ăn dở mà, đã xong đâu. Hehehe, thấy mùi trứng tôm béo ko.

- Em chưa kịp thấy gì, làm lại đi, hì hì.

- Em lảm trò quá... Thôi, anh đi WC đây, em cứ vào trc đi nhé, mọi người đang nhắc đấy.

Hajzzz, cái đi ều tôi ko muốn cuối cùng cũng đã xảy ra. Gần 1 năm trời tiếp xúc với My, qua từng cử chỉ và lời nói tôi cũng phần nào đoán ra đc cái tình ẩn sau thái độ của cô nàng. Bản thân tôi thực sự cũng có cảm tình với My, mặc dù ht nó chỉ dừng ở tình cảm bạn bè, ae su ồng sã, vô tư với nhau. Nếu ở vào 1 thời điểm thuận lợi, đủ thời gian và độ "thấm" thì tôi nghĩ cái tình ấy nó đủ khả năng để nảy sinh thành 1 tình cảm vy diệu và try kỷ hơn. Nhưng đó lại là chuyện của tương lai, còn ngày hn vẫn chỉ là ngày hn với những dòng sự việc chảy từ quá khứ cho tới hiện tại. Kinh nghiệm bản thân rút ra từ chuyện với Trà khiến tôi ko còn dễ mở lòng đón nhận bất cứ thứ tình cảm nhạy cảm nào nữa. Hậu quả mà nó để lại thường ko dễ chịu gì, khi mà tôi và Trà rõ ràng ko còn thực sự thân thiết đc vs nhau như xưa. Mqh bạn bè dù vẫn duy trì nhưng có lẽ còn cần 1 khoảng tg nữa đủ để 2 đứa thoát ra khỏi cái sự "trẻ con" trong suy nghĩ và cảm xúc hiện tại. Do vậy tôi ko hề mong muốn những đi ều tương tự xảy ra với My, tôi vẫn thường lạnh lùng chủ động cắt ngang và chặn đứng những cuộc nói chuyện, tâm sự mỗi khi My "manh nha" muốn nói về chuyện này. Thời gian trôi đi cùng với nhịp chạy đua hối hả của sự học - ôn - thi khiến cho chuyện này dần chìm vào quên lãng. Đủ để tôi yên tâm và bỏ lơ dần đi cái mối lo này...

cho đến tận khi này. Phản ứng mãnh liệt của My quả thực khiến tôi bối rối và lo lắng cho tình cảm sau này giữa 2 ae. May mắn đến đc với nhau bằng cả tấm lòng chung 1 chữ Yêu thì quá tốt đẹp rồi. Còn ko đc thì chẳng rõ 2 ae còn có thể bình thường và thân thiết với nhau như trước nữa hay ko. Tệ hơn là đến với nhau vì 1 chút gượng ép, ngộ nhận nào đó cho đến khi biến cố ko mong muốn xảy ra thì quả thực là tởm tể. Sai lầm khi vô tình hoặc cố tình làm tổn thương nhau, dù ở thể nhẹ hay thể nặng thì ít nhiều đều lưu lại những vết tích trong lòng. Nhẹ thì như 1 "gợn sóng" thì thoảng lại dấy lên trong lòng mỗi khi mơ hồ nhớ về nó. Nặng thì sẽ thành vết sẹo hằn mãi, ghi vết tích của 1 sự tổn thương đau đớn về tình thân, về thể xác hoặc là cả 2.

- "Ào... Ào... Ào... "

Vài vốc nước máy tạt vô mặt... Khuôn mặt trầm tư ướt rượt bởi những vệt nước lấm tẩm hiện lên trên tấm gương. Thôi thì... chuyện tới đâu tính tới đó vậy... Định làm điều thuốc cho tỉnh táo thì mới phát hiện ra thuốc đã hết từ lúc nào. Tôi đành rảo bước ra ngoài sảnh chính tìm thuốc, tranh thủ thăm thú cái nhà hàng này luôn. Nhà hàng này khá lớn và sang trọng, kiến trúc đc bài trí theo phong cách khá Tây nên tạo cảm giác hiện đại và ấm cúng. Rất lý tưởng để gia đình, bạn bè quây quần hay những đôi lứa hẹn hò mong tìm 1 nơi để gọi mở những câu chuyện lãng mạn... Mắt tôi lướt qua những dãy bàn theo từng nhịp bước chân và vô tình dừng lại bên 1 bàn ở trong góc phía xa xa...

- "Sao Hằng lại đi ăn riêng với người ấy nhỉ???" - 1 câu hỏi kỳ lạ hiện lên trong đầu khi tôi tình cờ bắt gặp cô bạn xinh đẹp đang ngồi ăn với người đối diện trong cái nhà hàng này.

Vài ngày trôi qua trong bình lặng, tôi và Xuân chớa vẫn cố gắng theo đuổi từng bước cái nghiệp kinh doanh của mình. Tg này cũng chỉ còn hơn 1 tuần nữa là bắt đầu vào năm học mới. Nhưng ở đh thì ngày thường nói chung cũng giống như là ngày nghỉ vậy, bản thân kỳ nghỉ hè cũng ko còn mang khái niệm đặc thù như ngày xưa nữa. Vì vòng xoáy của học thêm,

học lại, đi làm khiến cho cảm giác về thời gian luôn luôn vận động không ngừng nghỉ. Bạn rộn với các hoạt động và những ý tưởng khiến cho ngày qua ngày trôi đi trong sự khám phá, trải nghiệm và tích lũy. Đó cũng là 1 điều tốt cần thiết cho những thanh niên, những người trẻ mới vào đời như chúng tôi.

- Anh ơi, nhá!!! Tối nay qua lớp võ xem thử thế nào rồi đăng ký nhá!!!
- tiếng My mè nheo trong điện thoại đòi hỏi tôi vụ học võ.

- Giờ anh bận lắm, tối lại đi như thế lại mệt bạn anh ở nhà phải lo chạy việc

- Zời ạ, vụ boxing lần trước thì anh kêu học kín tuần ko đi đc. Đến lớp Karate này học có 3 buổi anh cũng khó khăn. Tóm lại là anh thoái thác chứ gì... có thực lòng muốn giữ lời hứa ko thì nói em còn biết mà đi học 1m!!! - My có vẻ đã cáu thực sự.

- ... Ờ... thì... Mà lớp này có cho thực chiến, đối kháng nhiều ko em???

- Em tìm hiểu kỹ lắm rồi, lớp này thuộc loại tốt nhất HN đấy. Vậy nên học phí nó mới cao hơn bình thường và phải nhờ người quen xếp lớp chứ!!! Đi anh nhá!!!

- ... Hajzzz... thì đi!!!

Vậy là tối hôm đó tôi buộc phải dẫn lòng "vì võ quên bạn" mà phó mặc tất cả công việc (nếu có) lại cho Xuân chóa. Đâm ra tuần có 3 tối là thằng này phải đóng đinh ở nhà "trông hàng" ko đc đi chơi với gái, vậy cũng tốt hehehe.

- Đây rẽ vào đây anh!!!

- To nhờ, mịa anh nghĩ đất là do thuê địa điểm thì đúng hơn

- Anh lắm chuyện quá, cứ vào học đi rồi biết!!!

Thú thực là tôi chỉ yêu Boxing thôi nhưng phần vì lời hứa với My, phần vì tò mò cũng muốn xem thử xem môn Karate này nó hay dở ntn nên tôi cũng miễn cưỡng cố gắng theo My học thử... 1 tháng ở cái trung tâm này xem nó ra ngô ra khoai làm sao.

- "UYCH... UYCH... BỐP... CHÁT... BỤP... KIAI... KIAI... KIAIIII..."

Vừa đi gần vào tới sảnh đã nghe oang oang tiếng chân tay huỳnh huých, tiếng đánh võ và tiếng la hét ra đòn... Vào đến nơi thì 1 khung cảnh náo nhiệt, hùng hực khí thế của con người và hoạt động hiện ra. Khả năng trung tâm này là tốt thật vì sau 1 h ỡi quan sát tôi thấy sự phân khu và sắp xếp theo trình độ là khá bài bản. Khu tập cơ bản riêng, khu tập các đòn thế thi đấu riêng, khu tập với dụng cụ riêng và cuối cùng là sàn thi đấu - cái nơi mà tôi háo hức nhất.

- Này, anh kia... anh đang làm gì ở đây thế???

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 35

- ... Ơ... lại là cô à???... Vậy võ đường này...

- Ai vậy anh???

- Võ đường này làm sao??? Mà sao... anh mò đến đây theo tôi à???

- Theo cô??? Hơ, cô mắc chứng ảo tưởng à, hehe!!!

- Anh nói ai ảo tưởng!!! Ở đây là võ đường nên cẩn thận cái mồm anh đấy!!!

- Đây, rốt cuộc 2 người đang làm cái gì đấy?... Anh... nói em nghe cái cô này là gì vs anh vậy???

- ... Ơ... Nào, từ từ... Em làm cái gì mà cứ xô anh vậy... Là cái gì đâu, "cục nợ" qua đường ấy mà em...

- YA... YYAAAA...!!! - 1 cú "tổng dục" nhanh như cắt bất ngờ lao thẳng về phía tôi, người ra đòn dĩ nhiên là "cục nợ" kia rồi.

- Huych... Vù...!!!

Tôi nhanh chóng đẩy nhẹ My ra... đoạn xoay nửa thân né đòn, cảm nhận rõ lực đạo của cú đá phát ra theo tiếng gió. Chân vừa chạm đất cô nàng tiếp tục tung ra liên hoàn những cú đấm trung, thượng hướng về phía tôi. Tôi phẫn vì nữ phụ nữ, phẫn vì cũng ko muốn lâu la, rắc rối thêm với cô nàng này nên chỉ đành vừa lùi vừa né đòn vừa luôn miệng kêu "stop" trận chiến bất đắc dĩ này lại.

- Vút... Bụp...!!!

1 cú đá vòng cầu bất ngờ khiến cô nàng kia phải phân tâm để đỡ đòn. Người tung cước khi nãy hóa ra chính là My...

- Con này mày bị điên hay sao mà cứ nhảy c òc ò lên đòi đánh người vậy!!! - cả võ đường g ãn như đình trệ lập tức sau tiếng quát, mà chính xác hơn là câu chửi vừa r ỡ của My.

- ... Ờ... - cô nàng "cục nợ" ngẩn mặt ra ngạc nhiên vì bị ăn chửi 1 cách trực diện như vậy. Tôi thì thấy bình thường vì vốn ko lạ gì tính đốp chát của My với những người mà em nó ghét.

- CÓ CHUYỆN GÌ VẬY???

1 giọng nói sang sảng, rành mạch vang lên. Cả võ đường đang nhốn nháo, hóng hớt sự việc lạ kỳ vừa r ỡ thì lập tức yên ổn trở lại sau tiếng át của giọng nói ấy - 1 giọng nói đầy uy lực và khí thế. Chủ nhân của giọng nói bước d ãn về phía chúng tôi, đi theo sau và bên cạnh là 5 người nữa. Tất cả đều tầm tuổi từ 24 đến ngoài 30 và đặc biệt là đều thất đen đai.

- "Bộ sậu chính đây r ỡ!!!" - tôi nhủ thầm vì nhìn tướng tá độ như này thì chắc chỉ là môn sinh, đệ tử bậc cao thôi chứ chưa đủ tầm để là sư phụ.

Cơ mà đây chắc hẳn đều là những võ sinh tinh túy, c ãm trụ ở cái võ đường này.

- Có chuyện gì thế Ngọc? - 1 thanh niên khá sáng sủa trong "top 6" hướng về cô nàng "cục nợ" cất tiếng hỏi - thì ra cô nàng này tên là Ngọc.

- Nó xúc phạm em!!! (đờ mờ gọi "Nó" mới láo).

- Ai xúc phạm???

- chủ nhân giọng nói vừa r ỡ cất tiếng hỏi tiếp. Giờ mới có thể để ý kỹ, người này khoảng trên dưới 30. Cốt cách d ãy mình rất vững chãi và đĩnh đạc. Khả năng chính là "huynh trưởng" của cả võ đường này.

- Cả 2 ạ!!!

- Có phải như vậy ko??? - huynh trưởng hỏi hướng về phía chúng tôi.

- Tất nhiên là ko r ồi, em chỉ nói những lời bình thường thôi. Nhưng lọt vào cái đầu của 1 người ko bình thường thì nó lại thành ra xúc phạm. Sau đó thì cô ta gây sự với em. Chuyện chỉ có vậy thôi.

- Vậy tiếng quát tháo vừa r ồi là của ai???

- Là em ạ!!!

- Sao em lại làm như vậy???

- Vì tự dưng nó lại đánh ny của em!!! - W.T.F con bé này cơ hội thật

- Thật thế hả Ngọc? Là em đánh họ trước à?

- Dạ... Nhưng mà...

- Lên đến đai này r ồi (đai tím than) mà vẫn còn quên tư tưởng của môn sư... Thế đấy!!!... Họ đã nói những gì mà em lại tự tiện đánh họ như vậy.

- Thằng kia...

- Nói năng nghiêm túc, đàng hoàng!!!

- ... Thằng... là cậu kia, cậu ấy gọi em là... "cục nợ" ...!!!

- Hì hì hì... Hà hà... Khục khục khục... - Ko ít những tiếng th ầm thì, khúc khích to nhỏ ð ồng loạt vang lên sau câu trả lời cụt ngắn giải thích lý do của cô nàng. Cứ nhìn vào thái độ của dư luận thì có vẻ là chúng tôi đang có lợi.

- Vậy mà cũng đánh người ta???... Còn nguyên nhân nào khác nữa ko?

- Là ko ưa nhau thôi ạ, em ghét hẳn nên mới làm như vậy.

- Chuyện của em lát nữa giải quyết... Giờ 2 cô cậu cho tôi biết 2 người đến đây để làm gì???

- Da, bọn em đến xin học võ ạ. Em có nhờ người báo lại với sư phụ để xếp lớp cho bọn em r ấ ạ.

- Vậy à!!! Hn thì sư phụ lại đi vắng r ấ. Tôi là Chiến, là trưởng nhóm môn sinh của võ đường. Thế này đi, hn là buổi đầu tiên nên các bạn qua phân khu cơ bản để làm quen với những thứ cơ bản trước đã. Đừng phục thì cuối buổi đăng ký để buổi sau vào lớp chính luôn... À, mà còn đi ầu này nữa... Vừa r ấ 2 bạn có ai bị đánh vào đầu ko.

- Ko ạ!!! - tôi và My cùng lên tiếng.

- Ko sao à... Uhm... Vậy thì tốt, giờ bắt đầu vào học luôn nhé. À mà tôi cũng phải nói trước với 2 bạn. Võ đường này theo hệ phái Suzucho thiên về đối kháng, thực chiến nên tương đối vất vả trong tập luyện và lên đai. Các bạn nên suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định theo học.

- Dạ, cái này bọn em đã tìm hiểu từ trước r ấ và đây cũng là lý do mà bọn em quyết định đăng ký học võ đường của mình ạ. - My nhanh nhẩu trả lời, cô nàng có vẻ đã "thèm" võ thực sự.

Qua phân khu cơ bản, tôi và My bắt đầu từ những thứ đơn giản, tiên quyết nhất mà mọi môn võ đầu yêu cầu. Học tư tưởng, học khẩu quyết, học chào r ấ bắt đầu đi vào 1 số bài tập Kihon cơ bản. Gần cuối buổi thì lại học tấn, nói chung là quy trình học cũng tương tự như 1 vài môn võ khác.

- Anh, con bé kia là thế nào vậy? Sao thỉnh thoảng anh lại nhìn nó thế?

- Hử... Ờ hay, sao lại lờm anh... Anh đang để ý xem trình độ của nó so với cái đai là thế nào thôi. - thực tình thì tôi đang theo dõi hình phạt mà cô nàng Ngọc kia phải gánh chịu sau mà thô lỗ trái Đạo vừa r ấ. Liên tiếp là những màn hít đất, chạy vòng quanh sân r ấ lại hít đất. Tính ra cũng phải gần 20' r ấ.

- Hứ... Mà trả lời em đi, sao anh với con bé đấy lại biết nhau.

... ..

- Đó, chuyện có mỗi vậy thôi. Tự nhiên dính phải 1 đũa zời ời đất hời nên anh mới gọi nó là "cục nợ".

- Hừ... Anh cũng rảnh chuyện nhỉ, thấy đâu cũng có mặt!!! Hừm.

- Em sao vậy, đang ghen đấy à, hehehe. Đã là cái gì của nhau đâu mà...

- Anh cứ liệu hồn từ giờ đến cuối kỳ đấy.

- Hờ...

- Đạo này hàng đi chậm quá mày nhớ!!! - Xuân chóa ca cầm vs tôi về tình hình làm ăn ngày 1 ế ảm ht.

- Hajzzz, giờ nhiều kênh bán tốt quá nên cũng khó.

- ĐM, nó lại chơi xấu mình nữa này. - Xuân chóa bực bội khi nhìn vào nhiều thớt li ền bị clone đâm lén.

- Đêk... Thôi chấp nhận thôi, mình cũng xác định từ đầu là làm cho quen mà.

- Vụ kia làm luôn chứ mày???

- Uhm, cứ từ từ đã mày ạ. Lần này làm lớn nên phải tính toán cẩn thận hơn.

- "Ring... Ring... " - a.Mạnh gọi cho tôi.

- À nhớ, anh ạ.

- Tối qua anh chơi, em!!!

- Vừa đi hôm trc r ồi mà anh.

- Nay đang rảnh nên thằng Dũng nó rủ đi. Đi đc thì qua bar hôm nọ nhé. Rủ cả thằng Xuân nữa.

- Vâng, qua đc em báo anh liền.

Hơn 11h tối - tiếng nhạc chất chúa, sôi động ngày 1 tầng nhịp hơn, đánh dấu "khung giờ vàng" của các tụ điểm bar, sàn. Không gian như trong 1 cái "lô cốt" sang trọng, tràn ngập mùi bia rượu và mùi da thịt. Đủ các loại thành phần hỗn tạp trộn lẫn vào nhau trong cái "lô cốt" này. Ánh sáng lập lờ, nhộm nhạm hay tiếng bass đập đến rung ngực có thể sẽ gây khó chịu cho những người chưa quen. Mấy ae tôi ng ồi riêng 1 bàn cùng 2 người nữa trong hội của các anh. Thi thoảng rủ nhau đi xả trét ban đêm ntn cũng là 1 cách hay để cân bằng lại tinh thần sau những b ề bộ, bận rộn ban ngày.

- A.Dũng: Lâu quá r ồi mới gặp lại chú đây, Tuấn!!!

- Tôi: Các anh cũng bận mà, thi thoảng ng ồi đc vs nhau thế này cũng là tốt r ồi.

- Xuân chúa: Bọn anh dạo này làm ăn khấm khá hay sao mà thấy ai cũng có vẻ vượng khí thế.

- A.Mạnh: Hê hê, mà nhìn mặt bọn anh thế nào mà bảo là vượng khí!!!!

- Xuân chúa: Thì nhìn cứ giả lả như vừa đi Tổng kim về ấy.

- A.Dũng: Mẹ m ầy, bọn anh biết đ' gì game ghiếc đâu mà chém...

- Rượu ngon chứ các anh - 1 giọng nói từ bên ngoài xen vào.

- A.Mạnh: À, em. Bar chú dạo này phát cứ như di ều ấy nhở!!!

- Anh quá khen, chỉ cần hàng ngày phục vụ tốt vài khách vip như các anh đây là đc r ồi. Ko mong phát như di ều làm gì, đứt dây cái thì mệt lắm.

- A.Dũng: Làm ly nhé!!!
- Vâng... Chúc mọi người 1 đêm vui vẻ!!!
- A.Mạnh: Bên chú đang thiếu người hay sao mà anh thấy nhân viên "bao bàn" nhiều thế.
- Vâng, vừa nghỉ mất vài đứa nên bên em đang phải tuyển thêm người mới.
- Tôi: Em đang rảnh đây, xin vào làm có đc ko anh?
- Ô... Ai chứ bạn a.Mạnh, a.Dũng thì okie r ồi. Chỉ sợ là nói đùa thôi, hê
- Tôi: Em nói thật đấy, bên anh nếu còn tuyển thì để em 1 suất.
- A.Mạnh: Mà làm đây làm gì?... Ờ mà thôi, thích thì cứ làm... Chú xem sắp xếp cho em anh 1 chân có đc ko...
- Xuân chóa: Ờ... để em 1 suất nữa luôn anh, 2 thằng đi cùng nhau cho vui, hehe.
- Uhm, đc r ồi. Vậy giờ qua phòng mình phỏng vấn nhanh luôn đc ko. Người quen r ồi nên ko cần hồ sơ làm gì cả.

Quyết định nhanh chóng đc đưa ra và lịch đi làm cũng nhanh chóng đc set up cho 2 thằng bọn tôi. Bar này cũng là 1 bar tương đối ở HN, bắt đầu hoạt động từ 10 rưỡi tối đến 2 rưỡi đêm. Phục vụ cả những đối tượng đ ồng tính nên bar này ưu tiên tuyển thêm nv nam. Nhiệm vụ chủ yếu là nhận lịch, nhận đặt bàn, setup, xếp bàn cho khách, order đồ, "bao" bàn và tính tiền. Công việc trong tuần đầu tiên diễn ra tương đối mới mẻ vì cái môi trường này tương đối đặc thù. Ko quá vất vả về công việc nhưng thất thường trong giờ giấc khi chúng tôi luôn phải có mặt từ 9h tối để chuẩn bị và đến hơn 3h đêm mới đc về sau khi đã dọn dẹp xong "bãi chiến trường" thác loạn. Bù lại là khoản lương, tip boa tương đối r ồng r ỉnh so với những

nghe khác trong cùng 1 quỹ tg. Chưa kể đến việc để xin đc 1 chân nhân viên trong này ko phải là chuyện đơn giản. Ngoài hình thức và 1 phần yêu cầu ngoại ngữ thì các quản lý thường ưu tiên những đối tượng quen thân trước tiên. Ngành hoạt động đặc thù và môi trường kinh doanh nhạy cảm nên họ cũng đòi hỏi những yêu cầu và khắt khe riêng. Ở đây chỉ cần phạm 1 lỗi nhỏ như đi muộn ko báo trước hay làm phật lòng khách thì ngay ngày hôm sau bạn có thể sẽ nhận đc ngay "vé nghỉ vô thời hạn" từ các quản lý.

- Hn cuối tuần có khác, đông vãi nhỡ!!!

- Này, mày có nhận ra thằng kia ko?

- Thằng nào??? - tôi lia mắt theo hướng hít cảm của Xuân chóa. Là 1 bàn với những thanh niên ăn chơi, trai sành, gái dâm đang đàn đúm, tụ tập với nhau - 1 hình ảnh quá đỗi quen thuộc ở cái chốn ăn chơi này.

- Thằng tóc vàng kia kìa... Ny con Trà ấy!!!

- ... Ờ... Đúng là nó r ỡ... ... Hajzzz... Mày "bao" bàn của bọn nó à?

- Ừ, nó ko biết tao thì phải... Đm, thằng này định bắt cá nhều tay à!!!

Xuân chóa dăm chiêu khi thằng công tử ny Trà đang quàng vai bá cổ, ôm ấp hôn hít 1 con bé ăn chơi ng ỡ bên cạnh. Sự thực là đã từ lâu tôi ko còn quan tâm đến chuyện tình cảm của Trà nữa. Ngay cả việc ht Trà yêu ai, là thằng công tử này hay là 1 ai khác, vẫn yêu nhau hay là đã chia tay r ỡ tôi cũng chẳng bận tâm nên ko rõ cái sự tình trước mắt nó là ntn.

Lại 1 ngày nữa trôi qua, tại võ đường Karate suzucho. Qua 1 tuần tập luyện thì tôi và My vẫn chủ yếu học những động tác, bài tập, kỹ năng cơ bản nhất trong Karate. Từ những bài Kihon, luyện thở, tập tấn, r ỡ chuyên dần sang 1 số bài quyền Kata sơ đẳng nhất. Trong 1 tuần này chúng tôi cũng đã đc diện kiến vs sư phụ của mình. 1 trung niên độ ngoài tứ tuần, thân hình quắc thước và dáng vóc khá tr ần ổn. Qua cách nói chuyện và

phong thái thể hiện qua từng cử chỉ, hành động cũng toát lên phần nào tư tưởng và khí thế của cái môn Không Thủ Đạo này.

- Hn là cuối tuần nên cả lớp chuẩn bị phân cặp đối kháng nhé!!!

Tiếng huynh trưởng cất lên nhắc nhở các môn sinh chuẩn bị cho lần thực chiến thường kỳ trong tuần. Cảm giác hào hứng, hưng phấn lại bắt đầu rạo rức, xâm chiếm lấy từng khối cơ bắp trên cơ thể của tôi.

DÒNG ĐÒI NỔ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 36

- Phân cặp thế này là đấu theo hạng đai hay là same same 1, 2 đai vs nhau vậy?

- Xem xem 1, 2 đai, có thể chọn cặp trước để đấu hoặc là bốc thăm. Ai muốn lên đấu thì bốc, nhưng 1 tháng ít nhất phải có 1 lần lên sàn. Mà ông mới tập đc 1 tuần thì hn cứ xem cho biết cũng đc. Lần đầu lên run lắm, chả biết đánh thế nào đâu. Sau bị đánh nhiều, đau nhiều thì tự khắc điên lên mà biết đánh thôi, hê hê.

- Oh, cảm ơn ông.

- Anh này, hn mình có nên đấu luôn ko nhỉ?

- Ờ thì, cứ lên thôi em, có học cũng phải có luyện chứ!!!

- Lên thì đánh vừa vừa thôi anh nhé. Ngta ky nhất là đem võ nơi khác đến để thể hiện đấy.

- Anh hiểu mà, cứ làm cho khéo là đc, em cũng cẩn thận nhé... Ở kia... làm cái gì đấy... hay nhớ...!!!

- Ôm ấp, hít hà tý cho nó khí thế, hì... Chụt... - My ôm ấp rồi kiss vào cổ tôi 1 cách tự nhiên khiến cho ko ít ánh mắt nam nhân xung quanh tỏ ra ghen tỵ và khó chịu.

- "Em hại anh rồi My ơi!!!".

- YA.. YAA... KIAI...!!!

Những trận đấu đầu tiên là những trận của đai xanh dương. Đây là những đối tượng đã học và quen vs môi trường của hệ phái này 1tg nên các trận đấu diễn ra khá sôi nổi và có "dáng dấp". Là hệ phái suzucho nên khi đối luyện kumite thì chỉ đeo găng tay chứ ko đc trang bị full giáp toàn thân và đầu như các hệ phái khác. Do vậy chấn thương sẽ dễ gặp và thường có mức tổn hại cao hơn.

- XX Tuấn và XYZ chuẩn bị!!!

Như vậy cặp mà tôi chuẩn bị thi đấu là cặp đầu tiên của hạng đai trắng. Ngta thường nói gan góc và cóc tía hay ko thì thường thể hiện ra ngay 1 phần nào đó từ những trận đối luyện đầu tiên ở hạng này. Đối thủ của tôi là 1 thanh niên sần sần tuổi và tương đối giống tôi ở ngoại hình dong dỏng, hơi gầy. Bước chân lên thảm đấu, tôi lập tức cảm nhận ngay cảm giác không gian ở cái sàn vuông 8m này. Hạng đai trắng nên ko yêu cầu rõ ràng luật thi đấu, vì bản thân hệ phái suzucho cũng đặt nặng tính chiến đấu thực tế lên hàng đầu nên nhiều luật rườm rà, ràng buộc đôi khi cũng đc bỏ qua để "mở giới hạn" kỹ năng cho các võ sinh. Mỗi trận đấu chỉ diễn ra trong vòng 3' nên những ai đã xác định lên đấu đầu phải khẩn trương và thi đấu tích cực. Các đòn đánh đc giới hạn mục tiêu ở đầu, mặt, cổ, ngực, lưng, bụng, lườn. Tránh những đòn tĩnh, đòn chủ động vào chân, tay và đặc biệt là bộ hạ của đối phương. Ở hạng đai trắng do các kỹ năng mới chỉ dừng ở mức Kihon cơ bản nên ko đòi hỏi tính điểm thắng - thua khi thi đấu. Các cặp đã đăng ký chỉ cần cố gắng đối kháng trong 3' theo những đòn thế đc học từ karate. Hoặc là đánh tự do nhưng vẫn phải tuân theo quy định về giới hạn mục tiêu. Trận đấu có thể kết thúc ngay nếu võ sinh ra đòn chính xác khi đối phương vừa di chuyển ra khỏi vòng thi đấu.

Thực hiện màn chào hỏi xong tôi và gã thanh niên bắt đầu vào vị trí thủ thế. Nhìn dáng tấn chắc như thế kia thì hẳn là gã này cũng đã học qua võ vè 1tg rồi. Chẳng trách sao cũng hăng máu lên thượng đài ngay lần đầu tiên giống tôi.

- Ya!!!

Tôi bắt đầu nhún nhảy lại gần rồi tung ra 1 cú đá thăm dò. Gã tn rất nhanh lùi người tránh cú đá rồi chớp nhoáng tung ra 1 cú đấm tầm trung về phía tôi. Đặc thù của karate là các đòn thế đơn giản mà quyết liệt, hiệu quả vì vậy càng luyện thì tốc độ ra đòn càng nhanh và mạnh mẽ. Vs người mới tập thì tốc độ là đi đầu chưa thể cải thiện ngay lập tức, nhưng chỉ cần mỗi cú ra đòn, đấm hay đá mà vững, chắc, đúng kỹ thuật thì gia lực phát động của nó khi phát ra là khá mạnh. Vs 1 người có lẽ đã học qua võ như gã tn này thì đi đầu đó càng đc thể hiện. 1 đấm giạt rất nhanh về phía tôi, lối đánh lấy cương đối cương ntn có vẻ giống thằng ôn Đạt nhưng tốc độ ra đòn có phần nhanh hơn. Tôi ko thể giả vờ như ko biết võ đc nữa, lập tức xoay nhanh người sang phải kết hợp tung ra 1 cú quét phải ngang mặt đối phương.

- BỐP!!! - Gã tn có lẽ ko thể ngờ đc sai tay của tôi lại dài và linh động đến vậy. Đành chúí đầu dơ vôi căng tay trái lên đón đỡ lấy cú đấm phản đòn rất mạnh của tôi. Gã hơi loạng choạng vì dư chấn vẫn còn của cú đấm. Tôi theo thói quen của boxing lao vào tấn công bằng những đòn đấm liên hoàn vào đầu và mặt.

- YAME!!! Cố gắng giữ bình tĩnh nhé - tiếng sư phụ vang lên, hình như là tôi đã hơi quá đà và lộ liễu trong tình huống "hãng máu" vừa rồi. Nên đã khiến mọi người hiểu lầm rằng mình nổi xung lên sau khi bị đánh.

Gã tn sau khi ổn định lại thân thủ thì cẩn trọng hơn hẳn. Đến giờ chắc chắn là cả 2 đều rõ đối phương ít nhiều đều biết võ.

- Hâyyy!!!

3' sắp qua nên ko thể cứ rình rập nhau mãi đc, tôi tiếp tục tung 1 cú đạp gót thăm dò về phía gã tn. Gã như chớp đc cơ hội, chọt linh động hẳn lên, vừa xoay người né tránh, vừa kết hợp tung ra 1 cú đá xoay vòng cầu tầm cao rất đẹp mắt.

- "Đúng đòn thế của taekwondo cmnr!!!"

Tôi bất giác nghĩ thầm, hóa ra gã cũng là đồng môn của My. Đòn cước xoay chân đc thực hiện rất nhanh nên lực phát động có thể ước đoán phần

nào khá mạnh.

- CHÁT!!!

Tôi chỉ còn nc giờ 2 tay che chắn phần thượng thủ của mình. Lực đá khá mạnh nhưng thực sự mà nói vẫn chưa đủ độ sốc như tôi tưởng tượng trước đó. Có lẽ đây chính là thành quả của gần 3 năm trời hằng say tập luyện boxing, cộng với nguyên nửa năm tập liên tục vs bao cát từ h ồi lên đh đến giờ. Cú xoay cước tằm cao khiến cơ thể tôi hơi lạng sang phải nhưng thế tấn thì vẫn còn. 1 chút linh hoạt theo lối di chuyển của boxing tôi lao lên theo đà tung ra 1 cú đấm thẳng rất nhanh ngay khi gã tn vừa thực hiện xong cú đá.

- BỐP... BỤP.. CHÁT...!!!

Liên tiếp sau đó là những cú móc bụng, tạt, quét ngang túi bụi vào mặt và người đối phương. Gã tn có lẽ thừa hiểu sự thất thế của mình khi bị tôi áp sát nên vừa lùi vừa cố gắng tung ra vài cú đá đuối ngăn chặn tôi. Nhưng tôi vẫn có cách tiếp cận riêng, gã đá thì tôi cũng đá, thậm chí là dùng ngay chính đòn xoay người đá móc trên không của taekwondo. Thú thực là tôi cũng ko đc học bài bản qua môn này nhưng do quá trình tìm hiểu, tham khảo và luyện tập thử 1 vài đòn thế hay của các môn võ thì cũng thực hiện đẽ áp dụng đc phần nào vào thực tế khi cần.

- HUỶCH!!!

Gã tn bối rối trước pha ra đòn bất ngờ của tôi nên ăn trọn 1 gót vào bả vai mà ko kịp đón đỡ. Pha ra chân vừa theo đà di chuyển, vừa theo lực xoay hông trên không nên lực phát ra rất mạnh. Cú đá vừa chạm vai ngay lập tức làm cho gã tn ngã dúi dụi ra ngoài mép sàn đấu.

- YAME!!! - Đến đúng lúc này thì sư phụ cũng lên tiếng kết thúc trận đấu. Quan sát nét mặt và thái độ của mọi người xung quanh võ đường lúc này thì rõ ràng tôi và gã tn đã để lộ khá nhiều thứ về mình.

- 2 em học võ từ trước rồi có phải ko???

- Dạ!!! - tôi và gã tn đ òng loạt trả lời c ùi hỏi của sư phụ.
- 2 em đã học qua những môn gì? Và học đc bao lâu r ùi?
- Dạ, em học taekwondo, đc hơn 4 năm r ùi ạ.
- Em thì học boxing đc g ãn 3 năm r ùi thưa th ãy.
- Vậy sao 2 em ko tiếp tục theo môn phái của mình mà lại bỏ ngang đẽ tập Karate?
- Dạ, vì taekwondo dùng nhi ùu đòn chân quá nên em học thấy hơi lệch ạ.
-
- Còn em thì sao?
- Dạ... vì em muốn đa dạng hơn các thế võ của mình... 1 phần nữa vì em thấy võ đường của mình cho luyện đối kháng nhi ùu ạ - tôi đành phải đổi lòng mình vì thực chất lý do chính khiến tôi đi học cái môn này là vì bị My ép
- Vậy mục đích của em đến với võ đường này chỉ là tìm 1 nơi có đối thủ đẽ thỏa chí thi đấu???
- Dạ... mục đích chính thì em nghĩ... học võ nào cũng vậy, mục đích khi học đẽ tự vệ là chính. Mà muốn tự vệ tốt thì phải đc thực chiến nhi ùu. Em tìm hiểu thấy võ đường của mình phù hợp nên em đăng ký theo học ạ.
- Thế à... Đc r ùi, vậy bây giờ em có muốn thực chiến tiếp 1 trận nữa ko?
- Dạ có, thưa th ãy!!! - tôi khá bất ngờ trước cơ hội mà th ãy sư phụ dành cho tôi. Lần này có cảm giác gì đó khá là thú vị và đáng mong chờ.
- Thưa th ãy, xin th ãy cho phép em đc lên đấu!!! - tiếng 1 giọng con gái thanh thanh, dứt khoát vang lên... W.T.F... chính là Ngọc. Ko phải chứ, hy

vọng là sư phụ ko chấp thuận cho cái "cục nợ" này làm mất tg của tôi.

- Ko đc, hạng đai của em chưa đủ để đánh vs bạn này. Thiên, em lên đây đấu vs bạn đi!!!

- Dạ!!!

- Lấy "đệm răng" cho cả 2!!!

- Ồ... ỒA... OOH... Kinh r ồi đây... Hn có trò vui r ồi đây... Hay r ồi, may mà hn mình ko nghĩ... Hehe, hay ho r ồi...

Thầy sư phụ vừa lạnh lùng khước từ nguyện vọng của "cục nợ" theo đúng ý muốn của tôi. Vừa gọi 1 thành viên trong nhóm "top 6" lên thượng đài, chính là thanh niên khôi ngô, sáng sủa hôm nọ cất tiếng hỏi Ngọc về tôi. Ngay lập tức những tiếng òa, xì xầm to nhỏ phát ra từ 4 phương, 8 hướng xung quanh võ đường, tụ lại dần vào giữa sàn đấu chính. Nơi sắp diễn ra trận đấu mà theo nhiều cặp mắt tò mò và cái đầu hóng hớt ở đây thì nó sẽ khá thú vị và hấp dẫn.

Thiên - tên của gã thanh niên đai đen trước mặt tôi. Khuôn mặt khôi ngô, sáng sủa nhưng vẫn ẩn hiện những nét góc cạnh, mạnh mẽ. Mặt thon, mắt sắc hơi, dáng người dong dỏng, trường dáng. Đôi chân bước đi vs 1 khí độ khá phóng khoáng và dứt khoát. Vô tình lướt qua 1 vài nét cười tủm tỉm, ánh nhìn đằm thắm, mặt hoa da phấn của những bóng h ồng võ sinh xung quanh cũng đủ đoán biết đc thằng cha này chính là hotboy trong cái võ đường rộng lớn này.

- Đánh tự do trong 5', ko đánh vào bộ hạ, 1 trong 2 người ra khỏi sàn đấu là trận đấu sẽ kết thúc.

- OOH... Thiên bỏ luật giới hạn kia... Ghê r ồi đây...

Có khá nhiều thứ quan trọng đc thay đổi trong trận đấu này như tăng thêm tg thi đấu, giảm bớt giới hạn mục tiêu ra đòn. Đem đến rất nhiều ngạc nhiên cho các "khán giả" xung quanh. Trong mắt họ lúc này thì dường

như tôi là kẻ thách đấu đến từ 1 môn phái khác như trong những phim võ hiệp vậy.

- Bắt đầu!!!

Vậy là trận đấu thú vị này đã chính thức bắt đầu. Như thường lệ vẫn là màn thủ thế ban đầu của cả 2... Tôi bắt đầu tiếp cận lúc xa lúc gần theo đúng chiến thuật của boxing, 1 vài cú thọc thẳng thăm dò để tôi "gửi" đến bộ mặt khôi ngô của Thiên. Gã tránh né cũng khá nhẹ nhàng, đôi chân lúc nhún nhảy thì như đang bay đang múa nhưng xen kẽ những động tác dừng hình như đòn thì thế tấn lại khá vững chãi. Ko hồ là 1 đai đen nằm trong top 6 của võ đường này.

- Vút!!!

Còn đang mãi phân tích và đánh giá thì 1 cú "tống đọc" lao thẳng về phía tôi. Cước bộ từ chậm chuyển sang nhanh 1 cách bất thành linh khiến tôi đôi chút bất ngờ. Vừa lùi vừa né tôi kết hợp tung 1 cú quyet ngang rất nhanh vào mặt Thiên. Gã như đoán được ý đồ từ sau trận đấu vừa rồi của tôi lập tức ly khai ngay sau cú đá. Tiếp theo sau đó vẫn chỉ là những cú đỡ đòn, đánh rất, thăm dò từ 2 phía. 1 chút bất nhẫn nổi lên trong tôi, áp sát dồn dần gã vào góc bằng những cú đấm liên hoàn. Bất chợt gã làm 1 động tác khá lạ, vòng tay phải chặn ngang lấy cú đấm tay phải của tôi bằng khuỷu. Đoạn xòe tiếp bàn tay vòng ngược lên tóm lấy phần bả vai của tôi.

- "ĐM khóa!!!" ... HUYCH...

Tôi chỉ vừa kịp đoán định thì chân phải gã lập tức diêm lên cẳng chân phải tôi. Bằng 1 động tác vô cùng nhanh gọn, kết hợp cú xoay hông hoàn hảo gã vừa khóa trái để đòn thế của tôi, vừa vật ngang người tôi 1 vòng đánh rập đầu điếng trên sàn.

- YEAHHHH... HOAN HỒ... YYAAAA... - những tiếng hò reo, cổ vũ phát ra ầm ĩ quanh võ đài. Hẳn là tụi võ sinh đang hả hê lắm khi chứng kiến tôi ăn quả đắng vừa rồi. Đờ mờ, tất cả cũng chỉ vì 1s sơ sót để cho cái tính bất nhẫn trời dẫy dẫn đến phạm sai lầm. Tôi định thấn lại tâm trạng, đây cũng chỉ là 1 trận đối luyện nên ko cần phải ăn thua đến cùng làm gì. Cứ

thi đấu trên tinh thần trau dồi và áp dụng những kinh nghiệm thực chiến đã học mà thôi. Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng trở lại vs trạng thái thông suốt và tỉnh táo như mọi lần, coi như 1 cuộc đấu tập cho thoải mái. Tôi tiếp tục áp sát nhưng ko phải bằng cú đấm mà là 1 cú đá vòng cầu tằm trung chân phải. Gã Thiên lạng người tránh né rồi tiếp tục di chuyển ly khai.

- "Vẫn chơi bài cũ à!!!"

Bằng kinh nghiệm thực chiến tôi thừa hiểu những gì gã Thiên đang định làm. Câu dằm cho tôi ức chế và sốt ruột lao vào tấn công, còn gã thì thủ thế và chờ cơ hội phản đòn khi tôi khinh suất như vừa rồi. Đoán ra ý đồ đối phương nên tôi giả đờ lao vào áp sát liên tục bằng những cú đá thô kệch. Gã Thiên vừa định giữ lấy chân tôi thì ngay lập tức tôi rút nhanh chân lại rồi chuyển sang áp sát bằng những cú đấm như cũ. Gã Thiên vẫn vừa lúi vừa gạt, đỡ, tránh né nhưng tôi ko vì thế mà say máu sa vào áp đảo như ban nãy. Vẫn âm thầm quan sát từng cử động của gã... Bỗng chân trụ gã chột bình ổn lại khi tay trái tôi vừa tung ra 1 cú quét ngang. Gã đỡ đòn rồi theo đà cú đấm của tôi xòe tay tóm lấy tay trái tôi bẻ gập xuống rồi theo thế đẩy mạnh phần trụ hông nhắc tôi lên để thực hiện 1 đòn vật tiếp theo. Nhưng tôi đã dự liệu trước 1 phần tình huống, ngay khi tay trái bị bẻ gập xuống theo bả vai trái gã Thiên thì bàn tay phải của tôi cũng ngay lập tức tỳ mạnh vào phần hông lưng của gã rồi ấn mạnh xuống. Gã Thiên bị khựng lại 1 cách bất ngờ, chớp thời cơ đầu gối phải tôi thúc thật mạnh vào cẳng chân khiến cho gã - đang ở tư thế áp lưng vào người tôi - khụy xuống.

- BỐP!!!

1 cú lên gối trái khá mạnh vào chính giữa mặt gã. 2 tay đang túm chặt lấy cổ gã, thuận thế tôi định thúc thêm vài gối nữa cho gã đo sà luôn nhưng nghĩ thế nào lại thôi, đoạn đây gã ly khai khỏi mình.

- CHÁT!!!

1 cú đạp gót "hồi mã thương" của gã Thiên đạp trúng vào cạnh sườn tôi khi tôi vừa để cho gã ly khai.

- "ĐM đai đen mà cũng chơi xấu à!!!" - Tôi l ãn b ãn rửa th ãn khi cơn đau quặn ập đến khiến ruột gan tôi ðôi chút nôn nao.

- YA!!!

Gã Thiên bật dậy r ãi lập tức lao vào tấn công tôi bằng những tổ hợp ðòn ðánh rất nhanh và mạnh. Cũng may là boxing của tôi rất l ãy và cứng trong phòng thủ và chịu ðòn. Cộng với những bước di chuyển linh hoạt, giờ thì tôi ðã chuyển hẳn v ề lối ðánh của boxing. 1 cú ðá xoay thân từ ngoài vào trong của gã Thiên hướng đến ph ãn ðầu của tôi.

- "BỐP!!!" - cú ðá chạm tay đau rất nhưng tôi vẫn trụ vững.

- KIAIII... "CHÁT!!!" - ðoạn trả ðòn bằng 1 cú ðá vòng c ãi chân trái trúng lưng gã Thiên. Cú ðá khá mạnh thấu ngay ph ãn trung khu giữa cột sống khiến cho gã thở hắt ra từng hơi. Lực xung ðộng xem ra ko hề nhẹ 1 chút nào. Tôi thừa thế mở hơi lao nhanh vào ðể chuẩn bị cho loạt ðòn liên hợp thì bỗng...

- YAME!!!

Ðúng lúc này th ãy sư phụ lại ra hiệu cho trận ðấu kết thúc, tôi ng ãi phịch xuống vì cơn đau ruột gan nãy giờ. Nhìn sang bên gã Thiên xem ra cũng ko khá khãm gì hơn khi khuôn mặt khô ãng ðã ðiểm máu l ãm tãm nơi hàm răng sau khi tháo ðệm. Hẳn là kết quả sau pha lên gổ ãi của tôi r ãi.

- Ở ðâu cũng vậy, ở ðây cũng vậy. Mặc dù theo hệ phái Suzucho nhưng th ãy bao giờ cũng muốn các em học Ðạo là cái ðầu tiên và chính yếu nhất. Học ðầu học ðuôi, học ði học lại, dù giỏi hay ko thì vẫn phải nằm lòng cái chữ Ðạo này và tư tưởng của nó. Không Thủ Ðạo thể hiện tính phòng thủ trước khi tấn công, lấy thủ chế công. Con người cũng vậy, trong mọi rắc rối nảy sinh mâu thuẫn, tranh chấp, xung ðột thì luôn c ãn xử lý bằng lời nói, dĩ hòa vi quý trước tiên. Mục ðích học ðể nâng cao khả năng tự vệ là chính ðáng, nhưng học đến 1 mức ðộ nào ðó đủ ðể tấn công và sát thương người khác thì lúc ðó phải có chữ Ðạo này ðể giữ vững tinh th ãn của người

võ sĩ. Trong trận đấu vừa rồi thầy nhận thấy tinh thần khát khao, cầu tiến nhưng cũng lộ ra sự ăn thua, nộ khí trong 2 em. Thiên và Tuấn đều là những người đã học võ nhiều năm. Các em nghe nhiều, học nhiều rồi nhưng chữ Đạo trong võ học vẫn chưa thấu suốt. Điều này cần phải cố gắng cải thiện ngay vì nó còn thể hiện 1 phần cốt cách của con người nữa. 2 em và tất cả mọi người đã hiểu rồi chứ!!!

- DẠ, CHÚNG EM XIN GHI NHỚ Ạ!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 37

- Anh cởi ra để em kiểm tra xem có bị thương ở đâu ko.

- Ở kia em... từ từ đã nào... đang ở trong lớp... ngta nhìn.

Tôi cuống cuống giữ chặt đai áo lại khi My đã kéo ra đc gần 1 nửa. Nhìn sang cách đó 1 khoảng ko xa, tay Thiên vẫn đang phải ngậm bông và giữ mũi cho ngừng chảy máu. Cú lên gối của tôi xem chừng cũng hơi bạo lực, cái mũi cao dọc dừa giờ đã ko còn đc thẳng tắp như trc nữa bởi tác động của ngoại lực làm cho nó trở nên gãy khúc.

- Thành thật xl anh, vừa rồi tôi có hơi quá đà.

- Hừmm...

- ... Lát về anh cứ đi khám cẩn thận. Chi phí hết bao nhiêu tôi xin chịu trách nhiệm ạ. Thành thật xl anh 1 lần nữa.

- Khỏi cần cậu, tôi tự lo đc!!!

- Anh... dù gì cũng là thi đấu, chấn thương nhiều lúc cũng khó tránh khỏi mà. - Ngọc đứng bên cạnh tay Thiên nãy giờ bất ngờ nói đỡ cho tôi.

- Còn anh, sau chuyện lần này thì bớt tính ăn thua đi. Thi đấu, tập luyện mà thái độ cứ như vs quân thù.

- ... Vâng...

- Làm xong rồi thì chỉ biết nói... Tính nết thật chẳng hay ho gì. - cô nàng tiếp tục lầm bầm.

- Anh ấy đã xl tử tế rồi chị còn lèm bèm cái gì đấy...

- Kìa My...

- ... Chị tưởng chị thì hay ho hả!!!

- Nào My!!! Em có thôi đi ko!!! Xl 2 người nhé!!! - tôi vừa xl vừa kéo dãn My đi khỏi.

- Em làm cái gì vậy My, lớn rồi mà cứ động 1 tý là sồn sồn lên!!!

- Anh bỏ em ra... Hừ... Sao anh cứ im lặng để ngta ép vậy mà cũng chịu đc à. Thằng kia nó chơi xấu anh thì sao, còn cả cái con kênh kiệu kia nữa. Sao phải xl bọn nó!!!

- Em bình tĩnh đi, nghe anh nói đã... Chuyện thì cũng đã xảy ra rồi, dù là thi đấu hay đánh thật thì vẫn là anh làm ngta bị thương. Vô tình hay cố ý cũng vậy, mất gì 1 câu xl mà mình ko nói đc ra để xoa dịu hả em!!!

- ... Hừmm...

- ... Anh biết là em lo cho anh, nhưng phải mềm mại hơn chút nữa mới hấp dẫn đc. Hì hì.

- ... Hả... ... Hứ, trêu em này... Chít này (Á, véo!!!)... Cho chừa, nhá!!!

- T T

- Mà anh này, em ko thích anh làm ở Bar đâu, phức tạp lắm. Giờ giãc lại thất thường nữa.

- Ờ... Quen rồi thì cũng bình thường. Mà anh cũng xác định chỉ làm 1tg, tích lũy thêm vốn là nghỉ thôi.

- Thế để em gọi bạn bè đặt bàn qua anh cho.

- Ờ... bọn nào hay đi bar thôi nhé, còn ít thì thôi. Mà cả em nữa, đi ít thôi, đỡ xong rồi anh nghe mẹ bảo là em đi hơi nhiều đấy.

- Thì bạn bè học hành cả năm, thi cử xong rồi phải tranh thủ mà nạp bù chứ anh... Rồi, làm gì lười ghê thế. Mấy hôm rồi nhập trường em cũng có đi nữa đâu.

- Biết thế!!!

- Đã bảo ko là ko mà... Mà còn anh nữa đấy... Vào đây lém phéng con nào thì liệu hồn!!!

- Ờ...

Tan buổi tập, bước chân ra bãi gửi xe tôi lại chạm trán Ngọc. Cô nàng liếc xéo tôi 1 cách trực diện nhất có thể trong khi tay chân vẫn còn đang vất vả gỡ chiếc xe ra khỏi đống ngổn ngang đến từ 2 chiếc xe bên cạnh...

- "Cạch!!!" ... Nhìn gì nữa, kéo xe ra đi!!! - tôi xô 1 trong 2 chiếc xe ra để tạo khoảng trống.

- "Brum... Brum... "

- Biết ngay là ko thêm cảm ơn mà!!! - tôi giả đờ nói thầm nhưng vẫn thừa đủ để lọt tai Ngọc.

- Hừ... Ko cần anh tôi vẫn tự lấy đc...

- Con Pop vẫn khỏe chứ???

- Ko khỏe thì ốm à... "Brum... Vút... ".

Ngọc gắt gỏng rồi vùng vằng phóng xe đi luôn. Tôi mặc dù chẳng thêm bận tâm nhưng vẫn thấy đôi chút khó chịu khi hàng ngày đi tập võ cho giãn gân, giãn cốt, giảm xì trét mà cứ phải đối diện, va chạm với cái bản mặt

kênh khiếu và thái độ khó ưa của cô nàng. Mà mình có làm cái quái gì quá đáng đâu mà cô ấy lại phản ứng thái quá như vậy chứ???

- "BỤP... BÙM... XỊCH... CHÁT... XỊCH... "

Âm thanh chất chúa từ hệ thống loa khủng dưới tay mix của DJ vang lên ko ngừng nghỉ. Không gian và bản sắc sôi động ở cái quán bar này đã dần trở nên quen thuộc với tôi và Xuân. Nhịp sống, nhịp chơi, nhịp bay về đêm đã đc điểm giờ vàng từ cách đây 2 tiếng. Mới đó mà đã 1 rưỡi, ngoài phố phường hẳn đã chìm vào yên lặng. Còn trong cái không gian "lô cốt" lúc này lại đang ngổn ngang những con người đắm chìm với chốn vui thú của rượu bia, mùi da thịt, vị tình dục, khói shisha và chất kích thích. Hàng tháng, hàng tuần, thậm chí là hàng ngày cứ theo 1 thói quen như đã đc mặc định từ trước: nhập sàn, vô quẩy, bay hết mình. Là 1 cá thể trong cái không gian chung này, nhìn, thấy, suy nghĩ và cảm nhận. Đôi lúc tôi ko hiểu sao nhiều người có thể bay sàn vào bất cứ mọi ngày trong tuần. Những cuộc vui nơi đây quanh đi, quẩn lại cũng chỉ có vậy. Có chăng là nhờ tới sự kích thích của rượu bia, khói thuốc, các chất kích thích để đào tận sâu gốc rễ ruột gan, moi móc lên cái bản chất ham muốn ko giới hạn của con người. Ánh sáng và âm thanh tương tác trực tiếp vào các giác quan như 1 chất xúc tác, phát tán nhanh hơn tác dụng của những thứ chất kích thích đó. Càng uống thì càng nhiệt, ánh sáng mời gọi, âm thanh phấn khích thì lại muốn nhảy. Càng nhảy càng giải phóng năng lượng thì lại càng sung. Sung theo đà rồi thì lại "mở cũ", càng muốn uống nhiều hơn để giữ nhiệt. Đôi khi việc lặp lại 1 chu kỳ nhằm chán lại làm cho con người ta thích nghi dần vs cảm giác nhằm chán đó. Rồi đống đống nó thành 1 trạng thái ám thị đến hện lại lên như 1 thói quen ko dễ gì buông bỏ.

Vậy là đã gần 1 tháng tôi và Xuân đi làm, cũng có nhiều cái mới lạ đc mở mang như về rượu thì họ xen kẽ rượu thật vs rượu giả ntn. Mấy em gái nhảy chân dài, người mỏng như giấy ăn gì mà quẩy dai thế. Có nhiều cái hay, cái thú vị để kể như chuyện "bội thực" (.) (.) và (i) diễn ra như cơm bữa, chuyện tiểu xảo đong đưa, bóp sờ khác giới cũng như đồng giới nó ra làm sao. Rồi còn cả những câu chuyện "thực nghiệm" mà hồi phỏng vấn

xin việc 2 thằng bọn tôi chưa bao giờ đc biết đến chứ đừng nói là nghĩ đến...

- ĐM thằng cha kia... Nãy tao lại bị nó sờ mày ạ... Đm nó!!! - Xuân chóa làu bầu chửi 1 vị khách quen ở bar.

- Vẫn thằng tóc đuôi ngựa đấy à???... Thì tao đã bảo mày r ồi còn gì, tu ần trước tao cũng tý thì bị nó ôm. May phản xạ kịp nên order xong tao lẩn mn luôn.

- Lần này là lần thứ 3 r ồi... Đm nhà nó nhục thật... Cứ thế này chắc tao đ' làm nữa đâu...

- Mày bình tĩnh đi, cũng nhờ nó đi cả tu ần nay mày mới ăn đc ti ền bàn dày thế chứ... Mà cái đệt bọn "ấy ấy" này chúng nó làm gì mà giàu thế nhỏ!!!

- Đệt, đ' cần biết... Mà tao cũng đ' thêm, làm hết tháng sau là tao nghỉ đấy!!!

- Mịe, ko biết nhẫn nhịn sao làm việc lớn!!! Thế này đi, cố gắng làm thêm 2 tháng nữa để tao học mót vài công thức pha chế vs làm nước có đc ko. Lão Bart lão ấy đ ề nghị chỉ cho tao r ồi.

- Đi học mịe 1 khóa ngoài trung tâm có phải hay hơn ko...

- Học ở trung tâm lâu mà ko thực tế bằng học ở đây. Cho tao 2 tháng nữa, tao học hòm hòm r ồi thì mình nghỉ. Cứ coi như 2 tháng này tranh thủ kiếm thêm vốn đi.

Sáng học thêm 1 khóa kế toán quản trị, chiều học chính ở trường, tối - đêm đi làm và học mót nghề bart ở bar là thời gian biểu lúc này của tôi và Xuân (tôi thậm chí còn vướng thêm 2 tiếng học võ từ 6 - 8h tối). 2 thằng dường như là những con dao pha đúng nghĩa, ngày qua ngày chạy ngược chạy xuôi vừa học vừa làm. Nhịp sống, sinh hoạt bận rộn và gấp gáp như vậy nhưng đc đặt dưới 1 mục tiêu cụ thể nên 2 thằng cũng ko cảm thấy quá nặng nề. Đôi khi cũng cảm thấy nản chí bởi những yếu tố nhạy cảm gặp

phải ở quán bar. Nhưng làm nhiều thì quen, va chạm, tiếp xúc nhiều thì chai lỳ dần cảm giác cũng như trải nghiệm của bản thân. Đối diện vs cái sự "Nhục", sự "Tởm" đó hóa ra lại ko khó như ban đầu chúng tôi tưởng tượng. Chỉ cần 1 chút khéo léo và nhã nhặn trong hành động và lời nói. Câu dằn để chờ tác động "giải vây" từ quản lý là chúng tôi có thể thoát đc ham muốn nhất thời của những vị khách đàng tính kia. Đối mặt vs chỉ 1 phần nhỏ của xã hội mới thấy cuộc đời nó rất 1 màu xám xịt và nhuốm nhoạ. Màu hồng ư, hãy sống vs nó chừng nào ta còn có đc sự bảo bọc, chăm lo của gđ và mang trong mình 1 tâm hồn mơ mộng, lạc quan núp dưới bóng của sự ỷ lại, phụ thuộc bản thân vào người khác.

Nhận tiền lương tháng đầu tiên cộng vs những khoản thu nhập nhỏ lẻ hàng ngày và % hoa hồng trong tay. Tôi và Xuân thậm nhận thấy câu "cái gì cũng có giá của nó" hầu như đúng trong mọi hoàn cảnh, thời điểm và mọi đối tượng mà nó đề cập đến. Ngay tháng đi làm đầu tiên đã kiếm đc gần chục triệu, 1 con số trung bình nếu so vs những nhân viên cũ đã có ngu ồn khách quen đặt bàn ở đây. Nếu đưa lên cùng 1 hệ quy chiếu và edit lại 1 chút các yếu tố giới hạn của bản thân thì tôi và Xuân đôi lúc còn tự thấy may mắn nếu so vs những công việc làm thêm khác của 1 vài đứa bạn trong lớp. Cùng 1 quỹ tg mà thu nhập chỉ bằng phân nửa bọn tôi. Chủ khát khe, đòi hỏi cao mà hở ra là phạt. Khách hàng thì dăm 3, 7 hạng tạp nham, người dễ, người khó, đen đũi thì còn gặp phải loại cù nhây, lừa đảo lá mặt lá trái. Nhìn vào những đi ều đó ko phải để tạo ra nỗi lo lắng, bi quan mơ hồ hay là tự sướng, hài lòng vs bản thân. Nhìn vào là để có 1 sự so sánh, đánh giá và nhìn nhận chân thực hơn những bộ mặt cuộc sống ở cái XH này. Con người học tập, làm việc và quan hệ vs nhau ntn. Cách sống và cư xử, những mặt phải - trái, tốt - xấu, giả chân - lừa lọc lẫn nhau ra làm sao. Làm việc trong cái Bar này ngày ngày tiếp xúc và chứng kiến nhiều hạng người, nhiều tầng lớp, "vỗ mặt" vs nhau là vậy nhưng đây vẫn chỉ là 1 phần rất nhỏ mà tôi và Xuân đang cố bóc tách dần từng lớp 1 như bóc vỏ hành để cảm nhận rõ hơn cái mùi vị nồng cay từ "củ hành cuộc đời".

- Chia hạng đai ra kèm lẫn nhau, tím than kèm trắng và xanh lục, nâu kèm xanh dương!!!

Trở lại võ đường Karate, sau 1 tháng hầu như chỉ tập luyện cơ bản thì hạng đai trắng bọn tôi đã đc tập kèm dần vs các hạng đai khác để áp dụng, thực hành và củng cố lại những kỹ thuật đã đc học. 1, 2 buổi đầu thì thầy cho ghép cặp tự do, hỗn độn. Sang đến buổi thứ 3 này thì thầy cho chọn cặp cố định để các đôi quen nhau hơn, tạo điều kiện cho việc tập luyện và kèm cặp.

- Ngọc vs Tuấn 1 cặp!!!

W.T.F, cả tôi và Ngọc đều trở mặt, thộn mặt ra nhìn nhau sau tiếng phân cặp của thầy. Người ta thường nói phàm những người lạ ko quen biết gặp nhau 1 lần là có duyên. Gặp lại lần 2 coi như là hữu duyên. Còn gặp đến lần thứ 3 thì đây là lúc phải xem lại tình trạng giữa 2 người để đánh giá tiếp. Hòa hợp thì coi như duyên lành, duyên thiên lý. Còn xung khắc... thì chắc chắn là... vô duyên rồi. Tôi và Ngọc thuộc dạng này, nhìn đối phương từ xa đã thấy khó chịu, muốn tránh. Ko ngờ giờ đây lại phải mặt đối mặt, tay chân và cơ thể túm, sờ, tiếp xúc va chạm với nhau...

- Làm lại 1 lần nữa!!!

- Có mỗi vài động tác mà cứ bắt tập đi tập lại mãi vậy!!!

- Tập sai thì phải tập lại, đừng có thắc mắc!!!

- Hừm!!! Cá cầy!!!

- Lần bần cái gì đấy, đừng tưởng cậu có vài cái thứ võ vẽ ngoài đường mà mang vào đây thể hiện nhé... Sai, tập lại lần nữa!!!

Tôi cay đắng chịu đựng sự "trù dập" ko thương tiếc từ Ngọc, khuôn mặt xinh đẹp, trắng trẻo với mái tóc hung mượt búi tó cao ánh lên những tia nhìn sắc xảo và ghê gớm. "Mẹ kiếp!!!" - thầm kêu khổ bởi cái thứ luật lệ đai dưới phải nghe theo đai trên trong mọi hình thức tập luyện. Cái thân hình mảnh dẻ, yếu điệu và cong cớn kia mà ở ngoài đường thì tôi đã vật cho tã tời để thỏa cơn nộ khí xung thiên từ nãy đến giờ rồi

- ... Phù...

Tạm thời thoát đc cô nàng "cục nợ" trong vài phút nghỉ giải lao. May sao hôm nay My đi thăm người nhà bị ốm nên nghỉ học, chứ ko chứng kiến cái cảnh tôi bị "củ hành" như thế này thì thế nào con bé cũng nóng tiết mà xúng c ò, não loạn cả cái võ đường này thêm 1 lần nữa.

- Nay, ông với cái Ngọc có thù oán gì hay sao mà tập với nhau căng thẳng vậy??? - 1 thằng hay nói chuyện với tôi trong võ đường tỏ vẻ quan hoài.

- Ko có gì đâu, tập sai thì phải tập lại thôi. Càng tập nhiều càng nhuyễn ấy mà.

- Ờ... mà này, ko phải tôi nhiều chuyện đâu nhưng... lão Thiên có vẻ đang "đẩy ý" ông đấy!!!

- Lão Thiên??? Cái lão đạo nọ đấu với tôi đấy hở?

- Uhm... từ lúc ông tập vs cái Ngọc, lão đã hằm hằm nhìn ông r ồi!!!

- Chắc vẫn thù vụ bể mũi!!!

- 1 phần thôi, tôi nghĩ là liên quan đến cái Ngọc thì đúng hơn.

- Sao? Liên quan cái gì?

- Thì gần như cả lớp này đều biết lão thích cái Ngọc mà. Tầm tia từ lâu r ồi nhưng vẫn chưa làm gì đc.

- "Rắc thính" lạc dòng à, hê hê

- Ko biết nhưng mà trong lớp thì ít thằng có cảm tình vs lão ấy. Chắc chỉ có bọn con gái là thích thôi. Lão này trước có vài vụ tranh thủ tập kèm với thi đấu để "dẫn mặt" đối phương r ồi.

- Ờ... ("Toét... Toét... ")... chờ tôi tý...

Là tin nhắn của Xuân chóa, nội dung là h ồi tối đi chợ ku cậu nhật đc 1 con chó con bị chủ bỏ ở gần nhà. Bị chốc lông với ghẻ lở khắp người,

Xuân chóa mang về đúng lúc bà chủ nhà sang thu tiền nên bà biết, kiên quyết ko cho giữa lại nuôi. Xuân chóa gọi hỏi bọn bạn ở lớp nhưng ko đứa nào nhận, đăng tin lên face thì vẫn chưa có kết quả nên ku cậu bảo tôi hỏi My xem có nhận nuôi đc ko. Cơ mà cô Hà mẹ My thì lại ko muốn nuôi chó, mặc dù nhà rộng vậy mà cũng chẳng bao giờ có lấy 1 bóng dáng con chó hay con mèo nào. Lát về còn phải tắm gội rồi đi làm luôn, kiếm đâu ai để nhờ vả đây. Đêm nay mà cứ xích nó ngoài đường thế thì 100% là bị bọn cậu tặc nó câu mất.

- Cả lớp tập tiếp nào!!! - Tiếng huynh trưởng sang sáng cắt đứt những bản khoản trong đầu tôi. Lại lững thững bước ra sân tập, chuẩn bị đối diện tiếp với cô nàng đăm đăm, khó ưa kia... À, hay là...

- Này... sao ko tập đi, cứ đứng đần mặt ra làm gì đấy!!!

- ... Ờ... này, con Pop... vẫn khỏe chứ?

- Hỏi linh tinh cái gì đấy... Tập tiếp đi, đừng có mà đánh trống lảng!!!

- ... Ờ... ko... mà nhà cô... chỉ nuôi có mình con Pop thôi có phải ko nhỉ?

- ... Anh làm nhảm cái gì nãy giờ vậy...

- Thế này nhé, là bạn tôi nhặt đc 1 con chó con bị chủ bỏ, chủ nhà trọ nó ko cho nuôi nên giờ đang bí vì ko tìm đc ai nhận nuôi cả... Cô cố gắng... nhận nó về giùm có đc ko!!!

- ... Hả...

- Cô cố gắng giúp đi, con chó đấy khổ thân lắm. Tối nay mà bị xích ngoài đường thì thế nào cũng làm m ấi cho bọn trộm chó!!!

- ... Vậy... cứ từ từ... để tôi qua xem thử xem thế nào đã...

- Rồi, rồi, cảm ơn cô nhiều lắm!!!

- Chưa, tôi chưa nhận lời đâu đấy... Chỉ là qua xem thử xem nó ra sao thôi!!!

- Vậy cũng đc r ồi, cảm ơn cô l ần nữa nhé... Thôi giờ tập tiếp nhĩ!!!

- Hóa ra đây là nhà anh à!!! Sao h ồi nãy kêu là nhà bạn!!! - Ngọc nhìn tôi đ ầy vẻ nghi ngờ khi cô nàng đang hỏi thăm Xuân chóa v ề tình hình con cún ở trong nhà tôi.

- Lúc đó nói gấp nên ko tiện diễn giải, với lại nhà bạn tôi hay nhà tôi thì cũng vậy cả mà. Đầu là chủ nhà ko đ ồng ý cho nuôi động vật.

- Con này bị ghẻ ăn nặng r ồi, phải cho ra bác sĩ thú y thôi.

- Đi luôn bây giờ phải ko... Hajzzz... lát 9h bọn tôi lại phải đi làm r ồi... Thế này đi, cô c ần tạm đ ể trả trước chi phí chữa trị cho nó nhé. Giúp bọn tôi 1 tối hôm nay thôi, sáng mai tôi qua, nếu vẫn ko tìm đ ợc người nhận nuôi thì bọn tôi sẽ đi tìm trại cho nó.

- Ờ... ko c ần nhiều thế này đâu. Chỗ người quen của tôi mà, cứ đ ể tôi lo. Thôi, giờ các anh bạn gì thì cứ đi làm đi. Có gì mai liên lạc lại sau.

... ..

- Ai đấy mà?

- À, ở lớp võ ấy mà.

- Xinh thế, đang tán nó hay sao mà nó nhiệt tình vậy, h ề h ề

- Tán con gián, đi nhanh lên, muộn mn bây giờ... .. Ôi... thôi xong r ồi...

- Làm sao, kêu cái gì!!!

- Nãy quên ko xin số r ồi, lấy đ' gì liên lạc giờ...

- Mẹ mà, tán gái mà đ' biết số à!!!

- Ờ, cơ mà tao biết nhà, hehe... Hajzzz...

Sáng hôm sau tôi quyết định nghỉ buổi kế toán để đến tìm gặp Ngọc, định mon men đứng chờ sái lên thang máy cùng vài người dân ở đây mà đầu bị họ "bắt bài" . Ko đủ mặt dày nên tôi đành hành xác 18 tầng thang bộ quen thuộc leo lên nhà Ngọc...

- "Reeee... Reeee... "

Chuông cửa kêu liên hồi nhưng ko có ai ra mở cửa, đứng chờ 5' trong vô vọng tôi đành gửi lại 1 tờ giấy ghi sđt và nội dung hỏi thăm dưới khe cửa. Thất thủ bước tiếp hành trình "18 tầng thiên đường" nữa trong tâm trạng ảo não và bực bội vì cái tính bất cẩn mà làm mình mất sức, mất công, mất việc. Thêm 1 phần sự sốt ruột và lo lắng khi không biết tình trạng của con cún lạc hiện giờ ra sao. Có bị di chứng gì nặng ko mà tới giờ vẫn chưa đc đưa về..

- "Toét... Toét... " - vừa đặt chân xuống tới bãi gửi xe sau 18 tầng "bộ lao" thì tôi nhận đc tn từ 1 số lạ...

- "Chuẩn bị lấy xe rồi có phải ko? Mới đợi đc có 1 chút mà đã vội về thế... "

3 dấu "... " trôi qua trong đay mắt cũng là lúc cỡ họng tôi chát vữa, đóng gạch dựng lên 3 chữ "W.T.F" () to đùng...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 38

- Hajzzz...!!! - tôi thờ dài thườn thượt, đành ngậm cục tức gọi lại cho số máy lạ đó...

- Alo!!! - 1 giọng thanh thanh vang lên.

- Sao cô ở nhà mà ko chịu mở cửa vậy???

- OÁP... Hajzzz... Ngủ... giờ mới dậy ()... Mà anh về chưa vậy?

- Ra đến cửa rồi, hay cô xuống đây đi!!!

- Đang wc!!! ()

- Con cún thế nào rồi?

- Khám về rồi, giờ chỉ cần đi điều trị cẩn thận thôi.

- Uhm, vậy tốt rồi. Hn tôi nghỉ làm nên có gì tối tôi qua nhé.

- Vậy giờ ko lên đây nữa à.

- Cô ko xuống thì tôi lên sao nổi nữa, người chứ có phải ngọm đâu!!!

- Hê hê.

Đầu tháng 10 - 1 mùa giao thời thu - đông nữa lại đến. Nhanh thật, vậy là đã tròn 1 năm 1 tháng tôi gắn bó với cái mảnh đất này. Chạy xe chậm từ đại sảnh tòa nhà ra đến đường cái có 1 đoạn ngắn thôi mà từng đợt

gió xô nhau cuộn đến vượt qua da mặt tôi mát lịm. Mùi hương ngọc lan thoang thoảng đâu đó quanh đây làm lòng tôi phấn chấn lên đôi chút...

- "Ring... Ring... " .

- Hải à!!!

- Anh à, tu vẫn sau em lên rồi nhé. Anh ko cần đón đầu, để em tự tìm nhà cũng đc.

- Có tự đi đc ko... (Okie mà anh!!!)... Uhm, vậy cứ tìm theo địa chỉ anh ghi lúc trước đấy nhé. Hơi ngoằn ngoèo chút nhưng cứ đi thẳng ngõ là ra thôi.

Hải - thẳng em kém 1t ở clb boxing dưới quê mà tôi đã từng giới thiệu. Năm nay cũng thi đh nhưng tạch nên nó đành vào nv2 một trường gần chỗ tôi ở. Tôi và Xuân chớa thấy vậy nên gọi nó về ở cùng cho vui vì dù gì thì phòng cũng rộng. Chưa kể sắp tới buôn bán làm ăn thì kiểu gì cũng cần thêm sự hỗ trợ, giúp đỡ từ ae, bạn bè xung quanh.

Buổi học chiều hôm đó...

- "Anh à, ra chơi qua căng-tin với em nhá!!!"

Là tn của My, cô nàng học td buổi chiều nên tranh thủ gọi tôi ra ng ồi chơi với bạn bè cùng lớp của ẻm. Ng ồi giữa 1 bầy toàn gái là gái nên tôi cũng ko "thoải mái" lắm. Mặc dù ngoài miệng thì vẫn tiếp chuyện, đỡ đòn và chém lại chúng nó tanh tách cho duy trì không khí cuộc gặp cũng như để My "mát mặt" bởi những câu khen đại loại như "Ny mà nói chuyện hay thế... hoặc tử... Anh ơi, anh hài thật đấy... " . My thì cứ ng ồi ôm rịt lấy tay tôi, miệng ngoác ra cười ko ngừng nghỉ vì thích chí và tự hào

- Heyyy, bạn gái ông đấy à... Mịe, thế mà ko giới thiệu với ae nhóc, hehe

Bọn Phong, Hùng, Kiên với Thảo trưởng, Xuân chóa ko biết từ đâu mọc ra đứng đánh động ngay sau lưng mà tôi ko hề hay biết. Nhìn bản mặt Xuân chóa như vừa lên đỉnh thế kia thì 100% là thằng này "bơm đều" r ấ . Thôi thì cũng may mà có bọn rồi hơi này xuất hiện "phá đám". Giới thiệu sơ qua nhau r ấ ghép bàn cho chúng nó ng ấ tiếp lũ gái kia cũng giúp tôi cũng rảnh rang "dừng m ồm" đc 1 lúc.

- Anh à, có nhớ mai là ngày gì ko!!! - My thủ thủ thì th ầm vào tai tôi.
- Ngày gì???... Áiii... Sao véo anh???
- Ngày gì mà cũng ko nhớ... - My phụng phịu lườm tôi.
- À... r ấ, r ấ!!!
- Tối mai anh nhớ phải đi cùng em đấy... Còn phải tặng quà r ấ ra mắt bạn bè em nữa.
- Tối mai anh còn phải đi làm mà...
-
- ... Tặng quà là đc r ấ...
- ...
- Lườm cái gì, mà đã là cái gì của nhau đâu mà ra vs vào chứ...
- Thế cuối cùng là anh ko chịu đi chứ gì!!! - My lạnh lùng chắt vấn.
- Ko phải thế... nhưng em làm sớm 1 chút đi, nghỉ buổi võ cũng đc. Tối mai anh còn phải làm mà.
- Em đặt r ấ, ko hủy đc. Anh đi đc hay ko thì tùy anh thôi!!!
- Chưa gì đã xị mặt ra r ấ... Để anh xem hn mà xin làm bù ngày mai đc thì anh đi.

- Còn ko đc thì thôi???

- Thôi chứ còn sao nữa, anh đi làm cho người ta, họ là chủ thì họ có quyền. Mình làm công mình phải có trách nhiệm. Đâu thể cứ muốn làm gì theo ý mình là làm đc đâu.

- ... Hừmm...

- Em có giận anh cũng đành chịu... - nói xong tôi bỏ ra ngoài gọi điện làm My cứ trân trân nhìn theo tưởng là tôi giận lấy.

... ..

- R ồi, tối nay đc làm bù, mai đi nhá, đc chưa...

- Hi, có thể chứ, tưởng giận em r ồi!!!

-

6h kém chi ều, vừa tan học...

- Alo

- Ngọc à, là tôi đây!!!

- Biết r ồi.

- Giờ cô có rảnh ko, tôi qua thăm con cún r ồi đi ăn luôn nhé.

- Sao qua sớm vậy? H ồi sáng anh bảo 8h mới qua mà?

- Ờ, vâng... tôi lại phải đi làm nên đành đi sớm hơn.

- Vậy anh qua sớm 1 chút đi, 6 rưỡi là tôi có hẹn r ồi... "Tút... Tút... "

- ... Ơ...

Hajzzz, "võ kế hoạch" là phiên phức vậy đấy. Vừa lòi đc con xe ra khỏi bãi, nhả nhủ vài câu vs Xuân chóa về cơm nc và đi làm là tôi ủa xe phóng tít đến khu Sky city 1 cách nhanh nhất có thể.

- Này, tôi ở đây cơ mà!!!

1 giọng gọi oanh oanh vang lên khi tôi vừa chạy xe ngang qua khu đại sảnh. Quay sang thì chính là Ngọc, cô nàng hn... khác quá. Quần tít đen bó dài điểm gầy tới đôi giày lười cùng tông đen, áo ren ngắn tay đen mờ, cổ cánh bèo, cách điệu để hở 1 khoảng nhỏ ở bụng. Khuôn mặt đc che đi 1 phần bởi cặp kính đen thời trang, đến chiếc túi xách đeo bên tay cũng đen tuyền nốt. Tone sur tone nguyên 1 cây đen trên người, điểm nhấn khác biệt có lẽ chỉ đến từ mái tóc màu hung nâu buông xõa ngang vai. Đôi môi tô son tươi màu cánh cam và 1 chiếc giỏ mây sơn vàng mà lấp ló trong đó chính là con cún đi lạc ngày hq.

Dường như tao ngộ và những ấn tượng ban đầu ko mấy dễ chịu sẽ khiến cho con người ta nảy sinh những cái nhìn lệch lạc vì bị ám thị từ sự khó chịu và những thành kiến trước đó trong lòng. Lần đầu tiên tôi gặp Ngọc là trong bộ dạng áo dơi lòa xòa trùm thân, chân đi dép cộc cạch. Những lần sau đó gặp lại ở võ đường cũng chỉ thấy cô nàng trong bộ võ phục rộng rãi đặc trưng của Karate. Chỉ đến tận ngày hn mới là 1 sự khác biệt hoàn toàn... 1 vẻ đài các, sang trọng pha chút sexy ở cách kết hợp trang phục với cơ thể. Da dẻ trắng mịn, khuôn mặt thon thon với đôi mắt lá răm đánh mascara, đặt trên chiếc cổ cao gầy. Bờ đày 3 vòng tròn trịa, chỗ nở cần nở, chỗ co cần co. Hơi... dầm 1 chút nhưng cho đến lúc này tôi mới nhận ra là cô nàng... cao hơn trước đây tôi nghĩ khá nhiều. Có thể do bọc trong hình ảnh cái "lốt vỏ" võ phục lâu ngày, giờ bỗng chốc thay đổi đột ngột nên tôi chưa kịp "thích nghi" với cái đôi chân thon dài "bất thường" kia. Dù vậy, có nói giảm nói tránh đi thế nào chẳng nữa tôi vẫn phải công tâm thừa nhận rằng... Diện mạo lần này của Ngọc đủ sức khiến cho bất kỳ giới đực "hoàn thiện" nào cũng phải đổ gục vì sự khao khát, thèm muốn và có khi là cả sự "cương cứng". Tôi... tất nhiên cũng ko nằm ngoài số đó, nhưng phần vì tự tôn, sỹ diện, phần vì nghĩ đến cún con đi lạc nên lập tức "đề nén" ngay cái ấy ấy xuống. Đạo mạo thẳng lưng bước từng bước thong thả tới gần "người đẹp và chóa vật".

- Cô xuống tận đây đợi tôi cơ à!!!

- Ai đợi anh... Là tôi có hẹn phải đi bây giờ!!!

- Tạch tạch... Nhận ra tao ko... (Kít... Kít!!!)... Ngoan lắm... Giờ về với tao nhé... Tao sẽ tìm chủ mới cho mày... Cảm ơn cô nhiều nhé, mà bác sĩ nói nó bị làm sao vậy???

- Bị ghẻ ăn với bị đau mắt thôi, chẳng biết chủ cũ nó là ai mà ác thế!!!

- Uhm... Nào... chào ân nhân của mày đi rồi về nào...

- Kít... Kít!!! - con cún cứ vênh mặt lên hếch về phía Ngọc.

- Thực ra... là tôi đang định đưa nó đến cho bác sĩ theo dõi lại 1 lần nữa xem có bị bệnh nội tạng gì ko. Hôm nay... anh chưa cần phải đón nó về đâu!!!

- Vậy tốt quá, cảm ơn cô nhé... Ờ, mà tôi tưởng giờ cô phải đi có hẹn mà!!!

- Thì đúng là tôi có hẹn, tiện đường nên đưa nó qua phòng khám luôn... .. Kia, xe đến rồi... vậy tôi đi nhé!!!

- Vâng... à mà khoan, cô cho tôi xin cái đ/c phòng khám đc ko. Có gì để tôi chủ động cũng đc.

- Ko cần đâu, BB!!!

Ngọc ko ngoảnh lại, đáp lời ngắn gọn rồi xách giỏ bước thẳng tới chiếc Bmw đen cáu cạnh vừa dừng đỗ. Xe dán kính đen mờ bóng loáng nên ko thấy dc người bên trong. Cơ mà ăn mặc đẹp như cô nàng ngày hn thì hẳn là phải hẹn hò cùng 1 anh chàng nào đó rồi.

- "Trai tài gái sắc, xứng đôi thật!!!"

Tôi lan man nghĩ thầm, 1 chút ghen tỵ bản năng xen lẫn khát vọng thèm muốn dâng lên trong lòng. Âu cũng ko phải là sự lạ, con người mà... ai

cũng vậy cả thôi, nhất là với những thằng con trai đang từng bước vào đời như tôi. Nhìn, chiêm ngưỡng và đánh giá 1 cá nhân tốt hơn mình về nhiều mặt như là việc nhìn thấy chính bản thể mong muốn ở thì tương lai của mình vậy. 1 cách nhìn AQ đậm tính tdt nhưng xét về góc độ tích cực thì nó lại như 1 loại thuốc kích thích giúp cho con người ta tăng thêm ý chí phấn đấu và niềm tin hy vọng. Cho 1 cái đích để ngắm nghía, cặm tên, giương cung, kéo dây và ngắm bắn làm sao cho trúng hồng tâm. Nhiều người biết thao tác còn để bắn trúng hoặc gần trúng thì ko phải ai cũng làm đc. Nhưng chỉ ít những người bắn trượt mà vẫn cố gắng bắn tiếp thì vẫn đỡ tệ hơn là những kẻ chỉ dám bắn 1 lần hay thậm chí là ko bao giờ dám sờ vào cây cung.

Lại 1 đêm làm việc sôi động nữa qua đi, tôi đón chào ngày mới bằng buổi học định kỳ ở trung tâm kế toán.

- Giá nhập là nhập theo giá thực tế + các chi phí liên quan và - các khoản giảm trừ khi mua hàng... "Ring... Ring..." - đang ngủ học thì Hằng gọi cho tôi. Chắc lại nhắc nhở bài vở như mọi hôm đây. Tôi vội xin phép ra ngoài hành lang.

- Mình đây.

- Tuấn đang học kế toán à?

- Ừ, có việc gì à?

- 10 rưỡi về có phải ko? Vậy lát về đi ăn vs mình nhé!!!

- Heyyy, chắc lại có vụ gì phải ko, hê hê

- Có, có, vậy lát về Tuấn qua luôn quán cũ nhé, mình đợi!!!

- Ờ... Okie!!!

11h trưa - tại 1 nhà hàng quen thuộc mà tôi và Hằng thỉnh thoảng hay vào mỗi khi đi ăn cùng nhau.

- Chẹp... Chẹp... Lâu lắm rồi mới đc bạn hiền đãi bữa no nê thế này. Toàn món ngon, hêhê.. Sao, thế "hối lộ" tôi thế này là định "lấp" chuyện gì đây, hi hi.

- Hi, thì cứ ăn đi, vừa ăn vừa nói chuyện nó mới vào... Hi.

- Ngon... Duyệt... Chẹp... Sụp... Soạt...

... ..

- Ờ... Tuấn này...

- Ủhm...!!!

- Mấy hôm nữa là sn mình ấy...

- Rồi, rồi, nhớ rồi, hôm trước Thảo trưởng vừa nhắc bọn mình rồi. Sẽ tổ chức thật là hoành tá tràng cho Hằng sướng run. He he, thích nhoé!!!

- Hi, mình cảm ơn... Nhưng mà... Cái này khác...

- Làm sao cơ???

- Nhà mình mọi năm đều làm tiệc mời mọi người, năm nay cũng vậy... Mình muốn nhờ Tuấn... làm bạn trai của mình lần nữa có đc ko!!!

- Hả???... W.T... Cái gì cơ, lại giả làm ny Hằng á!!!

- Ờ... ko, thực ra ko cần giả gì đâu. Tuấn cứ đến nhà mình chơi như bạn bè bình thường thôi. Thực ra mình phải nhờ Tuấn là vì... ny cũ của mình lần này cũng đến...

- Thế mọi năm ko đến hay sao???

- Ko... năm nay bên cty nhà anh ấy có làm ăn, qua lại nhờ vả bố mình nhiều nên thế nào anh ấy cũng tới...

- "Thảo nào cách đây hơn tháng lại thấy đi ăn riêng với nhau... Mà thế là thế đ' nào nhở???"

Hàng loạt bản khoản hiện lên trong đầu tôi khi nhớ lại lần gặp vô tình hôm ăn tiệc mừng My và Ly đổ đh. Lại hồi tưởng đến cái lần cùng Hằng tới dự đám cưới của anh chàng này với tư cách là bạn trai. Thấy anh chàng cũng bàng quan, vô sự trước sự hiện diện của tôi bên Hằng lắm. Vậy mà chỉ hơn nửa năm sau khi cưới lại hẹn gặp riêng Hằng tại 1 nhà hàng sang trọng, lý tưởng dành cho những cặp tình nhân. Rồi thì bây giờ Hằng lại tiếp tục nhờ tôi chuyện này nữa là sao. Thực sự khó hiểu???

- Tuấn... Tuấn ơi... (Hả!!!)... Đang nghĩ lơ mơ cái gì đấy... Vậy... có giúp mình đc lần này ko???

- Ờ thì... Uhm... Coi như là mình đến chúc mừng thôi là đc chứ gì. Chỉ cần xuất hiện để anh ta biết thôi là đc có phải ko???

- Phải rồi, chỉ cần như vậy thôi, còn với những người khác thì ko cần công khai gì cả... Hì.

- Uhm... Hajzzz... - tôi thẫn thờ dài vì mọi chuyện có vẻ ko đơn giản như lời Hằng nói.

- Happy birthday to My... HPBD... HPBD... HPBD to My...
YEAHHH!!!!

Tiếng hát hò, vỗ tay của bạn bè rộn ràng reo vang khi My thổi tắt 18 cây nến sắc màu trên chiếc bánh ga tô béo bự sau khi đã nhắm mắt nguyện cầu những mong ước bí mật trong lòng mình. Tiệc sn tổ chức tại 1 quán karaoke nên tất nhiên ko thể thiếu khoản rượu bia và hát hò. Cái Ly và vài con bé bạn uống khá tốt, lên cữ liên tục mà vẫn hò hét và quây tợn với

mấy thằng bạn. My hn cũng uống khá nhiều vì là nv9, dù đã đc tôi đỡ cho 1 phần.

- Anh à, hn vui quá nhỉ!!! - My ôm chặt cứng tôi khi tôi đèo cô nàng về nhà.

- Vui... ôm anh này giờ muốn nghẹt thở luôn rồi!!!

- Hì...

... ..

- Thôi, anh về luôn đây, ko vào nhà nữa đâu, muộn rồi.

- Đi, vào đi, lên nhà mở quà với em đã... Em muốn xem xem anh tặng em cái gì!!!

- Thì cứ mở ra mà xem... Ơ... em đồng đánh quá... Từ từ để anh dắt xe vào đã!!! - tôi nhăn nhó miễn cưỡng khi My cứ mè nheo kéo tay tôi vào nhà.

- Cô chú đâu rồi em, anh muốn chào!!!

- Đi vắng hết rồi anh ạ... Hajzzz... Sn con mình mà cũng chỉ gọi điện chúc mừng với cho tiên...

- Ừhm... thôi mở quà đi em... Mở luôn quà của anh đi - tôi sốt ruột giục già.

- HAHAHA, anh tặng em cái này thật à, hahaha.

My cười sáng khoái khi nhìn vào bộ đồ nội y ren tím đang cằm trên tay. Kể ra đúng là hơi... bựa thật khi tôi vì 1 chút cuồng ngôn mà vướng vào lời thách thức của My. Cơ mà thật ra nó cũng thiết thực nên tôi cũng ko quá đắn đo khi quyết định làm cái chuyện này. Chỉ khốn khổ nhất ở công đoạn đi mua khi phải vác bản mặt dày vô giữa cái cửa hàng độc gái là gái. Rồi lại còn đọc "kích thước" và miêu tả bằng ngôn ngữ nhân loại lẫn ngôn ngữ

cơ thể trước những ánh mắt tò mò, xăm soi pha chút thích thú từ 1 tá những cá thể khác giới xung quanh .

- Em thử luôn xem có vừa ko nhé, hì.

- Ờ, thử đi, anh chọn theo thẩm mỹ vs cảm quan theo kích cỡ mà em nói nên chẳng rõ nó ntn đâu.

- Đợi em chút!!! - My nói r ồi đi thẳng vào trong nhà wc.

... ..

- "Cạch!!!".

- Thử xong chưa? Có vừa ko em?

- Em mặc thử r ồi, hoàn hảo anh ạ!!!

- R ồi, thôi anh v ềnhé... HẢ...!!! - tôi quay người đứng dậy thì...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 39

"KÒONG... KÒONG... KÒONG... "

11 tiếng "gông" chuông vang lên từ chiếc đồng hồ cây dưới tầng 2 báo hiệu 11h tối đã điểm... In tròng trọc vào đáy mắt tôi là cơ thể hấp dẫn, gọi mời với chỉ 2 mảnh nội y ấy... Đứng hình, thực sự là tôi đã đứng hình theo suốt bản nhạc "gông" 11 tiếng vừa rồi... Cảm nhận rõ trái tim như ngừng đập và hơi thở bị ngưng trệ vì sự kỳ dị của sự việc hiện tại.

- ... Em... Em... làm gì vậy... Con bé này hay thật... cứ trêu anh hoài...

Tôi bối rối thực sự, lóng ngóng quay ngoắt đi cùng những câu lấp bắp, ngượng nghịu... Mọi thứ vẫn yên lặng 1 cách lạ thường như 1 đoạn phim đặc nhân phím "Stop" vậy...

- "Xoạt... "

1 vòng tay nòn nà vòng qua đầu vai tôi, 1 cơ thể gần như trần trụi áp đè 2 vùng nhạy cảm lên lưng tôi. Cổ gáy chợt nóng nảy bất thường khi khuôn mặt ai đó tựa nhẹ. Phả vào da thịt những làn khí câu dẫn đến tê người...

- ... Hajzzz... My... em đừng làm vậy nữa... - tôi thở dài gấp gáp.

- Chụt... Chụt... Rộp...

Đôi môi mềm mại mơn trớn di chuyển khắp từ má xuống đến cổ rồi như ko tự chủ nhai lấy tai tôi. Cuộn, vò lấy nó bằng hàm răng nhỏ nhắn và cái lưỡi ướt át...

Cảm giác nóng nực từ hơi men bia rượu hồi tối cộng hưởng với sự gần gũi xác thịt khiến tôi đê mê, bồng bênh đi đôi chút. Từ đầu đến giờ My vẫn là người làm chủ hoàn toàn "cuộc chơi". Từ dẫn dắt tình huống, chọn thời điểm cho tới hành động, tất cả đủ để làm tôi bị động trong cơn khoái lạc cảm xúc lúc này... Bàn tay thon dài tiếp tục di chuyển xoa nhẹ trên khắp khuôn ngực. Qua lớp áo sômi dạ, tôi có thể cảm nhận rõ từng nhịp sóng xô đây, chà xát đầy mơn trớn ấy.

- "Bụt... Bụt... " ... Em yêu anh...

Từng chiếc cúc áo sơ mi bứt ra xen lẫn tiếng thì thầm trong hơi thở của My. Áo của tôi đã cởi đc 1 nửa, My cũng chuyển dần tư thế từ áp lưng sang ng ưỡn hẳn vào lòng tôi. Ở vị trí đối diện như thế này giúp tôi chiêm ngưỡng đc toàn bộ cơ thể hấp dẫn, nóng bỏng của My. Lưng eo nhỏ nhắn, mảnh khảnh, từng đường cong l ỡ l ỡm trơn láng đc phủ men bằng da thịt trắng hồng, nõn nà. 2 bầu ngực căng tròn và vùng "đ ỉnh tam giác" ẩn hiện dưới lớp nội y nhưng lại mang dáng vẻ dấu mình 1 cách khiêu khích.

- Chụt... - My rướn người ôm lấy đầu và hôn môi tôi 1 nụ hôn thật sâu... Nhẹ nhàng và tinh tế, bàn tay lột dần chiếc áo sômi của tôi rồi chạm tới đai quần...

... ..

- ... Hây... Hộc... Phuu... Em... dừng lại đi - cuối cùng thì tôi cũng dứt đc khỏi màn "cháo l ưỡi" với My.

- - My nhìn tôi đăm đăm ko nói, lúc này em vẫn đang ng ưỡn trong lòng tôi. 4 mắt đối diện cận kề nhau giúp tôi nhận ra 1 nét buồn bã thoáng qua trong mắt em.

- ... My... chuyện này nhanh quá... Anh... Anh... thực sự là anh chưa sẵn sàng...

- Anh ko yêu em???

-

- Anh ko có chút tình cảm gì với em sao??? - My thất vọng nhìn tôi.

- ... Ko phải là ko có... nhưng mà là... chưa tới... Là chưa tới cái mức để yêu đc nhau!!! My à, anh...

- Vậy anh có thích em ko... Dù chỉ là 1 chút thôi...??? - 1 ánh nhìn hy vọng dâng lên trong mắt My.

- Sự thực thì... cũng có... anh cũng có thích em... Nhưng chưa tới mức yêu nhau...

- Em chỉ cần vậy thôi... có cơ hội, với em như vậy là đủ rồi...

-

- Anh, đêm nay ở lại với em đc ko, em cần anh!!! - My quàng tay ôm lấy cổ tôi, cả cơ thể hiện hiện trước mắt như mời gọi.

- ... Hajzzz... Em đừng làm vậy nữa... Anh... ko tự chủ đc đâu!!!

Quả thực là có ngu mới đi từ chối "món ngon" dâng lên tận miệng thế này. Lý trí bắt tôi làm 1 thằng ngu đến cùng nhưng cái hương thơm thoang thoảng, gợi tình từ My cứ lôi kéo phần dục vọng bản năng trong con người tôi. Thúc đẩy nó mỗi lúc 1 mạnh hơn để lấn át lý trí, giành phần "suy nghĩ" cho hạ thể thoải mái tung hoành.

- Em muốn như vậy mà, chỉ cần chúng mình sống với cảm xúc thôi... Ko cần trách nhiệm hay ràng buộc gì cả... Khi nào chính thức yêu nhau thì chúng mình mới sở hữu nhau.

- Nhưng mà em... Em là con gái... làm vậy sẽ thiệt cho em lắm...

- Đc cùng với người mình yêu em chỉ thấy hạnh phúc thôi... Với lại... Đây cũng ko phải là... lần đầu của em... - My ngáp ngừng nhìn tôi dò xét.

-

- Anh thất vọng lắm phải ko... Là em muốn rõ ràng mọi chuyện ngay từ đầu... Đẳng nào thì cũng phải nói thôi... - My từ từ ng ồi dậy, rời khỏi lòng tôi, về mặt r ầu r ỉ.

- Anh đang nghĩ em ko xứng với anh có phải ko...???

My quay đi giấu lấy qu ần mắt đỏ hoe bởi những giọt nc mắt đang d ần l ần dài trên khuôn mặt. Em kiên cường ngăn tiếng khóc nhưng dáng vẻ co ro sao lại toát lên vẻ mặc cảm và s ầu thảm đến vậy.

- Em đừng có nghĩ vậy, ngốc!!! - tôi lấy áo sơmi của mình choàng lên tấm thân trần của My, cố gắng dỗ dành em như mọi lần tôi vẫn thường làm.

- Em ko cần anh thương hại đâu... - My bình tĩnh trả lời r ồi chậm rãi bước ra mở cửa phòng.

- Muốn r ồi anh về đi... - My ko nhìn tôi lấy 1 cái, cất tiếng lạnh lùng "đuổi khách".

- ... Hajzzz...

Tôi r ầu r ỉ quơ chiếc áo r ồi đứng dậy d ậm bước ra khỏi phòng. Trong có 1 khoảnh khắc ấy thôi nhưng rất nhiều suy nghĩ đã lướt nhanh qua đầu tôi.

- "Mình thực sự cũng thích My mà... Có nên làm chuyện này ko... Ko làm thì sẽ tốt hơn chẳng... Hn mà kết thúc thế này thì liệu những ngày sau 2 đứa có còn giữ gìn đc mqh thân thiết như trước nữa hay ko... Lại đi vào vết xe đổ như chuyện với Trà sao... Nhưng nếu mình làm chuyện này thì sao... Sau này có thể yêu My đc ko... Nếu ko thì liệu có làm em bị tổn thương... Nhưng em đã nói là sống theo cảm xúc ko cần ràng buộc r ồi mà... ".

Nghĩ đến đó cũng là vừa lúc tôi đi ra gần đến mép cửa. Đứng song song với My... chân dừng hẳn lại ko bước tiếp nữa. Ánh mắt nhìn sâu vào người con gái đối diện. Dường như nhãn quang cũng tạo ra lực hút thì phải... Đôi

mắt lạnh lùng của My có vẻ như ko cưỡng nổi lực hút đó. Vô thức hướng lên giao thoa với ánh nhìn sâu thẳm của tôi.

-

-

- "CẠCH... RẦM... "

My đóng rầm cánh cửa lại rồi ôm chầm lấy tôi, trao cho tôi 1 nụ hôn vội vàng nhưng sâu sắc. Như thể sợ tôi sẽ đổi ý mà bỏ đi vậy. Tôi lúc này cũng đã buông bỏ mọi thứ, nhiệt tình lia lười chiếm lấy không gian chật hẹp trong 2 khoang miệng. 2 bàn tay rắn chắc ghì chặt lấy vòng eo thon nhỏ của My. Cảm giác chỉ cần siết mạnh thêm chút nữa là cả thân thể mảnh dẻ đang cong lên vì tư thế cưỡng ép kia sẽ bị gãy gập lại vậy.

- Hơ... Ừ... Ừh... Ừhmm...

My thở hổn hển, gầy khúc khi cả 2 quăn lấy nhau trên giường. Môi tôi tham lam di chuyển khắp phương vị xung quanh cổ và bầu ngực em. Ngấu ngiến nút lấy đôi nhũ hoa hồng tươi mơn mớn. Mùi thơm phong tình tỏa ra từ người My càng làm cho tôi thêm động lòng. 2 tay khám phá, xoa nắn lên xuống rồi tiếp cận vùng "đồi tam giác"... Giờ thì toàn bộ cơ thể của My đã lộ lộ hiện ra trước mắt tôi rồi. 1 chút thủ thuật bằng tay để "khai vị" cho bước dạo đầu. My chủ động lột dần những lớp vải cho hạ thể của tôi bật lên giải phóng khỏi sự kiềm tỏa và bức bách trước đó.

- ... Hơ... .. Kìa em, từ từ thôi... Ra bây giờ...

... ..

- Mình làm luôn đi anh...

My hồng hào nhìn tôi chờ đợi, vẻphần tôi, rõ ràng là cũng mong mỗi ko kém. Tách 2 chân My ra, tôi nhẹ nhàng đi vào cơ thể của em... Từng nhịp... từng nhịp nông sâu cho đến khi "kết nối" hoàn thành...

- ... Em yêu anh... Yêu anh... Yêu anh... UUm... !!!

Miệng My bị tôi nghiền ngấu nút chặt nên chỉ phát ra thứ âm thanh ko vỡ thành tiếng. Càng nghe càng chỉ thấy những tiếng rên rỉ hoang dại và dung tục. Tình dục là vậy, là sự dẫn dắt của cảm xúc, ham muốn, dẫn tới hành vi, hành động. Hành động lại tiếp tục tạo ra những xúc cảm dục vọng làm cho con người ta sung sướng. Cái này giống như 1 vòng tuần hoàn hoan lạc vậy.

"Ngâm tằm", xoay v ãn đã đời 1 h ồi lâu, tôi ôm chặt My nhấp d ãn dập từng cú nhấp "tăng tốc". My run lên b ần bật theo từng nhịp sóng chuyển động đc tạo ra dưới sức nặng của cơ thể. M òhôi túa ra quyện lấy 2 thân hình đang nhấp nhô theo những cú rướn cuối cùng. Cơ t ể tái g ần như đã điếm đ ầu "con dao pha". Tôi vội vàng rút ngay nó ra để tránh "hậu họa" nhưng... ko còn kịp nữa vì My đã qu ặt chặt 2 chân lấy toàn bộ phần hạ thể của tôi. Trút hết những "ứ t ụ" nãy giờ trong tôi theo "đường dẫn" đi vào bên trong My.

- Em làm gì vậy... Nhớ có thai thì sao!!!

- Em tính ngày cẩn thận r ồi, mà nãy cũng dùng cả thuốc của mẹ r ồi.

- Vậy là em chuẩn bị từ trước r ồi "gài" anh à???

- Anh nói linh tinh gì vậy... Chỉ là lúc bọn mình v ềem mới nghĩ ra thôi... Hn sn em toại nguyện lắm.

- Hừ!!!

- Hì, anh đừng giận nữa mà... Chỉ vì em yêu anh thôi... Mà sau chuyện này anh cũng đừng suy nghĩ gì cả. Em yêu anh nhưng ko ép anh đâu, mình cứ để tự nhiên cái gì đến tự nó đến. Em chỉ cần anh nếu ko thể yêu em hoặc anh yêu 1 ai khác thì hãy nói rõ ra vs em. Đừng dấu em là đc, vì em ko thích như vậy, cảm giác như mình vừa bị lừa, vừa bị coi thường vậy.

- Vậy giả sử như mình ko đến đc vs nhau thì em sẽ ko giận anh chứ???
Mình vẫn qh tốt như trước đây chứ???

- Anh đừng lo, về điểm này chắc là em giống anh đấy, hi!!!
- Uhm, anh hiểu mà. Thôi, đi ngủ nha, anh buồn ngủ lắm rồi!!!

Đêm đó tôi ngủ lại ở nhà My, kể cũng lạ, cả 2 quăn lấy nhau trăn trụi như những cặp tình nhân, vợ chồng nhưng lại chưa xác định mqh gì rõ ràng với nhau. Tư tưởng này có vẻ Tây hóa nhưng chân thành mà nói tôi vẫn còn có chút băn khoăn, mơ hồ về tình trạng hiện tại cũng như tương lai sau này của tôi và My. Hajzzz... Chỉ đành biết hy vọng là mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà thôi.

Sau đêm "mây mưa" mặn nồng đó thì tôi và My vẫn đối xử với nhau bình thường như trước đây. Tính My khá hay, trước sau như 1 đúng như lời mình tuyên bố. Ko vì những thứ đã xảy ra giữa 2 đứa mà tận dụng để tiến gần hơn mqh với tôi hay o ép này nọ. 2ae vẫn cư xử và đối diện với nhau như trước đây. Có chăng là ở phía tôi từ giờ phải chủ động quan tâm đến My nhiều hơn và cố gắng "tập yêu" em nó mỗi khi có thể. Tôi cũng muốn nhìn thấu lòng mình 1 lần để xác định chính xác cái khối tình cảm hiện tại với My nó có thể nảy nở thành ty hay ko. Hay là chỉ nên giữ gìn ở mức tình cảm bạn bè, ae thân thiết.

- "HUỠCH... HUỠCH... BỐP... CHÁT..." - trở lại với võ đường Karate.

- Bà Ngọc kia ghê gớm thế, sao ngày nào cũng bắt anh tập liên tục ko nghỉ vậy?

- Ko sao đâu mà em, tập liên tục vậy nên giờ động tác anh nhuyễn lắm. Sắp tới thi lên đai chắc khỏi lo, hê

- Tập thì cứ tập thôi nhé, léng phéng là chút với em đấy!!! Hừ.

- ... Ơ... sao tự dưng em lại nói vậy!!!

- Em ko biết, chỉ nhắc anh chú ý hơn thôi!!!

- Xùy!!! Làm gì đến mức nghiêm trọng thế!!!

... ..

- Ny anh có chuyện gì mà lúc nãy cứ lườm tôi chăm chăm vậy???

- Hờ... à, chắc thấy tôi tập nhi ều nên xót, hehe. Mà đúng là tập nhi ều thật, nhi ều nhất luôn còn gì ề!!

- Heyyy, đừng có đánh trống lảng nữa, tập quy ền đi xem nào.

- Từ từ đã, con Bi (tên Ngọc đặt cho con cún lạc, vì ghép với con Pop nghe nó v ần) nó hết ghẻ, hết rận chưa vậy???

- Sắp, thôi tập đi...

- Sáng mai cô còn bận như mấy hôm trước ko. Nếu rảnh thì cho tôi mang ít đ ồ qua thăm bọn nó.

- Để xem đã... mà chắc là ở nhà đấy... Có đi ầu...

- Đi ầu gì???

- Anh đến thì tự đi thang bộ nhé, tôi ko thích cho người ngoài đi "lậu" thang máy.

- Ohh... r ồi, ko sao, chỉ c ần cô giữ đúng lời hứa thôi.

- Tôi đâu có hứa hẹn gì với anh, anh đi có đc việc hay ko là tùy vào phúc đức ăn ở của anh thôi, hehe

- Nhìn cô cười cũng xinh đấy chứ, đâu có xấu xí như lúc bình thường đâu nhỉ, hê hê.

- Cái gì, anh vừa nói cái gì!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 40

- "Ring... Ring... " - là số thẳng đê Hải.

- Anh nghe!!!

- Anh Tuấn à, em lên r ồi nhóe, đang ở nhà a.Mạnh đây.

- Ở cái đêck thẳng này... Mà troll anh à, sao bảo là sang tu ần cơ mà.

- Hehe, sáng nay a.Mạnh có việc v ềqua nhà nên em bám càng theo luôn. Lát bọn em qua Bar anh làm đới, hehe.

- R ồi, nhận, cứ đặt bàn là anh mà lại có ti ền, hehe.

Vậy là thẳng đê cuối cùng cũng đã lên, phòng tôi lại đón nhận thêm 1 thành viên mới sau hơn 1 năm trời tôi và Xuân chóa "ăn nằm" vs nhau

- Sao thế mà? Hn làm sao mà mặt mũi cứ bí xì ra thê??? - tôi hỏi han Xuân chóa khi thấy cái bản mặt ỉu xìu của nó.

- Tao vừa chia tay...

- Cái gì cơ... Chia tay??? Ở... Vậy là vẫn ko làm lành đc à?

- Tao cố hết sức r ồi mà nó kiên quyết lắm. Hajzzz...

Chuyện tình cảm của Xuân chóa bắt đầu xấu dần đi kể từ ngày chúng tôi vào làm việc ở bar. Giờ giấc làm việc và những kế hoạch bận rộn là nguyên nhân chính dẫn tới chuyện này. Ty đơn thu ần nào cũng vậy, ko đc hâm nóng liên tục bằng sự gặp mặt, tiếp xúc và sex thì sẽ rất mau nhàm

chán và thực sự có nguy cơ đổ vỡ nếu 1 in 2 người ko hiểu - ko biết thông cảm, hiểu 1 lần hoặc tỷ lệ là có kẻ thứ 3 chen vào. Đen đũi cho Xuân chóa khi nó dính vào cả 3 thứ này, mới phát hiện ra sự vụ con bé ny chớm qua lại vs 1 đối tượng khác cách đây hơn tuần và giờ thì đã chính thức buông tay mỗi tình khi còn có hơn 1 tháng nữa là tròn 1 năm yêu nhau.

- Mà học Bart đến đâu rồi???

- Hòm hòm, đủ làm mấy thứ q trọng để mở quán rồi.

- Ừm, vậy đc rồi, còn tao chắc hết tháng này là tao xin nghỉ thôi.

- ... Hajzzz... Buồn thì biết là buồn rồi nhưng càng thế càng phải lao vào làm việc cho nó quên đi chứ.

- Tao nghỉ vì ko muốn làm nữa thôi, nghỉ rồi là tao tranh thủ đi tìm mối hàng luôn. Mà xem cố học cho vững cái bart đi, mở quán còn biết mà làm. Chủ mà ko thạo là hỏng hết đấy.

- Uhm, mà đã quyết định như vậy thì thôi. Giờ phân ra lo chuyện cũng tốt, tao cũng chỉ cần nốt 2 tháng nữa thôi. Có gì mình để sang đầu năm mở là đẹp... Có đi đâu tao vẫn hơi băn khoăn 1 chút về kế hoạch của mà...

- Mà thấy có vấn đề chỗ nào???

- Hơi "bao đ'ng", vốn mình chưa dày mà ôm đồm như vậy tao thấy ko chắc chắn.

- Mà yên tâm đi, cái này tao cũng tham khảo nhiều rồi mới xây dựng đc. Mà trước mắt cứ làm đến đâu tính đến đấy đã, vài tháng nữa hãy hay.

- Uhm, mà còn tinh thần làm ăn như vậy là đc. Bắt đầu vào cuộc rồi thì hạn chế gái gú cũng tốt.

- Đ' phải an ủi, mà nói tao mà ko nghĩ đến mà, mà cũng đang dính cái My đấy còn gì, hehe.

- Dính cái gì mà dính, mịa thẳng hăm này!!!

- Hehe, thấy nó bám mày ghê thế còn gì, yêu mịa nhau đi cho sướng.

- Ờ, sướng... Sướng xong bỏ nhau, cách mặt như mày xem còn sướng đc nữa ko.

- A.Mạnh: Mày bận rộn quá nhỉ!!! Bọn anh đến này giờ mà cũng chả hỏi thăm ae đc câu nào... Chẹp!!!

- Hải: Chuẩn... Chẹp!!!

- Tôi: H ầy... đi Bar cuối tuần anh còn lạ gì nữa... Ê ku, lát về cùng bọn anh luôn hay thế nào!!!

- Hải: Tối nay cứ để em ở nhà a.Mạnh cũng đc vì còn đồ đạc nữa. Có gì để smai em qua.

- Xuân chóa: Ừ, smai qua thì có anh ở nhà... Đạo này làm ăn vẫn tốt chứ a.Mạnh?

- A.Mạnh: Đạo này ko dễ thở như trước nữa chú ạ. Trên này nó mạnh động, chộp giật lắm. Bọn nó đi vay r ồi lừa lọc lẫn nhau suốt, mình ko tỉnh là chết ngay.

- Tôi: Em tưởng chỉ cần quản chặt phần thông tin, hợp đồng và khách vay là ổn!!!

- A.Mạnh: Heyyy... ngây thơ... Mày phải ở trong nghề này thì mới thấy nhiều trò "tiểu xảo" chơi nhau lắm. Chỉ cần mình ko vững 1 chút thôi là bọn nó đập mình ra bã ngay. Nhất là thời buổi kt khó khăn như thế này, bất kỳ thằng nào cũng có thể vì tiền mà li ều mạng.

- Xuân chóa: Em cũng nghe "ao hồ đồn đại là đang có bọn muốn "cơ cấu" lại phải ko anh?

- A.Mạnh: Mày lấy thông tin này từ đâu thế em?

- Xuân chóa: Em nghe đồn thôi anh ạ!!! Thấy đợt r ồi các anh "trắng - đen" lại t ếtụ v ềHD xanh "hộp kín" mà.

- Tôi: Có chuyện này à?

- A.Mạnh: Hajzzz... Tình hình hiện tại vẫn chưa rõ thế nào nhưng đúng là có 1 vài địa bàn đang bất ổn thật vì có bọn muốn "chia lại".

- Hải: Anh có dính ko?

- A.Mạnh: Thôi kệ nó đi, hn thằng Hải lên thì ae mình phải nói chuyện "tình cảm" chứ. Buôn mấy cái chuyện XH linh tinh này nhảm bỏ mịa. Lấy anh thêm rượu đi Xuân!!!

Nhìn nét lạnh lạnh sau mỗi nụ cười của a.Mạnh, tôi có cảm giác ông anh mình hẳn là đang có tâm sự gì đó trong chuyện làm ăn. Tiếc rằng tôi chỉ là ae bạn bè chứ ko phải "người cùng thuyền" trong nghề nên cũng ko thể chia sẻ hay giúp đc gì cho ông anh của mình

10h sáng hôm sau...

- "Bịch... Bịch... Bịch..."

- Sao, ko gọi đ ể tôi xuống đón, hê!!!

- Khỏi, chạy bộ cho khỏe chân.

- Heyyy, tôi đang định có ý tốt nhưng anh nói vậy thì thôi.

- Ý tốt của cô làm tôi thấy rùng mình... Thôi tôi đem cho 2 con Pop-Bi ít đ ờ r ồi v ềthôi... Tạch... Tạch... lại đây nào 2 ku...

Nhìn 2 con cún nhỏ 1 vàng 1 trắng đen sán lại liếm láp, lúi húi nghịch mấy món đồ chơi mới và vài thứ đồ ăn trông thật là dễ thương. 2 con cún này có vẻ cũng khá hòa hợp với nhau, cơ mà nghịch, ko có mấy món đồ chơi "nhai nhai" kia thì chắc chúng nó đã ngứa răng ngặm hết đám giày dép

đế trên giá của Ngọc r ồi. Con Bi người ngợm bôi đ ầy màu thuốc, lông cũng nham nhở chỗ còn chỗ trụi nhưng nom da dẻ có vẻ đã lành lặn hơn khá nhi ều và béo lên trông thấy, mắt mũi cũng đ ỡ tèm nhèm dĩ mủ như mấy hôm đ ầu . Cái này là phải cảm ơn Ngọc nhiệt tình chăm sóc trong những ngày qua và có th ầy có thuốc trị bệnh tốt thì con Bi mới mau chóng lành lặn đ ưc như vậy.

- 2 con này có hay ăn đ ồ s ố ố ố ko vậy?... .. Ê này... .. Đang ở đ ầu vậy...???

- "Roẹt... Bụp..."

- AHHH...

Đèn điện trong nhà đột nhiên tắt phụt...

- "Giật điện... nguy r ồi..." - tôi nhanh như cắt lao ra phòng khách nơi tiếng hét phát ra.

- NGỌC À, CÓ SAO KO!!!

- ... Học... Học.. Học... Học... - tôi chạy ra đến nơi thì Ngọc đang ng ồi lả dựa người vào tường, run rẩy thở từng hơi gấp gáp.

- Cô ko sao chứ... để tôi xem nào.

Tôi cẩn thận để ý nơi tiếp xúc ngu ần điện r ồi kiểm tra tay chân Ngọc xem có bị thương tổn gì ko. Mở toang cửa sổ căn hộ cộng với ánh sáng phát ra từ chiếc đèn tích điện tôi phát hiện ra chiếc kim cắt đã bị ăn cụt vào nửa lưỡi và cái dây ngu ần điện tổng đi từ ngoài vào qua c ầu dao đã bị cắt đứt đoạn.

- Cô cắt nguyên cả sợi dây điện thế này à???

- ... Uh...

Bó tay, đúng là đàn bà con gái tập tành làm chuyện của đàn ông. Thiên chức bị đặt sai chỗ đôi khi có thể dẫn tới những hậu quả khôn lường.

- Hajzzz, lần sau phải lấy kìm tách nó ra đã rồi mới cắt riêng từng sợi...
Cắt thế này nó chấp cho là đúng rồi còn gì. Điện dân dụng mà nó còn thế này, điện trung thế thì cô die chắc rồi.

-

- Mắt ko bị làm sao chứ, ngẩng lên tôi xem nào. - tôi hỏi Ngọc khi thấy mảng tường bên cạnh hộp kỹ thuật bị xám vàng. Ko biết là tóe lửa hay phóng hồ quang.

- ... Ko sao... lúc đó nó tóe lửa nên làm tôi hơi choáng thôi... Hajzzz...

- Cô vào phòng nghỉ đi, để tôi xử lý nốt cho.

- Thôi anh đừng có làm, nguy hiểm đấy, để tôi báo quản lý họ lên xử lý cũng đc.

- Ko cần đâu, những thứ nhìn đc tận mắt ntn tôi làm đc. Mà ai đấu đường điện bê cá này cho cô vậy?

- Bên bán bê họ làm.

- Đấu trực tiếp vào cầu dao thế này cũng đc mà, đi đâu vắng ngắt điện toàn nhà nhưng bê cá thì vẫn chạy đc oxi. Cô táy máy cắt ra làm gì.

- Thì... mà anh hỏi nhiều quá, hỏi nhiều thế làm gì!!!

- Đã ngốc lại còn tự kiêu.

- Nhiều chuyện, thế tóm lại là anh có sửa đc ko hay là để tôi gọi người...

- Đây, xong rồi, tranh luận với cô 1 lúc thì tôi cũng làm xong rồi đây.

- "Tách!!!" - tôi với tay đập cầu dao.

- Ổn rồi, pha nóng pha lạnh chuẩn rồi ko bị ngược. 2 đầu dây lúc này tôi gỡ khỏi dây tổng rồi, ko sợ nó thò ra vương víu gì nữa đâu... Sao, nhìn gì vậy?

- Ko, có nhìn gì đâu... .. Giờ cũng gần 11h rồi, đi ăn trưa luôn chứ, coi như cảm ơn anh chuyện vừa rồi.

- Thôi khỏi, tôi về đây. À mà nhớ sau này có đập cầu dao thì phải tắt hết đèn điện công suất lớn đi rồi hãy đập nhé. Ko đèn đui nó phóng hồ quang cho là đui luôn đó... Sau chả ai thèm lấy đâu, hehe

- ĐỒ KHỐN, ĐỒ MẶT TOEN HOẸN!!!

Tôi cười hèn hếch nghênh ngang bước ra khỏi cửa, bỏ lại sau lưng tiếng chu chéo gắt gỏng, chua ngoa của cô nàng cá cầy.

2 ngày cuối tuần trôi qua trong rảnh rang vì được nghỉ học, nghỉ tập, lại thêm sự xuất hiện của thằng Hải nên cả bọn ngập trong nhậu nhẹt bia rượu và những câu chuyện tán phiếm. Cũng coi như làm công tác tư tưởng cho Xuân chóa trong những ngày đầu tái hòa nhập cộng đồng FA.

- "Ring... Ring... " - My gọi cho tôi.

- Em à!!!

- Anh ra ngoài đi, em đang ở trước cửa nhà anh đây.

- Tối rồi còn qua làm gì vậy... Đợi anh chút...

- Tối rồi còn qua làm gì vậy em?

- Mình đi dạo đi anh.

- Trời trở lạnh rồi, anh ngại đi lắm...

- Hừm... Em đã đến tận đây rồi, tối qua anh đi làm em ko nói. Đến hn ở nhà cả ngày mà anh cũng chẳng đỏi hỏi gì tới em...

- Hajzzz... hơi tý là phụng phịu... Thì đi, đợi anh vào khoác cái áo đã...

... ..

9 rưỡi tối...

- "Rì... Roạp...!!! "

Tiếng con sóng vỗ lay lắt trong lòng hồ Tây... Con đường tình yêu vào buổi tối muộn, dưới ánh sáng vàng vọt của dây đèn cao áp hiện lên những đê đường quanh co, uốn lượn như những nét quét chổi vàng rực rỡ của 1 bức tranh sơn mài. Không gian yên tĩnh, hơi gió hơi nước thoáng đãng rất lý tưởng để hòa lên cơn phong tình của những đôi lứa cặp kè quanh đây.

- Sao hn lại đổi gió muốn ra đây vậy em, ko muốn đi ăn gì à?

- Em ko đói.

- Mình ng ồi đây này giờ cũng gần 1 tiếng r ồi đấy. Cứ ng ồi ôm nhau mãi thế này thôi à.

- Em lại thích đc như thế này nhất đấy. Ở bên cạnh 1m anh, riêng tư ko ồn ào...

- Cứ ng ồi ôm nhau thế này mà cũng thích á!!!

- Thích...

- Nào... em này... cứ lu ần tay vào áo anh thế... Úi xời, bu ần...

- Chụt!!!... Anh ơi... mình kiếm chỗ nào khác đi... - My hôn hít r ồi ghé sát miệng vào tai thôi th ần thì.

-

- ... Anh ko thấy lạnh à... em thì có... - My ôm rịt lấy người tôi, khuôn mặt ghé sát, cọ quây cổ gáy tôi mơn trớn.

- Hajzzz... muộn r ồi để anh đưa em về

- Anh...

- Làm sao!!!

- - My ko nói gì, anh mắt nhìn tôi đ ầy nhu tình.

- Hajzzz... ko đc em ạ, có chuyện l ần trước r ồi ko đ ồng nghĩa là cứ tiếp diễn nó thêm những l ần khác.

- Anh đừng ngại gì cả... Em đã nói với anh là em tự nguyện mà, em ko yêu c ầu hay đòi hỏi gì đâu. Chụt...!!!

- My, em đừng như vậy nữa... Chuyện này cứ để tự nhiên đi... Hajzzz... hn anh ko có hứng. Mình đi ăn chút gì r ồi về nhé.

-

- Đi chứ!!!

- Thôi, mình về đi, em ko muốn ăn.

... ...

- Em này, bu ồn ngủ hay sao mà nãy giờ im lặng thế.

- Em ko... Anh này...

- Gì em!!!

- Giả sử như sau này anh yêu ai khác ko phải là em thì anh vẫn sẽ coi trọng em chứ???

- Dĩ nhiên r ồi!!!

- Vậy nếu như em và người đó cùng gặp nạn và đều mong anh đến cứu thì... anh sẽ đến với ai trước???

- Ôi trời, em xem phim Hàn sến nhiều quá hay sao mà toàn nghĩ ra mấy cái kịch bản không tưởng vậy hả...

- Thì anh cứ trả lời đi...

- Có thực tế đâu mà trả lời...

- Ko thực tế nhưng nó phản ánh suy nghĩ của anh...

- Anh chịu, khi nào nó xảy ra thực sự thì lúc ấy anh mới biết là mình muốn gì, trái tim mình mách bảo đi đâu gì.

- Hừ... đây mà cũng gọi là trả lời ư...

- Vậy em muốn anh trả lời thế nào... Em ko thấy là có rất nhiều thứ ko thể trọn vẹn đc đấy sao. Câu hỏi của em cũng vậy thôi, cứ đợi đến lúc nó xảy ra thực sự thì mới biết đc đáp án. Cơ mà chắc là nó ko xảy ra đc đâu.

- Biết đâu đấy...

Tôi chở My về nhà mà cứ thẫn thờ cười mấy cái cảm xúc yêu đương "romantic hóa" của tụi con gái. Áp đặt những sự việc ko đâu, ko thực tế hay thậm chí là ko có thật lên đầu đàn ông rồi bắt họ phải giải trình tận gốc vấn đề để thỏa mãn sự tò mò, thắng thế và chiếm hữu của mình... Ôi đàn bà...

Ngày đầu tiên ở võ đường Karate...

- Cả lớp chuẩn bị tập đối kháng nhé. Đây cũng là lần tập đối kháng cuối cùng trước khi nhóm đai trắng thi lên đai vào tuần sau. Ai đăng ký phân cặp thì khăn trương để còn chuẩn bị lên sàn đấu.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 41

Lại 1 ngày tập luyện đối kháng nữa bắt đầu, đây là khoảng thời gian quý báu để dần làm quen với cảm giác thực chiến ngoài đời. Tiếp thu những kinh nghiệm cho những va chạm, xung đột sau này cũng như để rèn luyện lại những bài tập, kỹ năng đã đc học 1 cách thực tế nhất.

- Này Tuấn, mũi tôi lành lặn rồi đấy. Hn có muốn đấu cùng tôi nốt hiệp dở ko??? - tay Thiên lững thững bước tới gần tôi, cao ngạo cất tiếngướm hỏi mà thái độ thì thực chất là thách đ̣u. Sự thật thì cái mũi của hắn đã lành từ lâu nên chắc đó chỉ là cái cớ cho 1 lời khiêu khích từ trận đấu trước gửi đến tôi.

- ...Anh... Anh này... Anh ơi...!!!

My lay lay gọi bên tai khi thấy tôi có vẻ lơ đễnh trước lời đ̣ề nghị thách đấu của tay Thiên. Đi ầu mà nếu như bình thường trước đây hắn là tôi đã nhanh chóng đ̣ồng ý chứ ko im lặng kỳ quặc như lúc này. Ko rõ My có cảm nhận đc đi ầu gì ko nhưng tôi tự cảm thấy chỉ sau 2 tháng tập luyện ở võ đường này, dường như trong tôi đã có 1 chút gì đó thay đổi. Tâm - trí - lực của bản thân, mỗi thứ cảm giác đ̣ều có 1 sự chuyển biến khác hơn so với khi xưa...

... Có 1 chút tư tưởng "di truyền" lại ở đa số võ sinh. Khi mới bắt đầu làm quen với đối luyện thì thường lo sợ và e ngại. Quen dần 1 chút thì bắt đầu manh nha tính hung hăng, ăn thua. Bắt đầu quen thực sự thì lúc này lại cố đánh làm sao cho áp dụng đc nhiều nhất các kỹ năng vào trận đấu để rút ra kinh nghiệm, thời kỳ này có thể gọi là "quá độ" trong quá trình đối luyện. Đến khi đã coi việc đối luyện như cơm ăn nước uống thường nhật

hàng ngày thì sẽ là lúc các võ sinh phải đối mặt với bài toán kiềm chế và kiểm soát cảm xúc của bản thân. Nhiều người có thể thắc mắc đặt ra câu hỏi rằng đánh nhau nhiều, luyện thực chiến với nhau nhiều thì phải dầy dặn thêm chất keo băng lạnh trong đầu chứ. Có sao còn phải lo sợ bộc phát cảm xúc, đánh mất bản thân làm gì ??? Đơn giản là sự say máu, hiệu chiến nó là 1 dạng bản chất ẩn sau phần "Con" của mỗi con người.

1 ngày hè nóng nực bạn đang tập trung làm 1 việc gì đó mà lại bị mấy chú "phi cơ" muối vo ve, lượn lờ đảo tốc trước mặt rồi bỗng nhói 1 cái vì bị cây kim dầy lông lá trên mình nó xuyên vào da thịt. Ngang nhiên cướp mất vài phần trăm CC tinh túy của bản thân, rồi để lại di chứng là những mề đay đỏ ửng thỉnh thoảng lại phải nhờ tới những vẩy sừng móng tay "cày xới" vì cơn ngứa râm ran, khó chịu mà nó mang lại. Hẳn là đa số mọi người sẽ tìm cách xua đuổi, tiêu diệt bằng đc mấy con "phi cơ" sa hình giặc lái này. Có người dùng nhang muối để đuổi chúng ra khỏi phòng. 1 số khác có thể dùng thuốc xịt vừa đuổi vừa kết hợp đầu độc chúng. Cũng có 1 số nổi hứng rình rập đập bằng đc số muối đó bằng tay không, để hả hê khi nhìn và ngửi những vệt màu đỏ tanh lợm trám trên lòng bàn tay, túa ra từ những cái bụng nát bầy chứa đầy trứng con của muối cái. Thêm 1 số khác nữa thì dùng vợt điện khua khoảng ngang dọc càn khôn, nghiêng ngẫu dí nút công tắc cho đến khi những tiếng lép bép kết thúc, chỉ còn lại 1 mùi hăng hắc tỏa ra từ những phần thi thể đã bị đốt cháy tới khô đét, quần queo... Và khi tất cả những cơ sở con người nói trên đã nhàm chán với cách thức "hạ sát" của mình thì 1 vài cá nhân trong đó. Vào 1 thời điểm rảnh rỗi, tùy hứng... có thể sẽ nghĩ ra những "độc chiêu" sáng tạo hơn nhằm thỏa mãn cơn tò mò đậm tính "Sát - Chiến" của mình.

Nhớ lại chính bản thân tôi trước đây trong thời gian ôn thi cấp 3. Hình dung lại cái vẻ say sưa, thích chí khi tóm sống những con muối vo ve làm phiên mình bằng cách dụ cho chúng đốt rồi "úp sọt" bằng nắp bút. Qua vài lần quá lực đập chết ngay hoặc thiếu lực để chúng tẩu thoát, tôi cũng tìm ra cách đập làm sao cho bọn muối này ko chết mà chỉ nằm thẳng cẳng ra ko bay đc. Há hê nhìn cả đàn gầy chục mạng lăn ra giã dựa những đôi chân mảnh như lông tơ. Kích thích khi mỗi lần tôi day chiếc thước kẻ xuống là 1 lần cắt lìa từng bộ phận trên cơ thể của chúng. Vẫn nhớ quy trình đi từ chỗ đau ít đến đau nhiều. Phần đầu tiên của "giải phẫu" bao giờ cũng là đôi

cánh, mỗi lần kéo phăng chiếc cánh ra là những đôi chân lại giãy lên đập đập như thể "mời gọi" sự hành hạ của tôi. Muốn là đc, tiếp theo chính là những chiếc chân này. Mỗi chiếc cắt làm 2 lần để gia tăng thêm "mùi vị" cũng như thời gian "thưởng thức" sự đau đớn. Nhưng mặc nhiên bao giờ tôi cũng để thừa lại 1 chiếc chân duy nhất, lý do vì sao làm vậy sẽ đc làm rõ ở phần dưới. Đến phần đau đớn áp chót - theo tôi nghĩ - chính là chiếc vòi hút. Cái kim đẩy lông lá đã từng xuyên vào da thịt tôi nay bị bẻ gập lại làm đôi, 1 cách từ tốn, chặm giải bằng cây nhíp nhổ lông. Cả cơ thể con muỗi nghêu ngào lúc trước giờ chỉ còn trơ lại phần đầu, đuôi và những múi nổi chân ở phần thân. Những con muỗi đổ gục xuống 1 bên vì ko còn đủ chân và cánh để giữ thăng bằng. Tôi gạt tất cả chúng lại vào 1 góc bàn, ko giết mà để kệ những chúng nằm phơi thây "tận hưởng" nỗi đau đến từ mọi góc cạnh trên cơ thể... Thời gian đồng hành cùng với sự đau đớn, gặm nhấm dần sự sống của bọn muỗi ko chỉ đến 1 khoảng thời gian cụ thể. Khi tôi chạm vào cái chân duy nhất còn lại mà ko thấy nhúc nhích gì nữa. Ấy là khi chúng đã "tận hưởng" xong xuôi trọn vẹn nỗi đau đớn cuối cùng trong đời... 1 nỗi đau ghê rợn đến từ những cơn đau thể xác và quãng thời gian lê thê phải chịu đựng khi những cơn đau ấy dần dập, cộng hưởng lại với nhau. Tất cả những điểu đó đều đc tôi lập "kịch bản", tự tay "đạo diễn" và thực hiện như 1 trò chơi tiêu khiển. Cái gì đã khiến tôi làm như vậy? - vì tôi ghét bọn muỗi. Cái đó là dĩ nhiên vì muỗi thì ai mà chẳng ghét, nhưng giết thì cứ giết thôi, tại sao còn phải giết theo cách "dã man" như vậy? - đơn giản vì nó bắt nguồn từ sự thôi thúc của phần "Con" trong con người mỗi khi tiếp xúc với mùi máu, mùi hiếu chiến và tàn sát. Nó luôn gào thét, đòi hỏi phải khát máu hơn, hiếu chiến hơn, ác sát hơn nữa.

Người ta nói con người là động vật tàn ác và khát máu nhất là có nguyên nhân xác thực của nó. Có 1 số việc nếu làm lâu, làm mãi có thể dễ sinh nhàm chán và hời hợt nhưng riêng những việc liên quan tới tính "Sát" và "Chiến" thì phải trừ nó ra. Nhìn nhận dưới góc độ bản chất tiến sử của con người sẽ cho ra kết quả ngược lại. Càng đánh nhau càng hung hăng, càng hiếu chiến thì càng say máu. Những tên lưu manh, côn đồ là ví dụ trực quan sinh động nhất cho những điểu trên. Con người muốn trở thành 1 người đích thực thì phải nhờ ý trí và ý thức hệ tương quan với não bộ để làm chủ bản thân. Khống chế cảm xúc để kiểm soát phần "Con" trong cơ thể. Đó là lý do vì sao Võ học lại ra đời, ngoài việc phổ cập khả năng chiến

đấu để võ sinh tiếp xúc, dần hiểu được tính "Sát - Chiến". Thì việc quan trọng hơn mà Võ học cần làm chính là đem cái Đạo mang tư tưởng làm người ẩn trong môn phái để khắc chế và kiểm soát tính "Sát - Chiến" kia.

Trước khi đến với Karate, trong gần 3 năm tập luyện Boxing, tôi hầu như chỉ chú tâm cốt sao ra đòn cho trúng đối phương. Để ý cách đánh làm sao cho thật hiểm hóc và đôi khi còn nghiên ngẫm, tưởng tượng thêm 1 số tiểu xảo khi đánh nhau ngoài đường. Mặc dù thấy boxing có nhắc đến mục đích cốt lõi của việc học võ là gì và quan trọng như thế nào với người luyện võ. Nhưng với đa số ae trong club, tiếp xúc với 1 môn võ thực dụng, đối kháng, luyện tập với nhau chan chát như cơm bữa thì việc ngày qua ngày hăng say, ăn thua với nhau để "tăng tua" level là đi đâu khó có thể tránh khỏi. Chỉ từ khi miễn cưỡng đến với cái võ đường Karate này rồi vô tình cảm mến tư tưởng Không Thủ Đạo. Tôi mới nhận ra mình còn thiếu sót những gì, đang tồn tại những nhược điểm gì mà mờ mờ ảo ảo bấy lâu nay tôi ko hề hay biết.

... Ngày càng thấm nhuần cái Đạo của môn phái, đến đến khi nhận được lời thách đấu từ 1 tay đánh đờng cân đờng lạng như Thiên. Tôi vẫn có thể lẳng đọng cơn "Sát - Chiến" trong lòng mình xuống mà bình thản trả lời.

- Tôi vẫn còn phải hoàn thiện nhiều đòn thế lắm, nên có lẽ hiện tại chưa thể đấu vs anh được.

Tay Thiên hơi nhú mày nhưng khuôn mặt lại nhanh chóng giãn ra, nói bằng 1 giọng đặc chí.

- Ko sao, có gì mà cậu lo lắng đến vậy. Cậu vẫn có thể dùng Quyền Anh để đấu với tôi như lần trước mà. Hơn nữa lần này tôi cũng sẽ đánh "biết đi đâu" hơn, hầy!!!

Nụ cười nhếch mép gằn lên khép lại câu nói với thái độ đầy ngạo khí. Có vẻ kiểu cách khiêm nhường bất thường của tôi đang làm cho gã lần tưởng rằng tôi vì sợ gã mà tìm có thoái thác. Hay cho 1 gã đai đen trong môn phái mà tôi rất cảm phục vì tinh thần hòa bình, lấy thủ làm gốc như Karate. Đi đâu này có thể lý giải vì sao mặc dù đã lên tới đai đen nhưng trình độ của gã cũng chỉ same same ko hơn là bao 1 thằng mới học "đánh nhau"

có gần 3 năm như tôi trong trận đối kháng lần trước. Tôi cười khẩy trong suy nghĩ, ngẫm theo thuyết "các yếu tố giới hạn của bản thân" thì tên Thiên này còn lâu mới có thể tiến xa, tiến nhanh đc trong con đường võ học hay thậm chí là cả những lĩnh vực ngoài đời sau này nếu còn mang trong mình cái tâm lý tự kiêu, vịn cả sự cao ngạo ra ngoài vỏ bọc ngoại hình từ cử chỉ cho đến thái độ như vậy.

- Cái "biết đi đâu" của anh thực sự vẫn làm tôi "lo lắng" lắm, hầy. Hơn nữa giờ đã chính thức là 1 võ sinh của môn phái nên tôi cũng ko muốn mang môn võ nào khác ra để phục vụ mục đích đánh lộn. - tôi tiếp gã bằng 1 thái độ hờ hững.

Tay Thiên trầm ngâm, dường như nhận ra thái độ ko thỏa hiệp của tôi nên đành miễn cưỡng đáp lại.

- ... Ở r ấ, nếu cậu đã lo lắng tới mức vậy thì tôi cũng ko ép nữa, haha. Tiện đây cũng muốn khuyên cậu từ giờ cho đến khi hoàn thiện động tác đủ để đấu với tôi thì... chỉ nên tập trung lo tập luyện thôi. Có những thứ ko cố đc thì đừng ham hố, ko có hay ho gì đâu. Hầy!!! - Câu nói cuối cùng thoát khỏi cửa miệng gút gịt bởi cái gằn giọng mà gã dành cho tôi khi như vô tình ghéch mắt xa xa về phía Ngọc đang đứng.

Ra là thái độ khiêu chiến của tay Thiên ko đơn thuần chỉ vì vết thương trên mũi trong trận đối kháng lần trước. Sâu xa hơn có lẽ là vì 1 tác nhân khác bên ngoài - chính là Ngọc. Lời thách bạn đ ờng môn cảnh báo tôi cách đây ko lâu có vẻ khá chính xác nếu so với tình hình hiện tại. Tình ngay lý gian, tôi và cô nàng Ngọc kia chẳng hề có 1 chút vấn đề gì với nhau. Nhưng dưới con mắt thiên cận, mù quáng vì tình như tay Thiên thì tôi vẫn là chướng ngại, là vật cản mà gã cần vượt qua hoặc đạp đổ trên con đường tìm đến trái tim của Ngọc. Con đường mà ướm theo lời thách bạn đ ờng môn thì khả năng tay Thiên có chạy cả đời cũng khó để tìm ra cái đích mà gã mong muốn. Thôi thì cứ "makeno" vậy, đối với tôi tay Thiên đơn thuần cũng chỉ như 1 thứ "gia vị" mắm muối giống thằng Đạt ngày trước. Nhờ gã mà những ngày lên võ đường sắp tới với tôi có lẽ sẽ có thêm 1 chút dư vị "mặn mà". Đến từ những tia nhìn hung hãn hay thỉnh thoảng là những lời thách thức khiêu chiến cao ngạo tở như ngày hn.

- Ờ r ấ, có gì thì về nhà gọi điện, nt "tâm sự" sau anh Thiên nhé.
H ầy!!!... Lát nữa em định đấu vs ai vậy My?

Tôi đáp lại cụt ngắn, chấm dứt màn đối khẩu này giờ bằng 1 thái độ băng quơ, bơ phếch. Da mặt tay Thiên sa s ầm, tím ngắt lại vì những lời gằn giọng đe dọa này giờ của mình bị đối phương hồ hững bỏ ngoài tai ko thèm để ý tới. Gã ko nói gì thêm, nhếch mèm cười gằn xoay mình bước đi, vẫn những bước chân tr ầm ổn, ngạo nghễ mà những nữ võ sinh nơi đây hẳn sẽ cho rằng đó là những bước chân phiên vũ, bay bổng của 1 tay võ sinh khoáng đạt và lãng tử.

- Em đấu với Ngọc.

Còn đang mãi đánh giá sơ qua những yếu tố về tay Thiên thì câu trả lời ngắn gọn của My ngay lập tức khiến cho tôi phải lưu tâm. Tôi hỏi lại My 1 lần nữa để xác thực lại những gì đang nghĩ trong lòng.

- Em đấu với ai cơ? Ngọc á, là Ngọc nào vậy? Lớp này có mấy người đầu tên là Ngọc thì phải?

My ko vội trả lời, tr ầm ngâm dùng ánh mắt đăm chiêu nhìn tôi dò xét 1 h ấ, đoạn mới cất tiếng...

- Sao tự dưng nghe đến cái tên Ngọc lại làm anh quan tâm đến vậy? Là sao vậy hả anh? Đối thủ của em chính là cái cô nàng Ngọc kia kìa? Em thách đấu và cô ấy đã nhận lời!!!

Tôi dõi theo hướng nhìn của My... còn sai vào đâu đc nữa, đó chính xác là cái cô nàng cá c ầy, người thường tập kèm cũng như là người luôn khắc khẩu với tôi từ lúc biết nhau cho tới giờ. Hajzzz... tôi ko biết nên nói gì thêm với My nữa, mặc dù thừa hiểu cái lý do My thách đấu với Ngọc hoàn toàn ko phải vì chuyện luyện tập thực chiến như bên ngoài của nó. Thôi thì đành hy vọng rằng sau chuyện này cả 2 có thể giải quyết đc phần nào thái độ ki ềng mặt nhau từ trước đến giờ vì những lý do ko đâu... Mà phần lớn nảy sinh là từ những nguyên nhân vụn vặt liên quan đến tôi, trung gian gây thơ vô số tội là tôi chính là điểm mấu chốt xấu l ần, xô l ề lên cái mớ xích mích bùng bong giữa My và Ngọc.

Tôi mang theo vẻ mặt "vô can" bước tới gần chỗ Ngọc. Cô nàng lúc này đang đứng ôm tay vắt vẻo nói cười cùng 2, 3 cô nàng võ sinh khác.

- Ê này, ra đây tôi hỏi nhỏ cái này!!!

Ngọc ngoảnh lại nhìn tôi rồi vô tư đáp lời.

- Sao, có chuyện gì vậy? Cứ nói luôn ở đây đi. - hình như cô nàng ko có ý cách ly khỏi cuộc 8 với đám võ sinh nữ. Tôi cũng chẳng quan tâm, vào đề luôn.

- Cô nhận lời đấu với My à?

Ngọc chớp mắt biểu cảm, tỏ vẻ đã hiểu mục đích của cuộc nói chuyện. Thông dong trả lời.

- Chuyện bình thường mà.

- Khác hạng đai thì đánh sao đc.

- Phải đánh đc thì cô ấy mới thách đấu tôi chứ.

- Biết thế nào đc hay ko đc... Hừ, vậy mà cô cũng nhận lời!!!

- Bạn gái anh xem ra còn tự tin hơn anh đấy, hầy!!!! - Ngọc cười khẩy tôi.

Tôi cũng hết nói với cô nàng này, tóm lại là đều chung cảm giác bất lực với cả 2. Thôi thì kệ mịa cho 2 đứa nó thượng sần hạ chiêu với nhau thỏa chí bốc đờng, tranh thua. Chỉ cần ko ai bị thương tổn gì nghiêm trọng là đc.

- YA... YA...

Phụ nữ liễu yếu đào tơ nhưng nếu đc rèn luyện bài bản trong môi trường võ công chuyên nghiệp thì tốc độ phản xạ và ra đòn ko thua kém gì

đàn ông, thậm chí là còn có lợi thế hơn ở khả năng bộ dẻo và độ linh hoạt của cơ thể. Ngọc và My tất nhiên chỉ là những tay ngang nhưng cũng không hẳn là hạng tầm thường trong chuyện học võ và đánh đấm, nếu so với mặt bằng chung của đám nữ võ sinh ở đây. Bên ngoài cả 2 xinh đẹp và yếu điệu là vậy nhưng khi lên sàn thi đấu thì lại khởi phát ra hình hài mạnh mẽ và khí thế tranh đấu quyết liệt ko thua kém gì giới nam nhi. Trận đấu chỉ diễn ra trong có 3 phút nhưng mỗi giây trôi qua là liên tục các đòn đánh, né quyền cước hỗn hợp đc tung ra, nhắm về phía đối phương, diễn biến với nhịp độ nhanh, quyết liệt. Nếu như Ngọc mạnh ở những pha cận chiến bởi lợi thế từ những cú đấm tầm trung - hạ Karate đã đc tập luyện nhuần nhuyễn. Thì với My, lại là khả năng công chiến tầm vừa và xa nhờ những cú đá nhanh và dẻo, 1 phần nhờ vào việc trước đây đã từng học Taekondow tới 3 năm ròng.

Trận đấu căng thẳng cuối cùng cũng sắp đi vào hồi kết, nếu quy về tính điểm trong thi đấu thì có vẻ Ngọc sẽ là người chiến thắng vì lợi thế dùng đòn tay bao giờ cũng dễ tích điểm hơn đòn chân bởi độ chính xác và tốc độ ra đòn. Những đòn chân thường sẽ đem đến sự bất ngờ và khả năng gây thương tổn lớn cho đối phương nếu đòn đánh ra chính xác. Nhưng thường độ chuẩn xác của nó ko cao bằng đòn tay và khi dùng đòn chân thì sẽ dễ hớ sườn, khả năng biến chiêu và phòng thủ phối kết hợp cũng ko thể cao bằng những đòn tay.

- KIAI... "CHÁT"!!!

- AAHHHH...

Con đang mãi suy nghĩ, đánh giá về các đòn đánh thì biến xảy ra. Khi trận đấu chỉ còn vài chục giây nữa là kết thúc thì Ngọc bất ngờ ngã ra sàn đấu sau khi "ăn" trọn 1 cước khá mạnh của My. Thực chất đó hoàn toàn là 1 cú đá của môn Taekondow, cú đá xoay vòng 360* trên không nên lực đạo mà nó phát ra - nếu đúng động tác và gia lực - thì sẽ rất mạnh. Chỉ cần vô tình trúng vào bất cứ phần nào trên đầu thì khả năng gây thương tổn cho Ngọc sẽ là tương đối lớn.

Ngọc tất nhiên là bất ngờ trước lối di chuyển và động tác xoay vòng trên không khác thường ấy của My, nhưng may mắn làm sao cô nàng vẫn kịp phản xạ theo bản năng đưa cánh tay phải lên rồi cúi người đỡ đòn. Dù vậy nhưng như tôi đã nói, cú đá này nếu trúng vào thân thể đối phương thì có thể để lại những thương tổn ở nhiều mức khác nhau. Nhẹ thì chỉ bị đau nhức vài ngày nếu trúng vào phần mềm. Nặng thì có thể gây bong gân, gãy xương, trật khớp, đổ máu. Nặng hơn nữa thì đi liệt vào mức nghiêm trọng, nguy hiểm nếu cú đá đó trúng vào phần đầu đối phương. Nó sẽ gây choáng, bất tỉnh, chấn động não, tổn thương hệ thần kinh và thậm chí có thể dẫn tới tử vong nếu gót chân đập vỡ sọ não. Trong tình huống vừa rồi thì cú đá của My mặc dù đi thực hiện khá tốt nhưng lực đá có vẻ vẫn còn non. Thêm nữa là nó chỉ trúng vào cánh tay phải mà Ngọc đưa lên đỡ đòn nên khả năng tay Ngọc chỉ bị phù nề, sưng tấy hoặc bong gân là cùng.

- Em có sao ko? Tay phải có cảm giác gì ko, còn cử động đi chứ?

Thầy sư phụ cùng các huynh đệ, võ sinh vây vòng lại xem xét cánh tay của Ngọc. 1 khoảng đỏ lựng hiện dần lên trên 1 khối sưng to bất thường nơi cánh tay. Đúng là chỉ bị phù nề, sưng tấy như tôi nghĩ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ để Ngọc "phê" tạm thời tay phải trong vài ngày rồi. Những cơn đau buốt, nhức nhối, tê dại sẽ còn hành hạ cô nàng thêm nhiều ngày đêm nữa. Chỉ sau khi thuốc đắp đã phát huy tác dụng thì cơn đau mới thuyên giảm hơn. Cho đến khi cục sưng tan ra hoàn toàn, trả lại cho khối củ cánh tay nguyên bản trước đây

- Em ko sao ạ... Có đau 1 chút nhưng vẫn cử động đi... - Ngọc bình tĩnh trả lời sư phụ rồi chậm rãi rời khỏi sàn đấu. My cũng định bước theo hỏi thăm thì tay Thiên bỗng từ đâu xô đến. Mắt mũi hùng hổ, trợn trạo, hầm hè chất vấn My.

- Sao thi đấu kiểu gì mà lại ra đòn như vậy hả!!! Đây là võ đường chứ ko phải chỗ đầu đường xó chợ mà đem mấy cái thứ tạp nham ấy ném vào đây nhé!!!

My cũng ko vừa, nhìn thẳng mặt đáp trả tay Thiên.

- Đã tập đối kháng thì phải chấp nhận, những chuyện như thế này là bình thường. Bộ anh nghĩ ai cũng như anh, đùng cái đổ máu là oang oác cái mồm lên kêu gào hay sao!!!

Vài cái nhãn mặt, cười khẩy của 1 số võ sinh nam xung quanh vang lên - đây chắc đều là những thành phần ko ưa tay Thiên - khiến gã càng thêm tức giận. Mặt đỏ như vang tiến lại về phía My...

... Tôi nhanh chóng xuất hiện chắn trước mặt My, ánh mắt ko kiêng nể, nhắm hờ ném về tay Thiên những tia nhìn lạnh lùng đầy sát ý.

Tay Thiên hơi khựng lại trước sự xuất hiện bất ngờ của tôi, từ vẻ mặt cho tới thái độ của tôi lúc này là 1 sự khác biệt hoàn toàn so với cái vẻ thờ ơ, lãnh đạm trước đó. Gã thừa hiểu chỉ cần tiếp tục bước thêm 1 bước hoặc phun ra khỏi miệng những câu lăng mạ là tôi sẽ ko do dự lao vào nện nhau trực diện ngay với gã. Sau trận đấu lần trước có lẽ gã cũng đã đoán định dc phần nào thực lực của tôi. Mặc dù thái độ ban nãy của tôi có thể khiến gã hả hê mà võ đoán rằng tôi e ngại, thậm chí là sợ gã. Nhưng chỉ qua có 1 khoảnh khắc chứng kiến khí thế và ánh mắt ngập tràn sát ý của tôi, tôi hiểu là hẳn đang phải do dự mà suy nghĩ lại cái ý đồ "đánh nốt hiệp dở" với tôi như ban nãy gã cao ngạo tuyên bố. Đọc vị ra 1 phần tính cách và bản lĩnh của tay Thiên cũng ko phải là chuyện quá khó vì nói cho cùng. Ngoài 1 chút khả năng về võ võ, đánh nhau ra thì gã vẫn chỉ là 1 gã trai "đơn giản" như bao gã trai bình thường khác mà thôi.

- Cứ cẩn thận đấy!!! - tay Thiên lần lỳ nhìn chúng tôi 1 lượt rồi quay người bước về phía Ngọc đang ngồi ở đằng xa.

- Em ko sao chứ? Nãy đánh có bị đau ở đâu ko?

- Ê ầm vì va chạm chút thôi... Ko có sao đâu anh ạ!!! - ánh mắt My nhìn tôi trù mến, em dịu dàng khoác tay tôi đi về phía hậu đài võ đường.

- Vừa rồi mà thằng Thiên nó gây gỗ thì anh có đánh lại ko?

- Tất nhiên là đánh rồi!!!

- Ái chà... là vì em sao...

- À, ko... anh đánh cho giãn gân giãn cốt ấy mà... Á đau (Véo, cẩu!!!)... Với lại thằng đấy anh cũng thấy gai mắt từ lâu rồi.

- Xì... đàn ông con trai các anh chỉ toàn thích đánh nhau vì gái chứ gai cái gì mà gai.

- Thế em ko thích vậy à... Ko thì nãy anh ra chặn nó để làm gì!!

- Hì hì, em biết mà... Chụt!!!

- Zời ạ, giờ cấm tự tiện hôn đấy biết chưa...

- Chụt... Chụt...!!! ()

Tạm thời thoát khỏi vòng tay và những cái hôn cám dỗ của My, tôi nhìn về phía Ngọc đang ng ối. Cách tay súng dẫn đang đc chườm bằng những túi đá, khuôn mặt thần thờ... Ngọc có vẻ mệt mỏi vì cơn đau từ vết sưng đang dần lan tỏa ra cả cánh tay và các khớp chi. Tôi ch ầm ch ậm bước lại gần...

- Có đau lắm ko???

Ngọc ng ẩng mặt lên nhìn tôi, kh ẽ m ỉm cười rồi lại nhìn xuống cánh tay của mình...

- Hajzzz... cũng khá đau đ ấ y, ko ngờ lực đá của bạn gái anh lại tốt đến vậy.

Tôi lấy thêm 1 túi đá khác đắp lên tay Ngọc, đoạn giữ cho tay Ngọc đỡ mỏi. Cô nàng cũng ko có phản ứng gì, chắc hẳn cơn tê dại lúc này mới bắt đầu ng ấm dần vào xương tủy.

- Nếu My đá tốt thật thì cô gãy tay rồi cũng nên. May là lực ra đòn còn non nên chỉ bị như này... Huzzz... lát chắc là ko đi đc xe rồi đúng ko?

Ngọc ko nói gì, chỉ đung đưa g ật đầu xác nhận câu hỏi của tôi.

- Vậy hay để lát nữa tôi đưa cô về nhà!!!

- Vậy còn xe của anh??? - Ngọc nhìn tôi băn khoăn.

- Không sao, giờ tôi gọi bạn tôi qua lấy xe. Rồi đi cùng đường về nhà cô là được.

Ngọc có vẻ trầm ngâm, trù trừ 1 lúc mới nói...

- Thôi khỏi đi, tôi gửi lại xe ở đây cũng được.

Cô nàng thật ngốc nghếch hết sức, tôi phản biện luôn.

- Cô để mãi ở đây mà được à, tay chân ntn thì vài ngày nữa cũng chưa đi được xe đâu.

- Vậy còn bạn gái của anh thì sao? Anh không phải đưa cô ấy về nhà?

- Bạn tôi không đi cùng nhau. Vậy cứ quyết định thế nhé...

- Tay chị không sao chứ!!! - My bất thành linh xuất hiện, cất tiếng hỏi han khi tôi và Ngọc còn đang mãi "cò cưa" câu chuyện của mình.

- Uhm... chỉ sưng tấy 1 chút thôi...

- ... Ở em à... sao chạy ra đây nhanh thế...

My nhìn tôi ráo hoảnh, thông thả đáp lời...

- Em đi bình thường mà, chỉ là anh đang "nhập tâm" quá nên không để ý thấy thôi. ()

- Nay, gây chuyện rồi còn ra đây làm gì đấy hả!!!

Tiếng tay Thiên oang oang đi gần tới, hẳn có lẽ là ngày "đại kỵ" của gã thì phải, vì hầu như suốt cả buổi tập lúc nào cũng chỉ thấy mặt gã tím tái, sa sầm. Còn đâu khuôn mặt sáng sủa như ấn tượng của buổi nhập môn đầu tiên khi tôi đến với võ đường này. Tôi không thèm chấp nhận, chỉ chào Ngọc

r ỡ gặt đầu ra dấu coi như kết kèo vụ đưa đón vừa r ỡ. Đọan kéo tay My ly khai luôn khi thấy cô nàng chuẩn bị có dấu hiệu cho 1 cuộc xung đọt khâu ngôn tiếp theo với tay Thiên.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 42

My vùng vằng thoát khỏi tay tôi, giậm giật trách móc...

- Anh làm gì mà cứ kéo em đi như vậy!!!

- Anh làm gì đâu, ko thích đứng đấy nữa nên anh đưa em ra đây thôi.

- Vâng, ko thích đứng đấy... Vậy ai vừa nhiệt tình đòi đưa người ta về vậy!!! - My hậm hực chỉnh lại áo sống r ỗ nhìn tôi cười khẩy.

Thái độ của My như vậy khiến cho tôi ko hài lòng 1 chút nào. Dường như My đang đi ngược lại những gì mà mình từng tuyên bố. Ghen tuông 1 cách mù quáng khi 2 đứa chưa là gì của nhau. Kiểm soát ra mặt khi bản thân tôi còn chưa xác định rõ tình cảm hiện tại và tương lai của mình đối với My là ntn. Bắt đầu nhen nhóm chỉ từ những câu nói đùa, dần dần quen trở thành nói thật và thể hiện sống - chín qua nét mặt, cử chỉ và thái độ. Nhi ều lúc tôi thực sự cảm thấy chán ngán cái tình cảnh "lưỡng tính" hiện tại. Cảm thấy sợ phải đối diện với My khi em cố gắng thể hiện tình cảm của mình bằng những cử chỉ áp đặt từ 1 phía. Bằng những nụ hôn vụng trộm vội vàng và đôi khi còn là cả những gợi ý, mời gọi về Sex... Có lẽ đã đến lúc phải bộc lộ dần quan điểm của mình để My phải tỉnh táo mà nhìn nhận lại tình cảnh hiện tại giữa 2 chúng tôi...

- Là anh muốn đưa cô ấy về đấy. Em còn thắc mắc gì nữa ko!!!

My ngơ ngác nhìn tôi, như ko tin vào tai mình khi chứng kiến thái độ thẳng thừng, gay gắt bất thường của tôi. Đôi môi mấp máy khẽ khàng thốt lên từng tiếng ngắt quãng...

- Anh... Anh đang khẳng định đấy ư... Vậy là... anh thích cô ta thật à...???

Giọng My run run khi thấy tôi ko còn nhún nhường, hòa dịu như mọi khi. Thay vào đó là vẻ lạnh lùng, toát ra từ câu trả lời thẳng thừng đến phủ phàng ban nãy của tôi. Nhìn vậy lại thấy thương, sự mủi lòng vốn dĩ trong tôi bắt đầu nhen nhóm trở dậy... Ko, ko thể để sự việc tái diễn như mọi lần đc nữa, chuyện hn cần có 1 màu sắc mới để "lái" cái tình trạng giữa tôi và My theo 1 hướng minh bạch hơn. Tôi cần dứt khoát, cần "mạnh tay" hơn để đối phó với sự "vô lý" bản năng của My.

- Anh đâu có nói là thích cô ấy. Tay chân cô ấy như vậy thì anh chỉ muốn giúp đưa về thôi. Chỉ vì em cứ nhạy cảm hóa suy nghĩ của mình nên mới vậy. Thực sự anh chẳng hiểu nổi, anh và em đã là gì của nhau đâu mà em lại cứ kiểm soát anh. Em quên là em đã nói với anh ntn về chuyện ràng buộc rồi à. Em càng như vậy chỉ càng khiến anh cảm thấy mệt mỏi hơn thôi.

- Em làm anh chán ghét lắm à...???

My ủ rũ, sầm thảm, thả trôi câu hỏi mà đến chính tôi cũng ko muốn trả lời... Đơn giản là sẽ làm em đau nếu tôi nói thật lòng mình lúc này. Tôi ngẩn ngừ trong im lặng, rốt cuộc đành phải dùng đến kế hoãn binh để bình ổn lại khối tình cảm trước đó của 2 ae...

- Ko phải vậy, em đừng cả nghĩ... Chuyện này để sau bàn lại đi, để khi nào 2 đứa mình cùng bình tâm trở lại thì sẽ dễ nói chuyện hơn... Còn hiện tại anh ko muốn nói tiếp nữa...

Xử lý vấn đề tình cảm với My luôn là đi đầu khiến tôi canh cánh trong lòng. Soi trực diện tấm gương lý trí vào tâm hồn lúc này, tôi quả thực có đôi chút thích My. Nhưng cái thích này nếu quy ra lượng thì chưa đủ để biến hóa cái tình cảm ae, bạn bè mà tôi vẫn dành cho My trở thành ty. Nếu tính về chất thì càng rõ ràng nó ko phải là tình yêu hay là 1 tình cảm khác giới nào đó. Kinh nghiệm về sự ngộ nhận với Trà giúp tôi nhận ra phần nào cái "thích" ấy nó mới chỉ dừng lại ở sự cảm mến, thân tình, tin tưởng lẫn nhau khi cả 2 ae cùng trải qua quá trình tiếp xúc trong công việc, sinh hoạt.

Theo thời gian hình thành dần lên những cảm xúc, kỷ niệm khiến cả 2 cùng nhớ và có những ấn tượng tình cảm về nhau. Với My có thể nó là tình yêu, còn với tôi... nó vẫn chỉ là 1 hình thái linh động chưa rõ dạng thù hình.

- YA.... KIAI...!!!

Các võ sinh vẫn miệt mài từng top thay phiên nhau lên sàn để rèn luyện đối kháng. My lúc này cũng ko còn kè kè đứng cạnh bên tôi như mọi khi nữa. Bản thân tôi dù vẫn dõi theo diễn biến của từng trận đấu nhưng trong đầu lại đang rối tung lên vì những dòng suy nghĩ về My. Cũng như cách giải quyết cái khối tình cảm oái oăm kia sao cho triệt để và vẹn toàn nhất có thể. Cái hẹn cuối năm mà My đặt ra cũng gần đến rồi. Ôi... tuổi đôi mươi đang cận kề..

- Nè... .. Nè... anh làm gì mà thất thần vậy!!!

Tiếng Ngọc í ới kéo tôi về với thực tại, cô nàng đã đến đây từ lúc nào. Tay trái vẫn còn ôm khư khư túi đá bọc trên cánh tay phải buông thõng. Có vẻ như nó ngày 1 sưng to hơn thì phải.

- ... Hajzzz... Ko có gì, tay cô còn đau ko? Hình như là nó sưng to thêm thì phải!!!

- Hình như là thế thật, nãy giờ nó cứ tê tê vậy thôi. Ko đau nhưng cũng khó chịu. - Ngọc vừa đáp vừa nhìn lại cẳng tay của mình.

- Nhà cô có mật gấu ko? Cái này phải bôi mật gấu nó mới nhanh tan.

- Có, lát về sẽ bôi. Mà này... anh ko cần phải đưa tôi về nữa đâu... Lát nữa có người đến đón tôi rồi.

- Vậy còn xe của cô???

- Tôi lo hết rồi, Vậy nhé... dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh!!! - Ngọc nói xong rồi bước đi thẳng luôn.

- "Brum... Brum... "

- Hajzzz... Thế mà mà ko nhắn lại luôn làm tao mất công bắt bus đến đây!!! - Xuân chóa thờ dài lười nhác nhìn theo bóng chiếc Bmw đen kịt, bóng loáng vừa vút khỏi tầm mắt. Vẫn là chiếc sedan mà lần trước tôi đã gặp.

- Tao bị động, đến tận sát lúc về nó mới báo lại cho tao.

- Đẹck, cười "Bim" thế kia thì nó éo thềm ghé @ ss lên con Ju ghẻ của mà là đúng rồi, hêch hêch!!!

Xuân chóa phì phèo châm thuốc rồi ném về phía tôi 1 điệu cười châm biếm điêu tàn. Tôi bất giác nhìn lại bản thân từ đầu đến chân thì thấy lời nó nói... cũng có lý, trên răng dưới "cạc tút". Toàn thân thì nhều nhại 1 mùi mồ hôi đàn ông nồng đậm. Chưa kể đến con "ngựa giò" xước xát, cẩu cảnh và nhỏ thó... Ngẫm ra... đ' đưa nhà giàu, hàng ngon, kiêu kỳ nào nó thềm đi cùng là phải thôi.

- Mà sao ban nãy nhìn mặt cái My nặng trĩu vậy???... Chắc là cãi nhau vì con bé kia phải ko??? - Xuân chóa đọc vị cũng ko t'õ.

- Chẳng có gì đâu, chắc nó... đang bực chuyện gì đấy thôi... Mà mà vẫn liên lạc với cái con bé gặp ở bar hôm nọ đấy à??? - Tôi ko muốn dông dài nhiều về chuyện của mình nên đá luôn "quả bóng" sang "chân" Xuân chóa bằng câu hỏi tọc mạch về đưa con gái mà nó mới quen trên bar cách đây vài hôm.

- Ờ... vẫn... Nhìn nó cũng ngon lành phết mà nhỏ... Chân dài, mặt xinh, hàng lại ngon... Hajzzz...!!!

Xuân chóa cười khẩy mô tả đối tượng mới quen, 1 con bé khá xinh xắn và sành điệu chủ động xin số làm quen Xuân chóa khi nó order bàn của con bé này... Ngắt câu bằng nhịp thờ dài cảm thán, rõ ràng Xuân chóa vẫn chưa thể nguôi ngoai đi nổi nhớ về kỷ cũ cũng như ấn tượng về cuộc tình đã

qua, từng 1 thời đ ầy ấ p những kỷ niệm yêu thương... Lời nó nói ra ban nãy nghe có vẻ kích thích và thêm muốn, nhưng ẩ n sâu trong đó lại là sự nhàm chán, mệt mỏi và thiếu niềm tin vào 1 ty nghiêm túc, chân thành. Tôi chẳng muốn hay đúng hơn là cũng chẳng biết phải khuyên nhủ nó thế nào. Bản thân tôi còn đang vướng phải mớ bòng bong ngày 1 rồi rắm mang tên My thì tâm trí nào, tư cách nào đòi khuyên nhủ và giáo đi ều Xuân chóa chứ.

Đêm hôm đó trôi qua trong sự tĩnh lặng và "yên bình" hiếm hoi... Ko còn những tn quan tâm hỏi han giữa đêm của My xem hn tôi làm việc ntn... đã về đến nhà chưa... r ồi thì chúc ngủ ngon, chúc "ác mộng" các kiểu như mọi ngày nữa... Giận nhau thật r ồi... Nghĩ lại thì h ồi tối tôi cũng có hơi nặng lời với My. Đã biết đó là chuyện trước sau gì cũng sẽ xảy ra, đáng lẽ tôi phải có cách xử lý khôn khéo và tế nhị hơn mới phải. Gác tay lên trán cố đè nén những áy náy và lấn cấn trong đ ầu để chợp mắt sau 1 ngày dài làm việc mệt mỏi mà sao thấy khó khăn quá...

Từng làn khói trắng đục, vẫn vờ cuộn lại thành dòng hòa tan vào bầu trời đêm tĩnh lặng. Sương đêm mùa đông đọng lại trong hơi thở, mang theo 1 vị ngòn ngọt, tanh n ồng nơi đ ầu lưỡi khi tôi thở hắt ra. Hơi nóng của khói thuốc - khí lạnh của đêm đông... xung khắc là vậy có sao chúng lại hòa hợp đ c với nhau để đem đến cho tôi cái cảm giác sáng khoái và dễ chịu như lúc này. Giá mà mọi chuyện trong cuộc đời, trong mối qh giữa con người với nhau cứ đơn giản và tự nhiên như vậy thì cuộc sống sẽ nhẹ nhàng và dễ thở hơn biết mấy...

- "Tối nhớ đến đúng giờ nha Tuấn ^^"

Lại 1 tn nữa của Hằng. Đây là lần thứ 2 trong ngày cô nàng nt nhắc nhở tôi về nhiệm vụ "đóng thẻ" ngày hn. Lần thứ 1 là vào buổi sáng khi cả nhóm tụ tập hát karaoke mừng sn Hằng. Có lẽ vì thấy tôi uống nhi ều, buổi chiều lại bỏ tiết nên Hằng lo tôi vì say mà quên mất buổi tiệc quan trọng tối nay.

- Sao hn xin nghỉ làm đi đâu mà đóng thùng chính t ề thế kia mà??? -
Xuân chóa vừa nh ồm nhoàm miếng thịt cắn dở, vừa lụ bụ hỏi han.

- Đi chơi gái!!!

- Đêck, bố đi với, đang cần!!!

- Ờ đi, xong hết nhận lương tháng luôn, hehe

- Đi làm lành với cái My à.

- Ờ!!!

7h kém xuống tới điểm dừng xe bus tại 1 địa phận thuộc huyện Gia Lâm, tôi bắt xe ôm đi thẳng đến trang trại của gia đình Hằng theo chỉ dẫn đã đc Hằng mô tả cẩn thận trước đó. Đúng là ở đâu có 1 nhà làm quan là cả vùng đó được nhờ, bố Hằng theo như tôi được biết vốn là 1 cán bộ cộm cán trong ngành xây dựng. Vai vế, chức sắc thuộc hàng cao cấp, "có đai có đẵng". Chẳng thế mà nguyên 1 con đường dài ngoằng từ ngoài quốc lộ - đường cái rẽ vào tới tận cửa khu trang trại đều được phủ nhựa bằng phẳng trơn láng như đường đô thị. Khu trang trại rộng lớn với bên ngoài là những dãy tre, trúc cao tít tắp, đan xen ngang dọc với lớp rào sắt sơn xanh tạo nên 1 dãy hàng rào mang đậm phong vị thiên nhiên. Từ xa xa đã thấy nườm nượp các xế hộp 4 bánh sang trọng xuất hiện, đủ loại từ sedan, cuv cho tới suv, mui trần. Tôi đành dừng xe ôm để đi bộ vào cho ra cái dáng "khách khứa".

- Mình vào gần đến nơi rồi nè!!! - tôi gọi cho Hằng để cô nàng ra đón.

- Tuấn đến rồi à, cứ vào đi nhé. Mình dặn bảo vệ rồi, Tuấn cứ đi thẳng vào bên trong ý, mình ko tiện ra hẳn ngoài nên chỉ ở trong này thôi, hi.

2 cánh cửa gỗ to bản sơn màu gỗ mu nâu trầm mở ra 1 lối đi rộng rãi dẫn vào bên trong trang trại đc lát bằng loại đá xanh lục rất êm mắt và thẩm mỹ. 1 top bảo vệ dường như nhận ra sự đặc biệt khi thấy tôi "bộ hành" nên

chỉ đợi tôi xác nhận danh xưng là niềm nở hướng dẫn tôi đi vào khu tổ chức dự tiệc. Căn cứ vào địa thế bên ngoài và tầm mắt hiện tại khi đã vào bên trong thì trang trại này khá rộng. Được phân chia thành nhiều phân khu khác nhau theo mục đích sử dụng, sinh hoạt, tặng gia, vui chơi như là khu cây cối, hoa trái, ruộng vườn, ao hồ, khu công viên... Vì mục đích chính hñ là dự tiệc nên tất cả khách mời đều đc hướng dẫn đi về khu "chủ tọa" của trang trại. Đây là 1 quần thể thu nhỏ của nhà nghỉ dưỡng. Ngay dưới chân của tòa nghỉ dưỡng được xây dựng chủ đạo từ gạch, đá, gỗ và thiết kế theo dạng nhà nổi là 1 dòng hồ nhỏ dẫn ra tới lòng hồ trung tâm được bao quanh bởi những bãi đất mấp mô mềm mại đã phủ xanh bằng dây thảm cỏ xanh mướt. Rất phù hợp cho việc tổ chức những bữa tiệc thiên nhiên ngoài trời như thế này.

- "Đẹp thật... công nhận là đẹp, hoành tráng ghê hà...!!!"

Tôi tấm tắc th ãm khen cách xây dựng cũng như quy mô và độ hoành của trang trại này. Ko hồ là tài sản của nhà danh gia, chức cao trọng vọng. Bố làm to, mẹ thì mở công ty kinh doanh buôn bán ngay giữa trung tâm phố cổ đất Thánh, lại là con gái rượu độc nhất. Bảo sao cứ mỗi năm qua đi thì ngày sn Hằng luôn là 1 trong những ngày quan trọng nhất của gia đình. Bảo sao luôn có 1 lượng lớn những "cái đuôi" xếp hàng đàng đặng đeo bám Hằng suốt từ h ãi c3 cho tới tận bây giờ. Ngoài sắc đẹp và học vấn thì có lẽ 1 phần phần quan trọng chính là gia thế và khối tài sản kếch xù của đđ Hằng đủ để kích thích những đối tượng "đeo bám" trên ngày đêm ch ãi chực bằng đôi mắt khao khát và thèm thu ãng. Có cái sướng nào bằng cái sướng vừa lấy đc vợ đẹp, vợ ngon lại vừa "lấy" luôn đc tiền tài, danh vọng của nhà vợ nữa ko. Hajzzz... nghĩ tới những đi ãu này tôi lại bất giác tự cười bản thân, đúng là cái thằng đc tiếng mà ko có miếng, hehehe

- Nè... nghĩ gì khoái chí mà cười nhìn rõ đẽu vậy!!! - Hằng bất ngờ xuất hiện hẫy hẫy tay tôi từ đ ãng sau.

- Đõ biết đ ãng nghĩ gì đ ãy, hê hê. - tôi nhăn nhở bông ãu, ko rõ phản ứng của cô nàng sẽ ra sao nếu biết đc những dòng suy nghĩ vừa diễn ra trong đ ãi tôi

- Đang nghĩ ko biết phải tìm mình ở đâu có đúng ko. Hihi, đúng rồi còn gì nữa

- Ở chuẩn, thế mà giỏi ra phết nhờ. Hay hn là sn nên thông minh bất thường vậy, hê hê - tôi nhận vợ luôn đáp án của Hằng, hn này là ngày vui nên "khen đều" cô nàng 1 chút cũng ko mất mát gì

- Hừ... thôi ko đùa với Tuấn nữa, đi... đi vào trong này với mình đi.

Hằng vừa nói vừa dẫn tôi băng qua khu vườn cảnh, bắc qua chiếc cầu gỗ để đến với khoảng thềm cỏ rộng rãi phía trước. Nơi đang đc trang hoàng tráng lệ bằng những dải đèn sáng rực rỡ trên cao, bên dưới là các khu bàn ăn trắng mịn màu kem đang đc từng tốp nhân viên qua lại trang trí và bày biện thức ăn, bánh trái hoa quả và các loại rượu. 1 sân khấu nhỏ nhưng đầy đủ hệ thống âm thanh và cả 1 dàn nhạc sống đc dựng lên. Trang trí xung quanh bằng những vòm cổng hoa tươi sắc mang nét hiện đại.

Các khách mời hầu hết cũng đều tập trung tại đây, bắt tay chào hỏi, hỏi thăm làm quen và tất nhiên là ko thể thiếu những màn chúc tụng vô thưởng vô phạt để mở lời cho những câu chuyện liên quan tới công việc, tiền bạc, lợi ích, "mở ô", "đi đêm", "hoa hồng", "lại quả" vân vân và vô viên... Nhưng tựu chung lại hầu hết những con người có mặt tại đây vào lúc này đều là những nhân vật hoặc đại diện cho những thân chủ ko phải hạng tầm thường. Đủ quan hệ để đc Hằng mời tham dự 1 bữa tiệc quan trọng ntn thì phần lớn thành phần khách mời đều là những quan chức có chức tước hoặc là các doanh nhân, ông chủ có có địa vị. Tổng hòa đều cùng nằm trong 1 nhóm lợi ích có ràng buộc liên kết để kết nối với nhau tại cái bữa tiệc này.

- Sao vậy, nhìn gì thế... .. Ko sao, Tuấn mặc thế này là đc rồi, nhìn đằng hoàng và chững chạc lắm!!!

Hằng động viên khi thấy tôi có vẻ hơi bận tâm tới ngoại hình và trang phục của mình. Quả thực dù đã có sự chuẩn bị từ trước về quần áo nhưng vẫn có 1 số thứ "đặc quyền" dành riêng cho giới Lux mà chỉ cần vận nó lên là đủ để phân loại đẳng cấp của cá nhân giữa 1 tập thể hay 1 nơi chốn đông người. Đó là những chiếc đồng hồ đeo tay, những bộ vest thương hiệu, là

chiếc thắt lưng da cao cấp, những đôi giày cộp mác xịn có giá tới cả ngàn đô hay những l ần rút điện thoại ra là như c ần cả cục vàng ròng trên tay bởi đó là những chiếc vertu, mobiado sáng loáng...

... Nhìn trên người tôi hiện tại đang có những gì... 1 chiếc áo cổ lọ tím than bọc bên ngoài 1 chiếc blazer chất dạ xám màu. Quần âu kaki bò may đo ở dưới quê, chân vẫn đi đôi giày "nhảy" Đông Anh trung thành từ năm ngoái đến giờ. Nước da dù đã đc đánh xi qua loa nhưng vẫn hằn lên những bụi mờ - dấu vết của thời gian cũng như chất lượng. May sao kịp nhớ ra mà cất chiếc G-shock cũ bạc phếch vô túi quần. Con E71 thần thánh cũng đã đc cấu hình lại chế độ im lặng... Hajzzz, nếu như buổi tiệc ngày hn tôi đến với tư cách là bạn bè của Hằng thì tôi đã đơn giản và "ng ầu" hơn khá nhi ều. Ko phải vì tự ti hay là thiếu tự tin này nọ nhưng việc vận lên mình cái "danh" ny của Hằng khiến tôi phải thêm ph ần để tâm hơn tới ngoại hình cũng như phong thái của bản thân. Phần để đẹp mặt Hằng, phần còn để "vở kịch" diễn ra 1 cách hoàn hảo nhất có thể...

- Lát nữa "diễn" thế nào đây Hằng??? - tôi muốn bàn bạc qua 1 chút trước khi bữa tiệc chính thức bắt đầu.

- "Diễn" luôn từ bây giờ này!!! - Hằng cười tươi r ồi khoác lấy tay tôi đi tới gần 1 nhóm con gái ở phía xa xa.

- O... như thế này là làm sao...??? - Tôi hơi bất ngờ vì theo "giao kèo" thì sự có mặt của tôi đơn thuần chỉ để dựng "bình phong" trước mặt ny cũ của Hằng. Giờ Hằng lại đột xuất "cải biên" ntn quả thực khiến cho tôi đôi phần khó nghĩ và ko đc thoải mái.

- Heyyy, bạn tôi chạy đi đâu nãy giờ mà mất hút vậy... Ui chóa, đi cùng anh chàng nào thế kia... Ái chà chà, hóa ra là nàng trốn bạn để đi bắt chàng về đây... Nhìn cái tay kia, cái tay kia, hahaha...

5, 6 cô nàng mặt hoa da phấn, dáng vóc ki ều diễm, xinh đẹp như 5 bông hoa tươi sắc đang thì nở rộ. Đua nhau chúm chím những đôi môi h ồng, đỏ thắm, thánh thót vang lên những lời oanh vàng, khúc khích trêu đùa bạn của mình. Tất nhiên là những "kỳ quan" này làm sao có thể thoát khỏi bao

cặp mắt liếc nhịp từng hồi để ý của đám đàn ông xung quanh... Trẻ có, trung niên có, độc thân có mà... ko độc thân cũng có.

- Hi, giới thiệu với các chị em, đây là Minh Tuấn, là bạn của mình!!! - Hằng dùm dùm giới thiệu trong khi 2 tay vẫn khoác hồ lên cánh tay tôi. Cô nàng này "diễn" đc, cũng khá nhập tâm đấy .

- Chào các bạn, rất vui đc làm quen với mọi người!!! - tôi từ tốn trả lời.

- "Bạn" á, phải nói rõ ra là "bạn" gì chứ nàng ơi. Là "bạn" gì mà nãy giờ cứ ôm rịt lấy người ta thế kia, hihihi. - mấy cô nàng vẫn ko chịu buông tha, quyết theo đến cùng 1 lời giải thích "quy chuẩn" hơn.

-

Hằng đột nhiên ngập ngừng rồi im lặng ko nói... Có vẻ hơi bất thường... À... ra là vậy... 1 chiếc bóng nhấp nhô chuyển động đang dần đi gần tới. Cái dáng dong dỏng quen thuộc ấy xuất hiện nơi sau lưng đám bạn gái của Hằng chỉ cách chừng có vài bước chân. Khuôn mặt điển trai với hàng râu quai nón lưa thưa hiện lên 1 vẻ phong tình, khoáng đạt đủ sức đánh gục trái tim của mọi người con gái. Đôi mày rậm với ánh mắt điềm tĩnh ko ngưng nhìn về phía tôi và Hằng... tiếp nhận và đánh giá...

- Mình là ny của Hằng, mọi người gọi là "bạn" trai cũng đc!!! - tôi xác nhận "đáp án", giọng điệu dù khiêm nhường nhưng rõ ràng và trôi chảy, đủ để nv đang đi tới gần kia nghe thấy và đoán biết đc phần nào nội dung.

- A... thấy chưa, tôi biết ngay mà, đã nói với các bà rồi mà... Các nàng thấy gì chưa, nàng ấy ngấm ngấm cả năm trời rồi chọn luôn ngày này để ra mắt "nửa kia" kia... Đẹp đôi quá ta, hihi...

Tiếng hỉ hả, rôm rả phát ra từ những "bông hoa" lập tức khiến cho 2 con người đang nhìn nhau nãy giờ phải để ý. Hằng ngược nhìn tôi cười nhẹ tỏ vẻ cảm kích, còn bóng dáng kia dường như hơi khựng lại, nhưng rất nhanh lại tiếp tục bước đến rồi cất tiếng.

- Chào mọi người, đã lâu lắm rồi ko gặp, ko ngờ là tất cả đều trở nên xinh đẹp hơn xưa!!! - vẫn là chất giọng trầm ấm, truyên cảm, dễ nghe ấy cất lên. Cứ dùng thứ "vũ khí" này mà thủ thà thủ thỉ với phái nữ thì chị em nào mà chẳng xiêu lòng chứ.

- Ơ... Oh... Ô anh Gia Huy à... thật là anh đấy sao... Hn quả là ngày của những đi đầu bất ngờ đấy!!! - Mấy "bông hoa" qua 1 thoáng thần thờ như nhận ra người quen thì lập tức hồ hởi lại ngay bởi câu khen xuôi tai khi này. Phụ nữ muôn đời vẫn vậy, cái tai luôn là 1 trong những "phòng tuyến" yếu đuối nhất mà đàn ông chỉ cần vài ba tác lược phối hợp cùng ánh mắt và nhịp điệu là có thể đọc vị và "giăng bẫy" họ thành công.

Gia Huy tiếp tục đáp lại vài câu xã giao có cánh với mấy cô gái kia rồi chần chừ hướng ánh mắt về phía chúng tôi... Hay chính xác hơn là về phía Hằng.

- Chúc mừng sn em. Chúc em luôn xinh đẹp và hạnh phúc như ngày hn nhé!!! - Gia Huy mỉm cười sau câu chúc rồi bước gần về phía chúng tôi.

- Chào cậu, đây là lần thứ 2 chúng ta gặp nhau có phải ko? - 1 câu hỏi đi kèm 1 cái đưa tay tự tin.

- Vâng, lần thứ nhất là ở đám cưới của anh. Chị nhà hn có đi cùng anh ko ạ? - tôi bắt tay và trả lại 1 câu hỏi khác khiến ánh mắt Gia Huy hơi dừng lại khi chúng tôi còn đang bắt tay nhau.

- À, vợ tôi hn có việc bận nên chỉ có mình tôi đại diện thôi. Cậu thật là có phước đấy nha, ko phải ai cũng có đc đi đầu may mắn bên cạnh cậu lúc này đâu!!!

Gia Huy tự tin thả bộ từng câu nói trôi chảy. Phải công nhận là gã này có khả năng thương thuyết và diễn đạt rất tốt. Mỗi lời nói ra dù đơn giản hay hoa mỹ cũng đều êm tai, tạo cho người đối diện có cảm giác tê tê, bu ãn bu ãn cứ muốn nghe mãi lời gã nói. Câu nói cuối cùng thoát ra khỏi cửa miệng đi kèm với 1 cái liếc mắt ý vị dành cho Hằng. Bắp tay tôi đột nhiên co thắt lại bởi 1 sự bầu vịu từ đôi bàn tay của Hằng. Ánh mắt Hằng thì vẫn luôn trực diện đối diện với ánh mắt của Gia Huy. Xem ra ko phải là

Hằng sợ mà vì Hằng vẫn còn 1 chút gì đó nặng lòng với Gia Huy. Ko hiểu sao cô nàng này lại có thể sâu đậm và ám ảnh với mỗi tình đầu của mình đến như vậy. Phải chăng Hằng có 1 chút yêu đương phóng khoáng của Trà, chút cá tính, nóng nảy của Ngọc, chút bất cần, tự do của My thì hay biết mấy. Với những điều kiện sẵn có hiện tại, Hằng xứng đáng có 1 cuộc sống tốt đẹp hơn về mặt tình cảm.

- Cám ơn lời nhận xét chân thành và chính xác của anh!!! - tôi mỉm cười xác nhận luôn ý tứ của Gia Huy. - Ồ, mọi người đang tề tựu lại rồi kìa, chúng ta cũng đến đó thôi chứ nhỉ - đúng thời thay đổi luôn cái không khí đặc biệt này giờ bằng việc chuyển đổi ngoại cảnh.

- Ờ, phải rồi đó... Chuẩn bị nhập tiệc rồi kìa... Đi đi thôi các nàng ơi...

Mấy cô gái xinh đẹp thừa cơ theo lời tôi "phát động" kéo Hằng vô đám tiến về nơi bày tiệc. Gia Huy vẫn chưa vội bước đi, mỉm cười thân thiện với tôi rồi mới từ từ xoay người. Trong khoảnh khắc ấy tôi vẫn kịp nhận ra cái ánh nhìn đăm đăm, đánh giá trong đáy mắt của Gia Huy.

Bữa tiệc như vậy cũng đã trôi qua đc 1/3 thời gian. Rượu ngon, đồ ăn rất tuyệt từ món khai vị, món chính cho đến những món bánh, kem tráng miệng. Đội ngũ âm nhạc cũng vô cùng chuyên nghiệp với dàn nhạc sống theo phong cách hiện đại của giới trẻ và giao hưởng nhẩy đầm giành cho giới trung niên. Nói chung ngoài sự công phu về dàn dựng, bố trí, phục vụ chu đáo thì bữa tiệc này ko để lại quá nhiều ấn tượng đối với tôi. Ngoài việc đc Hằng giới thiệu gặp mặt và chào hỏi "ông bà nhạc hự" (tất nhiên là với danh nghĩa bạn bè thực sự) thì quãng thời gian tôi có mặt tại đây chủ yếu là để thưởng thức những món ngon, bổ dưỡng, sang trọng mà ngày thường ít khi tôi đc thưởng thức. Tỷ như món tôm trứng đc làm khá công phu nhấm nháp thêm 1 ly vang trắng chất càng làm nổi bật hơn vị ngon ngọt của từng thớ thịt tôm.

Đang mải mê thưởng thức vị kem ngọt lạnh từ chiếc bánh ngọt thì tôi bỗng khựng lại, cứng hàm vì sự xuất hiện của 2 con người - 2 người đàn ông tầm 25 - 30t đang từ từ đi đến ở phía đối diện. Ko... chính xác thì tôi

chỉ để ý tới 1 người thôi vì khuôn mặt của người này khá giống... quả thực là rất giống... Những đường nét trên khuôn mặt này gợi cho tôi liên tưởng tới 1 người...

- ...Trần gia đang ngày càng lớn mạnh... ... Bố tôi... ... đi đâu này từ cách đây 2 năm... ... ko thể tránh khỏi...

Tôi vô tình nghe đc lờ mờ vài câu đối thoại khi 2 người này đi ngang qua. Về mặt của họ đều hiện lên những nét nhú mày, đăm chiêu... Trần gia... là dòng dõi danh gia vọng tộc nào nhỉ...

- "Đám cưới của chú rể Trần Gia Huy và cô dâu... " - ny cũ của Hằng là Gia Huy cũng mang họ Trần. Căn cứ theo lời Hằng nói thì dạo này cty nhà Gia Huy đang có việc qua lại nhờ cậy bố Hằng nên mới có sự xuất hiện của anh ta ở bữa tiệc này... Liệu có chẳng là...

- "Ôi dào, mình tò mò quá lại đâm lẩn cái tính xấu bới móc vào người r ồi... "

Tôi th ần trách cái tính tò mò ko đâu, ko phải việc của mình, ko liên quan đến mình thì quan tâm làm gì chứ. Tặc lưỡi nhấp 1 ngụm rượu vang, tôi thả bước tản bộ thăm thú xung quanh cho tâm hồn đc thư thái. Bữa tiệc giữa những con người quyền chức, địa vị kể ra cũng có cái hay của nó. Ko có sự làm phiền nào giữa những người xa lạ nếu như họ ko có ý bắt chuyện với nhau. Nhiệm vụ "diễn xuất" của tôi cũng vì vậy mà nhẹ nhàng đi đôi chút. Hằng có đông bạn bè, ae và người thân vì vậy sự ly khai của cô nàng cũng là 1 đi ều tốt để ko ai chú ý đến tôi. Màn ước nguyện, thổi nến và cắt bánh cũng đã xong, bữa tiệc đến lúc này coi như đã đi đc 2/3 thời gian. Giờ chỉ cần qua tìm Hằng, ghé nhỏ tai cô nàng thì th ần tỏ về "tình cảm" mà thực chất là báo về là hoàn tất nhiệm vụ tối nay của tôi.

- "Kia r ồi, Hằng kia r ồi... " - tôi định th ần, đoạn bước về phía Hằng thì bỗng 1 tiếng nói tr ần ấm cất lên từ sau lưng.

- Sao cả buổi mà cũng ko thấy cậu ở bên Hằng vậy??? Chẹp!!! - Gia Huy vừa hỏi vừa nhấp 1 ngụm rượu vang r ồi gật gật đầu ra hiệu là rượu ngon.

- Tình yêu cũng giống như ly rượu trên tay anh vậy. Phải biết nhắm nháp, từ từ thưởng thức mới cảm nhận được vị ngon sâu của nó. Chẹp!!! - tôi đáp lại nhanh gọn và cũng kết thúc bằng 1 ngụm rượu vang.

- So sánh rất hay, rất chân thực. Xem ra cậu đủ thú vị để yêu được Hằng đó!!! - vẫn là cái điệu cười mỉm tự tin mà đôi khi là tự phụ. Éo hiểu thằng cha này "phỉnh" gì Hằng lại bị "dur chấn" vì gã đến vậy. Chẳng lẽ gã lại có ngón nghề "hành sự" độc đáo tới mức chị em nào "dính" phải cũng u mê đến ko thể dứt ra nổi ư???

- Heyyy!!! Gia Huy, anh cũng có mặt ở đây à!!!

Tôi còn đang luyện thuyên với những suy nghĩ "trừu tượng" của mình thì 1 giọng nói sang sảng từ đằng sau bỗng cất lên... Chính là người đàn có khuôn mặt đặc biệt khi nãy. Nhìn cận mặt lúc này thì y cũng khá khôi ngô, sáng sủa, thân hình cao ráo, tuấn vĩ thẳng tắp, tính ra cũng phải cao hơn tôi tới vài phân.

- Ohhh. Ra là Khôi Nguyên, ông chủ tương lai của Trịnh gia đây mà!!! - Gia Huy thay đổi sắc thái tươi tỉnh trong giọng nói rất nhanh. Khiêm nhường dành những lời có cánh cho nv "Khôi Nguyên" vừa mới xuất hiện.

- Quá đẽo cao rồi, quá đẽo cao rồi, nói vậy thì tôi còn phải nể cậu cả Gia Huy của Trần gia lắm!!! - Người tung kẻ hứng, đối qua đáp lại những lời sáo rỗng, giả tạo. Đây là 1 trong những điếu tôi rất ghét nhưng cũng xác định là cần phải học và thích nghi ngay từ bây giờ nếu muốn đứng vững và sống tốt trong nghiệp kinh doanh sau này.

- Vị này là??? - Khôi Nguyên lúc này mới chuyển sự chú ý về phía tôi.

- Tôi cũng là... khách mời thôi... Vô tình đứng đây thưởng rượu cùng vị này.

Tôi nhanh chóng đánh giá tình hình hiện tại. Gia Huy chính là thiếu gia của Trần gia như họ Trịnh kia ban nãy có nhắc tới. Cứ nhìn thái độ "nâng bi" mà thực chất là "đòn gió" với nhau này giờ thì khả năng cty của cả 2 nhà đang có sự cạnh tranh hoặc xích mích với nhau về mặt lợi ích kinh

doanh. Cả 2 cùng tham gia bữa tiệc này hiển nhiên đầu chung 1 mục đích "làm thân" với bố Hằng để tìm kiếm cho riêng mình 1 "chiếc ô" dưới sự bảo hộ tuyệt đối từ bố Hằng và những mắt xích, dây chuyền trong hệ thống. Vậy nên tốt nhất là ko nên khai thật mối qh của mình với những đối tượng đang dính tranh chấp như nhà họ Trịnh. Đồng thời cũng ko đc hó hênh mà để lộ chút gì "vai diễn" của tôi với Hằng. Chỉ có cách trả lời chung chung, lửng lơ với chủ thể là "khách mời" mới giúp tôi bảo toàn đc "thân phận" của mình.

- 2 người chắc là quen biết nhau từ trước, vậy tôi xin nhường "đất"!!!

Tôi tự tiện ly khai vì suy cho cùng cũng chẳng ai có quyền hỏi han hay dò la gì về tôi. Trả lời câu hỏi vừa rồi của Khôi Nguyễn chỉ vì nó quá đối bình thường tới mức trực diện. Cộng thêm sự có mặt của Gia Huy, mang 1 vẻ dò xét như chỉ trực tôi "hở sườn" là bắt thóp để "giở trò" với Hằng - đến lúc này thì đây là những gì tôi đọc vị ra từ ý đồ tiếp cận gia đình Hằng của Gia Huy. Ko rõ đúng sai thế nào nhưng theo giác quan mạch bảo thì Gia Huy ko phải là 1 người thực sự tốt. Càng ko phải là 1 người đơn giản, nếu ko muốn nổi là nguy hiểm nếu phải đối đầu với gã .

9h kém tối, sau khi đã tạo dáng, "tự sướng" vài bức hình chụp chung với Hằng và cả nhóm bạn của Hằng. Tôi ghé tai thủ thủ đúng theo "kịch bản" rồi để Hằng khoác tay tiền về trong tiếng xì xầm, trêu đùa rôm rả của đám bạn.

- Chúc mừng sn Hằng 1 lần nữa nhé, ăn khỏe chóng lớn và cứ mãi xinh đẹp ntn, hê hê

- Hi, mình cảm ơn Tuấn nhiều nhé, thực sự là rất cảm kích đấy... Ban nãy mình có làm gì để Tuấn phải ngại ko...???

- Ôi zào, da mặt mình dày lắm. Có biết ngại bao giờ đâu, hê. Vậy nhé, Hằng vào với các bạn đi mình về đây!!!

- Sao mà bảo là hn đi chơi với cái My mà??? - Xuân chóa chặn tôi trước cửa bằng câu hỏi ngắn gọn.

- Ờ... ko, tao nói vui vậy thôi... Mà sao có chuyện gì???

- Chết mịa, nãy cái My nó đến đây, tao đ' biết nên cứ thật thà trả lời thôi!!! - Xuân chóa nhún vai, nghệt mặt tỏ vẻ vô can.

- Ôi cái đệt!!! Ông hại tôi r ấ ông ơi...

4 cuộc gọi và 2 tn hỏi han, chúc ngủ ngon đc tôi gửi đến My ngay trong buổi tối hôm đó. Đổi lại ko có lấy dù chỉ là 1 tn h ấ âm trở lại...

Cả ngày hôm sau cũng vẫn ko có h ấ âm gì từ My, đã giận nhau thì chớ nay lại thêm chuyện hiểu l ần vô duyên này. Thôi thì để đến tối gặp nhau vậy...

- Ny ông hn ko đi tập cùng à???

- Uhm!!!

Tôi trả lời cụt ngắn khi thẳng bạn đ ồng môn quan tâm hỏi han. Vậy là đã tròn 1 ngày tôi và My giận nhau, đến giờ sau gần 10 cuộc gọi nhỡ cùng 5 tn mà cũng chẳng thấy My đoái hoài gì tới chuyện h ấ âm. Hajzzz... ngày mai có lẽ phải qua tận nhà xem thử tình hình thế nào thôi. 1 chút lo lắng và nóng ruột khởi lên trong lòng tôi...

- "BỤP... BỤP... CHÁT... XỊCH..."

- A.Dũng: Lâu r ấ anh mới ng ấ uống với chú đấy!!!

- Tôi: Cũng 1 tháng r ấ đấy anh nhỉ, dạo này làm ăn có tốt ko anh mà hn lại đi chơi 1m thế này???

- A.Dũng: Ở nhà buồn quá nên qua thăm 2 chú chút thôi. Định rủ thêm mấy thằng đệ nữa đi cùng mà chúng nó dềnh dàng quá.

- Xuân chóa: Anh có dùng gì khác ko để bọn em lấy cho. Dùng mãi Chivas nhạt giọng lắm anh ạ.

- A.Dũng: Ờ... thế lấy anh chai Uýt-ki đi.

Xuân chóa vừa rời bước vô quầy rượu thì tôi cũng phải đi nhận order tại 1 bàn khác. Còn đang mải lúi húi ghi ghi chép chép thì bỗng...

- "CỤC... XOẢNG...!!!" - Tiếng chai lọ vỡ loảng xoảng vang lên.

- AAAHHHH... đánh nhau kìa...

Tiếp theo là những tiếng hò hét the thé, inh ỏi của bọn con gái vang vọng đến chói tai. Tiếng động phát ra từ phía... gần chỗ a.Dũng thì phải... Và a.Dũng lúc này... ..

DÒNG ĐÒI NỔ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 43

- GỌI A.MẠNH ĐI!!!

Tôi hét lên khi Xuân chóa còn đang lúi húi từ trong phòng rượu đi ra, đoạn gấp gáp lao nhanh về phía vừa xảy ra hỗn loạn... Nơi a.Dũng đang vất vả vật lộn cùng 5 tên côn đồ khí thế hung hãn, máu đã bắt đầu loang lổ chảy từ đỉnh đầu xuống xung quanh mặt a.Dũng. Ánh đèn nhấp nhোang tối sáng, từng lớp người xô đẩy chen chúc nhau, bên muốn chạy ra nhằm thoát khỏi cảnh vạ lây. Bên thì xấn vào để thỏa chí hóng hớt, vô hình chung tạo thành 1 vòng vây xung quanh trận hỗn chiến ko cân sức đang diễn ra lúc này.

Là nhân viên bar thì đi đâu tối kỵ là ko đc gây chuyện với khách, nhất là ko đc gây gổ hay tham gia đánh nhau với bất kỳ ai vì đó là nhiệm vụ của bảo vệ và bảo kê. Nhưng tình huống trước mắt thế này thì rõ ràng a.Dũng đang bị úp. Sự chủ động có tính toán từ trước của đối thủ đang đẩy a.Dũng vào tình thế hung hiểm khi liên tiếp bị dồn ép bởi sự bao vây từ đối phương. Việc trước mắt là phải hỗ trợ a.Dũng cái đã, những chuyện khác tính sau...

- "BỐP!!!"

1 cú song phi khá mạnh của tôi vào giữa đám côn đồ đang vây quanh a.Dũng. 1 tên ngã ra kéo theo 4 tên lùi lại bởi sự bất ngờ, vòng vây tạm thời đc giải tỏa nhưng... Thực sự so cái tướng tá của 5 tên côn đồ này đều là dạng cứng cựa, người ngòm rắn chắc, vạm vỡ chứ ko phải hạng lưu manh "bần" như quân tốt đen của tụi Thắng lợn ngày nào. Cú đá với lực lao mạnh như vậy mà đội hình của chúng vẫn trụ vững thì đích thực là hạng khó chơi.

- Anh có sao ko, vẫn trụ đc chứ???

- Được... Mà mày ra đây làm gì hả Tuấn... Đm bọn chó này hn cần càn r ấ!!! - Máu từ đầu vẫn chảy loang lổ kèm theo những tia đỏ ngầu vẫn lên trong mắt... nhìn a.Dũng lúc này đ ầy hung tợn và say máu.

- "Cạch... Xoẹt" - ĐCM lũ chó chúng mày hn vác xác đến đây là đã ko còn đường v ề r ấ!!! - a.Dũng lấy từ trong người ra 1 con dao gấp quân đội, lạnh lùng gằn từng tiếng đe dọa đối thủ.

- H ầy, ĐMM chết đến nơi r ấ còn bạo m ồm à... "Xoảng"!!!

1 thằng đầu cua to con, 2 cánh tay ngang dọc vết xăm trở đập vỡ lấy chai bia làm vũ khí (hắn bọn này là người lạ nên chúng mới ko mang vũ khí vào bar) r ấ cười khẩy, ném v ề phía a.Dũng những lời lẽ đ ầy khiêu khích... Quả thực ở vào tình cảnh hiện tại thì những lời hắn nói ko phải là ko có lý. A.Dũng dù cứng giọng nấn gân đối thủ nhưng qua cảm nhận ở lần va chạm vừa r ấ thì tôi hiểu đó chỉ là cái dũng, cái khí thế có sẵn từ bản lĩnh của anh mà thôi. Còn xét v ề lực lượng thực tế giữa 2 bên lúc này thì rõ ràng chúng tôi đang ở thế yếu hơn hẳn.

- LÊN!!!

Vẫn là tên to con ấy lên tiếng, đây hẳn là đầu trùm của cả bọn... Và... ko ngoài dự đoán, tôi và a.Dũng ngay lập tức phải chống đỡ những đợt tấn công dữ dội như vỡ bờ của đối phương. A.Dũng mạnh mẽ với kinh nghiệm chiến đấu dày dặn là vậy cũng phải chật vật tránh né, phòng thủ trước những đòn đấm đá, phang đập chai lọ. V ề phía tôi thì... thậm chí còn thế thảm hơn... chống đỡ, c ần cự qua vài thời th ần là thực lực chiến đấu ngay lập tức lộ ra. Tôi có thể tự tin với khả năng thực chiến 1 đối 1 của mình trên sàn đấu hay kể cả là ở ngoài xã hội... cho tới trước ngày hn. Thực tế càng trải nghiệm qua nhiều đối thủ, qua nhiều trận đấu thì mới thấy mình vẫn còn kém cỏi và hạn chế đến thế nào...

Những sơ hở, những yếu điểm v ề lực đánh cũng như kinh nghiệm chiến đấu khi đối diện với những "tay đấm" XHĐ thực thụ ngay lập tức nhấn chìm sự tự tin trước đó của tôi. Tối nhắm mắt mũi trước những đòn

đánh dồn dập từ đối phương, mất phương hướng vì bị ăn đòn ngay 1 nhĩ hầu. 2 đối thủ trước mặt, nếu tách riêng ra có thể vẫn áp đảo đc tôi nhưng để đấu đến cùng thì chưa biết mèo nào sẽ cắn mả nào. Thế nhưng lúc này lại là 2 đánh 1 nên ko có gì là khó hiểu khi tôi càng lúc càng bị ép cho đến quay cuồn. Nếu ko nhờ những chai lọ bừa bộn xung quanh làm vũ khí cùng địa thế bàn ghế ngổn ngang để di chuyển thoát thân thì cho đến lúc này có lẽ tôi đã bị chúng dồn cho như tử tù...

1 sự bất lực, lo lắng, uất giận tổng hòa lại thành 1 cảm giác khó chịu... thực sự rất khó chịu. Đây có thể cũng chính là cảm giác của thằng Đạt cách đây 1 năm khi bị tôi hạ "nốc ao" đo ván... Mặt mũi và cơ thể dính kha khá thương tích khiến thể lực của tôi mỗi lúc 1 suy giảm. Chân tay rệu rã, cứng ngắc theo từng hơi thở gấp gáp làm rối loạn khả năng di chuyển. Ko thể tiếp tục phòng thủ, tránh đòn từ đối phương chứ đừng nói đến phản công hay là đánh trả...

- "R Ần... Rập!!!" - Đúng vào thời khắc tôi loạng quạng trúng thêm 1 đòn nữa thì 2 tiếng động chất chúa vang lên ở phía trên đỉnh đầu.

- AAA... AAHHH...

Tiếng kêu thét thất thanh của 2 tên côn đồ vang lên ngắt quãng... Tôi ngẩng mặt lên thì bên cạnh lúc này đang là Xuân chóa với chiếc ghế bar trên tay. 2 tên côn đồ 1 tên đang lao đảo ôm đầu, còn 1 tên thì nằm lăn lóc chết giắc dưới sàn nhà với vũng máu rỉ ra từ đỉnh đầu. Nhìn lại 2 tay Xuân chóa vẫn còn đang run run nóng nẩy thì ra nó vừa phang 2 tên côn đồ bằng chiếc ghế bar để giải nguy cho tôi - loại ghế đơn dạng trụ với chân đế là 1 mâm đĩa tròn bằng kim loại. Nên nếu ăn trọn 1 đập từ cái đĩa chân đế ấy thì thương tích để lại hẳn là ko nhẹ nhàng gì.

Như đước sắp tàn đc tắm thêm dầu hỏa, bằng phần sức lực còn trụ lại trong cơ thể tôi lao mình tung 1 cú đấm móc ngang vào điểm mang tai của tên côn đồ còn lại - lúc này còn đang ôm đầu đau đớn... 1 tiếng "Bup" vang lên gai góc, khô khốc đến khó nghe, tên côn đồ ko thể chịu đựng nổi cùng lúc 2 đòn đánh chí hiểm, chí mạng, cả thân hình cơ bắp trước đó cùng hung tợn chiến đấu nay đổ gục nằm cứng đờ trên sàn nhà.

Ko có thời gian để ngưng nghỉ, tôi quay sang phía gần đó thì a.Dũng lúc này vẫn đang tiếp tục càn cự. 3 tên khi nãy giờ chỉ còn sót lại 2 vì 1 tên đang nằm ôm bụng giãy dựa trên sàn, khả năng là ăn phải dao của a.Dũng. A.Dũng quả thực lì đòn và gan góc đứng chắt cao thủ khi nãy giờ chỉ 1 thân 1 mình mà vẫn cân ngang sức với 3 tên con đờkhó nhằn.

- NÀO, TRÁNH RA NÀO... NHANH, TRÁNH RA... - Tiếng quát tháo âm ỉ vang lên ở phía góc bar nơi cửa ra vào... là hội bảo vệ, bảo kê đang xồng xộc chặn đám đông đòi thoát ra cửa và 1 top khác thì đang nhanh chóng tiếp cận với vòng chiến.

- "Đ' hiểu làm cái đ' gì mà giờ mới thấy mặt!!!"

Tôi bực tức trách thềm sự lèm ề của tụi bảo vệ cũng như hội quản lý, ko hiểu đây là cái trò gì... Vừa nghĩ chân tôi vừa thoăn thoắt lao nhanh về phía a.Dũng, tay vơ ngay 1 chai Vodka dưới sàn phang mạnh vào đỉnh đầu tên đô con đầu trùm khi nãy. Hấn gằm lên 1 tiếng, quay phắt lại nhìn chòng chọc về phía tôi. 2 chòng mắt đỏ ngầu gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi cũng chẳng 1 chút e dè chủ động lao đến trực diện, dường như khi đã thấm đòn mà vẫn còn sức để chiến đấu thì người ta dễ rơi vào trạng thái say máu. Cũng giống như là khi say rượu, ý thức có thể vẫn còn hiện hữu đôi chút nhưng ko rõ ràng. Trong khi hành động và cảm xúc lại ở trạng thái phê pha, kích thích, ko còn biết cảm giác sợ hãi là gì. Trạng thái của tôi lúc này cũng mơ hồ như vậy, chỉ chăm chú nỗ lực làm sao chia sức với a.Dũng để giải quyết lũ khốn này mà quên mất 1 điếu vừa mới nhận ra khi nãy... Rằng, đây là những tay côn đờ chưa đến mức cao thủ nhưng đờ khó nhằn vô cùng...

- "Pặc!!!" - cú đấm quét mà trước giờ tôi vẫn nghĩ là nó nhanh và mạnh bị tên đầu trùm chặn lại rồi gạt phắt ra... Lực va chạm khiến cẳng tay và cơ bắp tôi chấn động... sau đó là tê rần... Ko thể ngờ cơ bắp và xương khớp của hấn lại cứng rắn và mạnh mẽ đến vậy...

- "Bốp!!!" - Còn chưa hết bản thân trước những gì vừa xảy ra... tôi đã ngay lập tức linh tron 1 đòn đá phản đòn nhanh như cắt và nặng tựa trời giáng vào ngang thân. Mạng sườn cong lên theo đà lộn người, cú đá mạnh

đến nỗi nó hát tôi ngã lăn nhào trên không trước khi cả cơ thể tiếp đất 1 cách ko kiểm soát... Chưa dừng lại ở đó, tên đầu trùm tiếp tục nhặt 1 mảnh chai nhọn trên sàn rồi lao về phía tôi như tử thần đoạt mạng...

- "ĐM thằng ác ôn!!!" - tôi uất ức nghĩ thầm khi cơ thể còn đang chơi với toàn thân trong cơn đau đớn tê dại...

- Giữ thằng này lại... ĐMM muốn giết người thì làm ở chỗ khác nhé. Đến đây phá hoại à... ... ĐMM... ... "Bốp... Bup!!!".

Đám bảo kê xuất hiện có hơi muộn 1 chút nhưng dù sao thì vẫn còn kịp thời. Nhanh chóng kiếm chế tên đầu trùm đang sấn sổ còn cách tôi có vài mét và khuất phục bằng những cú đấm khi hắn ngoan cố giãy dụa hồng thoát ra. Tên còn sót lại và a.Dũng cũng ngay lập tức đc cách ly khỏi bãi hỗn chiến, lúc này đã ngổn ngang bàn ghế đổ vỡ và những chai lọ, ly cốc văng tung tóe.

- A.Mạnh đang chờ anh ở ngoài đấy!!! - tay quản lý trưởng sa sầm nét mặt nói nhỏ với a.Dũng.

- Sao ko để anh ấy vào??? - a.Dũng lạnh lùng hỏi lại.

- Anh cũng hiểu luật rồi đấy, em chỉ là người thực thi thôi!!! - tay quản lý nét mặt vẫn sa sầm ko đổi sắc.

- "RẦM!!!" - Tiếng cửa bị đập tung ầm ầm khiến cho tất cả mọi người trong Bar đều kinh ngạc... Là a.Mạnh cùng mười mấy ae khác đang xông vào.

- Kìa anh, làm thế này là anh ko nể anh của em rồi!!! - tay quản lý lúc này mới tỏ vẻ hoảng hốt, vội vàng cùng vài tay bảo kê khác lao đến chắn trước mặt a.Mạnh.

- Chú yên tâm, anh chỉ đến để đưa mấy ae và vài "ông bạn" về nghỉ thôi. Hầy, làm gì mà căng thẳng thế các chú!!! - a.Mạnh thản nhiên đáp lời và cười gằn với mấy tay bảo kê đang đứng chắn trước mặt.

- Cứ bình tĩnh, là người nhà cả thôi... Thế này a.Mạnh ạ, việc này đến đây cũng coi như xong rồi, cứ để bọn em giải quyết nốt phần còn lại rồi sẽ...

- Đã xong thật chưa mà giải quyết... - 1 giọng nói từ tốn trầm trầm nhưng đánh gọn phát ra từ phía sau cánh cửa dẫn lối ra vào. Chặn ngang câu nói còn đang dang dở của tay quản lý...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 44

1 người đàn ông lạ mặt, ngoại hình dong dong, khuôn mặt gầy với đôi mắt 1 mí nhưng khá ưa nhìn xuất hiện nơi cửa ra vào. Theo sau còn khoảng gần 2 chục thanh niên hộ tống, hẳn là tụi đàn em rồi.

- Sao vậy? Nãy còn đang sôi nổi lắm mà sao giờ im ắng quá vậy??? - Người đàn ông lạ mặt bước đến gần rồi thủng thẳng lên tiếng, nhìn những đường nét cứng cáp trên khuôn mặt thì hẳn hẳn cũng ở độ tuổi xấp xỉ 30 giống như a.Mạnh.

- Hầy... hay, hay thật. Cuối cùng cũng chịu thò mặt ra rồi à, ko ngờ đấy!!! - a.Mạnh ném về phía nv mới xuất hiện 1 giọng cười khẩy khinh khỉnh.

- Anh Vũ???... Chào anh... vậy hóa ra... đây là người của anh à??? - tay quản lý trưởng sau 1 thoáng bất ngờ cũng ngay lập tức nhận ra biến hóa của sự việc.

- ... Thế này thì, anh ạ...

- Khởi, thiệt hại của Bar ntn chú cứ tính toán. Còn chuyện ngày hôm nay ko liên quan gì đến bên chú cả. Chú hiểu rồi chứ!!! - người đàn ông tên Vũ từ tốn cắt ngang câu nói của tay quản lý. Hướng ánh mắt về phía A.Mạnh và tôi đang đứng, chậm rãi diễn đạt ý kiến của mình kèm 1 nụ cười hơi lơ đãng... 1 nụ cười ẩn chứa đầy sự nguy hiểm.

- Về thiệt hại thì chắc chắn bên em sẽ phải thống kê rồi. Mà như anh vừa nói đấy... vì là chuyện riêng của các anh, ko liên quan gì đến Bar của em nên em cũng mong các anh sẽ giải quyết chuyện này ở 1 nơi khác...

- Chẳng phải Bar của chú nằm ngay ranh giới giữa 2 quận đấy sao...
hây!!! - Lần này đến lượt a.Mạnh ngắt lời, ánh mắt ko hướng về tay quản lý
mà đang đáp trả ko ngoan nhượng ánh nhìn khi nãy của người đàn ông tên
Vũ.

- Chuyện này... Dù sao các anh cũng đều là chỗ quen biết, có qua lại với
anh của em. Quan hệ với nhau trước là vì tin tưởng, sau là vì nể trọng. Lợi
ích có thể chia sẻ, mâu thuẫn cũng có thể đàm phán... nếu các anh vẫn
muốn giải quyết đến cùng chuyện này tại đây thì cũng để em nói lại với
anh của em 1 câu đã. - tay quản lý cũng ko phải tay vừa, đứng giữa sức ép
đến từ 2 phía dù ban đầu có đôi chút bối rối nhưng y vẫn bình tĩnh và kiên
nhẫn giải quyết sự việc. Trước sau như 1, vẫn mềm mỏng và nhẫn nại
nhằm lái sự việc theo hướng có lợi nhất cho Bar nhưng ẩn sau cái nhún
nhờng, hạ mình ấy còn có 1 sự lì lợm, cứng rắn kèm theo ý tứ ngầm đối
đầu nếu có sự cố chấp, thiếu hợp tác đến từ bất kỳ bên nào.

- Chú ngại xxx à??? - Người tên Vũ lên tiếng.

- Ngại thì em ko ngại nhưng cái gì tránh được thì vẫn nên tránh. Nếu
xxx can thiệp, với bên em cũng chỉ như "đến ngày đến tháng" nhưng đối
với các anh chắc chắn việc sẽ ko đơn giản như thế. Đầu là dân trong
"nghề" nên các anh chắc là thừa hiểu vấn đề này hơn em. Đúng ko ạ!!!

- Haha, chú nói nhiều như vậy để làm gì, bọn anh đâu phải phường chợ
búa mà cư xử ko theo nguyên tắc chứ... Phải vậy ko??? - a.Mạnh cười khà
khà vỗ vai tay quản lý. Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ đây là hành động
xoa dịu căng thẳng, chủ động "xuống thang" của a.Mạnh... nếu ko để ý tới
câu hỏi chốt sau cùng mà a.Mạnh nhắm tới tay Vũ.

- Hây, chú sắp xếp cho anh 1 phòng riêng để mọi người nói chuyện có
đc ko? - tay Vũ như cũng ngầm hiểu đc ý tứ của a.Dũng, quay sang tay
quản lý để nghe.

Chỉ 5' sau khi 3 "chân kiềng" chính tại đương trường rời vào phòng
riêng để bàn bạc, không khí và trật tự tại quán Bar cũng gần như ngay lập

tức đc vãn hồi. Làm đc điều này phần lớn là nhờ vào kinh nghiệm "tổ chức và giải quyết" của hội bảo kê. Giải phá phách và kích động nhưng cũng rất nhanh chóng và hiệu quả trong việc thiết lập trật tự là 1 trong những đặc thù chính của hội này. Những tên tay chân có thể bọm trợn và hung hăng nhưng những tay quản lý của họ đều là những kẻ có bản lĩnh cùng khả năng phân tích tình hình cũng như kinh nghiệm xử lý tình huống. Gói gọn chỉ trong 1 từ thiết lập trật tự nhưng trong đó lại là cả 1 quy trình xử lý liên hoàn những sự việc trực tiếp cũng như những vấn đề phát sinh thông qua các vòng bảo vệ được bố trí thành từng lớp từ trong ra ngoài bao quanh khắp quán Bar. Mục đích chính nhằm tránh tình trạng hỗn loạn của dòng khách ở khu vực này lan sang các khu vực khác hay tệ hơn là để những dòng người này thoát hẳn ra ngoài đường phố gây ra sự náo loạn, tò mò, dèm pha và đi đầu tiếng cho dư luận. Đẩy sự việc đến mức ấy cũng là buộc các xxx phải giải quyết theo sức ép "bằng chứng" của dư luận và báo chí. Đồng nghĩa với phí "giải quyết" khi đó sẽ ko dừng lại ở những con số nằm trong "dự toán" nữa. Tiền mất, tiếng mang, bất kể là người làm kinh doanh trong lĩnh vực nào cũng đều ko muốn dính vào dù chỉ 1 trong 2 thứ đó chứ đừng nói là cả 2 thứ cùng 1 lúc.

- OOHHH...YEAHHH... CHÁT.. CHÁT... BUP...!!!!!!

MC liên tục khuấy đảo cùng tiếng mix nhạc xập xình, chát chúa trở lại của DJ. Sau khi đình chiến và sự việc có vẻ đã dịu hẳn xuống cũng là lúc các tay quản lý phụ có động thái "chiêu đãi" và "dồn toa" những anh em của 2 bên xung đột về những phân khu riêng nhằm "đồng hóa" với hội bảo kê trong con mắt đánh giá của các thực khách. Đây là chiêu "chuyển sóng" vô cùng khôn ngoan nhưng ko phải tay quản lý nào cũng có thể vận dụng. Nếu thực hiện thành công thì ko những sẽ lấy lại đc không khí cho Bar mà còn lấy lại đc sự thoải mái, thích thú cũng như "lòng tin tiêu tiền" của các thực khách dành cho Bar.

- Thằng đầu cua to con kia vẫn lờm mày này giờ đây. - Xuân chóa vừa nói vừa dốc rượu sát trùng vết thương cho tôi.

- Ờ, kệ mẹ nó... Chắc nó còn cay vì bị tao cho 1 chai vào đầu... Mà cái đêch... Hajzzz... mày cũng liêu quá đấy, đ' võ võ gì mà lúc này cũng vào ăn

shot 2 thằng... Hajzzz...

- Li`êu đ' gì mà li`êu, là mày thì lúc đấy thì có đứng yên mà nhìn đc ko!!!
ĐM...

- ... Bõ biết... Đẹck, ko có mày lúc ấy... chắc là tao "đi" thật... Đệt, cảm ơn mày... thằng chóá!!!

- Khà khà, anh biết là chú đang xúc động nên phải mượn câu chửi để chữa thẹn, haha anh biết mà... Ái da, cái đờ mờ mày!!!

- ĐM, tý thì làm bố khóc vì... buồn ái... Hê hê hê.

- Bị phang cho ra bã mà vẫn già m`ôm cười đc hả!!! - a.Dũng từ đằng sau kh`êkhà chen vào cuộc đối thoại "bần bựa" của chúng tôi.

- "Bã" này vẫn còn đ`ây nước anh ạ, anh xem này giờ em thấm mấy cái khăn r`ũ mà máu chóá thằng này vẫn chảy tòng tòng này!!!

- Đẹck thằng chóá này hn gan to nhỏ, bố thông chế mỉa giờ... Aiiii, anh làm gì vậy... đang đau... - tôi đau đốn nhảu nhó ép cả khoe mắt đến cay xè khi a.Dũng bất ngờ đưa tay nắn vào mạng sườn trái của tôi.

- Chắc chỉ bị đạn, may còn chưa gãy, số mày cũng may ghê đấy Tuấn ạ!!!

- Là sao anh???... Nãy giờ em thấy nó đau lắm anh ạ, nãy còn đánh thì ko thấy gì mà giờ cứ đứng lên ng`ũ xuống, cử động là khó khăn vô cùng.

- Ờ... là anh đoán vậy thôi, nhưng mà chắc ko bị gãy thật đâu... ..

- Còn anh có bị sao ko??? Em thấy anh cũng te tua đâu kém gì nó đâu, còn bị 3 thằng nó "qu`ần" cho nữa, hehe. - Xuân chóá chuyển sang chêm chích, khích tướng a.Dũng.

- H`ây, thêm 2, 3 phút nữa là anh cho cả 3 thằng đó ôm nhau nằm đất r`ũ... Hajzzz... - a.Dũng hơi tr`ần tư, dường như có đi`ều muốn nói r`ũ lại thôi. Tôi bèn chủ động...

- Anh ạ, ae mình thế này cũng coi như là có ra có vào cùng nhau rồi...
Có chuyện gì quan trọng anh cứ nói cho bọn em rõ có đc ko!!!

- Lát gặp a.Mạnh chú hỏi sau cũng đc. Hajzzz, giờ ng ồi yên anh lau chỗ máu này cho.

- "Oác... Oác... "

Đã gần 4h sáng nhưng tôi vẫn chẳng thể chợp mắt, đêm trong bệnh viện vẫn khó ngủ như ngày nào. Tiếng kêu đanh ác và thể lương của con cú ăn đêm càng làm lòng tôi thêm trùng xuống như đá tảng lọt lòng hồ. Những vết thương từ cách đây hơn 5 tiếng giờ bắt đầu phát tác, hơn 2 chục vết khâu chi chít quanh vùng lưng và mặt. Đôi lông mày "sâu róm" đã rụng mất kha khá cơ sở "lông" bởi 2 chiếc "ve" xuất hiện quanh đuôi mắt. Mặt mũi phù nề đau nhức, người ngòm thâm tím ê ẩm nhưng vẫn còn may vì chỉ là chấn thương ngoài da, phần mềm. Xương cốt của tôi đúng như a.Dũng đoán, hoàn toàn ko bị gãy, vỡ gì ngoài 1 chút dư chấn gây xuất huyết dưới da.

- "Khò... Khọt khọt... Khò... - Đeck, thằng chóá này lúc nào cũng vô tư đc!!!"

Tôi liếc ngang và thầm nghĩ xấu về sự vô dụng của Xuân chóá trong việc trông bệnh nhân, chắc chắn khi có dịp tôi sẽ phải chủ động "đánh tiếng" cho bố mẹ nó dự trù trước đội ngũ osin, giúp việc phòng hờ khi 2 ông bà đỡ bệnh còn có người trông nom. Chứ trông chờ vào thằng quý tử độc nhất như cái thằng này thì có ngày... A.Dũng vì bận bàn chuyện với a.Mạnh nên băng bó xong là bỏ về luôn. Tôi vì thương tích nặng hơn và bị choáng nên phải ở lại viện vs Xuân chóá 1 đêm chờ hồi sức. Thằng ku Hải biết tin cũng định phi đến viện nhưng tôi ngăn lại.

- "Thời gian này các chú phải tuyệt đối cẩn thận, đặc biệt là Tuấn và Xuân. Cẩn trọng về chỗ ở, đi học đi làm, đi chơi đi bời cũng như các mối qh khác. Đây ko phải là chuyện đơn giản đâu... Hajzzz... Anh xin lỗi vì để bọn mày dính sâu vào chuyện này... " - Lời a.Mạnh nói trên đường đưa tôi

vào viện vẫn còn vắng vắng bên tai, cuộc nói chuyện chỉ vồn vện có 10' nhưng cũng đủ thông thạo cho tôi 1 số thắc mắc về chuyện làm ăn của a.Mạnh - đi đầu mà từ trước đến giờ tôi chưa từng có ý định tìm hiểu hay soi mói.

- "Cần đầu, vay nặng lãi... nó chỉ là 1 phần nhỏ trong việc làm ăn của bọn anh thôi... "

Hay nói đúng hơn nó chỉ là 1 mắt xích trong cái vòng "kim cô" hút tiền được các tay chủ bày ra để thu lợi về mình. Vòng "kim cô" ấy là gì... đó là 1 hệ thống có tính tuần hoàn và liên kết với nhau. Mở đầu "cửa thu" thường là 1 hay nhiều sới bạc và cá độ, từ đó phân nhánh ra các đường dây liên quan tương hỗ khác. Bài bạc, cá độ - đánh đúng vào bản chất tham hưởng, lười làm, cần may và tâm lý tham lam, cay cú của con người. "Thả gà bắt chó" thu lợi trực tiếp từ các con bạc trên sới nhưng ăn dầy nhất lại là khoản "sau thua" với những món cần cố bị định giá tới 1/2, 1/3 thậm chí là 1/4 giá trị hoặc còn hơn thế nữa. Cộng số lãi suất vay "nóng" trực tiếp ngay tại sới có thể lên tới 6-9k/1tr/1 ngày. Lãi suất giết người là vậy nhưng đối với các con bạc đang "khát nước", trong mắt chỉ hiển hiện màu tiền và "mở bát" thì dầu có bị ép đến hơn thế nữa họ cũng vẫn "hài lòng" chấp nhận. So ra với lãi suất thường nhật 1.5-5k/1tr/1 ngày ở ngoài hiệu thì việc mở sới, thả sới rõ ràng cho quả đậm hơn rất nhiều. Tất nhiên cái gì càng lợi lộc nhiều thì độ phức tạp và khó nhằn cũng sẽ tăng theo. Ở bất kỳ 1 hiệu cần đầu nào cũng vậy, kể cả là bình thường nhất, "thuần túy" nhất cũng đều phải có hệ thống khảo sát khách hàng, kiểm soát con nợ cùng đội ngũ đòi nợ thuê. Với những chủ cần đầu đã có khả năng mở sới, nghĩa là ở "trình" cao cơ hơn, cũng bắt buộc phải có 1 đội ngũ "trình độ" hơn để phục vụ "nhu cầu" cần cố, vay mượn trực tiếp chớp nhoáng ngay tại sới cũng như các phương thức đòi nợ tinh vi và triệt để hơn. Các khách hàng, con nợ cũng đc chia ra làm nhiều hạng và nhìn chung cách phân loại này là tương đối khoa học. Nó thường dựa chủ yếu vào các yếu tố vật chất, tâm lý, khả năng, gia thế... của con nợ để đánh giá. Có những con nợ "đặc thù" hơn với số nợ ko nhỏ nhưng cũng ko quá lớn thì có khi lại đc "đồng hóa" vào đội ngũ đòi nợ thuê làm công trừ nợ. Và để "nuôi" những đội ngũ này cho "ngoan" thì ko thể chỉ trông chờ mãi vào nguần thu từ sới và cần đầu. Đây cũng là lúc nảy sinh hoạt động bảo kê, bảo vệ các cửa hàng, quán xá,

Karaoke, Bar sà, vũ trường, các hoạt động giao thương, buôn bán hay chính là các tổ chức c ần đ ồkhác ngay trên địa bàn "đóng đô" của các tay chủ, thậm chí độ "phủ sóng" này còn có thể được lan rộng hơn nếu tay chủ thiết lập hoặc tham gia vào 1 mạng lưới có tổ chức, quy chuẩn hoạt động, chia chác rõ ràng. Và 1 khi đã liên đới tới "phân nhánh" này thì các tay chủ cũng coi như chính thức bước 1 chân vào thế giới ng ầm của XHĐ.

1 thế giới được mô tả như 1 n ỗ lâu thập cầm, khi nước lâu là hồ lớn của rất nhiều thứ hỗn độn khác trộn lẫn vào với nhau, khó có thể phân biệt tốt - xấu. Đừng vội nghĩ tới tình anh em vào sinh ra tử, máu chiến hữu coi lợi như hư ko, lời th ềsống chết mới là vĩnh cửu như trong các câu chuyện, bộ phim giang hồ đã từng được đọc, được xem. Thực tế đối với phần lớn con người, chữ "lợi" luôn được đặt 1 ghế quan trọng trong suy nghĩ của bản thân họ. Đi ều này có thể xuất phát từ bản chất, cũng có thể nảy sinh từ hoàn cảnh sống, từ những tình thế bắt buộc mà hình thành nên "thiên tính" thứ 2. Nhưng tựu chung thì ko có mấy người muốn từ chối cái chữ "lợi" ấy nếu có cơ hội. Có lợi r ồi thì bản chất con người lại dựa vào cái chữ "lợi" này làm bàn đạp để khởi phát cái "tham" nguyên thủy. Kết hợp 2 thứ này lại với nhau giúp giới giang hồsinh trưởng phạm vi hoạt động và phát triển thêm các phân nhánh trong các lĩnh vực khác. Các hiệu c ần đ ồ"khởi nghiệp" mưu sinh của các tay chủ khi đã "tiến hóa" sẽ đc nâng cấp dần thành các công ty tài chính. Hoạt động như 1 "sân sau" cho các "nghiệp vụ" trá hình của tín dụng đen, "lách" đ ạo nợ ngân hàng, mở họ... Cao hơn nữa là phục vụ cho mục đích "rửa ti ền", làm chậm trung chuyển dòng ti ền của các tay chủ trong các "lĩnh vực", các "nghiệp vụ" khác... "khủng bố" hơn tỷ như buôn lậu, cá cược xuyên quốc gia... buôn bán vũ khí trái phép và "điêm chết" cuối cùng chính là... buôn "hàng r ắn", "xà phòng"...

"1 rừng ko thể có 2 hồ", vậy nhưng trong thế giới ng ầm của XHĐ lại t ồn tại kha khá những "ông hồ" như thế. Cũng vì vậy mới nảy sinh nên những mâu thuẫn, tranh chấp liên quan tới địa bàn và hoạt động phân phối quy ền lực giữa các băng nhóm, mạng lưới với nhau. Nó xảy ra từ t ầng thấp nhất nơi các nhóm lưu manh, đòi nợ thuê xung đột ngoài đường phố cho đến t ầng cao nhất là nơi đấu tranh đ ầu óc bằng cả chiến lược, kế hoạch của những tay chủ mang khối óc lạnh lợi, nhạy bén cùng 1 trái tim mạnh mẽ đ ầy bản lĩnh. Cuộc xung đột ở Bar h ỗ tối đơn thu ần cũng chỉ là

cuộc xung đột xảy ra ở 1 trong những "tầng thấp" nhất của cái TG ng ần đó. Mâu thuẫn bắt nguồn từ va chạm trong phạm vi phân phối hoạt động. Tay chủ của tay Vũ tên Cương, cũng là 1 lão làng có "tuổi nghề" lâu năm trong giới chủ sỏi cũng như các hoạt động bảo kê, c ần đ ờ ở HN. Có thể vì "chướng mắt" trước sự phát triển mạng lưới của bác a.Mạnh trong những năm qua nên hẳn đã có những động thái thăm dò cũng như "phủ đầu" những điểm chốt trong mạng lưới nhà a.Mạnh. Khởi đầu là vụ cấm sỏi đồ giả mà tay chân hẳn định "chơi" cửa hiệu của a.Mạnh, tiếp sau đó 1 tháng là vụ gài người phá sỏi của a.Mạnh. Vụ này may mà có "chốt" trong xxx báo kịp thời nên a.Mạnh mới giữ đc sỏi. Chủ trương của bác cả a.Mạnh là nhẫn nhịn, giả lả ngoài mặt để chờ thời nhưng đến vụ "gài" sỏi đồ lần thứ 2 thì a.Dũng ko nhịn đc nữa, quyết định chơi lại đối thủ bằng 1 lô 4 con xe máy "nhảy" đục khung sỏi rất khéo. Kết quả là chơi 3 nhưng thua 1, bên tay chân lão Cương dính "phốt" xxx của a.Dũng. Vụ này mất cho xxx cũng ko quá nhiều nhưng quan trọng là cái tiếng bị đối phương chơi xỏ thì ko dễ gì lão Cương nuốt trôi. Kết quả của cục nghẹn ấy chính là cuộc xung đột mà tôi vừa trải qua khi này.

- "Anh và thằng Vũ đã thống nhất chấm dứt xung đột, coi như hòa cả làng vì 2 bên đều có thiệt hại. Nhưng tất nhiên nói miệng thì chỉ là nói miệng, mình vẫn phải chủ động vì bọn này còn cay mình lắm. Mà theo tin anh vừa biết thì thằng đầu cua mà nó "thái độ" với chú ấy, Tuấn. Thằng này nó ko phải người của lão Cương, cũng ko thuộc băng nào ở HN cả, tất nhiên cả 4 thằng đi cùng nó hôm nay cũng vậy. Hiện tại anh vẫn đang truy xem nó gốc gác ở đâu, nếu chỉ loanh quanh Hải Phòng, Quảng Ninh, Nam Định... thì tìm ra ngay thôi..." - a.Mạnh nói như để trấn an tôi và Xuân. Nhớ lại những nhịp ngón tay gõ từng h ẫ trên thành cửa xe, tôi th ần hiểu phần nào những quan hoài và tính toán của a.Mạnh. Thông qua thương thế cũng như tr ần thuật của tôi và a.Dũng thì bọn này đều rất có thực lực, rõ ràng ko phải là 1 băng nhóm lưu manh tầm thường. Chỉ ko rõ bọn chúng tự ý nhận việc "ngoài lề" hay là còn làm theo chỉ thị của 1 ai khác.

- "Em hỏi thêm chút nhé, mạng lưới nhà anh làm đến mấy "ph ần" r ồi vậy???" - Xuân ch ọa th ảng th ần hỏi a.Mạnh.

- "Cũng phải đến... "vài phần" rồi... " - câu trả lời ko rõ định lượng nhưng lại hé mở 1 phần định tính trong đó. A.Mạnh ko nói gì nữa, tôi cũng chẳng buồn hỏi thêm theo thói quen. Chỉ mập mờ cảm nhận rằng mạng lưới của nhà a.Mạnh hẳn ko đơn giản chỉ là "vài phần" như câu trả lời của anh.

1 chút hỗn độn dâng lên trong lòng khi tôi liên tưởng đến bộ phim Brazil "Thành phố của Chúa trời". Bối cảnh trong bộ phim đó là 1 thực trạng hỗn loạn thực sự, theo lời xác nhận của những nhân chứng sống thì tất cả cuộc sống, suy nghĩ, ước mơ, ham muốn, niềm vui và nỗi buồn của người dân trong các khu ổ chuột của Brazil khi đó đều đc nhìn qua hòng súng của những tay băng đảng "trị vì" địa bàn của mình bằng quy ền lực đen dưới sự hỗ trợ của 1 XH thiếu luật pháp, buông lỏng quản lý, đặt nặng lợi ích và coi nhẹ tình người. Phải chăng những thứ "rác rưởi" trong bộ phim đó lại có "đất diễn" thực sự tại XH mà tôi đang sống, trong những tao ngộ mà tôi đang bước đầu va chạm hay sao??? Những đi ều này thường đ ược nói ra rả suốt ngày trên phim ảnh nhưng chỉ đến khi chính bản thân tự trải nghiệm thực tế dù chỉ là 1 phần nhỏ của nó, ta mới cảm thấy nỗi hoang mang mơ hồ về 1 n ỗ lâu thập cẩm hỗn độn tồn tại dưới cái tên "Xã hội" đầy nhân văn. Liệu có phải cứ là kẻ mạnh thì đ ược quy ền đ ập lên luật pháp hay không, hay là còn đi ều gì khác có thể ngăn đ ược nó. Muốn đ ập lên PL thì ta phải là kẻ mạnh hay ta phải là người nắm rõ PL???

- Dậy chưa Tuấn ơi... dậy đê, dậy trả giường rồi về đê... Ngủ đ' gì lắm thế!!! - tiếng Xuân chói lè nè giục giã tôi bước ra khỏi cơn mơ với những suy nghĩ, những câu hỏi còn đang trăn trở...

- "Hajzzz... Mệt... ko biết là còn chuyện gì nữa đây... " - tôi uể oải ngáp ngấn ngáp dài với cơn ngái ngủ vì thiếu giấc. 1 khởi đầu ngày mới ko thể t ối tệ hơn với những vết thương sưng đau l ần r ần trên khắp cơ thể...

"Ầm..Ầm... Rào.. rào... rào... "

Cơn mưa rào quái gở ngay ngày đông 1 ngày giữa tháng 11 khiến tôi phải bỏ dở những phút vi vu cảm nhận hơi lạnh quen thuộc len lỏi giữa phố phường để tìm 1 chỗ trú tạm. Hôm nay là ngày thứ 2 sau buổi tối xảy ra cuộc đụng độ, cũng là buổi đi làm Bar cuối cùng của tôi và Xuân chóa khi 2 thằng nhận trap nghỉ việc ngay sau đó - cũng dễ hiểu thôi. 2 ngày liền tôi bỏ tiết ở trường và lớp võ phần vì cơ thể đau nhức, phần vì "mặc cảm" bởi khuôn mặt vẫn còn đang lưu đầy vết tích "giang hồ". Thêm nữa, tôi cũng muốn tránh My, ko muốn để em ấy nhìn thấy tình trạng của tôi lúc này. My vẫn còn giận và "offline" với tôi, tuy nhiên trong tình hình hiện tại thì có vẻ đây lại là 1 đi ều cần thiết, thậm chí là 1 đi ều tốt cho cả tôi và My. Có thể là cơ hội để chúng tôi định hình và dứt khoát 1 lần mối quan hệ nhập nhằng đã tồn tại từ bấy lâu nay. Kết quả xấu nhất dù có thể mất đi tình bạn, tình anh em thì... cũng vẫn còn 1 đi ều tốt là My có thể tránh được những rắc rối trong thời gian tới đang rình rập quanh tôi theo 1 cách mờ hồ nào đó sau sự việc vừa rồi.

- "Vào tạm đây vậy!!!"

Tôi th ần nghĩ khi cho xe dừng lại tại 1 quán cafe trên đường Xuân Diệu. Quán này thỉnh thoảng tôi và Xuân chóa cũng hay rủ bọn Thảo trưởng và Hằng tới uống vì phong cách của quán khá đặc sắc. Nó tạo cảm hứng cho 1 người đang ấp ủ kế hoạch kinh doanh đ ều uống như tôi. Qu ần áo hơi ướt 1 chút nhưng bước qua cánh cửa của quán làm tôi như trút bỏ được những giông bão sau lưng ra khỏi suy nghĩ của mình. Không gian ấm cúng từ những bóng đèn vàng dịu cùng những gam màu nội thất ấm áp tạo cho thực khách 1 cảm giác thân thiện, được chào đón. Đây là 1 yếu tố cảm quan khá quan trọng và "đắt giá" mà ko phải cửa hàng nào cũng có thể tạo ra.

Đang ngó nghiêng tìm bàn trống thì cảm giác sau lưng hơi tê r ần như có ai đang theo dõi mình... ... Tôi quay lại theo phản xạ và chạm lấy... 1 ánh mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt mà cách đây 1 năm đã từng làm tôi xao xuyến, rung động tới bong vỡ d ần lớp vỏ bọc "trốn đời" của mình... Đã từ rất lâu rồi ánh mắt của Trà mới lại nhìn tôi như thế...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 45

... Cái nhìn nghi ngờ và dò xét... hẳn là đến từ khuôn mặt "đầy đà" của tôi.

- ... Heeyyy!!! - Mắt Trà tươi hơn, cô nàng hồ hởi hướng về phía tôi, nhón tay làm 1 cử chỉ vẫy gọi khá buồn cười.

Tôi đáp lại bằng cái nhún vai thoải mái, cười nhẹ rồi bước đến gần.

- Heyyy... Cũng vào đây trú mưa giống mình à? Hi hi.

- Ủề có phải nhà đài dự báo dự mèo như Tuấn đâu mà... biết trước đi vào đây chứ, hehe.

Cô nàng cười khoái trá làm tôi phải để ý lại bộ dạng ướt thướt của mình lúc này. Vẫn cái nét tinh ý, dí dỏm và thông minh... từng 1 thời làm tôi xao xuyến...

- Sao!!!... À há, xoáy góm nhỉ... rồi, thua. Trà ngồi đây lâu chưa...

- Anh chị dùng thêm gì ko ạ??? - tiếng cô bé nv cắt ngang câu truyện... Xuất hiện đúng lúc thật...

- Rào rào... Ào ào... Ào...

Cơn mưa ngoài phố vẫn rơi ko ngừng, giữa trời đông mà xuất hiện cơn mưa rào như trút nước, trắng xóa bọt bóng thế này thì quả là 1 điếu khá

hiếm gặp. Mưa trái mùa, hay là mưa giữa mùa... tôi cũng chịu, chỉ biết giờ mà còn "xõa" ngoài đường thì chẳng mấy chốc sẽ thành cục băng di động hình người cho xem...

- Bộp, bộp... Nè, Tuấn... Đang nghĩ gì này giờ mà cứ ngẩn tò te ra vậy!!!

Trà vỗ nhẹ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt theo thói quen như đang chăm chú theo dõi từng trạng thái biến đổi trên khuôn mặt tôi... Tôi chỉ mỉm cười đáp lại, hơi lơ đãng nhìn theo từng mảng khói mỏng như sương cuốn ra từ ly cafe. Quãng thời gian chờ ly nâu nóng đc mang ra cũng đủ để tôi và Trà đối thoại với nhau những lời hỏi thăm xã giao, 1 vài câu chuyện phiếm liên quan đến chuyện học, chuyện lớp, chuyện bạn bè... Tất nhiên là cả cái không khí vồn vã, cởi mở hơi "thái quá" mà tôi và Trà thừa hiểu chúng tôi cố tạo ra nó vào lúc này để làm gì...

- Mình đang nghĩ sao tình cờ thế, chiều nay tự dưng nổi hứng đi lượn phố, rồi mưa đột xuất, lại còn mưa rào mùa đông mới đầu. Rồi vào đây thì lại gặp Trà, cứ như xếp hình rubic vậy, hề hề

- Ủy, vậy mà tưởng nghĩ gì ghê gớm... Có gì lạ đâu chứ, đây là quán quen của mình mà!!!

- Ờ vậy à, mình thỉnh thoảng cũng hay vào đây... Mà có bao giờ gặp Trà đâu!!!

- Thì giờ đang gặp đây thôi, hihi.

- ... Ờ, chuẩn... - tôi cười nhẹ, cô nàng vẫn vậy, ko thay đổi chút nào, vẫn cái cách nói chuyện "xúc tích", đối đáp "nhanh gọn" thể hiện sự thông minh và đem lại thú vị cho người đối diện.

- Hajzzz... hình như Tuấn lại vừa gặp "vụ" gì thì phải, 2 hôm nay ko thấy đến lớp??? - Trà uống 1 ngụm sinh tố, đoạn đưa ngón tay gõ nhẹ lên da mặt trắng trẻo, nhìn tôi trân trân.

- Ờ... oánh nhau!!! Hề

- Vui quá hay sao hà... lại còn cười h ềnh h ệch nữa chứ . Hay ho nhỏ, lớn đ ầu r ồi mà còn vậy

- Hơ, chấn thương ở lớp học võ đ ẩy cô ạ... Chỉ giỏi nghĩ xấu v ề người khác là ko ai bằng!!!

- Thế mà có người còn hơn đ ẩy!!!

- Hờ... nhân hậu hơn, vị tha hơn... Nhỏ!!!

- Nhìn... cái mặt... vẫn toen hoèn vậy. Đ úng là bản tính khó đ ối!!! ><

- Toàn tính tốt hốt ra bạc cả, đ ối làm gì lỗ vốn, hehe.

- Xời, biết tốt r ồi, tốt lắm... Tốt đến nỗi nói quên là quên đ ược ngay... Ở... - đ ề "quán tính" hơi mạnh khiến Trà ko kịp chặn lại những lời vừa thoát ra khỏi miệng. Chút bối rối xuất hiện trên khuôn mặt Trà... cũng giống như buổi tối hôm đ ó cách đ ây 1 năm vậy.

- H ề h ề ề... - tôi ko nói gì, chỉ im lặng cười tủm tủm "giải vây" cho Trà.... Chợt nhận thấy mình đã lớn hơn xưa đ ối chút.

- ... Cười gì mà cười... Nghe... như dê... .. Hì hì hì... Ha ha!!! - Trà lẩm bẫm, mặt cúi gằm chọc chọc ly sinh tố... Đoạn ngẩng lên nhìn tôi... tủm tủm r ồi bất chợt cười theo. 2 gò má hơi phớt h ồng nhưng tôi cảm nhận đ ược sự thoải mái trong tiếng cười của Trà... cũng như là của chính tôi vậy...

- Đ ó, vậy sao h ồi đ ó nói 1 đ ề, làm lại 1 nẻo vậy??? - Trà đ ề đ ề lẩn tránh vấn.

- Đ ề với Nẻo cái gì? Làm sao? - tôi làm mặt ngu.

- Giả nai vừa thôi... Có gì thì hôm nay cũng phải nói hết ra cho thoải mái nhé

- Ở... .. thì... ngại... chỉ là ngại thôi... Sau chuyện lần ấy mình vẫn luôn coi Trà là bạn mà, thực sự đ ẩy!!! Có đi ề... ko phải cứ nói là làm đ ề theo, cứ muốn là làm đ ề ngay... Lúc đ ó mình cũng bu ồm... h ầy, nhìn gì chứ, sự

thật là vậy mà !!! Tâm lý chung thôi, nhất là với con trai bọn mình... ..
Muốn từ bỏ cái tình cảm ấy thì phải quên đc hình bóng tạo ra nó... .. Đó...
lý do có vậy thôi!!!

Trà chăm chú theo từng lời giải thích của tôi, đôi mắt đăm đăm ánh lên
vẻ trách móc cũng như áy náy, pha chút chạnh lòng.

- Hajzzz... thực sự là những lời của Tuấn hôm đó làm mình... rất bối
rối... Lúc đó thực sự mình ko biết phải làm sao đê... Mình thực sự ko biết
phải làm sao nữa Tuấn à...

- Ko cần nói thêm về nó nữa đâu Trà, mình hiểu cảm giác của Trà mà...
Đừng nhìn mình như vậy, mình nói thật đấy... Từ sau hôm đó về mình
cũng suy nghĩ lắm... mà toàn nghĩ lung tung thôi, có lẽ nếu mình chịu nghe
lời thẳng Xuân, ko nói gì với Trà thì... có lẽ sẽ tốt hơn... Trà nhỉ???

-

-

- ... Mình lại nghĩ... Tuấn làm như vậy là đúng...

- ... Ừm...

- Nói ra những điều mình muốn chưa bao giờ là việc dễ dàng, phải ko
Tuấn... Nhất là khi biết trước điều mong muốn đó gần như là ko thể...
Nhưng nếu ko chịu mở lòng thì thậm chí đến 1% cơ hội cho điều mong
muốn đó xảy ra cũng ko có... Hôm đấy mình thực sự cảm thấy... sợ... khi
phải đối diện với Tuấn... khi nghe Tuấn mở lòng với mình... Thậm chí đến
sau này còn có lúc thấy ghét nữa vì Tuấn cố chấp cứ ép mình phải nói đến
cùng, rồi lại tỏ vẻ lạnh nhạt, ko còn thân mật như hồi đầu ... Nhưng nghĩ
kỹ lại mới thấy việc Tuấn làm có khi lại là đúng, làm như vậy cũng là để
tạo cho 2 đứa mình 1 mqh rõ ràng hơn. Có thể hụt hẫng, tiếc nuối, giận
ghét ban đầu nhưng thời gian qua đi, khi mình trưởng thành hơn... nhìn lại
mới thấy cái cố chấp và nhạy cảm ngày ấy... sao mà nó trẻ con đến thế...
Hajzzz, nhỉ... có phải ko Tuấn... Hì hì hì... Sao... sao nhìn mình lạ vậy!!!

- Hajzzz... đúng là đã dính mưa sa, lại còn gặp... bà già...
- Hả... muốn chút à... đờ lưu manh thúì kia...
- Hềhề, ko ngờ lâu ngày ko đàm đạo mà nàng đã già dặn nay lại còn trưởng thành hơn.
- Hajzzz... già nua chứ già dặn gì đâu...
- Vẫn còn ngọt lắm, khối thằng thèm
- Đâu ra, đc vậy đã tốt... Mình sắp héo mòn rồi đây... Chờ ai, chờ mãi, chờ hoài à... - Trà vừa nói vừa uể oải đưa tay chống cằm, ánh mắt hoạt bát trước đó bỗng trở nên mơ hồ, vô thức nhìn theo cơn mưa trắng nhòa bên ngoài phố.
- Ưc... Chẹp... Tên ny toàn bắt chờ nó hay sao mà kêu than vậy???
- Ny nào???
- Ờ... thì... đấy... Thế lại... chia tay rồi à???
- ... Ừm...
- ...
- Hajzzz... chắc Tuấn đang nghĩ yêu đương như mình chán lắm phải ko... Hầy.
- ...
- ...
- Nhạt nhẽo quá!!!
- Hả... - Trà tròn xoe mắt chăm chăm nhìn tôi.

- Ưc... Cafe hn nhạt hơn mọi lần thì phải, hình như là họ pha hơi nhiều sữa... Chẹp... chẹp...

- Định trêu...

- Ai trêu, nói thật mà, trình "thẩm vị" của mình giờ tinh thông phết rồi đấy. Nêm nếm hơi bị siêu... Hà.

- Hứm... giờ còn thêm cái tạt ba hoa, bốc phét nữa à!!!

- Ờ, cứ thấy lời đường mật, hoa mỹ thì... bâu vào. Lúc người ta nói sự thật thì lại ko tin

- Đồ toen hoén!!!

- Hahaha... hê hê...

Tiếng cười thoải mái thỉnh thoảng lại vang lên trong những lời đối thoại sau đó giữa 2 chúng tôi. 1 năm lạnh nhạt, tránh mặt nhau trong cái ngăn cách của bức tường "tư tưởng" ở độ tuổi âm ương, đang vùng vẫy cố thoát ra khỏi vỏ kén của 2 chữ "trưởng thành". 1 năm nhìn lại, sau những gì đã muốn, đã nghĩ và đã làm, đối với mqh giành cho Trà, liệu có đáng để tôi phải đánh đổi tình bạn ấy cho sự cố chấp, sự "khẳng định" của bản thân hay ko. Tôi chưa quên... nhưng tôi đã từ bỏ được cái ấu tình yêu thương từng dành cho Trà. Ngày hôm ấy cách đây 1 năm, đối diện với bản thân tôi thừa nhận rằng mình thích Trà. Ngày hn khi đã lật đến những trang cuối trong "cuốn sách" tưởng như dang dở ấy, tôi hiểu mình cần 1 trang mới hơn trong mqh với Trà. 1 mqh bạn bè thân thiết như vốn dĩ như trước kia của nó.

- "Xình xịch... Brum... brumm... "

- Tuấn và Xuân chuyển về khu này à???

- Ừ, về đây đi học xa hơn nhưng đc cái rộng rãi, thoải mái

Trà ngỡ ý muốn đến thăm nhà tôi khi biết tôi và Xuân chóa chuyễn khu trọ mới nên tôi đưa cô nàng về Định bụng toan tính mời Trà ở lại... nấu cơm tối cho 3 thằng bọn tôi nhằm thắt chặt thêm tình hữu nghị... Nhưng... ở phía xa xa... là My đang đứng ngay trước cửa nhà... chưa vào nhà thế này hẳn là em nó cũng chỉ vừa mới đến... 2 chiếc xe tiến lại gần... ánh mắt My tràn đầy ngạc nhiên khi nhận thấy sự xuất hiện của Trà bên cạnh tôi. Thần sắc đó hiển hiện rõ đến nỗi khiến cho Trà cũng đôi chút bối rối, với bộ óc nhanh nhạy của mình hẳn là cô nàng đã đoán ra phần nào mqh giữa tôi và My.

- My à, em đến lâu chưa? Sao ko gọi cho anh hay thằng Xuân!!!

- Em vừa mới đến thôi!!! - My nhìn tôi trả lời, ánh mắt sau đó thoáng liếc qua Trà.

- Ố ồ, bạn gái đây phải ko, xinh thế này mà cứ giấu diếm hoài!!! - Trà phản ứng rất nhanh, lời nói và thái độ sau đó gần như ngay lập tức phá tan màn sương mù đang giăng kín nãy giờ trong đôi mắt My.

- Ờ kìa, sao ko giới thiệu bạn gái đi Tuấn, hì hì

- ... Ờ...

- Hì, chào em, chị là bạn cùng lớp với Tuấn.

- Em chào chị ạ!!! - My nhoẻn cười, vẻ mặt đã tươi lên khá nhiều.

- Thôi ko làm phiền 2 người nữa, mình về đây, chị về nhé!!!

- Ờ, hôm nào qua mình chơi... Vâng, em chào chị!!!

Trà đi khỏi rồi, bấy giờ My mới trở lại với vẻ băn khoăn và lo lắng khi nãy... Lần này là dành cho... bộ dạng của tôi.

- Anh... anh bị sao vậy??? Mấy ngày qua anh gặp chuyện gì à???

- Ái, nhẹ thôi em, cứ sờ nắn vậy đau lắm...

- Em xin lỗi, mà anh bị sao vậy mới được chứ???
- Vào nhà đi em... mà hay là mình ra ngoài quán nhé!!!
- Em muốn vào nhà!!!

Vào đến nhà tôi "đuôi" hết bọn Xuân chóa, ku Hải đang phè phỡn chơi game ra khỏi nhà. Hn dù thế nào đi nữa tôi cũng phải nói chuyện rõ ràng với My về mqh hiện tại và sau này giữa 2 đứa. My hình như cũng nhận ra phần nào đó sự "nghiêm trọng" khác thường trong thái độ của tôi so với thường ngày.

- Xột... xoạt...

Nhẹ nhàng, nâng niu gấp chiếc khăn quàng cổ My tặng tôi năm ngoái khi đi chơi Vincom vào ngân tử. Bất giác cảm thấy 1 sự áp sát nào đó tiến đến từ đằng sau lưng, tôi chợt nhận ra sai lầm của mình từ thói quen gần nắp vừa rồi...

- Anh...!!! Hức... hức... Anh làm sao vậy... anh có đau ở đâu ko... Sao hn em thấy anh lạ lắm quá... - My ôm chầm lấy lưng tôi, thút thít nói qua hơi thở.

- "Con bé này sao dạo này mau nc mắt quá!!!" - tôi bực bội nghĩ thầm, hơi bối rối vì những giọt nước mắt cùng cái ôm ấp nồng nhiệt từ 1 người con gái xinh đẹp giữa trời đông buốt giá thế này có thể làm tan chảy trái tim băng giá của mọi chàng trai... Đó cũng là đi ều làm tôi e ngại... Nhưng những hình ảnh của chính tôi cách đây 1 năm, hay như kết quả của cuộc gặp mặt giữa tôi và Trà khi nãy càng làm tôi thêm quyết tâm giải quyết triệt để cái mớ bòng bong này 1 lần dứt khoát.

-

- Anh ko sao đâu... Hết giận anh rồi hay sao mà hn đến đây vậy??? - tôi nhẹ nhàng gỡ tay My ra, vuốt ngược vài nhíp tóc lòa xòa của My rồi kéo

em ngã xuống.

- Hq ko thấy anh đến lớp võ, ko hiểu sao thấy lo lo nên em mới... Mà anh bị tai nạn hay làm sao mà mặt mũi xước xát hết vậy???

- Ủ, anh bị ngã xe!!!

- Xe anh vs xe anh Xuân đâu có bị làm sao đâu - óc quan sát tốt ghê.

- Xe bạn anh, hq đi cùng nó có việc r ã bị tai nạn. Mà em giận anh mấy hôm thì cũng phải trả lời tn cho anh biết chứ. Anh cứ lo em ốm hay bị bệnh...

-

-

- Anh đang có chuyện muốn nói với em phải ko?

- Ừm...

- Nếu vẫn là chuyện về chúng mình thì em chưa muốn nói vào lúc này...

- Em uống chút cafe nhé!!! Đạo này anh đang tập pha đấy.

... ..

Hương thơm đượm của vị cafe hơi cháy tỏa ra ngào ngạt khắp căn phòng. 1 khoảng giãn nhịp vừa đủ để dẫn dắt My vào vấn đề mà tôi đang muốn đề cập.

- Em có nhớ cái lần anh hỏi em và Ly về tính cách của 1 người con gái ko!!!

- ... Vừa xinh, vừa cá tính, lại hơi kiêu... Thì thích loại con trai nào đấy á???

- Ừh... lần đó là anh hỏi bâng quơ thôi, nhưng cũng có lý do của nó...

- Vậy... đúng là h ồ đó... anh có thích ai khác???

- Ừ...

- ...

- Chính là cái chị vừa nãy đi cùng anh đấy...

- Dạ... là... chị ấy ạ???

- Ừm...

- Vậy... rốt cuộc khi nãy là ntn, em ko hiểu... Sao tự dưng anh lại nói với em chuyện này!!! - My bắt đầu tỏ vẻ ra bất nhẫn.

- H ồ đó, lúc anh hỏi dò ý kiến của bọn em là lúc anh đang thích cô ấy, đang tấn công cô ấy và rất muốn tỏ tình cô ấy, muốn cô ấy là ny của mình, thuộc về mình...

- ...

- Có nhi ều cơ sở để anh tin vào chuyện đó. Bọn anh khi ấy khá thân thiết và vui vẻ những lúc nói chuyện với nhau... Nhưng anh ko nhận ra đó chỉ là sự ngộ nhận 1 phía từ anh...

- ...

- Kết quả là... cô ấy chỉ coi anh là bạn chứ chưa bao giờ thích anh, giống như là anh từng nghĩ về cô ấy...

- ...

- Suốt 1 năm qua kể từ sau chuyện này, bọn anh lạnh nhạt vs nhau hơn, thường tránh mặt nhau và ko còn thân mật hay nói chuyện riêng, gặp riêng nhau nữa.... 1 phần đến từ sự ích kỷ, trẻ con của anh, 1 phần đến từ sự nhạy cảm, bị động của cô ấy... Hajzzz... Cho đến mãi chi ều nay, tình cờ cafe với nhau... Bọn anh mới đã thông đc tư tưởng của mình... Sau 1 năm

ngĩ lại mới thấy may mắn vì vẫn chưa đẽ mất đi tình bạn chỉ vì những mặc cảm, cố chấp ko đáng có trong lòng...

- Anh nói vs em những đi ều này đẽ làm gì...

- Vì anh ko muốn mất em... Anh muốn cả anh và em đ ều đc thanh thản trong lòng.

- Anh ko muốn mất em thì hãy sở hữu em đi... Anh nói ko muốn cố chấp mà sao chính anh cứ cố chấp ko chịu chấp nhận em... Tại sao chứ???

- Vì anh thà làm 1 thằng anh, 1 thằng bạn dở, còn hơn là làm 1 thằng ny t ối, em hiểu ko. Là t ối t ệ đó, anh ko yêu em mà cứ chiếm hữu lấy em thì anh có còn ra gì nữa ko hả My!!!

- Em ko cần biết, em ko muốn biết... Hức... em ko muốn nghe nữa... Hức.. Hức... - My gào lên trong cơn r ấ m r ứt, r ối chạy ra ngoài. Tôi với tay theo giữ My lại.

- Anh bỏ ra... Bỏ em ra... ... BỐP!!!

Cái tát giống như ngày đ ầu tôi gặp My trong cơn hiều l ầm, 1 cái tát khá mạnh hẳn rõ lên khuôn mặt sưng húp của tôi thành từng vệt đỏ. Mạnh đến nỗi làm vết chỉ khâu nơi ve mắt rỉ máu.

- ... Em xin lỗi... anh là đ ột ối... Huhuhu.

Tiếng khóc của My xa dần hòa theo tiếng động cơ xe cuốn trôi khỏi không gian lúc này. Cốc cafe uống dở ban nãy bị hất đổ khi My và tôi vùng vằng, th ấ m đen cả 1 mảng ga đ ệm sáng màu... Loang lổ như chính tình trạng hiện tại giữa 2 chúng tôi.

Những ngày sau biến cố, đối diện với liên tiếp là những công việc cần hoàn thành khiến tôi ko còn tâm trí đâu đẽ chôn chân trong mớ bòng bong với My. Những ngày trên lớp võ cùng buổi thi lên đại My vẫn đến lớp

nhưng tránh mặt tôi hoàn toàn bằng dòng tin nhắn: "Từ giờ đến khi em suy nghĩ xong. Mong anh đừng làm gì để mọi việc thêm rối tung!!!".

Thời gian này tôi cùng Xuân chóa phải chạy đôn chạy đáo đi tìm mặt bằng mở quán cafe, cũng như liên hệ các bên thanh lý để trang bị nội thất, dụng cụ cho quán. Tháng 12 sắp đến, qua tết âm là quán của chúng tôi sẽ chính thức hoạt động nếu mọi chuyện theo đúng kế hoạch. Vốn bố đầu tôi 2, Xuân 1, cả 2 thằng chia nhau ra phân việc đến bỏ hơi tai trong khi vẫn phải dành 1 phần tâm trí cho kỳ thi cuối kỳ sắp đến.

- Mọi chuyện cứ thống nhất như vậy nhé, khi nào hoàn thành xong quán, em sẽ liên hệ ngay với các anh.

Tôi hồ hởi kết thúc buổi gặp mặt với 2 nhân viên pha chế tương lai của quán. Đây đều là những nhân viên đc ông bạn làm bart ở quán Bar trước kia giới thiệu cho tôi. Trong làm ăn mà có quan hệ thì quả là có lợi. Người này mách người nọ, người nọ chỉ người kia, chẳng mấy chốc hình thành nên những mqh rộng rãi. Nghĩ gì, làm gì cũng dễ dàng hơn.

Rời nơi gặp mặt, nhìn sang phía đối diện bên kia đường là 1 cửa hàng bánh ngọt khá lớn. Chợt nghĩ đến sở thích của My là loại bánh ngọt, bánh kem khoai khoai này. Cũng đã vài ngày trôi qua kể từ khi dòng tin nhắn "hiệp ước" đc My gửi đi. 1 món quà đến đúng vào lúc này ko hẳn sẽ cải thiện đc ngay đi đâu gì nhưng có lẽ cũng giúp cho tình hình hiện tại bớt "ban căng" hơn.

- Xin chào quý khách!!!

- "Cửa hàng bánh gì to vĩ!!!" - tôi nghĩ thầm và tự nhủ so sánh với những hàng bánh bình dân ở quê mà mình vẫn thường gặp.

- "Kem, quế, vani, socola, ... " ... Bụp... Ồi, xin lỗi ạ... - còn đang đắn đo trước nhiều khâu vị bánh thì tôi vô tình va vào 1 thực khách cũng đang xăm xoi lựa chọn giống mình... Và như đúng là duyên "tiền kiếp"...

- ... Ờ... À... Lại gặp nhau rồi!!!

- Hừ... mắt vs mũi thế đấy!!! - Ngọc tỉnh bơ coi như ko cho tôi vào mắt.

- Cũng đi mua bánh à??? - tôi hỏi thừa.

- Thế theo anh thì tôi vào đây làm gì!!!

- Khoe dáng!!!

- Cái gì???

- Hehe, ko thấy mấy người kia ăn bánh kem thì ít, ăn "bánh thị" thì nhiều đấy à, hehe - tôi cười đều nhón mày vè phía mấy tay đực rựa đang liếc dòm ngắm gái.

- Hừ, chẳng nói đc câu nào tử tế... Mà sao ko chọn gì đi cứ đứng chầu hầu này giờ vậy.

- Nhiều quá chưa biết chọn loại gì cả... Ờ, mà theo cô thì loại nào là dễ ăn nhất???

- Tư vấn mất phí đấy nhé... Đây, chọn loại này thử xem, cả loại kia nữa cũng đc...

- Cafe!!!

- Oh, no!!!

- Sao này đòi công còn gì.

- Làm phúc thôi, khỏi bo công xá.

- Ờ... Mà nhiều lúc tôi có cảm giác như cô đang theo dõi tôi vậy, hê.

- Hajzzz... tôi thấy là phải ngược lại mới đúng... Anh cứ như cái "đuôi" bám ngoe nguẩy lấy tôi vậy, haha. Nhà tôi ở gần đây nên anh gặp tôi chứ sao.

- Ờ ừ, Láng Hạ nhỉ. Thôi tôi về đây. Cảm ơn cô nhé!!!

- Uhm, bye... À, mà khoan đã, chờ tôi 1 chút... Qua nhà tôi nhờ cái này chút.

- Tạch tạch... Kít kít...

- Xoa lên vùng sưng tím, nhớ ngày nào cũng phải xoa đều. Nếu thấy nóng thì ăn thêm đồ mát nhé. - Ngọc đưa tôi 1 lọ mật gấu và dặn dò kỹ về cách dùng khi tôi đang vuốt ve 2 con Pop-bi

- Oh... Cái này chắc... đắt lắm... Mà mấy vết bầm tím của tôi cũng nhẹ thôi, da tôi cũng lành mà.

- Khỏi cần cảm kích, tôi có nhiều nên cho anh thôi. - cô nàng này thật là... Nếu ko hiểu sơ qua tính nết hẳn sẽ có nhiều người khó chịu và dị ứng với cư xử cũng như cách nói chuyện của Ngọc.

- Okie, lộc bất tận hưởng, tôi mời cô cơm trưa nhé!!!

- Ko, thôi xong việc rồi đấy...

- Về...!!! - tôi đưa tay chỉ vào mình.

- Chứ sao nữa!!!

- Đưa tôi xuống chứ!!!

- No!!! ()

- Biết... Về nhé Pop-bi.

- Xoét... Xoét... Xoe...

Nhịp bước chân theo từng tiếng huýt sáo, cuộc bộ mười mấy tầng cầu thang ở cái chung cư cao cấp này đã trở thành 1 điếu gì đó quen thuộc với tôi trong suốt thời gian qua. Mệt thì có mệt nhưng cũng khá... thú vị, ngắm lại tôi tự thấy mình hơi... điên.

- "Ring... Ring..." - chuông đt vang lên khi tôi đã xuống tới nửa đường... Là Ngọc gọi...

- Tôi nghe.

- Đi ăn trưa nhé, tôi mời!!!

- "WTF" - đờ cờ mờ, nửa đường rồi mới gọi

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 46

- Thôi, tôi lấy xe r ồi, để hôm khác nhé!!!

- "Tút... Tút... "

- "Bố con hâm, định troll anh tiếp à, điu đc đâu, hehe"

Tôi hậm hực sau cái đập máy cút lùn của Ngọc, đoạn cũng đôi chút hả hê vì biết đâu cô nàng vì ko lừa đc tôi nên bực quá mà đập máy thì sao ... Vài phút trôi qua, h ần xe đã hiển hiện trước mắt, tôi thở dài nhẹ nhõm, bước chân nhẹ tênh hơn khi đc bước trên đất bằng...

- Sao bảo lấy xe v ề r ồi cơ mà!!!

- ... Ối xời, cô làm điu... cô làm cái gì mà cứ lọ mọ như ma xó vậy!!! - tôi giật bắn trước giọng nói bất thành linh của Ngọc... Ra là cô nàng đã chờ để "đón lống" tôi dưới này từ nãy giờ.

- Hà hà, anh giật mình cái gì chứ. Gì mà trông lấm lét cứ như trộm chó vậy!!! Hahaha ... Lên nhà tôi mời cơm... Nhìn cái gì mà nhìn... Lên đi, nãy còn chưa trả ơn tôi đấy!!! ()

"Ko có bữa trưa nào là miễn phí" - bái phục bố nào đúc kết ra cái câu nói gần như đã thành chân lý này. Rất nhiều lý do đc Ngọc đưa ra để dụ dỗ tôi ăn trưa cùng cô nàng. Nào là "tôi mời", r ồi thì "anh phải trả ơn tôi khi nãy" ... Giờ, đứng trước căn bếp... tôi mới hiểu mấu chốt là vì sao...

- "Bộp" ... Anh biết làm bánh đa cua chứ???

- Biết... à mà ko!!!

- Hứ!!! (lờm lờm)

- Thì... biết có tý nên coi như ko biết.

- Nè... "Bộp" ... Dạy tôi cách làm!!! - Ngọc vừa nói vừa đặt túi thức ăn lên thành bếp.

- Hơ... hay nhờ... Mời ngta ăn mà giờ lại... thế tóm lại là thế nào!!!

- Muốn ăn thì lăn vào bếp... tôi mời anh đâu có nghĩa là tôi phải nấu cho anh ăn, okie... Mà thôi nói nhi ều quá, muốn ăn nhanh thì làm khăn trương, cua ươn hết bây giờ!!!

- "Mẹ kiếp!!!" - tôi cay th ần - Hỏi thẳng G ờ nó dạy ý, tôi có biết làm đâu!!!

- Anh muốn làm gì thì làm, miễn hn phải nấu đc cho tôi món này!!! Hehe, đàn ông con trai, làm chút chuyện cho phụ nữ thì phải thấy đó là hãnh diện chứ, hì hì.

- "DISSS!!!"

Thành thực mà nói khả năng đứng bếp của tôi cũng ko phải là quá t ồi. Gần 3 năm sống đơn độc trong gđ nhà cô, thêm thời gian "sống thử" cùng Xuân chóa đ' biết làm chỉ biết đớp nên tôi cũng có chút "vốn liếng" gọi là đủ để tọng vào m ồm mấy thứ nội trợ này. Bánh đa cua thực sự ko phải là 1 món quá khó, tương đối dễ làm, dễ ăn, nêm nếm khéo chút là ngon ngay. Tất nhiên có thể chưa so đc với trình độ tháo vát cỡ như Trà, nhưng để múa thìa qua mồm mấy đứa con gái vụng v ề như cô nàng Ngọc này (có thể là vậy) thì... tôi chấp...

- ...

- ...

- Sao, anh định làm ntn thì phải chỉ tôi nữa chứ. Cứ im ỉm vậy thì tôi học kiểu gì.

- Thì cứ nhìn theo tôi làm mà bắt chước.

- Hà... ko nói thì làm thế nào.

- "Vụng thối vụng nát!!!" - là những gì tôi có thể nghĩ về cô nàng này. Cũng dễ hiểu thôi, cái kiểu ăn ngon, mặc đẹp, ở sướng, ngồi xe xịn ntn, 1 là tiểu thư giàu có, con nhà đài các. 2 là... CV cao cấp... Cơ mà vụng vãi chày thế này thì khả năng ở hệ thứ nhất... có vẻ cao hơn...

- Ái... Xịt... Ái da...

- Xời... c ãm g ãn càng thế nó chả cấp cho thì sao, c ãm 2 cạnh mai của nó ấy. Ko thấy tôi làm thế nào à... ntn này... Đấy... c ãm chặt vào... Rồi, giờ bóc mai nó ra để cạo gạch... Lóng ngóng thế...

- Kinh bỏ bố ra... kinh quá, hic... - Ngọc lè lười, nhăn mặt, cơ mà tôi chả thấy tội gì... chỉ thấy sướng vì "hành" đc cô nàng

- Giờ muốn học nhanh thì thế này nhé, tôi làm riêng, cô làm riêng... Cứ nhìn theo tôi mà làm, lát nữa ăn có luôn cái mà so sánh, okie!!!

- Mùi vị thế nào??? - Ngọc hồ hởi chờ đợi câu trả lời từ tôi sau "thành quả" cô nàng vừa đạt đc.

- ... Chẹp... tẹp... Hà... tương đối... hơi, hơi... mặ 1 chút... Nói chung là... h ầy, lần đầu làm đc như vậy cũng là khá rồi... Sao, nhìn gì mà nhìn???

- Hajzzz, anh muốn chê thì cứ chê... Nãy tôi cũng nếm thử rồi... mặ và còn lỏn nhõn nữa... Tôi lọc cua chưa kỹ thì phải, hajzzz... Đây, anh còn ăn cố làm gì nữa!!!

- Xoạt... tẹp... Ko ăn thế bỏ đi à!!! Món này dù khó ăn nhưng đầu làm từ những thứ ăn đc... Thành quả của cô cả đấy... đồ đi nhé???

- Ko... cứ để đấy, tôi ăn. Anh ăn phần anh làm đi.

- ...

- Nào đưa tôi đây... "Ừm!!!" ... Này... anh làm cái gì thế??? - Ngọc lấp bắp khi thấy tôi đồ lẫn 2 tô vào chung 1 n ồi.

- Hehe, xong rồi đấy... Ai dà, chén thôi, đói v ả m ồ hôi r ồi!!!

Không khí trên bàn ăn sau đó có phần im lặng hơn so với lúc còn ở trong bếp. Tôi cảm cúi cố tăng tốc giải quyết cho xong cái món "hồ l ớn" bất đắc dĩ này, Ngọc ăn chậm hơn nhưng vẻ mặt ko hề tỏ ra nhăn nhó, miễn cưỡng, trái lại còn có chút gì đó thoải mái giãn ra nơi nét mặt. "Thành quả làm ra có thể chưa đạt nhưng khoảng khắc đ ể tận hưởng nó chính xác là 1 khoảng khắc của niềm vui và sự hạnh phúc..." - tôi nghĩ vậy và chắc hẳn Ngọc cũng cảm thấy như thế.

- Anh nhìn cái gì đấy???

- Hở... À... ngon hay sao mà thấy cô có vẻ vẫn thòm thòm.

- Dĩ nhiên, mình làm thì phải ngon chứ, xùy!!!... Bia...???

- Ờ... mà đừng có ném... thôi để tôi tự lấy cho lành, hajzzz!!!

- Ưc...

- Ưc... hà... Tính cô lạ nhỉ... thay đổi cứ như chong chóng... Lúc ngta mời thì ko chịu, đi r ồi thì lại mời...

- Ưc...

- Tạch... tạch... "Kít... kít... Gâu gâu..." ... Ở với chủ thế này bọn mày có hay bị tét đít ko, hử Pop-Bi... Tạch... tạch...!!! - tôi thấy hơi hẫng khi câu hỏi của mình ko đ ể trả lời, đành l ồi 2 con cún đáng yêu đang qu ản ở chân

ra làm bình phong để phản đòn... Cơ mà chó thì chỉ biết liếm láp và vẫy đuôi hóng hớt chứ hiểu đéck gì đâu...

- Đừng có tưởng bở là tôi mời anh, chẳng qua tôi đang muốn học món này thôi.

- Ko nhờ đc ai dạy à mà phải bá đến tôi!!!

- ...

- ... Tôi hỏi cái này nhé... sao cô cứ có vẻ hằm hè với tôi vậy??? Nhìn mặt tôi khó chịu lắm à???... Trông cũng làm gì đến nỗi đâu!!! - tôi vừa hỏi vừa dòm dòm vào mặt gương trên chiếc tủ lạnh, làm động tác bệu má, xoa da ra chi ầu tâm đắc lắm.

- ... Đờm dề... khục khục... hahaha. - Ngọc phì cười khi câu nói còn chưa kịp trôi hết.

- Thấy đúng quá nên cười đờng tình à... Tự thấy may mắn vì hn đc ăn trưa với trai đẹp đi!!!

- Mặt dày như anh mà cũng có ny thì... tề thật!!!

- Đã có ai yêu đâu mà tề!!!

- Con bé ở lớp võ còn gì!!!

- Bạn thôi.

- Vậy mà là bạn á???

- Bạn!!! Mà thôi, tùy cô muốn hiểu sao thì hiểu!!!... Tôi thì vẫn đang thắc mắc tại làm sao cô cứ có vẻ khó chịu khi gặp tôi vậy???

- Tôi đâu thấy khó chịu gì đâu.

- Nhìn cô lúc nào cũng khó đăm đăm, xong hể nói chuyện là khắc khẩu... đanh đá!!!

- Hê, tôi thấy anh cứ xăm soi như đàn bà vậy. Toàn tự miệng anh nói ra chứ tính tôi trước giờ là vậy r ấ... Ực... Rượu???

- Heeyyy, thôi... Tôi ko theo đc... cô uống có vẻ tốt... nhỉ???

- ... "Cách... " - Ngọc ko nói gì, bàn tay v ần nắp 1 chai rượu.

- Ở... chắc do tính thật, gặp nhi ều giờ thấy cũng đõ...

- ... Ực...H ầy... Phần nào đó cũng là do anh...

- Tôi làm sao???

- Ực... anh cũng ko có gì hay ho cả nhưng đẽ tán tếu thì cũng vui. Ko nhạt nhẽo như nhi ều thằng đàn ông khác.

- Hê... đừng có vừa đấm vừa xoa nữa... Ực...

- Ít nhất thì từ lúc biết nhau đến giờ anh cũng chưa hỏi gì v ềtôi cả. Cái này làm tôi thấy thoải mái...

- Ko có gì liên quan đến nhau thì tôi hỏi làm gì... Ực... Ở, mà cô nói tôi mới đẽ ý... đúng là gặp nhau lâu vậy r ấ mà tôi chưa biết chút gì v ềcô cả.

- Ko liên quan gì đến nhau thì ko cần biết rõ v ềnhau làm gì cả... Ực... Thỉnh thoảng gặp nhau, ăn uống, chuyện phiếm thế này là đc r ấ... Xong thì thôi.

- Okie, nhưng tối thiểu cũng phải biết tên tuổi, nghề nghiệp của nhau mà xưng hô chứ.

- ... Bằng tuổi anh... Năm 3 đh!!!

- Học trước à... Ở, mà làm sao cô biết tuổi tôi???

- Uống đi, hỏi nhi ều!!!

Thế đấy, tôi cũng chẳng hiểu nổi tại sao mình có thể gặp, biết và quen với 1 đứa con gái như Ngọc. Người đừng ko ra người đừng, bạn bè ko ra bạn bè, ghét nhau cũng chẳng phải, cảm tình lại càng ko. Gái vs gú, đc mỗi cái mặt ti ền ngon lành, ăn nói thì xẫng, cụt lủn, khinh khỉnh, lại còn vụng thối vụng nát...

- Ăn ngoan nào... Chụt... chụt... - Ủ ử... Kít kít...

... Cơ mà đằng sau lời nói và thái độ ấy lại là những hành động, cử chỉ có vẻ như "bất đối xứng" hoàn toàn... Ít nhiều cũng đủ để tôi nhìn nhận và đánh giá đc phần nào tâm tính sâu bên trong con người Ngọc... Để chơi đc với nhau thì ko cần quá cởi mở mà chỉ cần thấy hợp ý. Để làm bạn với nhau đôi khi cũng ko cần quá thân thiết mà quan trọng là sự biết đi ều và phải thật lòng...

- Có người nhận nuôi con Bi r ấ đấy!!! - tôi hỏi ướm khi Ngọc đang nâng niu cho 2 con Pop-Bi ăn.

- Thì sao!!!

- Thì cho người ta nuôi.

- Nó ở đây r ấ còn gì.

- Thế cô nuôi nó luôn chứ gì, vậy cũng tốt... Lúc đầu tưởng cô chỉ nhận chăm cho nó khỏe thôi.

- Con này khôn lắm, lại thân với con Pop nên để nó ở lại chơi với nhau cũng đc. Bi nhỉ, chụt... chụt... - Kít... Kít...

- ...

- "Tèn ten tén ten tèn ten..." - âm thanh bản tin thời sự phát ra từ chiếc tv báo hiệu vừa tròn 12h trưa. Nhanh thật, mới vậy mà đã hết bay 1 buổi sáng... cũng đến lúc để về r ấ...

6 rưỡi tối.

- "BUZZZ!!!" - Ly réo tôi trong hộp thoại chat Yahoo.

- "Thế nào em, My sao rồi? Có hỏi gì ko?"

- "Em vừa từ nhà nó về đây... Choén roài, hết sạch roài ^^"

- "Good, My ăn hết cơ à, hí hí"

- "Em ăn hết, nó nhường em nên ăn có tẹo, hehehe"

- "Sax, để lần sau anh mua cái to hơn cho thoải mái. Thế My có ý kiến gì ko em?"

- "Ý kiến ý cò gì cơ???"

- "Thì có bảo gì anh ko?"

- "Thì em mang bánh đến nói là Ca tặng thôi... ^^"

- "Rồi sao... "

- "Nó giãy nảy ko thềm sờ vào... "

- "Ặc!!!"

- "Dỗ mãi ko đc nên em cúi đem vứt vào xọt rác... ^^"

- "What!!! Sao vừa bảo là ăn hết mà???"

- "Thì nó thấy thế nên chạy vội lại giăng lấy . Sau bóc ra thấy ngon quá thế là chén tỳ tỳ thôi, hehehe. Mà bánh mua đâu ngon vậy Ca... em vẫn còn thềm T T"

- "Thềm thì tối qua đây anh đưa đi ăn "

- "Thôi xin, ngon thì ngon thật nhưng vẫn phải bóp miệng, lên đh em tăng cân dữ quá... T T"

- "Béo gì ê.. Mie, mấy thằng khoa anh kết em phết đấy, khen ngon, khà khà"

- "Chuyện, Ly mà ly Thôi anh ăn gì chưa, em đi tắm r ồi mum mum đây..."

À mà anh ơi... "

- "Sao em... "

- "Cái My nó xúc động vậy nhưng ko phải dạng đa s ầu đa cảm đâu. Anh cứ khéo léo chút nữa là nó hiểu ra thôi. Chơi với nó lâu nên em biết, coi vậy nhưng nó cũng phối bò lắm, chỉ cần sau này anh ko đều giả với nó là đc... "

- "Ừ, okie em, anh hiểu r ồi!!!"

- "Thế Ca nhá, bibi Ca ^^"

Lại chờ đợi... Dù sao thì những tin tức khả quan vừa nhận đc từ Ly cũng giúp tôi thở phào nhẹ nhõm đôi chút vì đã gỡ bỏ đc phần nào tâm trạng bấn khoăn, ảo não vì chuyện của My trong suốt những ngày qua... Tiếp tục hy vọng vậy...

- "Cafe để kinh doanh thì bên anh làm đ ầu nậ r ồi, lấy thường xuyên với số lượng lớn thì anh sẽ có chiết khấu cho em... "

- "Anh chuyên cung cấp mỗi hoa quả cho các hàng quán... "

- "Hương liệu pha chế bên chị có đủ hết... "

- "Chị thanh lý giá này là thấp nhất r ồi đó em, toàn là đ ồ mới đ ầu tư cả. Ko có thời gian để làm tiếp nên chị mới phải thanh lý thôi... "

- "Bên anh chuyên về mảng thi công nội thất. Những công trình hàng quán như mô hình của em bên anh làm nhiều rồi..."

Trên đây là những cuộc đối thoại mà tôi và Xuân chía liên tục được nghe đi nghe lại qua những lần tiếp xúc với nhiều đối tượng kinh doanh trong suốt khoảng thời gian tháng 12. Tháng cuối cùng trong năm và cũng là tháng ôn tập cuối cùng trước kỳ thi học kỳ... Thật tệ là đầu óc của 2 đứa tôi lúc này chỉ tràn ngập những suy nghĩ, bản khoăn về quán cafe sắp tới của mình. Tất cả thời gian cũng như mọi tâm huyết đều dồn cục lại 1 đồng để phục vụ cho kế hoạch... Giao lưu liên tục trên các web, diễn đàn, forum. Đi off và tiếp xúc trực tiếp với những "tiền bối" đi trước mình đã có kinh nghiệm với nghề. Cũng như là các đối tác tiềm năng kinh doanh phụ trợ, có liên đới gián tiếp đến mô hình kinh doanh của chúng tôi. Bên ngoài là vậy, những lúc ở nhà thì Xuân chía, ku Hải, mấy đứa sv phòng bên và thi thoảng là bọn Thảo trưởng là những "con chuột bạch" được tôi lợi dụng để "ngâm cứu" cách pha chế cũng như chất lượng của những món thức uống như cocktail, milk shake, smoothies, mút ngâm, hoa quả dầm... Những ngày đầu quả thực có hơi kinh khủng với bọn này vì... nỗi khổ bội thực đường khiến thẳng nào cũng sợ dính phải ái đường. Cơ mà uống nhiều, thậm chí nhiều, làm nhiều thì trình độ cuối cùng sẽ phải lên theo. Đến lúc này cơ bản mà nói tôi đã đủ lực để tự biên tự diễn với cái quán của mình, đi đầu duy nhất cần cải thiện chỉ là tốc độ và độ đầu tay dưới áp lực khi phải pha chế liên tục.

Cuối tháng 12, chính xác là chỉ còn hơn 1 tuần nữa là bước vào kỳ thi quan trọng thì Xuân tìm được 1 mặt bằng cũ rộng khoảng 55m², có vẻ khá phù hợp với nhu cầu cà phê, cà pháo vì nằm trong 1 con ngõ to của khu dân cư, lại gần nhà văn hóa của phường nên có thể "trà nước" với tổ trưởng dân phố để tận dụng làm chỗ để xe khi quán quá tải... Vẽ sơ qua trong 2 cái đầu còn nông cạn của chúng tôi thì nó khá ổn, duy chỉ có đi thuê là hơi đắt nếu so với mặt bằng chung lúc đó. Chưa kể vị trí này bị vướng mất nguyên 1 nửa buổi sáng vì hoạt động của khu phố chợ gần đó. Lỗi này là do sự thiếu kinh nghiệm của chúng tôi khi không thực địa trọn ngày mà chỉ chú ý vào 2 buổi chiều, tối rồi đã vội vàng đặt cọc thuê nhà (mọi chuyện sau này cũng sẽ từ đây mà phát sinh biến cố và sau này tôi sẽ giành 1 chút "đất" để nói rõ hơn về nó). Có được trong tay "bộ khung" để định hình cho sự

phát triển của kế hoạch. Đứng giữa nền nhà quán cafe phôi thai của mình, tôi và Xuân chóa cảm giác như mình sắp trở thành những ông chủ thực sự vậy.

Năm mới cuối cùng cũng đã đến, cái tết thứ 2 của tôi trên đất HN. Nhưng tết Tây mà, ko có quá nhiều người đặc biệt quan tâm tới nó ngoài những đôi bạn trẻ yêu đương hoặc chơi với nhau có bè có nhóm, có thời gian rảnh rỗi để tụ tập đón cái không khí của vị tết sớm này.

- "Tết vs nhất cái đú gì!!!"

Tôi và Xuân tự nhủ thầm với nhau như vậy (mà thực chất là ganh tỵ) khi 2 thằng gần như vắt chân lên cổ trong giai đoạn này. Việc ôn tập chầm chớ trước đó khiến cho kỳ thi của chúng tôi diễn ra ko mấy suôn sẻ dù đã có "phao cứu trợ". Dù vậy cũng ko có thời gian để buồn hay tiếc nuối, phần vì cả 2 đã xác định ôn tập kém thì thi lại cho ngon. 1 phần quan trọng khác là do thuê đc nhà sát cuối năm cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi phải tranh thủ gọi thợ sửa sang, thi công và trang trí nội thất quán cho xong kịp trước khi họ nghỉ tết Âm lịch. Chính vì sự gấp rút này đã dẫn đến sai sót tiếp theo của chúng tôi là ko khảo sát và thăm dò kỹ giá thuê thợ cũng như việc giao kèo về thời gian thi công cũng như khối lượng công-lương sau nghiệm thu. Nhưng chẳng mấy tới gần hết tháng 1, cận tết Âm lịch thì toàn bộ phần nội thất, sơn, vẽ tường, trang trí, đường điện nước, đèn đóm, wc... mới đc sửa sang, cải tạo lại hoàn thiện để đưa vào sử dụng. Lúc này mọi thứ cơ bản là đã xong, việc mua sắm bàn ghế, đồ đạc, dụng cụ, tuyển dụng nhân viên và xin giấy phép... đều đc chúng tôi lên danh sách tiến hành. Chỉ còn chờ đến sau kỳ nghỉ tết Âm lịch là sẽ cho quán khai trương và chính thức đi vào hoạt động.

- Thế ông với thằng Xuân có đi chơi tất niên với lớp ko để tôi còn chốt danh sách, nhanh!!! - Thảo trường gắt gỏng nói qua điện thoại.

- Đi đâu... tất niên cái gì ờ??... À ờ r ấ, nhớ r ấ...

- Đệt, suốt ngày bận, gặp 2 thằng ông khó vl!!!

- Hề hề r ấ, r ấ thừa baba tổng quản ^^ . BB!!!

Ra là Thảo trưởng gọi để nhắc tôi về vụ đi chơi tất niên Hải Phòng. Vụ này đầu chòm là mấy thằng HP ử mưu định đi từ đợt tết Tây mà cận thi quá nên dời lại sang cận tết Âm cho thoải mái, nghe đâu cũng phải ngót nghét gần 30 mạng tham gia. Cũng hay, 1 chuyến đi chơi ntn là cần thiết sau quãng thời gian bù đầu bận rộn với công việc vừa r ấ.

Hải Phòng city...

Thú thực gọi là về HP đi chơi nhưng lớp tôi đi Đồ Sơn là chủ yếu vì... TP Hải Phòng có cái vị gì đâu, cũng chẳng khác mấy HN ngoài vắng hơn và sạch hơn 1 chút. Về thăm nhà mấy đứa trong hội HP trong sự ồn ào, vô tổ chức là cả lớp xin phép lên đường text ngay về thị xã Đồ Sơn để thỏa cái phong vị mặn mà của phố biển. Mùa đông ít khách nên bãi biển có vẻ sạch hơn những gì mà người ta thường mô tả về nó. Thú vui đạp xe đạp đôi dọc con đường bao quanh bãi tắm cũng khá thú vị, biển trời mùa lạnh ko đục trong và xanh như mùa hè nhưng cái thoáng đãng lẫn trong từng vị mặn ngai ngái của gió biển vẫn dư sức làm bay bổng những tay lái đang lơ đãng đi đâu khiến chiếc xe trên con đường dài rộng thênh thang. Đạp xe chán thì lại xuống bãi tắm vầy nước dù trời lạnh, chơi đến chiều tối đói meo bụng, cả lũ lại tấp vào mấy quán hải sản vỉa hè lấp cái dạ trống. Chặt chém cũng ko tệ, cơ mà có chặt nữa cũng chẳng sao vì ngon và vì đời là mấy tý chứ ...

- "Bệt... Bệt..." - chết cm cần chương nhá, há há, bố ăn đủ r ấ!!!

- DISS... Phong hải, thù này anh sẽ trả chú sòng phẳng T T

Quả thực đi chơi đàn đúm ở đâu cũng vậy, thiếu mất cái món "đan quạt" này bao giờ cũng kém vui. Cả lớp chúng tôi thuê lấy 4 phòng nghỉ to, cơ mà con trai thì chẳng thằng nào chịu kém... Bia rượu nốc đầy lúc này r ấ thì phải có chỗ để xả chứ, xxx ko có nên chỗ duy nhất có thể là cấm đầu

vào bài bạc. Gần 20 thằng đầu đen, đực rựa nhồi nhét chung 1 phòng, quây tụ lại thành 1 vòng tròn bậu sậu, sát phạt nhau bằng trò 3 cây. Chơi thì vui thật, cơ mà đến lúc về Mo thì... cảm giác quả thực khá thốn... Tôi đang là thằng có cái cảm giác đó T T... Ôn nhọn Phong hủi đá bóng hay, đánh bạc cũng tài, 1 mình nó hùa anh em cắn đầu chương cướp sới của tôi T T... Hê hê, nhưng mà vui. Mới mất có đôi củ mà đã "chớm khát" thế này, bảo sao dân nghiện cờ bạc càng chết càng ngập, ko giã ra đc.

- "Cạch!!!" - tôi mở cửa bước ra ngoài hành lang hóng gió, tránh cái ngột ngạt và mùi bài bạc còn vương ban nãy trong phòng.

- Thua hết rồi chứ gì!!!

- Hở... Ở... Trà à...

- Hi hi, sao... thua hết rồi phải ko? Nhìn ngân tò te vậy!!!

- Thua cái gì đâu...

- Chối... - Trà vẫn nhìn tôi cười chế giễu.

- Nhưng bọn nó tỵ, chứ ăn hết chúng nó quây chết, hê hê.. Mà sao lạnh vậy Trà còn ra đây.

- Tuấn cũng vậy đấy thôi.

- Zai nó khác.

- ... Đi dạo với mình chút đi...

- Đi đâu???

- Đi dạo... xuống phố bên dưới kia.

- Thôi... muộn rồi còn đi làm gì nữa!!!

- Vậy mình đi 1 mình vậy... - Trà dậm chân định bước đi.

- ...

- "Loẹt... Quẹt... "

- ... Này, chờ mình đi cùng với... Hajzzz...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 47

- Trà mang theo ví làm gì vậy? - tôi hỏi khi thấy Trà quay ngược trở vào phòng và bước ra vs cái ví dài trên tay.

- Đi ăn chút gì đi, h ồi chi ều giữ bụng nên giờ mình thấy hơi hơi đói, hì.

- Mình mang ví đây r ồi!!!

- Tuấn vừa cháy túi r ồi còn gì. Mà thôi, đi cùng mình mà cũng phải sĩ là sao, hì hì. - Trà ko nói thì thôi, càng nói càng làm cho thằng đang cháy túi như tôi thêm cháy mặt. Đành "mặt dày" lên tiếng.

- Khinh nhau thế, vậy thôi Trà có lòng thì mình có dạ, hehe.

...

Tôi và Trà ghé vào 1 quán ăn vỉa hè bên đường, mặc dù đã là tối muộn nhưng các hàng quán nơi phố biển này vẫn thoải mái đón tiếp khách hàng. Phố xá vàng rực ánh đèn

đường, vắng hoe cả 2 nơi đầu cuối. Xe cộ thưa thớt, chỉ còn lác đác bóng dáng 1 vài cặp đôi lững thững đi dạo bên nhau ngắm phố ngắm biển.

- "Cạch... Cạch... "

Tiếng cụng ly nhỏ xíu vang lên liên tục, mỗi lượt rượu qua đi lại xoay quanh với những chủ đề tán tếu vô thưởng vô phạt. Xen kẽ là những tiếng cười hỉ hả, đôi khi bật lên thành khoái trá bởi sự tung hứng đã chạm đến ngưỡng trào phúng trong những câu chuyện giữa tôi và Trà.

- Thôi nhé, ko đùa nữa... làm mình cười đến l òng ruột r ồi này, haha...
Ly này là để chúc Tuấn sớm tìm đc người trong mộng nhé!!!

- Có r ồi thì sao phải tìm nữa.

- Có r ồi?? Là cô nàng bất hạnh nào vậy??? ^^

- "Xoạt... xoạt" - tôi ko trả lời mà chỉ đăm đăm nhìn vào bàn tay phải đang vân vê sột xoạt tờ giấy ăn.

- ... Á à... đ ò đen tối này, vẫn chưa bỏ đc cái tật xấu ấy à!!!

- Sao phải bỏ, đấỵ quy ền "tự sinh tự diệt" của đàn ông mà, hehehe.

- Hajzzz... ko ngờ càng ngày càng mặt dày đến vậy, Tuấn làm mình thất vọng quá. Chẹp... chẹp!!!

- Con gái luôn thích nói những đi ều trái với lòng mình. Cái này mình công nhận là đúng ^^

- Hừm... còn con trai thì luôn ảo tưởng trước mặt tụi con gái. Đi ều này mình thấy cũng chẳng sai, hehe...

Tung hứng vs nhau thêm 1 lúc thì 2 đ ứa tính ti ền ra về Mặc cho ánh mắt lạ lùng của con bé nhân viên khi người thanh toán là Trà, tôi cũng chẳng để tâm bởi còn đang bận chú ý đến 1 đi ều khác... Đó là khi Trà mở ví lấy ti ền... rất nhanh thôi nhưng cũng đủ để tôi bắt lấy hình ảnh 1 vật màu xanh tím nho nhỏ, lấp ló sâu bên trong chiếc ví.

- "... Từ giờ cứ ra khỏi nhà là phải nhớ mang theo cái này bên mình đấỵ. Đi đâu ko có... ny, thì còn có cái mà tự vệ... " - Câu nói cách đây 1 năm khi tôi tặng Trà chiếc bình xịt hơi cay lại văng v ảng vọng về trong ký ức. Chút gió se se lạnh kh ẽ lu ền vào sống mũi theo từng nhịp của hơi thở.

- "Ko nghĩ là Trà lại trân trọng nó đến vậy!!!" - tôi nghĩ th ậm, 1 chút cơ man âm ỉm dâng lên trong lòng, định nghĩ nó là ni ệm vui khi món quà của mình đc người ta trân trọng và gìn giữ. Thêm cái cảm giác man mác

hoài niệm khi bản thân trong tích tắc như đc sống lại với những khoảnh khắc ấy 1 cách chân thực nhất... Có 1 chút buồn, 1 chút tiếc nuối trong đó, 1 cái tắc lưỡi tự nhủ lòng mình... rằng mọi chuyện đã qua...

- Tuấn ơi, Tuấn... Đang nghĩ gì vậy???

- ... Ừ... ko có gì cả!!!

- Sao tự dưng nhìn mặt ngố thế :)). Đi dạo biển với mình 1 lúc nhé!!!

- ÀO... Àooo... Ùm oạp... Vii... Vúttt...

Nền cát êm mịn, ẩm ướt vuốt ve theo từng nhịp bước chân. Từng cơn gió biển khô lạnh, mang theo tiếng thở như thút thít ôm trọn lấy 2 cá thể đang sồn lên từng hời vì hơi lạnh và cái thốc nùng của vị gió biển sộc sâu vào 2 luống phổi. Cái lạnh của ko khí như cũng làm biến cả phải gào thét, ko dữ dội nhưng liên tục và dãn dật...

- Trà lạnh à...

- ... Ờ... Ừm... cảm ơn Tuấn!!! - Trà ngập ngừng, nhu mì để yên cho tôi quàng lên người chiếc áo khoác.

2 đứa này giờ vẫn im lặng, đóng dấu từng nhịp bước chân sóng đôi bên nhau trên bãi cát dài. Suốt 1 dải bờ biển chỉ tồn tại tiếng gió thì thầm thủ thỉ như đổ dềnh biển cả thổi gấm vang. Trăng tối nay khá sáng, nhưng chỉ đủ để gợn lên những sợi bạc nơi đường chân trời chứ ko thể làm vơi đi cái đen đúa đang tồn tại trong lòng đại dương, hay phần nào đó là những trăn trăn trong lòng của mỗi người...

- Sao này giờ Trà ko nói gì vậy???

- Nói gì cơ???... Chỉ là mình thích như vậy thôi... Biển đêm nhưng vẫn đẹp, Tuấn nhỉ!!!

- Đẹp nhưng lạnh... Mà công nhận, thế này mới thấy màu đen... đẹp thật đấy!!!

- Trêu mình à, hì hì... Tuấn lạnh thì mặc áo vào đi. - Trà đưa tay định kéo chiếc áo khoác trên mình xuống.

- Mình ko lạnh, Trà cứ mặc đi... Ơ... - tôi hành động hơi hấp tấp nên ko kịp nhận ra bàn tay đã ôm hờ lấy tay Trà từ lúc nào. Ánh mắt nhìn lướt qua nhau nhưng cả 2 đủ "tĩnh" để biến nó thành 1 sự tình cờ đơn giản.

- Khoác hờ thế này làm sao mà ấm đc, mặc hẳn vào đi.

- Áo Tuấn to thế này mặc vào... nhìn ngộ chưa!!! Haha

- Hê hê, ngộ thì ngộ thật, nhưng mà cũng "kiu" đấy chứ!!! :)) - tôi cười thướt lăm trước bộ dạng phùng phình nhưng xinh đẹp và ko kém phần đáng yêu của Trà.

- "Ring... Ring... " - chuông dt của Trà lại vang lên, đây đã là lần thứ 4 kể từ lúc chúng tôi đi vs nhau, trước đó nữa thì ko biết.

- Sao Trà ko nghe máy? - tôi hỏi khi thấy Trà ấn nút ngu ờn.

- Mình muốn yên tĩnh khi đi dạo...

- Vậy là thích chơi trò im lặng r ồi... Liệu có ăn đc hén ko???

- Hén thì có gì mà ko ăn đc!!!

- Thế nghĩa là... còn cam hơn cả hén à, hahaha

- ... Đờgian manh... Chít này...

- Ái da T T, đùa tý cho có không khí thôi... oánh gì làm gì đau tay T T.

- Hâyyy da, mình mỗi chân quá...

- Đánh cho đã vào r ồi kêu mỗi

- Xùy... Ng ỡ xuống nghỉ chút đi... hì hì.

- Hết mỗi thì v ềnhé, cũng muộn r ỡ đấy. - tôi vừa ng ỡ xuống n ền cát vừa liếc nhanh qua đ ồng hồ.

- Cùng lắm là Tuấn công mình v ềchứ gì, hì hì.

- Mơ đi, ko có đâu.

- Con trai mà vậy à, phải như người ta thế kia chứ!!! - Trà b ịu môi trách móc khi nhìn v ềphía 1 cặp đôi chàng đang công nàng ở g ần đó.

- ... Vậy mới galang chứ!!! - Trà thêm thất.

- "Mịe, lấy v ềr ỡ coi nhau như ó!!!" - tôi nghĩ th ần trong đ ầu, tất nhiên ko dại gì mà nói ra m ồm... Nhất là khi ở ngay trước mặt Trà.

- Cho mình mượn vai 1 chút nhé!!!

- ...

Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì Trà đã sáp lại g ần, ng ẩ đ ầu lên bờ vai tôi, 1 phần cơ thể cũng theo đó tựa vào bên mình tôi... Không gian 1 l ần nữa chìm sâu vào sự tĩnh lặng của nội tâm. Mặc cho xung quanh là tiếng gió biển dào dạt, vi vút... những gì diễn ra trong lòng tôi lúc này tr ần l ặng như 1 mặt hồ nhỏ êm đềm ko gợn sóng. Ko thắc mắc, ko bối rối, ko cần phải suy nghĩ, tưởng tượng hay né tránh đ ều gì... Chỉ đơn giản là im lặng và ng ỡ bên nhau, ngắm trời biển bao la, uống từng lu ồng gió, tắm từng ánh trắng, cảm nhận từng giây thời gian trôi qua có tích tắc nào tim đập loạn nhịp khiến ta phải rung động hay ko... Im lặng đôi khi chính là cách tâm sự tuyệt vời nhất... Đơn giản và vô hình nhưng lại hiện hình đ ợc lên những mảng lời khó nói...

- Sao cứ tò mò nhìn họ n ầy giờ vậy??? - Trà thì th ần hỏi khi thấy tôi hướng mắt v ềcặp đôi ban n ầy - giờ đang ng ỡ ôm hôn nhau tình tứ.

- Có nhìn gì đâu, đang nghĩ lung tung thôi!!!

- Nghĩ lung tung? Là nghĩ lung tung cái gì vậy??? - Trà vẫn thì thẩn, giọng nói mỗi lúc 1 nhỏ hơn.

- ... Ờ... Trà... chắc hôn cũng giỏi như vậy nhỉ. - tôi định bụng trêu Trà thêm 1 lần nữa.

- ... Tuấn có muốn biết ko...

- - tôi khẽ gợn mình, ko nghĩ rằng câu đùa của mình lại "nguy hiểm" đến vậy.

- ... Muốn hôn mình chứ... - Giọng Trà nghe có vẻ xa xăm, mắt Trà ko nhìn tôi mà hướng ra biển, ánh lên những nét mơ màng, bờ môi cong mền mềnh hờ hững phả ra chút hơi rượu bay theo những lời vừa nói... Có lẽ là do tác dụng của mấy chén rượu khi nãy, đã ngấm đủ nên giờ mới bắt đầu phát tác. Cô nàng có vẻ hơi say rồi, vì say nên mới nói luyên thuyên như vậy.

- Buồn ngủ chưa? Mình về nhé!!!

- ... Muốn hôn mình chứ... - Trà vẫn theo đến cùng câu hỏi, lỳ ngay cả khi đang say.

- Có thể là một ngày nào đó!!!

- ... Sao ko phải là ngay lúc này??? - ánh mắt Trà đã mơ màng lấm rĩ, cơ mà sao hỏi câu nào là tỉnh câu đó vậy.

- "Ring... Ring... " - đúng lúc này thì chuông đt của tôi reo lên, là Xuân gọi.

- Mà đang ở đâu đấy? Có đi cùng cái Trà ko?

- Có, đang đi hóng gió. Giờ bọn tao về đây.

- Ờ, nhanh!!!

- Trà tự đi đc chứ!!!

Trà bắt đầu nói mớ vài câu mê man, đôi mắt đã trở nên lim dim như người ngái ngủ. Rượu này ngấm thì lâu mà say thì nhanh thật.

- Tựa vào mình rồi đi nhé... Hajzzz, vậy mà mình cứ nghĩ là Trà uống đc cơ đấy.

...

Chiều hôm sau lớp chúng tôi chia tay HP city, kết thúc chuyến dã ngoại tất niên để về với quê hương của mỗi đứa. Trong suốt chuyến đi ngày hôm đó Trà vẫn nói chuyện, tán tếu với tôi như bình thường nhưng tuyệt nhiên ko đả động 1 chút gì đến những chuyện đã xảy ra vào tối qua. Có thể có nhiều lý do lý giải cho hành động ấy của Trà nhưng tôi cứ coi đó là do tác động của rượu đã khiến cô nàng quên hết mọi thứ. Thực sự mà nói thì cũng có đôi chút kích thích khi nhớ lại cái khoảnh khắc với Trà tối hôm qua. Nhưng sâu trong thâm tâm mình, tôi cảm thấy hiện tại chưa phải là lúc thích hợp để dấn sâu hơn vào những chuyện như thế này. Tôi còn nhiều việc cần phải bận tâm hơn là chạy theo những cảm xúc mơ hồ, ko tên ko hình này.

Những ngày nghỉ tết Nguyên Đán sau đó tương đối bình lặng với bản thân tôi. Tết này tôi về quê thăm mộ, thăm họ hàng và nhà a.Mạnh một mình vì Xuân đã có người yêu (chính là con bé ăn chơi mà Xuân quen trên quán bar). Đến mùng 4 tết là tôi đã ngược trở lại HN, cũng ko có nhiều thứ để làm trong những ngày này ngoài việc đi thăm biếu các tầng cán bộ quản lý địa bàn quán cafe nơi tôi mở. Trưa mùng 5 tết đang ngồi tính toán lại 1 vài con số trong bản kế hoạch thì tôi nhận đc cuộc gọi từ bố My. Biết tết này tôi lên HN sớm nên cô chú mời tôi đến nhà ăn tối cho vui.

Bữa tối hôm đó diễn ra khá vui vẻ, tôi hơi bất ngờ vì thái độ tươi tắn, tự nhiên mà My giành cho tôi. Cứ như thể giữa chúng tôi chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Các món ăn ngon đi kèm cùng những câu chuyện kinh doanh đến từ bố mẹ My giúp cho không khí bữa ăn thân mật hơn rất nhiều. Tôi đc bố mẹ My chia sẻ và chỉ dẫn thêm nhiều thứ về nghề kinh doanh, buôn bán, cách giao tiếp, ứng xử, cách xây dựng các mqh cũng như là cách chọn

lọc các mqh ti ền năng.. Đc bàn luận cùng mẹ My về cách thức quản lý nhân sự và quản trị rủi ro. Đc nghe bố My mở mang thêm 1 số kiến thức về rượu và cafe. Cuối cùng là đc nghe chính My, thi thoảng nâng tôi lên mây xanh rồi bất ngờ thả lỏng vài câu chốt để chìm tôi xuống tận vực thẳm. Nói chung là troll tôi đến tận cùng, bất cứ khi nào có thể... Nhưng My đâu biết đc rằng chính những đi ều ấy lại khiến cho tôi vui và thoải mái hơn rất nhiều.

- Tôi: Xin phép cô chú cho 2ae cháu đi cafe 1 lát ạ!!!

- Bố My: Ủ, 2 ae đi cẩn thận, tết nhất vắng về xe cộ phóng nhanh lắm.

- My: Hơ, bố hay thật đấy, anh ấy rừ, còn chưa biết con có đi hay ko mà bố đã đ ồng ý rồi.

- Bố My: Bố làm sao biết đc. Tưởng ae mày rừ nhau từ trước rồi.

- Tuấn: Dạ, cháu có rừ từ trưa rồi mà chắc My quên mất. - tôi hướng ánh mắt nhìn sang My. Đáp lại chỉ là cái lườm dài sắc hơn dao cạo.

- My: ... Đúng là hồi trưa anh ấy rừ mà con quên mất... Hừ, chờ em lên thay đ ờ rồi đi.

- Mẹ My: 2 đứa đi đâu thì đi, nhớ về sớm đấy nhé.

...

Tôi định bụng rừ My vào quán cafe nhưng em ko muốn mà bắt tôi chạy lòng vòng ko đ ầu ko cuối. Lượn lờ chán chê dọc quanh mấy góc phố, con đường quen thuộc mà 2 ae thường đi với nhau, My vẫn im lặng ko nói gì. Thái độ khác xa so với lúc nãy ở bữa tối, tôi bất nhẫn lên tiếng.

- Trời lạnh mà sao em cứ ng ồi im vậy, ko thấy lạnh à???

- Ko ng ồi im, vậy anh bảo em phải ng ồi thế nào???

- Chí ít cũng phải trêu chọc, đá xoáy anh như mọi lần chứ!!!

- ...

- ... Em như vậy làm anh buồn lắm... - tôi buồn bã buông lời cảm thán, giây phút độc thoại như chìm ngấm vào màn không gian của phố phường vắng lặng ngày tết.

- Mình ra phủ Hồ Tây đi. - My lên tiếng sau 1 hồi im lặng. Giọng nói nghe có phần lặng lẽ nhưng dứt khoát.

...

Đã hơn 7h tối nhưng phủ vẫn nườm nượp người ra vào, khẩn bái, lễ lạy xì xụp vì đây là thời điểm đầu năm nên ko ít thì nhiều mọi người đều có chút để ý đến lòng thành và tâm linh. Kể từ lúc vào Phủ đến giờ My vẫn ko nói thêm lời nào với tôi, chỉ đi đặt lễ và khẩn vái các ban. Xong xuôi thì trăn mặc dạo bước ven rìa Phủ, nơi hướng ra mặt nước của lòng hồ Tây. Tôi cũng chẳng biết phải nói gì, chỉ lẳng lặng bước đi bên cạnh My.

- "KUÔNGGG... KUÔNGGGG... "

- Tiếng chuông nghe thanh cao quá anh nhỉ.

- Ừ.

- Nghe xong anh cảm thấy thế nào???

- Thấy 1 chút nhẹ nhàng, thanh thản...

- Vậy à... Anh có biết ban nãy khi lễ em đã cầu mong những gì ko???

- Anh ko biết... Chắc em cầu sức khỏe và học hành???

- Em cầu cho mọi người thân xung quanh em đều được hạnh phúc... Trong đó có cả anh nữa... Anh trai của em ạ... - My nghẹn giọng ở những chữ cuối cùng, từng giọt nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của em. 1 lần nữa My lại khóc vì tôi, chỉ có đi đầu lần này em ko còn nức nở thành tiếng, khóe mắt rơi lệ nhưng trên môi lại nở nụ cười như 1 mảnh trăng non đang cố gắng giữ lấy những ánh sao kiên định của lòng mình.

- Anh cảm ơn em... Anh xin lỗi vì trước giờ chỉ toàn làm em khóc... -
tôi ôm lấy khuôn mặt My, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt. Đoạn thơ
hất ra bởi sự xúc động và giải tỏa vì trút bỏ đc hoàn toàn những phiền
muộn đã chiếm chỗ bấy lâu nay trong lòng.

My lắc đầu - ... Em khóc vì anh, nhưng 1 phần cũng là do em cố chấp
nữa... Thực ra từ lâu em đã hiểu những gì anh nghĩ rồi. Em cũng đã xác
định rõ từ trước, nhưng ko hiểu sao cứ nhớ về anh, nghĩ đến anh, đối diện
với anh là em lại ko kiềm chế đc sự cố chấp của mình... Đôi lúc biết là
mình chỉ nghĩ cho bản thân, ko chịu nghĩ cho người khác nhưng em vẫn ko
dừng lại đc... Em ích kỷ quá phải ko anh...

- ... Ko sao đâu, chỉ cần em hiểu và chịu thay đổi là đc rồi. Như hiện tại,
chẳng phải em đang là em gái ngoan của anh đấy sao, lại còn là bạn tốt của
anh nữa chứ.

- Hừ, nhận vợ nhanh thế... chắc là chán ngán em đến tận cổ rồi, chỉ
muốn thoát ra cho càng sớm càng tốt chứ gì... Hừ hừ.

- Em hâm à, anh mà thế thì sao lại còn quan tâm đến em, gọi điện, nt
nheo nhéo suốt ngày cho em, rồi lúc này còn rủ em đi chơi làm gì nữa...
Thôi ra ngoài kia làm ít bánh tôm đầu xuân đi em. Lâu rồi ae mình chưa đc
hàn huyên, tâm sự với nhau. Nhớ ế, hì hì hì.

- Hừ... em biết thế. Anh leo mép lắm!!!

Năm mới năm nay đến với tôi dường như hoàn hảo hơn hẳn năm ngoái,
ko những công việc khai trương quán cafe diễn ra đúng tiến độ mà chuyện
quan trọng liên quan đến My cũng được triệt để giải quyết ổn thỏa. Tất
nhiên cái chữ "hoàn hảo" ấy chỉ là sự hy vọng nằm ngoài những tính toán
của tôi. 1 con đường thênh thang, mịn màng, trải dài xa tít tắp đang chờ đợi
tôi đặt lên nó những bước chân đầu tiên - con đường mang tên Thành công.

Đầu tháng 3 dương, sau những đợt hoàn thiện cuối cùng hạng mục âm
thanh và quảng cáo. "Đứa con" tinh thần của tôi và Xuân với mặt bằng gần

60m2 và 6 nhân viên (chưa kể tôi, Xuân và ku Hải thay phiên nhau quản lý) chính thức đc khai trương trong 1 ngày mà toàn bộ khách hàng hầu hết đều là những người thân quen, bạn bè, đối tác của cả 2 chúng tôi.

Sẽ ko có gần như là vô tận mọi đi đầu để nói về chuyện kinh doanh nếu đơn thuần cứ mở ra là sống, cứ làm lấy đc là lãi. 1 tuần, 2 tuần... gần 1 tháng trôi qua sau cái ngày đầu tiên khai trương rầm cmm rộ và hoành thị tà nó trắng ấy. Doanh thu của quán cứ giảm dần theo thời gian, ngày này qua ngày khác hầu như chúng tôi chỉ chờ đến giữa chiều và buổi tối thì mới có tương đối lượng khách ra vào. Dù đã xác định trước bỏ qua 3-6 tháng đầu làm ăn ko lãi, thậm chí là lỗ. Nhưng với mức doanh thu ảo nào như thế này thì quả thực đáng lo ngại nếu tình trạng đó tiếp tục kéo dài sang những tháng tiếp theo.

Kết thúc tháng đầu tiên trong tình trạng "ê" khách. Tôi và Xuân điên cuồng lao vào mảng quảng cáo nhiều hơn nữa để pr sản phẩm của mình tới cộng đồng. Liên tục là các khoản phí đc sử dụng để phát tờ rơi, lập banner trên các web, các forum, diễn đàn, đăng tin trên các chợ điện tử, các kênh mua bán-dịch vụ v.v... Nói chung là chúng tôi cố gắng huy động mọi nguồn lực có thể nhằm phát tán đc thông tin cũng như hình ảnh quán cafe của mình tới tay mọi người. Tâm sức cố gắng đc bù đắp phần nào khi tháng thứ 2... đỡ lỗ hơn tháng thứ nhất một chút. 1 phần đến từ việc My nhiệt tình lôi kéo hết đám bạn của em đến với quán theo đúng kiểu "ép đi ăn cưới hộ". Mỗi khi My động viên là tôi lại cười cảm kích trong điệu bộ mếu máo.

Tháng thứ 3 trở lại nguyên si với tình trạng kinh doanh trước đó. Nhiều thời điểm tôi và Xuân cảm giác như mình là những người đang đi trong mộng. Mặc dù hiện lên những so sánh chân thực về tương quan giữa quán mình với quán của thiên hạ nhưng lại mơ hồ trong việc tìm ra câu trả lời chính xác cho câu hỏi "tại sao quán của họ đông mà quán mình thì lại ê???". Tháng thứ 4 cả chủ lẫn nhân viên tự biến mình thành khách hàng của quán. Khách vắng lai ngày nào cũng có nhưng ko ăn thua và cũng ko có mấy ai quay trở lại lần 2. Doanh thu tháng này thực sự có thể gọi là "gãi ghe" so với những gì chúng tôi đã bỏ ra. Cứ đến cuối tháng rút tiền túi trả lương nhân viên rồi nhìn vào sổ quyết toán mà tôi và Xuân ko còn nuốt nổi

com. Đã xác định trước con đường kinh doanh là vô cùng gian khổ nhưng chỉ đến khi đi nhìn tận mắt, trải nghiệm thực tế và mất mát bằng tiền thật thì chúng tôi mới thấu hiểu nỗi khó khăn của những người mới dấn thân lập nghiệp là như thế nào. Chỉ 4 tháng trôi qua đã cho chúng tôi cái cảm giác như mình vừa trải qua 1 "khóa đào tạo" đắt đỏ nhất từ trước đến giờ.

Những kế hoạch kinh doanh bao giờ cũng vậy, vẽ ra thì tưởng rất ngon lành, kiểu như 1 chiếc bánh mới đi hằm từ lò đem ra, màu sắc vàng ngậy, bóng láng những mỡ, ai nhìn cũng thèm... Cảm quan đánh lừa vị giác, ấy là sai lầm khi ta chưa đi nếm mùi vị của nó mà đã vội nhỏ giải. Với tôi và Xuân cũng vậy, cầm trong tay 1 số vốn ngót 300t (bình thường so với mặt bằng chung khi đó nhưng lại là khá lớn đối với chúng tôi) cùng 1 bản kế hoạch được coi là "chi tiết" (theo những gì chúng tôi "tự sướng"). Như người ta vẫn nói "vạn sự khởi đầu nan", ít có việc gì mới làm lại có thể suôn sẻ ngay đi, nhất là trong kinh doanh, buôn bán, làm ăn kinh tế. 2 đứa tôi lúc này chỉ như những chàng Đông ki xộp thời hiện đại, cầm trên tay ngọn giáo cùn mang tên "hoài bão lớn" cùng 1 bộ óc AQ chỉ ưu tiên cho những màu hồng thành công mà ko sợ, hay thậm chí là quên đi những rủi ro, thất bại đang trải ra đầy rẫy trên con đường lập nghiệp.

"Quan trọng nhất là mặt bằng..." - đó là những gì chúng tôi nằm lòng phải nhớ, vậy mà sai lầm lại đến ngay từ bước đầu tiên này. Như đã từng nói trước đây, quán của chúng tôi mở trong 1 khu phố tương đối đông dân cư, lại ở gần 1 khu chợ dân sinh cạnh đó thành ra mất nguyên 1 buổi sáng buôn bán vì hoạt động của khu chợ này. Chưa kể quanh khu chợ lại có nhiều quán nc, giải khát nhỏ lẻ đã tồn tại từ lâu. Quán cafe tôi mở gần như là duy nhất trong khu vực, cứ nghĩ đó là điểm nổi bật nhưng đi vào làm thực tế mới biết. Chính sự nổi bật nhưng đơn điệu ấy lại khiến cho quán của chúng tôi trở nên lu mờ và thiếu điểm hút. Làm cho mọi người có cảm giác "ngại" ko muốn vào hoặc có vào thì cũng ko muốn quay trở lại lần thứ 2.

Vấn đề quan trọng tiếp theo là "bài toán chi phí", lỗi ko tự nhiên có mà đi sinh ra từ chi phí và khấu hao. Cái này thì ko thể gọi là sai lầm, nhưng chính sai sót ở khâu tính toán, chọn lựa vị trí mặt bằng dẫn tới kết quả kinh doanh ảm đạm đã khiến cho chúng tôi lâm vào cảnh thu ko đủ bù chi, thua

lỗi trầm trọng. Nó biến quán cafe của chúng tôi từ 1 chỗ để kinh doanh thì nay lại là nơi trợ cấp thất nghiệp cho các bạn nhân viên và trở thành cái máy kiểm tiền ko công cho chủ nhà và các tầng cán bộ quản lý.

Tháng thứ 5 duy trì đc sau 2 tuần thì tôi và Xuân bàn bạc với nhau đi đến quyết định chuyển địa điểm cho quán sau tháng này. Nhà thuê 6 tháng, còn dư 1 tháng cọc cuối nữa là đủ để chúng tôi tìm địa điểm và lên kế hoạch xây dựng 1 quán cafe mới.

Tháng thứ 6... Tạm thời đóng cửa quán, chờ tìm mặt bằng mới...

- "Cộc.. cộc... cộc..." - Anh Xuân ơi!!!

Một buổi trưa đầu tháng 8, tôi đang thiu thiu cơn buồn ngủ sau khi đã ngẫu nhiên hết 1 lượt các trang web thương mại thì bỗng có tiếng gọi cửa của con gái. Hình như là cái Trinh - người yêu thằng Xuân... Tôi ưỡn oải lết mình ra mở cửa.

- Em chào anh, anh Xuân có ở nhà ko anh!!!

1 mùi rượu thoang thoảng tỏa ra, đúng là cái Trinh rồi. Hình như con bé vừa uống rượu thì phải, nhìn cái mặt hưng hửng màu hồng phấn của nó là biết. Dù là ny của Xuân nhưng tôi lại ko có cảm tình với con bé này lắm, bởi nó có cái vẻ ăn chơi theo phong cách đú đởn. Ko biết thằng Xuân xác định thế nào nhưng tôi vẫn khuyên nó ko nên dẫn quá sâu tình cảm của mình vào những mối tình như thế này.

- Nó vừa ra ngoài với thằng Hải rồi em.

- Thế ạ. Anh ấy đi lâu chưa anh? Khoảng mấy giờ thì về ạ?

- Nó đi tìm cửa hàng, chắc phải tầm chiều tối mới về em ạ!!! - tôi cứ ngỡ nói như vậy thì cái Trinh sẽ bỏ về, vậy nhưng...

- ... Anh Tuấn cho em vào phòng 1 lát đc ko... Nãy em uống hơi nhi ều nên giờ nhức đầu quá...

- ... Hải... ờ... ừm, em vào đây... Nằm tạm ngoài này đc ko, bên trong kia bừa bộn lắm ko ngủ đc đâu. Em vào rửa mặt đi để anh trải chiếu cho.

Đoạn tôi lấy đt gọi cho Xuân thì ko thấy trả lời, gọi cho ku Hải thì ko liên lạc đc. Có thể chúng nó đang bận nói chuyện với chủ nhà nên ko tiện nghe máy. Đành nhắn 1 cái tin báo qua cho Xuân nó yên tâm.

- Trông em có vẻ mệt đấy, nghỉ tạm ở đây nhé. Anh vào trong kia làm nốt 1 số việc.

- Em cảm ơn anh...

- ... Em có bị sốt ko vậy??? - tôi hơi băn khoăn khi thấy 2 má cái Trinh càng lúc càng đỏ ửng, ánh mắt thì lim dim, lơ đãng.

- ... Anh cho em xin chút nước... Em nóng quá... - cái Trinh vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo sơ-mi khoác ngoài, lộ ra bên trong là chiếc áo đen bó chẽn hở 2 vai tr ần.

Tôi hơi dẫn đo và cảm thấy khó chịu trước sự xuất hiện ko đúng lúc của con bé này. Nhưng vì nẽ nó là ny của Xuân nên ngoài mặt tôi vẫn nhẹ nhàng thực hiện những yêu cầu của nó.

- Nước của em đây.

- ... - cái Trinh ko tỏ thái độ hay hành động gì mà lại chăm chăm nhìn tôi.

- ... Anh để xuống đây nhé. - tôi muốn cách ly khỏi con bé này ngay lập tức. Linh tính mách bảo chuyện ko hay sẽ xảy ra nếu như còn dây dưa với nó.

- ... Anh...

- ... Này em làm cái gì đấy... Bỏ anh ra... Có bỏ ra ko thì bảo!!! - tôi bất ngờ hết sức khi Trinh đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy cổ tôi rồi kéo mạnh xuống khiến tôi chới với theo đà, ngã đè lên người nó.

- "Cạch... Cạch... " - Mịe, đi đc nửa đường rồi mới nhớ ra quên điện thoại.

Tiếng Xuân nói oang oang vang lên cùng lúc với tiếng mở cửa...

DÒNG ĐỜI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 48

...

- Ko đi vào đi, còn đứng ỳ trước cửa làm gì thế anh???... Ơ...

Ku Hải theo vào ngay sau lưng Xuân... và cũng chỉ biết sững người trước cảnh tượng mà nó và Xuân đang chứng kiến. Mắt tôi trơ ra chờ đợi 1 phản ứng đến từ 2 đ`ông tử đang trợn trừng, trống rỗng của Xuân, hàm môi như bị ai đó khóa cứng lại, ko thể thốt nên lời. Chỉ vài giây đ`ông h`ồ trôi qua nhưng đủ để nhấn chìm tất cả vào 1 không gian đang đặc quánh bởi im lặng lúc này. Sự im lặng đến từ giấc nghỉ trưa, từ sự đình trệ tạm thời của con người và từ chính thằng bạn thân thiết suốt 2 năm trời của tôi... 1 sự im lặng đáng sợ...

- ... Xuân ơi, cứu em... Huhuhu...

- ... Hải... Cái... Cái gì!!! - mắt tôi nóng bừng vì nỗi bàng hoàng và cơn tức giận ập đến xối xả. Trợn trừng nhìn con Trinh lúc này đang vùng vẫy, tỏ vẻ khở sở, sợ hãi. Bống...

- ... "Toạc... " - Mẹ mày... mày đang làm cái trò gì vậy hả... Hải???

Xuân đã túm lấy áo tôi từ lúc nào, nhanh và mạnh đến rách toạc cả cổ áo. Ánh mắt Xuân nhìn tôi rực lửa giận dữ, có lẽ cả đời này tôi sẽ chẳng thể quên đc ánh mắt ấy, cũng như là chính giây phút này. Ngày hn, 1 ngày bình thường như bao ngày khác... Lại là ngày đánh dấu biến cố lớn nhất trong tình bạn của 2 chúng tôi.

- Hải: Kìa anh... bình tĩnh lại đã, có gì thì cũng phải nghe đầu đuôi câu chuyện đã chứ!!! - ku Hải lao nhanh đến can thiệp.

- Trinh: ... Cứu em... huhu... Anh ấy định giở trò với em, Xuân ơi!!! - con Trinh run lên từng h ồi, nhìn vẻ mặt hốt hoảng và dáng vẻ co rúm làm bộ làm tịch vì sợ hãi của nó thì khó có ai có thể ko tin những gì nó nói. Nhất là sau cảnh tượng vừa r ồi, khi tôi vì chơi với mà nằm đè lên người nó.

- Tôi: Im m ồm!!! - tôi bưng bưng quát con Trinh trong cơn giận tột cùng, đoạn quay sang Xuân - Xuân, mày phải nghe tao nói đã, chuyện này ko phải như mày nghĩ đâu...

- Xuân: Nghĩ cái gì??? Mày muốn tao phải nghĩ thế nào???

- Tôi: Mày ở với tao suốt 2 năm r ồi mà còn hỏi như vậy là sao??? Con người tao thế nào chẳng lẽ mày còn ko biết, chuyện này còn chưa rõ ràng mà mày đã cư xử với tao như vậy r ồi. Mang tiếng bạn bè thân thiết mà đ' biết tin nhau là sao hả mày???

- Trinh: ... Huhuhu, anh ơi... Em sợ... - con Trinh khép nép ôm lấy ngực Xuân, nước n ớc liên h ồi những tiếng thút thút, nỉ non. Hành động của nó chẳng khác gì đổ thêm d ầu vào lửa, buộc Xuân phải đưa lưng ra bảo vệ nó mà thành thế đối đ ầu với tôi.

- Xuân: ... Những gì vừa đập vào mắt tao còn chưa đủ rõ ràng hay sao... Tao có thể ngu nhưng tao đ' bao giờ mù... Bạn thân thì phải ở bên tao chứ ko phải là bên cạnh ny tao... ĐM!!! - Xuân càng nói càng giận dữ.

- Hải: Kìa anh, chuyện còn chưa rõ ràng mà sao anh lại nói anh Tuấn như vậy!!!

- Tôi: Hải để yên anh nói... Vậy là mày tin nó hơn tin tao???

- Xuân: Giờ tao chẳng muốn tin ai cả, tao chỉ tin vào những gì tao thấy...

- Tôi: Mày đang sai l ần đấy mày có biết ko. Th ề với trời đất là tao chưa bao giờ làm cái trò mất dạy ấy với bất kỳ ai chứ đừng nói là với bạn của mình!!!

- Trinh: ... Đừng nghe anh ấy nói... Anh ấy ko tốt đẹp như vậy đâu... Hức hức... May mà anh v ề kịp với em, ko thì... Huhuhu - con Trinh vẫn dụi mắt nước nở trong lòng Xuân. Với tôi lúc này nó ko khác gì 1 con sâu độc, chỉ 1 cú đục nhẹ nhưng đủ để làm cho cái cây tình bạn to lớn suốt thời gian qua giữa tôi và Xuân có thể đổ sụp bất cứ lúc nào...

- ... - Xuân lặng đi ko nói gì nữa, từ từ dìu con Trinh ng ồi xuống. Nhìn từng nhịp thở d ãn dập, ánh mắt đỏ nhờ nhợt nhạt như pha lẫn trong đó nỗi uất hận và sự thất vọng. Tôi hiểu Xuân cũng đang rất khó khăn khi phải đối diện với tình cảnh cay đắng hiện tại.

- "Toong... toong... "

Tiếng nước nhỏ giọt trong bồn rửa bát nghe rõ m ãn một. Không gian lại chìm vào lặng im... Ko còn đáng sợ như khi nãy nhưng lại ngập tràn nặng nề và cam chịu. Xuân ko nói gì càng khiến cho tình hình thêm t ối tệ hơn, thà rằng nó cứ giận dữ, chửi rủa thì tôi còn theo nước để phân trần, giải thích... Cứ im lặng thế này, tôi cảm giác như nó đã chấp nhận hay đúng hơn là cam chịu 1 đi ều gì đó trong lòng. Có lẽ... vết thương này nặng hơn tôi nghĩ rất nhiều...

- Tôi: Hajzzz... Tao có gửi cho mày 1tn lúc ny mày qua đây (tôi ko thèm nhắc tên con Trinh vì cảm thấy b ản m ãn)... Mày cứ suy nghĩ kỹ đến tối r ồi cho tao biết suy nghĩ của mày... Tao cũng ko muốn nói nhiều nữa vì sự tình bây giờ ko còn đơn giản chỉ là kẻ nói và người nghe. Lòng tin ko còn trọn vẹn thì tao có giải thích thế hay giải thích nữa cũng coi như ko... Chỉ khuyên mày chuyện gì cũng phải nghe từ 2 tai...

- Xuân: Tao tự biết... - Xuân ngắt lời.

- Tôi: ... Và những gì mày nhìn thấy chưa chắc đã phản ánh đúng sự thật của nó. Cuối cùng, khuyên mày cẩn thận với ny của mày đấy, bạn của tao ạ!!! - tôi chua xót buông từng lời lạnh nhạt với thằng bạn thân của mình. Ánh mắt sắc lạnh lướt qua gương mặt con Trinh khiến nó hiện vẻ hoang mang, e dè.

- Hải: Anh đi đâu vậy anh Tuấn... từ từ giải thích cho nhau hiểu đã chứ... - tiếng ku Hải gọi với theo sau khi tôi bước ra khỏi căn phòng trọ quen thuộc, nơi có 1 thằng bạn thân thiết luôn hiện diện quanh mình trong suốt 2 năm qua.

Hơn 5h chiều...

Vị bia đắng chát đóng quánh nơi cuống họng, trời hè oi ả mà nuốt từng ngụm bia lạnh cũng ko trôi thì quả là 1 sự lạ đời.

- Uống nữa đi anh, uống cho bớt nóng anh ạ.

- Mà y cứ uống đi, mặc anh. Hajzzz...

- Anh lạ thật, có chuyện gì thì cũng phải ở lại giải thích cho nhau rõ đã chứ.

- Mà ngoài cuộc, lại thân với anh nên dễ chấp nhận những gì anh vừa kể. Với thằng Xuân, nó lại là 1 nhẽ khác vì còn vướng con Trinh, chưa kể những gì mà nó chứng kiến nữa. Nếu là anh... có lẽ anh cũng chỉ biết tin vào những gì mình nhìn thấy thôi. Anh giận nó lắm nhưng mà phải thông cảm cho nó... Cắm là cắm con phò kia thôi!!!

- ĐM con đĩ ấy, gái đĩ còn già m'ôm, mẹ nhà nó... Em vẫn ko hiểu tại sao nó lại làm vậy vs anh???

- Mà y ko nhớ đợt tháng trước Xuân nó tâm sự chuyện gì à.

- ... À... r'ãi, em nhớ r'ãi. Đợt ấy ổng kêu xích mích với con này vì ko đc gặp nhau thường xuyên đúng ko. Đợt ấy đúng vào dịp quán mình thua lỗ nặng phải bỏ dỡ nên ae mọi người đ'ầu chán. Chẳng còn tâm trí đâu mà chơi với bời.

- Đó... chắc vậy mà hn nhân có tý hơi men nên nó định "mèo mả" với anh. Chắc nó nghĩ là ai cũng thèm thịt nó... Hajzzz, con mẹ nhà nó, đẹp mà

lãng lơ chẳng khác gì phò... Hầy...

- ... Hừm... lát anh vẫn về chứ... Mà ko, phải về chứ, nhà của anh mà.

- ... Vẫn về.. Ừc... Ừc... Hà... Anh có chuyện này mà cố gắng giúp anh nhé Hải.

- Chuyện gì anh???

- Lát anh vẫn sẽ về để xem thái độ thằng Xuân thế nào, nhưng anh cũng ko hy vọng gì nhiều đâu, ng ời đây này giờ anh cũng đã xác định trước rồi. Xích mích lần này khó giải quyết ngay bây giờ lắm, có ấn tượng về nhau rồi thì sau này sẽ khó sống nếu ko đc giải tỏa. Có lẽ phải để thêm 1 thời gian nữa, nếu có cơ hội thì may ra anh và thằng Xuân mới làm lành lại đc với nhau...

- ... Anh nói vậy là...

- Khả năng là vài hôm nữa... hoặc có khi chỉ ngay tối nay thôi, anh sẽ dọn đi...

- ... Kìa anh, anh nghĩ gì thế, có đi thì cả 2 ae mình...

- Mà để anh nói nốt... Lúc này ae mình ko thể bỏ thằng Xuân đc, dù hiện tại nó có nghĩ thế nào về anh thì nó vẫn là bạn anh. Anh hiểu tính nó, tốt, trọng tình cảm nhưng dễ giao động, dễ bị lừa lọc, lợi dụng... Ngay như chuyện hồi này mà cũng thấy rồi đấy. Mà ở cùng bọn anh suốt 1 năm rồi, cũng thân với thằng Xuân khác gì với anh đâu, hơn nữa nó cũng quý mà. Vì vậy anh đi đâu là việc của anh, mà vẫn phải ở lại với nó, quan sát nó giúp anh. Nếu khuyên đc nó bỏ con phò kia sớm ngày nào thì càng tốt ngày ấy.

- Hajzzz... em thấy chán quá... bạn bè với nhau 2 năm trời, biết bao nhiêu kỷ niệm, vậy mà... Đúng là mù quáng... hajzzz...

- Mẹ nó, cứ như phim... Tiền bạc là con dao găm, đàn bà là lọ thuốc độc, tranh đua, mâu thuẫn, hủy hoại lẫn nhau tất cả cũng chỉ từ đó mà ra...

H`ây h`ây

7 rưỡi tối... Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi giữa tôi và Xuân...

- Tôi: Quán xá cả tao và mày đâu ko thể làm riêng, vậy thì quyết định thanh lý hết r`ãi chia bồ`đầu như khi góp vốn nhé.

- Xuân: Ừm - Xuân ừ hử nhẹ trong góc khuất căn phòng, dường như ko ai trong cả 2 thằng muốn phải nhìn vào mắt nhau để cùng chứng kiến và cảm nhận cái khoảng khắc t`ối tệ lúc này.

- Hải: Anh đi luôn vậy hay là qua chỗ a.Mạnh đi.

- Tôi: R`ãi, anh tự lo đc, mày và... ở lại mạnh giỏi nhé. Anh ổn định xong chỗ ở anh báo địa chỉ qua chơi.

- Hải: Okie anh, để em tiến.

- Tôi: Ừ... ... Tao đi Xuân nhé.

- Xuân: ...

Xuân vẫn im lặng, tay bấm bấm màn hình điện thoại. Ánh sáng le lói hắt lên trong góc khuất làm tôi nhận ra 1 phần ánh mắt của Xuân đang nhìn về nơi khác chứ ko phải màn hình đt... trống rỗng... Có lẽ trong lòng nó lúc này cũng đang có gì đó rạn vỡ giống như tôi...

Hơn 10h tối...

Vẫn rong ruổi chạy xe trên đường vắng với 2 chiếc balo, tôi ko muốn dừng lại, chỉ muốn vặn ga chạy xe lòng vòng ko định hướng cho quên đi nỗi buồn hiện tại. Hít thở gấp gấp đến nỗi gió và bụi lấp d`ần nơi mống mắt và cánh mũi những cũng ko thể lấp đ`ầy đc khoảng trống trong lòng tôi

khi nghĩ về tình bạn giữa 2 thằng, nhớ về từng kỷ niệm thân quen trong suốt 2 năm qua.

- "Bim... Bim..." - Tiếng còi xe oto réo lên từ phía đối diện... tôi chỉ kịp đánh lái khi cái chớp pha halogen chiếu rọi vào mắt nhấp nháy.

- "Bịch..." - chiếc balo kẹp ở đuôi rơi xuống lòng đường sau cú đánh lái vừa rồi. Nghĩ cũng buồn cười, tất cả hành trang vốn sống của mình giữa đất trời lúc này chỉ vồn vện là cái xe cùi và 2 chiếc balo thể thao...

- "Đến ngã 4 Láng - Láng Hạ rồi à, chỗ này nhiều nhà nghỉ, hay là..." - tôi bất giác cười thầm với suy nghĩ và ý muốn của mình. Cũng đã lâu rồi chưa thử lại cái cảm giác ấy... 1 chút mới lạ trong cuộc sống có lẽ cũng là điều cần thiết vào lúc này...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 49

3h sáng...

- "Roẹt... roẹt.. "

Bàn tay vô thức chỉnh remote, màn hình tv chớp chớp liên tục nhảy qua từng kênh sóng... Cô nàng "phục vụ" đã rời đi đc vài phút sau màn mây mưa bóc bánh trả ti ền. Giải quyết xong nhu c ầu sinh lý, cơ thể tôi thả lỏng trên tấm ga giường kéo theo còi lòng trùng xuống sau những biến cố đột ngột vừa xảy ra.

- "Ầm ầm... Ào.. Ào... "

Cơn mưa rào mùa hạ xối xả như trút nước, cô đơn trong căn phòng lạ, trống trải. Cảm thấy tinh thần mình nặng trĩu như tấm chăn bông thấm đẫm nước... Mới cách đây có 1 ngày thôi, mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường... Vậy mà hiện tại, tất cả cái đã trượt khỏi cái quỹ đạo vốn có của nó... Buông thả từng làn khói thuốc lững lờ che dấu bớt đi những ám ảnh quẩn quanh trong đầu óc. 1 đêm trôi qua với những mệt mỏi vì tình dục, nhọc nhằn vì suy nghĩ vẫn ko thể giúp tôi chợp mắt... 1 đêm dài thức trắng...

Ngày hôm sau, việc đầu tiên mà tôi nghĩ đến là tìm cho mình 1 nơi ở mới. Vốn đang là thời gian cận năm học nên việc tìm trọ cũng ko quá khó khăn.

- Dọn vệ sinh luôn chứ ko cần đặt cọc à. Vậy cháu nộp trước cho cô 3 tháng tiền nhà là đc rồi.

Vòng vèo, lòng sự chỉ trong 1 buổi sáng, tôi quyết định dọn vệ sinh ở khu phố Vũ Ngọc Phan. Phòng mới sạch đẹp, thoáng thỉnh và riêng tư vì khu nhà này đc thiết kế theo kiểu nhà nghỉ. Giá thuê cũng vì vậy mà cao và xa trường hơn so với khu trọ cũ... Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi đến quá trưa (gọi là dọn dẹp chứ thực chất chỉ lại kê lại hướng giường cho hợp lý, quét dọn và lau chùi phòng ốc 1 lượt rồi mua sắm thêm vài vật dụng cần thiết cho việc ăn ở, sinh hoạt) cũng là lúc cái bụng éo eo biểu tình đòi lương thực. Khu phố mới nên vẫn còn đôi chút lạ lẫm cần khám phá, các văn phòng, công ty nằm rải rác nằm xung quanh nên quán cơm, hàng ăn ở đây ko hề thiếu... Vừa đi vừa chọn, bước chân vô tình dẫn tôi ra con đường Láng Hạ. Trong lòng thoáng qua cái xuýt xoa của con bé Ly hồi nào khen nước nở món bánh ngọt mà tôi mua tặng My. 1 cảm giác giòn ngọt, thềm thềm dâng lên nơi đầu lưỡi...

...

- Kính chào quý khách!!!

Vẫn là tiếng chào mời đon đả từ em lễ tân, vẫn cái không gian sáng sủa, sạch sẽ thoang thoang mùi hương liệu. Khách hàng qua lại trước quầy chọn bánh, đủ mọi thành phần từ gia đình, bạn bè, cho tới những đôi lứa yêu nhau... Mọi thứ vẫn y nguyên giống như lần đầu tiên tôi bước chân vào nơi này cách đây gần 1 năm vậy. Duy chỉ có đi đâu... ko còn thấy bóng dáng "cục nợ tiền kiếp" ngày xưa đâu nữa. Ko hiểu sao nhưng trong hoàn cảnh này, tôi lại thấy có chút gì đó vui vui khi nghĩ về "cục nợ" ấy. Cuộc sống quả là buồn cười và quái dị, khi có khi ko, gặp nhau thường hay xung khắc mà chẳng hiểu sao lúc này tôi lại nảy sinh ý muốn đc gặp và đấu võ mồm vs nhân vật ấy.

- "Tít... tít... " - ... Gọi gì tôi đây!!! - vẫn cái chất giọng chuẩn girl Hà Thành nhưng nhất gừng và tợn kiêu của Ngọc.

- Lâu ko gặp nên gọi hỏi thăm thôi. Cô ăn trưa chưa?

- Chưa!!! Sao, muốn mời tôi à?

- Đang ở hàng bánh gần nhà cô đây, khuyến mãi mua 1 tặng 1. Giờ thừa 1 cái mà vẫn chưa tìm ra cách giải quyết!!!

- Ăn hết đi.

- To lắm, tôi mang qua cô nhé.

- Tôi giống đưa đi ăn thừa lắm à???

- Bánh còn nguyên mà.

- Thôi, khỏi. Mời mọc vậy thì ai thềm ăn, thôi nhé!!!

- Tôi mang lên cho Pop-bi giải quyết nhé.

- Anh giống bọn nó hay sao mà kêu bọn nó ăn đồ giống anh. Thôi nhé, cúp máy đây... - "Bíp... bíp... bíp"

Bữa thật... Nhưng tôi lại thấy vui vì đi đầu đó... Màu nắng chói chang giữa trưa chiếu rọi khi tôi bước ra khỏi hàng bánh... Hajzzz, đã ủ dột suốt cả ngày hôm qua tới giờ rồi... Cuộc sống đúng là tổng hợp của nhiều màu sắc đan xen lẫn lộn, có màu nóng màu lạnh, màu tươi màu trầm... màu vui và màu buồn... Cái xám xịt của trận mưa đêm qua cần 1 chút cam vàng oi ả trong ngày nắng hạ để trung hòa lấy nó...

- Tộp tộp... Vị này cũng được nhưng tôi thích socola đắng thêm 1 chút nữa như cái bánh kia. - Ngọc liếm quanh 1 vòng miệng thì đã đánh giá 2 chiếc bánh tôi mua khi này. Tất nhiên là 2 loại khác nhau chứ ko phải như những gì tôi trêu cô nàng.

- Sành nhỉ... Sao nãy chê mà!!!

- Ai bảo anh mang lên đây. Tôi thấy anh đáng thương quá nên mới ăn làm phúc thôi... Tộp...

- "Roẹt... " - tôi bật lửa đốt thuốc.

- Gớm quá, đang ăn...

- ... - tôi ko nói gì, tự tiện bước ra ngoài ban công. Đường phố từ trên cao nhìn xuống như những tổ hợp vi mạch đang hoạt động. Phía ko xa tòa nhà Keangnam vẫn tiếp tục những công đoạn xây dựng dở dang của nó. Còn tôi lúc này... lại đang chán chường nhả từng mảng khói lững lờ trôi vào không trung... cảm thấy bản thân thật vô dụng giữa cuộc đời này nếu cứ tiếp tục để nỗi buồn và sự uất hận cản trở cuộc sống của mình. Cuộc đời có vô vàn những vấp ngã và nỗi đau, nó là chướng ngại nhưng cũng chính là bàn đạp giúp những người có thể vượt qua nó củng cố lại chính bản thân mình. Tôi đã từng phải chịu đựng nỗi đau khổ tột cùng, đã thừa nhận mình sai lầm vì oán trách nỗi đau ấy mà tự chối bỏ phần lớn quãng đời thiếu niên. Trải qua biến cố lần này với Xuân, tôi hiểu mình phải đóng băng những cảm xúc liên quan đó lại. Chấp nhận để tình bạn ấy "ngủ đông" một thời gian, chờ cơ hội hàn gắn những gì đã vỡ vào 1 thời điểm thích hợp nào đó.

- Hajzzz...

- Sao thở dài vậy???

- ... - tôi hít 1 hơi cuối cùng rồi dập tắt điếu thuốc vẫn còn đương 1 nửa.

- Uống chút rượu nhé!!!

- Ừm... ... Whisky??? Vừa ăn bánh mà lại mời tôi uống loại này sao??? - tôi khịt mũi khi thấy Ngọc mang ra 1 chai Macallan.

- Rượu này uống lúc buồn là hợp nhất, thấm nhanh lắm.

- Buồn!!!... Cô đang buồn chuyện gì à? - tôi vội phủ đầu khi nhận ra vẻ tinh ý trong câu nói của Ngọc.

- Uống đi rồi nói sau, cụng ly nào.

- "Keng... " - tôi nhún vai tỏ vẻ ko hiểu nhưng cũng làm 1 hơi đi nguyên ly.

- Hà... rượu đắt có khác, uống trôi cả lưõi.

- Anh cũng biết tranh thủ nhỉ.

- Chứ sao nữa, vào bar, club toàn rượu giả. Mấy khi đc uống rượu xịn, lại free thế này, hê hê.

- Có phân biệt đc thật-giả hay ko mà nói chắc thế!!!

- Nhìn người ra vật thôi, tử rượu của cô thế kia, nếu có giả... chắc cũng trừ chai này ra... Coi nào... hennessy, jack daniels, chivas... ballantines này... Ố ồ..

- Hừm, đang uống rượu hay là soi rượu vậy. Vật thì có tiền là mua đc thôi, còn người như thế nào... khó mà đoán biết đc.

- ... Phải r ồi, khó mà đoán biết đc!!!

- Anh đang gặp chuyện gì phải ko???

- Chuyện gì là chuyện gì???

- Ko muốn nói thì thôi, coi như tôi chưa hỏi gì cả.

- Cô sống 1m thế này, ko thấy buồn à???

- Sao lại buồn, tôi thích sống như vậy mà.

- Hầy, thú thực là còn nhiều điều về cô mà tôi muốn hỏi lắm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy việc này cũng ko cần thiết, có lẽ đúng như cô nói đấy. Thành thạo gặp nhau, ăn uống, nói chuyện, tán phét cũng vui. Cảm thấy tự nhiên và tự do.

- Anh cảm thấy như vậy mỗi khi gặp tôi à??? - Ngọc bỏ dở ly rượu r ồi nhìn tôi.

- ... (Gật gật)... Chính xác là như vậy, ko biết nhiều về nhau, thoải mái nói chuyện, tán tếu, khích bác nhau mà ko cần phải e dè đi đâu gì. Hê, mqh này khó có thể gọi là xã giao hay bạn bè được.

- Vậy cứ coi như 1 dạng "duyên nợ tiền kiếp" đi. Tôi thấy giống vậy lắm, haha.

- Cô cũng nghĩ giống tôi quá nhỉ. Tôi vẫn luôn nghĩ cô là "món nợ" tôi chưa kịp thanh toán từ 1 kiếp trước nào đó, hê hê.

- Mặt toen hoén như anh chắc mấy kiếp trước chuyên đi ăn trộm, nằm nhờ r ồi. Nợ là phải.

- Vậy chắc phải "ăn" đc từ cô 1 "món" hơi lấm lấm nên kiếp này mới như vậy, hehe.

- Haha, miệng nói khẩu chứng, nói ra m ồm vậy coi chừng tôi theo anh suốt đời đó.

- Vô tư đi, theo ai chứ theo tôi thì cô đc nhai khố rách cả đời chắc luôn, haha.

- Khố rách nhường anh, tôi chỉ bòn xương bòn tủy anh thôi.

- Thôi thôi, nghe ghê quá... .. Gần 1h trưa r ồi, thôi tôi về đây.

- ... Ừm... À mà này!!!

- Sao!!!

- Để tôi đưa anh xuống...

- Động đất à!!! Sao hn đổi nết vậy.

- Tiện đường đi mua... Kotex... đc chưa!!!

- ... OH... fuck... Thôi đi.

...

Lần hiếm hoi đc đi thang máy trong cái tòa chung cư cao cấp này nhưng tôi lại cảm thấy nó... lâu hơn những lần chạy thang bộ khác. Chẳng hiểu vì lý do gì nhưng từ lúc vào thang máy đến giờ Ngọc bỗng trở nên im lặng khác thường. Làm tôi cũng thấy đôi chút lạ lẫm vì chưa từng trải qua cái không khí này mỗi khi tiếp xúc với Ngọc.

- ... Nào... nói thì nói đi, làm cái gì vậy!!! - Ngọc găt gỏng khi bị tôi kh ầu kh ầu liên tục vào vai.

- Cuối cùng cũng chịu mở m ồm.

- Là sao???

- Tự dưng thấy cô im im, khác hẳn bình thường thôi.

- Xùy, tưởng gì, l ắm chuyện. Mà này...

- ... Ừm...

- Tối qua nhà tôi nấu ăn tiếp nhé.

- Ko!!!

- Gì... qua đi, tối tôi mua nhi ều đ ồngon l ắm.

- Dính vụ l ần trước là tôi tỏn r ối, toàn phải h ầu.

- Coi như anh làm 1 bữa vì tôi đi. - Ngọc n ắn n ỉ, đây là l ần đ ầu tiên tôi thấy cô nàng tỏ thái độ như vậy với 1 người nào đó.

- Tặng tôi 1 bữa tiệc chia tay nhé!!!

- Chia tay???

Chia tay cái gì... Cô sắp chết à???

- Này thì chết này... - Á á, cô bị làm sao vậy!!! - l ần này thì cô nàng chẳng còn n ể nang gì nữa, nện thẳng gót giày nhọn vào giữa mu chân tôi,

đau đến thấu xương.

- Ko nói nhiều nữa, chiều tối qua tôi làm bữa chia tay. Tuần tới là tôi sang Úc rồi, ko còn ở đây để đánh anh như thế này nữa đâu.

- Hà?? Đi Úc???

- Chiều nhớ qua sớm nhé!!! - Ngọc nhắc lại khi cửa thang máy đã mở ra nơi tầng hầm.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 50

- Bạn!!! Tôi còn bao nhiêu việc phải làm, ko qua đc đâu.

- Bạn gì!!! Chẳng phải quán đóng cửa r ồi sao.

- ... Sao cô biết???

- Tôi đi qua thấy suốt ngày đóng cửa đó thôi... Chi ều nhớ qua sớm nhé, tôi chờ anh đấy.

- Hajzzz... - tôi thở dài bước ra khỏi thang máy, chẳng bu ồn ngoảnh mặt chào Ngọc lấy 1 câu.

...

5h chi ều...

- Cô thật là... Lần sau có gì nói đó biết chưa. Lúc trưa thì kêu mua hết đ ờ r ồi, giờ đến trống trơn lại kêu đi chợ... Cứ nói 1 đ ằng làm 1 nẻo!!!

- Hi, làm gì nóng thế... Đi chợ chọn đ ờ thế này... càng tươi.

- Chợ cuối chi ều thì lấy đâu ra đ ờ tươi... Bỏ cái đấy xuống đi... Mua đơn giản v ề làm thôi. Hn cho ăn chay luôn. - tôi hậm hực.

- Ăn gì chẳng đc, cùng lắm tôi mời anh sang bên đường ăn KFC là đc chứ gì... Càu nhà càu nhàu!!!

- Hừ... Đưa cái túi quả kia tôi c ần cho... C ần túi đậu này là đc r ồi.

...

Hì hục sau gần 2 tiếng đồng hồ thì bữa tối cũng đã dọn ra hoàn chỉnh, đơn giản và nhẹ nhàng là những gì tôi thường làm cho các món ăn của mình. Chẳng rõ Ngọc có thích ko nhưng thấy cô nàng lúc nào cũng luẩn quẩn quanh khu bếp nướng, nếm, xuyết xoa, xem ra tay nghề của tôi cũng ko đến nỗi tệ.

- Thơm quá, công nhận là anh tháo vát thật. - Ngọc tấm tắc hít hà trước đĩa thịt ba chỉ áp chảo vừa đã tôi bày ra.

- Thường thôi, dân tỉnh lẻ hầu như ai chẳng thế - tôi nói vọng ra từ nhà wc khi rửa qua cái mặt - ... Hình như hơi ít món thì phải!!!

- Ko ít, vậy là đủ rồi, quan trọng là tôi thấy ngon miệng, hi

- Ko phải làm gì thì chẳng thấy ngon... Thôi chiến đi, tôi đói quá rồi, hà.

- Từ từ nào, phải làm 1 ly đã chứ. - Ngọc vừa nói vừa rót lưng 2 ly vang đỏ cabernet. - Tôi đang chờ lời chúc từ anh đây.

- Trước khi làm việc gì người ta thường dùng vang đỏ để chúc nhau sự may mắn. Tôi thì chỉ chúc cô giữ được sức khỏe thật tốt để hoàn thành trọn vẹn chuyến đi của mình. - tôi lắc ly rượu vài vòng rồi chạm nhẹ vào chiếc ly của Ngọc.

- "Keng... " - Cảm ơn anh, cũng chúc anh sớm vượt được những khó khăn hiện tại.

- Cảm ơn cô... Ừm, sao... nhìn gì tôi vậy?

- Ko có gì, chỉ là thấy anh có vẻ cũng biết thưởng thức rượu.

- Là sao?... À.. à... - tôi hiểu ngay ý trong câu nói của Ngọc khi cô nàng nhấp 1 ngụm rượu rồi làm động tác đảo lưỡi trong miệng. Giống hệt thói quen khi uống rượu vang của tôi.

- Hầy, Có gì đâu, tôi biết đc những đi ầu này đ ầu là nhờ vào thời gian làm việc trước đây ở bar mà thôi.

- Anh thấy rượu thế nào?

- "Keng... " - ... Ừm, ngon... Thôi đi mà, hì hì... để cho tôi ăn đi, đói quá r ồi!!! - Tôi bu ần cười khi Ngọc chu môi cố phô trương hài hước hành vi "đảo lư ời" của mình. Không khí bữa ăn ko quá sôi nổi nhưng thoải mái, phần nào có lẽ là bởi các món tôi nấu khá đạt nên cả 2 chỉ chăm chú cụng ly và "diệt m ồi".

...

- Vậy khoa cô theo học thuộc dạng liên kết quốc tế phải ko?

- No, trường tôi là trường quốc tế nên năm cuối phải sang cơ sở chính bên Úc để nghiên cứu làm luận văn.

- Quản trị thương mại mà cũng cần "ngâm cứu" à!!!

- Cái gì mà chẳng cần nghiên cứu... Làm kinh tế thì càng cần đi ầu này vì nó liên quan đến các quy luật thương mại và phát sinh rất nhiều biến.

- R ồi, r ồi... lâm sàng quá!!! - tôi nhỏ giọng câu cuối vì vương miếng salas trong miệng.

- Heyy, anh đừng nghĩ tôi nói vậy là lý thuyết suông. Có cần tôi chỉ ra những lý do vì sao anh kinh doanh thua lỗ ko.

- Vì sao???

- Đầu tiên là chọn sai địa điểm. Ngay hôm đầu đến khai trương quán, tôi đã ko ưng r ồi nhưng ko tiện nói vs anh.

- Thì vậy, giờ hỏng r ồi muốn nói gì mà chẳng đc. Cô thử chỉ ra vài điểm yếu của nó thì tôi mới phục.

- Đc thôi, này nhé quán anh thuê làm cafe mà lại ngay sát đường dẫn ra khu chợ gần đó. Buổi sáng hôm ấy đến, tôi đã thấy khó chịu vì hoạt động của khu chợ đó r ối. Thứ 2 là ngõ to nhưng lại thiếu điểm tụ, lòng ngõ ngắn nên người ta chỉ đi qua chứ ít ai dừng lại nhấm nháp cafe. Cái thứ 3, người ta vẫn nói "buôn có bạn, bán có phường", quán của anh độc tôn ở đó nhưng vì con ngõ thiếu điểm tụ, lại chỉ có 1m quán của anh thì làm sao mà hút nổi khách... Về chi phí hoạt động cũng bất hợp lý nữa này...

Và cứ thế, Ngọc thao thao bất tuyệt về chủ đề "thất bại" của tôi. Cô nàng có vẻ khá thích thú với việc tìm hiểu và bóc mẽ sai lầm của người khác. Dù đôi chút bực mình vì bị bóc mẽ nhưng tôi thực sự ấn tượng với khả năng phân tích và đánh giá của Ngọc. Nó gần như sát với những gì mà tôi và Xuân ngộ ra sau 5 tháng kinh doanh tr ầy trật.

- Thế nào, tôi nói ko sai chứ!!! - Ngọc nhấp 1 ngụm rượu, tỏ vẻ thích thú với bài "diễn thuyết" của mình.

- ... R ối... cũng đúng vài phần... Chỉ còn thiếu vài thứ nữa mà thôi.

- Là thứ gì vậy???

- Cái này phải đi vào làm thực tế mới thấm đc, vì mỗi nghề một khác... Mà thôi, ko bàn nhiều chuyện này nữa... Này, cô ăn thêm món này đi!!!

- ... Nào... tôi ăn nhiều r ối... Vậy bây giờ anh định thế nào???

- Hỏi mãi thế... Hajzzz... tôi định chuyển quán sang chỗ mới... Nhưng mà giờ thì... chắc là phải tạm hoãn thôi.

- Xảy ra chuyện gì à?

- ... (Gật đầu) - Một số chuyện ngoài nằm dự tính của tôi... Mà cô qua Úc thì ở đâu vậy? - tôi đổi đề tài.

- Melbourne... Mel bu Ồn đó.

- Ồ, tôi thấy dân du học rất thích Mel mà, sao lại gọi là Mel bu Ồn.

- Có nhiều lý do lắm, như là thời tiết khí hậu bên đó khá giống VN nên thường làm người ta nhớ quê hương. Hay như mùa đông, đặc biệt là mùa thu bên đó rất đẹp, mà đẹp kiểu buồn man mác ý. Sau cùng là hầu như những dhs sau khi về nước thường rất lưu luyến Mel... Buồn khi nhớ đến Mel nên dần dần thành câu về Mel buồn thôi.

- Sang đó kiếm anh nào cao to đen hôi cho bớt buồn, hê hê.

- Úc đen bên đó đẹp zai lắm, hơn đứt trai Việt, hahaha.

- Hầy, cô có vẻ thích thú nhỉ, nghĩ đến zai có khác... Học xong cô có tính định cư ở lại ko?

- Để xem đến lúc ấy thế nào đã, nhưng chắc tôi vẫn về thôi. Ở đây còn có gia đình, người thân và công việc của gia đình tôi nữa. Lúc nào chợt thèm... zai Úc thì lại book vé bay sang cho thỏa nỗi nhớ. Hehe.

- Tính cũng ngon đấy nhỉ... Có ngon hơn mấy món hn tôi làm ko???

- ... Ủi... xem nào... Tất nhiên là ko thể hơn đc mấy món anh làm rồi. Lần sau cứ thế phát huy nhé, hihhi.

- Khỏi phải khen Khựa đông dân, hãn hữu lắm hn vì lý do đặc biệt nên tôi mới chiêu cô thôi. Hà hà, cũng may là cô sang Úc đến nơi rồi.

- Biết đâu lại có người quần quai ngày đêm vì nhớ nhung thì sao, hahaha.

- Chắc có bọn Pop-bi này đấy... À, mà cô định thế nào với bọn nó???

- Anh nuôi giúp tôi nhé???

- ... Cái này... chắc là hơi khó vì sắp tới mà tôi xin đc việc thì sợ ko có thời gian trông nom bọn nó.

- Vẫn còn cậu bạn anh ở nhà nữa mà. - Ngọc nhắc đến Xuân.

- ... Ờ, nó... cũng bận đi làm rồi.

- Vừa mới bỏ quán mà đã tìm đc việc nhanh thế!!! - Ngọc bần khoăn. - Thôi đc r ấ, tôi chỉ hỏi thử vậy thôi. Tôi cũng tìm đc chỗ ở nhờ cho bọn nó r ấ.

- Chỗ nào vậy???

- Chỗ thú y tôi quen ấy, 2 đứa này đc ở đấy thì cứ yên tâm... Hà... tôi thấy hơi no r ấ... Anh thì sao???

- Ngọc chống cằm, vuốt vuốt 2 tay chờ đợi.

- Ừm, tôi cũng vậy.

- Giờ làm gì tiếp nhỉ???

- Làm gì, dọn dẹp r ấ tôi về thôi. Đóng bát đĩa này cô tự lo nhé.

- Anh khỏi lo, có máy rửa r ấ mà... Giờ đi uống chút gì đó đi.

- ... - tôi nhìn đồng hồ, giờ đã là 8h tối. Thực sự thì lúc này tôi cũng chưa muốn về ngay căn phòng lạ lẫm, trống trơn mới thuê. - Hơi muộn r ấ đấy!!!

- 8h mà muộn gì... Đợi tôi dọn dẹp, thay đồ chút r ấ đi nhé. - Ngọc vừa nói vừa nhanh tay thu dọn d ần đóng bát đĩa trên bàn.

- Sao... có gì mà anh cứ nhìn tôi hoài vậy???

- Ngọc hỏi khi chúng tôi vừa vào trong thang máy.

- Sao bảo thay đồ?

- Thì thay r ấ còn gì. - Ngọc vừa nói vừa véo véo tà áo của mình. Gọi là tà chứ thực chất loại áo "mai ô" ôm sát người của con gái thì làm gì có tà áo đâu. Trên áo 2 dây dẫn di, dưới cũng quần soóc dẫn di. Thiếu đi ều 1 chiếc mũ n ấ dẫn di cùng tone nữa là thành 1 bộ quần phục sexy.

- Nhìn cô như bị "sưng phồng" vậy!!! - tôi liếc mắt ti hí gian xảo.

- Là sao??? - Ngọc hỏi ngỡ ngác rồi bất giác... nhìn xuống ngực mình...
- Chết này... đờ đờ bao tử... - ... Úi.. Á... Ái...

Ngọc hét lên rồi giờ trò cũ dẫm gót giày (lần này là giày lười) lên chân tôi. Tôi cảnh giác tránh đc cú đầu nhưng vì không gian thang máy chật hẹp nên ko tránh khỏi những cú đạp "thô bạo" sau đó T T. Bất lực kêu gào thảm thiết và chỉ đc giải cứu khi thang máy dừng lại cho 1 đôi vợ chồng trung niên bước vào. Cảnh tượng khôi hài và "nhạy cảm" đập vào mắt khiến 2 người họ nhăn mặt nhìn chúng tôi. Còn 2 đứa thì chỉ biết lườm nhau rồi bặm bụng, mím môi cho khỏi bật ra tiếng cười ha hả vì tình cảnh éo le lúc này.

- Cô đi đâu vậy?

- Lấy xe.

- Đi xe tôi mà.

- Ko, đi xe tôi.

- Chê à.

- Ko chê, nhưng mà ko thích. Khi nào thích thì ko cho tôi cũng ng ấ.

- Chống chế... Thôi thì tùy cô.

...

Chiếc xe ga vòng vèo chán chê 1 hồi quanh khu Trung Hòa, Cầu Giấy thì Ngọc đổi ý đòi ngược lên hồ Đống Đa để... ăn rượu ốc. Thực sự cũng đến bó tay với cô nàng này, tôi cũng chẳng thèm lau bầu vì đã ph ần nào "thích nghi" với cái tính "thiên biến" cô nàng.

- CHO CON 2 SUẤT NHƯ MỌI LẦN CÔ NHÉ!!! - Ngọc thân mật với người chủ quán, chắc đây là quán quen của cô nàng.

- No rồi mà vẫn còn ăn ốc đc... Chịu cô.

- Đi 1 lúc thì lại thấy đói, hi... Anh ko ăn thì cứ ng ồi nhìn tôi ăn cũng đc.

- Chắc thấy thèm vì tu ần sau sang Úc ko còn đc ăn nữa phải ko?

- Oh... anh đợc vị cũng nhanh nhi... Quả là có như thế thật.

- Vậy đã chén hết thịt chó, tiết canh, cháo lòng chưa?

- ... Xi... anh nói linh tinh gì vậy. Tôi có bao giờ ăn mấy cái món ấy đâu, ghê chết.

-

- Kia ăn đi... Nãy nghe tôi nói nên tự ái r ồi à. - Ngọc vừa nói, vừa kh ều 1 con ốc bỏ vào bát nước chấm của tôi.

- Ăn chứ, đại gì... Có đi ều tôi hơi thắc mắc... cô ko biết nấu nướng vậy suốt ngày ra ngoài ăn quán thế này à?

- Ai bảo anh vậy. Tôi vẫn tự làm đc vài món đơn giản mà, với lại ngày nào cũng có cô giúp việc qua nấu cho tôi ăn.

- Ồ.. ờ... ra vậy, vậy... hôm làm bánh đa cua... là cô "bẫy" tôi phải ko??

- Hả... hôm đó... À...

- Sao?? Tôi nói đúng r ồi à??

- ... Nói ra có thể anh sẽ ko tin... Sự thực thì tôi có thể nhờ cô giúp việc chỉ cho tôi, nhưng mà hôm ấy... gặp anh xong thế nào... tôi lại muốn xem anh có biết làm ko, vậy là nhờ anh luôn.

- Hơ... hay nhi... Lý do nghe hợp lý đấy, hê.

- Vậy tôi mới nói là khó tin mà... Mà này... anh giận tôi đấy à?

- Trông tôi giống người nhỏ nhen lắm hay sao... Tôi thấy hơi lạ nên mới hỏi thôi. Thế sao hôm đó cô lại gấp gấp muốn học vậy?

- ... Ừm... sau hôm đó là sinh nhật bố tôi. Bố tôi thích món này nên tôi muốn 1 lần tự tay làm cho ông ăn.

- Ra vậy... Vậy mà tôi tưởng cô chỉ muốn học để làm cho anh chàng nào đó ăn thì uống công tôi quá.

- Xí... ko làm cho tôi thì thôi, việc gì tôi phải làm cho ăn. Chưa người nào có đc cái điểm phúc ấy đâu.

- Biết đâu đc đấy, sắp tới sang bên kia lại vớ ngay 1 "cục nợ" nữa thì sao.

- Tôi sang đó để học chứ có phải để yêu đâu. Phải học để lấy con chữ về báo đáp gia đình chứ.

- Haha, cô "tuyên giáo" làm tôi suýt chút nữa thì sặc... Từ giờ đến hôm bay chắc chỉ suốt ngày tự tập liên hoan thôi nhỉ?

- No, sát hôm bay tôi chỉ làm 1 party chia tay nho nhỏ với bạn bè. Mấy hôm nữa thì làm 1 chầu liên hoan với lớp võ, vậy thôi... À, hôm liên hoan lớp võ anh cũng đến nhé, dù sao cũng là học trò cũ mà (thời điểm này tôi đã nghỉ lớp võ đc khoảng 1 tháng vì bận bịu lo chuyện quán xá).

- Thôi, làm bữa chia tay với cô hn là đủ rồi. Cạn nào!!!

- CHO 3 SUẤT ỐC NHÉ!!! - đang cạn chén với Ngọc thì 1 giọng nói oang oang vang lên từ phía đối diện khiến tôi phải để ý.

- "Mẹ khiếp. Ko ngờ lại gặp nó ở đây" - tôi bất ngờ khi nhận ra chủ nhân của giọng nói vừa rồi... Chính là tên đầu cua to con mà năm ngoái từng ăn nguyên 1 chai rượu của tôi vào đầu. Hn gã đi cùng 2 tên nữa, xăm chỗ, vẩy mực và tướng tá bợm trợn, hẳn cũng đầu là tui lưu manh chung hạng với nhau.

- CÔ OI, CHO CON THÊM CHÚT NƯỚC CHẤM NỬA!!! - Ngọc oang oang cất tiếng.

- "Bỏ mẹ, gay go r ối!!!" - tôi lo âu khi tiếng gọi của Ngọc gây cho 3 tên kia sự chú ý. Ban đầu chỉ là những cái nhìn soi mói... chắc hẳn là kiêu nhin thích thú và thềm thu ồng mà chúng giành cho Ngọc. Nhưng chỉ ngay sau đó, tên đầu cua bắt đầu hướng ánh mắt sang bên cạnh và đóng đinh mãi 1 hướng nhìn đối diện với mắt tôi đến cả g ần chục giây. Đoạn gã quay sang thì th ầm to nhỏ với 2 tên còn lại lúc này vẫn đang hấp háy nhìn Ngọc...

- Sao, có chuyện gì mà mặt anh ngậy ra vậy???... Ở kia... - Ngọc thoảng thốt khi tôi đưa tay kéo đầu cô nàng lại g ần với mặt mình như định... hôn.

- Yên nào, đừng cựa quậy, giờ cô nghe kỹ tôi nói nhé. Đừng quay lại đằng sau, bàn đằng sau mình có 3 thằng trước đây từng xích mích với tôi. Bọn nó hình như cũng nhận ra tôi r ối. Giờ cô lấy xe trước đi, xong qua khu Hoàng C ầu bên đường đợi tôi. Nhớ đứng chỗ khuất đừng để cho bọn nó biết.

- Sao phải làm vậy, để tôi gọi người đến giúp...

- Ko kịp nữa, bọn nó chuẩn bị qua đây r ối.

- Vậy tôi ở lại với anh, tôi cũng biết võ mà. Có thể giúp đc anh...

- Cô đừng ngậy thơ nữa, bọn này toàn hạng có số má cả đấy. Cứ làm theo lời tôi đi.

- Nhưng... Ko, tôi làm sao để anh ở lại 1m. Có đi thì đi cùng với nhau. - Ngọc vẫn ngoan cố.

- Cứng đầu vừa thôi!!! Cô định phá quán của người ta, ko để họ làm ăn nữa à... Ko nói nhiều nữa, cứ làm theo lời tôi dặn đi.

- ... Hừ...

Ngọc thở hắt ra 1 hơi bực tức, phải tuân phục người khác thế này có lẽ là đi đâu ít khi cô nàng phải chịu, đoạn miễn cưỡng đứng dậy. Tôi mỉm cười vẫy tay chào thân mật rồi cầm cốc trở lại với mâm rượu ốc. Vừa như chia tay Ngọc, còn mình thì vẫn ở lại, có như vậy Ngọc mới có thể thuận lợi thoát đi. Tôi cũng yên tâm hơn vì ko còn phải lo cho an nguy của Ngọc nữa. Đơn độc ko vướng bận thế này, việc tìm cách thoát thân cũng nhẹ nhàng hơn phần nào... Dù biết rằng cái nhẹ nhàng ấy chỉ có nghĩa là bớt khó khăn hơn một chút mà thôi.

- "Vẫn còn nhớ trả tiền nữa chứ!!!"

Tôi cười khở trong lòng khi Ngọc liếc xéo qua tôi, bất mãn lờ mờ xệch cổ phốt chiếc Sh ra khỏi lòng đường rồi vút đi theo đúng hướng mà tôi đã dặn. Ánh mắt của 3 tên lưu manh nhú lại theo dõi rồi giãn dần ra, đến lúc này hẳn chúng mới yên tâm rằng tôi vẫn còn lưu lại nơi đây.

1' trôi qua sau khi bóng dáng Ngọc đã khuất hẳn nơi đầu phố rẽ vào khu Hoàng Cầu.

- "Rồi, giờ thì đến bọn mày đây... "

Tôi chần chập đứng dậy, phía đối diện 1 trong 3 tên cũng đứng dậy theo. Lẽo đẽo bước lại gần khi tôi châm lửa đốt điếu thuốc.

- Có thuốc ko? Cho xin 1 điếu!!! - tên đó bước đến trước mặt tôi rồi nói.

- Có - "Định chờ bố cúi xuống lấy thuốc rồi ra đòn à." - tôi đáp rồi nhìn hắn mỉm cười cùng lúc với những phán đoán trong đầu.

- ... "Bụp" - tiếng thùm thụp phát ra khi tôi tung chân đá mạnh 1 cước vào giữa háng tên này.

- Á.. Á... Á - ĐM, đuổi theo nó!!!

Tiếng tên đầu của lòn lộn quát tháo tên còn lại đuổi theo tôi vang lên đùng nhịp với tiếng gào thét đau đớn, thể thảm của tên đùng bọn đang nằm

ôm háng giãy dựa trên vỉa hè. Tôi tranh thủ thời cơ cố gắng chạy cắt đuôi thật nhanh nhưng tên đầu cua ứng biến nhanh ko kém nên đuổi theo rất gắt. Kịp lướt qua tên đồng bọn còn lại đang loay hoay lôi chiếc xe máy ra khỏi hàng. Tôi cố chạy ngược lại với hướng ban nãy của Ngọc vì ko muốn cô nàng vướng vào chuyện nguy hiểm này. Cố gắng bứt tốc băng qua thảm cỏ phân cách giữa đường, chạy vèg ần dốc Hào Nam để ẩn mình vào mấy con ngách nhỏ tối. Từ đằng sau tên đầu cua đã đuổi tới nơi rồi. Tên đồ vật này đúng là ác thú mà... Bỗng... loá lên từ đằng sau ánh đèn xe sáng chói...

- "BỐP..." - A.. Ái...

Tôi sững người khi tên đầu cua ác thú ngã vật xuống cùng với tiếng kêu thét. Lần trước tôi đập hấn bằng cả chai rượu mà chẳng xi nhê, còn lần này... Nguyên 1 viên gạch lở phang vô đầu hấn, có cứng bằng gì thì cũng phải mềm ngay... Nhưng bất ngờ hơn cả, tác giả của pha headshot ấy... lại chính là Ngọc...

- Oh Sh*t!!! 1 tay lái xe, 1 tay đập gạch chuẩn đét. Vãi cả công phu!!! - tôi phấn khích thực sự trước pha hành động đậm chất "hành động" của Ngọc.

- Còn lắm m ồm luyện thuyên cái gì, nhanh lên xe đi nó đuổi đến nơi rồi kìa!!!

Ngọc giục giã khi từ phía bên kia đường, tên đồng bọn còn lại đang lái chiếc Ex của ngoặt qua đoạn thảm cỏ phân cách phóng tới chỗ chúng tôi. Tôi nhanh chóng giành lái vòng xe chạy ngược chiều về khu phố Hoàng Cầu. Ngọc ng ỡ sau chỉ điểm gã đầu cua đã leo lên xe cùng tên đồng bọn điên cuồng đuổi tới. Xe ga chạy trong phố với xe số thì chắc chắn bất lợi hơn rồi. Tuy nhiên khu Hoàng Cầu này chẳng khác gì "địa bàn" của tôi. Nhi ều ngã đường, nhánh phố phân nhánh rắc rối nhưng với tôi lại quá đỗi quen thuộc vì hay lảng vảng quanh khu này cùng My. Chạy lòng vòng qua vài đoạn phố phân ra nhi ều ngã, có ngõ cụt, ngõ thông cuối cùng tôi cũng cắt đuôi hoàn toàn đc 2 tên đó. Vòng vèo theo lối dẫn ra đường Tây Sơn nhận nhịp dòng xe cộ qua lại. Trong lòng tôi bấy giờ mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

- Hahaha... Vừa rồi hay thật!!! - tôi thở phào còn Ngọc lúc này lại bật cười phấn khích. Cô nàng này quả thật có chút gì đó "kinh dị".

- Cười đc mới tài... Cô cảm thấy kích thích lắm hay sao!!!

- Kích thích quá đi ấy chứ, haha... Cuộc sống có mấy khi đc chứng kiến những cảnh giống trong phim như thế đâu. Đẳng này còn là chính mình tham gia, chính mình hành động nữa. Kích thích quá ấy chứ!!!

- Hajzzz... Cô cho nó ăn nguyên viên gạch vào đầu vậy lại chẳng sướng. Còn tôi thì phải chạy học cơm ra đây.

- Hứ, là do anh cả thôi. Còn kêu ai nói 1 đấng làm 1 nẻo, trong khi chính mình lại làm như vậy.

- ... Hajzzz... Chuyện riêng của tôi nên ko muốn cô liên quan.

- Ko liên quan... Vậy mà có liên quan rồi đấy... ko có tôi khi này... chắc gì anh đã thoát êm như thế này đc.

- ... Ừm, dù sao cũng cảm ơn cô... Tôi chỉ lo cho cô nên mới làm vậy thôi. Ko ngờ là cô vẫn trở lại giúp tôi.

- - "Ào.. Ào... Ào... "

Ngọc ko nói gì nữa, im lặng nhìn tôi... Cơn mưa rào ngày mùa vô duyên vô cớ ào đến bất chợt mang theo chút hơi lạnh... Dường như làm chậm đi những nhịp tim trước đó còn đơng rộn ràng vì phấn khích...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 51

- "Lộp bộp.. Độp... Độp..." - cơn mưa rào vội vã mỗi lúc 1 nặng hạt hơn.

- Ôi trời mưa gì to thế... mưa đá thì bỏ xừ. Trong cốp có áo mưa ko? - tôi cất tiếng hỏi phá vỡ khoảng lặng hiện tại.

- Có... nhưng mà loại nhỏ thôi.

- ... Để xem nào... quanh đây... Kia r ồi... bên kia đường có chỗ bán áo mưa r ồi.

- Này... anh cần mặc thì cứ lấy mà mặc. Tôi ko mặc cũng chẳng sao!!!

- ... Lại bắt đầu giở chứng!!!... Ko mặc thì tôi mặc!!! - tôi mở cốp lấy chiếc áo mưa đơn ra r ồi làm bộ r ữ r ữ để mặc vào người.

- ... Ko chịu mặc thật à!!!

- Hây... anh đúng là đ ồhâm dở. Đừng nói chuyện ko này giờ cũng đủ ướt hết người r ồi. Mặc hay ko mặc thì cũng vậy cả thôi... Đó, anh muốn thì cứ mặc, tôi thích tắm mưa hơn.

- ... Hừ... Đi!!! - tôi đ ối lý hậm hực nhét vô chiếc áo mưa vào lại cốp. Đoạn giống giả với Ngọc nhằm gỡ gạc phần nào sĩ diện sau "bàn thua" vừa r ồi.

- ... Hì hì hì...

- ... Nãy giờ cứ tùm tùm cái gì vậy??? Dính mưa nên dây thừng kính bị "mát" à!!!

- Hà hà... tôi cười về mặt của anh khi nãy... Nhấn nhấn nhớ nhớ cam chịu, hahaha - Ngọc cười phô trương khi cả 2 dừng chờ đèn đỏ tại ngã 4 Thái Hà - lảng Hạ. Làm cho vài người dừng xe bên cạnh quay sang nhìn với ánh mắt kỳ lạ.

- ... Nào nào, be bé cái mồm thôi... Gái con đùa cười hô hô giữa đường, vô duyên!!! - tôi gằn giọng đầy nghiêm, ko cả dám nói to vì còn ái ngại cái nhìn sẫm soi, khó chịu từ những người xung quanh.

- Anh ngại đấy à??? Ngại thì vượt đi, làm gì có CA đâu, hehe

- Thanh niên lớn r ồi, phải cư xử cho nghiêm túc... Ai cũng như cô có mà thành cướp hết!!! - tôi giở giọng "tuyên giáo".

- Hê, cũng cứng đấy. Nhìn cái mặt lúng ba lúng búng vậy mà chai phết!!!

- "Brum... " - tôi chẳng thèm nói năng gì, lẳng lặng vít ga vọt đi ngay khi đèn đỏ chớm tắt, làm Ngọc chới với phải giữ chặt lấy sống áo của tôi. Quán tính kết thúc cũng là lúc cô nàng g ần như đổ ập người về phía trước.

- Này, anh định làm cái trò gì đấy??? - giọng Ngọc đột nhiên trở nên nghiêm khắc khiến tôi đôi chút bất ngờ.

- ... Trò gì??? Đèn xanh thì đi thôi chứ trò gì...

- Lần sau đừng có làm như vậy nữa!!! - vẫn cái giọng nghiêm khắc đó.

- ... - tôi chẳng biết phải nói gì để giải thích, đành nhún vai tỏ vẻ ko hiểu... Thực sự cũng thấy mình hơi quá trong hành động vừa r ồi. Không khí của cuộc nói chuyện bỗng chốc trùng xuống, nhường lại không gian cho cơn mưa rào, vẫn đang vô tình dội lên vạn vật những tinh thể ướt át, long lanh của nó.

...

- "Cạch... Roẹt" - tôi gạt chân chống rồi rút chìa khóa trả lại Ngọc khi cả 2 vào tới tầng hầm.

- ... Anh vểnh tai... - Ngọc chào tôi rồi bước về phía thang máy, vẻ mặt ko lấy gì làm vui vẻ. Tôi thở dài đồng tình với suy nghĩ: "con gái chính là loài động vật khó hiểu nhất thế gian."

- ... Đây... - tôi bước theo - ... Vừa rồi... xin lỗi cô nhé...

- ... - Ngọc nhìn tôi nhưng ko nói gì.

- ... Dù cô nghĩ thế nào thì... tôi cũng ko có ý định gì linh tinh đâu... Hajzzz... thực sự xin lỗi cô...

- Hì hì hì... lên trên nhà làm 1 tách cafe chứ!!! - Ngọc im lặng 1 hồi rồi bỗng tùm tùm cười nhẹ.

- ... Gần 10h rồi... - tôi liếc nhìn đồng hồ.

- Thành ý xin lỗi vậy đấy hả!!! - Ngọc vênh mặt kiêu kỳ, lạnh lùng quay bước ko nói gì thêm.

- "Hajzzz... cái con bé này!!!" - tôi cười khở đành leo đèo bước theo vào thang máy.

...

- "Xẹt... xẹt... "

Dòng nước máy ấm nóng xua tan đi phần nào hơi ẩm mốc meo của cơn mưa rào vừa rồi còn vương trên mái tóc. Tôi khoan thai đi lại quanh căn hộ rộng rãi trong khi Ngọc đang pha chế cafe bên ngoài phòng bếp. Căn hộ này cũng giống như chính Ngọc vậy, mặc dù đã đến đây vài lần nhưng tôi vẫn chỉ biết không gian ngoài sảnh phòng khách, bếp và phòng riêng của bọn Pop-bi. Những phòng còn lại tôi chưa bao giờ ghé mắt để ý nên cũng chẳng rõ tổng thể căn hộ này nó như thế nào, chỉ biết là rộng thênh thang

và có khá nhiều phòng. Định thì bước ra phòng khách uống cho xong tách cafe rồi về thì bỗng cánh cửa của căn phòng bên cạnh động đập hé mở khi tôi bước qua, ánh sáng hắt ra từ bên trong. Không hẳn là tò mò, cũng chẳng phải táy máy, theo thói quen ngăn nắp tôi thò tay vào để tắt đèn thì... Cả 1 không gian đầy màu sắc hiện ra trước mắt. Khắp căn phòng treo la liệt những bức ảnh to nhỏ rục rịch có, chi tiết sâu có, sáng tạo có, chân thực có... Những bức ảnh chụp thiên nhiên phóng to sống động như những khung cửa sổ nhìn ra không gian của đời thực. Những bức ảnh chân dung người già, trẻ nhỏ, trung niên... ẩn hiện trong các khung tranh nhỏ hơn bên cạnh chiếc giá để la liệt ống lens và 1 chiếc "súng" dslr mang hiệu canon... Không ngờ rằng Ngọc còn có niềm đam mê chụp ảnh như vậy...

- Cafe!!! - tiếng Ngọc vang lên bên cạnh khi tôi đang mãi ngắm nhìn bức ảnh 1 bà cụ già ngẩng nhóm bếp với đứa cháu đang cầm chiếc quạt nan để quạt cho bà.

- Oh... tất cả ảnh ở đây đều là ảnh cô chụp hết đấy à? - tôi đón lấy tách cafe Ngọc vừa pha và hỏi.

- Ừm... Anh thấy thế nào?

- Đẹp... và đáng giá!!!

- Tại sao lại đáng giá???

- Nếu tôi có đủ những bức tranh nghệ thuật phủ kín khắp căn phòng rộng lớn thế này thì chắc chắn là tôi nâng niu chúng lắm. Thứ lưu giữ khoảnh khắc bao giờ cũng là thứ tài sản quý giá.

- ... Ừm... Anh nói đúng đấy, căn phòng này và phòng của bọn Pop-bi là 2 nơi đáng giá trong căn hộ này.

- Còn phòng của cô???

- Hây, phòng của tôi thì phải để người khác định giá mới chính xác... Cafe thế nào?

- ... Được... 2 con Pop-bi vừa dậy chơi, giờ lại nằm ôm nhau ngủ khì r ã. - tôi cười nhẹ nhìn dáng ngủ cuộn tròn như nắm cơm của bọn Pop-bi.

- Sáng nay mà tôi ko mời cô ăn bánh thì chắc cô cũng chẳng nhớ đến tôi khi sang Úc đâu nhỉ, hê!!!

- Oh, có khi quên luôn ấy chứ, cơ mà anh lỳ lợm quá nên hn đành miễn cưỡng... hẹn anh, hihi.

- Ăn no đầy đà xong nguẩy đuôi, với cô thì tôi cũng ko lạ nữa r ã, hehe.

- Tôi là vậy đấy, có cơ hội tội gì ko lợi dụng chứ, hehe... Hây, đùa anh thôi, hn mà anh ko qua thì tôi cũng định mời anh đến buổi liên hoan ở lớp võ. Hay là... hôm ấy anh lại đến nhà... Đến đi!!!

- Đã nói là ko đi r ã mà... Tôi mà đi thì thế nào cũng có người kém vui.

- Ai?? Ai mà lại kém vui vì anh??? A... À... con bé ny của anh ấy à!!! Nhưng mà tôi đâu có mời nó đâu, tôi chỉ mời 1 số người thân quen thôi.

- Yêu nào mà yêu, em gái tôi đấy!!!

- Xùy, anh trai em gái mà lại như vậy á???

- Tùy cô nghĩ thế nào thì nghĩ... Thế hôm đấy có mời cái ông Thiên gì gì đó đi ko???

- Anh Thiên á, có chứ, anh ấy cũng là bạn tôi mà.

- Đấy đấy, hê hê. Người ko vui xuất hiện.

- Nghĩa là sao??? Anh cứ nói lấp lửng nãy giờ tôi chẳng hiểu gì cả.

- Ko phải cô ko biết cái ông Thiên ấy cũng thích cô đấy chứ???

- Oh... đúng là... hình như có như vậy thật!!!

- Đấy!!!

- Đấy cái gì, nói rõ ra xem nào??? - Ngọc bắt đầu tỏ vẻ bất nhẫn nhưng tôi thì cứ thủng thẳng "bóc hành" vấn đề

- Thì là đấy chứ sao. Ông ấy thích cô, lại tưởng tôi muốn tán tỉnh cô, hê hê. Thế là hẳn học với tôi suốt cả mấy tháng trời tôi học ở đó.

- Thật vậy ư??? - Ngọc tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Chẳng rõ cô ngốc thật hay ngốc giả nhưng sự thật là như vậy đấy!!!

- Anh nói vậy là có ý gì??? Tôi ko biết nên mới hỏi cho rõ, việc gì phải giả vờ anh chứ!!!

- (Nhún vai) Tôi cũng có ý gì đâu, cô đừng nhạy cảm quá... Ờ, mà biết ông ấy thích mình vậy sao cô ko tỏ thái độ gì??? Đừng ý hoặc là từ chối, hay là... lấp lửng chẳng hạn!!!

- Hừ... Hn anh đá xoáy tôi hơi nhiều đấy. Thực ra tôi cũng đã từ chối rồi, anh ấy sau đó cũng ko nhắc lại chuyện này thêm lần nào nữa mặc dù thỉnh thoảng vẫn rủ tôi ăn uống, xem phim. Có lẽ do hiểu phần nào tính tôi nên cũng ko dám lấn tới.

- Biết vậy là tốt, đàn ông phải biết co giãn. Chăm lên được thì cũng đặt xuống đc...

- Hừ, tinh vi!!!

- ... Vứt đi cũng đc... .. Á.. Á... Ồi... - tôi vừa nhỏ giọng troll Ngọc thì ngay lập tức lãnh trọn vài cú đâm ruồi trâu của cô nàng vào lưng. Tán tếu với tôi lâu ngày, xem ra độ "tỉnh" của Ngọc cũng ngày 1 gia tăng thì phải.

10 rưỡi tối sau khi Ngọc đã lưu đầy đủ nick chat, face và skype, tôi liền bị cô nàng "đuôi" về với 2 chai rượu ngoại trên tay. Toàn loại rượu đắt tiền nên tôi ko muốn nhưng vì bị "ép buộc" với lý do phải cầm mới cho đi nhờ thang máy nên tôi đành "miễn cưỡng" 2 tay ôm 2 "cục nợ" mà tức tưởi ra về

- Hẹn ngày gặp lại!!!

Ngọc vẫy vẫy tay mỉm cười chào tôi, nụ cười tươi rạng ngời trên khuôn mặt xinh đẹp và kiêu kỳ. Ánh mắt chỉ khẽ lướt qua khi quay lại nhưng đủ để tôi kịp ghi nhớ lấy khoảnh khắc ấy trước khi cửa thang máy khép lại...

"Tạm biệt nhé, "cục nợ" ti ền kiếp!!!"

Vài ngày sau, ku Hải là người đầu tiên đc tôi thông báo chỗ ở mới, chuyện bu ồm giữa tôi và Xuân sau đó cũng đến tai a.Mạnh, a.Dũng. Các anh cũng chẳng hỏi gì nhiều mà chỉ kéo tôi đi nhậu, nói những chuyện vui, chuyện làm ăn hiện tại và tương lai sau này cho khuây khỏa tâm trạng. 1 chút mặc cảm "vô tội" khi tôi cười khở

- 2 anh ko hỏi em sự thật chuyện đó là như thế nào à?

Đáp lại là cái vờ vai của a.Dũng, còn a.Mạnh thì chỉ nói

- Bọn anh ko cần hỏi vì bọn anh biết chú là người thế nào. Nếu anh mà lại hỏi chú chuyện này thì chính bản thân anh phải xem lại con người và bạn bè của mình trước đã!!!

My và Ly sau đó cũng biết chuyện, cũng khỏi phải nói là 2 đứa nó sốc thế nào khi chứng kiến 1 tình bạn đong đầy, đẹp đẽ trong suốt 2 năm qua bị hất đổ chỉ vì 1 con đàn bà.

- Mẹ nó, em muốn xử con đĩ đó, nghe thằng Hải kể mà tức quá!!! - My nói trong giận dữ, cái Ly thì bình tĩnh hơn với ý định tìm cách "úp sọt" con Trinh 1 mẻ, lấy chứng cứ về để thằng Xuân mở mắt. Ý kiến của Ly cũng ko t ỏi vì trước đó tôi cũng đã định nhờ a.Mạnh, a.Dũng cho người theo dõi con Trinh. Nhưng sau khi nói chuyện thì a.Mạnh khuyên.

- Chuyện vặt này thì dễ thôi nhưng ko việc gì phải làm như vậy. Thằng Xuân nó nghĩ về chú như thế thì tự nó phải có trách nhiệm tìm hiểu sự thật và xin lỗi chú, nếu vẫn còn muốn làm bạn với chú. Chỉ vì 1 con phò mà đã

xốc nổi với bạn thân của mình như vậy, nếu nó kịp nhận ra thì coi như đây là bài học cho nó về độ tỉnh cũng như là lòng tin sau này!!!

Ngẫm ra lời a.Mạnh nói ko phải là ko có lý, tôi nóng vội trong việc tìm cách chứng minh sự trong sạch của mình nhưng có khi tác dụng lại ko mạnh bằng việc để tự thẳng Xuân tìm ra sự thật, tự nó trải qua, tự nó thấm nhuần những gì nó đã đánh mất, vì chính sai lầm trong việc lựa chọn, sai lầm trong việc đặt gửi niềm tin. Thuốc đắng già tật, hy vọng đây cũng sẽ như 1 liều thuốc cần thiết có thể chữa lành đc những vết thương âm ỉ đang mang trong lòng Xuân.

Giữa tháng 8, 1 năm học nữa lại chính thức bắt đầu, năm thứ 3 đh. Thời gian quả là bóng câu qua cửa, mới ngày nào còn bỡ ngỡ trước cái bề thế của từng khu giảng đường, ngô nghê đi tìm phòng học của từng môn. Vậy mà hiện tại nhìn ai cũng thấy vỡ vạc, trưởng thành hơn rất nhiều. Tập thể lớp tụ lại thành từng nhóm sau gần 2 tháng nghỉ hè, bàn luận, tán tếu mọi chủ đề, mọi câu chuyện trên trời dưới biển, vẫn như mọi ngày như bao ngày khác trong 2 năm học trước. Duy chỉ có 1 điều khác biệt, đó là tôi và Xuân ko còn là 1 cặp mỗi khi đến trường, mỗi khi tụ tập đàn đúm, mỗi khi hò nhau ra căng tin, trà đá hay là những khi tan trường. Và trong 1 tập thể lớp học vốn vẹn có vài chục con người, ngày nào cũng chạm mặt, tiếp xúc với nhau thì việc nhận ra điều khác biệt ấy chỉ là sớm hay muộn.

Sớm nhất chính là Trà, với sự tinh ý của Trà thì việc nhận ra mối rạn nứt giữa tôi và Xuân ko có gì là khó khăn. Sau đó là hội Thảo trưởng, Phong - Hùng - Kiên và Hằng, có lẽ cũng ko cần bàn nhiều về độ sốc của những người bạn này khi phong thanh biết về biến cố tình bạn của chúng tôi. Chỉ có điều ngạc nhiên là họ vẫn đối xử với tôi giống như những gì mà trước đó họ vẫn giành cho tôi. Vẫn những nụ cười, những cái vỗ vai vỗ vạt, những cuộc nói chuyện, tán tếu, những tin nhắn, cuộc gọi rủ rê đi ăn uống, đá bóng. Và hầu hết những vụ nào mà tôi tham gia thì ko có Xuân và ngược lại. Hiếm hoi lắm có những cuộc hẹn đc Hằng hoặc Trà "thiết kê" thì nể cái "uy" của 2 người mà 2 đưa tôi mới chạm mặt nhau. Tuy nhiên những lần như vậy thường làm cho không khí của những buổi gặp, cuộc

nhậ nhật đi khá nhi ều. Cái vị nhậ này nó ko chỉ đến từ mình tôi và Xuân mà nó đến cả từ nỗi buồn và thất vọng khi những người bạn còn lại ko thể giúp cho tình trạng giữa 2 chúng tôi khá hơn. Cảm giác cái vòng tình bạn bền chặt suốt 2 năm qua giữa mọi người, giờ mất đi 1 mối nối quan trọng, 1 cảm giác ko dễ gì để có thể tiếp nhận... Dù vậy thì trong lòng tôi vẫn cảm thấy đc an ủi phần nào bởi cái cách họ đối xử với tôi sau khi biết chuyện này. Bản thân tôi đối với họ, có lẽ vẫn có 1 chỗ đứng vững chắc mang tên lòng tin. Vì vậy mà trong mắt họ, có lẽ tôi vẫn đc nhìn nhận như 1 người bạn tốt thực sự.

Đó là tất cả những gì tôi cần và thực sự thì... cũng chỉ có bấy nhiêu đó mà thôi. Trong 1 tập thể lớp, bạn có thể chơi với nhiều người nhưng ko thể chơi với tất cả. Và trong những người chơi cùng ấy, chỉ có 1 số trở thành bạn thân thực sự. Số còn lại - 1 phần lớn còn lại của lớp hướng về tôi bằng ánh mắt nghi kỵ, ngờ vực, cảnh giác... thậm chí còn có chút gì đó của sự coi thường và khinh ghét. Ngụ ngôn tin lộ ra chắc chắn ko phải từ Xuân hay bất kỳ ai đó trong nhóm bạn thân của tôi mà nó đến từ... con Trinh - vắng lại là nó. Chính xác hơn thì là từ 1 đũa cùng khoa tôi có chơi với con Trinh và bằng cách này hay cách khác nó tiếp tục đc truyền tải đến tai tập thể lớp tôi theo đúng cách thức "3 sao 7 bản". Nhóm bạn thân đứng ra bảo vệ tôi, giải trình trước mọi cuộc bàn tán sau lưng hay trước mặt. Tuy nhiên với chính bản thân tôi, lại rất bình thản đối diện với những cái nhìn và những lời nói ấy. Đơn giản vì đối với tôi họ ko quá quan trọng, có thì tốt, ko có cũng chẳng sao. Sau chuyện này cũng là cơ hội để tôi nhìn nhận lại ai mới đáng giao du, ai mới là bạn thật sự.

Cuộc sống của tôi những ngày sau đó trôi d ần theo những dòng chảy khác xưa. Thua lỗ trong kinh doanh, thất bại trong việc khẳng định niềm tin và mất mát về tình bạn nhưng bù lại tôi có nhiều thời gian hơn để tiếp xúc, làm quen và tìm hiểu thêm những đi ều mới, những đam mê mới như trò buôn ti ền trên mạng chẳng hạn, hay như cỗ phiếu chứng khoán, nhà đất bds, oto và tất nhiên là cả võ thuật nữa. Tôi mua thêm về 1 bao cát để tập đấm đá hàng ngày, nghĩ về chuyện thất thế trước thằng đầu cua mà tôi càng thêm quyết tâm gia tăng thể lực và kỹ thuật của mình. 1 đi ều thú vị nữa trong cuộc sống của tôi là có thêm 1 người bạn xa xuất hiện quanh mình mỗi ngày. Ko ai khác, đó chính là Ngọc. Tính đến lúc này thì Ngọc

mới chỉ sang Úc đc gần 1 tuần. Chúng tôi thường "gặp" nhau trên skype và face, ngày đầu tiên sang đó cô nàng đã í ới bằng bức ảnh chụp cùng với tuyết và khoe với tôi rằng chụp và up bức ảnh đó lên face chính là việc đầu tiên cô nàng nghĩ đến chứ ko phải việc nhập học. Thêm 1 câu cảm thán thể hiện sự tiếc nuối khi ngồi trên máy bay mới kịp nhớ ra... chưa hỏi lý do vì sao... tôi lại có xích mích với bọn đầu cua lầ trước...

- Ờo, quên mất chưa kịp hỏi anh. Giờ sang đây rồi mới nhớ nên hỏi lại, hi.

- Thế thì quên luôn đi nhé!!!

- Trả lời đi mà, năn nỉ đó...

- Ờ... mà sao bên đó giờ lại có tuyết vậy? - tôi trống lảng.

- Giờ bên này đang là cuối đông, thời tiết hơi lệch 1 chút. May mà tôi vẫn sang kịp khi còn có tuyết!!!

- Thời tiết ẩm ương vậy... hợp với cô đấy

- Chít giờ, coi chừng cái mu bàn chân của anh đấy!!! ... Hi, nhớ lại chuyện hôm nọ vẫn thấy kích thích!!!

- Lạ h ần, có mỗi vậy mà âm ỉ lâu dữ!!!

- Chứ sao!!! Nhớ lại lúc đó dân 2 bên đường đổ xô ra ngó, gúm thiệt!!!

- Chụ, lúc đó mãi lái nên tôi chả để ý... Cơ mà dân xem đông lắm à?

- Đông!!! Như quân Nguyên vậy, nghĩ mà lại thấy kích thích ^^

- May vãi!!! Bọn kia mà khôn ra, hô ản cướp cái thì chắc dân họ quai nh ần mình chứ chẳng chơi.

- Xùy... anh toàn lo hã... Ờ... mà biết đâu thế thật nhỉ!!!

- Chứ sao nữa, cơ mà cũng may là ko phải ai cũng thông minh đc như tôi, hà hà.

- Xì... tỉnh vi ít thôi... Hajzzz, thôi tôi đi ngủ đây, mai phải qua trường r ồi.

- Mới có 9h mà... Ngủ sớm vậy?

- Bên này là hơn 12h r ồi đó, chênh lệch múi giờ nên vẫn còn thức nhong nhan đây.

- Uh, vậy ngủ đi, bye!!!

- Mai gặp lại giờ này nhé. BB!!!

Vậy là ngày nào cũng t ần 8h tối, tôi lại gác mọi chuyện để giành nửa tiếng chat với Ngọc. Có lẽ do tâm lý của người mới xa quê, thêm đc nghe giọng đ ồng hương nên Ngọc có vẻ rất chờ đợi nửa tiếng chat này. Tôi hỏi Ngọc vì sao ko chat cùng những người bạn khác thì cô nàng thật thà rằng có chat với họ nhưng giờ giấc lung tung, ko cố định nên câu chuyện thường nhạt gừng. Còn chat với tôi có tính định kỳ, thường nhật nên dần dần nó trở thành 1 trong những giờ G trong ngày của Ngọc.

Tuy nhiên giờ G này nhanh chóng bị thay đổi vì chỉ nửa tháng sau đó, tức là đầu tháng 9 thì tôi xin đc việc làm thêm. Đó là làm nhân viên bàn cho 1 quán karaoke ở gần phố Huế. 1 chút tặc lười vì cái quán này chính là quán mà năm ngoái tôi và Xuân từng vào cùng đám bạn của con Trinh. Cơ mà hình như đây ko phải quán quen của bọn nó vì những lần sau bọn nó thường hẹn nhau ra 1 quán khác ở chùa Láng.

Nói về công việc này thì cũng chẳng có gì đáng kể, kinh nghiệm từng làm ở bar giúp tôi nhanh chóng tiếp cận với cách làm việc cũng như "văn hóa" ở những môi trường thế này. Việc nhớ tên rượu, bia cũng như từng loại đồ dẫn đi kèm tương đối đơn giản nên việc còn lại chỉ là dọn bàn và bê đồ. Thời gian làm việc thường từ 6h chiều đến 1h đêm. Chính đi ầu này khiến cho khoảng giờ G kia phải đi ầu chính từ 8h tối sang... 2h sáng (5h

sáng bên Úc) để tôi và Ngọc có thể nối tiếp thói quen thường nhật của mình.

Nếu như ở quán bar trước tôi thường xuyên phải tiếp xúc với đám gay, bựa. Thì ở quán karaoke việc chạm mặt với khách say là đi đâu hầu như ngày nào cũng gặp phải. Có cả nam cả nữ và mỗi người khi say thì cũng khác nhau, có người khóc, có kẻ chửi. Làm đc 3 tháng ở đây, tôi cũng dần quen hơn những câu chửi từ trên trời rơi xuống của những khách say này. Cũng có đôi khi vướng phải những ông khách quái chiêu, hách dịch, quá đáng quá thì phải cố nuốt cục tức, chời bài nhấn nhin lui ra để cho đám quản lý vào giải quyết. Nguyên tắc làm nhân viên trong môi trường này bao giờ cũng vậy. Khách hàng là thượng đế, đã nói là cấm có sai. Nếu sai thì xem lại đi đâu trên, còn sai quá... thì đám bảo kê sẽ giải quyết. Và cái nguyên tắc đó có lẽ sẽ vẫn áp dụng đối với tôi cho tới 1 ngày...

- Lên phòng 3B1 dọn bàn nhé, khách đặt trước, anh ghi hết r ồi đấy!!!

Anh quản lý nói với tôi và 1 đưa nhân viên nữa. 2 thằng cùng lên dọn theo như yêu cầu, công việc quen thuộc ngày qua ngày nên chẳng mấy chốc bia rượu, hoa quả đã đc dọn ra. Chỉ còn chờ khách đến có yêu cầu gì thì tiếp nhận để dọn ra tiếp.

- Lên phòng nào đấy mà?

- 3B1 thì phải...

- Mẹ đã bảo đặt trước quán kia r ồi thì ko đặt, giờ đông quá lại phải text sang đây!!!

Giọng nói rôm rả của 1 loạt nam thanh, nữ tú vang lên. Nhuộm nhậm bước vào căn phòng đã đc định sẵn, nơi tôi và thằng đ ồng nghiệp đang chờ để đưa bàn cho khách.

- Hn ăn bao nhiêu mà khao vậy ông??

- Hơn mọi lần 1 chút!!!

Giọng trả lời là 1 giọng nói quen thuộc vang lên ở ngay sau lưng tôi...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 52

- Anh chị có dùng thêm gì ko ạ?

Thằng đ ồng nghiệp đ ỏm đ ỏm hỏi trong khi tôi bình thản đón nhận ánh mắt ngạc nhiên đến từ Xuân, con Trinh và 1 vài đ ứa nữa trong nhóm trước đây đã từng biết tôi qua đôi ba lần đi hát, đi bar cùng nhau. 1 vài cái đ ứa mắt, vài cái hát cảm, râm ran xuất hiện đ ầu đ ỏ những tiếng xì x ầm to nhỏ... Tôi chẳng tỏ thái đ ộ gì, vẫn đi êm nhiên trước sự hần học đ ần lộ ra trong ánh mắt những đ ứa này. Về mặt thờ ơ, lạnh tanh hướng về phía Xuân và con Trinh trong khi chờ đ ợi thằng đ ồng nghiệp tích menu. Con Trinh lộ rõ vẻ khó chịu và tức tối còn thằng Xuân thì quay đi nơi khác sau vài giây chạm mặt tôi... Có thể nó đang khó nghĩ, cũng có thể là nó quá bất ngờ khi phải đ ối diện với tôi trong hoàn cảnh thế này...

- Anh quen bọn khách này hay sao mà em thấy vài đ ứa cứ xì x ầm nhìn anh??? - thằng đ ồng nghiệp hỏi tôi khi cả 2 xuống qu ầy đ ể mang thêm đ ồ lên phòng.

- Biết thôi chứ ko quen, mày mang mấy thứ này lên trước đi, rượu đ ể anh mang lên sau.

- Bụp.. Bụp... Chát.. Chát... Xịch... - bê mâm rượu và ly cốc lên phòng, nhạc lúc này đã đ ể mở to xập xình còn đ ám lâu la thì đ ang í ới chúc tụng và tranh nhau lượt hát. Tôi l ặng l ặng bày biện mọi thứ ra bàn, đ úng lúc vừa bê khay mâm bước đi thì 1 thằng búi tóc đ ười ngựa ng ẩ cạnh Xuân rút ra tờ 100k ném về phía tôi rồi nói...

- Này, bo!!!

- ... - tôi im lặng ko đáp.

- Tiền bo đây, cầm lấy đi!!! - thằng đó nói tiếp kèm theo nụ cười nhếch mép đầy khiêu khích. Vài đứa trong bọn bắt đầu nhìn tôi trông trọc như thể chờ đợi kết quả từ trò vui mà bọn chúng vừa bày ra.

- Cảm ơn anh!!! - hiểu rõ trò bẩn của bọn này nên tôi vẫn đi êm nhiên, đi từ tiền lại phía thằng đuôi ngựa. Trong khi Xuân quay mặt nhìn về nơi khác.

- Sao!!! Chê ít à!!! - dứt lời thằng đuôi ngựa rút thêm 1 tờ 100k nữa... bóp nhàu, rồi vẫn động tác cũ ném về phía tôi.

- Hí hí, sao hn sộp thế!!! - vài đứa trong bọn cười rộ lên, con Trinh ngồi cạnh Xuân nhìn tôi đầy hả hê. Còn thằng Xuân thì cầm lấy chai bia vừa mở tu liền 1 hơi.

- Bạn luôn giàu lòng nhân ái mà. Ra đường lúc nào chẳng để riêng ít tiền để bố thí cho ăn xin, ăn mày, hê hê hê. - Hố hố, thằng này hn bệnh cmnr, hố hố hố - thằng đuôi ngựa vừa dứt lời thì cả đám hùa nhau cười hèn hêch. Ko quên ném về phía tôi những cái liếc mắt mỉa mai, khiêu khích.

- Có cần thêm gì thì các anh chị cứ gọi!!!

Tôi vẫn giữ thái độ lạnh tanh, đi êm đềm trả lời cho hết thủ tục. Nếu nói tôi ko tức giận thì hoàn toàn ko phải, nhưng làm việc trong cái môi trường này. Hàng ngày tiếp xúc với đủ mọi thành phần từ tri thức tới bậu xậu cho đến... chí phèo... Thì dù có cố hay ko, độ tĩnh và sự nhẫn nhịn của bất kỳ nhân viên nào theo thời gian cũng tự động tăng lên như 1 dạng đề kháng của tâm lý. Chỉ cần học cách để ngoài tai, coi như chó sủa, mèo gào. Nhẫn nhịn cho đến lúc rời đi thì những âm thanh ấy sẽ chẳng còn đọng lại đc trong đầu là bao nữa... Tất nhiên đó là với những khách hàng bình thường, những con người hoàn toàn xa lạ. Còn với những kẻ đã biết 1 chút về bản thân và hoàn cảnh của tôi, thì mọi chuyện ko còn đơn giản chỉ là nhẫn nhịn và bỏ ngoài tai như mọi lần nữa...

- Này, đứng lại đã!!! - thằng đuôi ngựa đưa tay vẫy vẫy, gọi giật lại khi tôi vừa quay người bước đi

- Anh cần dùng thêm gì ạ!!!

- Cần lấy tiền!!! - vừa nói nó vừa hẩy 2 tờ 100k xuống nền nhà.

- Cảm ơn anh, tôi làm ở đây chỉ ăn lương từ...

- Bảo mày cần lấy tiền thì mày cần lấy!!!

- ... - tôi im lặng coi như chó sủa.

- Mày khinh tao...??? Tao hỏi lại lần cuối, mày có cần hay ko???

- ... Cần gì thêm các anh chị cứ gọi!!!

- ĐMM tao cho mày ra khỏi cửa đây!!! - 1 thằng gầy như nghiện, xăm trổ nơi bả vai nhảy ra từ phía bên cạnh chặn hướng đi của tôi.

- Thế là nó khinh tao có phải ko bọn mày??? - thằng đuôi ngựa làm bộ quay sang hỏi những đứa còn lại.

- Nó khinh mày ra mặt thế còn gì... Oánh bỏ mẹ nó đê!!! - 1 con phò chó đú động cõn.

- Đúng rồi, phang chết cmn đê... - lũ còn lại bỏ cả hát hò nhao nhao chửi hòa theo.

- ĐM, loại đi cướp sái lol mà còn bày đặt thanh cao... - 1 con nữa ngẩng cạnh con Trinh vén mở chửi đổng, hẳn là bọn này đã biết rõ chuyện của tôi qua lời đơm đặt từ con Trinh. Cùng lúc đó thì thằng Xuân đã uống đến chai thứ 2.

- Mong các anh chị tôn trọng nhân viên, có điều gì phàn nàn thì có thể phản ánh lại với quản lý. - tôi cố gắng nhẫn nhịn hết mức có thể, vẫn ôn tồn để khỏi đưa cơ thể hành động theo ý muốn đang giãy giụa trong lòng.

- Hây, ĐM mà y thì có cái đéo gì mà phải tôn trọng, loại định cướp vợ bạn như mà y còn đéo bằng cả con chó. Cúi xuống nhặt tiền rồi cúi xuống nhà đi. ĐMM!!! - thằng đuôi ngựa gằn to giọng.

- ... Thôi đi, bọn mà y đến đây để hát hay là để gây chuyện hả... - thằng Xuân sau khi tu hết chai bia thứ 2, lúc này mới lên tiếng.

- Anh...!!! - con Trinh ngồi bên cạnh giật giật cánh tay Xuân.

- Tôi đã nói rồi, có gì ko vừa lòng... - tôi nhấn nạt cất tiếng.

- ĐM mà y ko nghe thấy gì sao hả thằng chó... Con mẹ mà y ko dạy đc mà y... - "BUP!!!"

Tất cả những cá thể tồn tại trong căn phòng này ngoại trừ tôi, đều ko kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra trong 1 phần giây vừa rồi. Chỉ biết rằng thằng còm nhom xăm chỗ sau câu chửi dở miệng thì cả người hất ngược đầu, ngã về phía sau nằm im thín thít vô thanh, vô ảnh.

- ĐMM... "Xoảng!!!"

Thằng đuôi ngựa nhận biết tình hình sớm nhất, ném ngay chai bia về phía tôi trúng vô tường rồi cùng 2 thằng còn lại trong đám (ngoại trừ Xuân) nhảy xổ đến chỗ tôi. Mặc dù có tới 3 thằng nhưng bọn này vẫn chỉ là hạng ăn chơi, đua đòi, đú đờn. Chỉ qua 1 vài bước di chuyển linh hoạt tôi đã cắt lia đc đội hình tùm tùm của chúng để đánh lẻ từng thằng. Cứ 2, 3 pha tránh đòn lại đi kèm với 1 cú đánh phản công, chưa đầy 1' tôi đã ép ngược đánh cho cả bọn ngã dúm dúm. Thằng Xuân lúc này vẫn đi kèm nhìn mặt kệ con Trinh cùng đám 4, 5 đứa con gái còn lại gào thét, chửi rủa.

- ... "Cạch!!!" ...

Tôi vừa dừng tay định trở xuống nhà thì cánh cửa phòng lập tức mở toang. 4 tên bảo kê quán ập vào, nhìn quanh khắp 1 lượt rồi chẳng nói chẳng rằng lao vào áp sát tôi. Không gian hẹp cùng bất lợi về số lượng, phần nào đó vì quá bất ngờ trước sự xuất hiện và hành động của hội bảo kê nên tôi chẳng thể làm gì hơn ngoài những pha đánh trả yếu thế. Sau hơn

nửa phút chống cự, rốt cuộc tôi cũng bị chúng vây công cho tối tăm mặt mũi.

- Dừng lại, ko đánh nữa... Ko đánh nữa, chết người bây giờ... - tôi dù toàn thân bầm dập đến tê người nhưng vẫn loáng thoáng nghe đc đâu đó 1 giọng can ngăn quen thuộc. Mà ở trong phòng này chắc chỉ có mỗi thằng Xuân chứ ko còn ai khác.

- Bắt nó lại, giải lên đên tội đánh người đi... Cho nó tù một gông luôn. - đấm con gái lâu la bắt đầu nhao nhao...

- Đánh thế đủ rồi, đưa nó xuống nhà đi. - 1 tên trong hội bảo kê ra lệnh.

- Ko bắt nó lại à... gô cổ nó lại... Để đấy bọn tao sẽ kiện cho nó phải ngồi tù... - mấy thằng lúc này còn bị tôi đánh bầm dập, nay bắt đầu mạnh mẽ trở lại.

- Bọn mày im hết đi... toàn gây chuyện đâu đâu... Việc này đến đây thôi mấy anh ạ, lỗi đến từ cả 2 phía nên coi như cho qua đi... - Xuân gằn giọng đấm bản mình rồi quay lại nói với hội bảo kê.

- Mẹ mày, bọn tao làm vậy cũng vì mày với cái Trinh...

- Tao đéo khiến, mẹ chúng mày làm như tao là bù nhìn à!!! - Xuân đùng đùng quát.

- Anh chị nào muốn kiện cáo gì thì lát xuống gặp chủ quán nhé. Chủ quán sẽ theo tới cùng, còn các anh chị đã có "lời đi" thì sẽ phải có "lời lại", ko phải thích nói gì thì nói đâu. Suy nghĩ cho kỹ ko sau này lại kêu bọn này ko nhắc nhở... .. Đi thôi bọn mày, đưa thằng này xuống.

Tên bảo kê làm động thái dần khiến cả lũ lâu lâu bâu câm lặng, ko 1 tiếng ho he dám ý kiến. Dù gì thì việc người ngoài động chạm tới nhân viên cũng coi như đã dính líu 1 phần tới chủ quán. Chủ quán có thể xử lý nội bộ nhân viên của mình như cách mà hội bảo kê đã làm với tôi. Nhưng tuyệt nhiên họ sẽ hạn chế hết mức có thể việc để người ngoài tham gia vào việc xử lý của họ.

Tôi bị trừ lương tháng và nhận trap đũa việc ngay sau ngày hôm ấy. Những vết thương nhức nhối trên khắp cơ thể và quanh vùng mặt sau vụ ẩu đả khiến tôi phải nghỉ học cả 1 tuần sau đó. 1 tuần trôi qua với những suy nghĩ còn vương trong đầu về Xuân, ko phải là vì ấn tượng còn lại của vụ ẩu đả, mà là vì thái độ của Xuân. Nó giúp tôi có thêm hy vọng rằng vào 1 thời điểm thích hợp nào đó, chúng tôi sẽ cởi bỏ được mọi hiểu lầm để trở lại là những người bạn tốt của nhau. Thăng ku Hải chắc hẳn nghe đc tin từ Xuân nên cùng a.Mạnh đến thăm. Câu chuyện chẳng có gì ngoài bài "tường thuật" của tôi, chỉ đến khi ku Hải bỏ ra ngoài đi chợ thì a.Mạnh mới bắt đầu kể đến những chuyện khác.

- Chú còn nhớ bọn lần trước "phục" thăng Dũng ở Bar chứ???

- Có, làm sao mà quên đc hả anh!!!

- Anh sắp tìm đc tung tích bọn này r ã!!!

- Bọn anh vẫn tìm từ đó đến giờ à, 1 năm r ã chứ có ít đâu!!!

- Ủ, ban đầu cứ nghĩ đơn giản nhưng ko ngờ bọn này nó ẩn kín đến thế.

- Thế nào hả anh???

- Bọn này chuyên qua lại 1 vài băng nhóm ở miền Trung liên quan với Campuchia để bảo kê cờ bạc và 1 số "ngành nghề" khác.

- Vậy ạ, sao nghe giọng bọn nó ko giống người m.Trung lắm.

- Cái này chỉ là tiểu tiết thôi, ngu ãn tin của anh thì ko thể sai đc. Bắt mạch đc bọn này ở m.Trung r ã nhưng muốn xử chúng nó ngay trên địa bàn của nó là việc ko phải dễ.

- Vậy thì khỏi làm nữa, trả thù chúng nó thì có đc lợi lộc gì ko mà bọn anh phải theo đến cùng như vậy!!!

- Chú đúng là... ko phải bọn anh nên ko hiểu... Nói chung với bọn anh ngoài ti ền ra, vẫn còn những thứ khác c ần phải "sòng phẳng" với nhau. Dù là 1 cắc cũng phải tính toán cho đủ, ko thừa ko thiếu 1 phân.

- Anh này, thằng đ ầu cua đ ầu trùm của bọn ấy đấy, anh còn nhớ ko??? Cách đây 4 tháng em thấy nó lảng vảng ngoài này cùng 2 thằng khác anh ạ!!!

- Thật ko!!! - a.Mạnh tỏ vẻ khá sốt sắng.

- Thật mà, bọn nó lảng vảng ở khu Hoàng C ầu anh ạ. Nó đi cùng 2 thằng lạ mặt nữa em ko biết. - tôi ko muốn nói ra việc chạm trán với tên đ ầu cua vì sợ a.Mạnh lại trách.

- H ầy, sao chú ko nói cho anh biết sớm, 4 tháng à... Ừm, nếu truy đc đường đi nước bước của bọn này ngoài m.Bắc này là tốt nhất. Thôi đc r ồi, cứ biết vậy đi đã.

1 tháng nữa trôi qua kết thúc kỳ 1 năm 3 cũng là lúc 1 cái tết nữa lại đến. Tịch mịch, cô đơn và thấu hiểu dòng chảy thời gian là những gì tôi cảm nhận đc ở cái tết năm nay. Vẫn lên phòng trọ sớm, vẫn qua nhà My ăn bữa cơm gia đình đ ầu năm nhưng v ềđến căn phòng trọ lại thui thủi 1 thân 1m với vài món nhậu và 2 chai rượu ngoại của Ngọc. Nhắc đến Ngọc mới thấy may mắn vì 1 ni ệm an ủi tuy ko lớn v ềmặt định lượng thời gian nhưng lại lớn ở cái cách thức mà Ngọc làm nó cho tôi. Tết này Ngọc ko v ề vì muốn ăn 1 cái tết hiếm hoi bên Úc. Thành ra chúng tôi vẫn chỉ có thể "gặp" nhau trên skype và face, Ngọc chủ động gia tăng giờ G lên gấp 2 l ần, nghĩa là 1 tiếng thay vì nửa tiếng như trước sau khi nghe tôi tâm sự v ềnỗi cô đơn đang phải gặm nhấm. Những tâm sự mà theo Ngọc là đi ều hiếm hoi vì trước đây tôi chưa bao giờ mang những tâm sự nhi ều dấu cảm thán để nói với Ngọc. Nhìn những tấm ảnh chụp v ềcuộc sống, sinh hoạt, du lịch tôi hiểu Ngọc đã quen đc khá nhi ều bạn và thường xuyên tham gia các hoạt động ngoại khóa sau giờ học. Quý thời gian trong 1 ngày vì vậy cũng ko còn nhi ều nên việc gia tăng giờ G gấp đôi chính là 1 trong những món quà tuy giản dị nhưng lại nhi ều ý nghĩa mà Ngọc giành cho tôi bên cạnh những

tấm hình bikini mát mẻ cô nàng chụp khi đang đón "năm mới" mùa hè trên 1 bãi biển ở Úc ^ ^.

- Này, tôi vừa học đc thuật xem chỉ tay đấy!!!

- Thầy bói xem voi???

- Voi cái đầu anh, chụp ảnh lòng bàn tay lên tôi xem cho, hihi.

- Tay phải nhỉ, trai tay phải!!!

- Trái chứ, luyện tha luyện thuyền. Chụp nhanh lên để "bà bói" còn hành nghề ^ ^

- R ồi đấy, xem xem sau này bao vợ!!!

- ... Úi chùi, tay gì xấu hoắc... Học hành thi cử trượt lên trượt xuống. Công danh sự nghiệp toàn bị kèn cựa ko góc đầu lên đc. Tình duyên lấy phải gái thành tinh, v ề làm vợ bị nó cưới lên đầu lên cổ. Con cái 2 con vịt zời béo tròn cồi xay. Mệnh thọ ko quá 50, nếu "đức năng thắng số" may mắn thì bò lên đc đầu 6. **TÓM LẠI LÀ TAY XẤU HOẮC!!!**

- Thầy bói mù nên ko chấp, hehehe.

- ... Đã phán xong đầu... Đời anh lẽ ra sớm tàn nhưng may có con "rạch" quý nhân đổi đời, 1' bỗng chốc làm nên cơ đ ờnày.

- Gì ghê gớm vậy!!!

- Đó, đường "rạch" phúc tinh trên tay anh dài phết. Chắc sau này có số hưởng.

- Thế phải làm sao mới đc hưởng???

- Thì cứ tìm ra phúc tinh thôi, tức là tìm ra 1 ai đó chính là phúc tinh của mình ý... Như tôi chẳng hạn này!!!

- Oạch!!! Cô có mà làm sao chổi của tôi thì có.

- Hờ hờ, biết đâu đấy, còn anh còn tôi, cứ nhớ những lời hn đấy. Biết đâu tôi lại chính là phúc tinh của anh thì sao, hờ hờ hờ.

Học kỳ 2 năm 3 thực sự là kỳ học bết bát nhất của tôi nếu xét về tính chuyên cần. Khi mà tôi gần như bỏ bê hoàn toàn những giờ lên lớp bằng việc thuê người học hộ. Lý do ko phải vì tôi lười học, hay chán đời, đơn giản chỉ là vì tôi bận đi làm thêm. Việc bỏ công lao động kiếm tiền thực sự giúp tôi giải toả đi khá nhiều nỗi s ầu của mình. Chuyện gây cản trở tới lịch học là đi đâu ko tránh khỏi nhưng nhờ có nó mà tôi có thêm thu nhập, đ ồng thời lấp đc cái dòng chảy thời gian nhàn rỗi, ngu ần cơn sinh ra nỗi cô đơn và tịch mịch kia.

Công việc bán tivi ở 1 siêu thị điện máy ko yêu cầu quá nhiều về trình độ và kiến thức. Cái cần là khoa nói, khả năng phô trương, lấp liếm, biết nhìn sắc mặt và... biết đ ừng ko mỗi chân. Ko cần phải nói quá nhiều về công việc này vì nó chẳng có gì thực sự quá hấp dẫn và đặc biệt. Nói nhiều, bán nhiều thì cuối tháng ăn đc thêm doanh số, bán ít thì lương còn thua cả bọn trông kho cả ngày chỉ ng ồi chơi và xếp hàng. Sau 2 tháng với vô số kinh nghiệm rút ra, tôi bắt đầu kiếm đc tốt hơn với công việc bán nước bọt của mình. 2 tháng đầu đặn phát huy thì tôi bắt đc mách với mấy anh chị "chân cứng" trong này. 1 đi đâu rất hay và hơi xỏ xiên với các ông chủ là việc chúng tôi sẵn sàng "ăn" sau lưng siêu thị bất cứ khi nào có thể. Khi 1 khách hàng đến mua tivi và chấp nhận lắp đặt sau giờ hành chính thì chính là cơ hội béo bở để chúng tôi móc ngoặc với bên tổng kho nhập trực tiếp từ đầu kho bỏ qua bước siêu thị để chuyển trực tiếp hàng đến tay khách hàng. Thu nhập có khi cao khi thấp nhưng bình quân thì luôn cao hơn việc bán sức lao động "chân chính" trước kia. Thời gian hè năm ấy là mùa WC, lượng tivi bán ra tăng mạnh và chỉ cần tranh thủ trong có thời điểm ấy thôi đã giúp tôi đút túi trên dưới 30tr trong 2 tháng siêu thị khởi tranh chương trình mua sắm mùa hè.

Người ta thường nói đỏ bạc thì đen tình, giờ ng ẫm lại tôi chẳng biết khi ấy mình đỏ hay là đen trong chuyện tình cảm nữa. Chỉ biết rằng nếu liên kết định nghĩa tình đầu là tình đẹp và tình đẹp là tình dở dang thì cái mối

liên kết này là sai bét. Đơn giản vì tình đầu của tôi là tình dờ dang, nhưng nó ko đẹp... ko phải vì nó xấu hay t ối tệ, mà đơn giản là vì nó khá kỳ lạ... 1 mối tình thoáng qua chỉ trong 2 tháng, ko thể gọi là tình yêu, nhưng cũng đủ để coi nó là tình đầu.

Như đã nói bên trên, tôi làm nhân viên bán hàng mảng tivi cho 1 siêu thị điện máy. Các hãng tivi thì thường cung cấp thêm 1 số lượng pg đứng làm "bình hoa" di động đeo mác hãng. Nơi tôi làm cũng vậy, cũng có 1 vài em pg "đứng chốt", trong đó tôi thường nói chuyện với 1 em pg kém mình 1t. Lâu dần thành quen, v ềsau em ấy chuyển trọ, thấy tôi giới thiệu khu nhà tôi trọ đẹp và thoải mái, lại gần chỗ làm nên em ấy cùng bạn của mình quyết định chuyển đến ở khu tôi. Tình đầu của tôi bắt đầu từ đấy.

Em tên Vân, em chính là bạn cùng phòng của em pg kia. Ngày đầu gặp mặt, ấn tượng của tôi v ềem là... chẳng có ấn tượng gì đặc biệt. Đơn giản vì ngoại hình của em cũng "công nghiệp" như bao nhiêu cô sv trường múa khác. Người mi nhon, dáng cao dong dỏng, cổ gáy thon dài, luôn búi tóc cột củ hành để lộ khuôn mặt trái xoan khả ái. Cái ngành học v ềnghệ thuật lúc nào cũng yêu cầu đi kèm với ngoại hình, lý do để tôn nên cái đẹp là vì vậy. Những ngày đầu tôi và Vân tiếp xúc với nhau bằng 1 thái độ vô tư, thậm chí đôi khi là dửng dưng. Vân thường chỉ qua nhà tôi chơi mỗi khi có bạn em đi cùng. Với cả xóm trọ cũng vậy, dường như cái đặc thù gái xinh, nổi bật để tạo cho người con gái ấy 1 chút đặc quyền tự kỷ ở trong lòng thì phải. Thú thực cho đến lúc ấy, tôi cũng chẳng có mấy cảm tình với Vân - dân múa mà. Việc diễn ở các bar, sàn, club dần trở thành thói quen khi Vân cùng bạn bè bắt đầu biết kiếm số từ sau tết. Cũng có thể việc lên bar thường xuyên là lý do làm cho Vân có cái nhìn "cảnh cao" hơn so với đa số tụi sv chỉ quen giờ ăn, giờ học ở cái khu nhà trọ này.

Bước ngoặt đến vào hơn 1 tháng sau đó khi 1 người bạn của Vân muốn thay đổi địa điểm tổ chức sinh nhật ở bar nhưng vì quá gấp nên ko đặt đc bàn. Mà chuyện này đối với tôi lại tương đối đơn giản. Những mối quan hệ ở quán bar cũ vẫn còn nên chỉ sau vài cuộc gọi qua lại tôi đã đặt đc giúp cho bạn em 1 bàn phù hợp để tổ chức sn. Vân và bạn em cảm kích nên nâng nấc mời tôi đến dự bằng đc. Thực sự thì tôi cũng ko muốn đi nhưng vì lời mời đưa ra khá nhiệt tình, ko tiện từ chối ngay khi mình vừa giúp người ta.

Phần vì cũng đã lâu rồi chưa thăm lại không khí bar sà nên cuối cùng tôi cũng nhận lời đi. Tiệc sn thì lúc nào cũng vậy, nâng ly, chúc tụng, rồi cạn chén. Nhạc chữ chúc mừng nhảy nhót theo nền nhạc đc DJ mix riêng cho nv9 của bữa tiệc. Ko có gì đáng nói ngoài việc trong bữa tiệc ngày hôm đó Vân chủ động nhìn tôi khá nhiều. Có thể là con gái họ thường có thói quen để ý tới những người giao du rộng như vậy. Và nó như là cái cớ gợi mở cho 1 loạt những sự việc tiếp theo, mà cụ thể là ngay đêm hôm đó.

Tàn tiệc trở về với 2 cái bụng đã ngấm đấm "dấm", 2 chúng tôi chưa hẳn là say nhưng lại ở trạng thái lâng lâng về cảm giác và bay bay về cảm xúc.

- Đêm nay em ngủ nhờ phòng anh nhé. Bạn em nó ko thích mùi rượu.

Vân nhìn tôi mơ màng khi tôi đưa em về đến cửa phòng mình. Trước đây, có thể tôi hơi quan trọng hoá 1 chút việc chọn người yêu. Cái suy nghĩ chọn người yêu là phải chọn 1 người làm vợ, xác định cái ty đó là vĩnh cửu nó theo tôi suốt từ thời thiếu niên cho đến năm đầu đh. Nhưng giờ đây, sau 3 năm sống, hiểu và trải nghiệm, tôi ngày càng bóc dần ra hơn những lớp trần trụi của cuộc đời này, về tất cả các khía cạnh xung quanh nó. Thấy đc là đc thôi, sao phải suy nghĩ nhiều làm gì...

Tôi và Vân quấn lấy nhau ngay sau khi chốt cửa, những cái hôn vồ vập, mút mát thêm thu ờng. Râm ran trên từng mm lông mao cơ thể khi từng thớ vải đc cởi bỏ, 2 cơ thể trần trụi cọ xát trực tiếp, rất bỏng đến chảy mồ hôi bởi cơn nóng đêm hè. Tôi đè nén, vùi dập lên toàn bộ phần hạ thể của em. Những tiếng rên rỉ dung tục âm ỉ nơi cuống họng Vân càng khiến tôi muốn lấp đầy em hơn... 1 đêm cuồng nhiệt qua đi với cơn khoái cảm còn rền rĩ mãi trong 2 cơ thể.

Cuộc tình của chúng tôi đến 1 cách nhanh chóng đến kỳ lạ, cái cách chúng tôi quấn lấy nhau suốt trong tháng đầu tiên khiến 2 đưa phải tự hỏi mình và hỏi lẫn nhau.

- Anh nghĩ mối quan hệ của chúng ta là gì??? - Vân hỏi tôi sau khi vừa trải qua 1 đợt khoái cảm.

- Là mối quan hệ!!!

- Anh đừng đùa nữa, em hỏi nghiêm túc mà!!!

- Thì ko phải là chúng ta vừa quan hệ còn gì!!!

- Haha, cái anh này cứ đùa em... Anh có nghĩ là chúng mình đang yêu nhau ko???

- ... Có đấy.

- Vì sao vậy???

- Ừm... tình yêu à... Hajzzz, với anh thì tình yêu nó như 1 loại ti ền có thể tiêu đc ở mọi nơi vậy. Bất cứ nơi nào, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiêu nó để đổi lấy những cảm xúc đặc biệt, hay là tình dục như chúng mình đang làm vậy.

- ... Ừm... anh nghĩ vậy à... Vậy mình cứ yêu nhau thế này đến khi nào "hết ti ền" thì thôi anh nhé, hì hì

- Ừ, anh chỉ cần đến lúc nào đó mà anh hay em "hết ti ền" rồi thì mình cứ nói rõ ràng với nhau 1 câu. Cho nó thoải mái, đc ko em.

- Okie anh, mà thôi mình "tiêu ti ền" tiếp đi anh nhỉ, hihi

Và rồi thì cái thời điểm "hết ti ền" đó đến nhanh hơn chúng tôi nghĩ khá nhiều. Cũng chóng vánh giống như cái cách chúng tôi đến với nhau và quấn lấy nhau vậy. 1 tuần cho sự thay đổi tương đối khác lạ đến từ Vân, tôi cũng ko cảm thấy bận tâm gì. Tuần thứ 2 là khoảnh khắc nhìn Vân bước xuống xe oto của 1 người đàn ông khác, em nhìn tôi, và tôi vẫn ko cảm thấy quá bận tâm gì nhiều ngoài 1 chút trách móc sao em ko sớm nói rõ ràng cho tôi biết. Có lẽ đi đâu tôi nói là đúng, việc tiêu cái thứ ti ền tình yêu kia chỉ có 1 nhưng cái ta đổi đc hoặc cần đổi thì lại phụ thuộc vào ta muốn gì hay là may mắn đổi đc những gì. Có thể cả tôi và Vân đều chủ động trong việc lựa chọn vật trao đổi trong thời gian 2 tháng ấy - tình dục. Phần lớn là tình dục nên khi đến điểm cận kề của sự chia tay, thì ngoài việc

chấm dứt v ề tình dục , chúng tôi ko hề cảm thấy 1 nỗi mất mát nào đủ lớn để ghép thành những chữ như đau khổ hay dần vật.

Nhớ lại đêm cuối cùng quan hệ với nhau, Vân nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi khi tôi vừa châm lửa đốt 1 điếu thuốc.

- Liệu vào 1 lúc nào đó em và anh có thể yêu nhau thật sự đc ko anh??

- Chúng ta đã yêu nhau thực sự rồi còn gì nữa!!!

- Nếu có thể thì anh có muốn yêu em suốt đời ko, muốn em mãi là người phụ nữ của anh ý???

- ... Anh ko rõ nữa, nhưng nếu có thể như vậy thật thì anh cũng rất vui!!!

- Anh có biết là khi nói chuyện yêu đương với 1 người phụ nữ mà anh ko nhìn thẳng vào mắt họ thì có nghĩa lúc ấy anh đang nghĩ đến 1 người phụ nữ khác ko!!!

- Anh biết chứ!!!!

- Vậy là em hiểu câu trả lời của anh rồi.

- Ừm... Cám ơn em vì thời gian qua đã ở bên anh, thực sự em đã làm cho cuộc sống anh vui lên rất nhiều đấy.

- Anh đừng nói vậy vì chúng mình yêu nhau mà...

... 1 tuần sau, nghĩa là sau gần 4 tháng thì Vân và em pg lại chuyển trọ đến 1 nơi khác... Yêu ko ràng buộc, yêu đến cả khi chia tay vẫn cảm thấy thoải mái, dễ dàng giống như lúc đến với nhau. Cuộc tình của tôi kết thúc thật chóng vánh, nó ko đẹp nhưng tôi vẫn thấy nó xứng đáng là tình đầu của tôi.

1 buổi chiều xấu trời đầu tháng 11 xậm xịt, vừa tan ca sau 1 ngày bán hàng ko đạt hiệu suất mong muốn. Tôi lếch thếch bước ra nơi gửi xe ở mặt sau 1 con ngõ (nhân viên bán hàng ko đc gửi chung xe với khách). Đảo mắt xem con Ju thần thánh của mình bị chặn dất đi đâu mà mãi ko thấy thì đập ngay vào mắt cái biển số nào sao giống xe mình thế... Mà đúng là biển số xe mình r ấ còn gì, vậy sao đầu xe và thân xe lại...

- " WTF!!! Đứa nào vẽ chi chút đầu heo lên xe tao thế này. Mẹ kiếp!!! "

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 53

- Bác để ý xe thế nào mà xe cháu bị vẽ bậy bạ hết cả ra thế này!!!

- Ờ... này giờ có thấy ai động chạm gì đến xe mày đâu. Mà bác chỉ trông xe thôi chứ làm sao bảo quản xe cho mày đc. Thế chả lẽ thùng lốp hay hỏng xe mày cũng bắt đên à!!!

Tôi chán chảng bu òn phàn nàn thêm với bà trông xe nữa, cam phận chạy con xe với những "bức airbrush" đầu heo đang ngoác miệng cười về nhà. Tất nhiên là chẳng thể tránh khỏi những cái nhìn kỳ dị từ người đi đường.

Hơn 2 rưỡi sáng...

- Đó, ảnh đấy... Chả biết đưa mất dạy nào nó nghịch dại nữa!!! - tôi đăng bức hình con xe bị vẽ bậy cho Ngọc xem khi 2 đứa gặp nhau vào giờ G.

- Hahaha, vẽ đẹp thế còn gì!!!

- Đẹp như mặt lợn à... Lúc về mới hận, người ngoài người ta nhìn mình cứ như thằng điên!!!

- Hô hô, anh hận cái gì, chắc người ta thấy xe của anh đã đen thui lại còn xước sát nên muốn "trang trí" thêm tí họa tiết cho nó sinh động hơn ấy mà. Hehehe.

- Ờ, tôi mà gặp đc nó thì thế nào cũng phải đánh cho què tay để cảm ơn.

- Mạnh mẽ chứ chắc gì đã dám, đến lúc ấy lại há mồm, im re, cam chịu thì có. Hehe.

- Hajzzz... chán cô quá, mất công "tâm hự" nãy giờ mà chẳng đc câu động viên, an ủi... Hajzzz, thế học sắp xong chưa? Bao giờ mới chịu về vậy???

- Hơ hơ, xem nào... Chắc là còn lâu lâu đấy.

- Ờ... thèm zai đen nên định ở lại ăn vạ đất nước người ta à!!!

- Ờ đấy... Có người ko đc đi, lại bị vẽ bậy nên cay mũi kìa, hờ hờ...

- Về đi, về còn có người nấu đồ cho mà ăn, hê hê.

- À được, chính mồm anh nói đấy nhé. Thất hứa làm con kiki!!!

- Ờ, thì về để giúp việc người ta nấu cho mà ăn còn gì ề

- Ko nói nhiều, ko chơi chữ cò quay... Tôi chỉ biết anh vừa nói tôi mà về thì anh sẽ nấu cho tôi ăn.

- Xùy... Ờ thì về đi, tôi làm bữa go home đái cô là đc chứ gì.

- Oài, nhớ đấy nhé, hehe

- Thấy ăn là mừng như cún!!!

- Hì hì hì.

Ngày hôm sau ko phải đi làm nên dự định của tôi là nằm ườn thây ngủ nướng đến quá trưa nhằm "tiết kiệm" ... tiền ăn sáng. Đang say giấc nồng thì chuông đt reo vang...

- "Quái, có hẹn giờ đâu nhỉ... À, là chuông gọi đến..." - tôi dúi mắt uể oải bắt máy.

- Trà à!!!

- Mình đây, Tuấn hn có phải đi làm ko vậy???

- ... Ko... mình đang ở nhà!!!

- Vẫn đang ngủ à!!! Tuấn ơi... nhờ Tuấn chuyện này có đc ko???

- ... Ủ... chuyện gì Trà???

- Máu của Tuấn là máu gì vậy?

- Máu người chứ máu gì, hi... Mình máu O, mà có chuyện gì vậy? - tôi bắt đầu thắc mắc.

- Máu O à, có chắc ko Tuấn? - giọng Trà mừng rỡ.

- Chắc chắn, đợt tháng 8 vừa đi hiến máu theo chương trình tình nguyện bên Trà còn gì (Trà tham gia hoạt động 1 nhóm tình nguyện nhân đạo ở các bệnh viện).

- Ồ, vậy may quá r ồi... Vậy Tuấn giúp mình đc ko... mà ko, là cứu người mới đúng. Giờ mình đang ở Bạch Mai, có 1 ca bệnh nhân sắp mổ đang cần gấp máu O mà người nhà bệnh nhân cũng ko dư giả gì. Tuấn có thể qua đây ngay bây giờ đc ko... mình nhờ Tuấn đấy!!!

- Ủ đc thôi, mình qua ngay!!!

Nhìn lại đồng hồ mới có hơn 7h sáng, chút ngái ngủ còn lại tan biến nhanh chóng. Tôi gọi ngay cho ku Hải vì đợt vừa r ồi 2 ae rủ nhau đi hiến mới biết là cùng nhóm máu O.

- Xong r ồi đấy, em ra ngoài kia ng ồi nghỉ nhé!!! - y tá nói với tôi sau khi đã lấy đc 500ml máu cần thiết. Ra ngoài phòng chờ đc 1 lúc thì ku Hải lặng lẽ bước ra theo, nó cũng hiến 1 lượng máu giống như tôi.

- Đây, uống sữa đi, anh xl nhé, mày mệt mà vẫn lòi mày đi.

- Có sao đâu anh, mấy khi đc giúp người thế này. Lần sau chị bạn anh có cần hiến máu thì cứ ới em nhé.

Thằng Hải vừa tu sữa vừa đánh mắt ra hiệu về phía Trà, lúc này vẫn luôn tay luôn miệng gọi điện liên hệ tới từng người mong nhận đc sự giúp đỡ. Để ý từ lúc mới tới đến giờ thì có vẻ Trà đang nhận được sự quan tâm "đặc biệt" từ 1 thành viên trong nhóm nhân đạo. 1 anh chàng có lẽ là đã đi làm vì mang dáng dấp khá già dặn. Luôn xuất hiện bên cạnh Trà, nói chuyện và hỏi han Trà mỗi khi cô nàng dừng điện thoại. Nhìn ánh mắt trìu mến thế kia thì 1 người mới quan sát như tôi cũng ko khó để nhận ra những tình ý ẩn sâu bên trong. Cơ mà việc tiến đến với Trà vào lúc này chắc chắn là 1 thử thách lớn lao giành cho anh chàng...

Đã gần 2 năm kể từ sau lần dạo biển đêm với tôi ở Đò Sơn, Trà vẫn chưa yêu thêm 1 ai khác. Những lần gặp gỡ, hẹn nhau đi ăn riêng, Trà thường tâm sự với tôi về tình trạng chán yêu hiện tại, rằng cô nàng tạm thời muốn "ngủ đông" cái ý định này 1 thời gian để làm mới lại cảm xúc của bản thân. Cũng phải thôi, hơn 3 năm sau những cuộc tình dang dở đã giúp Trà đã trưởng thành lên khá nhiều. Chính chắn về suy nghĩ, biết tiết chế và nhìn nhận lại đối tượng yêu đương của mình. Ko còn là 1 cô gái chỉ thích những dân chơi bụi bặm, xăm chỗ đây mình, hay là những anh chàng công tử chạy moto pkl, hào hoa đến mức sẵn sàng ôm ấp những người con gái khác khi ko có mặt ny của mình. Ngẫm kỹ mới thấy phụ nữ hầu như ai cũng vậy, phải chờ cho đến tuổi ra trường và đi làm mới là lúc họ chịu buông trôi những cảm xúc mơ mộng của tuổi thiếu nữ để nhìn lại thực tại cuộc sống, nhìn lại tương lai cuộc đời và nhìn nhận lại chính giá trị của bản thân mình. Đến khi nào người phụ nữ biết tìm những đối tượng thích hợp và lựa chọn những người nên yêu thông qua những tiêu chí pha trộn giữa nửa già của cảm xúc và nửa của non thực dụng thì đó chính là thời điểm lý tưởng nhất để họ chọn lựa người bạn đời cho mình.

- Anh này... ê ông anh... Đang ngắm gái hay sao mà mặt cứ như ngỗng ỉa vậy??? - ku Hải chọc tôi.

- ... Hả... ờ.. ngắm chứ. Toàn mấy em sv trẻ, khỏe, ngon nghề thế kia ko ngắm mới lạ.

- Em bảo cái này... anh Xuân ấy...

- Nó làm sao??? - tôi quên luôn những suy nghĩ vừa rồi về gái và Trà khi nghe Hải nhắc đến Xuân.

- ... Ừm... em cũng ko chắc là có phải ko... Nhưng mà hình như... ông ấy chia tay con phò kia rồi anh ạ.

- Thật!!! Nó bỏ con phò kia thật rồi ư... Chú có chắc ko???

- Em cũng đú rõ lắm... đoán già đoán non thôi... Cơ mà đợt cách đây hơn tháng, mà em kể anh cái vụ cãi nhau ấy. Sau còn cãi nhau 1 vụ to nữa lúc nó đến nhà tìm ông Xuân, bị ông ấy cho ăn tát. Giờ gần nửa tháng rồi vẫn ko thấy tăm hơi sủi bọt gì, em ko tiện hỏi nhưng tình hình như vậy thì dự là xong rồi anh ạ.

- Lý do vẫn là sừng vò???

- Vẫn!!!

- Ừm, thằng Xuân nó vốn dị ứng cái này vì người yêu cũ của nó từng làm vậy với nó mà...

- Mà còn cái này nữa anh ạ... Hôm nọ em tình cờ vào máy của ông ấy thì thấy nhiều mạng cá độ lắm...

- Thật??? - tôi bắt đầu chột dạ.

- Mẹ, mấy cái trò này cả anh và em còn lạ gì nữa... Hajzzz...

- ... Hừm, cái này... vậy trước mắt chú cứ để ý nó giúp anh... Mịe, dính sâu vào cái này thật thì đ' ai khuyên đc nó đâu, trừ khi là thấy chết tận mặt thì may ra nó mới sợ...

- Em cũng biết vậy, em ko biết ông ấy chơi lâu chưa, đc hay là mất. Mà mất thì có mất nhiều ko nhưng mà thấy đò đạc, xe cộ thì vẫn còn nguyên.

- Đã chơi thì chỉ có chết, chết lúc nào mà thôi... Khốn nạn nhất là muốn cứu nó thì phải để nó chết hẳn... Hajzzz, vậy nên chú cố gắng "canh" nó giúp anh.

- Vâng, anh ko cần dặn em cũng biết mà. Ae chơi với nhau mấy năm rồi, ông ấy mà vậy thật thì em cũng nản lắm.

- 2 ae hiến xong rồi à!!! - Trà bỗng nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi.

- Ủ, xong rồi, giờ bọn mình chuẩn bị về đây.

- Ồ, 2 ae đi 2 xe phải ko. Vậy Tuấn đợi 1 chút rồi đưa mình về cùng nhé!!!

- Trà để lát nữa anh đưa về cũng đc, đằng nào thì sáng nay cũng đi cùng anh rồi mà. - anh chàng kia từ đâu xuất hiện nhanh như chớp, nói vội nói vàng như sợ bị cướp mất lời.

- Ồ vậy thôi Trà cứ đi cùng với anh đây cũng đc. Lát nữa 2 ae mình còn đi có chút việc chứ chưa về ngay đâu... Phiền anh đưa giúp bạn em về nhé!!! - tôi mở lời mà trong lòng thầm cười, nhớ lại cách đây vài năm mình cũng từng vờn vã y như anh chàng này vậy.

- Okie, cứ để mình đưa Trà về, vậy anh xuống lấy xe trước. Khi nào em xong thì mình về nhé. - anh chàng bắt ngay lấy lời tôi, đơn đả chốt hạ với Trà.

- ... Ờ... thôi vậy cũng đc ạ... Vậy hôm nào Tuấn rảnh nhớ alo mình nhé. Cũng lâu rồi bọn mình chưa đi ăn với nhau mà. - Trà hơi miễn cưỡng nhưng nhanh chóng khóa laptop đi về ngập ngừng đó bằng lời hẹn giãi cho tôi. Ko để ý tới khuôn mặt của anh chàng bên cạnh đang hiện lên những nét băn khoăn, khó hiểu.

- Ủ, hôm nào rảnh mình sẽ gọi cho Trà. Thế nhé, bọn mình về đây!!! - tôi giờ tay làm dấu alo rồi cười tạm biệt Trà.

1 ngày sau buổi hiến máu, tôi lại trở về với công việc thường nhật bên siêu thị của mình. Thú thực mà nói những ngày này đối với tôi tương đối nhàm chán vì tôi đã xác định trước chỉ làm đến hết tháng là nghỉ việc. Có muốn cố gắng vận dụng hết kỹ năng múa mép của mình để ăn doanh số hay ăn chặn nốt tháng cuối này cũng ko đc vì tình hình kinh doanh khá ế ẩm. Hậu quả của sự sụt giảm kinh tế, tác động trực tiếp tới hầu bao và sức mua của mọi người. Kéo theo sự đổ sập của 1 loạt con cờ domino, xét đến vi mô có thể thấy ngay những phản ứng dây chuyền đó từ siêu thị nơi tôi làm việc. Sản phẩm bán kém, hàng hoá ế ẩm, tồn đọng, doanh thu tụt, lợi nhuận giảm. Các tay giám đốc ngoài việc tính toán những chiêu bài cho kinh doanh thì còn thực hiện những ngón đòn triệt để tới chính nhân viên của mình, mà cụ thể ở đây là chúng tôi. Những tay trông kho, những chân bán hàng chính là những con tốt dễ thay thế nhất mà hầu như siêu thị điện máy nào cũng ngấm ngấm áp dụng vào mỗi thời điểm kinh doanh thất thu. Cách thức đơn giản nhất là ép doanh số để có cơ phạt rớt trừ vào lương. Số lương cũng đã ít ỏi, ko ăn đc chút thưởng gì từ doanh số nay còn bị ép phạt thì nhân viên đâu còn tâm trí đâu để cố gắng hiến. Những người bí bách quá cố bám trụ lại thì phải chấp nhận chịu chậm trả lương, lương giảm theo luật "bất thành văn" và đó cũng chính là mức lương đc reset lại sau khi các stđm đã "thải loại" đc phần lớn nhân viên cũ để tuyển mộ những nhân viên mới theo cấu hình lương thưởng thấp hơn mà vẫn yên tâm về độ cố gắng của họ so với top nhân viên cũ. Tôi cũng nằm trong số "thải loại" này, kể ra thì vẫn có cái may vì việc tự nguyện huỷ hđđ giữa 2 bên thế này cũng giúp tôi tránh đc khoản phí 5tr tiền phá vỡ hđ làm việc dưới thời hạn 1 năm.

Đang đứng ngáp vêu mồm vì khách vắng như chùa bà Đanh thì bỗng...

- Nhân viên gì ko chịu làm việc mà lại đứng ngáp thế này!!! - 1 giọng nói ềà già đanh khiến tôi phải ngáp vội chỗ dở mà quay lại...

- Ôi trời, con bé này nghịch nhỉ. Sao hn lại nhớ thằng anh mà đến thăm thế này!!! - thì ra là con bé My troll tôi, đi cùng nó còn có 1 thanh niên cao ráo khác.

- Hihi, nhớ anh thì đến thăm anh thôi... Sao vậy anh???

- Suyt suyt!!! Nói nhỏ nhỏ thôi quản lý nó ra, anh sợ nó nắm nắm... - tôi cúi người đưa ngón tay lên môi làm bộ e dè.

- Xuýt... Thế thì làm sao... - My nhăn mặt tỏ vẻ ko bằng lòng trước thái độ "khúm núm" của tôi.

- Hahaha, trêu em thôi, anh thì có biết sợ ai đâu ngoài... em cơ chứ, hê hê. Thế ai đi cùng em đây mà nãy giờ ko chịu giới thiệu cho anh vậy???

- Hứ, anh là hơi bị lẻo mép đấy nhé... Còn đây á, đây là... là gì vậy nhỉ??? - My bỏ dở câu nói rồi vẫn về 2 đuôi tóc, tinh nghịch nhìn sang cậu thanh niên.

- Em chào anh, em tên Quân. Em là ny của My ạ. - cậu thanh niên nhỏ nhẹ nói.

- Ra đây anh hỏi... - tôi nhăn mặt tỏ vẻ đăm chiêu, đoạn kéo Quân ra hỏi nhỏ nhưng vẫn đủ để My nghe thấy. - Em là ny của nó thật hay là bị nó ép đến đây nhận vợ với anh vậy?? Cứ nói ra có gì anh bảo kê cho, nó đánh em thì anh sẽ can.

- ... - Anh này nhớ nhé... Hứ, cả anh nữa, nhìn gì mà nhìn, tỳ nữa về chết với tôi!!! - thằng Quân nghệt mặt ra sau khi nghe những gì tôi nói. Trong khi My trợn mày, làm bộ xúng cồ với tôi rồi buông lời "dần mặt" Quân làm ku cậu chỉ còn biết xoa đầu, cười trừ.

- Rồi, rồi, lỗi của anh, lỗi của anh hết. Thế hn đem ny đến ra mắt anh zai chứ gì. Vậy muốn anh nói gì nào.

- Anh nhận xét đi, xem "hắn" thế nào???, hihi. - My hí hửng hướng ánh mắt chờ đợi về phía tôi.

- Ừm... về cảm quan bên ngoài anh chấm là được,, cho chú điểm A, còn phải thêm tí "bên trong" nữa thì mới đánh giá đc A+ hay là A-, hehe. Về tính cách chưa tiếp xúc nhiều nên anh chưa biết nói sao. Nhưng My đã chọn chú thì chắc là phải có lý do thì nó mới chọn, còn về lâu về dài thì

mới nói tiếp đc. Mà còn đi ầu này nữa anh nghĩ là cũng nên nói với chú luôn, ko biết chú có muốn nghe ko.

- Vâng, anh cứ nói đi ạ!!!

- Ừm, sau này mà 2 đứa có chuyện gì xảy ra thì chú cũng nên cân nhắc gọi cho anh. Anh có thể giúp đc bao nhiêu trong khả năng của anh thì anh sẽ tác động. Tốt nhất đừng để đến tình trạng chỉ mình cái My gọi cho anh. Anh nghe chuyện gì cũng muốn nghe bằng cả 2 tai. Đó, có vậy thôi, anh nói hơi dông dài nhưng ầu vì muốn tốt cho cả 2 em. Quân hiểu chứ!!!

- ... Ơ... vâng ạ!!! - 1 chút ngập ngừng đến từ Quân, ko hiểu vì tôi làm hơi quá khiến nó "khóp" hay là vì 1 lý do nào khác.

- Hi, đúng là anh zai tốt của em mà!!! - My thì vẫn hỉ hả, ngúng nguẩy cười với tôi.

- Tốt thì mua cho anh cái tivi đi, ko mua thì hỏi giá lung tung cũng đc. Tạo việc cho anh làm, ko anh quản lý nãy giờ cứ lờm yêu anh kìa!!! - tôi nói 1 hơi băng quơ, câu cuối ko quên móc máy tay quản lý nãy giờ đang đứng nhìn bọn tôi bằng ánh mắt khó chịu.

- Anh này, chi ầu về đi cafe với em đi!!!

- Ơ hay nhỉ, có ny r ồi kia mà, còn đi vs ông anh già này làm gì nữa.

- Ny là ny, anh zai là anh zai chứ. Chi ầu về đi với em nhé!!!

My vô tư thật, tôi cười với con bé nhưng cũng ko quên liếc nhanh qua nét mặt của Quân. Chính những tiểu tiết vụn vặt thế này lại thường là những mũi xuyên phá sắc ngọt nhất, đâm sâu vào vỏ bọc bản chất của mỗi con người. Bao nhiêu thái độ, sắc diện, cử chỉ của bản thân thường chỉ lộ ra vào những thời điểm mà người ta ít để ý đến việc dấu diếm nó nhất.

- "Tít... Tít" - chưa kịp trả lời My thì đt báo có tin nhắn đến từ 1 số lạ. - "Muốn biết ai vẽ bậy lên xe thì 5h chi ầu nay đến ầu cổng The Garden. Ko cần liên lạc lại, liên lạc lại coi như huỷ hẹn."

- "Mẹ mày, liêu thật. Mà ko biết là thằng điên dở nào đây nhỉ. Có khi nào gặp phải bọn hội đờng hay ko???" - Này anh, sao vậy, có chuyện gì à. Thế nào, lát nữa có đi hay ko để em còn biết!!! - My giục giã cắt đứt dòng dòng suy nghĩ của tôi.

- Anh ko đi đc rồi, lát vè lại phải đi lắp đờ cho khách. Để hết tháng này anh rảnh thì ae mình tha hồ đi.

- Xời... Đợi cả tháng nữa... Vậy thôi anh làm việc tiếp đi, bọn em vè đây!!! - Em chào anh ạ!!! - My và Quân chào tôi.

- Ủ, vè cẩn thận nhé!!!

5h chiều...

Tôi đã vòng đi vòng lại quanh cái khu này từ cách đây 10' để "tiền trạm" trước xem có nhóm côn đờ nào mạnh động hay ko. Kết quả là chẳng có gì ngoài những người dân qua lại mua sắm và làm việc. Chờ đợi thêm 5' nữa, tôi bắt đầu cảm thấy hơi suốt ruột và muốn gọi cho cái số lạ kia. Bị vè bậy rồi còn bị "nó" chơi cho vớ leo cây này nữa thì đúng là chết nhục.

Còn đang chờng chéo với những nghi ngờ thì từ phía xa xa lảng vảng 1 bóng xe đạp đang đi tới... Từ từ gần hơn... gần hơn chút nữa, hình như là bóng dáng của con gái... Từ đầu đến giờ tôi vẫn mặc định trong đầu "nó" là 1 thằng đàn ông. Nhưng ko hiểu sao cái bóng dáng đang đạp xe kia lại có sức thu hút với tôi đến vậy... Gần hơn nữa rồi... Nhìn sao mà giống... giống...

- "Ôi, đờ mờ... ko phải chứ hả zời!!!"

1 loạt phản xạ lật mảnh ghép bí mật đc tôi thực hiện trong não bộ. Chỉ 1 vài tích tắc thôi nhưng những hình ảnh vè mấy hình mặt heo, từ đêm chat vs Ngọc., tin nhắn hẹn gặp vào 5h chiều và chính là cô nàng Ngọc bằng xương bằng thịt lúc này đang ung dung đạp xe ở HN, thủ đô của nc VN, chứ ko phải ở tận bên châu Đại Dương xa xôi kia đã giúp tôi xâu chuỗi lại

toàn bộ những sự kiện như 1 cuộn phim đang đc quay bằng chiếc máy chiếu...

- "Két... " - ... - Ngọc phanh xe khi đã đến bên cạnh tôi. Đoạn chìa cánh tay phải ra rồi im lặng mỉm cười.

- ... "Vút" - ... Hừ. - tôi đưa tay ra định bắt lấy đê "cảm ơn" nhưng Ngọc như có sự chuẩn bị từ trước, rút vội cánh tay lại rồi nhìn tôi cười ngặt nghẽo.

- Hahaha, đây là lần thứ 2 tôi đc chứng kiến vẻ mặt cam chịu và bất lực của anh... Nhìn ngộ ghê!!!

- ... Hừ!!!

Tôi thực sự bức bối với suy nghĩ bị cô nàng này chơi khăm từ đầu đến cuối. Xỏ mũi đi hết từ chỗ gửi xe đến đêm chat giờ G sang tận bên Úc rồi cuối cùng điểm kết lại chính là HN. Dù vậy vẫn ko thể ko thừa nhận rằng ban nãy tôi thực sự đã bị thu hút bởi hình dáng xinh đẹp và tràn đầy năng lượng của Ngọc. Đạp xe đạp thể thao, style quần áo cá tính với chiếc mũ lưỡi trai hải quân nâu sậm, áo thun thể thao dài tay màu ghi xám. Bên dưới là quần sóc bò đen cùng chiếc quần tất màu nâu sậm cùng tone với chiếc mũ hải quân, làm tôn thêm đôi chân dài thon gọn.

- Vết từ bao giờ đấy??? - tôi hỏi đê cắt đứt cơn cười vẫn chưa dứt của Ngọc.

- Tất nhiên là trước hôm "ký hoạ" lên xe của anh rồi, hahaha - Ngọc lại đc thể cười lớn tiếng hơn.

- Đúng là chỉ có heo mới "ký hoạ" đầu heo. - tôi độp lại. - Mà trời lạnh sao ăn mặc phong phanh vậy???

- Lạnh gì, tôi còn đang muốn lạnh nữa này!!! - tôi quên mất là cô nàng đang đạp xe tập thể dục, căn cứ vào 1 vài giọt mồ hôi đang đọng lại nơi cổ gáy.

- Tập xong chưa? Ra đâu đó uống nc đi!!!

-Vậy ra đằng sau này, khu đằng sau có quán cafe đc lắm.

Lại nhắc tới cafe, cũng đã lâu rồi tôi chưa nhen nhóm lại ý tưởng kinh doanh 1 thời của mình. Con người kẻ cũng lạ, hễ bé tí thì bay cao bay xa như cánh chim vờn vũ với những ý tưởng, những giấc mơ ko giới hạn. Nhưng càng lớn thì cái giới hạn ấy càng bị thu hẹp lại. Cho đến khi va vấp, biết trải sự đời và biết... sợ, thì cũng chính là lúc chính ta đóng khung những ước mơ của mình vào 4 từ "Nên - Ko nên, Có thể - Ko thể" ...

Ngọc dẫn tôi đến 1 quán cafe nằm ngay trong khu đô thị này. Mới chỉ dựng xe và nhìn ngắm bên ngoài cũng đã cảm nhận đc phong cách hiện đại toát lên từ kiến trúc xây dựng của quán. Bước vào trong, không gian như nở ra thêm bởi chiều sâu và độ mở của thiết kế.

- "... Bàn này.. Bàn này..."

Còn đang vẫn vơ tìm chỗ ngồi thích hợp thì tôi chợt nhận ra cô bạn Hằng của tôi cũng đang ngồi đây. Nhưng sự xuất hiện của Hằng ko bất ngờ bằng người đang ngồi đối diện với Hằng, ở thế quay lưng lại với tôi. Đó chính là Huy, ny cũ của Hằng, người mà trước đây đã từng gặp và đối thoại với tôi tại bữa tiệc sinh nhật của Hằng.

- "Bỏ xù rồi... tính sao bây giờ..."

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 54

- Ra quán khác đi, tôi ko thích quán này!!! - tôi quay ngoắt người vừa bước vừa nói nhỏ với Ngọc.

- Ờ, kỳ vậy... anh bị làm sao thế!!! - Ngọc nói to làm cho cả mấy dãy bàn xung quanh ngạc nhiên quay ra nhìn. Ờn trời, chiếc áo khoác tôi mặc lại có mũ nên tôi vội trùm lên đầu rồi bước ra nhanh ra ngoài. Cảm giác r ần r ần phía sau như cả Hằng và Huy đang nhìn vào lưng mình vậy.

- Này, anh có bị làm sao ko vậy!!! Cưng xử gì kỳ cục!!! - Ngọc vẫn còn hậm hực, bước ra quán rồi chốt vấn tôi.

- Xin lỗi cô nhé, ko hiểu sao từ lúc bước vào cái quán này tôi cứ thấy khó chịu làm sao ấy!!! - tôi bốc phét.

- ... Hừ... Khó chịu cái gì? Làm sao mà khó chịu???

- Chẳng rõ, cứ như ma làm vậy!!! Thôi, qua quán khác đi, thiếu gì quán ở gần đây đâu mà cứ phải vào chỗ này.

- Hừ... phiền phức, thôi ko đi nữa.

- Sao vậy? Dối à?

- Anh chưa đủ khả năng để khiến tôi phải dối!!! - Ngọc cười khẩy tự tin.

- Thế thì đi thôi.

- Đi đâu mà đi.

- Cafe chứ đâu nữa.

- Đã bảo ko thích đi nữa mà lại, đi v`ề!!

- Thế thôi v`ề vậy, đỡ mất ly cafe, hờ hờ... Lườm cái gì mà lườm!!!...
Thế giờ cô đạp xe v`ề chứ gì???

- Thì chẳng đạp v`ề chứ sao... Mà anh hỏi vậy là... định đổi xe để đạp thay tôi à!!! - vẻ mặt Ngọc ánh lên vẻ ngời ngời.

- À ko, hỏi để còn biết mà căn giờ đợi cô thôi. Vậy nhé, giờ tôi qua nhà cô trước đây. - "Brum...".

- Ờ kìa, đợi tôi đi cùng với chứ... Đờ hâm kia!!!

Tiếng Ngọc tức tối xa dần v`ề phía sau khi tôi đã vít ga đc 1 đoạn. Nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô nàng dậm tay dậm chân r`ồi lon ton đạp xe đuổi theo thật là buồn cười. Tôi cố phóng thật nhanh tới đoạn quay đầu r`ồi quay ngược trở lại làm 1 vòng lộn ngược ra phía sau lưng Ngọc để troll cô nàng... Cái dáng lon ton đang nhấp nhô đạp xe, 2 tay vắt vẻo nắm lấy tay lái, đồ người v`ề phía trước tạo thành những nhịp sóng lên xuống nơi cặp lông mày, cong cớn y như chủ nhân của nó vậy.

- Cô gì ơi, cho hỏi Láng Hạ đi đường nào vậy!!! - tôi trêu Ngọc.

- Đường nào... Ờ... anh giỏi lắm, tưởng đi 1 lèo luôn r`ồi chứ!!!

- Định đi... mà sau nhìn cô đạp xe khổ sở quá nên quay lại cố vũ!!!

- Khỏi, bên kia tôi đạp thành quen r`ồi. Có anh cố vũ bên cạnh chỉ thêm vướng.

- Thế thôi đi trước nhé!!!

- Đi thì đi đi, cứ phải rào đón làm gì.

- Đuổi à, thế thì ko đi nữa, tôi cứ kè kè thế này cho cô vướng đấy.
Hehe.

- Hứ, đ ồ toen hoẻn kia... đúng là mặt dày, Đua ko!!!

Ngọc bĩu môi kiêu kỳ, đoạn nháy mắt thách thức r ồi tăng tốc bứt lên. Tôi tương đối bất ngờ với khả năng đạp xe của Ngọc, dự định vừa đi vừa tán tếu, troll nhau cho bớt nhàm chán nhanh chóng phá sản. Thay vào đó là quyết định bám theo sau để ngắm... mông cô nàng đảo số trên yên xe.

...

- ... Phùuu... bảo đua mà anh cứ lù rà lù rù chạy đằng sau, chán chết!!! - Ngọc thở phào khi cả 2 vào đến t ầng hầm khu Skycity.

- Đi nhanh như cô... chóng mặt lắm. Đôi khi phải biết sống chậm, đi chậm để thưởng thức "phong hoa, tuế nguyệt,... bàn tọa nhân" chứ...

- Hừ... vẫn vẻ vớ vẩn, chỉ toàn nói luyên thuyên!!! - cô nàng đang khóa xe nên tỏ vẻ ko mấy quan tâm.

- Hê, ko hiểu thì thôi!!!

- ... - Ngọc ko nói gì, lảng lạng lau những giọt mồ hôi quanh cổ và vương trên tóc. Những khoảng mồ hôi bên trong thấm qua chiếc áo thun xám, "đánh bóng" lên những phần đặc thù nhất trên cơ thể của người phụ nữ.

- ... Mà vừa r ồi anh nói cái gì vậy... Cái gì mà "bàn tọa... nhân"

- ... Á.. Ái xùi ui... đau, bỏ ra!!! Xjttt... Ai da... cô véo thì cũng nhẹ thôi chứ. Gì mà cứ như quân thù vậy, đau kinh khủng. Ai xùi... đổ lừ eo tôi r ồi này. - Ngọc vừa lẩm nhẩm câu "bàn tọa..." đc vài giây, lập tức chẳng nói chẳng rằng bấu lấy eo tôi mà véo cật lực. Tay đàn bà con gái mà khỏe như vâm, véo phát nào phát nấy cũng làm cho đối phương đau đến lạnh da.

- Cho chừa nhé, chừa chừa thì lại làm tiếp. Lần này là lần thứ bao nhiêu r ồi hả!!!

- Bao nhiêu ko quan trọng, quan trọng là cô nông cạn lắm. Chê cũng ko biết, khen thì lại tưởng là trêu. Dốt!!!

- Nói ai dốt hả, anh có thích...

- ... Thôi thôi, đc r ấ, tôi xin... tôi xin... Hajzzz... mà cô đón 2 con Pop-bi về chưa??? - tôi nén đau, chuyển ngay sang đề tài khác.

- Bọn nó đang ở trên nhà... Hừ... tôi còn chưa xong với anh đâu... Nhìn mông gái mà còn khoe, thật trơ trẽn!!! - Ngọc vẫn hằm hằm nhìn tôi, tôi cảm giác đc nổi bực tức và phần nào đó là sự đê phòng trong câu nói của Ngọc. Chẳng hiểu đó có phải là phản ứng bản năng của phụ nữ ko hay là cô nàng đang liên tưởng gì bậy bạ về tôi nữa.

- Đó, đó chính là lý do tôi kêu cô dốt đó... Ngta khen mà còn ko biết... Hajzzz...

- ... Hừ... khen khen cái gì, ai khiến anh khen cái đấy hả... Bậy bạ, lần sau cấm đấy biết chưa!!!

Ngọc vẫn cố tỏ ra gay gắt, nhưng giọng điệu dịu dần cùng độ giảm thanh tương ứng đã tố cáo những gì cô nàng vừa nói. Đàn bà, con gái mà, cái tai là 1 trong những phần quan trọng để dẫn vị yêu thương, nhưng nó cũng chính là điểm yếu chí mạng có thể khiến họ chết chìm trong những bẫy tình đc cánh đàn ông giăng ra bằng những lời ong tơ, mật ngọt.

- R ấ, biết r ấ... Dù sao thì hn vẫn lã, hê hê.

- Hừ, tôi ko có đùa với anh đâu... Nhớ lấy lần sau đấy!!! - Ngọc vẫn làm mặt lạnh, tỏ vẻ nghiêm nghị.

- Gì mà gay gắt thế, vậy bây giờ tôi nấu vài món cho cô hạ hỏa nhé. Okie!!!

- ... Xùy... hì hì hì, mà anh định nấu món gì vậy!!! - cô nàng đổi sắc rất nhanh

- Nghe đến ăn 1 cái là... Hừ, để xem nào... Nhà cô có bếp gas con hay bếp từ ko???

- Có đấy, tôi có cái bếp từ mới tinh vẫn để trong tủ...

- Thế này đi, làm 1 n ỡ lâu n ắm ăn cho nhẹ dạ mà vẫn đậm đà nhé. Món "go home" như vậy cô thấy thế nào???

- Lâu n ắm à... ừm, cũng đc!!! Tôi ăn 1 vài l ần ở Ashima r ồi, thấy cũng dễ ăn.

- Vậy cứ quyết thế nhé!!! Giờ ra Đ ồng Xuân.

- Ờ, sao phải đi xa thế làm gì?? Ở đây cũng có chợ mà!!!

- Lên trên ấy mới có n ắm ngon, chứ n ắm ở đây ăn ra gì.

- Thế đợi tôi lên nhà tắm qua cái đ ă, người vừa mới...

- Ôi dào, đi đường đ ăng nào ch ẳ bụi. Đi xong v ề tắm cũng đc.

- Ờ kìa, nào... từ từ đ ă...

Ko để Ngọc nói hết câu, tôi đã l ôi x ềnh x ệch cô nàng lên yên xe của mình r ồi vít ga.

- Thế còn m ỹ...

- Khỏi c ần, đội m ỹ ấy cho đẹp!!!

Cả 2 l ượn l ờ quanh chợ Đ.Xuân đến g ần cuối chi ều mới chọn đc đủ nguyên vật liệu chế biến c ần thiết. Vừa v ề đến nhà chưa phụ đc gì cho tôi, Ngọc đã lao v ội vào wc tắm t ắm, gọi đ ầu r ồi vô phòng mình s ẩy s ẩy, ủ ủ n ằm nghiêng ráo nước để... chờ choén... Nếu là trước đây h ẳn tôi sẽ thấy bực mình lắm, còn hiện tại, do đ ă quen với Ngọc nên tôi cũng d ần "miễn nhiệm" cái tính cách này của cô nàng.

...

Hơn 7h, n ỡi lâu cuối cùng cũng đc mang ra, chỉ chờ cho nhiệt độ sôi lên là có thể "thả m ỡi" để chiến đấu. 2 con Pop-bi chắc cũng thích ăn "chay" nên cứ chạy lúu rúu quanh chân tôi suốt. Hơn 1 năm trời thỉnh thoảng tôi vẫn qua nhà thú y thăm chúng nó nên bọn này giờ thấy tôi vẫn tỉnh bơ chứ ko "cu ỡng loạn" như khi Ngọc mới về- theo lời Ngọc kể lại.

- Trùng hợp thật, bữa chia tay h ỡi năm ngoái cũng bắt đầu vào giờ này.
- Ngọc vừa nói vừa từ từ rót lưng 2 ly vang trắng.

- Thì toàn vào giờ ăn mà, đây gọi là sự trùng hợp có sắp đặt... Xác suất chưa đủ để gọi là ngẫu nhiên đâu. - "Keng... "

- Rượu ngon chứ!!!

- Ừm, good!!! Vang này mà dùng kèm với hải sản hoặc mấy món gỏi tôm, hào thì ngon phải biết.

- Vậy hôm nào nhớ làm nhé!!! - Ngọc chớp chớp mắt dụ hoặc tôi bằng điệu bộ điêu tàn.

- Xin cô, ăn từ từ thôi kẻo tôi hết vốn. Đúng là gái miệng rộng tan hoang cửa nhà ko sai.

- Tây họ lại thích gái miệng rộng lắm, ở bên ấy tôi sang giá lắm anh ko tưởng đc đâu!!! Hihi - Ngọc vuốt ve lọn tóc trên vai, lộ vẻ kiêu kỳ.

- Thì có ai nói gì đâu, ở đây thì cô cũng thuộc diện đất ch ỡng r ỡi mà.

- Anh nghĩ vậy thật hay là lại chuẩn bị móc máy tôi đấy. - Ngọc đ ề phòng.

- Xinh đẹp, cao ráo nhé, học thức đ ầy đủ, con nhà h ỏn là có đi ầu kiện r ỡi, lại gái thủ đô nữa. Cô thấy tôi nói đùa hay nói thật nào.

- Thực sự khó tin khi anh nhận xét tốt về tôi lắm. Con người xấu xa của anh lúc nào cũng làm cho người khác phải đ ề phòng. - "Keng... " - Ngọc cụng ly r ỡi liếc xéo tôi.

- Hây, cô mà nghĩ về tôi vậy thật thì càng hay. Các cụ bảo ghét của nào trời trao của đó, coi chừng sau này... Hahaha.

- Hừm, có ế suốt đời tôi cũng chẳng bao giờ thêm yêu anh. Người đâu kỳ cục, xấu tính, lại còn trơ trên nữa... Thật sự khó hiểu nếu ai đó yêu đc anh.

- Hê hê, cô cứ chê nữa đi, bao nhiêu tôi cũng nhận hết. Cô biết tôi đang nghĩ gì ko!!!

- Mình là 1 thằng hâm.

- Sai rồi, tôi đang nghĩ nếu có 1 ngày cô vì tôi mà phải khổ sở, nhớ nhung. Ko biết đến lúc đó, liệu tôi có dám "liều mình" để chấp nhận cô nữa hay ko. Hehehe.

- Hê, anh hoang tưởng hơi nặng rồi đấy, đừng mơ nữa vì nó ko bao giờ trở thành sự thực đâu. Tôi cam đoan với anh đấy.

- Ờ, vậy cứ coi như tôi đang mơ đi. Giờ thì nâng ly mừng cô trở về nào.

- Hơ, anh "chuyển làn" rất tài nhé... Nào thì nâng ly chúc anh sớm thoát khỏi căn bệnh hoang tưởng này.

- Hây, rượu ngon, câu chúc lại ngọt ngào, còn gì tuyệt vời hơn nữa chứ. Giờ thì ăn thôi, nước lẩu sôi rồi kìa.

...

- Vậy, first love của anh là vậy đó hả. Sao tôi thấy giống "tình ăn liêu" quá!!! - Ngọc nhận xét sau khi nghe tôi tâm sự về tình đầu của mình.

- Nhiều lúc tôi cũng nghĩ giống cô vậy đó. Nhưng nếu đc chọn lại chắc tôi vẫn ko từ chối đâu.

- Thấy con nhà người ta xinh đẹp thì bỏ làm sao đc, tôi còn lạ gì mồm mép và lòng tham của đàn ông bọn anh nữa.

- Tùy cô nghĩ thế nào cũng đc, với tôi thì đó vẫn là tình đầu. Dù cả yêu thương, đam mê và "chuyện ấy", thời gian chỉ có 2 tháng nhưng trải nghiệm đc hết tất cả. Cuối cùng chia tay trong hòa bình, vui vẻ. Ngẫm ra vẫn hơn chán 1 cuộc tình 2 năm nhưng chịu đựng và nhàm chán.

- Xùy... anh đang đánh tráo khái niệm thì có. Tóm lại dù yêu ngắn hay yêu dài thì con gái bọn tôi vẫn luôn phải chịu thiệt thòi nhất.

- ... Cũng có thể là cô đúng, mà thôi giờ nói sang chuyện của cô đi. Trước giờ yêu đương thế nào, sang bên kia có chẵn đc zai to cao, đen hôi nào ko???

- Ờ... tôi thì... chắc chắn là phải có người yêu r ồi... Yêu từ thời cấp 3 có này, lên đh cũng có nữa này.

- Kể tiếp đi, sao cụt lủn vậy!!! Thời đh cô yêu vào năm thứ mấy? Chắc là năm thứ 3 hả?

- Ờ... ừ... đúng r ồi... à mà ko, là năm 2... Chính xác là năm 2. - Ngọc có vẻ bối rối khi nói đến chuyện tình yêu của mình.

- À, ờ... tôi cũng nghĩ "ngon lành" như cô thì kiểu gì chẳng có nhiều người yêu.

- Đánh chút giờ, sao dám gọi tôi là "ngon lành"!!!

- Thấy sao thì nói vậy thôi... Mà thôi đổi đề tài đi, nói mấy chuyện yêu đương này sến súa quá.

- Đề tài gì giờ!!!

- Công việc đi, giờ tốt nghiệp r ồi cô định đi làm ở đâu?

- Ừm, tôi chung vốn mở 1 cửa hàng kinh doanh thời trang với bạn.

- Thực hiện chưa hay vẫn còn nằm trên giấy???

- Khai trương từ cách đây 2 tháng r ồi, đợt tôi vẫn còn ở Úc cơ.

- Ghê, quản trị từ xa à.

- Bình thường thôi mà, 2 người quản lý 1 cửa hàng là tương đối đơn giản rồi. Nếu bước đầu kinh doanh mà khả quan thì tôi dự định sẽ mở thêm 1 cửa hàng nữa... Còn anh thì sao???

- Tôi thì vẫn vậy thôi... Hết tháng này là nghỉ rồi.

- Lại bị đuổi à, anh làm đâu cũng bị đuổi là sao vậy!!!

- Bậy nào, lần này là cả 2 bên chủ - thợ tự thỏa thuận với nhau. 2 tháng gần đây buôn bán khó quá, sắp lại ọ ép nên tốt nhất là nghỉ. Hơn nữa sắp tới tôi cũng phải thực tập và làm luận văn rồi. Dù gì cũng cần thời gian ổn định hơn cho cái kỳ đh cuối cùng này.

- Anh học về QTKD phải ko? Có biết chút gì về xây dựng ko?

- Kinh tế xây dựng??? Tôi ko học chuyên ngành này nhưng cũng có tìm hiểu qua, chắc cũng biết đc đôi chút bên ngoài của nó.

- Vậy có biết thống kê và quản lý thông tin ko? Làm trên phần mềm ấy?

- Quán cafe ngày trước tôi từng quản lý bằng excel, còn các phần mềm khác thì có nhiều và chuyên dụng cho từng nhu cầu lắm. Cô phải chỉ rõ ra thì tôi mới nói đc.

- Ví dụ như về quản lý thông tin nhà thầu, các vấn đề phát sinh trong tiến độ thi công dự án chẳng hạn... Quản lý thông tin từ 10 đến 20 dự án cùng lúc, thống kê và báo cáo theo tuần, tháng và quý. Anh có làm đc ko?

- ... Tôi có thể làm đc, nhưng chắc cũng phải mất tầm 1 tuần cho đến nửa tháng thì mới nhuyễn đc. Mà sao cô lại hỏi tôi mấy vấn đề này kỹ vậy?

- À, anh có biết công ty xây dựng X ko?

- Công ty xây dựng và phát triển nhà ở X phải ko!! Nếu vậy thì tôi có biết qua, công ty này cũng lớn mà.

- Ừm, đũa bạn tôi vừa mới trúng tuyển vào đấy, nó bảo hình như bên phòng nó vẫn đang tuyển dụng thêm thì phải.

- Họ ko cần bằng cấp hay kinh nghiệm à? - tôi nửa hy vọng nửa băn khoăn.

- Hình như ko cần đâu, đến phỏng vấn họ chấp nhận là đc thôi. Chỉ cần xác minh đc mình đang là sv năm cuối là okie.

- Oh vậy à, ừm vậy cô hỏi giúp tôi bạn cô xem thế nào nhé. Tôi cũng sẽ thử liên hệ với bên họ xem sao.

- À, cái này... là thông tin nội bộ, bạn tôi vào làm rồi nó mới biết. Anh mà liên lạc trực tiếp với cty họ bây giờ thì chưa vào đợt tuyển dụng đâu. Cứ để tôi hỏi lại bạn tôi cho kỹ rồi có gì nó sẽ gửi cho anh mail liên hệ trực tiếp tới phòng ban của nó.

- À... vậy à... Ừm, vậy cảm ơn cô trước nhé!!! - "Quái!!! cty lớn mà sao tuyển dụng lại lạ kỳ vậy nhỉ??? Mà thôi kệ, cứ đợi xem có tin tức gì ko, ko đc thì cũng chẳng sao mà nhớ đâu trúng tuyển thật thì lại quá tốt". - tôi nghĩ thề.

...

Ăn no sạch trơn, dọn dẹp sạch sẽ, tôi ng ồi nhấm nháp tách cafe và chơi với bọn Pop-bi 1 lúc thì cũng đã gần 9 rưỡi tối...

- Ngọc ơi!!! - tôi gọi khi Ngọc còn đang lúi húi làm gì đó trong phòng ngủ.

- Gì vậy, đợi chút... tôi đang bôi kem... .. Có chuyện gì vậy???

- Muốn rồi tôi về đây.

- Ở lại chơi đã, về sớm thế!!!

- Thôi xin, khách sáo phát sợ. Nhà xa nên giờ về cũng phải 10h.

- Bốc phét, nhà ngay đây mà kêu xa.
- ... Cái gì mà ngay đây... Nhà tôi...
- Thôi đi, tôi còn lạ gì nhà anh nữa. Hn muộn rồi, để mai tôi qua chơi nhé, hihi.
- ... Tức là sao???... Cô theo tôi về hôm về bậy lên xe tôi à???
- Hehehe. - Ngọc ko trả lời mà chỉ vênh bộ mặt kiêu kỳ tỏ vẻ đắc thắng.
- Hajzzz... chịu thua cô rồi, gái con đưa gì mà lộ mọ như ma xó.
- Hehe, vậy từ giờ đừng có ăn nói luyên thuyên với tôi nữa, kéo tôi ám chút đó, hahaha.

Ngày hôm sau phải làm ca chi ầu nên buổi sáng tôi quyết định hẹn gặp Hằng để hỏi cho rõ tình trạng hiện tại. Coi bộ cô bạn này cũng hơi vô tâm, có vấn đề gì mà cũng ko chịu báo cho thằng "ny hờ" này 1 câu.

- Hi, hơn tháng rồi mới lại đc Tuấn mời cafe.
- Hi, uống nhiều quá có sợ ngán ko vậy!!!
- Ngán gì mà ngán, có phải ngày nào cũng uống đâu mà sợ.
- Vậy 2 ngày liên tiếp uống có ngán ko?
- Ngày nào uống cũng đc, cafe thì mình uống quanh năm cũng chẳng sao cả. Hi hi, mà sao hn lại rảnh rỗi mời mình thế, mọi lần mình mời mà Tuấn còn kêu bận suốt.
- "Trời ạ, vô tư đến thế là cùng " - Hi, lâu rồi ko gặp nên nhớ thôi. Với lại cũng muốn quan tâm 1 chút để bạn bè khỏi quên nhau, hi hi.

- Trời, hn nói chuyện nghe sến thế, ko thấy giống mọi hôm ^^... Mà này, Tuấn với Xuân dạo này có khác hơn ko???

- Vẫn vậy thôi, hừm...

- Mình nghe nói hình như Xuân vừa chia tay con bé kia rồi thì phải.

- Ừm... mình cũng biết tin rồi... Mà thôi nói chuyện khác đi nhỉ... Dạo này Hằng thế nào rồi??

- Thế nào là thế nào... Tuấn phải hỏi rõ thì mình mới trả lời đc chứ!!!

- Thì về học tập, công việc làm ăn, tình yêu tình báo thế nào thôi. Sức khỏe thì khỏi vì mình thấy Hằng còn khỏe hơn cả mình đấy

- Trời, tưởng Tuấn quan tâm mình thế nào chứ. Đây nhé: học hành vẫn cùi bắp (theo tôi hiểu thì là tốt vì điểm tổng kết các kỳ của Hằng luôn ở mức giỏi),. Công việc làm ăn thì vẫn ăn hại. Còn tình yêu thì hiện tại vẫn đang là Tuấn còn gì, hihhi

- Ủa, tưởng sắp "bỏ" mình đến nơi rồi chứ, hí hí!!!

- Là sao cơ? - Hằng tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Hầy, là thế này, chiều qua mình với bạn đi cafe ở The Garden ấy...

- ... À... ra vậy... .. Vậy sao mình ko thấy Tuấn nhỉ?

- Còn mãi nói chuyện thì sao mà thấy đc. Mình vừa vào quán, thấy Hằng đang ng ồi với ông Huy là chụp mũ ra ngoài luôn.

- Hi, sorry bạn hi ền nhé. Tại mình vô tâm quá!!!

- Ko có gì mà, thế cụ thể thì tình hình hiện tại giữa 2 người là thế nào vậy???

- ... Ừm...

- ... Nếu Hằng thấy khó nói thì thôi, mình chỉ muốn biết là có cần làm "ny giả" của Hằng trước mặt anh ấy nữa hay ko thôi.

-... Ừm, thôi để mình kể với Tuấn cũng đc, dù gì Tuấn cũng là người mà mình tâm sự rất nhiều về chuyện này...

- Mình nghe đây...

- Anh Huy anh ấy vừa ly hôn vợ đc 1 tháng rồi Tuấn ạ...

- Vậy à...

- Ừm... Biết phải nói thế nào nhỉ... Hajzzz, mình thực sự ko muốn là người phá hoại hạnh phúc gia đình người khác đâu Tuấn ạ... - Hằng có vẻ hơi xúc động.

- ... Hằng đừng lo, dù thế nào thì mình cũng hiểu Hằng mà. Hằng cứ kể tiếp đi...

- ... Ừm, cảm ơn Tuấn... Chuyện này thực chất đã âm ỉ kéo dài từ cách đây 2 năm, vào dịp sinh nhật của mình ấy... Tuấn còn nhớ ko...

- Mình nhớ chứ, đợt ấy ông Huy chủ động đến dự sn của Hằng vì... cty nhà ông ấy đang có 1 số việc cần đến tiếng nói của bố Hằng, có phải ko!!!
- tôi cố tình xoáy sâu vào điểm đó.

- Ừ, chắc là lúc này Tuấn cũng đang nghĩ giống như mình khi ấy... Chính vì có suy nghĩ đề phòng như vậy nên mình mới phải "bắt tội" Tuấn giả làm ny tại tiệc sn của mình để anh ấy tránh xa mình. Thực sự dù đã rất quyết tâm nhưng mình vẫn ko thể tự chủ đc mỗi khi phải đối diện với anh ấy...

- Hằng nặng tình quá Hằng có biết ko!!!

- Mình biết... Sau tiệc sinh nhật lần ấy chẳng hiểu vì sao anh ấy lại giành cho mình 1 sự quan tâm nào đó. Ban đầu thì rất ít nhưng cứ từng chút, từng chút 1 tăng dần theo thời gian, sự quan tâm đó kéo dài trong suốt

2 năm qua và nó khiến mình thật sự đc yêu thêm l ần nữa. Ko chính xác hơn là đc yêu trở lại...

- "Tay Huy này ghê gớm thật!!!" - Lý do gì mà Hằng lại chấp nhận vậy??? - tôi nghĩ th ần r ồi hỏi Hằng.

- Anh ấy tâm sự với mình là phải lấy vợ do hoàn cảnh gia đình bắt buộc. Anh ấy nói là anh ấy vẫn yêu mình nhưng vì lợi ích của gia đình nên mới phải bỏ mình mà lấy người ko mong muốn. Anh ấy nói nhiều lắm, rằng ko chịu đưng đc khi phải chứng kiến mình có ny mới, r ồi thì sẵn sàng từ bỏ tất cả nếu mình đ ồng ý cho anh ấy 1 cơ hội để làm lại...

- Thế 2 vc ông ấy có con chưa??? - tôi ngắt lời Hằng.

- Chưa?

- 3 năm lấy nhau mà ko có con???

- ... Anh ấy nói vì ko yêu, ko nảy sinh tình cảm nên bị ức chế. Vợ ch ồng sống riêng sau có nửa năm hôn nhân...

- Vậy, giờ ý Hằng thế nào???

- ... Mình đ ồng ý quay lại với anh ấy r ồi!!!

- Ừm... mình ko phải người trong cuộc, chỉ là người biết tương đối nhiều chuyện của Hằng. Mình nghĩ để tới đc quyết định này thì Hằng cũng phải đắn đo, suy nghĩ rất nhiều r ồi. Mình quý Hằng nên mình phải nói đi ều này... Thực sự là mình chưa tin ông Huy này đâu, nhưng như vậy ko có nghĩa là mình đúng. Mình rất hy vọng là mình sai. Giờ thì Hằng cũng đã quyết định r ồi, cứ làm theo những gì mà mình cảm thấy nó có thể cho mình đc hạnh phúc. Chỉ cần Hằng giữ lấy phần nào ký ức lúc ông Huy từng bỏ rơi Hằng. Giữ lấy nó để tạo sự tỉnh táo cho bản thân, sau này dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì mình cũng mong Hằng thật bình tĩnh và tỉnh táo. Có bất cứ khó khăn gì thì cũng đừng quên báo cho mình 1 câu, Hằng nhớ nhé!!!

- ... Tuấn tốt với mình quá... Mình chắc chắn sẽ nhớ lời khuyên này, Tuấn ạ.

- Bạn bè tốt là phải vậy mà!!! Có khó khăn thì phải nhớ đến bạn trước tiên.

8 rưỡi sáng, 1 buổi sáng ko xấu trời lắm, 1 ngày đầu tháng 12. Trời lạnh căm căm nhưng tôi vẫn phải rời chăn ấm đệm êm từ sớm mà bò dậy để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn tại công ty X. Đúng là có người quen có khác, bạn Ngọc gửi email tiếp nhận cv của tôi rồi ngay lập tức tôi nhận đc lịch hẹn phỏng vấn này sau khi gửi cv. Giờ đây đứng trước tòa đại sảnh rộng lớn của cty, tay cầm bộ hồ sơ mà lòng tôi... chẳng cảm thấy vui quái gì. Đơn giản vì 1 chút lo lắng, 1 chút tự tin, 1 chút hồi hộp đan xen nó khiến lòng tôi ko thể thoải mái sản sinh ra hứng thú để cảm nhận hình thái của công ty này. Việc đó có thể làm khi tôi trúng tuyển, còn nếu tạch... thì tôi sẽ thù cái đại sảnh này mỗi khi có dịp đi ngang qua nó. Đến trình diện ở quầy lễ tân thì tôi đc báo lên luôn phòng giám đốc... lạ thật sao ko phải là phòng tuyển dụng nhỉ. 1 sự lạ nữa là hình như hn chỉ có mình tôi tham gia phỏng vấn thì phải. Vì nhìn quanh chỉ toàn là nhân viên chính thức của cty... Phòng giám đốc đây rồi, tôi gõ cửa...

- Vào đi!!!

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào và...

- Em chào anh ạ!!! - "W.T.F, sao lại thế này!!!"

Tôi ko tài nào bất ngờ hơn đc nữa vì người giám đốc đang ngồi đối diện với tôi lúc này chính là người đã từng để lại cho tôi ấn tượng về 1 nét mặt quen quen cách đây 2 năm. "Trịnh Khôi Nguyên" - bằng vị chức tước đặt trên bàn đập ngay vào mắt khiến tôi ko còn 1 chút nghi ngờ gì về trí nhớ của mình nữa. Đây chính là người có mặt tại tiệc sinh nhật của Hằng và có màn đối đáp với Gia Huy - ny cũ và cũng đang là ny hiện tại của Hằng. Nét mặt quen quen mà tôi ngờ ngợ khi ấy, giờ đây sau 2 năm tôi đã

lờ mờ nhận ra đó là ai rồi. Chỉ đành biết thốt lên trong đầu "Ôi, cái trái đất tròn này!!!" ...

Gần 11h trưa, tôi đứng bấm chuông trước cửa nhà Ngọc...

- Vờ ối à, sao ko gọi để tôi xuống đón, chạy bộ lên làm gì... Thế nào trúng chứ, nhanh còn liên hoan nào!!!

- Hajzzz, để tôi bỏ giày, tháo dép rồi hỏi gì hãy hỏi chứ, bọn Pop-bi đâu rồi?

- Đang chơi trong kia kìa.

- Hajzzz, hn phỏng vấn căng thẳng phết. Anh của cô test tôi toàn bài khó!!!

- Anh tôi vẫn thường như vậy mà, h ối trước... Ơ...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 55

- ... Ơ... sao anh lại hỏi kỳ vậy... Anh nào chứ??? - Ngọc cố lấp liếm 1 cách vụng về

- ... Vậy đó là anh cô thật à? - tôi chẳng hề quan tâm, cứ dựa trên "sự thật" để lẩn tránh.

- ... Hừm... Là anh tôi nói với anh à??? - Ngọc tỏ vẻ hậm hực khi biết đã bị tôi gài, cô nàng hỏi mà như thừa nhận.

- Tôi đoán thôi.

- Đoán!!! Đoán kiểu gì mà hay vậy!!!

- Thì đoán mò thôi.

- Chí ít cũng phải dựa trên cơ sở nào chứ!!!

- Cơ sở!!! Thì thấy 2 người hao hao giống nhau nên tôi ngờ ngờ vậy thôi. - tôi trả lời ngắn gọn, tất nhiên chẳng thừa hơi và cũng chẳng dại gì ko khảo tự xưng ra nguyên do từ bữa tiệc sinh nhật của Hằng.

- Hừm... vậy mà... Anh cũng ranh mãnh thật đấy...

- Ơ hay nhỉ... tôi chỉ hỏi thôi chứ có ép buộc gì cô đâu. Đầu là cô tự nói hết đấy chứ!!!

- Vậy hn đến đấy làm gì mà lâu vậy???

Ngọc vẫn còn đôi chút ko cam chịu, hỏi tôi bằng thái độ nhất gùg. Câu hỏi của Ngọc khiến tôi h ồi tưởng lại những việc vừa xảy cách đây hơn 2 tiếng...

"" - Cậu ng ồi đi. - K.Nguyên lên tiếng sau câu chào của tôi. Có vẻ anh ta ko nhận ra tôi thì phải. Đi ầu đó giúp tôi thoải mái hơn phần nào.

- Vâng.

- Coi như 1 buổi nói chuyện nhanh nhé vì hn tôi khá bận. H ần là cậu cũng đã chuẩn bị kỹ trước khi đến đây r ồi phải ko?

- Dạ, em chuẩn bị theo những gì em biết ạ.

- Vậy có thể nói tôi biết cậu làm đc những gì mà cty tôi cần đc ko???

- Dạ, chuyên ngành của em là QTKD nên em đc học về cách thức quản lý kinh tế trong 1 doanh nghiệp. Em cũng đc học cách tổ chức của 1 leader để xây dựng các teamwork cho cty. Những công việc khác liên quan đến kinh tế như kinh doanh, marketing hay bán hàng em cũng đ ầu đc đào tạo qua...

- Đc r ồi, tôi hỏi về những việc cậu có thể làm và giúp ích đc cho cty của tôi cơ!!! Mà những đi ầu cậu vừa liệt kê thì cậu mới chỉ đc học chứ chưa bao giờ đc làm thực tế đúng ko???

- K.Nguyên ngắt lời tôi, đoạn đưa 2 tay gõ nhịp lên thành ghế và hỏi tiếp. Khí chất đúng kiểu ông chủ đang thẩm định người làm thuê cho mình.

- Dạ... vâng ạ!!! Phần lớn những đi ầu trên em mới chỉ đc học qua. Tuy nhiên cũng có 1 số trong đó em đã đc trải nghiệm qua thực tế công việc ạ.

- Cậu thử kể ra xem nào!!!

- Dạ, cách đây 2 năm em có chung vốn mở 1 quán cafe, trong quá trình mở quán em đã đc thực hành về cách xây dựng kế hoạch, chiến lược cho việc hoạt động và kinh doanh của quán. Việc tổ chức nhân sự và quảng cáo cũng là 1 trong những việc em đc làm thực tế trong thời gian đó. Đợt tháng

1 đầu năm vừa rồi thì em có làm bán hàng cho 1 stđm nên cũng đc đào tạo qua 1 số kỹ năng về sale ạ.

- Trong CV của cậu cũng ghi những đi ều này r ồi. Quán cafe của cậu mở đc bao lâu và tại sao lại ko kinh doanh nữa?

- Dạ... quán em mở đc 6 tháng. Sau đó đóng cửa vì... thua lỗ ạ!!!

- Thất bại!!!

- Dạ, vâng!!! Đó cũng là bài học kinh doanh lớn nhất mà em từng đc học ạ.

- Ý cậu là "vớt vát" 1 bài học từ thất bại của mình? Cái giá phải trả để nhận ra sai lầm xem ra cũng ko phải là nhỏ đối với 1 sv như cậu. Tổng thất là bao nhiêu vậy?

- Dạ... chính xác là lỗ khoảng 65% vốn ban đầu ạ!!!

- Ừm... tiếp nhận 1 người chưa ra trường, chưa từng có kinh nghiệm làm việc, nhưng lại có 1 "kinh nghiệm" khác là kinh doanh thất bại chỉ sau 6 tháng. Nếu ở vị trí của tôi thì cậu có đề nghị ý cho người này cơ hội ko??? - K.Nguyên nhìn tôi chờ đợi.

- Dạ... thực sự mà nói, nếu có những ứng viên khác tốt hơn, giàu kinh nghiệm và đã có bằng cấp, học vị... thì chắc là em cũng sẽ ưu tiên họ hơn. Nhưng em nghĩ với những người như anh vừa nói thì ko hẳn là họ ko có khả năng đâu ạ.

- Cậu nói tiếp đi.

- Em nghĩ kinh nghiệm sau thất bại thì cũng có nhiều người thành đạt đã chia sẻ sau khi họ thành công. Cái quan trọng bao giờ cũng là trạng thái sau thất bại - đứng dậy đc hay là ko thể tiếp tục. Sau là mình rút ra đc bài học gì từ những sai lầm đó...

- Vậy sai lầm và bài học cậu rút ra là gì?

- Về sai lầm thì có nhiều yếu tố nhưng em thấy sai lầm lớn nhất của em là khâu đánh giá chọn vị trí mặt bằng ạ.

- Chỉ mỗi vậy thôi à? Về chọn lọc đối tượng khách hàng thì sao? Cậu có nghĩ việc thay đổi phong cách của quán, nâng cao chất lượng đồ uống hay phục vụ chẳng hạn, có thể cứu vãn đc ko?

- ... Thực sự em ko dám chắc... Nhưng em nghĩ là sẽ khó ạ, với đặc thù kinh doanh cafe thì sai lầm ở khâu chọn mặt bằng cũng gần như đìm chết thương hiệu của quán mình rồi. Chất lượng tốt nhưng ko tạo đc thương hiệu thì cũng khó hút khách đến. Nếu có thể thì cũng phải cần 1 khoảng thời gian lâu dài để duy trì và kéo khách, mà đi đầu này thì em ko thể đáp ứng đc do thiếu vốn. Vấn đề thay đổi phong cách thực sự em cũng có nghĩ tới nhưng để tạo đc 1 phong cách tốt thì cần 1 ý tưởng tốt, đôi khi cũng đùng nghĩa với chi phí ko rẻ để thực hiện. Cả 2 thứ này về ngắn hạn lúc đó bọn em đâu ko có, nên xem xét tái đầu tư ở 1 địa điểm khác thì hợp lý hơn ạ.

- Vậy tại sao các cậu ko tiếp tục tái đầu tư - đứng dậy sau thất bại ấy?

- Dạ, kế hoạch ban đầu thì đúng là như vậy nhưng sau đó có xảy ra 1 số việc ngoài dự tính nên bọn em đành phải bỏ dở giữa chừng ạ.

- Tức là ko thể tiếp tục đứng dậy???

- Dạ ko, chỉ là tạm thời ngừng kinh doanh thôi ạ. Em nghĩ quãng nghỉ này cũng khá quan trọng để tích lũy thêm vốn, kinh nghiệm và kiến thức. Giữ được nhiệt huyết là đi đầu tốt nhưng trong kinh doanh thì còn cần phải bình tĩnh và kiên nhẫn ạ.

- Nghĩa là cậu muốn kiếm 1 công việc - như công việc này chẳng hạn - chỉ để tích lũy vốn, đến khi nào cảm thấy đủ rồi thì cậu sẽ từ bỏ nó??? - K.Nguyên cười nhẹ.

- Dạ ko ạ... Em... ko nghĩ thế ạ... - tôi hơi bối rối sau khi biết mình vừa bị "gài".

- ... Tôi nói đúng có phải ko? Phần lớn những người trẻ, những sv mới ra trường khi đi xin việc thường than phiền các cty luôn yêu cầu kinh nghiệm, ko tạo điều kiện cho họ. Nhưng rất ít trong số họ chịu đứng ở vị trí của cty, chịu xem xét lại bản thân mình. Phần lớn họ khi đến với công việc đầu tiên, cty đầu tiên bao giờ cũng chỉ xem đó là bước đệm nơi họ tích lũy vốn, kiến thức, kinh nghiệm - như cậu nói - để bước vào đời. Sẵn sàng nhảy việc khi manh nha tìm đc 1 cty khác tốt hơn, ko nhiều người trong số họ giữ đc nhiệt huyết cũng như có suy nghĩ sẽ đóng góp lâu dài cho cty. Có thể cậu đang nghĩ làm công ăn lương là sống phăng nhưng ở đây còn có các yếu tố khác liên quan đến đào tạo và "chi phí cơ hội". Chúng tôi tạo ra và cho các ứng viên cơ hội và môi trường làm việc thì chúng tôi cũng cần ở họ sự cống hiến sau khi đã trở thành nhân viên chính thức. Xác định đc khả năng làm việc cũng như thời gian cống hiến hợp lý thì hẳn nên ứng tuyển vào cty của chúng tôi.

K.Nguyên vừa nói vừa gấp bộ hồ sơ của tôi lại rồi đặt lên mặt bàn. Hành động thì có vẻ "nguy hiểm" nhưng thực chất hình như anh ta đang có ý muốn tạo cơ hội cho tôi thì phải. Nếu như lẽ thường là các nhà chuyên trách tuyển dụng khác, họ sẽ lảng lảng trừ điểm của tôi trong mắt họ sau câu nói hớ vừa rồi. Ko có mấy ai nhẫn nại diễn giải giáo dục đi đâu để tạo nước gở cho tôi làm gì. Những chuyện này nếu đúng như tôi nghĩ thì hẳn là phải có "tác động" nào đó từ bên ngoài, đi đâu này khiến tôi lập tức nghĩ đến Ngọc.

- Thưa anh... nếu em có khả năng và đc làm việc trong 1 môi trường như của quý cty thì em nghĩ là mình có thể phát huy đc năng lực và có đóng góp thích hợp cho cty ạ.

- Tức là có thể cậu vẫn sẽ nghĩ việc sau khi chạm đc đến mức đóng góp ấy?

- Em nghĩ ai cũng có ước mơ của mình ạ. Nhưng em sẽ cố gắng cân đối phù hợp để đảm bảo đc mức đóng góp cho cty rồi mới nghĩ đến dự định riêng của bản thân nếu có thể ạ.

- Vậy tại sao cậu lại chọn cty này và công việc này?

- Vì em nghĩ nó phù hợp với bản thân em ạ, đc rèn luyện thêm kỹ năng và kiến thức trong 1 môi trường năng động, nhiều áp lực như vậy sẽ giúp em có thêm động lực phát triển và hứng thú làm việc để gắn bó với công việc này ạ.

- Trong CV cậu gửi và trong bộ hồ sơ này tôi chưa thấy cậu đề cập tới nhược điểm của mình...

- ... Nếu nói về nhược điểm thì... Thực sự là hơi khó để nhận xét...

- Thử nói cái đầu tiên cậu nghĩ tới xem nào!!!

- Em nghĩ là tính cả nể ạ... - tôi cố gắng chọn thứ nhược điểm "trung tính" nhất có thể. Chẳng đại gì khai mấy thứ nhạy cảm hơn làm gì vì họ làm sao mà đoán ra được.

- Tôi tưởng cậu sẽ chọn những câu trả lời tránh né đại loại như "tôi kém trò này, tôi yếu môn kia..." chứ!!! Nếu coi câu trả lời vừa rồi thể hiện tính trung thực thì cậu có nghĩ nó sẽ là ưu điểm, là điểm mạnh để giúp cậu thành công trong công việc sau này hay ko?

- Em nghĩ trung thực là 1 đức tính tốt vì nó giúp tạo niềm tin giữa mọi người với nhau. Mà đi đầu này thì rất có ích cho 1 teamwork hay là 1 tập thể của cty ạ.

- Ừm... ... Cậu đã biết về công việc cậu phải làm nếu trúng tuyển rồi chứ!!! - K.Nguyên đan các ngón tay vào nhau, đoạn lên tiếng sau 1 hồi im lặng.

- Vâng, là thống kê số liệu từ các công trình và quản lý thông tin các dự án tương ứng ạ.

- Cậu định xử lý công việc này như thế nào?

- Dạ, bước đầu em sẽ thu thập số liệu, thông tin qua các kênh giám sát của cty. Sau đó tổng hợp thành 1 bộ dữ liệu theo dõi theo từng định mức thời gian cụ thể thông qua các phần mềm chuyên dụng ạ.

- Cậu nghĩ mình có thể tham gia đc bao nhiêu dự án cùng 1 lúc.

- Dạ... xin thưa thật với anh, em đã thực hành giả lập thử 1 tg và cũng có học hỏi thêm từ những người xung quanh trong ngành này (2 ông anh họ dưới tỉnh tôi cũng làm trong ngành XD)... Thực sự mà nói khả năng hiện tại của em chỉ có thể quản lý đc tối đa từ 1 đến 2 dự án cùng lúc ạ. Nếu là 1 dự án lớn, chia ra nhiều gói thầu phụ nữa thì chắc là phải cần thêm người hỗ trợ ạ.

- 1-2 dự án? Cậu có chắc chắn ko vậy?

- Dạ... em mới chỉ làm thử qua giả lập thôi ạ? - tôi hơi thất vọng vì có vẻ khả năng của mình là hơi thấp.

- Vậy cậu nghĩ 1 nhân viên trong tổ đi điều hành dự án của cty tôi phải quản lý tối đa cùng lúc bao nhiêu dự án?

- Em nghĩ với những chuyên viên nhiều kinh nghiệm thì 1m họ có thể quản lý cùng lúc 4-6 dự án ạ... - thực sự là tôi đang nói mò dựa theo những gì mà Ngọc hỏi tôi lúc trước và sau những gì tôi tiếp thu đc qua quá trình thực hành phần mềm giả lập.

- Hầy hầy!!! Đi điều hành dự án mà lại để chuyên viên của mình quản lý ôm đồm, thiếu tổ chức như vậy thì cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào nếu xảy ra sai sót ko? - K.Nguyên cười mỉm, tỏ vẻ thích thú.

- Dạ... - còn tôi thì vẫn chưa thực sự hiểu rõ đi đâu anh ta vừa nói.

- Từ 1 đến 2 dự án à... Đc rồi, chắc là trong thời gian vừa qua cậu cũng đã tìm hiểu thêm 1 số kiến thức về ngành XD rồi chứ. Vì cậu chỉ học thuần kinh tế thôi phải ko.

- Vâng, em có tìm hiểu thêm về ngành này ạ, nói chung chủ yếu chỉ là những kiến thức chính liên quan đến vật liệu, vật tư, thiết bị và máy móc thôi ạ.

- ... "Bíp" - Anh lên đây ngay nhé... - 1 tiếng bíp từ chiếc điện thoại bàn vang lên và K.Nguyên lên tiếng. Có vẻ anh ta vừa nối máy để ra hiệu cho cấp dưới thì phải.

- Nói chuyện như vậy là đủ rồi và dù gì đi nữa cũng vẫn chỉ là nói chuyện. Công việc thực tế mới là thước đo phản ánh năng lực chính xác nhất. Bây giờ 1 trong những TT Leader của công ty tôi sẽ test khả năng làm việc của cậu dựa trên những gì mà tôi và cậu vừa nói chuyện.

- Ngay bây giờ ạ??? - tôi hơi bất ngờ vì cứ ngỡ hn chỉ đơn giản là phỏng vấn.

- Phải rồi, anh ấy lên tới nơi bây giờ đây... Cứ thoải mái đi, đây coi như là 1 buổi thi viết thôi mà!!! - K.Nguyên mỉm cười thân thiện.

- Vâng ạ!!!

- "Cộc... Cộc..." - tiếng gõ cửa phát ra, hẳn là anh trưởng nhóm kỹ thuật kia rồi.

- Vào đi.

- Chào sếp ạ!!! - leader là 1 người tầm ngoài 30t.

- Đây là ứng viên đến phỏng vấn xin việc, giờ anh hướng dẫn và test cậu ấy về khả năng ứng dụng phần mềm, nhập dữ liệu và thống kê số liệu nhé. Chi tiết cho tôi cả phần quản lý tài chính dự án đi kèm. Làm bằng phần mềm gì thì tùy cậu ấy lựa chọn. Bây giờ là 8h50', đến 10h thì thông báo lại kết quả cho tôi.

- Dạ vâng ạ!!!

Leader lên tiếng và dẫn tôi về 1 phòng làm việc, ngay lập tức 1 vài tệp số liệu đc đưa ra và nhiệm vụ của tôi, tất nhiên là thực hiện nó 1 cách chính xác và kịp thời nhất trong thời gian khoảng 1 tiếng đh. Yêu cầu đặt ra là phải lập 1 hệ thống quản lý có tính chất theo dõi theo thời gian, có kèm cả chức năng nhắc nhở lưu ý. Cùng với đó là 1 bảng chi tiết các số liệu tài

chính đc yêu cầu quản lý tương ứng theo dự án. Ban đầu thực sự cũng có đôi chút gượng gạo vì đây là lần đầu tôi nhập liệu những con số thực tế và đc ngồi trong 1 phòng làm việc cùng với các nhân viên chính thức. Nhưng sau đó thì sự căng thẳng cũng dần qua đi, 1 chút bất cần với suy nghĩ đồ thì đc - trượt thì thôi giúp tôi thoải mái hơn để bình tĩnh thực hiện công việc của mình. 1 tiếng gõ máy, kiểm tra cuối cùng cũng hoàn thành, anh leader vừa nhìn màn hình vừa hỏi.

- Đây ko phải là lần đầu em dùng MSP phải ko?

- Vâng, em có tập trước ở nhà rồi ạ.

- Báo giờ dùng MSO, quản lý tài chính dùng excel... Những cái này về sau đâu có thể làm gộp lại bằng phần mềm bên anh đang dùng. - anh leader lầm nhảm 1 hồi rồi nói với tôi.

- Vâng... vậy, anh cho em hỏi 1 chút có đc ko... 1 quản lý dự án bình thường ở cty mình thì có thể theo đc khoảng bao nhiêu dự án 1 lúc ạ?

- Cũng tùy em ạ, nhưng cty đặt chính xác lên hàng đầu nên các tổ nhóm đầu đc phân công việc cụ thể. Chậm quá thì ko ổn mà nhanh quá thì ko cần, đôi khi còn làm hỏng việc. Nên thường cty sẽ phân bổ mỗi nhân viên quản lý dự án trong 1 tổ làm từ 1 đến 2 dự án cùng lúc.

- Vậy ạ... vậy, cái này em có bị sai sót ở đâu ko anh?

- Anh vừa send cho sếp rồi, giờ em lên lại phòng sếp nhé.

- Vâng...

- ... Đừng có lo gì cả!!! - anh leader cười trấn an tôi.

- Em cảm ơn anh ạ!!!

1 vài phút đi bộ và đứng trong thang máy, cái hẫng hụt khi thang máy lên tầng cao như đồng hành với cái lâng lâng, hồi hộp trong lòng tôi vậy.

Ko hiểu sao lúc test thấy thoải mái mà giờ chỉ việc lên nhận kết quả mà lại thấy 1 chút căng thẳng.

- Em chào anh ạ!!! - tôi chào K.Nguyên lần nữa khi vào phòng.

- Ừm... Cậu có muốn hỏi tôi đi đâu gì ko?

- Dạ... Anh có thấy hài lòng với bài test vừa r ồi của em ko ạ?

- Theo cậu thì thế nào?

- Em đã làm hết sức theo những gì em biết và có thể r ồi ạ. Em hy vọng nó đủ sức thuyết phục anh!!!

- Cậu muốn mọi người nghĩ về cậu thế nào nếu cậu đc làm công việc này?

- Dạ... em muốn... mọi người yên tâm về em ạ. Tức là khi nghĩ về là họ nghĩ đến 1 người cẩn thận và chính xác ạ.

- Đó cũng là những yêu cầu chính của công việc này. Bài test vừa r ồi vẫn đặt nặng về phần tài chính hơn nên cậu có thể hoàn thành nó tương đối. Thực tế trong công việc thì phần số liệu liên quan đến xây dựng, thi công là khá lớn. Cậu vẫn chưa thực sự thông thạo về XD nên tạm thời tôi sẽ đi đầu cậu sang bên hỗ trợ quản lý tài chính của công ty XX. Nếu như cậu đ ồng ý!!!

- Dạ... nghĩa là... em đã đc chọn r ồi ạ??? - trong lòng tôi dâng lên 1 loạt cảm xúc hồ hởi, hy vọng, hồi hộp đan xen lẫn lộn. Cảm giác như đang xem đến những dòng cuối cùng trong cột điểm của kỳ thi đh vậy.

- Cậu ko hỏi tôi công ty XX là công ty gì à? - K.Nguyên ngó lơ hỏi tôi.

- À... dạ vâng ạ... Em cũng đang muốn hỏi anh ạ?

- Đây là 1 trong những cty con thuộc tổng cty của chúng ta.

- "Chúng ta... Vậy là mình đã đc nhận vào làm việc thật rồi sao???" - tôi hưng phấn trong suy nghĩ nhưng vẫn cố gắng kiềm chế ko để nó thể hiện ra nét mặt. Thật là 1 cảm giác vừa sướng vừa... mót.

- Công việc này tương đối đặc thù nên chỉ cần trong thời gian ngắn là biết nhân viên có làm đc hay ko. Vậy nên tôi sẽ cho cậu thử việc 1 tháng, sau thời gian này nếu thực sự đạt mọi yêu cầu thì cty sẽ ký hợp đồng để cậu trở thành nhân viên chính thức. Cậu có thắc mắc gì nữa ko?

- Dạ... em có 1 chút thắc mắc về vị trí công việc ạ. Cụ thể thì việc quản lý tài chính này nó chỉ là 1 phần trong quản lý dự án tương ứng phải ko ạ?

- Phải rồi, như tôi đã nói, vì cậu còn khuyết ở mảng XD nên tôi tạm thời đi đầu cậu về đội hỗ trợ. Cậu yên tâm là trong thời gian làm việc cty sẽ tạo đi đầu kiện để đào tạo, bồi dưỡng cậu những kiến thức và kỹ năng cần có cho vị trí quản lý dự án chính thức. Thực sự thì công ty luôn cần những người làm về quản lý dự án nhưng cũng biết về chuyên môn nghiệp vụ kinh tế. Luôn có sẵn 1 vị trí ở tổng cty giành cho những người có năng lực như vậy. - K.Nguyên nhìn thẳng vào mắt tôi và nhấn mạnh... ""

- Đó, hơn 2 tiếng sáng nay là như vậy đó!!!

- Xùy, vậy mà cứ tưởng gì ghê gớm... - Ngọc chia môi cảnh về.

- Lại còn ko ghê... - A... anh giỏi thật... - tôi đưa tay cốc nhẹ vào đầu Ngọc khiến cô nàng la lên.

- Cái gì mà quản lý 1 lúc 10 đến 20 dự án... Rồi đợt tôi thực hành giả lập mãi ko xong cô lại còn chê lên chê xuống. Rõ là có mưu đồ vu dập tài năng...

- Hứ... cho chút, ai bảo anh ngu ngơ đi tin lời tôi làm gì... Haha

- Công nhận là tôi hơi tin cô thật, mà thực ra là hơi hoang mang thôi chứ tôi cũng có nói chuyện qua với vài người thì họ đều nói quản lý như vậy thì rất khó và cũng ko đc khuyến khích... Hajzzz, toi công cả tháng zời trầy da tróc vẩy test soft như trâu điên.

- Hihhi... Thôi đc r ồi, thấy anh khổ sở vậy, tôi cũng động lòng trắc ẩn...
- Hành động thực tế đi...
- Giờ mới hơn 11h à... xem nào... Qua cửa hàng của tôi đi!!!
- Bây giờ á, trưa r ồi còn đi đâu nữa, ở nhà ăn cơm thôi. Sáng giờ tôi đi cả ngày đói lả r ồi.
- Làm gì có cơm đâu mà ăn, hì hì.
- What??? Sao cô nói hn tổ chức liên hoan cho tôi mà???
- Thì ra ngoài ăn chứ sao. Ko bắt anh vào bếp vậy là may lắm r ồi ^^.
Thôi đi thôi.
- Nhưng mà đi ăn thì qua cửa hàng của cô làm gì? Ăn vải à?
- Hỏi nhiều quá, cứ đi đi thì biết!!! - Ngọc khoác vội cái áo khoác r ồi
lôi x ềnh xệch tôi ra khỏi cửa

- Áo này phải đi cùng cà vạt này mới hợp, đó... Qu ần tây, qu ần kaki
thôi, đi làm ở cty của bố tôi là phải nghiêm túc, ko có bò bê gì cả... Đấy,
nhìn chững chạc hẳn... Dáng anh cũng đẹp đấy chứ...
- Thôi thôi, cô chọn cho tôi 1 bộ là đc r ồi, chọn nhiều tôi mặc ko hết mà
còn phải ghi số ở hàng cô đấy!!! - tôi rồi quanh rồi mù khi bị Ngọc quay
như chong chóng, hết bắt thử cái áo sơ mi này, lại đến thay cái qu ần âu
khác. Cũng cẩu r ồi cơ mà đây là cửa hàng của Ngọc, mấy em nhân viên
đều đang có mặt ở đây nên tôi đành mát mặt ngoài mà rút lòng trong.
- Cùng lắm cầm cái gì của anh ở lại là đc chứ gì...
- Úi xùi, trên người tôi toàn thứ đáng giá, ai lại đem đổi lấy mấy bộ
qu ần áo của cô làm gì!!!

- Đâu, thứ nào quý, thứ nào quý, anh bỏ ra xem nào. - Ngọc sấn tới.

- Thứ mà phụ nữ ai cũng thích ấy... hehe.

- Đâu, bỏ ra chứng minh xem. - Ngọc vênh mặt thách thức trong khi mấy đứa nhân viên cứ tùm tùm, cười ngặt nghẽo.

- Thôi... ở đây toàn phụ nữ... Bỏ ra có mà chết ko kịp cất...

- Chỉ bậy bạ là giỏi... Đây, tặng anh mấy bộ này xem như là quà nhân dịp xin đc việc. - Ngọc vừa nói vừa ra hiệu cho đứa nhân viên gói 3 bộ quần áo tôi vừa thử vào túi.

- Ờ... ko đc, cô làm thế này thì tôi lỗ vốn mất... Đã giúp tôi công việc rồi giờ còn làm thế này thì tôi ko nhận đc. Cái nào chứ riêng cái này thì phải để tôi trả... - tôi nói cương quyết rồi rút ví ra lấy tiền.

- ... Anh làm gì vậy, còn quên là chưa cảm ơn tôi đấy nhớ chưa!!! - Ngọc giữ lấy bàn tay tôi và nói.

- Ờ... thì tôi cảm ơn cô mà... còn chuyện này thì...

- Anh nhận món quà này thì tôi sẽ nhận lời cảm ơn của anh!!! - Ngọc tỉnh bơ nhìn tôi.

- Cô hay thật, chuyện nào ra truyện đấy chứ!!! - tôi tặc lưỡi, biết là Ngọc rất cứng khi đã muốn ép người khác.

- Anh mới lắm chuyện, quà tôi tặng thì cứ nhận, có phải gì đâu mà lo nợ nần chứ... Mà anh thấy cửa hàng của tôi và bạn tôi thế nào???

- Ờ... cũng đc...

- Chỉ đc thôi á...!!!

- Nói chung là có phong cách...

Thực tế thì cửa hàng của Ngọc cũng ko phải là quá lớn, nó chỉ ở mức trung bình khá so với những cửa hàng lớn khác trên những con phố chuyên về quần áo. Tuy nhiên phong cách và cá tính của cửa hàng đc thể hiện rất rõ qua cách thiết kế nội thất dạng "naked" lộ gạch tường. Các gam màu trầm, xám, xanh, tím đc phối hợp tạo nên từng mảng không gian riêng biệt nối tiếp nhau giúp cho cửa hàng trở nên rộng rãi, có chiều sâu và tạo đc sức hút khi khách hàng đứng từ ngoài nhìn vào. 1 vài mặt nạ nghệ thuật C.âu đc treo bên cạnh những khung tranh trừu tượng vẽ hình quần áo, giày dép. Khu gương thử đc trang trí 1 số hoa văn và hình vẽ thú cưng ngộ nghĩnh có thể dùng làm phong tạo hứng thú cho các khách hàng "tự sướng". Nói chung thiết kế khá tinh tế, ko quá cầu kỳ, rối rắm nhưng lại tạo đc điểm nhấn và quan trọng là gây đc ấn tượng cho khách hàng.

- Những cái này cô thuê bên thiết kế nào vậy???

- Tất cả đều là ý tưởng của tôi đây!!!

- Cửa cô hết???

- Tôi thực sự ngạc nhiên.

- Ừm, tôi đưa ra ý tưởng, còn bên thi công thì chỉ làm theo thôi. Anh bất ngờ à???

- Ngọc thích thú nhìn tôi chờ đợi.

- Bất ngờ... bất ngờ là tại sao cô lại ko theo ngành mỹ thuật, hội họa hay là kiến trúc.

- Đâu phải cứ thích cái gì là phải theo học cái đấy đâu. Tôi muốn đam mê của mình đc phát triển theo hướng tự nhiên hơn, ko bị gò bó quá nhiều bởi các khuôn mẫu. Khi nào thực sự cần thì tôi mới chính quy lại kiến thức của mình.

- Chị Ngọc ơi, đồ xong rồi đây ạ!!! - cô bé nhân viên mang 3 chiếc túi ra chỗ tôi và Ngọc.

- Ừ, cảm ơn em... Nào, anh còn nhớ mặt cái gì nữa. Giờ đi ăn thôi.

- Lần này tôi mời đấy nhé, mời trước rồi nên cô ko tranh đc đâu!!!

- Hi hi, thì có ai thèm tranh với anh đâu chứ, anh mời thì đi thôi.

- Cấm Chỉ, phở này đ ò ăn cũng đc đấy nhỉ!!! - Ngọc lằm nhằm sau khi đã thưởng thức qua món hào nướng.

- Cũng đc, chỗ này dễ ăn uống thôi chứ ngon nhất HN thì chưa phải...

Tôi vừa nói vừa nhìn Ngọc đang ngắm nghía con hào nướng trên tay, đôi mắt mở to dò xét, môi mím lại 1 nét cười tò mò thích thú. Khuôn mặt xinh đẹp đối diện với con hào nướng ngon lành như thể đang nói "mày có ngon lành bằng tao ko hởi hào!!!". Vậy là đã tròn 1 tháng Ngọc về nước, thời gian hơn 1 năm ko gặp nhưng tôi cảm thấy Ngọc ko có quá nhiều sự thay đổi. Có chăng chỉ là 1 chút ít khác biệt đc thể hiện qua cách để mái tóc vắt qua 1 bên vai nhẹ nhàng, nữ tính và có gì đó trưởng thành hơn kiểu tóc búi cao hay buông xõa khi xưa. Đi ầu này ko phải ai cũng có thể nhận ra ngay, nhưng với 1 người thường xuyên gặp Ngọc qua chat và webcam trong suốt 1 năm như tôi thì việc đó lại tương đối dễ dàng. 1 tháng trôi qua, tôi và Ngọc như trở thành những "hàng xóm" thực sự của nhau, cả 2 cứ đảo qua đảo lại nhà nhau mỗi khi có thể chỉ để tán tếu, buôn dưa những câu chuyện thú vị nơi bên kia Châu đại dương hay đơn giản chỉ là những câu chuyện zời ời đất hởi. Những chuyện hài làng dừa, ko đ ầu ko cuối để đá xoáy, trêu chọc lẫn nhau. Đôi khi hứng lên còn tổ chức "tiệc hàng xóm vui vẻ" góp gạo thổi cơm chung - cái tiệc oái oăm này đc Ngọc viện cớ với mục đích "hành" tôi phải đứng bếp là chính . Tất cả những chuyện vui và thú vị đó đ ều diễn ra trước khi tôi biết Ngọc là con gái của ông chủ cty tôi. Hiện tại, sau khi đã biết sự thật, trong lòng tôi lại có chút gì đó ko đc tự nhiên cho lắm. Nhất là công việc này có đc là nhờ 1 phần tác động từ Ngọc.

- Đây... anh đang nghĩ gì vậy? Ko ăn đi tôi ăn hết bây giờ!!!

- Cô thích thì gọi thêm đi, hào nướng ở đây ăn ngon mà.

- Thôi, ngon nhưng mà no. Với lại ăn nhiều quá anh ko đủ tiền trả lại bùng để tôi ở lại thì chút ^ ^

- ... Tiểu thư như cô thì sợ gì chứ!!!
- Cái gì mà tiểu thư tiểu thư, nghe thấy ghét...
- Hajzzz... vậy mọi lần cái xe Bmw đen đen đón cô đâu là xe riêng à?
- Đấy là xe anh tôi, mỗi lần tôi về lại nhà là lại đến đón.
- Sao cô ko ở nhà cùng gđ mà lại ở riêng vậy?
- Tôi thích tự lập, gđ tôi cũng khuyến khích như vậy nên để tôi tự làm theo ý mình... Chắc anh đang thắc mắc về căn hộ đó chứ gì... Ừm, đó cũng là căn hộ mà bố tôi mua cho tôi.
- Ko, cái đó thì tôi cũng đoán ra rồi...
- Ừm... mà này bao giờ thì anh đi làm vậy???
- À, giữa tháng sau.
- Giữa tháng 1 á, sao ko làm luôn từ bây giờ?
- Anh cô bảo để sang năm mới cty sắp xếp lại cơ cấu thì nhận việc luôn cho tiện.
- Ừm, vậy là làm cho cty XX phải ko?
- Ừ, 1 trong những cty con của cty bố cô.

1 ngày đầu tháng 1... Suốt 1 tháng sau khi nhận đc việc, tôi lao vào miệt mài tìm hiểu và bổ sung thêm những kiến thức còn thiếu về mảng XD. Việc học do đc hỗ trợ thực tế từ cty nên tôi tiếp thu rất nhanh và nuốt trọn 1 số giáo án thực tiễn chỉ sau 1 tháng. Tất nhiên là vẫn còn nhiều điều cần bổ sung nhưng về cơ bản thì tôi cảm thấy mình có thể thích nghi và phát triển tốt với công việc này. Việc tôi xin đc vào cty XX cho đến giờ vẫn chỉ có 1m Ngọc biết, tôi chưa muốn nói cho bất cứ ai khác vì còn muốn đợi

sau 1 tháng thử việc thành công, chắc chắn đc nhận vào làm nhân viên chính thức thì tôi mới dám công bố.

6h tối, vừa cầm xong nĩa cơm thì tôi nhận đc cuộc gọi của Ngọc.

- Tôi đây!!!

- Anh đang ở đâu vậy???

- Ở nhà chứ ở đâu???

- Trời ạ, thế chuẩn bị quà cho tôi chưa? - là quà sinh nhật của Ngọc, mai là sinh nhật cô ấy. Cô nàng sinh vào đầu năm, chính vì vậy mới "ăn gian" đc 1 tuổi đi học.

- Rồi, sao mà quên đc!!!

- Vậy qua luôn Mambo đi nhé, qua rồi tặng quà tôi luôn, hihi.

- Ơ... mai mới sn cô mà???

- Mai có tiệc của mai, giờ anh qua luôn nhé. Có cả anh tôi nữa đấy, liệu mà sắp xếp, ko trốn đc đâu.

- "Thôi xong, lại còn có cả ông K.Nguyên nữa à. Kiểu này ko đi ko đc rồi!!!"

6 rưỡi tối... Sau 1 hồi gấp gáp sửa soạn thì cuối cùng tôi cũng đến quán cafe mà Ngọc nói. Bước vào quán đã thấy du dương 1 giai điệu piano sâu lắng... tôi vừa bước vừa định vị nơi 2 anh em Ngọc... Kia rồi, đã thấy K.Nguyên và Ngọc đang ng ồi cùng với 2 người con gái khác... Tôi dợm bước vào thì cũng là lúc tiếng đàn piano kết thúc.

- "Hoan hô..." - những tràng pháo tay vang lên náo nhiệt từ những thực khách xung quanh.

- Thực sự cảm ơn tất cả mọi người đã cố vũ cho mình. Còn đây là món quà mà mình muốn gửi tặng tới người phụ nữ của tôi hôm nay. - "Hoan hô... "

Tiếng 1 người con trai - người nghệ sĩ - vừa cất lên thì lập tức những tiếng reo hô từ khán giả lại vang lên lần nữa. Anh chàng nghệ sĩ cầm bó hoa hồng để trên nắp cây dương cầm, bước những bước tự tin... tiến gần về phía chiếc bàn mà tôi cũng đang định bước đến... Và Ngọc mỉm cười đứng dậy khi anh chàng nghệ sĩ bước đến trước mặt cô với bó hoa hồng rực rỡ trên tay...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 56

- "Hajzzz... có đôi có cặp đủ hết rồi, gọi mình ra để làm phong bật chắc!!!" - tôi cảm thấy hơi mất tự nhiên vì sự xuất hiện của 1 kẻ lạ mặt như mình. Nhất là ngay sau khi người ta vừa mới trao nhau cái khoảng khắc lãng mạn vừa rồi. Dù vậy cũng đã đến nơi thì cũng ko thể ko vào...

- OHH, ở đây nè... - Ngọc đương giờ tay đón lấy bó hoa hồng thì bỗng dừng lại sau khi nhìn thấy tôi. Cô nàng cười tươi, đoạn đưa tay vẫy gọi. Anh chàng "nghệ sĩ" cũng quay lại theo hướng nhìn của Ngọc, vẻ mặt thoáng qua đôi chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức đổi sắc trở lại vẻ bình thản.

- "Hầy, vô tư đến mức vô duyên..." - tôi thàn cười cái tính vô tư, phôi bò của Ngọc.

- Em chào anh, chào mọi người ạ!!! - tôi bước đến gần và chào hỏi, đoạn đưa tay chỉ vào mặt đồng hồ ra hiệu cho Ngọc.

- Ko sao, mọi người cũng vừa mới đến thôi. Cậu ng ồi đi. - K.Nguyên mỉm cười trả lời thay Ngọc.

- ... Kìa Ngọc, em nhận hoa đi để mình còn ng ồi cùng mọi người nữa chứ. Cứ đứng mãi thế này à!!!

Anh "nghệ sĩ" nhắc nhẹ Ngọc kèm theo 1 nụ cười trêu mếu. Ngoại hình của anh chàng này cũng khá "men lỳ" và bảnh bao. Ria quai nón, mày rậm, khuôn mặt góc cạnh nam tính, ăn vận tương đối đơn giản với áo len dạ và quần bò sẫm màu. Nhưng điểm xuyết chiếc Patek philippe bóng lờ trên cổ tay cũng đủ làm toát lên dáng vẻ thế gia nơi anh chàng "nghệ sĩ" này.

- Ôi... em xl nhé, vô ý quá, hi... Cảm ơn anh nhé, bản nhạc tuyệt lắm!!! - Ngọc cười nụ, khẽ cúi đầu vén tóc mai then thùng đón lấy bó hoa hồng.

- "Cái quái gì đây, có phải là cô ta ko vậy??? Mọi ngày có bao giờ thấy cô ta dịu dàng và nhu thực như thế đâu!!!"

Tôi lạ lẫm trong suy nghĩ của chính mình, có lẽ vì đã quá quen với 1 cô nàng bộc trực, đốp chát, phõn bò hàng ngày nên lâu dần tôi cứ mặc định khoác cái dáng vẻ ấy lên con người Ngọc. Hình ảnh mới lạ hiện tại, thực tế chỉ phản ánh 1 góc nhìn đa chiều khác về Ngọc mà tôi chưa từng đc chứng kiến, hay đúng hơn là chưa bao giờ có cơ hội để mục thị. Đơn giản vì giữa chúng tôi cho đến lúc này, chỉ tồn tại 1 tình bạn bình thường. Mọi thứ xoay vờn quanh mqh đó đều xuề xòa, thoải mái và vô tư. Ko có chỗ để phô diễn sự lãng mạn của những tình cảm khác giới, giống như đi đầu mà anh chàng "nghệ sĩ" vừa làm với Ngọc.

- Em thích là đc r ỡ, dù sao cũng đã lâu r ỡ anh ko chơi lại. May mà cũng ko đến nỗi nào.

- Cậu mà ko theo nghiệp kinh doanh thì có khi bây giờ cũng thành nghệ sĩ đi tour r ỡ cũng nên. - K.Nguyên mỉm cười tán dương.

- O, Ngọc này... Sao ko giới thiệu bạn mới đến đi. - cô nàng dáng cao chuẩn như người mẫu ng ỡ cạnh K.Nguyên chọt lên tiếng nhắc đến tôi.

- À, vâng, quên mất... Giới thiệu với mọi người, đây là Tuấn, là bạn của em... Còn đây đây là những người thân của tôi hết, anh Nguyễn thì anh biết r ỡ. Đây là anh Trường, đây là Ngân bạn tôi, còn con bé này... là em họ a.Trường, mọi người hay gọi nó là Na... Hahaha

- Á à, giỏi thật, dám đảo ngữ tên tuổi (An) người ta như vậy... Mà chị giới thiệu lại cho rõ ràng đi, giới thiệu bạn chị cụt lủn vậy đâu biết bạn bình thường hay là bạn zai đâu. Hihi. - cô nàng còn lại, có vẻ là người nhỏ tuổi nhất khoảng 18, đôi mươi, lúc này mới lên tiếng.

- Em thích nghĩ là gì cũng đc, tùy em, h ề h ề - Ngọc ngó lơ trả lời.

- Em thì vô tư thôi, nghĩ gì mà chẳng đc. Chỉ sợ có người đêm nay lại trần trọc suy tư như thua thầi thôi. Hì hì hì. - An vừa nói vừa liếc dài sang phía anh chàng "nghệ sĩ" tên Trường.

- Anh dùng gì ạ??? - em nhân viên quán xuất hiện khá đúng lúc khi câu chuyện bắt đầu có dấu hiệu sa đà về tôi.

- Tôi : cho anh 1 nâu nóng. - Vâng, anh đợi em 1 chút ạ.

- K.Nguyên: quán này cậu đến lần nào chưa?

- Tôi: đây là lần thứ 2 ạ.

- K.Nguyên: quán trước cậu mở có giống thế này ko?

- Tôi: dạ ko anh ạ, quán em chỉ đầu tư nhỏ thôi, cả về địa điểm lẫn không gian đều ko thể so với quán này đc.

- Ngân: anh định mở quán cafe hay sao mà cứ hỏi về cafe vậy. - cô nàng Ngân bạn Ngọc vừa hỏi vừa ôm lấy tay K.Nguyên, chắc hẳn là ny của nhau rồi.

- K.Nguyên: ừ, anh mở đẽ sau này cho em vừa ôm con vừa quản lý.

- Ngân: gớm, ai thèm đẽ cho anh mà cứ nói như thật ấy!!!

- Trường: 2 người cũng sớm tiến hành đi còn chờ gì nữa, yêu nhau đã lâu như vậy rồi.

- K.Nguyên: lo cho thân cậu trước đi, gần 3 chục cái tuổi đầu rồi mà vẫn nằm ko, đêm về ôm mộng. Chỉ khổ mẹ suốt ngày phải giặt quần.

- Ngọc: ... anh này, sao lại nói chuyện đó trước mặt đàn bà con gái bọn em chứ... - Ngọc nhăn mặt nhưng nét cười trên miệng thì lại tùm tùm.

- An: anh Nguyên nói đúng đấy, anh của em làm thế nào thì làm. Cứ để người ta nhờn như vậy mà ko làm đc gì thì kém quá, kém quá!!! - lần này thì An lại liếc sang Ngọc.

- Trường: chờ đợi là hạnh phúc mà... Anh nghĩ người ta rồi sẽ sớm hiểu tâm ý của anh thôi. - Trường mỉm cười tự tin, đưa tay vẫy về 1 cánh hoa hồng. Trong khi bên cạnh, vẻ mặt Ngọc càng lúc càng hồng hào hơn.

- Cafe của anh ạ!!!

Cô bé nhân viên 1 lần nữa xuất hiện với ly cafe trên khay, lần này ko phải để phá vỡ sự chú ý về tôi nữa mà là để phá vỡ cái trạng thái "cách ly giao tiếp" hay chính xác hơn là "tôn trọng giao tiếp" mà tôi đang "tận hưởng". Đơn giản vì tôi thích trạng thái đó, ngồi im lặng 1 chỗ, lắng nghe những người xa lạ, ko thân ko quen xung quanh mình nói chuyện. Từ đó hình thành dần trong đầu những nhận xét, cái nhìn sơ bộ về họ trước khi họ tiếp xúc với mình. Đây là 1 phần đặc trưng giao tiếp tôi học đc qua thực tế tiếp xúc với những người lớn tuổi và thành đạt. Ko nên biến mình trở thành trung tâm của mọi cuộc nói chuyện dù là quen hay lạ. Đơn giản, chính những đi đâu ấy sẽ biến bạn dần trở thành nhân vật dễ bị bàn tán trong mắt những người có liên quan. Việc giao tiếp với 1 nhóm người lạ, 1 tập thể mới cũng vậy, với từng mục đích của cuộc nói chuyện mà có cách giao tiếp khác nhau và điểm mấu chốt luôn phải ghi nhớ đó là "nói ít về mình và hướng hông tâm chú ý sang phía người khác".

- K.Nguyên: Tuần này giờ có vẻ im lặng nhỉ. Chắc là do mọi người nói hết phần có phải ko? - K.Nguyên lên tiếng sau khi tôi vừa nháp qua 1 ngụm cafe.

- Tôi: Em vẫn đang nghe mọi người nói chuyện mà anh.

- KN: Ừm... lắng nghe cũng là 1 dạng giao tiếp cơ bản đấy... Cậu thấy cafe ở đây thế nào, chất lượng bằng với quán trước đây của cậu chứ?

- Dạ... thực sự mà nói thì hơi thiếu vị 1 chút ạ... Nhưng chỉ 1 chút thôi. - tôi chỉ đánh giá ở mức độ chừng mực, tránh tạo ra sự so sánh khi mà bản thân họ thành công còn mình thì thất bại.

- Trường: Tuần trước đây từng mở quán cafe à???

- Tôi: Dạ...

- Trường: giờ quán còn hoạt động ko vậy, để có dịp anh qua thưởng thức xem thế nào!!!

- Tôi: Dạ... quán của em ngừng hoạt động rồi ạ.

- Trường: Vậy à, hơi tiếc nhỉ, quán hoạt động đc bao lâu rồi mà lại nghỉ vậy. - Trường hỏi gài.

- Tôi: Nói chung là cũng đủ để em thu đc 1 số kinh nghiệm kinh doanh ạ.

- Trường: Ừm... vậy hiện tại Tuấn đang công tác ở đâu?

- Tôi: Em vẫn đang hoàn thiện kiến thức để chuẩn bị cho công việc sắp tới ạ. - tôi hơi khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn điềm nhiên trả lời.

- Ngọc: Tuấn sắp tới sẽ là nhân viên của cty mình đấy anh ạ. - Ngọc chọt xen vào

- Tôi: "Lại đến con bé này nữa, ai khiến chứ!!!" - tôi thềm bực trong lòng.

- Trường: Cty mình ư? Vậy, Tuấn làm bên bộ phận nào vậy?

- KN: hiện tại anh vẫn đang sắp xếp cho cậu ấy? - KN kết luận hộ tôi.

- Trường: Vậy là anh trực tiếp tuyển dụng à?

- KN: Ừ!!!

- Trường: Tuấn chắc tốt nghiệp Xây dựng hoặc Bách khoa ra phải ko?

- Tôi: Dạ ko, em học bên kinh tế ạ. - đến đây thì tôi bắt đầu nghi ngờ về công việc thật sự của tay "nghệ sĩ" này.

- Trường: Vậy chắc là ứng tuyển vào phòng kinh doanh???

- KN: anh đang định xếp cậu ta vào đội hỗ trợ quản lý tài chính dự án của bên XX.

- Trường: ra vậy, bảo tại sao em cứ thắc mắc bên phòng kinh doanh của mình dạo này đâu có mở đợt tuyển dụng nào đâu... Mà Tuấn như vậy là rất đc ưu đãi đấy nhé!!! - Trường nhìn tôi mỉm cười.

- Tôi: ... - tôi cũng cười im lặng, thừa hiểu đi đâu Trường vừa nói là gì.

- KN: Tuấn chắc cũng đoán ra đc cậu Trường đây cũng là người trong cty rồi phải ko!!!

- Tôi: vâng, em có nghĩ vậy ạ.

- KN: để anh giới thiệu với cậu luôn, cậu Trường đây đương là phó phòng kinh doanh bên tổng cty.

- Tôi: "Ra vậy, bảo sao ông ấy cứ hỏi đi hỏi lại mình chuyện công việc"
- Vậy ạ, vậy thì hn vinh dự cho em rồi ạ.

- Ngọc: Thôi thôi, mấy cái người này, hn sinh nhật tôi, quà thì chẳng thấy đâu mà toàn thấy sắc mùi con số với công việc.

- Hn đã phải sn đâu mà đòi quà, nhận vợ à!!! - mấy người đ ồng thanh, hòa vào trêu Ngọc, cô nàng cũng chẳng tức giận mà chỉ chìa tay làm động tác năn nỉ như mèo con đòi mực.

- Ngọc: ... Này, làm gì mà nãy giờ cứ táy máy cái đt thế hả??? - Ngọc căn vặn cô bé An.

- An: Hì, em làm gì chị sao mà biết đc!!!

- Ngọc: Có tình yêu tình báo rồi à???

- An: Ở đâu ra, em chị học theo chị thôi. Cứ ở vậy cho zai nó thèm.

- Ngọc: Gớm, đã vậy thì... Mọi người ơi, nhân đây em có đi đâu này muốn nói!!!

- Đi đâu gì vậy?? - cả bàn trở nên tò mò sau màn "nghiêm trọng hóa" bất thường của Ngọc.

- Ngọc: hn em gọi cậu bạn em đến, ngoài mục đích thêm bạn thêm bè cho vui thì còn muốn cho đủ đôi đủ cặp nữa. Nhìn cái An lúc đi taxi đến đây cứ phụng phịu kêu làm "thịt thừa" nên giờ em cho nó ghép đôi với cậu bạn "men lỳ" của em luôn. Mọi người xem có đc ko ạ???

- Ngân:Ồ, hay đấy, ghép thử đi biết đâu... "dính" thật thì sao, hihhi

- Trường: Mấy chị em nhà cô... cũng lắm trò thật, h ầy.

- KN: Ko sao, anh ủng hộ, tuổi trẻ cần xông pha và luôn làm mới mình, hê hê.

- An: Ủi, thôi đi mà mấy cái người này, thời nào rồi mà còn chơi trò gán ghép này nọ. Nghe mà muốn nổi da gà rồi nè. - cô nàng An phụng phịu.

- Tôi: "Gọi lại ngay cho anh nhé!!!" - tôi nhắn vội 1 dòng tin nhắn gửi cho ku Hải. Đi đâu mong muốn nhất của tôi lúc này là đi làm vài ly rượu mực cho gột bớt đi cái nhạt nhẽo của buổi nói chuyện này.

- "Ring... Ring... " - Em xl ra ngoài 1 chút ạ. - tôi lấy cớ ra ngoài, buôn thêm dăm 3 câu hẹn thằng Hải đi rượu mực rồi quay trở lại bàn với cái lý do đã có sẵn trong đầu từ lúc mới vào quán.

- Tôi: Xin lỗi mọi người, bạn của em vừa bị tai nạn nên giờ em xin phép về trước để qua xem tình hình nó thế nào ạ.

- KN: Vậy à, ừm. Có việc thì cậu cứ về trước đi.

- Tôi: Vâng, vậy...

- Ngọc: Giờ anh qua viện nào???

- Tôi: À... ờ... qua Việt - Đức. - tôi bịa đại 1 địa điểm.

- Ngọc: Ô, thế thì tiện quá rồi, giờ cái An cũng phải về nhà, anh đưa em nó về giúp luôn nhé. Nhà em nó ở ngay Quán Sứ thôi.

- An: Thôi mà chị, anh ấy còn bận việc nữa. Em đi taxi về đi rồi.

- Ngân: Em cứ phức tạp, để Tuấn đưa về cũng được, từ đây về nhà em có 1 đoạn đường, đi taxi làm gì!!!

- Trường: An, em về luôn cùng Tuấn cũng được!!!

- KN: Tuấn đưa em nó về cẩn thận nhé, nhiệm vụ đầu tiên anh giao cho cậu đấy!!!

- Ngọc: Hí, boss lớn đã có lệnh thì cứ thế mà thực thi.

- An: Hajzzz... mọi người toàn bắt nạt em...

- Tôi: Thôi, mọi người ở lại vui vẻ, em xin phép ạ.

- ...

- Đi thôi, anh đang vội lắm. - con bé An có vẻ e dè khi thấy con Ju ghẻ mà tôi vừa dắt ra. Nhìn thoáng qua mắt An tôi cũng có thể nhận thấy 1 chút vẻ coi thường ẩn hiện trong đó.

- ... Xe anh đấy à???

- Ừm... nhanh lên em, anh còn có việc nữa.

- ...

- Em có tiền chưa???

- Anh hỏi tiền là sao ạ???

- Chưa có thì anh đưa cho 1 ít bắt taxi mà về. Xe anh em ko nghĩ đc đâu.

- .. Anh...!!! - ko còn vẻ coi thường nữa, thay vào đó là nét ngạc nhiên đến sững sốt pha lẫn tức giận trong mắt An.

- Có hay ko thì nói nhanh, anh còn đi!!!

- Tôi ko khiếm!!! - An liếc xéo tôi gay gắt rồi dậm dậm bỏ đi ngược chiều theo hướng của mấy xe taxi đỗ bên đường.

- "Hầy, còn non và xanh lắm em ạ!!!" - tôi cười khẩy rồi vít ga phóng đến địa điểm đã hẹn với ku Hải. Chẳng còn để tâm con bé An hay là buổi nói chuyện nhạt nhẽo vừa rồi ở trong đầu nữa.

Hơn 10h tối...

- Nhẹ nhàng bớt đi ku, uống từ nãy giờ rồi mà mặt mũi vẫn nặng nề vậy. Gái gú chỉ là phù du thôi, chú vẫn nói thế với anh còn gì!!!

- Hajzzz... em cũng chẳng biết sao nữa. Lúc chưa dính thì nghĩ vậy, đến lúc dính vào rồi mới biết anh ạ... May mà hn có anh rủ đi uống, chứ ko chắc em cũng chỉ nằm nhà chơi game vs nghe nhạc Trịnh thôi.

- Nghe nhiều dễ tự tử đấy, nghe nhạc sàn cho nó bay. Mà... thằng Xuân đâu, sao ko rủ nó???

- Ông ấy giờ thì thành thần rồi, đi đi về về như ma ko nhà. Em khuyên nhiều đéo nghe, quay ra gân cổ với nhau. Chán lắm anh ạ... Anh này, hay sắp tới em qua ở với anh nhé!!!

- Chú... hajzzz, thế là nó dính sâu thật rồi à???

- Hừm... giờ em chán ông ấy lắm rồi. Nhiều lúc nghĩ cũng tội vì ông ấy tốt tính, hay nghĩ cho người khác. Em nói thế này ko phải là trách anh đâu,

nhưng mà đúng vào thời điểm bọn anh xảy ra biến thì ông ấy cũng dính vào cò bạc... Hajzzz - Hải vừa nói vừa vò đầu thở dài ảo não.

- ... Vậy cũng coi như anh gián tiếp hại nó r ồi... Mà đm mấy thằng chó bạn con phò Trinh nó rủ rê phải ko?

- Thì toàn bọn nó mà anh... Đm, em cũng đ' thể ngờ là ông Xuân lại dễ "chìm" như vậy... Yếu đuối quá!!!

- ... Thôi đc r ồi... Mà chú nói nó yếu đuối thì chú cũng phải mạnh mẽ lên cho anh. Đừng có ủ rũ, thất tình thế này nữa r ồi đến lúc như thằng Xuân lại than thở "lúc dính r ồi mới biết". Giờ chú cứ chịu khó ở với nó đi, có chú ở cùng nó anh mới yên tâm đc...

- ... Anh nói vậy thì cũng phải xem thế nào từ phía anh chủ động làm hòa với ông ấy đi chứ. Có gì thì phải bới hết ra cho thông, khỏi hiểu lầm. Chứ suốt ngày chỉ từ 1 phía em thì có giải quyết đc vấn đề gì đâu. - Hải nổi cáu với tôi, ngẫm ra thì những lời nó nói cũng có phần đúng vì chính tôi cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng có thực sự ở vào vị trí của người trong cuộc như tôi mới cảm thấy cái khó khăn và áp lực của kẻ đi thanh minh những việc mình ko làm nó như thế nào.

- Vào bar với anh ko??

- Bây giờ ấy ạ???

- Ừ, đi... vào lại quán bar ngày trước anh với thằng Xuân làm chung...

- "BÙM... BÙM... CHÁT... XỊCH... "

2 năm trở lại cái quán bar mà ngày xưa tôi và Xuân từng làm nhân viên, mọi thứ ko có quá nhiều sự thay đổi ngoại trừ yếu tố con người. Những nhân viên xưa cũ, cùng thời với tôi nay chỉ còn lại non nửa. Duy vẫn còn sự hiện diện của ông bạn làm bart khiến tôi như đc "an ủi" phần nào khi h ồi tưởng lại từng góc, từng khoảng không gian nơi tôi và Xuân thường

đứng bàn luận, tán phét với nhau về chuyện bar, chuyện đời mỗi khi trống bàn đc nghỉ.

- Chú làm gì mà cứ ngẩn ngơ như người mất hồn vậy???

- Em chẳng biết, thấy mấy đứa nhân viên nó cứ nhìn nhìn mình, chắc thấy mình chỉ uống bia.

- Kệ mẹ nó, quan tâm gì bọn đấy. Đã vào đây rồi thì cứ bia cho sạch ruột!!!... Ờ, thằng này, anh nói nãy giờ mà ko nghe mà cứ nhìn đi đâu thế... - tôi vừa nói vừa vỗ vào cái đầu đang ngơ ngơ ngó nghiêng của Hải.

- Ờ nào cái ông này... đang ngắm gái lại cứ phá đám...

- Ờ, tốt... Mới thất tình mà đã ngắm lại đc gái là ổn rồi... ... Con bé kia...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 57

- Cái Ly thì phải anh ạ?

- Ừ, đúng nó r ồi... Mà sao nó lại ng ồi 1m thế kia nhỉ...

- ... 2 mình chứ anh, nó đang lay thẳng say bên cạnh kia... Ô...

- ... Nhìn như thằng Xuân hay sao ấy... Có phải ko Hải...

- ... Hình như đúng r ồi anh ạ... Chuẩn mnr, qua đó xem thế nào đi anh...

...

- Ly à, anh nghe đây. - tôi bước đc vài bước thì Ly điện cho tôi.

- Anh ở đâu mà ần vậy?

- Đang ở bar.

- Vậy ạ, anh qua bar... đc ko, anh Xuân anh ấy đang say bét nè ở đây nè. Anh gọi luôn thằng Hải nữa nhé, em ko biết số nó.

- Anh biết r ồi... Nè, Ly ơi...

- ... Ơ... anh à... Ơ, hóa ra anh cũng đang ở đây à!!! - Ly thoáng giật mình r ồi tươi tỉnh khi nhìn thấy tôi và Hải.

- Ừ, đang định ra chỗ em thì em gọi... Sao, thằng Xuân nó rủ em vào đây à???

- Ko, em vào... 1m thôi, định ng ấ uớng chút cho đỡ buồn thì nhận ra anh ấy.

- Ông ấy vào đây lâu chưa bà? - Hải hỏi Ly.

- Tôi ko rõ, tôi cũng chỉ mới vào đc có nửa tiếng thôi thì đã thấy anh ấy gà gât r ấ. Giờ thì gục hẳn, định gọi ông mà quên mất số nên tôi gọi cho a.Tuấn luôn.

- Thôi đc r ấ, giờ cứ để bọn anh lo. Em cũng về luôn đi, đêm hôm đi lại 1m thế này ko ổn đâu.

- Vâng, thì em cũng đang muốn về nên mới gọi cho anh mà... Nhìn anh Xuân có vẻ say đến ko biết gì r ấ anh ạ. - Ly nhìn Xuân ái ngại.

- Ừ... Hải ơi, thôi về đi, để anh đưa thằng Xuân về cùng mà.

- Lấy anh cái thau ra đây, thằng này nó mà Liver-phun thì bỏ mẹ!!!

Tôi dặn Hải khi vừa đặt Xuân xuống giường. Căn trọ cũ hơn 1 năm qua vẫn ko có nhiều sự thay đổi, bức tranh gái đẹp vác lọ tôi treo trên tường vẫn y nguyên ở vị trí cũ. Từng mảng gạch, vết sơn loang ố trên tường vẫn vậy, đi ầu khác biệt duy nhất là không gian có cái gì đó trống chệnh và tịch mịch hơn. Nhớ lại t ầm này cách đây 2 năm trước, nơi đây vẫn còn tràn ngập tiếng nói cười, chém gió, tụ tập nhậu nhẹt của 3 thằng bọn tôi với đám bạn đón tất niên tết Tây. Sau 2 năm giờ đây chỉ còn mình ku Hải là người duy nhất thường xuyên ở lại nhà, nó mà bỏ thằng Xuân đi nốt thì căn phòng này chắc cũng chẳng còn giữ đc chút sinh khí cuối cùng như lúc này.

- Gần 11 rưỡi r ấ, anh ngủ lại luôn đi, về làm gì, muộn.

- Ngủ lại thì cũng đc... nhưng mà... - tôi vừa nói vừa đưa mắt nhìn về chỗ Xuân đang nằm.

- Ko sao, sáng mai em gọi anh về sớm là đc mà... Hajzzz, lúc này em xl vì cái với anh nhé, thực sự em cũng biết là anh rất khó mở lời với a.Xuân.

- Hừm... ừ, lúc này chú nói cũng đúng mà, ko sai đâu. Có lẽ sắp tới anh cũng phải tìm cách nói chuyện 1 lần với nó thôi. Dù gì thì bây giờ nó cũng bỏ đc con Trinh rồi.

- Đúng rồi, kiểu gì cũng phải nói chuyện với nhau thì nên nói càng sớm càng tốt anh ạ. May ra còn hàn gắn đc.

- Ừ... thôi đi ngủ đi, anh thấy mày cũng mệt rồi đấy... Cứ ngủ trước đi nhé, anh ra ngoài hút điếu thuốc rồi sang phòng bên ngủ cho thoáng.

- Ly à, về đến nhà chưa em? Nghe đc điện chứ!!! - tôi nhắn cho Ly 1 tn khi bước ra khỏi phòng.

- "Ring... Ring... " - Ly gọi luôn cho tôi, tôi cancel rồi gọi lại.

- Em vừa về thì anh nt. Bọn anh đã về chưa?

- Bọn anh cũng mới về thôi.

- Anh ở lại chỗ a.Xuân hay về nhà rồi vậy?

- Ừ, đêm nay anh ngủ lại đây, sáng mai về sớm.

- Vâng, bọn anh cũng sớm làm lành với nhau đi... Em thấy 2 người như vậy cũng tội quá.

- Ừ, chắc là sắp tới thôi em ạ, còn có lành đc hay ko thì chưa biết.

- ... Anh này...

- Sao em???

- Hừ này... lúc mà a.Xuân say ấy, em thấy anh ấy nhắc đến mấy chuyện cũ rồi làm ở bar cùng anh... Sau rồi còn nói mấy cái chuyện...

- Chuyện gì em???

- ... Hình như là vờ cờ bạc, cá độ thì phải anh ạ... Anh ấy cứ làm nhảm, lòng khùng mấy từ em cũng ko rõ lắm nhưng chắc chắn là trò đồ đen anh ạ...

- Ủ, đc rồi, anh biết rồi... Mà em cũng đang có chuyện gì phải ko???

- Chuyện gì là sao hả anh?

- Thì có chuyện gì buồn bực mới vào bar 1m chứ... Nói đc thì cứ nói với anh...

- ... Chuyện gì đâu anh...

- Lại buồn chuyện tình cảm à?

- Cãi nhau linh tinh thôi anh ạ... Nhưng mà em cứ thấy chán chán, thằng ny em nó như trẻ con ấy, chẳng tâm lý và biết nhường nhịn gì cả. Lần này chắc em ctay thật luôn cho nó biết mặt!!!

- Ờ... ctay đc cũng hay, anh cũng ko có cảm tình với thằng ny của em lắm!!!

- Anh này đều thật, thấy em cãi nhau mà lại cứ khuyên bỏ là sao, hi.

- Anh nói thật đấy, đến em còn thấy thằng đấy nó trẻ con nữa là anh... Xác định yêu vui vui cho có thú bông để nghịch thì yêu ngắn thôi, đơn giản thôi. Chừng nào yêu thật thì hãy dẫn đi... Mà hay là yêu luôn thằng Hải hay thằng Xuân này này, cả 2 thằng cũng vừa giải tán ván cũ rồi đấy, hê hê hê.

- Thôi thôi, ko luyện thuyên với anh nữa. Em tắm qua cái rồi đi ngủ đây, nãy uống có chút rượu thôi mà giờ ruột gan nóng tung bừng rồi.

- Ủ, em ngủ đi. Mấy hôm nữa rảnh anh, em vs cả My đi ăn nhé. Lâu rồi mấy ae cũng chưa ng ỡi chung.

- Okie anh. đã hẹn là phải nhớ đấy. Thôi nhé, bb anh.

- Bb em.

Tách bật lửa châm điều thuốc, tôi lang thang quanh dãy hành lang xưa cũ. Vị thuốc thơm nồng xưa tan đi phần nào cái giá buốt của đêm lạnh. Ngồi vắt vẻo trên khung lan can tầng 5 - thói quen cũ hồi tôi còn ở đây. Cảm thấy bản thân mình như 1 điểm nút nhỏ xíu nổi lên không gian giữa khoảng không của bầu trời đen kịt và những vật chất nơi mặt đất đang chìm trong bóng tối. Nghĩ về những thất bại, sai lầm, những buồn tẻ trong cuộc sống đôi khi làm con người ta cảm thấy thật nhàm chán và mệt mỏi. Chỉ 1 cú rướn hông nhẹ nhàng lúc này là tôi có thể đưa cơ thể mình "tung cánh" trong 2-3s trước khi chạm đất rồi thăng thiên. Nhiều người đã chọn hành động này, coi nó là cách thức cuối cùng để giải nghiệm phương trình của cuộc đời. Tâm trạng tôi lúc này cũng có thể gọi là chán ngán, mất toi 1 buổi tối thu nạp kiến thức chỉ vì cuộc gặp mặt nhạt nhẽo, vô vị. Thêm sự phiền phức với Ngọc vì cái tính lan tranh ko đâu vào đâu khi đem đến cho tôi nỗi bức dọc nhỏ nhỏ mang tên con bé An. Buồn hơn cả là tình trạng sa lầy ngày 1 tở tệ của Xuân, trong đó gián tiếp có 1 phần lỗi thuộc về tôi. Tất nhiên, tôi chẳng dở hơi và ngu xuẩn đến mức phải "tung cánh" mà bỏ đời vì những chuyện như vậy. Ngồi trên cao, trong cái tư thế chênh vênh, chới với rồi nhìn ra khắp không gian thế này đơn giản cũng giống như cách tôi tạo ra tâm thế ngạo nghễ khi nhìn vào cuộc đời vậy. Đôi khi quá buồn, quá chán nản, quá thất vọng thì việc bịt mắt lại mà đi có lẽ còn tốt hơn là mở mắt thao láo rồi ngồi thu lu 1 chỗ chờ đợi sự do dự và nỗi sợ hãi gặm nhấm, ăn mòn dần ý chí mạnh mẽ của bản thân.

- "Ring... Ring... " - còn đang lơ mơ với những giấc mộng ko rõ hình thù thì chuông đt reo vang... là Ngọc gọi...

- Nghe... - tôi thều thào trong cơn ngái ngủ dang dở.

- Anh làm gì mà tôi nt ko trả lời, gọi mấy cuộc cũng ko nghe máy vậy???

- Đang ngủ...

- 8h sáng đến hơn r ồi mà còn ngủ, dậy đi, dậy r ồi xuống mở cửa đi, tôi sang bây giờ.

- Ờ... cứ sang đi, nhưng tôi ko có ở nhà đâu. - tôi đưa tay dụi mắt, đã 8h sáng thì cũng đến lúc phải về r ồi.

- Thế là thế nào??? Đêm qua anh ko về nhà à???

- Chuẩn!!!

- Vậy giờ đang ở đâu, về mau đi tôi còn qua. Có chuyện này cần nói với anh!!!

- Chiều đi, lát tôi còn phải qua cty nghe hướng dẫn công việc...

- Hn ngày nghỉ thì đi đâu, thôi đừng vòng vo nữa. Cho anh nửa tiếng nữa chuẩn bị đấy!!!

- Kệ cô, thích làm gì thì làm, lát sang mà thấy tôi chưa về thì cũng đừng có gọi tôi nữa. - tôi hơi khó chịu, 1 phần do cơn ngái ngủ chưa dứt, phần do những gì Ngọc làm với tôi hq. Có thể đó chỉ là ý tốt của Ngọc nhưng đó ko phải là những thứ tôi cần, hay đúng hơn là tôi ko cần Ngọc phải nghĩ cho tôi. Đi đâu đó sai lệch và nó khiến tôi ko thoải mái.

- Hn anh làm sao vậy, chưa sáng ra mà đã gắt gỏng với tôi... Mà sao tối qua anh lại để cái An đi taxi về 1m? Đã bảo anh đưa nó về cùng r ồi mà!!! - Ngọc tỏ vẻ hậm hực, nói giọng hách dịch. Đi đâu này càng làm tôi khó chịu hơn, nhưng như mọi l ần, tôi đâu cố để ko thể hiện nó ra ngoài.

- Nó thích đi taxi thì tôi tôn trọng sở thích của nó thôi. - tôi tỉnh bơ.

- Anh để nó đi như vậy nhớ có chuyện gì xảy ra thì sao?

- Lúc đến chẳng phải nó cũng đi taxi còn gì, thanh niên 20 tuổi đâu. Gái thủ đô, có ăn học, sành điệu vậy mà đi taxi cũng phải có người lo lắng, đưa rước thì tôi cũng chịu, chẳng chi ều đc, h ầy. - tôi mỉa mai

- Anh say rượu hay sao mà hn nói chuyện khó nghe vậy!!!

- Ờ, say... Thế nên giờ tôi mệt lắm, ko về đc đâu. Có gì để chi ầu nhé.
BB.

Nói xong ko thèm nghe phản ứng từ Ngọc, tôi cúp máy luôn, nằm thờ dài nhìn lên những mảng tơ nhện thừa thớt trên trần nhà bằng con mắt trống rỗng. Mở đt ra xem lại thì đúng là có 2 cuộc gọi nhớ của Ngọc lúc 1h sáng, chắc lúc đó cả 3 thằng đều ngủ say mê mệt nên đt kêu mà ko biết. 2 tn còn lại nội dung chỉ xoay quanh việc hỏi tôi đã về nhà chưa và có về thì gọi lại ngay cho Ngọc. Chung quy cũng chỉ từ con An bép xép kia mà ra, đã đến tai Ngọc thì 100% cũng đến tai K.Nguyên và Trường r ấ. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn bình thản, để xem K.Nguyên biết chuyện thì sẽ xử trí với mình thế nào. Công tư phân minh, sếp là người như vậy thì mới đáng để đầu quân. Còn nếu chỉ ý vào quy ền lực của boss để giải quyết chuyện riêng thì tôi cũng chẳng thiết tha gì 1 cty đi ầu hành theo mô hình "quản trị gia đình" như vậy.

- "Tranh thủ về thôi ko lát Xuân nó lại dậy..." - tôi ng ấ dậy, với lấy áo khoác và chùm chìa khóa xe r ấ bước ra ngoài. Ra đến gần cửa thì thấy Xuân đã đứng ngoài hành lang từ lúc nào...

- ... - Xuân nhìn thoáng qua tôi r ấ đưa mắt sang nơi khác, im lặng ko nói gì.

- ... Tối qua... tao với Hải đưa mày về.. Hơi muộn nên tao ngủ lại...

- ... Tao biết r ấ...

- Giờ... tao về đây...

- Ừ... - Xuân trả lời r ấ bước chậm rãi theo hành lang ngược với hướng cầu thang xuống nhà. Tôi nhìn theo trong giây lát, cũng chẳng hiểu nó còn giận - hết giận hay đã coi mình như người xa lạ, ko còn đáng để nó bận tâm nữa...

Sáng CN nên cảm giác mọi thứ quanh mình cũng thành thoi hơn, tôi chạy qua mấy quán ăn làm tô bún ốc cay nóng cho tỉnh người. Còn đang đắn đo ko biết có nên tạt qua quán cafe nào đó nhâm nhi hay là về nhà luôn cho "tiết kiệm" thì Trà gọi.

- Mình nghe.

- Tuấn à, hn có bận gì ko?

- Ừm... có chi ầu mình bận thôi. Từ sáng đến trưa thì rảnh.

- Vậy à, mà Tuấn đang ở ngoài đường hay ở đâu mà có tiếng xe vậy?

- Ừ, mình đang ở gần trường.

- Ồ vậy à, vậy cả sáng hn Tuấn rảnh chứ gì?

- Ừ!!!

- Mình nhờ chút việc đc ko?

- Trà cứ nói đi.

- Giờ Tuấn qua trường r ồi đi cùng mình sang bv B.Mai đc chứ?

- Trà ồm à???

- Ko, mình qua đây có việc thôi. Tuấn đi đc thì qua công ký túc đón mình nhé. Mình đang ở gần đây.

- Ừ, vậy cứ ở đây đợi mình.

- Bác sĩ: Đây là danh sách các bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn đã xin đc giấy xác minh của địa phương. Lần trước cháu hỏi hơi gấp nên bây giờ chú mới thu thập đc.

- Trà: Cháu cảm ơn chú nhiều ạ. Mấy cái này mà bọn cháu phải lên hội bảo trợ xã hội xin thì còn lâu họ mới lấy giúp.

- B.sĩ: Ủ, chuyện bình thường thôi mà. Mà dạo này bố cháu còn thường xuyên bị đau dạ dày nữa ko?

- Trà: Bố cháu giờ dùng ít rượu rồi nên cũng đỡ ạ. Nhưng mà đợt trước đi khám tổng thể thì men gan lại tăng chú ạ!!!

- B.sĩ: Hạn chế đc rượu nhưng còn thuốc nữa, bố cháu hút nhiều lắm. Hôm nào rồi thì qua đây chú sắp xếp khám lại cho.

- Trà: Vâng, bố cháu cũng nhắc chú luôn đấy. Từ ngày chú lên chức đến giờ biết chú bận nên bố cháu nhiều khi nhớ bạn mà ko dám mời. Hi

- B.sĩ: Ôi dào thằng bạn già lắm chuyện. Đc rồi để hôm nào con giai chú về nước, chú sẽ đưa cả gia đình đến thăm nhà cháu luôn thể.

- Trà: Dạ vâng ạ. Vậy thôi chú cứ làm việc đi nhé, cháu và bạn xin phép về đây ạ.

- B.sĩ: Ủ, thế 2 đứa về nhé!!!

- Cháu chào chú ạ!!!

- Chú ấy là người quen với nhà Trà à?

- Ủ, chú ấy là bạn thân thời cấp 3 với bố mình.

- Thế này thì triển khai mấy công tác từ thiện ở đây cũng dễ hơn nhỉ?

- Ủ, nói chung là cũng nhờ vả đc 1 số việc như là tập hợp các quỹ, hay là tập hợp các danh sách bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn này chẳng hạn.

- Vậy nên Trà mới đc nhóm phân công ở B.Mai phải ko?

- Là mình xung phong thôi, tại vì có chú ấy là người quen nên làm mọi thứ cũng đc tác động phần nào... Giờ Tuấn vẫn rảnh chứ?

- Ủ, từ giờ đến trưa thì vô tư.

- Vậy đưa mình đi mua ít quần áo nhé!!!

- ... Ở, nhưng mà mình ko có mắt thẩm mỹ đâu, đi cùng ko biết nhận xét xấu - đẹp thế nào đâu!!! - tôi ko thoải mái lắm vì đi mua sắm cùng phụ nữ, nhất là mua sắm quần áo cũng đùng nghĩa với sự kiên nhẫn vì phải chờ đợi.

- Ko sao, Tuấn cứ đi cùng mình là đc rồi, mình cần người khen hơn là người nhận xét, hi hi. - Trà cười tươi tự tin.

Tại 1 cửa hàng quần áo trên phố cổ...

- A, Trà à, lâu lắm em mới lại đến chị đây nhé!!! - 1 bà chị tằm trên dưới 35t đơn đả chào hỏi khi tôi và Trà bước vào. Mặc dù đã hơi "giù" nhưng ngoại hình và phong cách ăn mặc của chị ta vẫn khá ổn, rất quyến rũ. Gu thời trang như vậy thì khả năng tư vấn chắc cũng ko đến nỗi nào. Bảo sao Trà lại tự tin như vậy.

- Trời, đến chị suốt chắc em tay trắng trước khi đi làm mất, hihi.

- Gớm, cô nói vậy làm chị buồn quá. Làm cho khách mình đẹp và hài lòng là chị mãn nguyện lắm rồi. Tiền bạc vật chất có rồi lại hết, chỉ có khách ruột với bạn bè của mình là bền thôi... Mà này, ny đi cùng đây à, đến đây bao nhiêu lần mà chẳng bao giờ thấy giới thiệu ny gì cả. - bà chị chuyển gam nhanh ko kém gì tôi.

- Hi, mấy mẫu mới mà đợt trước em hỏi đã về chưa hả chị? - Trà ko phủ nhận mà hỏi chuyện khác luôn.

- Mấy mẫu mặc phối công sở đây à, về rồi em ạ. Để chị bảo nhân viên lấy cho em thử luôn nhé.

- Vâng, cứ lấy sẵn ra cho em, em xem thêm vài mẫu nữa rồi thử 1 thử.

- Chị chủ: Này, em là ny Trà đúng ko? - bà chị chủ lúng liếng nhìn tôi cười.

- Tôi: Bạn trai thôi chị ạ!!! - tôi cười chơi chữ.

- Chị chủ: Bạn trai thì là ny r ồi còn gì, trai cao ráo, gái trắng xinh. Đẹp đôi quá luôn!!!

- Trà: 2 người làm gì mà cứ thì th ãm to nhỏ, nói xấu gì em à??? - Trà vừa đưa tay lật xem từng mẫu váy áo, vừa cười hỏi băng quơ.

- Chị chủ: Cậu ấy thừa nhận r ồi nhé, em còn chối là ko phải.

- Trà: Thì đúng cậu ấy là bạn trai của em còn gì... Nhìn thế kia ko lẽ lại là... bạn gái, hì hì hì.

- Chị chủ: Nó nói thế mà em ko giận à!!! - chị chủ khích tướng tôi.

- Tôi: Thì bạn em nói đúng mà chị, hê hê

- Chị chủ: Hajzzz, nói thế thì đúng là chẳng biết đâu mà l ần với cô cậu... Trà ơi, mấy mẫu em hỏi đây này...

... Hơn 1 tiếng sau...

- ... Thôi Trà ơi, dây thắt lưng này đắt lắm mình ko nhận đc đâu...

- Cái của Tuấn mình thấy đeo suốt từ năm 1 đến giờ, bạc hết r ồi còn đâu.

- Thắt lưng thì mấy ai để ý, với lại mình cũng có sơ vin mấy đâu. Trà đừng...

- Tuấn mà ko nhận là mình giận đấy, tính mình vốn ko ưa nói nhi ều, Tuấn cũng biết r ồi đấy. Chị ơi tính ti ền cho em mấy bộ vừa r ồi với cái thắt lưng này nhé. - Trà lạnh lùng ngắt lời, ko để tôi nói thêm câu nào. Tình cảnh giống hết cách đây 1 tháng khi Ngọc ép tôi nhận đ ồ của cô nàng.

- Giờ đi ăn thì phải để mình mời nhé, ko tranh đc đâu!!! - câu mời của tôi cũng chẳng mấy sai khác như khi nói với Ngọc.

- Hi, giờ mình chỉ muốn ăn cái gì đó nhẹ nhàng thôi... Xem nào... hay là mua đờ ồi về nhà Tuấn chế biến nhé... Tuấn vẫn thích mấy món mình làm mà đúng ko!!!

- ... Ờ... thì... tùy Trà đấy, như vậy cũng đc.

Hơn 12h trưa...

- Thế nào, ngon chứ??? - Trà ướm hỏi tôi mấy món ăn mà cô nàng vừa làm.

- Top top... nhóp nhép... tuyệt vời!!! Lâu ko đc ăn lại mà Trà vẫn giữ phong độ thật!!!

- Hi, có ngon thật ko vậy??

- Trà nấu thì ngang chuẩn đầu bếp r ồi.

- Thế thì Tuấn thử cả mấy món này đi xem thế nào.

- Ngon mà, thôi để đấy mình bày cho.

- Ờ... Tuấn mang rượu ra làm gì vậy?

- ... À... Trà uống chút rượu vang ko? Ko thì mình cất đi... - tôi quên mất đây là Trà chứ ko phải Ngọc.

- Tuấn uống đi, mình ko uống đâu. - Trà vừa nói vừa nhẹ nhàng bày từng đĩa thức ăn ra bàn, dáng vẻ xinh đẹp toát lên vẻ ân cần và chu đáo.

- Ừ, vậy thôi để mình cất đi.

...

- R ồi, r ồi, cứ gắp đi mình ăn hết, ngon quá xá!!! Mà Trà cũng ăn đi... cứ nhìn mình mãi vậy làm mình xí h ồ, h ề h ề

- Nhìn Tuấn mình lại nhớ h ồi bé mình và anh mình cũng háu ăn y như vậy. Nhìn Tuấn lúc này ngộ lắm ý, haha.

- Ngộ mà cơm ngon thế này thì mình ngộ cả ngày cũng đc.

- Ngày nào Tuấn cũng tự nấu cơm à?

- Ừ, mình nấu cũng hòm hòm, tất nhiên là vẫn thua xa Trà.

- Giỏi nịnh nhĩ, vậy hóa ra mọi l ần toàn giả khổ để bắt mình h ầu à???

- ... Thì... cứ cho là thế đi, tại mình thấy Trà cũng vui mà. Cả 2 cùng vui thì có làm sao đâu.

- Cái gì mà cả 2 cùng vui... - Trà nói r ồi đưa hạt cơm lên miệng, 2 má hơi đỏ.

- "Thôi bỏ mẹ, 1 người khỏe 2 người vui à!!!" - tôi tự rửa chính suy nghĩ ngu ngu trong đầu mình.

- Tuấn này, dạo này... Tuấn với Xuân thế nào r ồi???

- Mình vừa ở nhà nó v ề sáng nay xong.

- Oh, vậy là 2 người làm lành với nhau r ồi à...

- Ko, đêm qua nó say nên mình với thằng em v ẫn nó v ề thôi. Sáng nay gặp nhau chỉ nói đc dăm ba câu chào r ồi mỗi thằng lại 1 hướng.

- Ừ, cái gì thì cũng phải từ từ, d ần d ần mới thay đổi đc... Nhưng còn nhìn đc nhau là còn hy vọng...

- Ừm... à mà quên mình chưa hỏi, vụ m ỗ l ần trước ấy, kết quả có tốt ko hả Trà???

- À... có, mỡ thành công lắm. Bệnh nhân đó bây giờ cũng xuất viện rồi. Họ đc cứu cũng là nhờ 1 phần Tuấn đấy.

- Ủầy, có gì to tát đâu chứ. Mình khỏe, họ yếu thì san sẻ bớt cho nhau là chuyện bình thường thôi...

- Hôm đó làm sao mình nhờ đưa về mà Tuấn ko chịu vậy!!! - Trà đột nhiên hỏi lại cái chuyện mà đến giờ tôi cũng chẳng còn nhớ.

- ... À... thì mình cũng nói rồi mà, hôm ấy về còn phải đi với thằng em có chút việc nữa. Với lại cũng có ông anh trong nhóm Trà đưa về rồi còn gì...

- Mình thì lại nghĩ khác cơ... - Trà nhìn vào mắt tôi chờ đợi, cô nàng này quả thật thông minh.

- Nghĩ gì khác??? - tôi nhún vai tỏ vẻ ngây thơ.

- Ko phải là Tuấn thấy anh kia có ý thích mình nên cố tạo điều kiện cho anh ấy đấy chứ??? - Trà lật bài ngửa.

- ...

- Hajzzz... hôm đó nhìn qua nét mặt Tuấn là mình biết rồi. Đúng là anh ấy có thích mình thật nhưng mình ko có cảm xúc gì. Cách đây hơn tuần mình cũng vừa mắng anh ấy vì sẵn đón mình ghê quá.

- Ừm...

- Vậy nên lần sau Tuấn có thấy điều gì tương tự thì cũng đừng gán ghép cho mình nữa nhé. Tính mình thẳng thắn, thích ai là quan tâm, yêu là mình sẽ nói. Mình ko cần người khác phải lập kịch bản cho mình như vậy đâu. - Trà nhìn thẳng vào mắt khiến tôi đôi chút chột dạ, cái gì mà "thích thì quan tâm, yêu thì sẽ nói" chứ.

- Ừm... Trà nói vậy là mình hiểu rồi... Thôi ăn miếng này đi này, mình nhường cho Trà đó, hi.

- Hì, to quá, đậ̀y hêt cả bát mình ṛồi... Tuấn ăn giúp mình 1 nửa nhê...

- "Cộp... cộp..." - tiếng nện đậ́t phát ra từ giầy cao gót vọng lại ở đậ̀ng xa mỗi lúc 1 g̣ần... Hình như là hướng ṿề phía phòng tôi, nhịp điệ̣u bước chân phát ra nghe khá quen thuộc...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 58

- Anh về rồi sao ko thèm gọi cho tôi, để tôi... Ơ... - Ngọc từ từ bước đến gần cửa, chưa thấy mặt nhưng đã nghe tiếng.

- Tôi:...

- Trà... Ơ...

- Ngọc:... .. Ừm... đang ăn trưa à...???

- Tôi: Cô ăn gì chưa? Nếu chưa thì vào đây ăn cùng luôn đi. - tôi tỏ thành ý nhưng mời xong mới biết là mình ngu.

- Trà: Ừm... bọn mình vừa mới bày ra thôi. Bạn vào ăn cùng luôn cho vui. - Trà cười thân thiện, đỡ lời cho tôi.

- Ngọc: ... À... ừm... cảm ơn bạn, mình... ăn rồi... Mọi người cứ ăn tiếp đi, có gì liên lạc lại sau... .. Tôi về đây - "Cộp... cộp..." - Ngọc hướng ánh mắt sang tôi, đoạn tạm biệt rồi rời đi, những tiếng nện gót giày lại vang lên, có gì đó vội vã và gấp gáp hơn lúc đến.

- Bạn Tuấn à? - Trà hỏi tôi.

- Ừ!!!

- Sao... thấy có vẻ hơi hơi lạ. Hình như là cô ấy ngại thì phải.

- Tính như vậy ấy mà, chắc tưởng mình và Trà đang hẹn hò "này nọ" nên ngại. Hầy.

- Cái gì mà "này nọ" chứ!!! Mà cô ấy... cũng ở cùng nhà này hả Tuấn?
- ... Cũng kiêu kiêu như vậy.
- Nghĩa là sao???
- Thì nhà con bé ấy cũng ở gần đây, sang mình chơi liên tục.
- Ừm... vậy à!!! Cô ấy nhìn cũng xinh nhỉ!!!
- ...
- ... Lại cao nữa...
- Ừ... Trà ăn tiếp đi, để mình gọt ít hoa quả tráng miệng nhé.
- Tuấn để đây mình gọt cho, mình cũng no rồi.

Bữa ăn kết thúc có phần hơi dở dang sau sự xuất hiện của Ngọc. Cũng chẳng hiểu vì đâu nhưng cảm giác có thứ gì đó ngang ngang khi cả tôi và Trà đều tránh ko nói, ko hỏi gì thêm về Ngọc.

- Nhà Tuấn ít hoa quả quá, phải mua về để lúc nào mệt còn xay ra mà uống cho tỉnh chứ.

- Hầy, mình có máy sinh tố đâu mà say, lúc nào cần thì sang ngay siêu thị bên đường mua chai nước quả là được rồi.

- Nước ngoài toàn đồ bảo quản, sao mà tươi bằng mình làm trực tiếp được. Đó, Tuấn uống đi. - Trà vắt 1 cốc nước cam to bụng rồi ép tôi uống cho kỳ hết. Cô nàng này chu đáo và dịu dàng quá mức, đều là gái HN, con nhà có điếu kiện mà so với Ngọc sao lại khác xa nhau quá. Sau này ai mà lấy được Trà, hẳn phải tự cảm thấy mình là 1 trong những người đàn ông may mắn nhất.

- Ừ nhiều thế, Trà cũng uống đi, ko mình vỡ bụng mất.

- Bụng cóc thế kia ko vỡ được đâu mà sợ, hì hì.

- Hà, ui no. Sau này ai mà lấy đc Trà kể như sương, ăn ngủ ko phải lo gì cả, h ề

- Ch ồng với ch ềnh làm gì, lấy v ề đ ể h ầu thì lấy làm gì cho nặng nợ.

- Mệt cái này, "sương" cái khác chứ, bù trừ hết cả thôi.

- Sương cái gì??? - Trà nheo mắt hỏi tôi.

- Ui xùi, nhi ều lắm...

- Nhi ều là những cái gì??? - vẫn ko buông tha.

- Ôi thôi chết quên mất... còn hộp sữa đặc. Để mình làm ít hoa quả d ần cho Trà nhé. - tôi trống lảng luôn, cong mít chạy vào bếp thái thái, gọt gọt mặc tiếng truy hỏi, reo réo của Trà.

...

- ... "Cạch... xoẹt..." - Mình v ề nh ề!!! - Trà chào tạm biệt sau khi tôi mở khóa cánh cửa xếp t ầng 1.

- Ủ, hôm nào rảnh qua mình ăn cơm tiếp nhé.

- Đợi đấy đi!!!

- Ủy, năn nỉ đấy, sắp tới ra trường đi làm r ồi, ko còn có mấy dịp nữa đâu.

- Có dịp hay ko là tùy ở mình thôi, Đc r ồi, để hôm nào rảnh vs có hứng mình sẽ qua, hi. Thôi, Tuấn vào nhà đi, bb Tuấn.

- Trà v ề nh ề... "Brum... Brum..." - đợi cho Trà đi r ồi tôi li ền lấy máy gọi cho Ngọc.

- ... "Làm cái gì mà l ần m ần mãi ko chịu nghe thế nh ề???" - 2 cuộc gọi liên tiếp nhưng ko nghe máy, có lẽ cô nàng đang bận gì đó.

...

Hơn 1 tiếng sau, sau khi đã dọn dẹp qua bếp trước, nhà cửa và chìm trong giấc ngủ trưa ngái ngái thì Ngọc gọi lại cho tôi.

- Làm gì mà nãy tôi điện mãi ko đc vậy!!!

- Tôi bận việc!!! Mà anh đang ng ồi ăn cùng bạn gái thì gọi tôi làm gì!!!

- V ề r ồi mới gọi chứ, giờ cô sang đi.

- Này, anh nghĩ tôi là cái gì mà cứ phải nghe chỉ thị của anh vậy hả!!! - Ngọc đột nhiên gay gắt.

- Ờ... Thì h ồi sáng chẳng phải cô nói sang có việc c ần nói còn gì. Giờ tôi ở nhà r ồi nên gọi cô sang thôi.

- Hết chuyện, ko có gì để nói nữa...

- Vụ quà chứ gì, tôi mua từ hq r ồi, giờ mang sang cho cô nhé... Ờ...

Tôi còn chưa nói hết câu thì Ngọc đã đập máy - "Cô ta sao vậy nhĩ???" - tôi thắc mắc trong đầu nhưng cũng ko để tâm quá nhiều vì vốn đã phần nào quen với tính nắng mưa thất thường của Ngọc. Chỉ hơi băn khoăn 1 đi ều là thái độ này của Ngọc ko biết có liên quan gì đến cuộc chạm mặt ban nãy với Trà hay ko.

- "Cô làm sao vậy? Có chuyện gì thì phải nói rõ ra tôi mới biết đc chứ!!!" - tôi nt cho Ngọc.

- "Tôi làm gì có lỗi với cô à?" - tiếp thêm 1 tn thứ 2.

- "Tôi sang cô bây giờ đây" - tn thứ 3.

- "Tôi ko ở nhà!!!" - l ần này Ngọc mới chịu reply.

- "Nghe điện đi, có gì thì nói chuyện cho h ắn hoi!!!" - ko có reply, tôi li ền gọi lại cho Ngọc.

- "Tít... Tít..." - Anh dai như đĩa ấy!!! - cuối cùng thì Ngọc cũng chịu nghe máy, cái giọng chanh chua đến gai người.

- Có dai thì mới chơi đc với cô chứ, h ầy. Sao vậy, sao vừa r ồi cô ko chịu nghe máy?

- Ko thích thì ko nghe thôi...

- Trẻ con vừa thôi, tôi làm gì khiến cô khó chịu thì phải nói ra tôi mới biết đc chứ. Cứ im ỉm r ồi bực nhau như vậy chỉ làm cô già người thôi, r ồi ko có thằng nào yêu lại quay v ề bắt vạ tôi thì bỏ xừ, hê hê - tôi cố gắng rào trước, thay đổi không khí câu chuyện.

- Xùy, anh ko phải dông dài làm gì. Tưởng tôi ko biết cái bài của anh à!!! - Ngọc bắt bài, đi ầu này càng khiến tôi thích thú.

- Biết hay ko tùy cô, nhưng mà ko phủ nhận thì tôi coi như cô đ ồng ý. Sau này có ế thì cũng nhớ tránh tôi ra nhé, hị hị.

- Ba bóp, anh muốn nói chuyện tử tế thế này đây hả.

- Sáng nay cô cần gặp tôi là muốn nói với tôi chuyện gì??? - tôi đổi giọng nghiêm túc.

- ... Thì về chuyện của cái An tối qua thôi!!!

- Vậy cô nói đi, có chuyện gì?

- Cũng ko có gì là gay gắt đâu nếu như anh chịu nghe tôi nói. Tôi thừa nhận là h ồi sáng anh nói có 1 phần đúng, đúng cái An nó là gái HN, có ăn học đ ầy đủ và hiểu biết, việc đi taxi 1m như vậy thực sự ko có gì là to tát đối với nó. Thứ mà tôi muốn nói ở đây chỉ là thái độ và cách cư xử của anh thôi...

- ... Cô nói tiếp đi... - tôi có phần hơi tròng xuống trước ngữ điệu nói chuyện đi ềm đạ của Ngọc.

- ... Ừm, nói ra có thể anh sẽ cảm thấy khó nghe, nhưng thực sự coi anh là bạn nên tôi mới nói. Cách anh hành xử... thật chẳng hay chút nào, thực sự là như vậy đấy. Tôi ko biết bản thân anh lúc đó nghĩ gì nhưng anh có thấy anh làm như vậy là đã xem nhẹ lời nói của của tôi, của anh tôi và những người ở buổi nói chuyện hq ko.

- ...

- Tôi thực sự ko biết vì sao anh lại làm như vậy, hay là cái An nó có làm gì với anh ko. Nhưng dù là lý do gì đi chăng nữa thì anh vẫn phải thực hiện những việc anh đã nhận, những đi ều mà anh đã hứa. Tôi từng nghĩ anh là người có trách nhiệm, nhất là với lời nói của mình. Nhưng sau sự việc ngày hq thì...

- ... Ừm, tôi hiểu r ấ... Đc r ấ, tất cả là lỗi của tôi, ko vì lý do hay nguyên nhân nào từ phía cái An cả. Tôi vội ra viện gấp nên mới để cái An nó đi taxi thôi... Xin lỗi... cô và tất cả mọi người...

- ...

- Việc này chắc cũng đã đến tai a.Nguyên và a.Trường phải ko?

- Anh nghĩ là họ biết chuyện này à???

- ...

- Anh có nghe tôi hỏi ko vậy?

- Ừm...

- Là sao??

- Cái An đã kể với cô vậy thì hẳn là nó cũng kể với họ r ấ.

- Ồ, ko phải đâu, anh đừng nghĩ v ề nó như vậy!!!

- Vậy phải nghĩ thế nào, chẳng phải cô biết đc chuyện này cũng là từ nó còn gì.

- Anh tin hay ko thì tùy nhưng cái An nó chỉ nói với mình thôi vì tôi là bạn anh. Tôi ko nghĩ là nó nói dối tôi.

- Ừm, mà dù vấn đề có là gì đi nữa thì tôi cũng chuẩn bị trước r ồi.

- Chuẩn bị trước?

- Ừm, nếu có vấn đề gì từ phía anh cô thì tôi sẽ chủ động nói chuyện với anh ấy.

- Nói về chuyện gì???

- Xin nghỉ làm... mà đúng hơn là xin hủy nhận việc.

- Tại sao???

- Cô nói phải, đúng là tối qua tôi đã hành động thiếu trách nhiệm. Như vậy là sai lệch với những gì tôi đã nói với anh cô về mình. Chưa kể sau chuyện này thì hẳn anh ấy cũng ko còn mấy tin tưởng vào những gì tôi đã nói hôm phỏng vấn nữa.

- Có vẻ ko những anh ko tin cái An mà còn ko tin cả tôi nữa thì phải!!!

- Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ đặt ra các khả năng có thể xảy ra để ứng biến khi gặp phải mà thôi.

- Cái cách anh nặng nề hóa chuyện này chỉ thể hiện anh đang tự ái thì đúng hơn!!! - Ngọc thẳng thắn đến gai góc.

- Hầy, tôi ko ngờ cô lại nghĩ tôi là con người nhỏ nhen đến vậy đấy. - tôi nhún vai bình thản.

- Tôi sẽ còn nghĩ về anh như vậy nếu anh còn có những hành động như tối hq. Anh đừng nghĩ là tôi lên lớp anh, tôi chỉ muốn góp ý với anh trên tinh thần bạn bè mà thôi.

- "Làm như cô hoàn hảo lắm vậy, liệu cô sẽ xử sự thế nào nếu rơi vào hoàn cảnh như tôi. Người giàu có các cô sinh ra từ nhung lụa, lớn lên với

thói quen chi trả mọi thứ bằng tiền thì có chắc hiểu nổi 3 phần những chuyện liên quan đến tự trọng, danh dự, nghèo hèn hay ko mà đòi phán xét với đánh giá người khác. Hầy!!!" - tôi bình thản im lặng, thậm chí cười nhạt với những suy nghĩ trong đầu mình. Ngoài mặt thì tôi như vậy, nhưng trong lòng tôi nóng sâu bao nhiêu, thì còn lâu Ngọc mới có thể đo nổi.

- Sao, anh vẫn đang nghe tôi nói đấy chứ???

- Ừm, cô nói vậy là tôi hiểu rồi. Vậy chuyện cô muốn nói với tôi chỉ có vậy thôi chứ gì.

- Ờ... à, mà tình hình bạn anh thế nào rồi?

- Bạn tôi làm sao... À, ờ... nó cũng ko sao cả, ngã xe nên chỉ băng bó, khâu vá vài mũi thôi ấy mà.

- Có thể thôi mà cũng gọi gấp vậy!!!

- Thói quen "phô trương" ấy mà, nó ko mang đủ tiền nên gọi tôi ra ứng cứu.

- Ừm... vậy còn... cái người bạn này... ở phòng anh là ai vậy?

- Bạn gái tôi!!!

- Bạn gái??? Anh có bạn gái từ lúc nào vậy??? Có bao giờ thấy nhắc đến đâu!!!

- Nhiều quá thì nhắc sao nổi.

- Nghĩa là sao??? Anh lảng nhãng, "ăn tạp" à???

- Hajzzz... hình như về nước làm đầu óc cô chậm tiêu hơn thì phải.

- Nói ai chậm tiêu hả đò toen hoàn kia... Lắm chuyện, bạn thì nói là bạn, còn bày đặt bạn gái. Định làm màu, làm mè với ai vậy!!!

- Cô thấy bạn tôi thế nào? - tôi nãy hứng thăm dò Ngọc.

- Thấy gì chứ... Thì cũng xinh... trắng trẻo...
- Ờ... tôi và nhiều người khác cũng công nhận đi ầu đó.
- ... Đàn ông thì ai mà chẳng háo sắc!!!
- Nếu cô mà tiếp xúc nhiều với cô ấy thì trình nấu ăn lên lv nhanh lắm đấy. Bạn tôi nấu ăn ngon cực luôn, hơn tôi nhiều.
- Xùy, con gái khéo quá thì sau này khổ chứ sung sướng gì. Mà đêm qua anh ở đâu sao ko về nhà vậy?
- Về muộn nên tôi ngủ luôn nhà bạn.
- Có vậy thôi mà sáng nay cũng ko mò đc thầy về nhà. Đờ lười biếng!!!
- Chuẩn bị về thì bạn tôi rủ đi mua quần áo.
- Chính là cái cô bạn hồi trưa ấy hả???... Thảo nào... tôi rủ đi mua đồ thì cứ giãy nảy như đĩa phải vôi. Ra là có người đẹp đi cùng rồi, chẹp... chẹp...
- Cô cũng đẹp mà!!! - tôi cần rồi.
- ... Tôi đẹp... thì liên quan gì đến anh...
- Hê, hn tôi thấy cô rất là lạ nhé!!!
- Thôi đi, anh lại bắt đầu lắm chuyện rồi đấy... Tôi cúp máy đây, ko nói thêm với anh nữa.
- Thế thôi, đỡ tốn xèng của tôi.
- Đờ kibo ... À mà khoan đã này...
- Có chuyện gì???
- Tối nay 7h qua Mozana sinh nhật tôi nhé, đừng quên đấy!!!

- Sr cô, tối nay tôi qua nhà bạn r ồi. Quà sn để tôi mang sang cho cô nhé.

- Vậy thôi tùy anh đấy, tôi cũng đoán là anh ngại bạn tôi r ồi. Quà thì ko đi cũng khỏi đưa. Vậy nhé.

Ngọc vừa cúp máy thì tôi cũng uể oải ng ồi dậy, mất toi giấc ngủ trưa vì mấy phút đàm thoại ko lấy gì làm thoải mái. Ngọc nói đúng, có 1 chút tự ái dâng lên trong tôi sau những câu nói của Ngọc. Nếu là những khách hàng, những đối tượng lạ mặt trước đây thì có nói thế, nói nữa, nói như hất nước vào mặt cũng chưa chắc đã làm tôi xin nhê. Vấn đề xảy ra với cái An cũng tương tự như vậy, chỉ là 1 chuyện vặt vãnh có thể gây cho tôi những bức bối tức thời nhưng ko đủ để tạo trong lòng tôi dù chỉ 1 vết gợn vì cái An chỉ là 1 cá nhân xa lạ, ko thân ko thích. Nhưng với Ngọc - 1 người thân quen - thì lại khác, sự nghiêm túc bất ngờ của Ngọc và những lời nói phát ra khi chỉ nghe câu chuyện từ 1 phía xối vào tai khiến tôi cảm thấy khó chịu. Hứng chịu những chỉ trích từ người thân quen xuất phát từ sự hiểu lầm của họ chưa bao giờ là đi đâu dễ chịu. Có thể tôi ko thể hiện đi đâu đó ra bên ngoài nhưng thực sự trong lòng thì rất khó nuốt trôi. Ng ồi hút vài điếu thuốc, tr ần tư ngắm nhìn từng làn khói l ăng đ ăng hết cuộn r ồi lại tan. Tự ngắm lại bản thân mới thấy mình vẫn còn nhiều đi ều cần phải tôi luyện. Chỉ 1 vấn đề nhỏ như vậy đã khiến tôi suýt mắc nghẹn trong cái "bẫy" của cảm xúc thì sau này ra trường đời, đi làm, còn phải va chạm, cạnh tranh, đối diện với nhiều hạng người, nhiều hoàn cảnh khó khăn hơn liệu tôi còn có thể đứng vững. Hay là chỉ biết gào thét trong bất lực nhìn bản thân thất bại khi đã lộ ra quá nhiều điểm yếu cho đối phương trong lúc giận dữ. Câu chuyện nhỏ nhưng cảnh tỉnh cho tôi 1 bài học lớn về cách kiềm chế cảm xúc của mình. Có thể hiện tại tôi vẫn giữ đc kiểm soát bên ngoài nhưng với những cơn sóng ngầm tức giận chỉ trực trào dâng bên trong, ai có thể dám chắc đến 1 lúc nào đó tôi sẽ ko phạm sai lầm, giống như lần tôi cu ồng nộ vì câu chửi của nhóm bạn thằng Xuân. Cần phải tìm ra cách nhìn nhận những vấn đề này theo dạng nội dung hơn là cảm xúc. Lúc nóng vẫn cần phải nóng để thể hiện với đối phương, nhưng tuyệt đối ko đc chìa lưng ra cho đối phương thoải mái đ ếm lông mao và nốt ru ồi của mình. "Dù hận đến muốn giết nhau ngay tại chỗ nhưng ngoài mặt vẫn bắt tay, mỉm cười hòa ái coi kẻ thù như bạn!!!" - câu nói năm nào của a.Mạnh lại vang lên trong đầu tôi, ngày ấy, tôi còn quá ngu ngơ để có thể hiểu đc cảm giác này.

Cho đến giờ thì tôi đã bắt đầu cảm nhận thấy nó ngày 1 rõ hơn. Có lẽ chỉ đến khi nào vượt qua mức giới hạn nhạy cảm của cảm xúc thì con người ta mới có thể trở nên khô khan và chai sạn như họ mong muốn.

Tối hôm đó...

- Tối nay mà anh ko rủ thì chắc em cũng rủ thằng Hải đến phá đám anh!!! - tôi nói với a.Mạnh khi ảnh cùng tôi và thằng Hải k`ề cà trong 1 quán nhậu.

- A.Mạnh: À, mãi ăn nên quên ko thông báo lý do vì sao lại có cuộc nhậu này. Tình hình là bọn anh vừa "thịt" đc mấy thằng choai choai đợt h ồi lâu úp sọt chú với cả thằng Dũng đấy. Mẹ nó, cũng ko ngờ là "săn" bọn này lại dai và lâu đến vậy.

- Xong rồi hả anh, mà có đúng là bọn nó ko vậy? - tôi và Hải cùng hỏi.

- A.Mạnh: Nhìn làm sao đc, bọn anh theo tụi nó lâu như vậy mà còn để nh ần nữa thì mang tiếng quá.

- Hải: "Úp" ở đâu hả anh?

- A.Mạnh: Ngay gần đoạn rẽ vào trại Ninh Khánh. Bọn anh hôm ấy chuẩn bị từ trước, toàn ae thiện chiến nên vào tận sát vùng của nó rồi mà vẫn say máu.

- Tôi: Bên nó có bao thằng tất cả hả anh?

- A.Mạnh: 9 thằng, bọn này định kéo "xới" ra ngoài Bắc mấy năm nay rồi nên bọn nó mới hay đi ra đi vào nhiều như vậy.

- Hải: Đánh vậy có thằng nào chết ko anh??

- A.Mạnh: Đánh trả số nhau thôi, dính vào án là phiền phức lắm. Săn, giải quyết rồi rút sạch sẽ, muốn thanh toán gì với nhau thì chỉ cần làm nội

bộ. Tuyệt đối tránh để xxx dính vào vì bọn này ăn 2 mang rất bẩn. - a.Mạnh vẫn về chén rượu tr ần tư.

- Tôi: Thôi để rồi, vậy cũng coi như anh đã trả xong cái thù cho a.Dũng và em. - tôi nâng ly cạn chén nhưng tâm trạng ko lấy gì làm hứng thú lắm.

-Hải: Mẹ, ngà ngà rồi, em đi ái phát.

...

- Giải quyết xong bọn đấy rồi mà em thấy anh vẫn có vẻ gì đó... nặng nề lắm?? - tôi hỏi a.Mạnh.

- Ừm...

- ...

- Chú rất lạ nhé, toàn hỏi nửa vờ để bắt người khác gởi chuyện, khả khả. - a.Mạnh đọc vị tôi, 2 ae đã quá hiểu nhau rồi.

- Hà hà, em từ trước đến giờ vẫn vậy mà. Mọi người muốn nói thì em lắng nghe, còn ko thì thôi, khỏi hóng hớt.

- ...

- ...

- Chú có thấy là dạo gần đây anh ít đưa thằng Dũng đi cùng ko!!!

- Em có để ý.

- Ừm... anh đang rất lo thằng này.

- Sao hả anh??? - lời a.Mạnh khiến tôi đâm lo theo.

- Nó... quyết liệt và tham vọng quá...

- ... Có vấn đề gì ạ???

- Cách đây ko lâu nó có đ̣ề nghị với anh và bác là làm 1 ván mới chia lại địa bàn với hội lão Cương. Tất nhiên bác và anh làm sao chấp nhận đ̣c, đã khuyên can, mắng chửi đủ kiểu r ồi nhưng có vẻ nó vẫn ko chịu. Anh theo dõi thì thời gian này nó đang có 1 vài biểu hiện lạ...

- Anh ko tiện nói thì thôi ạ ...

- Ủh, anh chỉ sợ nó ko đủ tỉnh táo, đánh địch ko đ̣c lại dẫn địch vào đánh ta thì hỏng hết.

- Đến mức vậy cơ ạ???

- Hừm... còn phải chờ xem thế nào đã chú ạ, hajzzz...!!!

G ần 1 tiếng sau, trên đường về..

- A.Mạnh: Chú lái tương đối "lạ" r ồi đấy, cố lấy thi lấy cái B2 r ồi về làm tài cho anh là anh yên tâm nhất, hê hê - a.Mạnh nói khi giao con Mọc của anh cho tôi toàn quy ền xử lý.

- Hải: Sắp tới cho em học với, giờ cũng chán game gùng r ồi. Sau này ra trường thất nghiệp còn đi lái taxi đ̣c.

- A.Mạnh: Mà thì khỏi lo, anh cho mỗi chớ mấy em pho huy ền thì tha hồ vậy, hê hê.

- Tôi: Mọi người chịu khó chờ em 1 lát nhé, em vào đây 5' r ồi ra ngay.

Tôi vừa nói vừa cho xe tấp vào l ề, phía đối diện bên kia đường chính là quán Mozana. Hộp quà nhỏ đã đ̣c tôi mang theo người ngay sau khi nhận cuộc hẹn nhậu của a.Mạnh, giờ chỉ hy vọng là Ngọc vẫn còn ở đây.

- Tôi đây, gọi tôi có việc gì thế? - Ngọc nhận điện của tôi.

- Vẫn đang ở Mozana à? - tôi hỏi khi nghe thấy tiếng hát hò í ới vọng vào.

- Ừ, thì ở đây chứ ở đâu?
- Phòng nào vậy?
- Anh hỏi để làm gì?
- Tôi đang ở đây rồi này.
- Hờ, anh đến đây rồi à, sao lúc chiều bảo ko đi cơ mà???
- Ổn quá, giờ cô xuống tầng 1 đi nhé, tôi đưa quà xong còn phải về luôn. Đang đi với bạn mà.
- ... Ờ, vậy thôi, cứ đi với bạn anh đi.
- Xuống đây đi, tôi đã mất công đến đây rồi.
- Có lên đây thì lên, ko thì thôi.
- Thì đã hỏi phòng bao nhiêu rồi còn gì... Hả, ờ.. ờ, đc rồi. Tôi lên bây giờ đây...

...

- "Phòng đây rồi... Ờ, cái con bé này... sao nó lại ở đây nhỉ???" - tôi hơi khựng lại khi đứng đón "lông" tôi ngay trước cửa phòng hát là con bé An. Hn con bé mặc 1 bộ đầm đen trông thực sự già dặn và sexy hơn hẳn so với ngày hq.

- Ờ... là anh à? - con bé cũng tỏ vẻ bất ngờ ko kém gì tôi.
- "Vậy là sao, ko lẽ lại là trò của Ngọc???" - tôi hậm hực nghĩ thầm, quả thực ko muốn nhìn thấy con bé An này chút nào.
- Anh vào tặng quà cho Ngọc. - tôi bình thản nhìn An, ko giận ko vui.
- Vậy... ... Chị Ngọc dặn em đứng chờ anh ạ!!! - con bé nhìn đi đâu đó như thể suy nghĩ rồi lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chị em đâu??? - "Ring... Ring... " - tôi vừa dứt lời thì Ngọc gọi.
- Tôi đang ở trước phòng đây.
- Biết rồi, anh cứ gửi quà cho cái An là đc. Ko cần vào đâu kéo bạn anh lại đơi. Hi, thanks anh nhé!!! Cúp máy đây tổn xèng, hihi.
- "Hajzzz, đờhâm!!!" - Chị Ngọc bảo anh gửi quà cho chị ấy qua em. Vậy nhận giúp anh nhé. Cảm ơn em!!! - tôi vừa nói vừa trao hộp quà lại cho An.
- ... Vâng...
- Vậy thôi, anh về đây. - tôi dợm bước quay đi.
- ... Ơ... anh ơi...
- Sao em???
- Anh... Tuấn có phải ko ạ???
- Ừ, có chuyện gì vậy em???
- ... Em... xin lỗi anh chuyện hq ạ!!!
- Chuyện gì cơ???
- Tôi hơi bất ngờ trước thái độ thay đổi đến chóng mặt của An.
- Em thẳng thắn luôn ạ... em biết là thái độ của em hq anh đã nhìn ra rồi... Thực sự là... em ko có ý gì đâu, cái đấy... chỉ là do thói quen thôi ạ...
- Anh tưởng em nói chuyện với Ngọc rồi mà? - tôi hỏi vặn.
- Vâng, tối qua lúc về em hơi tức nên có gọi cho chị ấy... Cũng vì anh... sỗ sàng với em quá!!!
- "Sỗ sàng???
- Là người khác có khi còn thô hơn nữa ấy. Mà thôi, dù gì thì mình cũng có hơi chấp nhận thật!!!" - Ừm, em đã nói vậy thì anh nghĩ

nhẹ nhàng thế này. Cái gì qua r ồi thì cho qua luôn đi. Cũng xl em vì hq đẽ em 1m như vậy. Hajzzz... thôi giờ anh phải về r ồi, chào em nhé!!!

- Vâng, em chào anh ạ!!! - con bé mỉm cười với tôi r ồi bước vào phòng. Thú thực là cho đến lúc này tôi vẫn khá bất ngờ về những gì vừa xảy ra.

Sáng hôm sau, đang bận nghe headphone với những clip bài giảng liên quan đến kiến thức xây dựng thực tế thì loáng thoáng bên ngoài có tiếng í ới của cô chủ nhà. Chắc lại đang m ồi chài, gạ gẫm đưa nào đến thuê phòng thì phải.

- Đây cháu nhé, phòng rất đẹp và mới. Con bé sv trước ở đây nó vừa mới dọn đi tháng trước thôi. Mà phòng bên dưới rộng hơn sao cháu ko lấy?

- Cháu thích phòng này hơn cô ạ. - tôi hơi mang máng vì giọng nói có vẻ quen quen, nhưng giọng giống giọng cũng là chuyện bình thường.

- Mà cô nhìn cháu quen lắm nhé!!! Hình như lúc trước cũng thỉnh thoảng hay sang đây r ồi phải ko???

- Dạ, hì hì.

- "CLGT!!!" - tôi giật thót đến tý thì làm rơi con thinkpad đang làm việc xuống n ền nhà.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 59

- Thế thì chắc cũng biết sơ qua nhà này của cô thế nào rồi mới quyết định đến thuê phải ko!!! Ở đây thì yên tâm an ninh tốt, điện nước sạch sẽ, đầy đủ, mấy tầng phòng liền sống với nhau nên cũng thoải mái.

Tôi hé hé cửa nhòm sang phòng bên cạnh... "Bó tay, cô ta định làm trò gì vậy nhỉ???" - thần ca thán trong lòng sau khi mục sở thị nhân vật có giọng nói quen quen kia. Ko trật đi đâu đc... đó chính xác là Ngọc...

- Ny a.Tuấn đẩy cô ơi, hahaha... Qua đây suốt rồi... Hq còn nhờ cháu mở cửa cho đi cùng mà... Hehehe

- "Đm mấy thằng ôn này!!!" - tôi rửa thần mấy thằng em "hàng xóm" đối diện, mấy thằng mặt dâm mắt đĩ đang lơ nhố, tò mò này giờ đã nhận ra "tung tích" của Ngọc. Ở khu nhà riêng biệt thế này nhưng đời sống sv chung nhau cái cầu thang, hành lang rẽ nửa đôi bên ra vào thì chuyện chạm mặt, để ý, biết nhau là ko thể tránh khỏi. Đến như chuyện 1 cậu tầng 3 lên "cử giật" vs 1 nàng tầng 4 hàng đêm, "êm ái và nhẹ nhàng" như vậy mà cũng ko thoát khỏi tai vách mạch rừng mấy tay "dư luận viên" chó xóm của khu trọ. Nói gì đến việc 2 tháng nay hầu như tuần nào Ngọc cũng lượn lờ qua lại phòng tôi.

- Bọn mày cứ linh tinh... Chuẩn bị đóng tiền tháng kếp nghỉ tết cho cô đi!!! - cô chủ nhà đe nẹt mấy thằng nặc nô.

- Mấy em đó nói đúng đấy cô ạ. - Ngọc tươi tỉnh nói chen vào.

- Hở, vậy... cháu là... ny thằng Tuấn thật à... Ở đây cô ko... - cô chủ tỏ vẻ miễn cưỡng vì sắp phải mở lời từ chối khách sộp.

- Ko, cháu là chị họ nó cô ơi, hi hi... Khu trọ cũ cháu cũng ở gần đây nên thỉnh thoảng chị em qua lại thăm nhau ý mà. Giờ thì cháu chuyển hẳn về đây cùng nó rồi, hi - Ngọc nói 1 tràng liên lu, mặt ko đổi sắc. Còn tôi thì nghe đến chua lòng vì tài "diễn" của cô nàng, cái gì mà "chị họ với 2 chị em" nghe thật đến phát chối.

- Ờ, thế còn đc... Mấy thằng kia nghe thấy gì rồi chứ, nó là chị họ thằng Tuấn nhé, bọn mày đừng có rêu rao linh tinh nữa!!!

- Chị em gì mà suốt ngày "cô - tôi", khếch khếch khếch!!! - mấy thằng nặc nô lui dần vào phòng cùng điệu cười khả ố. Ko quên thêm nêm, tĩa tốt nốt vài câu đâm chọc.

- "Dis chúng mày nữa, từ giờ anh điu cho thằng nào vay xiên nữa!!!" - tôi hậm hực nghĩ thầm

- Kệ chúng nó cháu ạ, thế có nhiều đồ đạc phải chuyển ko mà chỉ mang mỗi 2 vali thế này. Mà sao ko gọi thằng Tuấn nó sang dọn cùng???

- Ko cần đâu cô ạ, đồ của cháu cũng đơn giản thôi mà. Vậy giờ cháu nộp luôn tiền nhà 3 tháng cô nhé... Đây, cô cần giúp cháu ạ!!!

- Ừ, đc rồi, cô xin... Có vấn đề gì thắc mắc hay chưa quen thì cứ gọi cho cô nhé, nhà cô ngay bên cạnh thôi.

- Vâng, cháu chào cô ạ. - dứt lời Ngọc chui tọt vào trong phòng rồi khép cửa, trả lại hành lang bầu không khí "yên bình" trước đó. Ko còn tiếng nói chuyện, xì xào bàn tán mà chỉ còn lác đác tiếng nhạc, hát, âm thanh chơi game phát ra từng những căn phòng đóng cửa im lìm bên cạnh.

- "Vậy là sao nhỉ, cô ta đang định làm trò gì???" - tôi chẳng thể ng ỡ học đc nữa, nằm vắt tay lên trán suy nghĩ về sự việc vừa rồi. Nghĩ mãi vẫn ko hiểu tại sao cô ta lại làm vậy? Mục đích của chuyện này là gì???

- "Cộc... Cộc..." - đang vân vê định châm lửa điều thuốc thì có tiếng gõ cửa. Đoán chắc già nửa là Ngọc nên tôi im lặng ko lên tiếng, mặc cho tiếng gõ cửa mỗi lúc 1 dồn dập hơn...

- "Cạch... - Thôi xong, quên đút chốt cửa rồi..." - tôi giật mình, ngừng mặt lên thì...

- Anh làm gì mà ko chịu ra mở cửa, bắt tôi đứng đợi này giờ vậy!!! - Ngọc nhìn tôi thăm dò rồi bước vào phòng, đoạn khép cửa lại, tự nhiên như ruồi.

- Hajzzz... - tôi chán nản chẳng muốn tiếp lời.

- Bí xị... chưa sáng ra mà anh đã như vậy rồi... Vẫn đang học thêm à???

- Ngọc tý toáy nghịch lap của tôi.

- Cô đang làm cái gì vậy???

- tôi hỏi về việc dọn đến đây của Ngọc.

- Mượn máy anh đọc chút tin tức thôi, làm gì mà ghê vậy!!! - Ngọc vẫn ngồi trên giường và chúi mũi vào cái lap. Trả lời tôi bằng 1 giọng hờ hợt.

- Cô sang đây thuê phòng để làm gì vậy???

- ... Anh cũng nghe thấy rồi à?

- Hừm...

- ... Thì tôi thuê phòng để ở thôi chứ sao!!! - Ngọc vẫn tỉnh bơ.

- Vậy nhà cô thì bỏ đi đâu?

- Vẫn ở đó!!!

- Thừa tiền quá muốn vứt bớt à, hầy!!!

- Ừ đấy!!!

- ... Phù... thôi coi như tôi thua cô đi chưa, lắm trò quá đấy. Chốt lại là cô dọn sang đây để làm gì???

- Để ở chứ để làm gì, hn anh hỏi toàn câu thừa vậy!!!

- Cô hâm à, nhà cửa đang rộng rãi, đang hoàng ko muốn, lại muốn chui vào cái xó xỉnh này!!!

- Nào nào... anh lại bắt đầu đụng chạm "giai cấp" r ồi nhé. Cái gì mà xó xỉnh này, xó xỉnh nọ chứ, xó xỉnh mà bao nhiêu người ở đây ở đc, anh cũng ở đc, vậy thì có gì mà tôi ko ở đc!!!

- Người ta ở đc vì...

- Thôi thôi, anh ko cần phải nói nhiều làm gì, chuyện tôi tôi quyết... Mà này, lát nữa... đi chợ nhé!!!

- Khỏi gạ gẫm, nay tôi mệt, lát úp mì thôi... Hajzzz

- Làm gì mà cứ nhăn nhó vậy, anh ko vui khi có tôi làm hàng xóm à???

- Vui, vui r ồi... Có đi ầu... khó nghĩ thôi...

- Sao mà phải khó nghĩ???

- Việc cô chuyển đến đây đã có ai biết chưa?

- Tôi chưa nói... để lát dọn dẹp xong xuôi đã r ồi mời mọi người đến "xông" nhà 1 thể, hi.

- Cô định nói hết???

- Thế ko nói hết thì nói thiếu à!!! Hn anh cứ hâm hâm sao ấy!!!

- ... Cô định nói... với cả a.Trường nữa à?

- Tất nhiên r ồi.

- Hâm!!!

- Làm sao???

- ... Anh ấy... chắc chắn là ko thích đâu...

- Làm sao mà ko thích???

- ... Hajzzz... vì cô ở gần tôi chứ sao nữa!!!

- Ở gần anh thì sao???

- Thì đàn ông chẳng có ai thích như vậy cả... Nghĩ xem 1 trai, 1 gái ở gần nhau, ngày đêm cách nhau có cái cửa gỗ và 1 bức tường 10. Nếu bạn trai cô làm vậy thì cô thấy thế nào!!!

- Anh ấy đã là bạn trai của tôi đâu!!! - Ngọc nhìn tôi tỉnh bơ.

- Ko phải thì cũng sắp rồi, tôi nhìn thái độ 2 người tôi biết, nói chung vẫn phải...

- Anh biết gì mà nói... Đừng tưởng chuyện gì mình quan sát, mình suy diễn cũng là đúng hết.

- ... Rồi, vậy thì tùy cô đấy. Nói thực, này giờ tôi cũng thấy phí lời khi nói với đồng gang như của là cô.

- Nhìn thấy của nó ngang rồi hay sao mà biết!!! - Ngọc nhìn tôi cười khiêu khích.

- Thấy rồi, nguyên 1 con to lắm mười mấy cân cơ!!!

- Thế thì đừng mất công nhiều lời với tôi làm gì nữa, rõ là thừa hơi.

- Cô đi thế này thì để bọn Pop-bi ở đâu???

- À... thì tạm thời phải xa bọn nó 1 thời gian thôi.

- Đang yên đang lành thì...

- Hajzzz... bọn nó cũng tác động 1 phần đến chuyện này của tôi mà

- ... Ban ngày bạn đi suốt nên cô sợ bọn nó ko có người chơi cùng à?

、

- Ừm... với lại để bọn nó suốt ngày thui thủi ở nhà 1m như vậy tôi cũng ko yên tâm...

- Vậy, lại gửi bọn nó đến chỗ thú y à?

- Tôi mang về nhà tôi.

- Nhà... bố cô?

- Ừm...

- ... Buồn ko?

- Cái gì!!!...

- Nhìn mặt cô ỉu xìu như cơm thiêu vậy...

- ... Anh đừng có trêu nữa, tôi ko có hứng đâu... - Ngọc ngời tựa cầm lên 2 đầu gối, dáng vẻ căng căng ban nãy bỗng trở nên tĩnh lặng. Đáy mắt mơ màng lười nhác ko đổi sắc, phản chiếu ra bên ngoài 1 chút buồn man mác nơi cõi lòng.

- ... Gần trưa rồi... Nấu cơm đi...

- Heyy, tôi làm thẳng hầu cho cô từ lúc nào vậy!!!

- Hầu gì đâu... chỉ là giúp tôi có 1 bữa ăn ngon lành thôi mà... Nấu đi... năn nỉ đó...

- Giờ... tôi cũng mệt lắm... Hajzzz... - tôi thở dài nhưng vẫn cấp mít đứng dậy đi làm cho Ngọc vài thứ. Cái tính cả nể rõ ràng là 1 nhược điểm ko nhỏ của tôi. Chẳng rõ sau này có vì nó mà gặp phải tai họa nào ko. Chỉ biết hiện tại cũng vì nó mà tôi đã dính đủ phiền phức rồi.

- Ăn mì đc ko... Tôi sẽ làm sao cho thật dễ ăn!!!

- Anh làm gì cũng đc... Khi nào xong thì gọi tôi dậy nhé...

Ngọc uể oải r ồi nằm xuống giường tôi ngủ luôn. Đôi mi nhắm hờ, hơi thở nhẹ nhẹ, khuôn mặt trắng trẻo toát lên vẻ gì đó mệt mỏi. Tôi chỉnh lại cánh tay của Ngọc cho ngay ngắn r ồi nhẹ nhàng kéo tấm chăn đắp đến ngang vai. Ko hiểu vụ sinh nhật tối qua có xảy ra chuyện gì ko, cũng có thể vì uống quá chén nên giờ cô nàng mới mệt thế này... Đun dở n ữa nc dùng thì tôi quyết định chỉ nấu đủ cho mình ăn, nhìn Ngọc ngủ say đến mê mệt nên tôi ko nỡ đánh thức. Sợ mì trương nên đành mua ít phở về, đợi khi nào cô nàng dậy thì đun lại dùng vẫn đc.

G ần 1h trưa...

- Oe... Ọc... Sax... - Ngọc thức giấc bởi cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng, phản xạ duy nhất của cô nàng là vùng vẫy khỏi tấm chăn, bịt miệng và lao vội vào wc.

- "Ốm r ồi..." - tôi đánh giá khi nhìn Ngọc bước ra từ wc, tóc tai rũ rượi, dáng vẻ rệu rã, mặt mũi bơ phờ...

- Ăn đc phở ko?

- ...

Thấy Ngọc chỉ ng ồi thừ ra, ko nói gì, biết là ốm nặng nên tôi lại ra ngoài mua 1 cặp l ồng cháo về Quả thực ko có thuốc thang nào bằng cơm gạo, bát cháo gà tíu tô nghi ngút khói cũng dễ ăn hơn hẳn tô phở ban nãy. Ngọc gắng gượng trước sự nh ối nhét của tôi cuối cùng cũng "cố thủ" đc nửa giã bát cháo, đủ để uống thuốc.

- Anh cho tôi uống gì vậy? Có sợ bị nhầm thuốc ko? - Ngọc hỏi về thật thà.

- H ầy, mấy năm trời tôi sống tự lập mà cô còn sợ ư!!! Cứ uống đi ko chết đc đâu... Mà có chết thì cùng lắm về oán tôi cho vui là đc chứ gì!!!

- ... Hừ, luyện tha luyện thuyên...

- Hq làm gì mà hn cô bê bết thế?

- Chẳng biết nữa, chỉ uống có chút bia rượu như mọi lần thôi... Sáng nay tỉnh dậy thì bắt đầu thấy chóng mặt, vừa r ồi dậy thì bu ồm nôn quá... Hajzzz, người nóng r ầy thế này chắc là sốt r ồi.

- Đánh cảm là hết đây!!!

- Anh có biết đánh ko???

- Biết!!!

- Vậy đánh cho tôi đi.

- Cởi qu ần áo ra!!!

- Cái gì!!!

- Đánh cảm mà ko cởi qu ần áo ra thì đánh kiểu gì... hahaha - tôi cuối cùng cũng ko nhịn nổi cười.

- ... Tôi cởi ra thì anh phải đánh cho tôi đây nhé!!! - Ngọc lạnh băng nhìn tôi.

- "Soạt..." - Ngọc v ẫn tay r ồi từ từ kéo dài chiếc áo len dạ qua đến g ần nửa thân, làm hở toàn bộ phần eo thon trắng bóc cùng 1 phần nhỏ gọng dưới của chiếc cóoc-sê ren màu bóc đỏ.

- Đây... thôi... Cô bị ồm nên hâm r ồi à... - tôi kéo v ội chiếc áo len của Ngọc v ề lại vị trí ban đầu, chút cảm giác nóng bừng lan tỏa ra khắp khuôn mặt. Phần vì nóng mặt, phần vì... nóng bỏng...

- Anh bảo phải cởi ra mới đánh cảm đc thì tôi cởi theo đúng ý anh còn gì!!! - Ngọc v ẫn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, khóe môi kh ẽ nh ếch vẻ cười thờ ơ.

- ... Chưa đến mức cần phải đánh, cứ uống thuốc là đủ khỏe lại r ồi... - tôi nhìn sang đồng thuốc... mà thực chất là muốn tránh ánh mắt của Ngọc.

- Hầy... lần sau thì chớ có mạnh mẽ thách thức tôi chuyện gì nữa nhé.
- Ngọc cười khẩy.

- Hừm... cô nghĩ thế nào cũng đc, đắc thắng hay ko thì tùy. Với tôi thì chỉ là ko có hứng thú khi đem mấy chuyện nhạy cảm này ra để thách thức nhau thôi.

- Anh nghĩ sao mà lại gọi nó là nhạy cảm???

- Nếu cô ko thấy giống tôi thì tốt nhất là ko tranh luận thêm chuyện này nữa vì quan điểm ban đầu đã khác nhau rồi... .. Giờ đã thấy đỡ chút nào chưa???

- ... Trống lảng nhanh thế!!!

- Lo cho cô thôi, cô mà bị làm sao, ăn vạ ở đây thì tôi là thằng chết đầu tiên.

- ...

- Đỡ chưa?

- Hừm... 1 chút...

- Vậy nói xem vì sao tự dưng cô lại dọn đến đây ở vậy???

- ... Sao anh cứ tò mò về chuyện này của tôi thế nhỉ???

- Tùy cô, trả lời hay ko cũng đc. Còn tôi thì chỉ muốn nói chuyện thôi, đơn giản chỉ có vậy!!!

- Hừm... là tôi thích cuộc sống sv thôi...

- Cuộc sống sv đi ở trọ???

- Ừm, sang Úc 1 năm nhưng tôi cũng chỉ ở cùng nhà người thân. Mấy năm liền học đh tôi chưa bao giờ đc trải qua thử mùi vị của ký túc hay là đi ở trọ nó như thế nào...

- Vậy, cô chỉ muốn thử cho biết thôi chứ gì?
- Ko...
- Ko???
- Tôi xác định sẽ đi thuê nhà cho đến khi nào lấy chồng thì thôi.
- Hâm hấp!!!
- Anh thích nói gì thì nói, làm theo ý muốn để thỏa mãn sở thích của mình bao giờ cũng là việc đáng làm.
- Cô bỏ đi thế này còn căn hộ kia thì để không à?
- Tôi cho thuê, tiền đó lại dùng để tôi thuê nhà!!!
- Đúng là bán bò đi tậu ếch ương, cái nhà đẹp vậy mà cho thuê, khác gì phá nhà ra đâu.
- Cái đó tôi ko lo thì thôi, anh lo làm gì... làm cứ như là...
- ... Thế mấy đồ ở đây có chuyển sang đây ko... Tv, tủ lạnh, các thứ khác nữa...
- Để lại cho người ta dùng hết, mấy thứ đó cũng có quan trọng mấy đâu.
- Còn cái tủ rượu... cho tôi ná, hehe.
- Ranh nhỉ... 2 chai trong vali kia rồi. Số còn lại ngày mai tôi đăng face tặng bạn bè hết...
- Ôhh phí... ko dùng thì mang sang tôi này. Cho hết làm gì...
- Cho anh để anh thành ma men rồi lấy ai nấu cơm cho tôi nữa. - Ngọc lừ mắt nhìn tôi.

2. - Này, cô bỏ ngay cái ý nghĩ ấy đi nhé. Sau hñ thì đừng hòng có lần thứ

- Hì hì, tôi đùa ấy mà... Ờ.. anh làm gì đấy!!!

- Trán đỡ nóng hơn trước r ồi!!!

- Ban nãy... lúc tôi ngủ... anh cũng sờ trán tôi à.

- Ờ...

- Tự tiện nhĩ... còn sờ chỗ nào khác nữa ko???

- Cô thích chỗ nào thì nói ra, để tôi tả cho tha hồ mà tưởng tượng!!!

- Đ ồtoen hoẻn, ản nói ko biết ngưng m ồm là gì. Mặt dày!!!

- Cô cứ khen tôi nhi ều vậy làm tôi ngưng đấy, hê hê... Có mệt thì nằm nghỉ đi, tôi nấu thêm ít cháo cho cô.

- Sao nãy vừa bảo ko nấu cho tôi ản nữa mà!!!

- Nốt hñ thôi, quên r ồi à!!!

Đến tối Ngọc ngủ dậy thì có vẻ cô nàng đã đỡ hơn khá nhi ều. Thêm vì cơn đói lúc trưa nên cô nàng ản ngon lành n ổi cháo mà tôi nấu.

- Đỡ mệt hẳn r ồi chứ?

- Đỡ nhi ều r ồi... Cảm ơn anh nhé, hì... Sau này cố gắng phát huy, hì hì.

- ...

- Này... Sao tự dưng lại im lặng vậy?

- Tôi đang suy nghĩ thôi...

- Anh đang nghĩ gì?

- ... Cái lý do cô đưa ra cho việc dọn đến đây ở... Tôi cứ thấy nó buồn cười thế nào ấy... Cô đừng cau mày, là tôi có sao thì nói vậy thôi, còn bản thân cô nghĩ gì tôi cũng ko thể biết đc mà.

- ...

- Cô ko cần để ý đến lời tôi vừa nói đâu...

- ... Tôi nói ra đi đâu này anh ko tin cũng ko sao, vì chính bản thân tôi đến bây giờ vẫn còn thấy là mình hoang đường nữa mà...

- Đi đâu gì vậy?

- Việc tôi làm những chuyện này... đều là bởi 1 giấc mơ lạ mà đêm qua tôi đã mơ...

- Mơ???

- Anh bắt đầu thấy hoang đường rồi phải ko? Đến tôi cũng còn thấy như vậy nhưng ko hiểu sao cứ có cái gì đó thôi thúc ở bên trong... Giống như là đi đêm báo mách bảo tôi phải làm những đi đâu này vậy.

- Cô mơ thấy gì?

- ... Tôi... ko thể nói đc...

- Ừm... ko sao, đã như vậy rồi thì theo tôi cô cứ sống vui vẻ như việc cô muốn trải nghiệm cs ở trọ đi. Nó hơi vất vả nếu ko quen nhưng bù lại cũng ko thiếu những đi đâu thú vị đâu.

- Tôi thích những đi đâu đó mà, vậy nên tôi mới đủ quyết đoán để làm cái chuyện hoang đường này chứ.

- Mà này, tôi cũng phải nói với cô đi đâu này nữa!!!

- Anh cứ nói đi...

- Cô đừng gán ghép tôi vs cái An nữa nhé, cô làm vậy thứ nhất là tôi ko thích, sau là cả tôi và cái An đều cảm thấy ko thoải mái đâu.

- Tôi đâu có gán ghép gì đâu mà anh phải nhạy cảm như vậy!!!

- Tôi cũng ko cần cô phải thừa nhận có hay là ko. Chỉ muốn nói rõ để cô đỡ mất công mà thôi.

- Xuỳ... Anh đừng tưởng bở, làm như cái An nó thích anh ko bằng. Khỏi zai đeo bám nó mà cuối cùng vẫn phải bỏ cuộc giữa chừng đấy.

- Vậy thì tốt, bản thân tôi cũng ko muốn trèo cao nên cô đừng đưa tôi vào thế "mạo hiểm" làm gì. Nói vậy thôi, nhưng tôi nghĩ là cô cũng hiểu rồi.

- Xuỳ...

Thời gian trôi qua cũng đồng nghĩa với sự sắp xếp của 1 tổ hợp trật tự cuộc sống. Có những trật tự đc giữ nguyên, cũng có những trật tự phải thay đổi, tương ứng, đối xứng và tỷ lệ với nhau. Tôi chính thức làm quen với môi trường làm việc, nơi có những con người thực sự trưởng thành. Công việc mới, môi trường mới, văn hoá mới, thói quen mới. Tất cả những điểu đó tập hợp lại sẽ hình thành nên trong bạn những tổ hợp mới. Mới về kỹ năng, mới về nhận thức, mới về phản xạ, về tư duy và cả về năng lực điểu hành chung của bản thân. Như đã sắp xếp từ trước, tôi đc phân công về tổ hỗ trợ quản lý tài chính dự án của cty XX. Gọi là tổ nghe có vẻ to tát chứ thực chất chúng tôi đc xé lẻ ra rồi tập trung vào các nhóm quản lý công trình thuộc phòng điểu hành và quản lý của cty. Nhóm của tôi gồm 4 người, tất cả đều "men lý" oai 1 cục. 1 anh tổ trưởng giám sát chung tên Quý, 2 anh chuyên viên quản lý công trình còn lại thường đc chúng tôi chơi chữ bằng cái tên "Túng - Tiễn", rất vui tính và dễ gần. Thành viên còn lại, trẻ tuổi và "tinh khôi" nhất dĩ nhiên là tôi rồi.

Những ngày đầu mới bở ngỡ nhận việc, như người ta thường nói thì e dè như gái mới về nhà chồng. Riêng phần tôi thì ráo hoảnh, ngay hôm đầu

tiên nhập nhóm đã đc các đàn anh bồi phục bởi màn nốc vodka "thần sầu" đối với 1 thằng dân k.tế. Mà theo như ngôn ngữ "vùng miền" thì tôi thuộc dạng trà trộn vào dân kỹ thuật. Muốn "nhập gia" thì phải "đồng hoá", mà riêng với dân kỹ thuật, nhất là xây dựng, công trình thì cái môn nhậu nhẹt nó đã đc nâng tầm lên thành 1 nét "văn hoá". Ai theo đc là người đó thành "thổ dân", dễ dàng đc "bộ tộc" tiếp nhận. Còn ko theo đc thì cũng ko sao, có đi ều quá trình tái hoà nhập sẽ lâu và nặng hơn 1 chút. Tôi căn bản uống đc, tính tình ít nói, ko nhiều lời nhưng lại biết tham gia vào câu chuyện, biết lăn lộn ngoài công trường cùng ae, đồng nghiệp (mặc dù công việc của tôi có phần nặng hơn các ae còn lại) nên nhanh chóng chiếm đc cái cảm tình "bê tông - sắt thép" của mọi người xung quanh.

- A.Tiến: làm xong báo cáo chưa Tuấn ơi?

- Tuấn: các anh cố chờ em chục phút nữa, làm cố cho xong đi nhậu mới thoải mái đc, hê hê

- A.Quý: nhanh tay nhanh chân lên em ơi, chú chưa vợ thì phải biết thông cảm cho mấy ae ở đây chứ. Sau mà còn lè mề nữa là cho chú ra khỏi danh sách tổ luôn đấy.

- A.Tùng: ông anh cứ bình tĩnh cho thằng em nó làm. Khổ, thằng em mới nhận việc có gần tháng mà ông anh đã bắt nó chạy tiến độ như chạy thâu rỗi, hehehe. Mà chú làm nhanh lên, ko anh ngứa tay báo cáo báo mề cái là chú ra de thật đấy.

- Tôi: xong rỗi đây, xong rỗi đây... Phù, hn số liệu về nhiều bất thường nên có lâu hơn mọi ngày 1 chút. Giờ đi thôi các anh nhỉ.

Đi làm rỗi mới biết, ko có cái gì là đơn giản như ta nghĩ ban đầu. Công việc có thể ko nặng nề, ít chông chéo như các bài tập khi ta dc học. Nhưng nó lại yêu cầu độ thực tế cao nhất, ở đây đó là sự chính xác và tính quay vòng áp lực. Lúc học ta có thể sửa khi sai, học xong là nghỉ, đến kỳ mới học tiếp. Nhưng khi đi làm là đồng nghĩa với việc ta đã bước chân vào 1 vòng quay thực thụ. Chạy đua với số liệu, chạy đua với áp lực hoàn thành báo cáo, chạy đua với tiến độ công trình. Bám sát từng giờ, từng ngày để tổng hợp nên những dòng số liệu gửi về cty. Nhiều thao tác đơn giản

nhưng phải thực hiện liên tục và tổng hợp lại 1 cách chính xác thành 1 bản báo cáo chi tiết, kịp thời. Có làm thật thì mới thấy đc mọi thứ ko chỉ đơn giản là chạy việc, xin vào làm rồi ấm cật với cái chỗ của mình. Tôi ko dám nhận là mình đã làm tốt, nhưngt tôi hoàn toàn tin là mình đã cố gắng ở mức có thể, chưa phải hết sức nhưng đủ trách nhiệm và đủ yêu cầu. Tuần cuối cùng trong tháng thử việc cũng đã gần kết thúc, có đc tiếp tục gắn bó với ae, đồng nghiệp trong tổ hay ko chính là chờ vào quyết định của tuần sau...

Cùng với 1 tháng thử việc làm quen với môi trường công sở, cũng là 1 tháng tôi quen dần với sự xuất hiện thường trực của Ngọc ở khu nhà trọ. Nói như vậy cũng ko hẳn bởi Ngọc còn có công việc ở cửa hàng, ko quá bận rộn như tôi nhưng nó cũng đủ giữ cô nàng ở bên ngoài vào thời gian hành chính. Thành ra chúng tôi chỉ thường gặp nhau vào buổi tối hoặc là những ngày nghỉ cuối tuần. Tôi ko thể thực hiện lời nói của mình vì hầu như hôm nào ko nhậu ở nhà cũng đều phải nấu nướng cho cô nàng ăn. Lúc đầu dĩ nhiên cũng ko lấy gì làm vui vẻ, sau thành quen, thích nghi dần với vẻ mặt vui vẻ, đôi khi là thái độ năn nỉ của Ngọc, tôi lại thấy có gì đó đáng yêu, đơn giản thôi chứ ko cầu kỳ nhưng nhiều lúc tôi cũng muốn tỏ vẻ khó khăn để đc chứng kiến thêm cái vẻ mặt ấy.

Về việc Ngọc chuyển đến ở cạnh phòng tôi cũng đã đc thông báo đến tất cả mọi người. Tiệc "xông đất" nhà Ngọc cũng đc chia ra làm 2 tối như lần sinh nhật vậy. Tức là người thân làm riêng, bạn bè làm riêng và sự có mặt của tôi thì cũng chẳng khác gì lần sinh nhật đó. Bất đắc dĩ phải có mặt trong buổi tiệc có đủ cả K.Nguyên, Ngân (bạn gái KN), Trường và An vì tôi là "hàng xóm" thân cận nhất của Ngọc. Tiệc thì cũng chẳng có gì ngoài mấy món mà Ngân và An "đạo diễn". Tôi định phụ giúp thì a.Nguyên kéo ra ngồi nói chuyện cùng với Trường. Thời điểm đó vẫn là lúc tôi mới nhận việc nên cũng ko có gì để nói với 2 người này. Ấn tượng duy nhất để lại trong buổi tiệc hôm ấy chỉ là tình tiết Ngọc lỡ miệng lộ ra chuyện bị ốm ngay hôm đầu dọn đến và ngủ lại ở phòng tôi từ sáng cho đến tận tối. Trường ko hiểu là vô tình hay hữu ý mà ngay sau câu chuyện Ngọc kể, anh ta lại có vẻ chú ý đến tôi nhiều hơn. Thái độ dò hỏi rất tự nhiên, ko lộ liễu khi hết hỏi trực diện tôi, lại quay sang hỏi dò Ngọc lòng ghép bằng những

nút thắt liên quan tới quá khứ rằng chúng tôi gặp nhau thế nào, quen nhau ra sao... Cuối cùng là câu "chốt" mà theo tôi nghĩ hẳn hẳn thì Trường nhờ vả tôi mà đối tượng lại như là nói với chính tôi vậy.

- Giờ Ngọc ở đây 1 thân 1m, a.Nguyên và anh thì bận công việc hàng ngày nên ko thể có "thời gian" đc như Tuấn. Cũng may vì có Tuấn là bạn tốt, lại từng giúp đỡ Ngọc ko ít. Vậy nên anh mong Tuấn tiếp tục vì cái "tình bạn tốt" đó mà "chú ý" tới Ngọc giúp các anh!!!

- Vâng, em hiểu ạ!!! - tôi cười nhẹ đáp lời.

1 tối cuối tháng 2, cũng là thời điểm tôi đã chính thức đc nhận vào làm việc sau 1 tháng thử thách...

- Tôi đây - tôi nhận cuộc gọi của Ngọc.

- Anh đang ở đâu đấy? Sao giờ này mà vẫn chưa chịu về!!

- Ủa, cô quản lý tôi từ bao giờ vậy. Tôi đang đi nhậu với mấy ae, thế có chuyện gì ko? Điện đóm lại có vấn đề à?

- Ko... tôi gọi để xem anh đang ở đâu còn biết đường mà đi ăn ngoài thôi.

- Có đói lắm ko? Chờ đc thì 20' nữa tôi về tôi nấu cho.

- Thôi, anh ko cần về đâu... Mà này, cuối tuần này nhà tôi làm tiệc tất niên toàn cty đấy...

- Ờ... thì sao???

- Anh nhớ qua nhé...

- Tôi á???

- Ừm, anh tôi kêu tôi nói lại với anh như vậy!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 60

- "Mình đã là gì đâu mà đc đi dự cái này nhỉ?" - Chắc là tổ chức ở hội trường, khách sạn phải ko? - tôi nghĩ thầm rồi hỏi Ngọc.

- Ừ, tổ chức ở...

- À, mà cuối tuần này tôi bận dự án ở V.Phúc rồi...

- Cuối tuần đc nghỉ sao anh lại phải đi?

- Bạn làm công tác tình thần cho mấy ae thợ thuyền ở đấy.

- Cái đấy có phòng tổ chức lo rồi, anh đi làm gì?

- Ae người ta quý, với lại tôi cũng nhận lời với họ rồi.

- Nhưng mà anh tôi đã...

- Để lát tôi gọi cho anh ấy, tôi cũng có phải nhân vật gì đặc biệt đâu mà phải quan trọng hoá vấn đề.

- ... Thế thì thôi, tùy anh vậy!!!

- Ừ, thế đi ăn đi ko muộn!!!

- Mà anh nhậu nhẹt cũng hạn chế thôi, phải biết giữ sức khoẻ cho mình nữa chứ. Bây giờ còn trẻ thì chưa thấy gì đâu.

- Ghê, sao dạo này quan tâm nhau thế. Hê hê, có "vị" gì à!!! - tôi nhả nhót.

- Năm mơ đi đ òtoen hoẽn, thôi nhé tôi đi ăn đây!!!

...

- Cuối tuần này bên tổng làm tất niên các anh ạ. - tôi tắt máy r ã quay trở lại không khí bàn nhậu.

- Năm nào cũng tổ chức mà, có gì đâu. - mấy ae trong bàn cùng trả lời, thái độ ko mấy mặn mà lắm.

- Tôi: Vậy các anh đã có ai đi chưa?

- A.Tùng: Mình toàn nhân viên quèn bên cty con thì đi đâu hả chú...

- A.Tiến: Có anh Quý h ã xưa mới làm chân le ve bên đây đc đi r ã thì phải. A.Quý nhẽ, h ềh ềh ề- a.Tiến đá xoáy.

- A.Quý: Ờ thì... Thì thế mới nói là ko có gì mà lại.

- Tôi: làm có to ko anh? Khách khứa đông chứ ạ?

- A.Quý: Tương đối, thường thì có các cổ đông góp vốn, thành viên trong hđqt, các sếp bên cty con, quân xanh, quân đỏ, đối tác, các nhân viên bên tổng tham dự là chủ yếu.

- A.Tùng: Y năm nay chắc cũng đến dự đây anh nhỉ?

- A.Quý: Chắc chắn r ã, vừa "ăn chia" với nhau xong mà.

- Tôi: Công ty Y ấy hả anh? Trước đây còn cạnh tranh mà giờ lại bắt tay nhau, hay thật. - tôi giả đò hiểu chuyện khi chợt thấy mọi người nhắc tới công ty Y. Chính là công ty của gia đình Tr ần Gia Huy.

- A.Tiến: Còn đang chuẩn bị hợp tác làm vài gói nhỏ trong dự án đường vành đai đây chú ạ. Sắp tới mà "trên" chịu giải ngân vốn đầu tư công xuống thì ae mình tha h òđc xem "chia th ầu". H ềh ề

- Tôi: Mấy vụ hợp tác này là bên mình hay bên họ chủ động hả anh?

- A.Quý: Bên mình... đợt chủ động nhường họ gói dự án giao thông nâng cấp đường tỉnh lộ ở T.Bình h ồi đầu năm ấy.

- A.Tiến: Nhường cho nó gói nào ko nhường lại đi nhường ngay cái gói "thịt nạc" ấy kể cũng tiếc.

- A.Tùng: Tôi thì thấy làm vậy lại hay, cái gói đấy trông đồ tưởng chín thôi. Giải ngân thì nhanh đấy nhưng gói đấy lại nằm trong gói tổng của mấy ông nước ngoài, có ăn đc của nó 1 miếng còn khó.

- A.Quý: Chú Tùng nói cũng có lý, anh thấy bên mình chủ động buông cái gói đấy mới là cao tay. Nhả đc cho Y miếng thịt bả này mà lại lấy đc quan hệ ngắn hạn với họ. Bên Y cũng ko phải ko có lợi vì đang trên đà khuếch trương tên tuổi, dự án có khó nuốt cũng phải cố theo bằng đc, chưa kể cái gói đấy mặc dù ăn ko dày nhưng bù đc khoản giải ngân nhanh cũng là quá ngon r ồi.

- Tôi: Gói vành đai bên tổng đang làm ăn chia với bên Y bao nhiêu hả anh?

- A.Quý: Cái này thông tin nội bộ nên anh cũng ko rõ nhưng bên mình chắc chắn chiếm phần nhiều hơn.

- A.Tùng: Ông Nguyễn "chạy th ầu" đc vụ này kể cũng tài. Tranh thủ đúng lúc bên Nhật nó đang vướng nút đường trên không, ko thì bên mình chắc chịu.

- A.Tiến: Rõ ràng, nhìn thẳng Nhật nó thi công là biết r ồi, chạy sau mấy gói th ầu xây lắp khác hơn nửa năm zời mà giờ nó vượt tiến độ hết r ồi.

- A.Quý: Cái gói đấy ko vướng giải phóng mặt bằng nên thoải mái hơn, nhưng mà phải công nhận kỹ thuật thi công của bọn này hơn đứt mình. Anh từng 1 lần làm việc cùng với bên đi ều hành dự án của bọn này r ồi, nói chung ăn đứt mọi nhà th ầu nội của mình v ề cả giải pháp lẫn tác phong. Sắp tới mà nó chuyển thêm mấy con cầu vận loại khủng v ề thì maxspeed luôn.

- Tôi: Gói vành đai bên mình bao giờ thì khởi công hả anh?

- A.Quý: 1 thời gian nữa, mà gói này bên tổng X mình trực tiếp làm rồi. Ae mình ko có phần đâu nên khỏi để ý. Thôi, lên nào!!!

Những câu nói ngắt quãng về chuyện cạnh tranh với công ty Y của K.Nguyên cách đây 2 năm lại hiện về trong trí nhớ của tôi. "Y đang ngày 1 lớn mạnh..." - ko rõ có phải vì lý do này mà bên tổng X phải nhún nhường với công ty Y, miễn cưỡng chuyển thù thành bạn như hiện tại hay ko.

Thời gian cuối năm ngập trong công việc cuối cùng cũng tạm qua nhờ kỳ nghỉ tết Nguyên Đán. Tết năm nay cũng giống như những năm trước, chỉ có đi đâu tôi cảm nhận nó gấp gáp hơn thường lệ 1 chút bởi tết năm nay còn phải chia thêm khoảng thời gian đến thăm hỏi, quà cáp các thầy cô chuyên ngành, hướng dẫn làm luận văn, cũng như a.Nguyên và các sếp bên XX của mình. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, vốn biếu quà cho các sếp ở XX thì vô tư, nhưng với a.Nguyên thì thực sự ko hề đơn giản. Kiểu sếp trẻ tuổi, khoáng đạt, lại thâm sâu thế này thường là những người khá kỹ tính. Tặng quà đắt tiền thì trước hết là mình xót xa, sau ngta lại nghĩ thẳng này đủ đởn, ưà vật chất. Tặng quà đơn giản, cây nhà lá vườn quá thì có khi họ lại cho rằng ta "hạ ghê" họ, thiếu tinh tế blah..blah... Tôi mon men hỏi dò sở thích của KN qua Ngọc thì bị cô nàng bắt bài. Cực chẳng đã, cuối cùng đành nghe lời cô nàng lấy... 1 trong số vài chai rượu sưu tằm xịn còn lại của Ngọc để đem biếu. Cũng may là tết nhất KN thường đưa cô ny của anh ta là Ngân đi du lịch nên tôi chỉ phải chúc mừng qua điện thoại và biếu quà qua đường "chuyển phát tay" là Ngọc.

Người ta thường nói mùa xuân là mùa của tình yêu, tình yêu đâm trổ, đơm hoa kết trái. Với tôi thì đây lại là mùa của vi khuẩn và những mùi ẩm mốc, ẩm mốc từ quần áo, giày dép, nhà cửa cho đến chính cõi lòng mình. Bọn Phong, Hùng, Kiên, Thảo trưởng đầu đã có 1 nửa cho riêng mình, Hằng và My cũng vậy, Ly thì còn dùng dằng với 1 mối tình trẻ con. Ku Hải thì chết bần dưới quê để tán gái. Các anh trong tổ thì a.Quý, a.Tùng đầu đã lập gđ, a.Tiến còn độc thân nhưng bà gấu giữ lúc nào cũng kề kề bên cạnh. Duy nhất còn 1m Trà là đang ở vào hoàn cảnh giống tôi thì cô ấy lại tham gia chuyển phượt dài ngày kết hợp từ thiện của nhóm từ thiện xã hội mà cô

ấy hoạt động. Thành ra tết nhất năm nay mặc dù đã đi làm và có thêm những mqh mới nhưng tôi vẫn chỉ lủi thủi 1m trong căn phòng trọ, hay chính xác hơn là trong cả cái khu nhà này.

Vì sao lại ko nhắc đến Ngọc? Đơn giản vì cô nàng còn đang bận rộn trước lịch "săn đón" và "bủa vây" đến từ Trường. Tay Trường này cũng giống như tôi vậy, tận dụng hết mức có thể khoảng thời gian nghỉ tết quý giá để tiếp cận, kéo dãn khoảng cách và tìm cách hâm nóng tình cảm với Ngọc như tặng hoa, tặng quà, đi ăn đi chơi các kiểu. Tại sao tôi lại biết đc những đi ều này? Đương nhiên là tôi nghe chúng từ miệng Ngọc, tết nhất ko ở gần nhau nhưng tôi vẫn cảm nhận đc sự hiện hữu của Ngọc quanh mình vì cô nàng thường xuyên gọi điện. Gọi rất nhiều, í ới liên tục, giờ giấc thì bất định vì bất cứ khi nào Ngọc rảnh là y như rằng tôi lại bị làm phiền bởi những cuộc điện thoại tán tếu, "nướng ống bơ" cùng những lời kể nể, tâm sự của Ngọc về những đi ều đang diễn ra với Trường trong thời gian này...

- Anh nghĩ sao về Trường?

- Nghĩ sao là nghĩ sao?

- Thì về con người của anh ấy?

- Chịu!!!

- Ờ... hay nhờ...

- Thì tôi có tiếp xúc nhiều với anh ta đâu mà biết đc.

- Ít nhất cũng phải cảm nhận đc gì chứ, kiểu như đánh giá bằng trực giác ý.

- Cao to, rậm râu, củ khoai dí!!!

- Đánh chút giờ, tôi hỏi nghiêm túc mà anh trả lời như vậy hả... Trả lời lại!!!

- Hajzzz... tặng hoa, tặng quà, chơi bời ăn uống... Tôi thấy nó cũng "mặc định" như bao gã đàn ông khác khi muốn thể hiện tình cảm của mình thôi. Nói chung là phải có tình cảm với cô thì anh ấy mới làm như vậy. Còn cách thể hiện ra sao, có làm cô thích thú hay ko thì tùy ở phía cô, chứ nó ko phản ánh anh ta yêu cô ít hay nhiều.

- Ừm... anh thấy anh ấy có tốt ko?

- Đã bảo cô đừng hỏi thừa nữa mà, tôi có tiếp xúc nhiều với anh ta đâu mà biết đc con người anh ta thế nào?

- Hơ, chưa gì đã câu... Mà cũng lạ thật, tại sao anh ko hề hỏi gì tôi về anh ấy như đã hỏi về anh Nguyễn nhỉ?

- Thì tôi và anh ta có cái gì liên quan với nhau đâu mà phải hỏi.

- ... Có... tôi đây còn gì...

- Cô???

- ...

- Cô thì sao, 1 bên tán tỉnh, 1 bên bạn bè... liên quan quá nhỉ, heeyyy.

- Hừ... thôi ko nói chuyện với anh nữa. A.Trường cũng sắp đến rồi, tôi đi chuẩn bị đây. Còn anh thì cứ ru rú ở nhà, ăn no ngủ kỹ như heo quay mấy ngày này đi nhé!!! - giọng Ngọc có vẻ bức tức.

- Hê hê, nhân nhó ít thôi, sắp đc thành bà lão rồi đấy, hehehe

Tôi cười thêm mặc dù Ngọc đã dập máy... Cuộc nói chuyện vừa rồi, chẳng hiểu vì sao, cũng giống như những cuộc nói chuyện gần đây vậy. Tán hiệu tán vượn, buôn dưa, chém gió ko đâu ko cuối với nhau thoải mái thì ko sao. Chứ cứ hễ khi nào Ngọc nhắc tới cái tên Trường là tôi lại ngán ngẩm trong lòng, thấy khó chịu, ko muốn nghe, ko muốn cùng Ngọc nói mãi về chuyện đó. Nhiều lúc tay này cầm điện thoại nghe Ngọc kể về Trường, tay kia lại click chuột Lap xem tin tức. Tôi tự hỏi trong đầu mình

đang nghĩ gì mà ko kết thúc luôn cái chuyện đang nói vô bỏ này đi. Dù vậy nhưng chẳng thể đổi chủ đề, cũng chẳng thể ko nghe hay tắt máy. Ko hiểu là vì sao nhưng có lẽ... sâu trong tận đáy lòng, tôi cũng cảm nhận thấy có 1 chút gì đó... liên quan...

Những ngày nghỉ tết cuối cùng...

- Tuấn đến r ồi đấy hả, vào nhà đi cháu. Lại còn c ầu kỳ mua quà cáp làm gì thế này. Vào đi cháu, vào r ồi dùng bữa luôn - mẹ My tươi cười khi tôi đến thăm và chúc tết cô chú đầu năm theo thói quen.

- Có gì đâu cô, giờ cháu cũng đi làm r ồi mà... Cháu chào chú ạ!!!

- Bố My: Tuấn đấy à, đã bắt đầu đi làm r ồi hả cháu?

- Tôi: Vâng, chú ạ. Vậy mà cô cứ sợ cháu tốn kém đấy, hì. Mà em My em ấy đâu r ồi ạ?

- My: Em đây!!! Hứ, còn tưởng anh "lặn" luôn r ồi chứ. - My từ trên phòng bước xuống, đón tôi bằng cái giọng gườm gườm và bộ dạng khá ng ầu. Nhìn mà bu ồn cười.

- Tôi: Thấy anh đến mới chịu xuống đấy hả, thôi vào ăn cơm đã, có muốn xử gì anh thì cũng đợi lát nữa đi, h ề h ề..

...

- Bố My: Công ty XX à... Ừm, bước đầu như vậy là đc r ồi. - bố My nhấp chút rượu r ồi gật gật đầu.

- Mẹ My: XX này là công ty con của cty X phải ko Tuấn?

- Tôi: Vâng ạ, đúng là bên tổng X là mẹ. Cô cũng biết ạ.

- Mẹ My: ... Ừ...

- Bõ My: ... 1 người bạn của chú trước đây từng làm thầi phụ cho vài công trình của bên X. - bõ My trầi tư như đầi nhớ về 1 khoaeng ký ức.

- Tôi: Vậi ạ!!! Vậi bây giờ bạn của chú còn hợp tác với bên X ko ạ?

- Bõ My: Chú ấy bỏ lâu rồi, may mà bỏ sớm. Bỏ muộn thì chắc là...

- Tôi: ... - tôi im lặng ko nói gì vì thầi đoán ra câu chuyện mà bõ My đầi kể, cái kết có thể ko đc tốt đẹp cho lắm.

- Bõ My: Cái cty X này thì hay bỏ thầi trúng, chạy đc nhiều dự án vì đây trong đây ngoài tương đối mạnh. Có cái thế đó nên hút đc nhiều nhà thầi phụ ăn theo. Nhưng mà chơi với ông X này thì phải tỉnh, thật tỉnh vì họ toàn "đề" hợp đầi và chơi trò chiếm dụng vốn... Nhà thầi nào lọt lổi lắm, hoàn thiện nghiệm thu đủ công trình thì mới đc quyết toán đầi đủ, đúng hẹn. Đúng là kinh doanh cũng như chiến đầi nhưng mà bên X này...

- My: Thôi mà bõ, đầi giữa bữa mà cứ nói chuyện kinh doanh với cạnh tranh... - My ng ắi chọc chọc đầi, nhắi mặt "ném đá hội nghị".

- Bõ My: Ủ đầi, già rồi đầi đâm lắi cứ nghĩ đầi đầi. Tuấn đầi đầi ý mấy thứ linh tinh chú vừa nói nhé. Anh sắp già thật rồi mình nhắi, hì hì hì - bõ My chuyển gam sang nịnh đầi mẹ My.

- Mẹ My: Già có rồi rồi còn sắp với sữa cái gì nữa... Này ăn vào đi cho tâm bõ... Tuấn nữa, đầi bát đây cô gắi cho miếng này nào...

- Tết này đi chơi đc nhiều chưa em? - tôi hỏi My khi 2 ae đầi nhau lượn phố "ôn lại kỷ niệm" xưa sau bữa cơm tối vừa rồi.

- Đi đầi mà đi hả anh!!!

- Thì đi chơi lung tung, như thế này chẳng hạn... Thăng Quân có hay đầi em đi đầi đi đó ko?

- Hajzzz...

- Sao mà thờ dài... Sao thế, làm gì mà ôm anh chặt thế!!!
- Em nhớ ngày xưa quá... - My rủ rủ.
- ... Xưa gì nữa em... Em cứ sống với hiện tại và tương lai đi...
- Ước gì Quân... nó giống như anh nhỉ...
- Làm sao mà giống anh đc, mỗi người 1 vẻ. Anh là duy nhất, nó cũng vậy... Cũng khác nhau cả về tâm hồn lẫn tính cách...
- Vâng...
- Hajzzz... em có chuyện gì à... Mấy hôm trước tết anh thấy em và nó vẫn còn vui vẻ lắm mà!!!
- Uhm...
- Kê anh nghe xem!!!
- Hajzzz... ko có gì đâu anh ạ!!!
- Thật???
- ...
- Có đúng là ko có chuyện gì thật ko!!!
- ... Thật mà... đúng là ko có chuyện gì thật mà...
- Em biết tính anh rồi đấy, ko bao giờ hỏi nhiều hay nài nỉ ai khác phải trả lời mình. Vậy nên em có gì thì nhân lúc anh đang hỏi mà kể cho anh nghe đi. Ko, anh mà tìm hiểu ra có chuyện gì thì đừng trách vì sao anh giận em!!!
- Em ko có gì thật mà, anh này... - My giận đối vô phàm phộp vào lưng tôi.

- "Chắc chắn là con bé có chuyện gì rồi!!!" - Em muốn vào chỗ nào ng ồi ko hay cứ đi lung tung thế này!!!

- Cứ đi thế này đi anh ạ, à... hay là ra hồ Tây đi anh!!!

- Lại hồ Tây... thôi ra chùa Trấn Quốc nhé!!!

- Vâng, thế cũng đc ạ.

...

2 ae lại vi vu lượn lờ qua chùa Trấn Quốc để lễ bái và vãn cảnh...

- Chùa này đẹp thật anh nhỉ!!!

- 1 trong những chùa cổ nhất VN mà em... Mà sao em ko xin quẻ vậy?

- Em ko thích, thấy cứ mê tín như đánh lô đề vậy. Mà đầu năm hầu như người ta toàn xếp sẵn quẻ đẹp cho mình. Anh cũng xin đấy à?

- Ừ, thấy nhiều người xin quá nên cũng thử xem thế nào... Nào, biết gì mà cũng lanh tranh vậy, có luận đc ko mà đòi đoc.

- Hứ, anh hơi bị coi thường em đấy, quẻ em ko xin nhưng mẹ em đi lễ thì xin nhiều lắm. Đoc mãi cũng quen, xem nào...

- Thế nào, làm sao? Bà bói làm ăn hơi bị l ần m ần đấy nhé!!!

- Từ từ đã nào, để em xem đã... Ừm, nghe em giải này... quẻ này ứng với năm nay thì đường công danh của anh rất quang đ ạng, chứng tỏ công ăn việc làm tốt đẹp. Tài năng vẫn ở mức bình bình thôi nhưng đang chờ thời khởi sắc. Thọ mạng cũng yên ổn, sức khỏe ko có vấn đề gì. Đây này, đường bạn bè nhé, quẻ này nói năm nay đường bạn bè của anh cũng đc khai thông, giải mối bất hòa duyên xưa trở lại. Hi, khả năng là làm lành đc với a. Xuân rồi... Còn tình duyên nữa này, tình duyên thì năm nay của anh có chút biến động, nhưng mọi thứ vẫn còn mập mờ như mây trôi che trời, tóm lại là về mặt tình cảm thì vẫn ko có gì là chắc chắn lắm...

- Mỗi thế thôi? Thế là hết rồi đấy hả bà bói???
- Thì em xem đủ hết rồi anh còn đòi hỏi gì nữa.
- Haha, em chuyển sang phán số đề anh nghĩ là lộc lắm đấy.
- Gớm, có cái khả năng ấy thật thì em cũng chẳng từ đâu. Chỉ việc ng ửi nhà rung đùi phán thánh cũng đủ hốt ra tiền.
- Hê hê, rồi, thế giờ về đc chưa!!!
- Từ từ, làm gì mà anh cứ giục thế. Đi với em chán thế à mà cứ vội vội vàng vàng. - My lườm lườm tôi, bĩu môi làm mặt đối.
- Chán đâu, tại anh thấy cũng tối rồi mà, có chỗ nào để đi nữa đâu.
- Ra chỗ mấy ghế đá kia ng ửi đi anh... Ra ngắm hồ Tây 1 lúc rồi về
- Tối đen ngòm rồi còn gì mà ngắm... Rồi, thì đi.
- ...
- Hi, đấy anh thấy ko, ng ửi thế này dễ chịu mà. Gió se se, lại có cục bông ấm bên cạnh để ôm. - My vừa nói vừa ôm, dựa cả người vào cánh tay tôi.
- Úi ùi, tình tứ vừa vừa thôi em, thằng Quân hay bạn nó đi qua mà thấy thì bỏ xù!!!
- Sợ gì chứ!!!... Hajzzz... ng ửi với anh thế này em nhớ hồi xưa quá...
- Lại bắt đầu xưa với diêm rồi đấy...
- Anh còn nhớ là hôm nào chứ...
- Chịu, chả nhớ... Aiii xùi ui... Rồi, rồi, hôm đi chợ đêm chứ gì...

- Hi, hôm ấy 2 ae mình cũng ng ỡ với nhau giống thế này nhỉ. Có khác hn là h ồ Tây.

- ...

- Em... cũng thích anh bắt đ ầu từ hôm đ ấy...

- ...

- Giá như...

- Cuộc sống mà cứ giá như thì em sẽ chỉ trở thành con rối của chính mình thôi. Sống suốt cuộc đời với ảo mộng mà quên đi cái đẹp của thực tế xung quanh...

- Em hiểu mà... hn có chút tâm trạng nên em chỉ muốn ôn lại vài kỷ niệm đẹp thôi. Anh đừng vì em mà lo lắng gì cả.

- Ủ, anh nhắc vậy thôi, chứ đ ầu lớn, đ ầu trưởng thành cả r ồi. Phải biết sống cho mình trước tiên đ ă. Em sống cho mình là cũng đ ă biết nghĩ cho bố mẹ rất nhi ều r ồi đ ấy.

- Em biết r ồi mà... .. Mà anh này, dạo này anh với a.Xuân... thế nào r ồi???

- Vẫn vậy thôi, anh muốn đ ợi qua h ần đ ợt làm luận văn r ồi sẽ gặp nó nói chuyện 1 l ần rõ ràng.

- Vâng... cái Ly ấy anh...

- Cái Ly làm sao? Bỏ thẳng ny của nó chưa?

- Ko... vậy là nó chưa kể với anh r ồi!!!

- Kể cái gì?

- Em nghĩ là nó phải kể với anh r ồi cơ, chắc nó ngại... Mà thôi, nói với anh thì cũng vô tư mà...

- Ủ, em thấy kê đc với anh thì kê.

- Cái Ly nó nói chuyện với em là... sau cái hôm nó gặp a.Xuân say rượu ở bar rồi anh với thằng Hải đưa về... Sau hôm đó nó có đến thăm a.Xuân vài lần anh biết chứ?

- Anh ko, có thấy thằng Hải nói gì đâu... Ờ, mà chắc nó cũng ko biết nốt.

- Vâng, sau lần ấy thì a.Xuân hay gọi điện, nt và nói chuyện với nó anh ạ.

- Thế à.. rồi sao nữa...

- Cái Ly ban đầu nó cũng bình thường thôi, vì nghĩ đơn giản là ae vẫn chơi với nhau. Nhưng mà sau... sau cái lần nó hục hoặc với ny thì em thấy nó hay tâm sự và thỉnh thoảng còn hẹn riêng với a.Xuân nữa.

- Cái Ly nó kê hết với em thế à?

- Thì bạn bè thân, lại cùng trường nhau cả có gì mà ko biết hả anh...

- 2 đứa nó... kết nhau???

- Em ko rõ thế nào nhưng nghe qua lời cái Ly kê thì... a.Xuân có vẻ đang "cảm" nó thật rồi.

- "Thế đ' nào, ô hay nhờ!!!" - tôi ngô nghê nghĩ thầm trong đầu, 1 cảm giác vui vui hiện lên trong tâm trí. - Vậy cái Ly thì thế nào hả em?? - tôi hỏi My.

- Nó... thì, hiện tại cũng chưa xác định rõ vì vẫn chưa dứt đc hẳn thằng ny hiện tại...

- Q.trọng là nó có thích thằng Xuân hay ko?

- Chắc cũng có cảm tình anh ạ, nhưng mà... nó bảo ngoài thằng ny hiện tại vẫn đang đeo bám thì vẫn còn 1 số vấn đề nữa ở a.Xuân mà nó cần phải

cân nhắc rồi suy xét cho thật kỹ!!!

- Vấn đề gì???

- Em chịu, hỏi mãi mà nó ko chịu nói, hajzzz.

- "Giữ mồm giữ miệng đấy, cái Ly này chơi đc, lại là đũa biết nghĩ nữa!!!"

- Ủ, vậy cứ để xem 2 đũa nó thế nào... Em cố gắng vun vào giúp anh nhé, phía thằng Xuân như vậy chắc nó cũng thích rồi, chờ ở phía cái Ly nữa thôi. Ko phải là anh gán ghép làm gì đâu nhưng thực sự nhìn thằng ny hiện tại của cái Ly ngay từ đầu anh đã ko có cảm tình rồi. Lắc ca lắc các, nhìn như thằng dạo, ăn nói thì ko biết giữ miếng, ko biết trên dưới là gì. Cái Ly nó cũng khá gái mà chẳng hiểu sao lại đâm đầu vào yêu thằng đấy.

- Vâng, thôi kệ nó anh ạ... Em cũng sẽ khuyên, nhưng cũng chỉ có mức độ thôi. Cái chính vẫn phải là ở nó, nó thích a. Xuân thực sự thì mới lâu dài đc.

- Ừm, em nghĩ thế cũng phải, ae bạn bè chơi với nhau nên dính vào mấy thứ nhạy cảm thế này cần phải cẩn thận.

Gần 9h tối, tôi mới chia tay My để trở về nhà. Khu nhà trọ đã có 1 vài phòng sáng đèn, ít nhất cũng đỡ phải mon men, dò dẫm trong yên lặng như mọi khi. Bước lên đến tầng nhà mình thì phòng Ngọc cửa phòng cũng đang mở...

- Về phòng rồi sao ko alo 1 tiếng làm cái tiệc liên hoan... Ơ... Em chào anh... - tình cảnh này giống hệt như lần Ngọc bất thành linh xuất hiện trước cửa phòng tôi khi tôi và Trà đang ăn cơm. Lần này phân vai có hơi khác 1 chút khi Ngọc hôm đó là tôi hn và tôi và Trà thì lúc này lại tương ứng với Trường và Ngọc. Cả 2 đang ngồi cạnh nhau, thái thái, gọt gọt 1 món bánh kem tráng miệng nhìn khá ngon mắt.

-Ồ, sr... sr, 2 người ngon miệng nhé... - dứt lời tôi bước nhanh về phòng của mình.

- Vào đây đã Tuấn ơi...

Tiếng Trường nói vọng ra nhưng tôi cứ thế lẳng lặng mở khóa, bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Lòng thầm hy vọng 2 người họ cứ mặc nhiên ăn bánh đi, ko cần phải để ý hay mời mọc tôi làm gì. Vừa bật đc bình nóng lạnh để chuẩn bị tắm giặt thì tiếng gõ cửa vang lên. Biết chắc là ai rồi nhưng dù muốn hay ko thì tôi vẫn phải mở cửa...

- Anh ạ!!! Có việc gì ko anh?

- Cậu ăn bánh đi, bánh Ngọc với mấy chị em làm cả ngày hn đấy. - Trường đưa tôi 1 miếng bánh đc cắt trông cũng khá vào mắt.

- Em cảm ơn... Anh... có muốn vào thăm quan phòng em ko ạ? - tôi hỏi theo lệ khi thấy Trường chưa có ý muốn rời đi. Và quả là anh ta bước vào để thăm nhà tôi thật.

- 2 phòng bố trí cũng tương đối giống nhau nhỉ? - Trường hỏi.

- Vâng, ở đây thì hầu hết các phòng đều giống nhau anh ạ.

- Tuy nhiên đường điện, nước thì có vẻ chưa đc ổn lắm.

- À, cái đấy thì cũng tùy anh ạ. Nhưng có gặp vấn đề gì thì mình cứ báo cáo, chủ nhà họ sẽ giải quyết nếu liên quan đến phòng.

- Ủ, mà đợt ấy Tuấn cũng xử lý giúp Ngọc rồi đúng ko??

- Dạ...

- Ko cần nhờ tới chủ nhà, Tuấn tháo vát thật đấy. Nhưng mà nhớ có chuyện gì, chủ nhà họ lại bắt đền thì sao.

- Thì... chắc là mình phải bỏ tiền ra đền thôi ạ.

- Vậy mới nói, biết về cái gì quá thì cũng ko đc chủ quan mà mất cảnh giác với nó. Cũng giống như điện vậy, đã biết nó giật, biết nó nguy hiểm mà cứ muốn nghịch với nó thì hậu quả để lại sẽ vô cùng khó lường.

- Vâng...

- Tuấn có sđt của anh r ấ chứ!!! - Trường đột ngột đổi chủ đề

- Em ko có ạ...

- Vậy lưu số anh vào, để anh có số của cậu luôn.

- Ngọc có số của em đó anh.

- Vẫn cần xin trực tiếp, như vậy mới là tôn trọng nhau... R ấ... anh đọc lại nhé 09^@ %^@ ^&@ . Okie!!! Vậy anh về đây, có gì thì chú ý tới Ngọc giúp anh.

- Vâng, em chào anh.

- "Này, anh ngủ chưa?" - gần 12h đêm, lúc tôi đã tắt đèn chuẩn bị ngủ thì nhận đc tn của Ngọc. Định bỏ đấy nằm ngủ luôn thì bỗng nghe thấy mấy tiếng gõ cục cục nơi đầu giường phía bên kia tường.

- "Tôi biết là anh chưa ngủ. Nói chuyện với tôi 1 lát đc ko?"

- "Gọi điện thôi cũng đc, gọi điện cho thoải mái"

- "Bu ần quá... Muốn có người nói chuyện cho bớt nhạt miệng... "

- Hi, tôi biết là anh chưa ngủ mà. - Ngọc tươi tỉnh khi nhận đc điện của tôi.

- Có chuyện gì thì nói đi, cho cô 5'. Nói nhanh tôi còn ngủ.

- Bánh ngon ko?

- Đc...
- Chỉ đc thôi á, tôi hì học mất công cả buổi sáng mà anh chỉ nói mỗi câu "đc". Xi.
- Còn 4' rưỡi...
- Nay, sang tháng sau tôi sẽ v`làm cho cty đấy.
- Cty của bố cô???
- Ủ, tôi quyết định r`rồi, kiến thức mình học đc mà chỉ vận dụng vào mỗi cái cửa hàng bé tý kia thì uổng quá. Ngày trước có thể tôi ko thích nhưng giờ ko hiểu sao tôi lại bắt đầu có định hướng mới.
- Vậy thì tốt, chúc mừng cô. Chắc là gđ cô cũng phải mừng lắm!!!
- Ủ, hì...
- ... Vì con gái họ thoát d`ần kiếp lông bông đi ăn thực mà.
- Hê, hn anh ko làm tôi tức nổi đâu, tâm trạng đang tốt mà. À, tôi bảo nè, tranh thủ tu`ần cuối cùng tôi đc nghỉ, anh... giành thời gian 1 ngày thứ 7 tu`ần này đi với tôi đc ko???
- Ko...
- Đi... tôi năn nỉ, năn nỉ, năn nỉ anh đấy... đi chụp ảnh, cafe, lượn lờ với tôi 1 hôm duy nhất thôi...
- A.Trường của cô đâu sao ko rủ!!!
- Rủ anh ấy chán chết, suốt ngày kêu bận.
- Mấy hôm tết chẳng đưa cô đi chơi suốt đấy còn gì.
- Tết nhất đc nghỉ nó khác. Ngày kia đi làm r`rồi lại khác.

- Tôi cũng bận khác gì anh ta đâu. Nhân viên quèn như tôi, áp lực thậm chí còn lớn hơn anh ta đấy.

- Tôi cũng biết mà, cũng biết anh cũng rất bận. Nhưng anh nghĩ mà xem, sắp tới tôi đi làm giống anh. Rồi cũng sẽ bận như vậy, ko có thời gian cho những đam mê kể trên nữa, anh ko nghĩ cho tôi 1 chút đc à.

- Sao tôi phải nghĩ cho cô nhỉ!!!

- ... Anh là bạn tôi, đương nhiên phải nghĩ cho tôi r ồi. Còn nếu như anh nói ko thì tôi cũng chẳng còn gì để nói với anh nữa, rất hiếm khi tôi hạ mình, xuống nước thế này với 1 người!!! - Ngọc bắt đầu tỏ vẻ bất nhẫn.

- Chi ầu t7 thôi, ko có cả ngày đâu!!!

- Đã nhận lời thì nhận cho chót đi...

- Hết giờ, tôi tắt máy đây...

- Rồi r ồi, đ ồkibo. Chi ầu thì chi ầu, 3 ngày nữa thôi đấy, anh đừng có mà quên.

Chi ầu thứ 7 cuối tu ần...

- Nhìn cô cứ như dân phó nháy bán chuyên vậy!!! - tôi cười khen Ngọc khi cô nàng diện nguyên 1 cây bò, mũ bò, vai khoác balo đựng máy ảnh và lens. Toát lên vẻ vừa năng động, vừa xinh đẹp. - Giờ ra đâu chụp đây??? - tôi hỏi Ngọc.

- Từ từ đã, xem nào... Giờ mới có hơn 3h, trời chưa đẹp lắm. Lượn lờ phố phường 1 chút r ồi đi chụp sau.

- Thì này giờ vẫn đang vòng vèo hít bụi đấy còn gì.

- Thì cứ đi đi, mà anh đi chậm thôi, đi vãn cảnh mà cứ phóng vèo vèo... Ối... làm gì vậy... - Ngọc hơi rướn người vào lưng tôi khi tôi bóp phanh bất

ngờ.

- Chị ơi, mấy con mèo này rao đi đâu đấy ạ?

- Ờ... anh hỏi mấy con mèo này làm gì? Định nuôi chúng à? - Ngọc ngạc nhiên khi thấy tôi dừng xe chỉ để hỏi 5 con mèo trong rọ mà 1 chị lao động đang đạp xe chở trên đường.

- Chị lao động: Mang bán thôi chứ còn mang đi đâu nữa!!! - nghe cách chị này trả lời thì hẳn là mang bán... ra mấy quán tiêu Hồ r ồi. Nhìn mặt mấy con mèo nhỏ thó, ngờ ngạc, ng ồi quẩn lầy nhau chỉ biết kêu gào meo meo thật tội nghiệp.

- Tôi: Mấy con này chị bán thế nào... R ồi, bán hết cho em cả cái l ồng này!!!

- Ngọc: ... - Ngọc im lặng nhìn tôi ko nói gì, chốc chốc lại thò ngón tay thon dài, trắng muốt vào khe l ồng để trêu trêu mấy chú mèo tội nghiệp.

...

- Giờ tính sao đây? - Ngọc hỏi tôi.

- Đem tạm đến chỗ thú y đc ko?

- Ở đây toàn giữ chó, đem đến sợ bọn miu miu này hoảng... À hay là thế này đi...

Ngọc bàn với tôi, vậy là cả 2 quyết định r ồng rấn bọn miu miu này đến quán cafe mèo ở gần đường ven hồ. Ở đó cũng toàn mèo nên có thể cho 5 con miu miu này nghỉ tạm. Trong quán cũng có nhiều thanh niên, teen teen yêu mèo, tham gia nhiều diễn đàn, các club nên có thể nhờ nick của họ làm trung gian để gửi tặng 5 con nhóc miu này tới những người yêu mèo thực sự và muốn nhận nuôi chúng. Nghĩ thì nhanh, nhưng thực hiện thì khá lâu, vì vẫn đang là sau tết nên nhiều người cũng kỳ cho con em mang mèo về nuôi. 1, 2, 3 giờ đồng hồ trôi qua, Ngọc vừa ng ồi trêu mấy con mèo, vừa nói chuyện với mấy vị khách bàn bên, thi thoảng lại đưa ống ngắm làm vài

shoot chân dung mèo và những bức tạo dáng chung với chúng. Tôi nhìn theo vừa thấy ngộ nghĩnh, đáng yêu mà cũng thầm tự trách mình. Vì lỗi theo bọn mèo này mà làm lỡ dở dự định quan trọng nhất hn của Ngọc là chụp ảnh thiên nhiên, phong cảnh.

Tối gần 7 rưỡi thì chú mèo "xí trai" nhất cuối cùng cũng đc về với người chủ tốt của nó. Tôi thở phào nhẹ nhõm, quay sang Ngọc thấy cô nàng vẫy vẫy tay "chào" con mèo làm thâm tâm lại thấy đôi chút chạnh lòng.

- Xin lỗi cô nhé, hn... hajzzz...

- Heey, đừng có xin lỗi vội, có biết vì sao hn tôi lại dễ tính vậy ko?

- ...

- Vì còn ngày mai nữa đấy, nguyên cả 1 ngày mai nữa đấy. Anh nên dành nó để thể hiện lời xin lỗi của mình 1 cách thiết thực nhất.

- Mai à, ờ thì mai... CN thì có gì mà ko đi đc.

- Thế sao mọi lần toàn kêu bận!!!

- Thì mai ko bận...

- Hi, biết đi đâu vậy là tốt... Oa, giờ đi ăn đi, tôi đói quá r ấ.

Vậy là "nhờ" 5 ae siu nhân mèo. Tôi từ cái hẹn chỉ 1 buổi chiều t7 duy nhất, đã "được" Ngọc khuyến mãi thêm 1 buổi tối + nguyên 1 ngày CN - mà đáng lẽ theo lịch là lịch nhậu của tôi. Cả 2 lượn lò bờ bụi quanh mấy quán vỉa hè phố cổ ăn cho ngon và cho có không khí, mặc dù có hơi mất vs 1 chút. Cơm no xe cưới xong xuôi lại vòng ngược về hồ Võ Thị Sáu để cafe, sinh tố. Ng ấ chém nhau chí chóc cả quán, chán chê đến tận hơn 10 rưỡi tối cả 2 đứa mới chịu nhở r ẽ ra về

- Cô làm sao vậy... Bu ần ngủ à? - tôi hỏi khi thấy Ngọc có biểu hiện gà gật.

- Ừm... - cô nàng chẳng nói chẳng rằng gì nữa, vòng 2 tay qua eo rồi ngả đầu lên vai tôi mà ngủ ngon lành suốt cả quãng đường về nhà. Nghĩ cũng buồn cười với cô nàng này.

...

- Về đến nhà rồi... Ngọc ơi... Dậy đi nào... - tôi ngoảnh về sau, gần với mặt Ngọc rồi đưa tay vỗ vỗ lên vai lay cô nàng dậy.

- "Lộp... Bộp..." - có tiếng bước chân từ phía bên kia đường vọng lại. Bóng 1 người cao ráo chậm rãi bước gần về phía chúng tôi...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 61

- ... Ơ... a.Trường... Em chào anh...

- Ừm... 2 người... đi đâu về vậy? - Trường bước lại gần, giọng nói vẫn bình tĩnh, ko 1 chút động.

- ... À... bọn em đi cafe, về hơi muộn nên Ngọc ngủ gật giữa đường...

- ... Hơ... ừm... Ơ... a.Trường à... Sao... anh lại đến giờ này vậy??? - Ngọc đã tỉnh giấc, cô nàng hẳn cũng như tôi, khá bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Trường.

- Ừm, anh ở lại cty làm nốt 1 số việc... Lúc về tiện đường nên muốn qua thăm em 1 chút thôi. - về mặt Trường vẫn thản nhiên khi nói chuyện với Ngọc, ko rõ trong lòng anh ta đang nghĩ gì lúc này.

- Ngọc: Qua rồi vậy sao ko gọi cho em biết. Cứ đứng ngoài này làm gì cho lạnh ra? - Ngọc quan hoài.

- Trường: Ko sao, anh ngồi trong xe mà, nửa muốn nửa lại ko muốn gọi cho em vì cũng hơi muộn rồi. Vừa định gọi thì em vs Tuấn về - Trường vừa nói vừa hướng mắt về phía chiếc suv Lexus đang đỗ bên đường.

- Tôi: Anh lên trên nhà đi. - tôi vừa nói vừa kéo chiếc cửa sắt.

- Trường: Thôi khỏi, anh ở đây 1 lát rồi về thôi.

- Tôi: Vậy 2 người cứ nói chuyện đi nhé, em lên nhà trước. Chào anh ạ!!!

- Trường: Ủ, chào chú.

...

Hơn 12h đêm, gần 1 tiếng kể từ lúc Ngọc lên phòng, vẫn ko thấy cô nàng í ới như mọi khi. Tôi tắt đèn, nằm sắp xếp lại 1 vài số liệu của bản báo cáo rồi thiếp đi lúc nào ko hay...

- "Ring... Ring... "

- ... Muộn rồi còn gọi tôi làm gì vậy...??

- Anh đã ngủ rồi à?

- ... Ủm... có chuyện gì ko?

- Cũng ko có chuyện gì đâu... Mà ngày mai, anh có lịch hẹn với ae đồng nghiệp thì cứ đi đi nhé.

- Vậy còn buổi hẹn với cô??

- ... Ko cần đâu, mai ko cần đi nữa...

- ...

- ... Sao vậy, anh còn nghe ko đấy?

- Ủm, vậy đc rồi.

- ... Anh ko hỏi lý do... vì sao lại ko đi nữa à...

- Có gì phải hỏi đâu, ko đi nữa thì thôi mà.

- ... Ủm...

- Có muốn tâm sự gì nữa ko, ko thì tôi ngủ tiếp đây.

- ... Ủm, vậy anh ngủ đi. BB anh.

- "Roẹt... " - nói là ngủ tiếp chứ sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi vừa rồi thì tôi chẳng thể ngủ đc nữa khi đầu óc cứ bị quẩn quanh bởi những câu hỏi "Trường đã nói gì với Ngọc ? Ngọc có chuyện gì ko mà khi này nghe giọng có vẻ lạ?... ". Nằm trần trọc gác tay lên trán, cuối cùng tôi đành mở máy để tìm hiểu thêm 1 số kỹ năng về dự toán công trình và kỹ thuật xây dựng cho qua thời thần. Dù gì ngày mai ko phải đi với Ngọc nên tôi cũng thoải mái ngủ ngày để bù lại cái thức trắng của đêm nay...

Từ sau buổi tối chạm mặt Trường đến giờ thì Ngọc cũng đã bắt đầu những tháng ngày đi làm ở cty X, tất nhiên là cô nàng đc xếp về phòng kinh doanh của Trường vì đó là nơi phù hợp nhất với khả năng của Ngọc. Chưa kể với môi trường như vậy, cũng là điều kiện tốt để phát triển tình cảm giữa 2 người. Riêng tôi thì vẫn là những ngày tháng rong ruổi, lặn lội cùng ae trên công trường. Công việc của tôi ko thực sự đòi hỏi đi đâu đó nhưng việc bám sát cùng đội ngũ có cái tác dụng rất hay là giúp mình phối hợp với nhóm tốt hơn và cũng trực tiếp học hỏi thêm đc nhiều kiến thức thực tế về kỹ thuật của ngành thi công và xây lắp.

- "Rọc.. rọc... rọc... " - từng nhịp âm thanh rền rĩ, nặng nhọc vang lên nơi công trường xây dựng...

- A.Tùng: Vào "lán" nghỉ tý đi Tuấn ơi, mày định làm hết việc của bọn anh hay sao đấy!!!

- Tôi: ... Ko sao đâu mà anh, ae công nhân họ phơi lưng từ sáng đến chiều còn đc nữa là thanh niên trai tráng như em... À, 2 anh check giúp em mấy cái số liệu này xem em đồng bộ khớp chưa ạ.

- A.Tiến: Vào kia nghỉ rồi muốn xem gì thì xem. Mới tết nhất xong mà chú đã quẩn quật như trâu đằm vậy, sắp tới chạy tiến độ ở Bắc Giang và Ninh Bình sợ ko theo đc đâu.

- Tôi: Vâng... ... hajzzz, thôi cho em lon coca thôi anh, bia với rượu để tối, em xin... Ưc... đây các anh check luôn giúp em đi...

- A.Quý: Đc r ấ, chú thạo việc cũng nhanh đấy. Cứ thế này ko sớm thì muộn r ấ cũng chia tay các anh thôi. - a.Quý vừa tu lon bia vừa khà khà nói.

- Tôi: ... Ở... lệch nhi ều hay sao hả anh???

- A.Tiến: Ko phải, ông ấy dọa chú thôi, hehe.

- A.Quý: Chú cứ làm tốt thế này, gói bên mình lại hoàn thành đúng tiến độ. Ko sớm thì muộn, thêm vài dự án nữa là lại đc "nhặt" v ề tổng thôi.

- Tôi: Thế là... thế nào ạ???

- A.Tùng: Là thế chứ còn thế nào nữa, bên tổng đang chủ trương "quy hoạch" lại nhân sự 1 số phòng ban như phòng kinh doanh, kế hoạch - chiến lược... Mấy lớp già nua bọn anh ko đú đc với bọn chú, với lại chỉ mạnh v ề kỹ thuật, ko rành v ề kinh tế nên ko ham hồ đc. Chú thì khác, trẻ khỏe, năng nổ, nhạc nào cũng nhảy thì thế nào bên tổng cũng để ý thôi. Tất cả công việc ae mình làm ở đây ngoài phòng đi ều hành giám sát kỹ thuật đặc thù ra thì còn có bên nhân sự đánh giá hiệu quả công việc, ý thức của nhân viên để đề bạt lên tổng nữa mà.

- Tôi: Vâng... - tôi chợt nhớ đến lời K.Nguyên hôm phỏng vấn v ề việc đãi ngộ và b ấ dưỡng giành cho những nhân viên có khả năng, năng lực và tâm huyết.

- A.Quý: Bọn anh ngoài vấn đề "1 kèo" ra thì còn có yếu tố nữa chi phối là môi trường làm việc. Chú thấy đấy, mấy ae làm ở đây hiểu và thân nhau như vậy cũng là vì làm việc và công tác chung với nhau lâu năm r ấ. Lại là dân kỹ thuật nữa nên thấy hợp cái nắng gió công trường với ae công nhân. Giờ v ề môi trường mới tính ra cũng chỉ nhàn hơn 1 chút nhưng bù lại thì tù túng lắm. Chưa kể bên ấy lẫn lộn dân văn phòng với dân kỹ thuật nên cũng nhi ều thị phi và phức tạp.

- A.Tiến: Ông anh cứ nói vậy làm thằng em nó thối chí. Còn trẻ trung thì cứ trải nghiệm, anh nói thật đấy, nếu cuối năm có đợt đi ều chuyển nhân viên mà chú có cơ hội thì cứ tham gia. Vào tổng nhi ều phức tạp nhưng lại

có cơ hội phát triển, anh thấy chú về phòng kinh doanh là hợp nhất, vừa đỡ phải lăn lộn vất vả mà lại đúng với năng lực của chú.

- Tôi: Vâng... thôi thì cứ để đến đâu hay đến đấy thôi ạ. Giờ em chỉ biết làm cho tốt mấy công việc hiện tại đã, đến lúc đó mà có cơ hội thật thì tính sau.

...

- "Ring... Ring... " - đang ăn trưa cùng ae trong đội thì tôi nhận đc cuộc gọi của Trà.

- Mình nghe!!!

- Tuấn à, đang ăn cơm hay sao mà thấy nhóp nhép vậy?

- Ừ, hi... Ừc... Gọi hỏi thăm mình, rủ mình đi chơi hay là định nhờ vả gì đấy?

- Hừ, cứ làm như mình toàn gọi để làm phiền Tuấn ko bằng... Chiều nay Tuấn rảnh chứ?

- Ờ... mình bận tới tận 6h cơ. Giờ mình đi làm rồi mà, Trà quên rồi à!!!

- Ko, mình ko quên, vậy sau 6h Tuấn có rảnh ko?

- Ờ... có. Có chuyện gì vậy Trà?

- Vậy tối gặp nhau nhé, mình muốn tặng Tuấn ít quà chuyển phượt vừa rồi.

- Ừ... vậy "đi xong xuôi tất cả lại về" hay là còn đi ăn, đi uống nữa. - tôi trêu Trà.

- Hừ, mất công đi là phải đầy đủ. Đã hẹn hò thì phải cho nó đàng hoàng, tử tế chứ!!!

- À ko, khô... Trà ko hiểu. Giờ mình bị nhiễm thói của mấy ông kỹ thuật ấy mà, làm gì cũng phải có dự toán với con số, số liệu rõ ràng, rành mạch thì mới bắt tay vào làm đc, hehehe.

- Thôi ko nói nhi ều nữa, tối nay 7h mình đợi Tuấn đến đón đấy.

- Sao ko đi 2 xe đi cho tiện?

- Đi làm gì cho tốn xăng!!!

- Vậy à... vậy Trà đến đón mình đc ko? Hoặc ko thì đê 7 rưỡi đi, mình về r ồi còn phải tắm giặt nữa mà.

- Ừm, vậy đê mình đến đón cũng đc. Nhớ nhá, đúng 7h là mình đến đấy.

- Ừ, okie.

7h tối... Từ xa xa tôi đã thoáng thấy lấp ló ánh đèn pha từ chiếc xe của Trà...

- Hi, Tuấn đợi lâu chưa? - chưa đến cửa nhà Trà đã lên tiếng.

- Mình vừa xuống xong, cũng đúng giờ đấy. Tưởng lại bắt mình đợi như mọi lần, heyy!!!

- Giờ lớn r ồi, đi làm r ồi, giờ giấc, tác phong cũng phải chuẩn chỉ chứ Tuấn nhỉ, hi - Trà giả giọng "tuyên giáo".

- R ồi... Quà...

- Đây!!!

- Đâu???

- Đây... - Trà làm mặt khôì hài nhìn tôi.

- ... Đừng có nói quà của mình là buổi hẹn tối nay đây nhé. Lỡ cả tháng đây!!!

- Ôi, thông minh thế chứ lại...

- Oh, thế ko có quà thật à!!!

- Có cái thứ mà Tuấn vừa đoán ra rồi đây thôi. Vừa đc Trà đến đón, lại còn đc đi ăn, vậy mà còn kêu lố.

- Trời... hajzzz... Vậy đèo mình chứ!!!

- Gì...!!! - Trà lườm lườm nhìn tôi.

- Hầy, rồi thì đi, lại ra mấy quán cũ nhé!!!

- Ừ, tùy Tuấn đây.

...

- Trà ăn đi, sao cứ tiếp mình hoài vậy. Nhiều quá ăn sao hết.

- Tuấn chịu khó ăn vào. Làm việc ở công trường vậy chắc ăn uống thất thường lắm!!! - Trà nói mà tay thì vẫn ko ngừng gấp đồ ăn cho tôi.

- Cũng bình thường thôi, sức vóc mình chịu đc mà... Này, cái tội cứ gấp cho ngta này. - tôi gấp trả lại Trà 1 miếng tôm nướng to bự.

- Tuấn làm ở đó theo diện gì vậy?

- Mình đc ký hợp đồng dài hạn rồi, coi như nhân viên chính thức luôn... Món này ngon này, Trà ăn đi.

- ... Cứ để đây cho mình... Tuấn giỏi thật đây, chưa ra trường mà đã đc họ nhận rồi... Chẳng bù cho mình...

- Chỗ Trà đang làm cũng tốt mà, có nhiều cơ hội phát triển, cái đây mới là q.trọng.

- Ủ, mình cũng xác định lấy bằng xong vẫn sẽ làm lâu dài ở đây 1tg. Dù gì thì cũng dần quen việc và mấy ace đồng nghiệp ở đây rồi.

- Mình cũng vậy, mới đi làm có hơn 2 tháng mà ae ở đây thân thiết cứ như đã quen nhau từ lâu vậy. Môi trường ở đây hơi vất vả 1 chút nhưng đc cái không khí làm việc tích cực.

- Ủ, nhưng mình nghĩ về lâu về dài thì Tuấn vẫn nên chọn 1 môi trường khác có sức bật tốt hơn. Tuấn vốn năng động mà, cứ đóng khung mãi 1 vị trí quản lý số liệu đơn thuần như vậy thì uổng lắm.

- Ủ, cái đây thì cứ để 1tg nữa rồi xem xét. Còn giờ mình chỉ biết làm hết sức mình với công việc hiện tại mà thôi. À, mà chuyển phượt vừa rồi thế nào vậy? Kể 1 chút cho mình nghe có đc ko?

...

- Ko ngờ là chuyến đi của Trà lại có nhiều chuyện thú vị như vậy đây!!!
- tôi hào hứng khi đc Trà kể cho nghe những câu chuyện mà cô nàng đã trải nghiệm sau chuyến phượt vừa rồi.

- Thú vị lắm Tuấn ạ, sau chuyến đi này chắc mình sẽ còn tham gia nhiều chuyến đi khác nữa. Càng đi càng thấy VN ko nhỏ bé như mình tưởng.

- Mấy bức chụp ở miền núi này đẹp nhỉ!!! - tôi hỏi khi xem những bức hình Trà "tự sướng" trên đt.

- Ủ, chuyến này bọn mình vẫn chủ yếu đi loanh quanh mấy tỉnh m.Bắc thôi. Đang dự tính hè này làm chuyến xuyên Việt nữa chắc là sẽ tuyệt vời lắm.

- Ủ, mới có thể này mà nhìn đã phiêu rồi, xuyên Việt nữa thì tuyệt.

- Tuấn có muốn tham gia ko?

- Hầy, mình cũng ham hố mấy vụ phượt phà này lắm nhưng mà giờ đi làm r ồi... Thời gian ko còn đc thoải mái như trước nữa...

- Ừm... tưởng đc thì đi cùng với mình... Có nhiều cái hay lắm...

- Thôi thì Trà cứ đi xong chụp ảnh đ ầy đủ cho mình xem là cũng coi như du lịch qua màn ảnh nhỏ r ồi, hehe.

- Có chứ, đã mất công đi thì mình phải chụp nhiều thật là nhiều ảnh chứ. Toàn ảnh quý cả vì có phải lúc nào mình cũng đc trở lại lần thứ 2 đâu.

- Hi, vậy giờ Trà có muốn uống thêm gì nữa ko?

- Có chứ, mình vẫn còn đói lắm. Gọi thêm chút nữa nhé.

- Thật!!! vậy Trà gọi đi. Mình thì... thực sự là no r ồi. - "Con bé này hôm nay ăn khỏe phết!!!" - tôi vừa nói vừa nghĩ th ần.

- Haha, mình biết Tuấn đang nghĩ gì trong đ ầu r ồi nhé. Đang nghĩ xấu mình chứ gì!!!

- Ờ, sao biết!!!

- Á, giỏi thật đ ồtoen hoèn này. Đang nghĩ xấu cái gì vậy hả?

- Sao kêu là biết r ồi còn hỏi, h ầy.

- ... Hừ, mấy cái thứ xấu xa đó mình cũng chẳng cần hỏi kỹ làm gì. Còn người nghĩ mà ko dám nói thì là hèn, hê hê!!! - Trà bĩu môi khích tướng.

- Hề hề, mình vốn xấu tính đ ầy mình mà. Cho Trà chê thoải mái.

- ... Thôi v ềthôi Tuấn nhỉ, gần 9h r ồi đấy!!!

- Ừ, đi vậy mà cũng gần tiếng rưỡi r ồi. Em ơi tính ti ền!!!

- Ăn xong còn uống nước nữa mà, hi. - Trà vừa nói vừa đưa tay vào túi xách để lấy ví.

- Nào, cất đi nhé, hn kiểu gì cũng phải để Tuấn trả. Làm khác là ko đc đâu.

- Hi hi, thì Tuấn cứ trả đi, làm gì mà căng thẳng vậy chứ.

- Hầy, căng thẳng chứ, hn lỗ vốn tr ần trọng mà... Ko cần trả lại đâu em!!!

- Tuấn đưa mình mượn ví 1 chút.

- Ơ... - Trà nói r ồi cần lấy luôn chiếc ví mà ko thèm đợi chủ nhân của nó là tôi có cho phép hay ko.

- ... Ví rách hết r ồi nè, thế này mà để đ ồng nghiệp, đối tác hay khách hàng nhìn thấy là mất điểm lắm đấy nhé... - Trà vừa vành ngăn trong ngăn ngoài chiếc ví ra vừa khẽ nhăn mặt.

- U ầy, rách tận bên trong mà, có mấy ai để ý đâu. Cái ví này cũng bên, mình mua h ồi năm 1 ở chợ sv đấy. Dùng quảng quật như phá mà nó vẫn ko đến nỗi nào.

- ... - Trà im lặng ko nói gì, đoạn mở túi xách r ồi lấy ra 1 chiếc hộp nhỏ...

- Ơ kìa Trà... cái ví kia... mình vẫn còn dùng đc mà.

- Phục vụ chủ như thế là đủ r ồi, giờ cho mày nghỉ ngơi nhé... - Trà khẽ nói mấy câu khó hiểu r ồi chuyển hết tiền, thẻ, giấy tờ cá nhân của tôi từ ví cũ sang chiếc ví mới - 1 chiếc ví làm bằng da đà điều trông rất đẹp và sang trọng.

- Đây là gđ của Tuấn à? - Trà c ần tấm ảnh nhỏ chụp gđ của tôi và hỏi.

- Ừm, Trà đưa cho mình đc ko, mình tự làm đc.

- Ừ... ko có ảnh cô gái nào mà... sao phải lo lắng thế!!! - Trà nói nhỏ r ồi khẽ cười.

- ... Còn cái ví cũ của mình...

- Cho mình nhé, mình lấy r ồi đấy!!! - Trà nhanh tay bỏ chiếc ví cũ của tôi vào túi xách, đoạn cười tươi trước bộ mặt nhăn nhó vì bất lực của tôi.

- Hajzzz... kêu là rách r ồi còn lấy v ề làm gì nữa ko biết. Đừng có nói là làm bùa đấy.

- Là Tuấn tự nói đấy nhé!!! - Trà nhìn tôi r ồi nói.

- Ờ... thôi v ề đi!!! - tôi cảm thấy r ần r ần nơi sống lưng sau câu nói của Trà.

...

- V ề nhà mình r ồi mới v ề nhà Trà thì cũng g ần 10h r ồi. V ề muộn vậy có sợ nhà nói gì ko??? - tôi vừa lái xe vừa hỏi Trà.

- Ko sao đâu, Tuấn ko phải vội vàng làm gì. Cứ đi ch ầm ch ậm hóng gió thế này cho thú vị...

- ...

- Cho mình mượn người 1 chút đc ko?

- Làm gì cơ... Ờ... - Trà ko để tôi kịp nói gì đã vòng tay ôm lấy eo tôi.

- Mình hơi lạnh...

- ...

- Sao hả, có phải thấy mình lợi dụng quá phải ko?

- Ko sao, bình thường mà...

- Tuấn này...

- Ừm...

- ... Từ giờ trở đi nhớ đừng bỏ bữa nữa nhé... - Trà thủ thủ nghe nhẹ như gió thổi bên tai, giọng nói có chút gì đó lâng lâng và xa xăm.

- ...

- Làm công việc gì cũng phải giữ gìn sức khỏe cho mình. Dù là bận mấy cũng phải nhớ đấy...

- Ừm...

- Đạo này nhìn Tuấn gầy và đen đi nhiều...

- ...

- Ko phải lúc nào mình cũng ở bên cạnh Tuấn để nhắc nhở thế này đâu...

- Ko sao mà...

- ... À ừ quên mất, ngoài mình ra thì vẫn còn người... những người khác nhắc nhở Tuấn nữa mà...

- Yên tâm đi, mình sẽ nhớ những gì Trà khuyên mà. Mình cũng biết giữ sức khỏe lắm, Trà đừng lo!!!

- ... Cuối cùng cũng về đến nhà Tuấn rồi nè...

- À... ừ... đấy, mãi nói chuyện, ko có Trà nhắc chắc mình lại mua đường rồi.

- "Brùm... Brùm..." - 1 chiếc SUV Lexus cũng lừ lừ đỗ gần ngay trước mặt tiền ngôi nhà. Đối diện với nơi tôi và Trà đang đứng, ánh đèn pha chiếu sáng lóa mắt...

- "À, ra là họ, thảo nào thấy cái xe quen quen." - ánh đèn pha chớp tắt cũng là lúc tôi nhận ra Trường và Ngọc bên trong chiếc xe đó.

- Trường: Vừa đi chơi về hả Tuấn? - Trường xuống xe rồi lên tiếng, đoạn bước sang phía bên phụ để mở cửa cho Ngọc.

- Tôi: Vâng... .. Cảm ơn Trà hn đã hẹn mình đi chơi nhé. Hôm nào rảnh mình sẽ mời Trà và đến đón Trà, ko để như hn đâu, hi.

- Trà: ... Ủ... có gì đâu mà tự nhiên Tuấn khách sáo vậy? Mà đây là... bạn Tuấn à?

- Tôi: À...

- Ngọc: ... Chào bạn... Nhận ra mình chứ? - Ngọc bước xuống xe rồi mỉm cười chào Trà. Giọng hỏi có chút gì đó xã giao.

- Trà: Cảm ơn bạn, mình nhớ ra bạn rồi, hi. Thôi, mình về nhé Tuấn... Chào bạn!!! - Trà mỉm cười với tôi rồi đưa tay chào Ngọc và Trường, giọng nói có phần lãnh lút hơn ban nãy.

- Trường: Bạn gái của chú đấy à?

- Tôi: Vâng, bạn gái em. - tôi mỉm cười đáp lời Trường, ánh mắt lướt nhanh qua Ngọc. Hn cô ấy diện 1 bộ đầm màu da bò nhìn vô cùng sang trọng và gợi cảm. Khiến tôi có chút gì đấy cảm thấy hơi xa lạ...

- Trường: Có bạn gái xinh vậy mà lâu nay anh cứ ngỡ chú vẫn còn độc thân vì kén đấy. - nét mặt Trường có gì đó giãn ra.

- Tôi: Vâng, thì đúng là em vẫn còn độc thân mà!!! Thôi em lên nhà trước nhé!!! - tôi vẫn cười đáp lời Trường. Khuôn mặt vừa giãn ra 1 chút của Trường chợt hiện lên vẻ khó hiểu sau câu nói mập mờ của tôi. Về đi đâu này thì chỉ có Ngọc mới hiểu vì ngày trước chính cô ta cũng từng lầm tưởng Trà là "bạn gái" của tôi - phải mà ko phải.

- "Cộc... Cộc... " - Mở cửa cho tôi nào!!! - Ngọc gọi cửa khi tôi đang xem xét 1 số vấn đề của bản báo cáo quý cần nộp ngay trong ngày mai vì

đây đã là thời điểm cuối tháng 3.

- Đêm hôm r ồi gọi gì to thế!!!

- Khát!!! Phòng anh có nước ko, tôi khát khô cổ r ồi.

- Sao ko đun?

- ... Ừc... Hà... Đang đun r ồi, nhưng mà nước nóng thì uống sao đc... Anh đang làm gì vậy... Làm báo cáo à!!!

- Ừm... mai là đến hạn phải nộp r ồi.

- ... Ừi, nhanh thật, vậy là đã sắp tròn 1 tháng tôi đi làm r ồi đấy!!!

- Ừm, đúng là nhanh thật... Giờ thì đã quen việc r ồi chứ? - tôi vừa gõ máy vừa hỏi Ngọc.

- Quen r ồi, công việc mới đầu cũng ko có gì nhì ầu. Các đ ồng nghiệp ở đây cũng nhiệt tình chỉ bảo tôi nữa.

- "Con sếp tổng mà lại!!!" - Ừ, cứ vậy mà phát huy thôi... "Click... Click... "

- ... Anh ko nói chuyện với tôi tử tế đc à. Vừa nói vừa gõ, xem tôi như đ ồ thừa vậy.

- Thông cảm đi, tác phong CN nó phải như vậy. Cô có chuyện gì thì cứ nói đi, tôi vẫn nghe đc mà.

- Này thì CN này... "Rẹt... " - Ngọc vừa nói vừa rút dây sạc chiếc lap của tôi ra.

- ... Cô... Hừm...

Như ngày trước hẳn là tôi đã phát cáu mà quát mắng Ngọc. Nhưng từ ngày tự chiêm nghiệm suy nghĩ về bản thân, thêm vào việc sống trong không khí công việc, trong môi trường trưởng thành đã giúp tôi tôi luyện

thêm khả năng nhẫn nại và chịu đựng của mình. Phần cũng vì chiếc lap vẫn cắm pin, phần vì tôi thừa hiểu tính cách ương bướng của Ngọc, có cái thế, có quát nữa thì cũng vậy nên tốt nhất là cứ im đi, chịu đựng vài giây cho cơn bực bội lắng xuống thì bản thân thấy còn thoải mái hơn là việc mắng mỏ, quát tháo mà ko làm gì đc vì đối phương cứ trơ ra.

- Sao, cô có chuyện gì thì nói nhanh đi để tôi còn làm nốt việc. - tôi save cẩn thận số liệu của mình rồi quay ra với Ngọc.

- Trời, ghê thiệt, vậy mà tôi tưởng anh sẽ xứng c ò đến mức xé xác tôi ra ấy chứ. Xem ra thử nghiệm ko đạt kết quả như mong muốn rồi.

- Hây, cô làm như ai cũng giống mình vậy, hậm hậm, dở dở... Chẳng qua tôi biết thừa là cô cũng biết máy tôi vẫn cắm pin nên mới làm vậy. Ko thì có cho kẹo mút cô cũng chẳng dám.

- Anh đừng có tự tin thái quá, chưa biết chừng có ngày anh vì tôi mà phải khốn khổ đấy. - Ngọc nhăn nhó nhìn tôi.

- Thế rốt cuộc là cô muốn nói chuyện gì? Đông dài quá rồi đấy.

- Mai là 6 rồi, tôi muốn làm 1 bữa liên hoan nho nhỏ để mừng tháng làm việc đầu tiên. Anh nhớ có mặt đấy nhé!!!

- Để xem tôi có bận...

- Anh đừng có viện cớ này nọ, chỉ ừ cuối tuần làm việc rồi đi luôn thì còn bận gì mà bận.

- Cô hay thật, biết đâu còn phải tiếp khách hay tổ chức liên hoan này nọ cho ae công nhân nữa thì sao...

- ... Vậy thôi, anh ko cần phải đến đâu... Xem ra càng ngày tôi càng làm anh cảm thấy khó chịu thì phải... - trái hẳn với suy đoán của tôi, Ngọc ko nổi đóa hay đốp chát gì. Chỉ lặng lẽ nhìn tôi rồi bình thản đứng dậy bước ra phía cửa phòng.

- ... Ví mới hợp với anh đấy, người tặng đúng là có mắt thẩm mỹ... -
Ngọc cười nhẹ khi ánh mắt chạm qua chiếc ví mới tôi để trên giường. Cô nàng ko nói gì thêm, đẩy cửa rồi bước về phòng mình.

- "Thế là thế nào nhỉ? Mình vừa làm gì sai à?"

Tôi tự mắc cạn trong những câu hỏi của bản thân. Sự thực những lời tôi vừa nói chính xác là những ý tôi muốn diễn đạt với Ngọc chứ ko phải nề hà hay là khó chịu gì giống như Ngọc nghĩ. Công việc tuần tự diễn ra theo ngày, kế hoạch mặc dù luôn được sắp xếp và lên lịch trước nhưng có vài thứ t ãn động thì thường được "sấn siu" vào những ngày cuối tuần để dọn toa dút diêm cho xong. Thành ra tôi ko muốn nhận hẹn trước với Ngọc là vì như vậy.

8h tối hôm sau... trong bữa nhậu dở với các ae đồng nghiệp và công nhân công trường...

- A.Quý: Ko ở lại thêm được với mọi người hả Tuấn?

- Tôi: Vâng, thì như em nói với anh lúc trưa rồi đấy.

- A.Tùng: Ở lại chút nữa đi, hn ăn liên hoan hoàn thành giai đoạn tiếp theo mà chú lại bỏ đi giữa chừng à?

- Tôi: Khổ quá anh ơi, cái hẹn này em hẹn từ trước rồi, ko đi ko được. Thông cảm cho em đi, em xin tạ lỗi nốt chén này ạ.

- A.Tiến: Thông cái gì mà thông, có muốn thông ko!!!

- A.Quý: Thôi, chú đã nói như vậy rồi thì thôi, hôm nào làm bữa phạt với ae là được.

- Tôi: Vâng vâng, đó các anh thấy chưa, chỉ có mỗi tổ trưởng là tâm lý nhất, hehe. Thôi em về luôn đây ko vội.

...

Vội vàng lấy xe rồi gọi cho Ngọc luôn vì tôi ko rõ tối hn cô ấy sẽ mở tiệc liên hoan ở đâu và vào lúc nào...

- Gọi gì tôi đấy?

- Cô đang ở đâu vậy, có ở nhà ko?

- Tôi ko ở nhà đâu.

- Ờ... thế tối nay định tổ chức ở đâu? Máy giờ vậy?

- Anh bận thì ko cần cố đi để làm gì đâu. Đi như vậy anh ko thoải mái mà mọi người cũng kém vui, vậy nhé!!!

Dứt lời Ngọc cúp máy luôn, nghe "nhạc hiệu đoán chương trình" thì có vẻ cô nàng vẫn chưa nguôi ngoai cơn dỗi tối qua. Định bụng gọi lại nhưng biết chắc cô nàng sẽ ko thèm nghe máy nên tôi đành gọi cho K.Nguyên.

- Alo!!!

- Em chào anh!!!

- Ừm, có chuyện gì ko?

- Dạ, hn Ngọc tổ chức liên hoan tròn 1 tháng đi làm, anh có đi ko ạ.

- Anh bận nên ko đi đc. Thế cậu có đi ko?

- Em... vậy anh có biết địa điểm tổ chức ko ạ?

- ... Ừm... Ngọc nó hẹn ở... thì phải.

- Vâng, em cảm ơn anh ạ.

- Đi cẩn thận, từ từ thôi nhé.

- Dạ... là sao ạ.

- Hầy, là như thế thôi. Đi chơi vui vẻ nhé. - dứt lời KN tắt máy luôn, đúng là 1 con người trầm lặng, sâu sắc và khó dò. Chỉ qua 1 vài câu nói qua lại nhưng dường như KN cũng đã đoán ra tình cảnh hiện tại của tôi rồi.

9h tối, sau khi đã lượn từ công trường về nhà tắm rửa sạch sẽ, tôi mới phóng đc đến 1 club ở Nguyễn Khuyến, theo như lời KN là nơi mà Ngọc đặt tiệc liên hoan của mình.

- Lại gọi tôi có việc gì đấy? Nói to lên... anh đang ở đâu mà nhấc nhèo âm ĩ vậy!!! - Ngọc hơi gắt gỏng khi nghe máy của tôi.

- Tôi đến nơi rồi, cô đang ở bàn nào đấy?

- Nơi nào... cái gì... làm sao mà anh mò đến đây đc?

- Hỏi nhiều thì tôi cũng đã ở đây rồi... À kia rồi, thấy cô rồi, xinh gớm!!!

- Anh...

Tôi tắt máy ko để cho Ngọc nói thêm, đoạn bước gần về phía bàn mà Ngọc và đám bạn của cô đang ngồi. Ngoài những gương mặt cũ là Trường, An, Ngân thì hn còn có thêm 2 cặp đôi trai gái khác nữa.

- Xin chào, xl vì đến hơi muộn nhé. - tôi nhã nhặn chào hỏi tất cả, còn câu xl thì nói riêng với Ngọc.

- Ngọc: Ko sao, mọi người cũng vừa mới đến thôi. Giới thiệu với mấy người, đây là Tuấn, bạn mình. Còn mấy đứa này đều là bạn tôi hết, giống như Ngân và An vậy. - Ngọc tươi cười giới thiệu các bên với nhau như chưa có chuyện gì từng xảy ra. Ngồi bên cạnh, Trường cũng niềm nở gọi tôi ngồi vào bàn, vì phía ngoài cùng là An nên tôi đành ngồi cạnh con bé.

- Chào anh!!! - An cười chào tôi.

- Ủ, chào em!!!

- Vậy mà em tưởng hn anh ko đến.
- Giờ thì anh đến rồi đây, mà có đến muộn quá ko vậy?
- Bọn em cũng mới ng ồi đc vài phút thôi.

Rượu qua, bia lại, đá đưa xã giao thêm vài 3 câu với An và 1 thanh niên ng ồi cạnh An đc 1 lúc thì DJ bắt đầu cho nhạc sung lên. Từng tốp thanh niên ở các bàn lân cận hò hét nhau ra quẩy cháo, nhảy nhót. Bàn của tôi cũng vậy, tất cả đều bước ra sàn, hòa nhịp với đám đông, trôi theo những tiếng bass đập thình thịch tới rung ngực, sôi máu của âm thanh và giai điệu. Tôi nhảy đc vài phút cho hòa đ ồng có không khí rồi lại bước trở về bàn. Ng ồi nhìn đám đông hò reo, quay cu ồng thấy cũng vui vui, hay hay, tự do tự tại. Cái bụng reo réo sôi lên từng hồi vì trưa ăn ít mà từ tối đến giờ chỉ toàn bia với rượu đậm ra xót ruột. Đang ng ồi hít thở cho qua cơn khó chịu thì nệm ghế bên cạnh bỗng chùng xuống. Tôi quay sang thì thấy An cũng đã trở về bàn và ng ồi cạnh tôi.

- Sao anh ko nhảy tiếp vậy?
- Thì cũng như em thôi!!!
- Em làm sao? Hì, sao mà giống em đc chứ!!! - An nhìn tôi cười rồi cũng đưa tay xoa xoa bụng giống tôi.
- À... ừ, đúng là ko thể giống đc...
- Anh uống ko? - An rót 1 ly rượu cho mình rồi hỏi tôi.
- Anh ko!!!
- Ưc... chị Ngọc hn nhảy sung thật...
- ... Anh em nhảy cũng dẻo dấy chứ...
- A.Trường ấy ạ? Anh ấy thì ghê rồi.
- Sao mà ghê?

- Thì đa tài mà anh!!!

- Ừm... thế thì mới yêu đc Ngọc chứ...

- Chưa...

- Chưa gì cơ?

- Thì đã yêu đâu anh...

- Như thế kia thì cũng coi như yêu r ồi còn gì!!!

- Trông vậy mà lại ko phải vậy... Đôi này kỳ lạ lắm... - An uống 1 ngụm rượu r ồi mỉm cười nhìn v ề phía sàn nhảy.

- Sao mà kỳ?

- Anh chắc là cũng ko biết nhiều v ề a.Trường em đúng ko?

- Ừ...

- Bố a.Trường là 1 trong những cổ đông của cty bố chị Ngọc, đ ồng thời cũng là bạn tâm giao. 2 bên gia đình biết nhau từ ngày xưa nhưng h ồi bé thì chỉ có a.Trường và a.Nguyên là thân với nhau thôi vì sàn sàn tuổi. A.Trường là con 1, ko có em nên quý em lắm. Bố mẹ a.Trường cũng quý em nên cũng hay đưa em đến chơi nhà chị Ngọc, chị em em vì vậy mà chơi thân với nhau cho đến bây giờ. - An vừa nói vừa mỉm cười như đang tự sự với những ký ức của 1 thời xa xưa.

- ...

- A.Trường thông minh, học giỏi, lại là con 1 nhà thế gia nên từ nhỏ đã đc uốn nắn rất nhiều. Từ chơi đàn, học võ cho đến vẽ tranh... nói theo kiểu sến người cổ thì là "c ần kỳ thi họa, văn võ song toàn" ấy, hì. Nhưng cũng vì vậy mà h ồi bé chị Ngọc ghét a.Trường lắm, vì anh ấy đa tài, nhiều trò hơn a.Nguyên, tất nhiên là giỏi hơn chị Ngọc nữa nên hay bắt nạt chị ấy, hì hì.

- ...

- Mọi chuyện cứ thế cho đến khi tất cả khôn lớn. A.Trường du học, trở về nước đi làm 1 vài năm thì quay về làm cho cty của bố chị Ngọc. Năm chị Ngọc học năm 3 cũng là năm a.Trường lên chức trưởng phòng. Những lần a.Trường đc mời đến ăn cơm thì chị Ngọc đâu về nhà dùng bữa. Gặp nhau nhiều cùng với suy nghĩ ngày 1 trưởng thành nên trong thời gian đó 2 người dần có cảm tình với nhau hơn. Ko ai bảo ai, cái tình cảm ấy cứ dần dần hình thành như vậy.

- "Thảo nào mà hồi đấy thỉnh thoảng lại thấy cô ta đc đón về nhà bởi chiếc Bmw đen." - tôi nghĩ thầm.

- Theo lẽ thường thì tình cảm ấy có lẽ đã chuyển hóa thành ty nếu như chị Ngọc ko phải sang Úc hơn 1 năm để hoàn thành việc học. Khi chị ấy trở về tất cả bọn em ai cũng nghĩ là đôi này sẽ thành vậy mà... A.Trường thì hơi cao ngạo trong ty, muốn người khác phải quy phục mình trước khi mình tỏ tình. Chị Ngọc thì lại bướng bỉnh và quyết liệt, rất khó để làm đi đâu đó nhất là khi đã biết đc suy nghĩ của a.Trường. Có lẽ vì 1 chút khoảng cách về thời gian nên cái tình cảm này cũng cần 1 khoảng thời gian vừa đủ để hâm nóng lại mùi vị cảm xúc, để sống lại cái cảm giác đc yêu thương. Hi, anh có nghĩ như vậy ko ạ?

- Anh đang nghĩ sao em lại ngại thoe đi nói những chuyện của người thân với 1 người lạ mới quen như anh.

- ... Ừm... là vì... em cũng ko hiểu sao mình lại đi kể cho anh những chuyện này nữa. Có lẽ vì... anh là bạn thân của chị Ngọc nên có thể tin tưởng đc. Có thể sau khi biết những chuyện này anh lại có những lời khuyên để chị Ngọc mở lòng hơn với a.Trường thì sao!!!

- "Chứ ko phải là thay ông anh mình bắt tín hiệu đến người khác đấy chứ!!!" - tôi cười nhạt trong lòng trước độ "quái" của An. Thực ra con bé làm vậy cũng ko có gì là sai. Tất cả cũng chỉ vì anh mình mà thôi.

- Hầy, anh nghĩ nếu cả 2 đều vì ty và thực sự yêu nhau thì họ sẽ tự biết cách phải làm gì!!!

- Vâng... em cũng mong là như vậy!!!

An dứt lời cũng là lúc cuộc nói chuyện giữa 2 chúng tôi kết thúc, sự im lặng của ngôn ngữ diễn đạt lại 1 lần nữa nhường chỗ cho những âm thanh nhức nhối, chất chứa của thứ nhạc sàn và những tiếng hò reo, phấn khích của con người.

...

Gần 12h đêm, tôi mới về đến căn phòng của mình. Trường thì vẫn còn giữ Ngọc dưới nhà, chắc lại diễn tiếp bài "hâm nóng tình cảm xưa" mà An đã nói với tôi ban nãy. Tắm tấp, ăn tạm xong gói mì, tôi chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì Ngọc bất ngờ gọi cửa đòi vào.

- Muộn rồi ko ngủ đi còn sang đây làm gì!!!

- ... Tôi mệt... - nhìn Ngọc đúng là có vẻ mệt nhọc.

- Cô hơi say rồi phải ko?

- Hơi hơi lâng lâng thôi... Lúc đi ko ăn gì nên vậy đấy, nãy lại uống nhiều rượu nữa...

- Ngồi đây đi, đợi tôi nấu cho bát mì. Mà đừng có ngủ, ngủ là rượu nó ngấm, lại lả như dạo nọ đấy.

- ... Thôi khỏi, ko cần nấu đâu... tôi ko muốn ăn...

- Ko ăn để ốm à.

- Hối tối cái An nó nói chuyện gì với anh vậy? - ko ngờ là mắt cô nàng này lại tinh đến vậy.

- Chuyện linh tinh thôi...

- Thôi đi... đừng có giấu nữa... Anh và nó có chuyện gì để nói với nhau ngoài chuyện về tôi đâu... - giọng Ngọc bắt đầu rề rà, có chút gì đó hơi phiêu.

- Say rồi thì ngủ yên đây đi, đừng có lè nhè nữa. - tôi vừa nói vừa đứng dậy pha 1 cốc nc chanh.

- Anh đừng lấp liếm dối chủ đề nữa... Hà hà, quả thực là tôi cũng đang thấy rất hỗn độn đây... Chính mình còn ko hiểu trong lòng đang nghĩ gì... muốn gì nữa...

- Uống đi này...

- Anh trả lời tôi đã... tôi phải làm gì đây... - mắt Ngọc có chút mơ màng, lằng lằng nhưng tôi biết là cô nàng chưa say hoàn toàn.

- Làm cái gì?

- Làm gì để tìm lại đc cảm xúc khi xưa đây, những cảm xúc yêu thương, lãng mạn ấy...

- ... Tìm 1 cách nào đó gây "sốc" trực diện tới trái tim và cảm xúc của đối phương xem sao...

- ... Như thế nào? Anh nói khó hiểu quá... diễn đạt làm sao cho dễ hiểu hơn đi...

- ... Muốn diễn đạt thế nào?

- Thế nào cũng đc... miễn là làm tôi hiểu... Hì hì hì... Ồi...

Ngọc còn đang cười lả lơi thì chợt bất ngờ khi tôi đưa tay vén mai tóc của cô nàng, ôm lấy gáy rồi kè miệng mình vào sát miệng Ngọc theo đúng khuôn thước của 1 nụ hôn kiểu Pháp.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 62

- ...

- ...

Thời gian vẫn trôi theo từng nhịp chu kỳ của nó nhưng sao cảm giác không gian kỳ lạ hiện tại như đang đóng băng lấy nó vậy. Mọi thứ bất động, êm đềm trôi vào 1 khoảng lặng tuyệt đối... Riêng tôi - cảm thấy bản thân như 1 con thuyền đang đắm chìm dần vào trong 2 hồ thu trong veo đối diện...

- "Mình đang làm cái gì vậy? - Sao cô ta lại nói những chuyện đó với mình???..." - những câu hỏi mơ hồ thoáng làm tôi giật mình, bất giác thoát ra khỏi đôi mắt của Ngọc...

- ... Đó, chỉ có vậy thôi... Hiểu rồi chứ...

- ... - Ngọc vẫn ngỡ ngàng, ánh mắt như găm lại bóng hình của tôi trong đó.

- Đây... ko nghe thấy tôi nói gì à...

- ... Ở... ... Hừ... ... Tránh ra... Đồ xấu xa!!! - Ngọc đẩy tôi ra rồi dùng đùng bước về phía cửa phòng.

- Đây... Cô làm sao vậy? Nghĩ cái gì thế??? - tôi chạy theo, vội lấy tay Ngọc.

- Anh bỏ ra... Hừ, nghĩ gì anh tự đi mà đoán...! - Ngọc vùng vằng hất tay tôi định mở cửa nhưng nắm cửa đã bị tôi giữ lấy.

- ... Anh... để tôi về!!

- Cô làm gì mà xúc động vậy, ngộ à! Có phải bị ngộ thật ko!!! Kêu ngta tìm cách diễn đạt cho mình hiểu r ồi lại vô cớ đánh ngta. Thế là ý gì???

- Anh đừng có chống chế nữa... Tưởng tôi ngu ngơ ko biết gì à... Đờ cơ hội!!!

- ... Sao 2 má cô đỏ lựng lên vậy... Lại sốt r ồi à, quay ra đây tôi xem nào. - tôi vừa nói vừa xoay 2 vai Ngọc lại, cô nàng thì vẫn cúi gầm mặt như để che giấu 1 đi ều gì đó.

- ... Anh... Hừ... - Ngọc lại đẩy tôi ra, đoạn hấp tấp chạy ra khỏi phòng.

- "Con bé này hn làm sao vậy nhỉ???"

Tôi thắc mắc với những suy nghĩ trong đầu. Biểu cảm vừa r ồi của Ngọc ko đơn thuần chỉ là tức giận mà nó còn ẩn chứa trong đó sự ngại ngùng, ngượng nghịu của 1 cô gái thiếu "kinh nghiệm". "Kinh nghiệm" gì thì tôi chưa dám khẳng định nhưng có 1 đi ều rõ ràng là Ngọc đã cố thể hiện thái quá sự tức giận của mình nhằm che dấu đi cái biểu cảm đó.

- "Tít... Tít..." - tôi chủ động gọi cho Ngọc nhằm vãn h ồi lại "trật tự ứng xử". Những chuyện vớ vẩn ntn tốt nhất là nên giải quyết ngay, tránh để những mập mờ trong lòng nhen nhóm thành những hiểu lầm, nghi kỵ lớn hơn trong tương lai.

- "Tít... Tít..." - cuộc gọi thứ 3 liên tiếp...

- ... Còn dám gọi cho tôi nữa à!!!

- Heyy, có gì mà ko dám chứ! Gọi để nc rõ ràng vs cô mà thôi... Thế nào, có chịu nghe ko?

- Hừ... Khỏi cần. Hừm... coi như vừa r ồi chưa có chuyện gì xảy ra.

- Tôi cứ thích coi là có chuyện xảy ra đấy, heyy!!!

- ... Anh... Đồ điên... Đồ lỳ như trâu... Đồ.. Kim Nguru!!!

- ... Cái gì Kim Nguru vậy???

- Hừ... ko liên quan tới anh... Tôi ngủ đây, đừng có làm phiền tôi nữa. Ko thì đừng trách!!!

Dứt lời Ngọc cúp máy luôn. Kim Nguru... xem ra cô nàng biết đc ngày sinh của tôi là từ K.Nguyên rồi. Kim Nguru - Ma Kết: dường như chỉ hợp nhau trên lý thuyết mà thôi, cứ nhìn từ tôi và Ngọc là hiểu thực tế nó như thế nào. Hajzzz...

Sáng hôm sau...

- "Cộc... Cộc... "

- ... Ai thì gọi đi... Chưa sáng ra đã gõ cửa như nện búa vậy... - biết rõ mười mười là Ngọc qua nhíp điệu gõ cửa nên tôi cố lè nè lên tiếng trong cơn ngái ngủ.

- Đồ trâu đằm, sáng bảnh mắt rồi còn ngủ. - Ngọc vừa nói khẽ đẩy tôi ra, lách qua khe cửa để đi vào.

- Tự nhiên như ruồi nhỏ... Sao tối qua còn chạy trốn chết bằng đc cơ mà.

- Còn dám nhắc lại à, lần sau mà anh còn giở trò như vậy nữa thì biết tay tôi!!!

- Tôi đang muốn biết ngay bây giờ đây, heyy - tôi làm mặt gian bước lại gần phía Ngọc.

- Anh... - vẻ hốt hoảng thoáng hiện trên nét mặt cô nàng.

- Căng thẳng thế... Vào dọn lại giường chiếu thôi mà, hê hê... Nào, nhấc cái mông lên, ng ưỡ hết cả lên gối ngta r ưỡ, gái con đũa!!!

- Hừ, ng ưỡ lên cho sau này thằng nào lấy về cũng phải sợ.

- Thằng nào thì thằng, sau ẽ thì nhớ trừ thằng này ra nhé. Dì cả "cục thọt" lên gối ngta thế kia thì bố ai dám lấy nữa!!!

- Ko bao giờ đến lượt anh đâu mà mơ... Thôi, mặc quần áo tử tế vào đi.

- Mặc làm gì?

- Đi ra đây với tôi.

- Ko đi... Aiii, đau... Tôi bận r ưỡ... ĐAU!!!... Thế đi đâu??? - tôi bất lực khi bị đòn câu véo của Ngọc khống chế.

- Đi cả ngày hn luôn.

- Đi những đâu mà cả ngày?

- Đi Mai Châu chụp ảnh!!! - 2 mắt cô nàng hấp háy nhìn tôi chờ đợi.

- Đi cả ngày thế thì trưa ở đâu? Vào nhà nghỉ à?

- Ừ!!! - Ngọc tỉnh bơ.

- Chung phòng???

- Đi chết đi đ ồdâm tặc!!! - Ngọc đập chiếc gối vào người tôi.

- Thế thì nghỉ đi, tôi ko rỗi hơi hành xác xe ôm cả ngày cho cô đâu.

- Vậy anh muốn gì?

- Ở nhà, ngủ. Chi ều dậy giải quyết nốt công việc, tôi còn đống luận văn phải làm nữa kia kìa.

- Hi, yên tâm, hn tôi làm xe ôm cho anh là đc chứ gì.
- Ui xùi, ko mất tg luyện thuyên với cô nữa. Nói chung là tôi ko đi.
- Anh biết lái xe chưa, oto ấy?
- Biết, nhưng chưa có bằng... mà cô hỏi đê...
- Mặc qu àn áo vào đi tôi cho anh xem cái này!!!

...

- "Bíp... Chóc.. " - tiếng mở khoá từ chiếc audi trắng muốt đang nằm im lìm trong 1 góc của tầng hầm khu Skycity.

- Xe ai vậy?
- Xe tôi đó, à ko, chính xác là xe nhà mua cho tôi.
- Sao vẫn đê đc ở đây à? Tưởng nhà cô cho thuê r ồi mà?
- Ờ thì... Thực ra là... vẫn chưa tìm đc khách...
- Ừm... - "Thì có muốn cho thuê đâu mà chẳng ko có khách." - tôi nghĩ th àm.
- Hi, vẫn chưa thấy anh nhận xét gì về "nó" cả.
- Hả?... À, ừ... nhìn cũng đẹp... A4 à, nó hợp với cô đấy.
- Hi, thực sự thì tôi mới chỉ thích nó thôi chứ chưa muốn mua lắm. Ko ngờ là hôm qua bố lại tặng nó cho tôi.
- Thảo nào vẫn chưa có biển... Mà cô lái vững chưa vậy, đường HB-MC nhiều dốc đèo, sương mù lắm, lại còn cả CA nữa... Tôi thì chịu r ồi đấy.
- Heyy, thế mới là anh. Còn đi với tôi thì anh cứ yên tâm, kinh nghiệm lái xe cả Tây lẫn Ta đủ cả r ồi. - Ngọc hơn hở.

- Lái từ lúc nào mà bảo vững?
- Cấp 3 tôi đã học lái rồi, có đi đâu chưa lớn nên chưa có xe thôi. Nói vậy là anh hiểu rồi chứ.
- Ghê... khi nào rồi bỏ túc cho tôi nhé.
- Cứ đóng phí đầy đủ là okie.
- Phí thế nào?
- Thì cứ đi cùng tôi khi tôi cần, như bây giờ chẳng hạn này.
- Thế thì thuê thầy riêng cho nó lành, nghỉ đi.
- Có gái đi cùng chẳng thích hơn à. - Ngọc giễu cợt.
- Mau chết chứ ham hồ gì, thôi đi đi. Lên Mai Châu xa lắc đấy, đi nhanh còn về

Nói là đi chụp ảnh chứ thực chất chuyến đi này mang nhiều tính khám phá và du lịch hơn. Thành ra tôi tâm trạng tôi cũng khá thoải mái khi đi đắm chìm vào cảnh quan, con người trên suốt quãng đường đi. Dọc đường 2 lần bị các xxx "vây" kiểm tra (chắc là vì xe ko biển) nhưng cũng ko có vấn đề gì. Ngọc tự tin kể cũng ko sai, phải công nhận tay lái của cô nàng khá vững, liên tục bứt tốc, lách làn, vượt xe trên khắp hành trình. Còn có 1 chút bạo của tuổi trẻ trên những đoạn leo dốc, đèo đèo, cua gấp khúc với tốc độ cao nên đôi lúc cũng làm lòng dạ tôi cũng phải nhộn nhạo.

- Biết cô "lạ" rồi, đi từ từ thôi, làm gì mà vội thế!!!
- Hehehe. - Ngọc tinh nghịch tiếp tục tăng ga để trêu người tôi

Thăm quan nhà máy thủy điện HB, chụp ảnh chán chê những khối kiến trúc, công trình đồ sộ của nhà máy. 2 đứa tôi quyết định đi trâu trưa lên Mai Châu luôn rồi tranh thủ ăn dọc đường cho kịp thời gian 1 ngày sáng đi tối về. Để nói về Mai Châu thì có khá nhiều thú thú vị, với riêng tôi có lẽ ấn tượng nhất là sắc màu của những đồi chè, nương ngô trên bản Lác.

Những mảng khói, sương trắng và mây mờ trôi bồng bồng nơi đèo Thung Khe cũng đem đến nhiều góc cảnh đẹp và huyền ảo để Ngọc tha hồ sáng tạo bằng những khung hình trên ống ngắm của mình.

- Cái khăn này hợp với cô đấy... Đó, tôn khuôn mặt cô lên khá nhiều...

- Tôi mua cho anh cái mũ nỉ này nhé, haha nhìn anh trông giống mấy anh "Dao Thái Mông" lắm...

Tôi và Ngọc trú trú ngắm nghía, thử đồ và trêu nhau ở khu chợ những gian hàng đặc sản, thổ cẩm. Nơi đây cũng là nơi tụ họp nhiều hoạt động của các dân tộc nhất nên Ngọc vô cùng thích thú khi đi thoải mái lia ống ngắm để thu lại trọn vẹn nhiều nhất có thể những khuôn mặt, chân dung, những góc ảnh, khung hình sống động và chân thực nhất về con người và cảnh vật nơi đây.

- Em bé ơi, quay ra đây cho chị chụp hình nào... Chị chụp đẹp lắm, chụp cho em xinh như hoa hậu luôn... Hi, xấu hổ à...

- Hê hê, chắc nhìn cô giống alien quá làm các em nó sợ...

- Đây thì alien này... - "Trách..." - Hi hi, đi 1 bức chân dung "trâu đằm ngổ tàu" rảnh nhé, hehe - Ngọc hứng thú ra mặt khi "chộp" đi 1 góc chân dung "vụng trộm" của tôi.

- Xem nào...

- Ko cho xem...

- Ơ hay nhỏ, ảnh chụp tôi thì tôi phải đi xem chứ...

- Đã bảo ko cho là ko cho mà - "Trách..." - thêm phát nữa này, hahaha.

Thăm thú, mua sắm thêm 1 số món đặc sản đến hơn 4h chiều, chúng tôi quyết định trở về Ngọc tiếc rẻ vì vẫn chưa thể đi sâu thêm vào những bản làng xung quanh lân cận, cũng như là các hang động kỳ thú lân cận. Tôi

thừa cơ "gạ gẫm" qua đêm tại đây 1 hôm để trêu Ngọc, những tưởng sẽ làm cho cô nàng nổi cáu, ai dè...

- ... Ủ, hay là thế nhỉ... Quyết định nhé!!!

- Hà... quyết cái gì???

- Thì làm theo anh ấy, qua đêm tại đây 1 hôm, chứ giờ đã mất công đến đây rồi mà về ngay thì cũng tiếc lắm.

- Thôi thôi, cho tôi xin. Chém vậy thôi mà cũng hùa theo đc, về thôi mai tôi còn nhiều việc phải làm lắm. Hn đi với cô làm lỡ dở hết cả rồi.

- Hừ, lười ko xương, ai suốt từ sáng đến giờ cứ hể mở miệng là "đẹp quá, tuyệt quá!!!" hả???

- Thì... đẹp thật thì chẳng khen, nhưng mà đi đâu cũng phải có giờ giấc chứ. Đâu phải cứ muốn đi là đi đc, còn công việc làm ăn nữa mà.

- Hừm, lần sau ko bao giờ rủ những người suốt ngày công với việc đi cùng nữa.

- "Kiểu này chắc ko rủ đc ông Trường nên mới rủ mình đây!!!!" - tôi suy đoán.

- Vậy giờ về chứ gì?

- Ủ, về thôi. Về luôn đi, ko hiểu sao tôi cứ thấy nóng ruột!!!

- Xuýt, suốt ngày chống chế!!! - Ngọc miễn cưỡng mở cửa xe.

...

Hơn 8h tối, chúng tôi cuối cùng cũng đã có mặt tại nhà của mình...

- Nay cô ăn đi... Cái này nướng kỹ rồi ngon lắm...

- ... Anh cũng ăn đi, sao cứ gấp cho tôi mãi vậy? - Ngọc hỏi khi thấy tôi cứ ng ỡ bóc cơm lam cho cô nàng, hết khúc này đến khúc khác.

- Để chuộc lỗi, can tội lúc nãy làm cô mất hứng, hì hì. - tôi đơn đả.

- Đồ lẻo mép!!! - Ngọc nguýt tôi nhưng tay thì vẫn bẻ cơm ăn ngon lành.

- Thực ra là tôi thấy nóng ruột, ko hiểu sao cứ c ần cào suốt từ lúc mình vào trong khu chợ dân tộc.

- Chắc "bạn gái" lại đang mong r ỡ!!!

- Ờ... chắc vậy thật.

- ... - Ngọc ko nói gì nữa, l ảng l ảng "thâu nạp" nốt phần cơm lam dang dở trên đĩa.

- "Ring... Ring... " - Ly à, anh nghe. Ủ... Hả, làm sao hả em???...

10 rưỡi tối tại bv Thanh Nhàn...

- Cậu này hay thật, đã bảo ko lấy đc nữa là ko lấy đc. Có lấy thêm nữa cũng chưa chắc đã đủ mà cậu còn bị nguy hiểm theo nữa!!!

Chị y tá quát lên vì tôi cứ bướng bỉnh đòi truyền thêm máu cho Xuân. 1 vết đâm nguy hiểm vào ngay vùng bụng, gây thương tổn động mạch chủ. Máu của Xuân lại thuộc nhóm máu thiếu "quỹ" trong kho máu của bv nên việc cấp cứu vô cùng khó khăn. Cả cơ thể tôi bải hoải, rã rời sau khi rút ra 1 lượng máu lớn chưa từng thấy so với những lần hiến máu trước. Nhưng việc cứu người trước mắt mới là q.trọng, nhất là Xuân nên tôi chẳng còn suy tính, dẫn đơ đc nhiều nữa.

- Chị cứ lấy thêm của em đi, em khỏe lắm, ko có chuyện gì đâu. - tôi nóng vội.

- Cậu ng ồi yên ở ghế đi cho chúng tôi còn làm việc. - chị y tá biết là ko thể nói lý với tôi nữa nên lẳng lặng bỏ đi cùng với những túi máu vừa đc hiến.

Ku Hải dưới quê ngay sau khi biết tin cũng đã tức tốc phóng ngược lên HN, chắc giờ cũng sắp đến nơi r ồi. Tôi còn nhờ cả Trà huy động thêm trong nhóm nhân đạo những người có thể hiến máu cho Xuân.

- Huhu, tại em... tại em tất cả... Chỉ vì em hẹn anh ấy ra ngoài nên anh ấy mới gặp chuyện... Huhuhu

Ly nức nở ng ồi khóc ngất trên vai My, theo những gì con bé kể lại, 2 đứa đang đi chơi với nhau thì bị 2 thanh niên đeo khẩu trang ép xe r ồi ra tay với Xuân. Ko rõ chúng nó định dấn mặt hay là có chủ ý giết người nhưng tôi cũng thoáng rùng mình và cảm thấy may mắn khi Xuân chỉ bị ăn 1 nhát dao. Với thương tích như hiện tại thì chỉ cần thêm 1 vết thương bất kỳ gây mất máu nữa là tính mạng của Xuân sẽ thập phần nguy hiểm.

- Tôi: nín đi Ly, ko phải lỗi của em đâu... Anh nghĩ chuyện này chắc chắn phải có nguyên nhân khác và nó ko liên quan gì tới em cả.

- Ngọc: anh ấy nói đúng đấy, em ko có lỗi gì đâu. Việc cần làm bây giờ là phải bình tĩnh để chăm sóc cho bạn em.

- My: Mà nghe thấy mọi người nói gì chưa!!!! Tao cũng nghĩ vậy nên lúc này mà ko đc khóc nữa mà phải thật bình tĩnh.

- Tôi: cũng muộn r ồi đấy, cô cứ về nghỉ đi.

- Ngọc: anh ko về thì tôi về làm gì. Với lại mai cũng là ngày nghỉ mà.

- Tôi: ... vậy, cảm ơn cô... Hajzzz...

- Con ơi! Con ơi, con tôi đâu r ồi... Ôi...!!! - tiếng khóc than lần r ần vang vọng nơi hành lang... Bố mẹ và các cô chú của Xuân đã lên tới nơi r ồi... Không gian gần như lập tức chìm trong ngột ngạt bởi những trạng thái cảm xúc hỗn độn đến từ sự lo lắng, căng thẳng và đau thương.

- Bác... 2 bác bình tĩnh đi. Xuân nó đang ở trong này... Các bác sĩ đang rất cố gắng... Nó sẽ ko sao đâu ạ!!!

Tôi và Ngọc phải chia nhau ra an ủi và động viên tinh thần của bố mẹ Xuân. Mẹ Xuân sau khi nghe y tá thông báo tình hình tạm thời thì ngất lên ngất xuống khiến Ngọc và cô của Xuân phải dìu vào ghế để bồi dẫu gió. Bố Xuân thì bình tĩnh hơn 1 chút, cùng với chú Xuân hỏi han tôi về sự thể xảy ra với Xuân...

- Anh ơi, anh!!! Đâu rồi... làm sao, a. Xuân làm sao rồi hả anh???

Ku Hải lo lắng phi xe 1 mạch từ dưới quê lên rồi lao vào phòng hiến máu luôn, tính ra có khi nó còn cực hơn cả tôi. Hơn 10' sau thì Trà cùng với 1 số thành viên có thể huy động đc đã có mặt. Top này mới chính là top chủ lực và thực sự tính mạng của Xuân cho đến lúc này có giữ đc hay ko phần lớn là nhờ vào Trà và những thành viên nhiệt huyết này.

...

Gần 12h đêm... Cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra với sự xuất hiện của bác sĩ tham gia cấp cứu, chứ ko phải là những y tá ra vào như cách đây ít phút.

- Bác sĩ... Con tôi... Con tôi... Bác sĩ ơi, con tôi... làm sao rồi ạ...???

- Tình hình bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy kịch, tuy nhiên vẫn cần phải theo dõi thêm... Sống đc lần này là phải nhờ ơn lớn của những người hiến máu kia và ơn đức của dòng họ, tổ tiên nữa. Vết đâm chỉ cần lẹch thêm 1 chút nữa thôi là đi vào vùng tim rồi... Chà chà!!!

Mặc dù đã qua khỏi cơn nguy kịch nhưng bác sĩ vẫn yêu cầu theo dõi riêng bệnh nhân thêm 1 khoảng thời gian nên mọi người vẫn chưa thể tiếp xúc đc với Xuân. Cơn lo lắng, nỗi sợ hãi và sự căng thẳng qua đi, cũng là lúc cơ thể đc thả lỏng và bắt đầu "thẩm thấu" dần những mệt mỏi, rã rời sau biến cố vừa trải qua. Tôi và Hải nhợt nhạt như người mất hồn, là người truyền những đợt máu đầu tiên, lại truyền theo kiểu liều mạng "ko

còn gì để mất" nên tôi cảm nhận thấy rõ nhất cái cảm giác vô lực và choáng váng đang lan tràn khắp quanh cơ thể.

- Anh mệt quá rồi đấy!!! Về nhà nghỉ tạm đi nhé rồi sáng lại qua. - Ngọc lo lắng nhìn tôi.

- Tôi ko sao, cô mệt thì cứ về trước đi... Hn cô cũng vất vả nhiều rồi...

- Anh ko về thì làm sao tôi về đc chứ...

- Cô cứ về trc đi, tôi đợi đến sáng xem tình hình bạn tôi thế nào rồi về sau.

- Vậy thôi tôi ở lại với anh rồi về 1 thế... Anh mệt rồi thì ng ồi nghỉ đi, đứng dậy làm gì vậy...???

- ... Cám ơn Trà nhiều nhé, may mắn làm sao hn lại có Trà và mấy thành viên trong nhóm... - tôi bước đến nói chuyện với Trà, cô nàng này giờ vẫn đang ng ồi an ủi Ly.

- Tuấn nói gì lạ vậy, Xuân cũng là bạn mình mà, ai lại ân huệ với bạn bè của mình chứ!!!

- Ừ, mà mấy người trong nhóm đâu rồi. Nãy mình qua cảm ơn vẫn còn thấy họ cơ mà?

- À, họ thấy tình hình tạm ổn nên về trước rồi...

- Hôm nào nhờ Trà thu xếp để mình mời họ 1 bữa nhé. Họ nhiệt tình quá!!!

- Cả Tuấn nữa, lấy máu mà ko cần quan tâm đến tính mạng của mình...

- ... Chắc Trà lại nghe mấy bà y tá nói linh tinh chứ gì!!!

- Cần gì nghe đâu, chỉ cần nhìn qua sắc mặt và đôi mắt của Tuấn là ra thôi mà. Nhợt nhạt, mệt mỏi cứ như người mất hồn, ốm bệnh lâu ngày vậy!!!

- Mình vẫn còn trụ đc... Ko sao!!!

- Tuấn nghe lời bạn Tuấn, về nhà nghỉ ngơi đi... - Trà khẽ liếc về phía Ngọc.

- Ko sao, đằng nào cũng muộn rồi, đợi đến sáng mình về cũng đc,

- 2 người đi cùng nhau à?

- Ừ, lúc đến cũng đến cùng nhau mà... Mà Trà... đi với ai vậy?

- Ừ, mình đi 1m thôi.

- Ừ, mà Trà cũng về nghỉ đi, ở đây cũng có nhiều người lo cho Xuân rồi.

- Khi nào Tuấn về thì mình về

- Ờ...

- Hì hì hì.

8h sáng...

- Bạn anh ko có vấn đề gì là may rồi... Bác sĩ cũng nói là khả năng biến chứng nội tạng là ko nhiều.

- Ừ... đúng là may thật... Vết đâm tuy ở vùng cận nguy hiểm nhưng vẫn chưa đủ hiểm để chết người ngay.

- Giờ về nghỉ ngơi rồi 2h chiều lại qua phải ko... Phải ko???... Này, anh có nghe tôi nói gì ko vậy???

- ... Hả... Ờ... Ừm...

- Anh mệt à???...

- Hơi... Choáng... - đầu óc tôi lúc này quả thực đang rất bùng bùng, vắng vắng, quay cuồng và chóng mặt. Mắt mũi thì căng ra cùng cái nhức nhối khắp vùng đỉnh đầu. Sau 1 đêm thức trắng và truyền quá nhiều máu, thực sự là tôi đang sắp lả...

- Ôm chặt lấy... Cố gắng lên, sắp về tới nhà rồi... - Ngọc vừa nói vừa cầm 2 cánh tay tôi đặt lên eo cô ấy.

- ... Cảm ơn cô... Về nhà rồi... muốn xử tôi thế nào cũng được, hề... - tôi ngã đầu đầu mình vào vai Ngọc. Cả thân thể tôi lúc này chính xác là đang nửa ngất, nửa tựa vào người cô ấy.

- "Ring... Ring... Ring..." - chuông điện của Ngọc reo liên hồi.

- Sao cô không nghe máy?

- Đi thế này thì nghe làm sao được.

- Đỡ lại mà nghe, nhớ ai gọi có việc gì thì sao...

- Đẳng nào cũng về đến nhà rồi, mà tưởng này giờ anh lả rồi chứ, lý gì gọi nhỉ...

- Kim Ngưu mà... hề hề...

- ... Ơ... Anh...

Ngọc ngậm ngừng lên tiếng khi chúng tôi vừa về đến cửa nhà... Trên vỉa hè trước cửa nhà lúc này... là Trường với chiếc điện trên tay. Anh ta im lặng không nói gì nhưng đôi mắt thì đang lạnh lùng xoáy sâu vào nơi vùng eo và vai của Ngọc...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 63

- Em chào anh... lát nữa tôi vào viện 1m cũng đc, cô ko cần đi cùng nữa đâu... - tôi chào Trường rồi nói nhỏ với Ngọc. Cơ thể rã rời, tâm trí bài hoải nên tôi cũng chẳng buồn để tâm đến thái độ của Trường.

- Ừ, anh cứ lên nghỉ trước đi... Anh có lên nhà luôn ko? - Ngọc đáp lời tôi rồi quay ra với Trường.

- Ko cần, anh chỉ muốn gặp em 1 lát thôi!!! - Trường trả lời, thái độ thờ ơ như muốn lừa tôi đi.

Tôi chậm rãi lê bước lên từng bậc cầu thang. Có vẻ như sự ấm ờ lẩn này của tôi đã khiến Trường đôi chút nóng mắt. Kệ thôi, đó là chuyện cá nhân giữa anh ta và Ngọc, tôi chỉ biết mình vô can, chưa làm gì để nảy sinh vấn đề. Còn anh ta nghĩ thế nào là việc của anh ta, tôi chẳng thể và cũng chẳng việc gì phải thanh minh với giải thích nhất là khi họ lại có thái độ như vậy.

Mở đc cửa phòng là nằm vật ra giường... những nôn nao, choáng váng vẫn chưa buông tha tôi. Chỉ cần thêm chút vị đắng ngai ngái nơi cổ họng thì cảm giác lúc này chẳng khác gì những lúc say rượu, cảm rượu. Cố gắng thả lỏng suy nghĩ, thả lỏng mi mắt cho đầu óc thoải mái hơn, tôi lim dim chìm dần vào cơn mộng mị... Mê man đc 1 lúc với những ảo giác nhập nhoạng, kỳ dị, mất đi cảm nhận về thời gian, ko rõ giờ là mấy giờ nữa vì tiết trời những ngày này thì buổi sáng cũng như buổi chiều... Tôi bị đánh thức bởi tiếng người nói khe khẽ phát ra từ ngoài hành lang...

- Anh ko hiểu, khu Sky như vậy ko muốn, tại sao em lại cứ thích ở đây chứ. Những việc em làm từ khi về đến giờ... thực sự làm anh thấy bần

khoản.

- Anh bắn khoản đi đâu gì??? - là tiếng của Ngọc và Trường đang đối thoại với nhau.

- Thực sự anh cảm thấy khó chịu khi phải nghĩ về đi đâu đó. Anh ko nói thì chắc em cũng hiểu đó là đi đâu rồi.

- Anh vào nhà đi, có gì thì vào phòng nói chuyện cho rõ ràng. - "Cạch..."
- Ngọc đóng cửa, những tiếng nói chuyện lập tức im bật, trở lại không gian yên tĩnh cho hành lang. Ko rõ 2 người họ nói chuyện gì nhưng để ý ngữ điệu của Trường thì hẳn là chuyện này ít nhiều có liên quan đến tôi.

- "Giờ mới 9h kém à!!!" - như vậy là tôi mới chỉ chớp mắt đc ít phút, lần rần khắp cơ thể lúc này ko còn là sự bất hoại, choáng váng nữa mà lại là những cơn run lên vì... đói. Cũng dễ hiểu thôi khi cơ thể tôi vừa mất đi 1 lượng máu tương đối lớn, phản ứng tự bảo vệ tự nhiên tới dạ dày khiến nó sôi sục lên thúc dục tôi trong cơn cơn cồn cào run rẩy vì đói. Biết là chẳng thể nào ngủ tiếp đc nữa nên đi đâu đầu tiên tôi nghĩ đến là gọi cho My.

- Tình hình sao rồi hả em???

- Ổn rồi anh ạ, bác sĩ vừa cho vào thăm nhưng a.Xuân vẫn chưa tỉnh nên vào đc 1 lúc lại phải ra. Chỉ ầu anh qua cũng đc vì chắc phải chỉ ầu anh ấy mới tỉnh.

- Ủ, còn cái Ly nữa, nó sao rồi hả em?

- Đang ngủ ở bên cạnh em đây này...

- Thế em với nó vẫn chưa về à?

- Vâng... - giọng My có vẻ đã hơi mệt.

- Thôi về đi, bố mẹ với người nhà thằng Xuân ở đấy hết rồi, 2 em cứ về đi, ko phải lo nữa đâu. Thức trắng đêm rồi còn gì nữa.

- Em nói rồi nhưng cái Ly nhất định chờ đến khi nào a. Xuân tỉnh lại mới thôi.

- Ừm, vậy à... Hq đã xin phép bố mẹ rồi thì lát nữa vẫn phải nhớ gọi về cho bố mẹ 2 đứa bớt lo em nhé!!!

- Em biết rồi mà.

- Thế đã ăn sáng chưa?

- Em chưa, đợi y tá vào thay nước xong bọn em mới đi.

- Ờ... hay cứ ở đây đợi nhé, giờ anh qua viện rồi đi ăn 1 thế.

- Thôi anh cứ ở nhà nghỉ ngơi đi ko phải lo cho bọn em đâu. Nghỉ cho khỏe đi rồi chiều vào đây. Hq em thấy anh với thằng Hải là mệt nhất đấy.

- Ừ, thằng Hải hq cũng mệt lắm mà, may mượn đc cái giường xếp cho nó nằm. Giờ chắc nó vẫn đang ngủ à?

- Vẫn ngủ anh ạ, ơ mà anh... anh ko ngủ à???

- À... ừ... anh về 1 lúc thì bắt đầu thấy tỉnh tỉnh lại rồi... Mà này, bạn anh có còn ở đây ko???

- Có, có 1 top mấy anh nhí nhớ vừa đến đây anh ạ!!!

- À mấy cái thằng đấy à (bọn Thảo trưởng và Hằng đêm qua nhận đc tin báo của tôi nên chắc sáng nay cả bọn rùng rấn nhau kéo đến)? Anh hỏi cái chị đêm qua đến cùng top cho máu cơ.

- Chị tên Trà ấy ạ, chị ấy về rồi, chị ấy đợi anh về đc 5' rồi mới chịu về Công nhận nhiệt tình, cũng là bạn cùng lớp anh à?

- Ừ, cùng lớp... Vậy thôi, em với cái Ly đi ăn rồi nghỉ ngơi đi nhé, chiều chưa chắc anh đã vào đâu. Giờ anh cũng phải đi ăn sáng cái đã.

- Sao lại ko vào hả anh? Anh vẫn còn mệt à?

- Ủ... anh thấy hơi mệt, chắc đễ mai khỏe hẳn anh vào cũng đc.

- ... Vâng... em hiểu r ấ, vậy anh đi ăn đi ko đói, bb anh nhé.

- Ủ, bb em.

Cúp máy xong, định gọi tiếp cho Trà nhưng nghĩ Trà vừa về giống mình chắc vừa mới ngủ nên tôi lại thôi. Lúc này đầu óc thành thơi r ấ tôi mới nghĩ đến việc báo tin cho a.Mạnh, a.Dũng. Đoạn uể oải bò xuống phố ăn tạm cái gì đó cho h ấ phục lại cơ thể. Bước ngang qua phòng Ngọc, ko hiểu 2 người họ đang nói chuyện hay là "tâm sự" gì với nhau mà thấy bên trong có vẻ im lìm...

- "Cạch..." - Anh dậy r ấ à, còn thấy mệt trong người ko? - Ngọc đẩy cửa bước vào, trên tay là 1 cặp l ồng phở bốc khói thơm nghi ngút.

- Đỡ nhi ầu r ấ, cô mua phở à?

- Ủ, cứ ng ấ yên đây đi đễ tôi làm cho anh.

- Cô ăn đi, tôi vừa ra ngoài ăn r ấ.

- Sao cơ??? Anh đi lúc nào mà tôi ko biết vậy? Sao ko rủ tôi đi cùng, hừ!!! - Ngọc nhăn mặt.

- À... ừ... Tại... lúc ấy đói quá nên tôi quên ko rủ, h ề - tôi tránh nói đến việc mình biết Ngọc và Trường ở trong phòng.

- Vừa về xong à? Hừ, tôi lại tưởng anh ngủ mê mệt nên cứ thế ko hỏi mà đi mua luôn. Mà sao... anh ko ngủ thêm đi, ngủ ít vậy lại mệt.

- Ko sao... thôi cô cứ ng ấ đây mà ăn, tôi tranh thủ làm nốt việc đây... Ở... - tôi vừa định gõ phím thì Ngọc đã nhanh tay gập màn hình lap lại.

- Tắt đi, lúc khác làm ko đc hay sao mà phải làm vào lúc này!!!

- Hajzzzz... thì lúc khác làm, mai thứ 2 r ồi, tôi mà ko làm kịp thì cũng chỉ khổ tôi thôi.

- Cứ làm như mình anh có việc ko bằng ấy, lúc nào cũng việc việc việc. Ko nghỉ đi chi ều lại mệt ko vào đc viện.

- ... Để xem thế nào đã... Chi ều nay... chắc là tôi ko vào đâu...

- Tại sao???

- Bạn tôi nó cũng ổn định r ồi, cũng nhi ều bạn bè ở trong đó nữa nên mai tôi vào thăm nó sau cũng đc. Hn phải ở nhà cố làm cho xong mấy việc, bù lại buổi đi chơi hq, h ề h ề

- Đ ồ h ầm h ấp, lúc thì bạn là nhất, giờ bạn tỉnh r ồi lại ko thềm vào thăm. Nhi ều lúc tôi chẳng hiểu nổi con người anh là thế nào nữa!!!

- Đủ hiểu là đc r ồi, hiểu sâu quá cô lại thấy phát chán thôi. - "Cô làm sao biết đc, tôi phải làm vậy đ ều là có nguyên do của nó cả!!!" - tôi nghĩ th ần r ồi cười nhẹ.

- H ừm, anh cứ như vậy bảo sao chẳng ma nào thềm yêu, đúng là chán ngắt. Ăn thêm nhé, để tôi lấy cho anh, phải ăn nhi ều thì mới mau khỏe.

- Chứ ko phải nhi ều quá sợ ăn ko hết à, h ề.

- Tùy anh nghĩ thế nào cũng đc, tôi chỉ muốn chia sẻ thôi, ăn hay ko???

- Ăn... Kia, cho h ắn vào cái bát to to kia cho tôi.

- Đây, ko phải xí ph ần, đ ồ tham ăn, hì hì. - Ngọc vừa san phở sang bát vừa cười, nụ cười rất vui. H ắn là chuyện sáng nay với Trường đã kết thúc trong tốt đẹp.

- Có vẻ vui nh ỏ?

- Lại ko vui, sắp đc ăn ai mà chẳng vậy, hì hì.

- À ko, hỏi vui là vui cái khác cơ, còn cô ham ăn thì tôi biết lâu rồi.

- Cái gì hả, bảo ai ham ăn, anh cứ liệu hồn đấy nhé. Đừng tưởng cậy ốm yếu mà cợt nhả với tôi. - Ngọc khua khua cái muôi múc canh về phía tôi.

- Đấy, đấy... Chẹp, bán hết cả ra nhà rồi... Hajzzz, ăn đc bát phở lại phải dọn nhà thì cũng lỗ vốn.

- Xùy, có mỗi vài vết bé con con thôi mà... Lát tôi lau là đc chứ gì. - Ngọc bĩu môi.

- Biết vậy là tốt, tập dần cho quen đi, là phụ nữ là phải biết nấu nướng và dọn dẹp.

- Có anh ở đây rồi tôi còn tập làm gì nữa.

- Học dần đi, rồi cũng đến lúc tôi ko ở gần cô nữa đâu...

- ... - Ngọc ko nói gì, lặng lẽ ngâm chiếc cặp lồng vào bồn rửa chén. Hơi khói bốc lên tản mát từ 2 tô phở đặt cạnh nhau, 1 to 1 nhỏ, dường như cũng nguội đi phần nào sau câu nói vừa rồi của tôi.

- Ăn thôi nhỉ... - tôi hỏi.

- Ăn thôi!!! - Ngọc trả lời và đó sẽ là tất cả những gì diễn ra suốt bữa ăn nếu như tôi ko chủ động gạ chuyện Ngọc để phá vỡ cái không khí im lặng khó hiểu đó.

- Hả sáng... a.Trường... có nói gì ko?

- Ko!!! - Ngọc vừa ăn vừa lắc đầu.

- ...

- Sao, anh hỏi có chuyện gì à?

- ... Thì thấy có vẻ ban căng thôi... 2 người... ko có vấn đề gì đấy chứ?

- Ko sao, ko vấn đề gì... a.Trường là người hiểu chuyện mà...
- Ừm, vậy tốt rồi.
- Sao lại tốt, tốt vì gì vậy? - Ngọc bỗng dừng ăn và hỏi tôi.
- Chuyện của cô và anh ấy, 2 người ko xảy ra chuyện gì... vì tôi... vậy là tốt rồi!!!
- Vậy anh nghĩ có thể xảy ra những chuyện gì? - Ngọc bắt đầu trò hỏi xoáy.
- Nói ra thì nhiều, nhưng chốt lại cũng chỉ là những chuyện nhạy cảm liên quan đến tình cảm giữa 2 người. Tôi nói vậy thôi, cô hiểu đc thì hiểu.
- Thế thì anh yên tâm...
- ...
- Nếu đúng như những gì anh đang nghĩ thì tôi biết phải làm gì để người mình thích tin tưởng mình.
- Ừm, cô làm đc vậy thì tốt và nên làm như vậy, yêu nhau ngoài tin tưởng lẫn nhau ra thì việc củng cố niềm tin cho nhau ko bao giờ là thừa.
- Nhưng mà đây là theo "đúng như những gì anh đang nghĩ" thôi, còn nếu anh nghĩ khác thì câu trả lời vừa rồi của tôi nó cũng mang nghĩa khác đấy!!! - Ngọc cười khẩy để lộ chiếc răng khểnh trắng xinh lấp ló bên môi.
- Chắc ko sai đc đâu, rõ ràng như thế còn gì, hầy.

Tôi trở lại với tô phở sắp nguội vì cuộc đối thoại vừa rồi. Lòng nao nao nhưng ko phải vì ngấy do ăn nhiều mà là vì 1 chút gì đó ngang vị sau khi nghe những lời Ngọc nói. Chút trầm lắng, chút... buồn buồn xâm chiếm lấy cõi lòng tôi, chỉ 1 khoảng nhỏ, rất nhỏ thôi nhưng nó lại là "điểm lạ" khiến tôi như rơi vào 1 hố sâu hút hẫng và rồi bời... - 1 cảm giác khó chịu ko hề lặn hẳn lại ủa về, gọi lại trong tôi ký ức về những đi ều đã từng muốn nhưng ko thể có đc trong tay...

Tối hôm đó...

- Tôi: có thật là nó muốn gặp tôi ko???

- Thảo trưởng: ko thật thì bọn tôi mất công đến đây nói với ông làm gì.

- Chán 2 thằng ông, giận đối nhau cả năm giờ xong giờ muốn gặp lại còn ngại vs ngừng. - bọn Phong, Hùng, Kiên đá xoáy tôi.

- Tôi: thì... đấy, bất đắc dĩ tôi mới phải làm cái trò mèo này để thằng Xuân có cớ mà mở lời với tôi. Chiều nay cũng phải gọi điện giải thích chán chê cho bọn ông, vs cái Trà đến gãy lưỡi còn gì. Mà gọi đ' lắm thế, đã nói ko đến r' ỉ mà tý tý lại ới, đ' hiểu ý nhau gì cả.

- Ý là kiểu anh hùng ra tay nghĩa hiệp xong gài bẫy cho gái tơ tương tự để cướp trinh phòng, hê hê hê.

- Tôi: cái đệt mợ mấy thằng ông chứ, lâu r' ỉ chưa bị tôi cho ăn đòn nên chán sống hử.

- Thảo trưởng: hahaha, bọn tôi có nói sai đéck đâu, cứ lắm chuyện cò quay làm đếu gì. Mai qua gặp nó đi r' ỉ mấy ae mình làm bữa nhậu lẻ. Chờ Xuân chóa xuất viện r' ỉ làm bữa chính liên hoan. Thôi giờ bọn tôi về đây, còn đống luận văn đang chờ nữa.

- Tôi: ờ, về mịe đi, mà cuối tháng 5 trình bày r' ỉ phải ko?

- Đệt, giờ còn hỏi, thế đến thầy sửa mấy lần r' ỉ?

- Tôi: 2 lần, nhưng mà toàn phần tiêu đề thôi nên cũng ko lo lắm.

- Thảo trưởng: thế thì cũng bình thường, mà kỳ vừa r' ỉ có "bôi trơn" gì ko mà ông "vét" điếm ghê vậy. Xít xoát vừa đủ loại khá.

- Tôi: mịe, khinh nhau thế, tôi thuê người học hộ nhưng vẫn ghi âm để mà. Với lại cũng may mấy môn chuyên ngành cuối cùng nên các thầy cũng

dễ, chưa kể 2 năm đầu điểm của tôi cũng khá sẵn r ãi.

- Ờ, thế thôi tập trung làm tốt cái luận văn đi. Giờ bọn tôi về đây, tối còn đi "quầy" ghẹ, h ề h ề

- Tôi: heyy, thằng nào vừa mở m ồm là vội về làm luận văn đấy nhỉ, hê hê. Thôi về thì về đi, để tôi xuống mở cửa cho.

...

- "Ring... Ring... " - đt reo khi tôi đang xử lý dở 1 đống văn bản... -
"Choa' calling... "

Lòng tôi bỗng chốc nóng bừng khi nhìn vào màn hình đt, cái tên danh bạ đã lâu lắm r ãi ko còn hiện hữu trên lịch sử nhật ký cuộc gọi của tôi nữa. Vậy mới thấy thời gian trôi qua nhanh biết chừng nào, để đến bây giờ chỉ 1 dòng chữ điện tử nhỏ nhoi in vào trong mắt cũng đủ làm tôi thoáng thốt nhận ra tôi và Xuân từ rất lâu r ãi đã ko còn gọi điện và nt cho nhau... Hít 1 hơi thở dài, đầu óc tôi trầm lặng dần theo từng nhịp c ần trịch của cảm xúc.

- Xuân à!!! - giọng tôi vẫn bình tĩnh như thường ngày.

- ... Ừm... tao đây... - Xuân lên tiếng, có chút gì đó ngập ngừng.

- Mày dậy đc r ãi à, thấy khá hơn chưa?

- Tao đỡ nhiều r ãi...

- ...

- ... Hajzzz... Đêm qua mày cũng vì tao mà lao lực phải ko...

- Tao thì có bao giờ lao lực đc đâu, mày chẳng phải từng gọi tao là "động cơ vĩnh cửu" chạy cò lông công h ồ "đi" bàn ở bar còn gì, hây.

- Hajzzz... mày vẫn còn tin những gì tao nói à!!!

- Tin chứ, chừng nào mày còn chưa thay đổi thì tao còn tin những gì mày nói.

- ... Hajzzz...

- Sao mà thờ dài?

- ... Vậy mà có lúc tao lại ko làm đc giống như là mày đối với tao...

- ... Mày công nhận đi ầu đó?

- ... Ừm...

- Nghĩa là bây giờ mày vẫn còn tin tao?

- Tin mày nên tao mới công nhận đi ầu tao vừa nói mà... Hajzzz... xin lỗi mày nhé...

- Thực ra tao cũng ko cần mày phải xl tao đâu, cơ mà mày đã chót nói ra m ồm r ồi thì thiệt mày thôi, hê hê hê.

- Mịe mày, "thòng" tao à, hê hê.

- Xa anh lâu mà thấy chú có vẻ thông minh lên nhi ều r ồi đấy.

- Thông cái @ ss, mai mà ko qua đây tao gọi bọn Thảo trưởng đến thông chết mày luôn.

- Đều phải dọa, chúng nó vừa xách @ ss từ nhà tao v ề r ồi, hê hê.

- Chắc đến đưa tin v ề tao phải ko?

- Đến thông @ ss thôi, tin tức đ' gì.

- Đeck mày, ăn nói bản thủ thế.

- Có thể thì tao mới chơi đc với mày chứ!!! - HAHAHA .

Cả tôi và Xuân cùng cười khà khà trong đt, cảm xúc lúc này có lẽ chẳng cần phải nói nhiều để lột tả nó nữa. Có thể tưởng tượng như 1 khối ung nhọt mừng mủ, sưng đẫy như quả cà muối. Nhưng chỉ cần động tác chích mủ, rút ngòi, chịu đựng sự đau đớn là ta đã có thể rút bỏ và tổng khử mọi vi khuẩn, cặn bã ra khỏi cơ thể. Sau cơn đau buốt, ngứa ngáy, khó chịu là sự thoải mái, nhẹ nhõm và sung sướng. Đó cũng chính là tâm trạng của tôi lúc này, có thể sẽ còn nhiều thứ 2 thằng cần nói, muốn nói với nhau để giải thích và đả thông cho nhau sau những hiểu lầm từ biến cố đã xảy ra. Nhưng quan trọng hơn là lúc này 2 chúng tôi đã có thể cùng nhìn về 1 hướng để tái tạo lập lòng tin. Sức mạnh âm ỉ của tình bạn giữa 2 thằng vẫn còn tồn tại, nó vẫn âm ỉ giữ nóng từng ngày từng giờ, kiên nhẫn chờ đợi đến thời điểm thích hợp để bùng phát trở lại. Giống như cảm xúc lúc này của 2 thằng chúng tôi vậy.

- Oh Sh*t, bà y tá quay lại rồi, để lát nữa tao gọi lại nhé.
- Thôi mày cứ nghỉ ngơi đi, chiều mai làm về rồi tao qua.
- Ờ, vậy thôi, làm về nhớ qua nhé. Ông bà già tao lâu nay vẫn nhắc mày suốt đấy.
- Rồi, chim cú đi, tao cũng đi ăn bây giờ đây.
- Ờ, biến.

Hajzzz... vậy là mối bận tâm lớn nhất hiện tại của tôi cuối cùng cũng được giải quyết theo cách mà tôi ko bao giờ có thể nghĩ tới. Mặc dù trái với lòng mình nhưng tôi vẫn phải thừa nhận nếu ko có sự việc hiểm nghèo lần này của Xuân thì chúng tôi sẽ còn khó khăn và chật vật hơn trong việc tha thứ và giải tỏa hiểu lầm cho nhau...

- "Dù bị thương nhưng nó cũng khỏe lại rồi, 2 đứa lại còn làm hòa được với nhau... Not bad!!!" - tôi tự thấy đều giả với suy nghĩ của chính mình nhưng cái suy nghĩ ấy cứ tự động tuôn trào ko ngừng cùng với dòng cảm xúc vui mừng và nhẹ nhõm nên bản thân tôi cũng đành buông thả, thả kệ cho nó tự do bay bổng, chơi với trong cơn thác dãi của niềm vui và sự thanh thản...

Chiều tối hôm sau vừa tan sở là tôi lượn đi mua hoa quả và ít trứng chim cút - món khoái khẩu của Xuân - để mang đến viện cho nó. Chưa đến giờ thăm thân nên tôi tranh thủ ng ửi hỏi han qua bố Xuân về tình hình vết thương và khả năng phục hồi. Đc 1 lúc thì Ly lò dò đến, "con bé này hẳn là "xong" với thằng Xuân rồi!!!" - tôi hứng chí nghĩ thầm trong đầu như vậy. 2 ae nói chuyện duyên thuyên với nhau giết thời gian, tôi biết mười mười chuyện của cái Ly với thằng Xuân nhưng ko nói ra miệng mà chỉ thỉnh thoảng đá đưa vài câu bông đùa cho con bé phải đỏ mặt, sau thành tức giận rồi đâm cẩu. Đúng lúc 2 ae đang mải chí chóc thì Hằng đến... cùng với Huy.

- "Cái đêck, thế đ' nào bây giờ!!!" - tôi ngán ngẩm trong lòng, đang thầm trách Hằng lơ đễnh ko thèm gọi báo trc 1 câu thì đã thấy Hằng đơn đả chào bố Xuân rồi quay sang tôi với cái Ly cười rộn ràng như thể ko có vấn đề gì giữa "2 ny cũ" vậy.

- Hằng: hi, làm sao mà cứ trợn mắt nhìn mình vậy, mình giải thích hết rồi. - Hằng cười vui vẻ, đoạn nháy mắt và nói nhỏ với tôi.

- Tôi: ơ... à vậy à. Ừm. Em chào anh!!! - tôi hiểu ngay ý Hằng nên chủ động mỉm cười chào Gia Huy, mặc dù trong lòng ko mấy tán thành với quyết định tiết lộ hơi vôi vàng của Hằng. Ko rõ tôi nghĩ vậy có đúng hay ko, có thể 1 phần nào đó là do ấn tượng ko mấy tin tưởng của tôi đối với G.Huy sau những lần tiếp xúc.

- G.Huy: Chào cậu!!! - G.Huy mỉm cười chào tôi.

Tôi giới thiệu sơ qua Hằng và GH với bố Xuân và Ly, mọi người hỏi thăm, nói chuyện với nhau đc 1 lúc thì Ly theo bố Xuân vào phòng bác sĩ để nghe kết quả. Ngoài sảnh hành lang lúc này chỉ còn lại tôi, Hằng và GH.

- Hằng: đêm hôm kia lúc Tuấn nt là mình đang ở SG ăn đám cưới họ hàng nên ko về ngay đc.

- Tôi: mình biết rồi, Hằng có rep lại mà.

- Hằng: ừ, vậy vẫn chưa biết ai đâm và nguyên nhân là vì sao à?

- Tôi: ừm, cái này giờ cũng chẳng ai nói đc gì cả. Có khi còn là đâm nhầm nữa cũng nên.

- Hằng: ừ, sợ thật, giờ ra đường mà cứ như ra chiến trường vậy. Hết tai nạn lại đến đâm chém, cướp giết.

- Tôi: có ny bảo vệ thì còn lo gì nữa, FA như mình mới phải sợ chứ!!! - tôi cười hướng ánh mắt sang GH.

- Hằng: hì, là do Tuấn kén quá thôi.

- GH: nhân đây anh cũng phải cảm ơn cậu, chuyện của cậu với Hằng, Hằng đã kể cho anh nghe r ồi. Thật sự là ko ngờ đấy, h ồi ấy cũng làm anh cũng tin là thật luôn.

- Tôi: có gì mà phải cảm ơn đâu anh, thực ra cái này ban đầu xuất phát từ ý tưởng của em. Là bạn Hằng, cũng biết về chuyện của anh nên lúc đó em chỉ nghĩ cho bạn mình thôi, hơn nữa cũng thấy anh h ồi đó... hơi tệ. Nên hôm Hằng nhận thiệp mời cưới của anh, em mới nghĩ ra cái trò này để đáp lại. Hì hì, chuyện có vậy thôi anh ạ.

- Hằng: ơ...

- GH: thì ra là vậy à!!! - GH quay sang nhìn Hằng mỉm cười, hẳn là câu chuyện tôi vừa kể trái ngược hoàn toàn với những gì Hằng đã kể cho GH.

- Tôi: hajzzz... đã nói với Hằng r ồi mà, có sao nói vậy... Chắc Hằng lại giữ sỹ diện cho tở chứ gì... Hằng nó kể thế nào với anh vậy ạ? - tôi tỉnh bơ hết nói Hằng lại quay sang hỏi GH.

- GH: à, cũng ko có gì nhi ều, nội dung cũng tương tự như cậu vừa kể thôi.

- Tôi: chắc lại nhận hết phần thiệt về mình r ồi phải ko? - tôi lại quay sang hỏi Hằng. Về mặt lẫn giọng điệu tự nhiên và từ tốn nhất có thể để GH

tin rằng toàn bộ kế hoạch này từ đầu đến cuối đều là chủ ý của tôi chứ ko liên quan tới Hằng.

- GH: bảo tại sao, hôm gặp anh ở đám cưới và hôm sn Hằng trông cậu lạnh lùng và ngầu "dữ" thật!!! - GH cười cười giơ ngón cái lên tán thán, tay này nói chuyện quả là có nét thú vị.

- Tôi: đã diễn thì phải cố diễn sao cho thật chứ!!! Căn bản cũng vì cảm xúc thật nên nhập tâm thôi ạ.

- GH: tức là h ồi đấy do chuyện của Hằng làm cậu cũng ghét anh lắm phải ko? - GH cười vui vẻ và đi thẳng vào vấn đề

- Tôi: dùng từ ghét thì hơi nặng nề, chỉ là có đôi chút ko hài lòng thôi ạ. Còn giờ anh và Hằng đã quay lại với nhau, em nghĩ đây cũng là quyết định khó khăn của anh nên phải đối với Hằng thế nào thì anh mới làm như vậy.

- GH: Hằng thấy ko, bằng tuổi em mà Tuấn chín chắn vậy đấy. - GH nói với Hằng.

- Hằng: thì em vẫn nói về Tuấn như vậy với anh mà. Tuấn còn vừa mới đc nhận vào cty XX đấy.

- GH: XX? À... ừ.

- Hằng: hình như đây là cty con của cty X, có hợp tác với bố anh có phải ko?

- GH: ừ, đúng r ồi. Tuấn làm ở đấy chắc là biết cty Y chứ?

- Tôi: em cũng biết sơ sơ thôi anh ạ.

- GH: ừ, cậu làm ở XX nên chắc ít gặp, chứ làm bên tổng X thì thường xuyên tiếp xúc với các đối tác hơn, trong đó có cty Y bên anh.

- Đến giờ thăm r ồi đấy, các cháu vào đi.

Đúng lúc đó thì bố Xuân và Ly quay lại, cùng chúng tôi vào phòng thăm Xuân. Phòng bệnh ko rộng nên việc thăm nom cũng ko đc thoải mái cho lắm. Hằng và GH ng ồi nói chuyện đc 1 lúc thì xin phép về để tạo không gian cho Xuân. Bố mẹ Xuân và Ly tranh thủ ra ngoài ăn tối và mua đồ ăn cho Xuân nên trong phòng lúc này chỉ còn lại 2 thằng chúng tôi.

- Đó, tất cả những gì trưa hôm ấy là như vậy đấy... Hajzzz... Cũng biết là mà thực sự ko muốn nghe đâu nhưng tao vẫn phải kể, có sao thì tao nói vậy thôi, chẳng cần phải thề thốt làm gì. - tôi kể lại cho Xuân nghe những gì đã xảy ra giữa tôi và con Trinh vào buổi trưa hôm xảy ra biến cố cách đây gần 2 năm.

- Ừm, giờ nói gì thì mọi chuyện cũng đã vậy rồi, tao biết là lúc đó vì nóng giận nên tao đã hờ dờ. Nhưng cũng trách mà 1 phần vì sao sau đó ko quay lại giải thích khi tao đã ngoài ngoai.

- Tao biết làm sao đc mà ngoài ngoai lúc nào, hồi ấy bao nhiêu đứa khuyên ra khuyên vào mà mà có chịu nghe đâu.

- Căn bản là tao muốn nghe từ chính miệng mà nói.

- Hajzzz... tao thì nghĩ chung quy cũng chỉ vì cái tôi và tự trọng của mỗi thằng nên cuối cùng mới thành ra thế này.

- ...

- Mà cũng đừng nghĩ nhiều nữa, tích cực hơn thì cứ coi nó là 1 bài học cho mình về tình bạn, lòng tin và sự nhẫn nại đi.

- Tao thấy áy náy vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến mà trong con mắt của bọn lớp mình. Giờ sắp tan đàn xẻ nghé hết rồi, còn gặp nhau đầy đủ chắc đc mỗi hôm tốt nghiệp nên tao định làm 1 bài công khai về chuyện của tao với mà trên face.

- Đ' phải làm làm gì cho mất công đâu, cũng nhờ sau chuyện lần đó tao mới biết đứa nào nên chơi, đứa nào ko. Cái tiếng ấy có là gì đâu, mà thấy đấy, chúng nó xì xào đc có 1 kỳ năm 3 chữ mấy. Giờ ra trường có khi còn

chẳng thêm đề ý tao là thằng nào ấy chứ, lo gì nói xấu với chim lợn này nọ.

- Nhưng mà tao vẫn thấy áy náy...

- Áy náy à, áy náy thì giờ nghe tao hỏi đây... Mà chết vì cò bạc, bóng bánh bao nhiêu r ồi???

- Chết cái đ' gì mà chết, mà linh tinh.

- Đệck mà, hn tao đến đây r ồi còn định vòng vo xe đồ à!!!

- Thì tao cũng nói thật mà, tao có chơi nhưng mà có chết đ' đâu.

- Tao vẫn còn tin mà đấy, biết đi ều thì nói thật ra. Có "to" quá thì còn biết mà bàn với nhau.

- Mịe mà tin tao mà còn hỏi vậy à!!! - Xuân nổi khùng.

- Thế chốt lại hiện tại mà (-) hay (+)???

- Chả lố mà cũng chả lãi...

- Ờ, cò bạc mà ko lố thì mà là của hiếm à!!!

- Tao nói luôn mà nghe nhé, tin hay ko tùy mà. Sự thực là cách đây vài tháng tao có thua thật. Nhưng là thua trong số tiền mà tao thắng!!!

- Bao nhiêu?

- Gần 200 quả...

- Mà ăn ở sới nào mà nhiều vậy?

- Sới "cô thương", ko hiểu sao lúc mới đánh đồ kinh luôn mà ạ. Mà tao ko "ng ồi quạt" ko đâu, tao còn chơi cả "bóng", lô đề thì đánh lẻ thôi vậy mà ko hiểu sao ăn liên tục.

- Bọn bạn con Trinh nó rủ mày phải ko?
- Cũng chẳng phải, đợt ấy 1 phần cũng vì chuyện của mày nên tao mới bập vào thôi. Chứ bình thường thì đũa nào dụ đc tao.
- Rồi sau thế nào?
- Thì theo thế thời cờ bạc thôi, thịnh cực thịnh, xuống thì như chó bị lòng thọt. Mấy tháng sau tao ăn phải dây đen thua liên tục.
- Thằng Hải kể là mày vẫn còn xe còn lap mà?
- Cần cựa cả đấy, đợt đó ông bà già hay lên thăm nên tao cũng chả dám cầm.
- Thế là đi vay ngoài?
- Thì còn nc nào khác đâu, tao biết chắc vay mượn thế này kỳ người quen nên tao tránh hội a.Mạnh, a.Dũng.
- Vay chơi xong lại thua tiếp ?
- Thì thua nên mới bay sạch 200 củ cả gốc lẫn vay chứ.
- Thế giờ thì thế nào?
- Tao trả sạch rồi.
- Ai đỡ cho mày?
- Cái Ly...
- Cái gì, nó cho mày tiền á???
- Ko phải... nhưng mà cũng gần như thế... Từ sau hôm nó với bọn mày đưa tao từ bar về nhà ấy. Sau đó tao có hẹn nó cafe để cảm ơn, 2 đũa biết nhau lâu rồi nhưng đấy là lần đầu tiên gặp riêng nhau nên mới phát hiện ra

là nói chuyện hợp gu. Hôm đó tao sắp khánh cmn kiệt r ồi, vét túi còn đúng 2 củ 8 thế là dốc cả vào làm con đ ề năm sinh của cái Ly.

- Thế là trúng?

- Thì chẳng trúng, gỡ đc r ồi là tao trả nợ luôn. Vui quá lại rủ cái Ly đi chơi, lý do hơi chuối nhưng 2 đ ứa cứ từ đây từ từ thích nhau thôi. Mà đợt ấy nó đang bu Ồn thằng ny cũ nữa nên tao đến đúng thời điểm.

- Ồ, chắc là mệnh nó phù cho mày đấy!!!

- Mà Tuấn này, cái này tao chỉ kể cho mỗi mày biết thôi đấy nhé. Hq a.Mạnh, a.Dũng đến hỏi nhưng tao cũng ko nói.

- Có chuyện gì nghiêm trọng à?

- Tao đoán ra phần nào đ ứa đ ắm tao r ồi...

- Đ ứa nào???

- ... Ny cũ cái Ly...

- Chắc ko???

- Đoán thôi, vì trc hôm bị đ ắm 2 ngày thì tao nhận đc tn đe dọa từ nó.

- Cái Ly nó chia tay dứt khoát r ồi mới nhận lời yêu mày phải ko?

- Ừ, thì chính tao bắt nó phải dứt khoát mà, nhưng thằng kia nó cứ lằng nhằng. Biết cái Ly có tao r ồi nên nó điên tình.

- Thế thì chắc là nó thuê người r ồi, vì cái Ly có nhận ra đâu.

- Tao cũng nghĩ vậy vì nghe Ly kể thì nhà thằng này cũng cơ cấu phết. Nhà nó buôn thuốc tây nên có ti ền và qh rộng. Tao nghĩ chắc nó cũng chỉ muốn đ ắm dần mặt thôi, chứ đ ắm thật thì giờ này tao nằm đất r ồi chứ ko còn đc nằm giường thế này nữa.

- Suýt chết còn gì nữa, mà giờ thì mày định tính với nó thế nào?

- Theo mày thì có nên "úp" lại nó ko, tao cũng cay lắm nhưng mà phải làm khéo để cái Ly nó ko biết. Ko nó lại giận.

- Cứ từ từ, bình tĩnh, giờ mày cứ chờ xem nó có ý kiến gì tiếp với mày hay ko. Tiếp tục đe dọa thì cho nó ăn đòn luôn, còn nếu chưa thấy gì thì mày cứ để im cho vụ này chìm xuống đi. 2 tháng sau quay lại tính với nó sau. Nhưng nói thì nói vậy thôi, cái khó nhất là ko biết có chính xác là nó hay ko để ra tay.

- Ko nó thì chẳng còn ai vào đây cả.

- Bọn cò bạc, con Trinh... Đợt chia tay mày chẳng bạt tay nó còn gì.

- Ko có, ko liên quan gì đến bọn đấy đâu.

- Thôi đừng có nghĩ gì nhiều nữa, trước mắt cứ chờ hồi phục đã thì mọi chuyện mới tính đc.

Ngồi với Xuân đến khi bố mẹ nó và Ly quay lại thì tôi cũng xin phép ra về. Buổi thăm nom hn đã đủ để tôi và Xuân nối lại tình bạn và quan hệ trước đây giữa 2 đứa.

- Chà chà, tối nay cô tự tay nấu nướng thay tôi thật đấy à? - tôi tò mò nhìn vào nồi bánh đa cua đã đc Ngọc chuẩn bị sẵn trên bàn.

- Ko thật thì dối chắc... Sao nào, anh thấy mùi vị thế nào???

- Đc đấy... có thật là cô làm ko vậy?

- Anh hỏi vậy mà ko sợ tôi tự ái à!!! - Ngọc nhăn mặt nhìn tôi.

- Hỏi cho có lệ thôi... Chẹp... thêm chút chua chua, cay cay nữa là vừa, bảo sao lúc nãy hí hửng, biết tôi đi đường ko nghe máy r ồi mà cứ í ới gọi... Chẹp... đấy tôi đã bảo r ồi mà, cô cứ tập dần đi là làm đc hết.

- Làm cho quen để anh rảnh nợ phải ko!!!

- Hả? Rảnh nợ cái gì???

- Thì hq anh chẳng bảo cũng đến lúc ko ở gần tôi nữa còn gì.

- Thì sự thật nó đúng như vậy, 1 năm, 2 năm, thậm chí có khi chỉ nửa năm, vài tháng nữa thôi biết đâu cô và tôi ko ở gần nhau nữa thì sao. Vậy tôi mới khuyên cô học d`ân nữ công gia chánh đi cho quen. Phụ nữ sau này lấy chồng ko cần quá giỏi nhưng cũng phải biết cái khoản đấy.

- Hừ, hn sao nói nhiều thế. Ăn đi này. - Ngọc múc 1 tô đ`ây đặt trước mặt tôi, nói gì thì nói hn cô nàng thực sự đã cố gắng rất nhiều.

...

- Ấy, ai lại gọt thế, cô phải gọt thế này chứ... - tôi hướng dẫn Ngọc gọt quả cóc để chấm muối ăn nhưng tay chân cô nàng đung vào mấy thứ này cứ cứng đơ ra. Khác hẳn khi cầm máy ảnh hay khi cầu véo tôi.

- ... Phải để từ từ chứ, quả này tôi chưa gọt bao giờ, làm sao đã quen ngay đc...

- Nhìn tôi gọt thế nào mà lại gọt thế hả... Đây, cứ cầm lấy con dao đi, tôi hướng dẫn...

- Ơ... này... ai cho anh cầm tay tôi đấy hả!!! - Ngọc trợn mắt lờm lờm khi 2 tay tôi cầm lấy tay cô nàng.

- Để yên, dốt thì phải dạy chứ sao... Ng`õ im, dao nó cứa vào tay bây giờ!!! - tôi hát hàm áp chế Ngọc, trong lòng cũng th`ầm thấy mình hơi đều vì cái ý đ`ồtrêu người Ngọc vừa lóe lên trong đầu

- ... Đấy, phải làm như vậy, để góc lưỡi dao tiếp xúc với vỏ sao cho sát vừa phải rồi cứ thế khứa sâu nó xuống, bậy lên... Đó, đưa lưỡi dao đi từ từ thôi...

- Này... anh tránh ra, làm gì mà cứ như ôm sát tôi vậy hả!!! - Ngọc khó chịu trước "ý đồ" của tôi.

- Thì phải "sát" thế mới dạy đc đầu đất như cô chứ... Hự!!! - tôi cố nghiêm túc nhưng giọng nói đã pha chút tức cười.

- ... Hừ, nãy giờ anh đang lợi dụng tôi phải ko??? - Ngọc bắt đầu nghi ngờ.

- Tập trung vào gọt cho xong đi, mới đc có 2 quả thôi, còn 1 quả nữa đang chờ đấy...

- Hừ, tránh ra, miệng anh hôi quá, toàn mùi hành... - Ngọc giăng tay r ỡi đẩy tôi ra, nét mặt tỏ vẻ khó chịu.

- Ấy, gọt nốt đi, dứt tay giờ, hehehe

- Có gì thích chí mà cười như ma làm vậy?

- Người cô thơm quá, "ôm" nãy giờ làm tôi đ ỡ phải tắm... Hahaha - tôi đóng "chốt".

- Biết ngay mà... Hừ, đ ỡ xấu xa kia... - Ngọc hét lớn r ỡi huých mạnh lưng vào người tôi khiến cả 2 cùng mất thăng bằng ngã nhào ra sàn. Con dao gọt hoa quả vẫn còn nằm trong tay của Ngọc...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 64

- Aiiii... - lưỡi dao sắc lẹm cứa vào gan bàn tay tôi 1 vết dài, máu tứa ra từ từ, ko xối xả nhưng chảy thành dòng liên tục ko ngừng.

- Ôi... anh... tôi xin lỗi... Giờ... phải c ần máu đã... - Ngọc hốt hoảng, lắp bắp nói trong bối rối, đoạn chạy vội vào wc lấy khăn mặt, khăn tắm để thấm máu cho tôi.

- Ngăn tủ bếp trên cùng có hộp thuốc đây... Lấy tôi ít bông.

- Đây rồi, anh đưa tay đây để tôi thấm... Hix - Ngọc nhăn nhó tỏ vẻ ân hận khi nhìn vào chiếc khăn mặt trắng tinh nay đã đỏ thẫm vì nhuộm đầy máu của tôi. Máu vẫn nhỏ thành từng giọt to r ỉ ra khắp sàn nhà.

- Trời ơi, bông ít thế này sao c ần đc... Để tôi về nhà mang ít khăn sang nhé... - Ngọc lo lắng thực sự.

- Ko c ần... Chỗ rau sống ban nãy còn thừa ít tí tía tô nào ko?

- Để tôi xem... còn, vẫn còn nhiều... Mà để làm gì vậy? - Ngọc c ần r ỏ rau sống ban nãy ra chỗ tôi.

- ... - tôi ko nói gì lảng lạng nhai nát vài nắm tía tô to r ỏ đắp lên vết thương. Máu đỏ chảy thấm vào vùng tía tô đen tím hiện lên lòng bàn tay tôi những vết ố loang lổ.

- ... Cái này... c ần đc máu à... Vậy để tôi giúp anh...

Ngọc ko chờ tôi phản ứng, mau mắn nhai tất cả số tía tô còn lại rồi đắp vào lòng bàn tay tôi. Cái miệng xinh xắn nhai vội vàng làm vài lá tía tô nát như rơi rớt dính lại trên môi. Ko hiểu làm sao nhưng tôi bỗng có cảm giác những nắm tía tô đắp trong lòng bàn tay mình như cũng mang theo hình dáng và hơi thở từ đôi môi của Ngọc vậy. Trong phút chốc tôi bỗng muốn đưa tay chạm vào đôi môi ấy để chiêm nghiệm những cảm nhận vừa rồi của mình là đúng...

- ... Ơ... Sao vậy???

- Ngồi yên...

Khẽ vuốt vài thứ còn sót lại trên miệng Ngọc... Khoảnh khắc Ngọc ngược lên hỏi tôi cũng là khoảnh khắc 4 mắt giao thoa nhau trong 1 vùng không gian im lặng và lắng đọng. Tôi như bị 1 lực hút vô hình hút lấy, nhìn rõ bản thân mình như thu nhỏ lại tới mức đắm chìm vào 2 nơi chốn trong veo ấy... Đây là lần thứ 2 tôi có cảm giác 2 "hồ thu" đối diện đã nắm giữ trọn vẹn tâm hồn mình... Khoảnh khắc này có lẽ sẽ còn tồn tại lâu hơn nữa nếu tôi ko nhận ra những gợn sóng lăn tăn đầy mơ hồ và ngỡ ngàng ấy, đang sóng sánh lắng đọng như để dấu đi những con sóng chìm dưới lòng 2 "hồ thu" đó...

- Hết rồi đấy... - tôi thu tay mình lại, ánh mắt cố làm ra vẻ cười cợt nhằm "giải vây" cho tình huống vừa rồi.

- Ừm... Này, anh nhìn tôi kiểu gì vậy???

- Ngọc tất nhiên cũng nhận ra vẻ "nguy hiểm" trong ánh mắt của tôi.

- Răng... dính rau kia...

- Hả... cái gì...???

- Ngọc bối rối, lời đã nói ra đến nửa miệng chợt mím lại như sợ người đối diện nhìn thấy "vết tích" nơi "bộ nhá" của mình.

- Đưa tôi khẩu cho... - tôi cười mỉm, đưa ngón tay út làm điệu bộ "móc cua".

- Ko...!!! - Ngọc nói to, rồi chạy 1 mạch vào wc.

- Có thấy gì đâu!!! - cô nàng nói vọng ra sau vài giây ngấm nghĩa.

- Ừ, thì có thấy gì đâu!!! - tôi tỉnh bơ.

- Thế sao anh vừa bảo là dính... Hừ, cái đờtoen hoèn kia!!! - Ngọc hậm hực sau khi chứng kiến nét cười "đều giả" của tôi.

- Quan tâm anh như thế, để anh đùa giỡn tôi thế này đây!!! - Ngọc bực tức, trong giọng nói có pha chút gì đó ấm ức.

- Hầy, xin lỗi, xin lỗi, tôi ko có ý gì đâu, chỉ muốn làm chút gì đó cho vui thôi.

- Anh thấy trên người vừa mới lo cho anh là vui, là hay ho lắm à. Tùy từng cái đùa thôi chứ!!! - Ngọc đc thể làm "già".

- Đc r ồi, tôi xin lỗi cô đc chưa. Đã bảo là ko có ý gì r ồi, tôi chỉ muốn đùa chút cho cô bớt lo lắng thôi... Aiii... - 1 cơn chóng mặt vô duyên vô cớ cuốn lấy đầu óc tôi, 2 mắt căng ra r ồi lập tức nhú lại đ ầy nhúc nhối. Mọi thứ trước mặt bỗng trở nên nhạt nhòa, ko thể định hình rõ hình khối, phương vị. Tôi choáng váng ng ồi gục xuống dựa người vào thành giường.

- Hừm, anh lại định làm trò gì nữa vậy!!! - Ngọc vẫn nghĩ là tôi đang diễn trò.

- ... Hộc... hộc... Hajzzz... - tôi ko còn hứng thú đối đáp gì nữa. Mũi miệng nặng nhọc hít thở theo phương pháp tập luyện boxing, cố gắng thu nạp nhiều oxi nhất có thể nhằm giảm tải bớt áp lực cho đầu óc.

- ... Này... anh làm sao đấy???. Có sao ko vậy???. Này... này... - Ngọc lay người tôi, thái độ chuyển dần từ nghi hoặc sang lo lắng.

- ... Để tôi lên giường đã... Hajzzz... ... Chắc vừa r ồi mất máu tiếp nên não bị thiếu máu... Hajzzz...

- Anh thấy chóng mặt à???

- Ừm... thấy nặng trĩu như đeo chì vậy, váng đến tận óc...

- Vậy nằm yên đi, để tôi bóp đầu cho.

- Có phải trẻ con đâu mà bóp... thôi để yên tôi nằm đi... Hajzzz...

- ...

- ... Kìa, đã bảo để yên cho tôi nằm mà...

- Việc anh nằm thì cứ nằm, việc bóp tôi cứ bóp. - Ngọc "cứng".

- Hajzzz... tùy cô làm sao thì làm... Nhưng làm tôi nặng thêm thì đừng trách...

- Nói nhì ùi, bảo nằm yên mà nãy giờ mà cứ làu bàu... Hì, yên tâm đi, cái này là tôi học từ mẹ tôi đấy, dễ chịu lắm!!!

Ngọc véo nhẹ tai tôi rồi tiếp tục làm việc của mình, 10 ngón tay thon dài chà xát trên da đầu, nhẹ nhàng nắn bóp từ đỉnh đầu ra 2 bên thái dương, rồi xuống đến vùng mặt... Cảm giác lúc này đúng là rất dễ chịu, thậm chí còn có chút gì đó... kích thích, 1 sự kích thích khó hiểu khiến tôi lửng lơ giữa 2 thái cực nửa ko muốn nửa lại muốn tiếp tục duy trì cái cảm giác kích thích đó... 10 ngón tay của Ngọc vẫn nhẹ nhàng xoa đầu khắp vùng đầu của tôi... 2 ngón tay cái từ từ, chậm rãi vuốt dọc 1 đường nơi sống mũi xuống đến nhân trung... khe day qua miệng rồi kéo thẳng xuống cằm...

- ... Đc rồi, tôi đỡ rồi... ko cần làm nữa đâu... - tôi chầm chậm cố gắng ngẩng dậy cùng lúc với cái rùng mình vừa khẽ trong lòng...

- Sao vậy??? Mới đc có vài phút mà, đã xong đâu. Nằm xuống đi để tôi làm nốt!!!

- Ko cần nữa đâu, cảm ơn cô nhé, món xoa bóp của mẹ cô hiệu nghiệm phết đấy!!! - tôi tảng lờ.

- Thì đã nói là nó hiệu quả mà... Vậy nằm xuống đi để tôi bóp thêm chút nữa cho anh đỡ hẳn.

- Bóp vậy đủ rồi, bóp nữa tôi sợ đau lại đấy!!!

- Linh tinh, làm gì có chuyện đó!!!

- Ko thì tôi bảo cô dừng lại làm gì. Cái này chỉ cần bóp vừa đủ đến khi nào thấy đỡ là đc rồi. Xoa bóp nhiều vừa nóng mà có khi lại đau thêm. - tôi chống chế với chính những gì đang diễn ra lòng mình.

- Vậy anh nằm xuống nghỉ đi, ng ồi dậy ngay làm gì.

- ... - tôi vẫn ng ồi đó, im lặng ko nói gì.

- Bạn anh đỡ rồi vậy nằm viện khoảng bao lâu nữa?

- Chắc hết tuần này hoặc sang đầu tuần sau thì nó về

- Chi ều mai làm về anh có qua viện nữa ko?

- Chắc là có.

- Vậy mai về thì qua nhà nhé... Tôi cũng muốn đi thăm bạn anh.

- Vậy để tôi qua luôn tổng X cho tiện đường.

- Thôi... cứ về qua nhà đón tôi đi.

- H ầy, sợ a.Trường của cô nhìn thấy à!!! - lờ ra khỏi miệng mới thấy chẳng hiểu tại sao tôi lại nói như vậy với Ngọc.

- ... Ko... tại sao tôi phải sợ chứ... Mà sao tự dưng anh lại hỏi tôi như vậy??? - Ngọc nhìn tôi thăm dò.

- À, hỏi bình thường thôi mà... Cô muốn như vậy thì chi ều mai tôi sẽ về đón cô.

- Ừm...

- Hajzzz... - ng ồi nói chuyện đc vài câu thì cái đầu lại bắt đầu ong ong, tôi hít nhẹ 1 hơi rồi từ từ nằm lại xuống giường.

- Đầu vẫn còn đau à? Tôi bóp tiếp nhé...

- Ừ... nhưng chỉ cần bóp xung quanh đầu thôi, phần mặt trở xuống ko cần đâu.

- Đã bóp là phải bóp hết chứ!!!

- Giờ đụng chạm vào mặt tôi thấy khó chịu lắm. Cô chỉ cần bóp vùng đầu thôi là đủ rồi.

- Vậy nằm yên đi để tôi làm... - Ngọc lại tiếp tục những thao tác chà xát và nắn bóp trên đỉnh đầu tôi. Lần này tôi đã có kinh nghiệm để khỏi phải đắm chìm theo cái cảm giác kích thích để khởi phát bởi sự "mơn trớn" đến từ những ngón tay và cử chỉ nhẹ nhàng của Ngọc.

- À, mà thằng Xuân bạn tôi nó gửi lời cảm ơn cô đấy. - tôi gọi chuyện để nói cho bớt "căng thẳng".

- Khách sáo quá, tôi có làm gì đâu mà phải cảm ơn chứ.

- Cô an ủi, động viên ny nó trong lúc rối nhất mà.

- Ny??? Có phải con bé tên... Ly phải ko?

- Ừ, ny nó đấy.

- Hình như bọn anh chơi với nhau hết phải ko? Từ con bé My học võ cùng cho tới mấy người này nữa, hóa ra đầu là cùng hội với nhau cả à?

- Thì ngay từ đầu tôi đã nói cái My nó là em tôi rồi mà cô cứ ko tin. Giờ thì xác thực rồi nhé.

- Hứ, tôi chẳng tin cái kiểu tình cảm anh trai - em gái đó, mập mờ, vớ vẩn lắm. 1 là yêu, 2 là bạn, cứ nhập nhằng như vậy chẳng ra làm sao cả.

- Thì tôi cũng nghĩ như cô mà, khổ cái nó kém tuổi, cũng hay nhõng nhẽo nữa nên vô hình chung tạo cho tôi cảm giác như vậy. Mà quan trọng là

mình nghĩ thế nào thôi, chứ 1 khi đã có ý đồ thì kể cả làm bạn bè cũng vẫn nhập nhằng đc hết.

- Tôi nhớ là hồi trước anh và Xuân ở cùng nhau mà phải ko? Tại sao sau vụ đóng quán cafe thì lại...

- ... À... Ừm...

- Giữa 2 người xảy ra chuyện gì à???

- ... Thì... ừm... Chuyện là... - cứ như thế tôi kể lại toàn bộ biến cố giữa tôi và Xuân cho Ngọc nghe. Sự việc mặc dù đã xảy ra cách đây gần 2 năm nhưng lần nào nhắc lại cũng như 1 thước phim sống động đc tua đi tua lại trong trí nhớ của tôi.

...

- ... Đến hôm kia tôi và nó mới chính thức làm lành với nhau qua điện thoại... Chiều qua đến gặp nó lại thấy ổn như bạn bè lâu ngày ko gặp vậy, hầy. - tôi cười nhẹ.

- Đàn ông các anh đúng là... muôn đời chỉ chết vì gái!!! - Ngọc chép miệng kết luận.

- Nó thành đặc tính rồi, biết làm sao đc. Thực ra cũng ko hẳn chỉ vì đàn bà đâu, nó còn liên quan 1 phần đến sỹ diện và lòng tin nữa. Nhất là lòng tin, tôi và thằng Xuân xảy ra chuyện như vậy phần nhiều cũng là bởi lòng tin của nó bị lung lay, về phần tôi là do 1 chút tự trọng và sỹ diện hơi lớn...

- Sỹ diện luôn là điểm yếu cố hữu của con người mà!!!

- Giờ mọi chuyện đã qua rồi thì nói gì chẳng đc, bản thân nhiều người cũng nhận thức đc đi đâu đó nhưng có mấy ai đủ trải nghiệm, đủ bản lĩnh để bỏ qua cái sỹ diện vì người khác đâu. Tóm lại nó thuộc về cố chấp và tranh thua ai hơn ai rồi, bản chất cạnh tranh của con người xưa nay đấy.

- Hừ, anh lại bắt đầu luyện thuyên rồi đấy. - Ngọc bĩu môi.

- Hề, do cô làm tôi mất máu, đầu óc choáng váng nên mới khó kiểm soát ngôn từ đấy, hehe.

- Vậy sao nó ko làm anh bớt cái điệu cười dè cụ ấy đi nhỉ. Nghe rất là khó chịu nhé. - Ngọc nhăn mặt lườm tôi.

- Zai phải dè gái mới... Ấy ấy... ý tôi đang định nói là zai dè gái ghét ấy mà, hề hề - tôi "lái giọng" khi cảm thấy cái "mát rượi" đến từ bên tai phải.

- Ngoan, cũng biết sợ cơ đấy... Giận nhau gần 2 năm, vậy mà chỉ qua 1 cú đt là làm hòa... Kề cũng lạ nhỉ!!!

- Có gì đâu, thực ra nguyên nhân chính bắt đầu từ tai nạn lần này của nó, việc tôi truyền máu chỉ giúp mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn thôi. Tất nhiên sâu xa bên trong còn có nhiều vấn đề khác thuộc về tình cảm và suy nghĩ nữa. Cái chính đầu là vì con trai nên sự thẳng thắn, cởi mở để hiểu và bỏ qua cho nhau nó cũng dễ dàng hơn.

- Ừm, cũng đúng 1 phần, nếu 1 trong 2 hoặc cả 2 đầu là con gái thì mọi chuyện chưa chắc đã giải quyết đc như vậy đâu. Có thể cũng sẽ bỏ qua cho nhau như anh và bạn anh đã làm nhưng mà để triệt để thì... với con gái đi đầu này ko phải là dễ dàng.

- Phụ nữ vốn có tính chiếm hữu cao mà.

- Ai bảo anh vậy, nếu nói về tính sở hữu thì phải là đàn ông các anh đấy. - Ngọc phản bác.

- Cái này có nghiên cứu chứng minh hẳn hoi rồi nhé, hề, nhưng mà thôi, vấn đề này cũng ko có gì đáng bàn cả. Phái nào có tính sở hữu cao hơn cũng đc.

- Cứ bắt đầu đui lý là lại đánh trống lảng, hèn quá, hèn quá!!! - Ngọc nói diều, khích tướng tôi.

- Cô muốn nói tôi thế nào cũng đc, hề. Quan trọng nhất là cô vẫn đang nhiệt tình chăm sóc cho 1 thằng hèn như tôi, hề hề hề.

- Anh... hừm... - Ngọc bị chặn họng, điệu bộ như muốn lảng cái đầu của tôi đi lắm rồi nhưng vì đang trong "vai" của người tạo tội nên cô nàng chỉ đành cắn môi... véo tai tôi... Mà đến véo cũng chỉ hời hợt chứ ko dám dụng lực như lúc bình thường ^^, thành ra cô nàng véo mà lại như đang mát xa tai cho tôi vậy ^^

- Hì hì hì. - đi đâu này ko khỏi làm tôi mím môi cười mỉm.

- Cười cái gì hả đòtoen hoèn kia. Đừng có ý vào "thương tật" rồi lợi dụng này nọ, đến lúc tôi ko nhịn nữa thì có đừng trách!!!

- Rồi, rồi, tập trung vào bóp đầu cho tôi đi... AAAA... dễ chịu quá. - tôi nhắm mắt cười cợt làm bộ làm khoan khoái ra mặt, trong đầu thầm hình dung về mặt "Lao Ái" của mình lúc này.

- Đờtrơ trên!!! - Ngọc xỉ vả nhưng ngữ điệu có chút gì đó mềm mỏng hơn, dường như đã quen với những phút "mặt dày" của tôi nên cô nàng cũng ko lấy gì làm ức chế cho lắm.

- Hì... .. Đây, cô nhìn gì vậy??? - tôi hỏi khi thấy Ngọc có vẻ đang ngó lơ 1 đi đâu gì đó.

- Cái gạt tàn... anh hút nhiều quá...

- Quen rồi, có nó làm việc mới vào.

- Từ giờ hạn chế đi nhé, bỏ hẳn thì càng tốt, tôi thấy anh từ ngày đi làm đến giờ gầy đi đấy. Cứ thuốc lá với ăn nhậu như vậy ko béo gì đâu...

- ... - tôi lảng lảng nhìn Ngọc rồi nhắm mắt ko nói gì thêm... Để mặc cho 10 ngón tay thon dài và mềm mại đầu đặn xoa bóp nhẹ nhàng quanh khắp đỉnh đầu và vùng thái dương...

...

Gần 1h đêm nhưng tôi vẫn chưa thể chớp mắt... mặc dù cơn chóng mặt hồi tối đã chấm dứt từ lâu nhờ đôi tay của Ngọc... Tay trái theo phản xạ

lần sờ tìm bao thuốc, ngón tay xoay v ần loẹt xoẹt với bánh đà của chiếc bật lửa. Căn phòng ngập trong bóng tối phút chốc sáng lòa 1 khoảng trước mặt bởi ngọn lửa nhỏ vàng rực. Rít 1 hơi dứt quãng... như vô thức tôi lại đập điều thuốc mới nguyên vừa m ồi xong...

- "... anh hút nhi ều quá... từ giờ hạn chế đi nhé, bỏ hẳn thì càng tốt..."

Những lời Ngọc nói h ồi tối v ăng v ăng vọng lên trong đ ầu tôi. Từ khi nào tôi lại trở nên "nghe lời" như vậy? Từ khi nào tôi lại để tâm và trân trọng lời nói của 1 người con gái như thế? Tại sao những chuyện riêng về Xuân tôi lại có thể kể n ẽ, tâm sự như h ồi ban tối? Từ khi nào tôi lại chủ động mở lòng mình 1 cách dễ dàng như vậy. Tại sao lại xuất hiện cái cảm giác kích thích khiến cho tôi phải trốn tránh???... Những câu hỏi liên tục quần quanh vây lấy cái đ ầu của tôi, vốn dĩ vừa trải qua cơn choáng váng h ồi tối.

- "Người con gái đó còn ai khác nữa ngoài..." - tôi lắc lắc đ ầu, muốn gạt phăng đi cái ý nghĩ ấy, nhưng sự né tránh chỉ càng tố cáo những gì đang diễn ra trong tôi. Tôi ko thể phủ nhận sự thật rằng đang có 1 sự chuyển biến xảy ra trong lòng mình. Mất ngủ vì nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ ngợi thì những âm thanh, những hình ảnh về người con gái ấy càng khởi phát trong đ ầu tôi, tu ần tự hiện lên theo từng mảng ký ức về những tao ngộ, những kỷ niệm với nhau sau từng ấy năm gặp gỡ...

- "Thích 1 người là khi ta ko thể ngăn nổi nhớ về người ấy!!!" - lời thoại của 1 bộ phim từng xem như "mô kích", như đồ thêm từng dòng cảm xúc vào lòng tôi. Khiến lòng tôi ấm lại, nhộn nhạo, cuộn lên 1 chút gì đó của sự hưng phấn chỉ trực dâng trào...

- "Tít... tít..." - 1 tin nhắn rác từ bọn bán sim gửi đến... Kể cũng đúng lúc thật, nhắn lúc nào ko nhắn lại nhắn vào ban đêm, nhắn vào ngay lúc này...

- "Có thích thì cũng chỉ để trong lòng thôi, ko có chỗ cho mày đâu. Đừng có ảo tưởng đ ể r ồi phải nhận lấy sự thất vọng như đã từng nhận từ Trà!!!" - tôi cười khan bật lên thành tiếng, lòng nguội lạnh trở về với thực tại...

Chiều hôm sau theo đúng kế hoạch tôi đón Ngọc vào viện thăm Xuân cùng mình. Vừa vào đến nơi thì đã thấy top Thảo trưởng, Ly và My ngồi nói chuyện rôm rả với mẹ Xuân trong phòng. Tôi và Ngọc vào góp vui đc 20' thì cả bọn lục đục lần lượt rủ nhau ra về với lý do "tạo không gian cho thằng Xuân nó thở.". Nhìn cái Ly đưa mắt tình cảm với Xuân và ngoan ngoan chào tạm biệt bác gái mà tôi ko khỏi mím môi nhin cười, làm mặt bựa troll đều thằng Xuân. Đc 1 lúc thì mẹ Xuân cũng ra ngoài đi ăn và mua đồ cho Xuân nên trong phòng lúc này chỉ còn lại 3 người. Không gian cũng vì vậy mà bớt đi vài phần sôi nổi khi chỉ có tôi và Xuân tán phét với nhau là chủ yếu, với Ngọc vì đây mới chỉ là lần thứ 2 gặp mặt nói chuyện với Xuân nên vẫn có chút gì đó đi kèm đam và khách sáo. Với những người đã đi làm và quen với môi trường công sở thì việc tiếp cận chừng mực trong giao tiếp với 1 người lạ mang tính chất xã giao như vậy cũng là đi đều để hiểu. Thỉnh thoảng có đá đưa thêm để góp vui chứ phần lớn vẫn là tôi chủ động "gài" Ngọc vào câu chuyện chung thông qua những kỷ niệm của tôi với Xuân hay là với chính Ngọc. Tất nhiên, thằng Xuân cũng ko để gì từ bỏ cơ hội này để bới móc, nói xấu tôi nhằm trả đũa thái độ troll đều mà tôi đã làm với nó ban nãy .

- Ô... mọi người đã tụ họp đông đủ ở đây rồi à!!! - cuộc nói chuyện đang dần lên đến hồi "dữ dội" của màn đáp gạch qua lại giữa tôi và Xuân thì Trà đến. Vẫn ăn vận trang phục công sở với cái túi xách đeo trên vai, hình như là Trà cũng vừa mới từ chỗ làm qua đây giống tôi và Ngọc thì phải.

- Xuân: Làm về là qua đây luôn hả Trà? - Xuân hỏi thay cho đi đầu tôi đang nghĩ.

- Trà: Ừ, hn tắc quá nên mình vào hơi muộn... Tuấn và bạn... bạn Ngọc phải ko nhỉ, hi. Cả 2 chắc cũng vừa mới đến phải ko?

- Tôi: Ô, vẫn còn nhớ tên cơ à... Thế có nhớ bạn tôi tên gì ko? - tôi nói rồi quay sang cười với Ngọc.

- Ngọc: Trà phải ko nhỉ, giới thiệu có 1 lần mà vẫn nhớ tên nhau, coi như là có duyên r ồi, hi hi. - Ngọc ngó lơ, ko thèm nhìn tôi mà chỉ cười cười nói nói với Trà.

- "Mìe, tôi và cô cũng có duyên với nhau lắm đấy, cơ mà là duyên nặng nợ!!!" - tôi liên tưởng trong đầu cái chữ "duyên" mà Ngọc vừa nói.

Có thêm 1 bóng h ồng khác tham gia, nên cuộc trò chuyện cũng trở nên thoải mái và rôm rả hơn hẳn. Ko còn cảnh 2 độc thoại, 1 ng ồi nghe mà cả 4 cùng tham gia hoặc chia ra 2 nửa "âm dương đa cực". Chủ đề thì gần như "thập cẩm" vì đã là nói chuyện phiếm, chuyện xã giao thì thường ko cần chủ đề. Như tôi và Xuân có thể bàn luận về game gung, bóng đá các kiểu r ồi lại nhảy ngay sang những kế hoạch sau tốt nghiệp như thế nào, ra trường xin việc ra làm sao. Với Trà và Ngọc thì chủ đề để tiếp cận nhất giữa 2 người phụ nữ mới gặp muôn thuở vẫn là về thời trang và làm đẹp... Thực tế cũng cho thấy 2 cô nàng thực sự hợp cạ nhau về khoản này. "Bắt sóng" chỉ từ những câu hỏi vu vơ "mùi nc hoa trên người Ngọc là chanel phải ko?" hay như "phấn trang điểm Trà đang dùng là loại gì vậy?"... cũng đủ để 2 cô nàng người tung kẻ hứng lời cuốn nhau gần hơn vào những câu chuyện, những phạm trù mà cả 2 có cùng tone, cùng đam mê, sở thích, cũng như là cùng kiến thức và sự sành điệu của dân sành sỏi, phẩm cấp cao. Do vậy ko có gì khó hiểu khi cả 2 càng nói càng vào, t ần suất âm thanh và dao động vật chất mỗi lúc 1 áp đảo phe "dương suy" chúng tôi.

30' nữa lại trôi qua và cuộc trò chuyện chỉ kết thúc khi mẹ Xuân trở về phòng cùng với cặp l ồng cơm bữa tối giành cho Xuân. Cũng đã đến giờ ăn tối trong ngày nên tôi cùng Ngọc và Trà đều xin phép, tạm biệt bác gái và Xuân để ra về. 2 cô nàng có vẻ thân nhau hơn hẳn chỉ sau nửa tiếng tán chuyện. Lú l ầu lưu số nhau r ồi tán nốt chỗ chuyện dở trên đường ra bãi gửi xe, ko thèm lý gì đến tôi này giờ vẫn đang lững thững đi đằng trước 1m. Đã vậy vừa đi lại vừa phải đợi vì 2 cô nàng dáng đẹp cứ mãi thả dáng bộ hành khiến cho hàng chục con mắt đàn ông trong qu ần thể sân trước t iền sảnh bệnh viện ai nấy cũng đều đeo mắt dõi theo từng bước ko rời.

- Tôi: Giờ 2 "tiểu thư" muốn đi ăn ở đâu nào? - tôi lên tiếng dục giã khi thấy 2 cô nàng vẫn còn rôm rả mặc dù đã vào đến bãi gửi xe.

- Trà: Vẫn quán cũ bọn mình hay vào nhé!!! - Trà nhanh nhẩu đáp lại theo thói quen mỗi khi có hẹn với tôi. Đi đâu này làm cho Ngọc đôi chút ngạc nhiên thì phải...

- Ngọc: O... 2 người thường hẹn nhau ở đâu vậy???

- Trà: À, quên ko nói, bọn mình thường ăn ở... hoặc ... Ngọc cũng biết mấy quán đó chứ.

- Ngọc: À, mình thì cũng ko hay để ý nhiều đâu vì thường ăn ở nhà mà.
- Ngọc nói rồi liếc nhẹ qua tôi.

- Trà: Vậy à, vậy hay hn cứ đi thử mấy quán đấy cho biết đi, đồ ăn ở đấy cũng dễ ăn lắm.

- Ngọc: Ủ, vậy thì... - "Ring... Ring..." - chưa nói hết câu thì chuông đt của Ngọc reo lên. Cô nàng nghe máy vâng dạ, âm ừ 1 hồi rồi ra hiệu để mình ra chỗ khác nói chuyện riêng.

- "Chắc lại là Trường rồi..." - tôi nghĩ thầm trong lòng, chẳng hiểu sao lại có linh cảm rằng cuộc gọi điện này sắp phá hỏng bữa tối vui vẻ của 3 chúng tôi...

- Ngọc: Tiếc quá, mọi người thông cảm nhé... Giờ mình lại có việc đột xuất phải đi rồi... Anh cứ đi ăn với Trà đi... Tụi mình giữ liên lạc, khi nào đi mua sắm thì ới nhau Trà nhé!!! - Ngọc bước trở lại và nói ra đúng đi đâu tôi vừa linh tính.

- Tôi: A.Trường gọi à? - hỏi xong tôi mới thấy là mình hơi đường đột.

- Ngọc: À... ừ...

- Trà: Tiếc thật đấy, Ngọc lại có việc đột xuất như vậy... Vậy thôi, mấy hôm nữa mình cũng muốn đi mua 1 ít mỹ phẩm, Ngọc cứ để sẵn thời gian để mình đi cùng nhau nhé.

- Ngọc: Nhất định r ồi, mà nhớ hẹn trước cho mình dễ thu xếp, hì. Vậy thôi giờ mình đi đây, 2 người đi ăn vui vẻ nhé... tôi đi taxi đc r ồi. - Ngọc chào tạm biệt r ồi nói với lại với tôi.

8h tối, tại 1 nhà hàng quen thuộc của tôi và Trà...

- Ngọc nói chuyện vui mà Tuấn, mình ít khi gặp đc người nói chuyện hợp với mình như vậy.

- Với Ngọc thì vậy thôi, chứ nói với mình chỉ đc dăm ba câu là lại quay sang "đá" lẫn nhau r ồi, h ề h ề

- Nghe Tuấn ca thán mà sao thấy vui quá vậy.

- "Tình ý thật!!!" - Hì, thì chính vì "đá" nhau như vậy mãi nên cũng thấy vui mà, hì hì.

- A.Trường nào đó có phải là cái anh lái con Lexus mà mình gặp tối hôm nọ phải ko Tuấn???

- Ờ... Trà vẫn còn nhớ cơ à...

- Tối hôm đó bị anh ta chiếu đèn đến lóa cả mắt thì làm gì chẳng nhớ chứ!!!

- H ầy...

- Anh ta... là ny của Ngọc hả Tuấn???

- Trà đột nhiên hỏi 1 câu hơi "lạc đ ề".

- ... Mình cũng ko rõ thế nào nữa... Chỉ biết anh ta là sếp ở bên tổng X của mình thôi.

- Vậy à, ừm... Mình cũng chỉ đoán vậy thôi vì thấy Ngọc hay đi cùng anh ấy.

- Trà ăn món này đi kéo nguội. - tôi lảng sang chủ đề ẩm thực. Ko hiểu sao chỉ mới nghe Trà nhắc vài lần cái tên Trường mà bụng dạ tôi bỗng sôi lên, cảm giác khó tiêu đến bất thường.

- Tuấn mới cần phải ăn ý, từ hôm mình tặng ví đến giờ cũng phải trên dưới 1 tháng rồi mà nhìn Tuấn vẫn chẳng cải thiện đc tí da tí thịt nào cả. - Trà vừa nói vừa gắp từng miếng thức ăn bỏ vào bát của tôi.

- Luận văn Trà làm đến đâu rồi?

- Ừm, sắp xong rồi, chỉ đợi thầy kiểm tra lần cuối xem có cần bổ sung, sửa chữa gì ko là hoàn thiện để đem đi trình bày thôi.

- Trà mà lại, bận đi làm mà vẫn bá đạo như thường!!!

- Mình làm sao chứ, luận văn thì hầu như ai chẳng làm tốt. Mà Tuấn làm đến đâu rồi?

- Cũng sắp xong rồi, nói chung đến thời điểm này thì mình có thể toàn tâm toàn ý cho công việc hiện tại đc rồi.

- Đó, Tuấn cũng "bá đạo" vậy còn gì, hì hì.

- Gì chứ!!! Tranh "vé vét" đến toát mồ hôi hột mới xuýt soát giữ đc loại khá đấy. Đâu đc xuất sắc như ai đâu, hê

- Là do Tuấn còn phải đi làm thêm suốt 4 năm mà. Chưa kể còn gặp phải chuyện... với Xuân nữa... Cũng may là sắp tốt nghiệp thì cả 2 lại cứu vãn đc.

- Đúng là may thật, thậm chí có lúc mình còn nghĩ tai nạn lần này của thằng Xuân chính là cơ hội để mình giải quyết đc mâu thuẫn với nó. Hì, suy nghĩ hơi cực đoan phải ko.

- Cũng ko hẳn, mình chỉ nghĩ những gì xảy ra ở hiện tại mới là quan trọng. Cho đến lúc này thì Xuân cũng đang bình phục, chuyện của với

Tuấn lại đc giải quyết, trở lại làm bạn thân như xưa, bọn mình cũng thấy vui theo. Như vậy là ổn rồi.

- Ừm... ..

- ... Tuấn vẫn còn đi đâu lẩn cấn à???

- Ko có gì đâu... Trà ăn no chưa, mình thanh toán rồi đi uống chút cafe nhé.

- Ừ... à mà thôi, chắc mình phải về luôn đây. Còn 1 tệp văn bản ở nhà đang chờ mình xử lý nữa. Đành hẹn Tuấn hôm khác vậy!!! - Trà nhăn mũi cười, nhìn tôi tiếc nuối.

- Hi, đúng là đi làm rồi là bắt đầu thay đổi, ko còn ung dung, tự do như trước đây nữa Trà nhỉ!!!

- Hi, thì cũng như Tuấn lúc trước thôi mà. Mình thì rồi mà hẹn Tuấn lúc nào cũng bận, cảm giác lỡ hẹn ko dễ chịu lắm đâu a.

- Biết rồi, để hôm nào rồi mình đền bù đc chưa.

- Vậy... chiều tối mai luôn đi, tối mai Tuấn rảnh chứ???

- Tối mai... để mình xem lịch đã... .. Rồi okie, chiều mai làm về mình qua Trà luôn nhé.

- Ừ, đã nhận lịch là ko đc delay đâu đấy, hi hi.

Chia tay Trà, tôi lại chạy xe loanh quanh phố xá 1 hồi, định bụng ghé tạm 1 quán cafe nào đó nghe nhạc nhưng chẳng hiểu sao cứ đi đến gần 1 quán là tôi lại bứt ga phóng vượt qua. Trong lòng chợt nhận thấy 1 sự trống rỗng... hay đúng hơn là 1 nỗi cô đơn ko tên, ko dạng đang chực chờ xâm chiếm lấy tâm trí... Tôi thở dài, quyết định phóng xe về hàng bánh gần nhà mua về 2 loại bánh mà Ngọc - theo như tôi suy đoán -

có vẻ là thích ăn nhất. Lên đến nơi thì 2 cửa phòng vẫn đóng im lìm, tôi bèn gọi cho Ngọc.

- Cô đang ở đâu vậy? Đã về nhà chưa?

- ... Tôi đang trong phòng tắm nè... Sao, tối nay đi chơi thích ko?

- Thích... phòng có khóa ko... À, mà đang tắm thì chắc là cô khóa rồi.

- Chết, quên... anh nói tôi mới nhớ là chưa khóa... Ra khóa đã... - bó tay với con bé này

- Thôi cứ tắm đi, tôi đang ở trước phòng cô đấy, vào bây giờ đây.

- Ừ vậy thôi, trông giúp tôi cái nhà nhé!!!

Tôi tắt máy rồi mở cửa bước vào phòng Ngọc, vì phòng Ngọc có tủ lạnh nên tôi muốn cho 2 chiếc bánh này vào ngăn mát để bảo quản và ăn cho ngon. Phòng của Ngọc thì tôi đã quá quen thuộc vì hầu như ngày nào tôi cũng lai vãng qua đây. Nói chính xác thì cả 2 đều coi 2 phòng là 1, chỉ đến tối muộn, ban đêm và những khi đi vắng mới là lúc "chủ quyề" của 2 phòng đc phân định rạch ròi.

- "Sao mấy hôm nay nhìn cái tủ sách này nó bừa bộn thế nhỉ!!!" - tôi gỡ ra gỡ vào mấy chồng sách để xếp đặt lại cho ngay ngắn, ngăn nắp hơn... Bỗng...

- "Bộp... "

1 bọc túi nilong rơi xuống nền nhà, tôi nhặt lên thì thấy lấp ló trong đó là 1 hộp nhũ màu nâu, bên cạnh là 1 xấp những cuộn giấy màu, hoa văn thường dùng để gói quà. Tôi định bụng mở ra chỉ để xem bên trong là giấy lộn hay thứ gì bỏ đi thì hiện ra trước mắt là 1 chiếc ví da đà điều rất đẹp. Chất liệu da mềm, sờ vào êm tay, màu sắc hoa văn đơn giản, trang nhã nhưng sang trọng... làm tôi liên tưởng ngay đến chiếc ví mà Trà tặng tôi. Nhìn kỹ phía dưới đáy túi nilon, nằm lẫn trong đồng giấy trang trí còn có 1 mảnh giấy in trắng nhỏ... Là hóa đơn... những dòng chữ số ghi ngày tháng

mua chiếc ví này khiến đầu óc tôi tự động sắp xếp, lắp ghép lại 1 vài dữ kiện trong quá khứ mà tôi đã bỏ qua.

- "... Người tặng quà cũng có mắt thẩm mỹ đấy..." - câu nói kỳ lạ tối hôm đó của Ngọc tôi vẫn nhớ như in trong đầu, chẳng lẽ...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 65

Rà soát lại trí nhớ kỹ 1 lượt thì ngày tháng ghi trên tờ hóa đơn đều trước khoảng vài ngày so với ngày Trà tặng tôi chiếc ví. Cộng với câu nói kỳ lạ tối hôm đó của Ngọc càng khiến tôi thêm băn khoăn trước 1 bí mật đang dần đc hé mở. Nếu là tặng cho Trường hoặc 1 người nào đó tại sao Ngọc ko tặng ngay mà lại lưu trữ món quà 1 cách dờ dang như vậy. Hộp vẫn còn nguyên, đến cả giấy gói quà cũng chưa kịp bóc. Tôi cố gắng suy diễn theo từng đối tượng, từng khả năng có thể xảy ra nhưng càng phân biện, càng né tránh thì ẩn số về người đc nhận món quà này càng hiện ra rõ ràng hơn...

- "Xẹt... Xẹt... " - tiếng vòi nước vọng ra từ wc, hình như là Ngọc cũng sắp tắm xong. Tôi nhanh tay thu dọn lại "hiện trường" hộp quà y như cũ rồi bước ra ban công hóng gió...

- "Cạch... " - Anh về sớm vậy? - Ngọc mở cửa phòng tắm bước ra và hỏi tôi.

- Ủ... - tôi vẫn đứng theo hướng ban công quay lưng về phía cửa phòng.

- Ko đi đâu chơi à?

- Cả 2 đều bận mà, đi ăn xong là về luôn.

- Ủ... "Phịch... " - ... Ơ... cái này... Woa, anh vừa mua bánh đấy à??? - Ngọc hồ hởi sau khi mở tủ lạnh để lấy mấy lon nước.

- Ủ, 2 loại này... cô cũng thích phải ko? - tôi xoay lưng bước lại vào phòng, lúc này mới để ý Ngọc trong chiếc áo thun bó 2 dây và chiếc quần

soóc ngắn kaki. Tóc vẫn ướt lòa xòa vương trên cổ và mang tai, từng mảng hơi nước chưa khô, còn đọng lại trên vai, 2 bắp đùi và nơi khe ngực. Dưới ánh đèn ngược sáng ẩn hiện bóng láng 1 hình ảnh vô cùng sexy.

- Anh vẫn còn nhớ à... - Ngọc nói rồi ném về phía tôi lon nc bí đao. Ở gần Ngọc lâu ngày nên tôi cũng dần "thích nghi" với những thói quen của cô nàng.

- ... Nhớ chứ... Ưc.. Ưc... Hà... Sao cô về sớm vậy!!! Ko đi ăn với a.Trường à??? - tôi hỏi sau khi nhìn thấy gói mì và mấy vỏ trứng lộp lộp trong túi rác nơi bồn rửa bát.

- Anh ấy có rủ nhưng tôi ko đi. Giờ cứ bữa tối là tôi chỉ muốn ăn ở nhà chứ ko muốn ra ngoài... Hajzzz, chẳng hiểu vì sao nữa!!! - Ngọc vừa nói vừa lùa từng lọn tóc qua cổ hút máy sấy. Khuôn mặt trái xoan nghiêng nghiêng hong tóc nhìn thật xinh đẹp và kiêu sa.

- Quen mùi tôi nấu rồi còn gì nữa, h ày.

- Ừm, cũng có thể... Mà tôi đã có dạ vậy thì từ giờ cuối tuần anh đừng có đi nhậu nữa, hì hì.

- Ăn nhà cả tuần rồi, còn có mỗi cuối tuần phải quan tâm đến ae công nhân chứ.

- ... - Ngọc vẫn ng ẩ sấy tóc, im lặng ko nói gì.

- Nãy ăn mì à?

- Ừ.

- Sao ko nấu cơm?

- Ngại.

- Hajzzz, từ giờ bất kể tôi nấu cái gì thì cô cũng phải vào bếp phụ tôi, biết chưa!!!

- Tại sao? Cứ như mọi lần thì có làm sao đâu.
- Muốn cuối tuần tôi ở nhà nấu cho ăn thì phải vào bếp phụ tôi.
- Xì, tưởng gì!!!
- Bữa mỗi cái gì, làm dần cho quen đi, sau này cũng chỉ ấm vào thân cô thôi.
- Có gì mà ấm!!!
- Thế sau này ko phải hầu chông hầu con à!!! Biết làm thì mẹ chông cũng đỡ ngứa mắt, hê hê.
- Hứ, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. Ngoài bố mẹ và anh trai tôi ra, đừng hòng bắt tôi phải hầu hạ 1 ai nếu tôi ko muốn.
- Nói cứng thế!!!
- Chẳng có gì là cứng với mềm cả, đơn giản là ko ai ép đc tôi chuyện tôi ko muốn làm.
- Thế với tôi thì cô lại muốn à!!!
- Là sao??? - Ngọc nhìn tôi khó hiểu.
- Ai tầm này tối qua sốt sáng đòi "hầu hạ" tôi đấy nhờ, heeyyy!!! - tôi cười cợt.
- Cái đó... Việc tối qua làm sao lại gọi là "hầu hạ" đc... Chẳng qua tôi gây ra chuyện thì tôi phải có trách nhiệm... Anh đừng có đánh đờng rồi suy diễn lung tung!!! - Ngọc bỏ máy sấy xuống rồi phản bác tôi.
- Ko phải thì thôi, làm gì mà căng thẳng thế, hê. Sấy ít thôi, đầu cô sắp thành đồng rơm rồi đấy, hì hì. - tôi vừa nói vừa đưa tay xoa đầu Ngọc.
- Anh làm cái gì đấy... - cô nàng ngúng nguẩy gạt tay tôi ra.

- ... Ăn bánh nhé...

- Ko...

- Sợ béo à!!!

- Ừ...

- Người vẫn gầy lắm, bo đi vẫn sệc xi lắm!!! - tôi nheo mắt gian tà nhìn Ngọc.

- Thế nên càng phải giữ.

- Giữ cho cố r ồi cũng vào m ồm đàn ông bọn tôi hết thôi, h ầy!!! - tôi vừa nói vừa lôi 1 chiếc bánh ra khỏi tủ.

- Ít ra cũng phải giành cho người xứng đáng...

- ... Này... - tôi cắt r ồi đưa Ngọc 1 miếng bánh.

- Ko...

- Ăn đi... cái này ít đường, ko béo đâu mà sợ...

- Hừm... - Ngọc thờ ơ đc vài giây, cuối cùng lại "miễn cưỡng" làm bộ c ầm lấy miếng bánh. ^ ^

- Ngon phải ko!!!

- Ừm...

- ... Này... ăn thêm đi...

- Ừm, anh định biến tôi thành heo chắt!!! - miệng thì kêu nhưng ngón tay Ngọc vẫn úp xòe đón lấy miếng bánh thứ 2.

- Hay thật, cái bánh trông thì đơn giản, ko hiểu họ dùng công thức pha trộn với nướg thế nào mà lại ngon và x ếp đến vậy.

- Có sách dạy làm bánh đó, hay anh học theo rồi làm thử đi. Cứ cuối tuần lại làm 1 lần. - Ngọc nhìn tôi gạ gẫm.

- Vậy cứ cuối tuần cô làm cơm còn tôi làm bánh nhé!!! Hê.

- Xời, vậy thì nói làm gì...

- Cô thích ăn bánh lắm à?

- Thích!!!

- Thích vậy thì cuối tuần cứ tự mua về mà thưởng thức. Tự làm khéo công làm còn hơn công mua đấy.

- Tự mua thì nói làm gì...

- Thế thì muốn thế nào?

- Tôi thích có người tự tay làm cho tôi, hay chí ít là... mua tặng tôi, hì hì. Là quà nên cảm giác bao giờ cũng thích hơn là tự mua tự hưởng.

- Hầy, cô nói như thật vậy, hài.

- Hì.

- Vậy sao ko bảo ai mua cho, bố mẹ, a.Nguyên... hay là a.Trường chẳng hạn!!!

- Tôi muốn thì họ cũng mua thôi, nhưng mà...

- Nhưng mà làm sao???

- ... Chẳng làm sao cả, hì, anh cắt tôi miếng nữa đi... Mà thôi để tôi tự làm cũng đc... - Ngọc cười rồi giành lấy con dao nhựa từ tay tôi.

- Ấy... từ từ nhẹ nhàng thôi. Cần thận lại làm nốt phát nữa vào tay trái tôi bây giờ.

- Xùy, dao nhựa chứ có gì đâu mà anh làm điệu.

- Gì đấy, tôi cắt cho cô nãy giờ mà cô thì chỉ biết cắt cho mình thôi à.

- Thì đây ăn luôn phần tôi vừa cắt này... Há mồm ra nào... - Ngọc bất ngờ đưa miếng bánh vừa cắt lên trước miệng tôi.

- ... - tôi như bị thôi miên trước nụ cười tươi duyên dáng của Ngọc. Ngay người đưa miếng cắn lấy miếng bánh đang nằm trên tay cô nàng... Cảm giác mật đường ngọt ngào thấm ngược từ tim lên tới tận đầu lưỡi. Thêm 1 vòng hòa quyện với vị đường từ bánh trôi ngược lại vào dạ dày khiến cõi lòng tôi như muốn tan chảy.

- Ê này, cẩn thận... cắn vào tay tôi bây giờ... Hì hì, đồ ham ăn... - Ngọc cười khúc khích.

- ... Thôi đưa đây, tôi tự ăn cho thoải mái... - tôi đoạt lấy miếng bánh cắn dở.

- ... - Ngọc cũng ko nói gì, chỉ khẽ liếc nhìn rồi tùm tùm. Thái độ như thể vừa phát hiện ra 1 đi đâu gì đó khác thường từ tôi.

- Mặt anh sao tự dừng lại đồ lựng lên vậy... - Ngọc bắt đầu "tấn công".

- "Bỏ mẹ biết ngay mà, thảo nào cứ thấy mặt với tai nóng rần rần!!!" - À, cảm động ấy mà... từ bé đến lớn, giờ mới đc 1 người con gái bón cho ăn, đã tự nguyện lại còn xinh nữa chứ. Bảo sao ko cảm động đến đổ cả mặt!!! Hề hề hề - tôi làm luôn 1 tràng theo Ngọc tới bến, kinh nghiệm giao tiếp phong phú tạo cho tôi khả năng ứng biến cũng ko đến nỗi nào. Bị dồn đến chân tường vẫn có thể "mặt dày" tùy biến rồi lựa theo đó để tìm đường thoát.

- Có thật vậy ko? Lần đầu tiên tôi mới nghe thấy có người nói đổ mặt vì cảm động đấy!!! - Ngọc vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt "áp đảo".

- Thì tôi đây này, lấy tôi làm minh chứng luôn. Mặt tôi vẫn còn đỏ chứ gì, nếu còn tức là tôi vẫn đang cảm động. Nhưng mà cũng sắp hết rồi đấy,

cô cứ cố chấp ko chịu tin thì tôi cũng hết cảm động ngay giờ thôi... .. Đó, thấy mặt tôi hết đỏ r ồi phải ko... - tôi luyện thoáng "phản công", càng nói lông mao trên mặt càng mất cảm giác, chứng tỏ sắc tố trên da mặt tôi đã trở lại bình thường.

- Hì hì hì, thôi ko cần nói tiếp chuyện này nữa đâu. - Ngọc vẫn liếc nhìn tôi cười ý vị, thái độ êm êm khác hẳn thường ngày của cô nàng tạo cho tôi 1 cảm giác "nguy hiểm". Dường như Ngọc cũng đã lờ mờ nhận ra 1 điếu gì đó r ồi thì phải.

- Cửa hàng chung của cô dạo này kinh doanh thế nào??? - tôi vội chuyển chủ đề như thường lệ.

- Sao tự dưng lại hỏi sang chuyện cửa hàng của tôi?

- Quan tâm thì mới hỏi thôi, tại tôi thấy cô dạo này đi làm bận r ồi thì ko hiểu quản lý cửa hàng cùng bạn cô kiểu gì.

- À, thì có gì đâu, đơn giản ấy mà, sinh ra công nghệ để làm gì chứ. Bọn tôi cứ quản lý bằng phần mềm và camera giám sát thôi. Chiều làm về thì tôi ghé qua kiểm tra 1 lượt. Với lại bạn tôi cũng ở đấy suốt mà.

- Ủ, vậy đã gặp phải vấn đề gì chưa???

- Vấn đề gì??? Về mấy cái quản lý phát sinh lặt vặt bọn tôi cũng dự toán đầy đủ hết r ồi. Lương thưởng, phạt, mất đồ các thứ cũng phải tính toán kỹ từ trước thì mới dám kinh doanh chứ. Đâu có như... ai... Hahaha. - Ngọc đc thể chế nhạo tôi.

- Thế lãi hay lỗ mà tự mãn ghê vậy???

- Ko lãi thì bọn tôi kinh doanh làm gì, hì hì

- Tốt, cố gắng thu lãi thật nhiều đi r ồi sau này đầu tư cùng với tôi.

- Đầu tư cái gì?

- Mở cửa hàng...

- Lại cafe chắc... thua vậy còn chưa chán à!!!
- Ko, là ... Adult... shop... he he he...
- Hả??? Chít giờ đờ con dê kia...
- Ha ha ha.
- Đúng thật là... đờ trờ trên!!! - Ngọc lờm tôi sắc lẹm.
- Thôi, nói vui vậy thôi... Giờ cũng muộn r ấ, tôi về phòng đây...
- Anh cần bánh về này. - Ngọc chỉ vào chiếc bánh còn lại trong tủ lạnh.
- Tôi mua cho cô mà.
- Chứ ko phải định "lợi dụng" tủ lạnh nhà tôi đấy chứ. - Ngọc nhìn tôi cười.
- Hơi đâu mà làm vậy, thôi tôi về đây.
- Hi, vậy cảm ơn anh nhé!!!

Hơn 11h tối, chuẩn bị đi ngủ thì tôi nhận đc cuộc gọi từ Xuân...

- Ngủ chưa mà?
- Ngủ r ấ, vừa bị mà phá xong... Có chuyện gì ko???
- Ngủ đ' sớm vậy... khó ngủ nên muốn nc với mà thôi.
- Ở đây mà vẫn chưa ngủ à?
- Ko, mọi người trong phòng chuẩn bị ngủ hết r ấ. Tao đang ngoài hành lang, muốn nói với mà mấy chuyện mà h ấ chỉ ầu vương mấy đờ ko nói đc.

- Thế thì nói nhanh cho tao còn ngủ, mai còn đi làm.

- Đờ mờ mà!!! Sáng nay bên CA cho người đến lấy lời khai lời khai của tao mà ạ. Cái này chắc ông chú tao tác động vì hôm trước tao vẫn nói là bị đâm vì tai nạn xích mích mà.

- Thế mà khai thế nào?

- Thì cũng giống như hôm tao nói với mà ấ y. Trời tối nên ko nhận dạng đc mặt mũi và biển số xe.

- Mà quyết định giấu đến cùng à, đã khai lần 1 thì khó khai lại lắm.

- Khai lại đc hết, có đi đâu mấy cái tn đe dọa của thằng đấy tao del hết r ồi. Mà kể cả có khai ra thì cũng chẳng giải quyết đc vấn đề gì.

- Ừ, vì nó nhờ người chứ ko trực tiếp làm phải ko.

- Ừ, thế nào nó cũng có "chứng" ngoại phạm. Chưa kể nhà nó cũng có cơ cấu trên này, ganh với nhau vậy cũng mệt. "Đánh" thằng có khi ko đc, đến lúc muốn "đánh" lên thì lộ tẩy ra mình ngay.

- Chi bằng xác định "đánh" lên ngay từ đầu - ý mà là vậy phải ko?

- Mà nghĩ thế nào?

- Tùy mà quyết thôi, tao thì tao vẫn nói là phải tìm hiểu kỹ xem có đúng nó ko đã r ồi muốn làm gì hãy làm. Đánh người thì đơn giản, quan trọng đánh trúng hay đánh trượt thôi.

- Vậy nên tao mới muốn nói chuyện với mà y.

- Mà muốn tao với mà đi gặp thằng đấy chứ gì.

- Ko, mình tao thôi cũng đc, gặp nó tra hỏi cho rõ ràng, nhưng mà muốn tìm biện pháp mạnh 1 chút vì tao sợ nó chối.

- Vậy mà định thế nào?

- Hôm a.Mạnh với a.Dũng vào thăm cũng hỏi qua tao rồi nhưng lúc ấy tao vẫn chưa quyết nên ko nói rõ. Giờ tao muốn mượn 2 anh ấy vài ae, mà thấy có nên ko?

- Thế tao đi với mà thì sao?

- Tao biết là mà sẵn sàng vì tao, nhưng mà đang đi làm như vậy, lại sắp tốt nghiệp nữa nên tao ko muốn mà dính dáng. Mà bực cũng đc nhưng tao có phải là thằng ko biết suy nghĩ đâu.

- Mà nói tao mà ko nghĩ đến mà, mà cũng sắp TN đấy.

- Thế nên tao định chờ TN xong mới tính chuyện này. Giờ thì chỉ muốn bàn trước với mà thôi.

- Có gì mà phải bàn, muốn nhờ thì mà cứ nói trực tiếp với a.Mạnh ấy, ae với nhau làm sao mà phải ngại. À, mà chỉ cần nói với a.Mạnh thôi nhé.

- Nói với a.Dũng thì làm sao?

- Chẳng sao cả nhưng chuyện này là chuyện riêng của mình, lại là chuyện nhỏ, chỉ cần nói với 1 người là đủ. A.Mạnh dù gì cũng gần cận hơn nên mà nói với anh ấy là đc rồi. - tôi tránh ko muốn nhắc tới vấn đề đang tồn tại của a.Dũng.

- Ừm...

- Có chuyện đấy thôi chứ gì, vậy cũng như hôm trước tao với mà nói chuyện thôi. Cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, rồi chờ TN, lấy đc cái bằng xong lúc ấy muốn tính gì thì tính, làm gì thì làm.

- Ừm, tao cũng nghĩ vậy mà...

- Mà vẫn chưa kể với cái Ly à?

- Chưa, có điên mà kể cho nó. Nó biết rồi thì còn làm ăn đc gì nữa.

- Tao hỏi câu này mà trả lời thật cho tao nhé!!!

- Hỏi cái gì?

- Màỵ đối với cái Ly là thế nào?

- Thế nào là thế nào??? Thì là yêu nhau thôi, màỵ hỏi câu thừa ấy làm gì!!!

- Là tao hỏi màỵ đối với nó có thấy nặng tình ko hay chỉ là yêu đương chơi bời qua ngày.

- Ý màỵ là gì?

- Biết r ấ còn phải hỏi lại à? Yêu ai kệ màỵ nhưng cái Ly là bạn chơi chung cùng ae mình, quan hệ ch ồng chéo, liên quan đến nhiều người. Tao là tao sợ lúc này màỵ chỉ có cảm xúc nhất thời với nó, sau chán nhau chia tay thì rắc rối thôi.

- Có gì màỵ cứ nói thẳng ra xem nào, màỵ ko tin tưởng tao phải k???

- Ae bạn bè chơi với nhau vô tư, thoải mái thế nào cũng đc. Nhưng đã dính vào yêu thì ngoài cảm xúc ra còn có trách nhiệm nữa. Lúc khó khăn cái Ly nó bên màỵ khiến màỵ nảy sinh cảm giác với nó nên tao chỉ sợ màỵ bị ngộ nhận tình cảm thôi. Chứ còn cái Ly thì tao nghĩ là nó yêu màỵ thật lòng.

- Màỵ sợ tao ngộ nhận à, h ầy... Vậy thì màỵ yên tâm, lo h ầy r ấ, cũng nói luôn với màỵ, tao đã nói với nhà tao là xác định với cái Ly r ấ.

- Màỵ cũng yêu nó thật???

- Mịe màỵ tao đã nói vậy r ấ mà cứ hỏi đi hỏi lại. Ban đầu chính tao cũng thấy lo như màỵ ấy, cũng nghĩ mình chỉ quý cái Ly, thích nó vì nó đem đến may mắn cho mình, động viên mình lúc khó khăn. Nhưng càng tiếp xúc, càng gần nhau tao lại càng thấy khác, cảm giác nó thật lắm. Muốn che chở và bảo vệ nó, đại loại là muốn sống cùng nó ấy. Cảm xúc như vậy đã đủ chưa!!!

- Ờ đủ... thôi đi ngủ đi, nãy giờ nghe mày diễn giải ong cmn thủ r ồi, h ầy h ầy.

- ĐMM troll tao à, chóa!!!

- H ề h ề, cho mày chết, thôi mày cũng vào ngủ đi ko mẹ mày ko thấy đầu lại lo.

- Ủ, biến!!!

- Cút!!!

Ngày hôm sau mọi việc vẫn diễn ra như thường nhật. Chiều tối kết thúc ngày làm việc, tôi về nhà tắm táp để chuẩn bị cho cuộc hẹn với Trà thì lại nhận được cuộc gọi "delay" của cô nàng. Lý do vì hn là ngày cuối cùng của tháng 3, mọi người trong phòng Trà tổ chức liên hoan, là người mới nên Trà ko thể từ chối. Cô nàng muốn rủ tôi đi cùng nhưng tất nhiên là tôi ko nhận lời. Có đi thì đi riêng chứ ko là gì của nhau mà tham gia những cuộc vui xa lạ như thế này thì chỉ tổ nhạt nhẽo và mất thời gian.

Tôi bèn gọi cho Ngọc để báo cho cô nàng biết tối nay mình vẫn ở nhà ăn cơm.

- Tôi nghe nè!!!

- Hn về muộn à?

- À, tôi về r ồi, nhưng đang đi với bạn. Mà sao anh chưa đi với Trà à?

- Ủ, ko đi nữa. Thế tối có về ăn cơm ko?

- No no, tôi đi với bạn r ồi, anh cứ tự túc đi nhé.

- Ủ, vậy thôi. BB

- BB.

Mở n ỡ cơm ra r ỡ lại đống vào, cảm giác hơi ch ống ch ếnh vì dạo này đã quen với không khí ăn cơm có đủ 2 người. Giờ lại 1 thân 1m nên tôi đành rủ ku Hải và hội a.Mạnh mấy ae đi nhậ với nhau. Cơm mà hn cuối tháng đen đũi thế nào mà a.Mạnh, a.Dũng đều bận cả. Còn chút may mắn sót lại chính là thằng Hải, may còn trụ lại đc thằng đ ệ ngoan ngoãn này luôn luôn có mặt khi tôi cần sự "trợ giúp". 2 ae ng ỡ nhậ r ỡ vào bar quẩy với nhau tới hơn 12h đêm tôi mới chịu "tha" cho nó về ngủ. Lâng lâng lái con "ngựa sắt" trên đường, đang lom dom vừa đi vừa canh ch ốt mấy anh cơ đ ộng thì tôi nhận đc cuộc gọi của Ngọc.

- Tôi đang về ỡ nhé...

- Anh Tuấn ạ... - 1 giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên...

- Ờ, đúng r ỡ, mình là Tuấn đây, cho hỏi ai đang c ầm máy của Ngọc đấy ạ??? - tôi hơi ngạc nhiên khi chưa thể xác định đc ai đang nc với mình.

- Là em ạ... em là An đây. Anh ơi anh, chị Ngọc... bị tai nạn r ỡ anh ạ...
- giọng An ngắt quãng nói trong hơi thở gấp gáp...

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 66

- Em nói sao??? Ai bị tai nạn... là Ngọc bị tai nạn ư??? - tôi hỏi d'Ỗn An, cảm thấy ko tin ở tai mình.

- Vâng anh ơi, chị ấy...

- Có nặng lắm ko??? Đã đưa vào bv nào rồi??? - tôi hít 1 hơi thật sâu, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh vốn có.

- Hix, chị bị đụng xe anh ạ... Cũng ko quá nghiêm trọng nhưng b.sĩ vẫn đang cấp cứu... Tình hình đến lúc này vẫn chưa rõ thế nào cả.

- Thế giờ 2 chị em đang ở bv nào??? -

- Bọn em đang ở bv đa khoa tỉnh xxx...

- "Ồ, là quê mình mà!!!" - Sao đêm hôm còn v'ệtận đấy làm gì??? - tôi thấc mắc.

- Em ko biết, chị ấy rủ em đi cùng... Ai ngờ... Hix

- Thôi đc rồi, em cứ bình tĩnh đi, giờ anh sẽ v'ề đó ngay. Mà đã nói chuyện này với...

- A.Nguyên với a.Trường cũng đang ở đây rồi... là em muốn báo cho anh biết thôi. Mai anh đi cũng đc chứ đêm hôm rồi ko cần phải đi gấp vậy đâu anh.

- Ko sao, anh đi đc... - "Bíp... Bíp... " - "Bỏ xừ, máy báo cạn pin từ lúc này r ồi."

- Thôi, giờ anh đi luôn đây, máy sắp hết pin r ồi nên có gì lát nữa có thể anh sẽ gọi cho em bằng số lạ đấy!!!

- O... anh ơi... Khoan đã...

Chưa kịp nghe hết những tiếng ú ớ dở dang của An thì máy tôi sput ngu ồn, mà chắc cũng chẳng có gì ngoài mấy câu khuyên tôi đi đứng cẩn thận và bình tĩnh. Vòng xe ngược về hướng ngoại thành, tay vít ga phóng chiếc xe lao nhanh vào con đường quốc lộ. Sự lo lắng, sốt ruột trong lòng âm ỉ mỗi lúc 1 tăng, tỷ lệ thuận với từng vòng nháy số liên h ồi trên đh công tơ mét. Ánh đèn cao áp chia đôi con đường kéo những vệt sáng màu hoe vàng trải dài ra tít tắp tưởng chừng như vô định. Con đường quốc lộ về tỉnh quen thuộc, đêm nay bỗng sao xa lạ và dài đằng đẵng đến vậy... Năm tay xiết lại mỗi lúc 1 thêm chặt theo tiếng gọi thúc giục từ trái tim... Chiếc xe lao vun vút trong màn đêm như ngiên ngẫu, như cào nát từng mét đường mà nó đi qua...

Đêm ngày 1/4 tại bv đa khoa quê tôi...

- Chị làm ơn kiểm tra kỹ lại giúp em, người bị tai nạn là nữ, còn trẻ, cao khoảng m67,68, có 1 bạn nữ đi cùng nữa ạ.

- Khổ quá, tôi đã nói đêm nay ko có vụ nào như thế r ồi mà cậu cứ hỏi. Tốt nhất bây giờ thử gọi lại cho người nhà xem có đúng họ vào đây ko hay là vào viện khác!!! - chị y tá trực phòng cấp cứu nhắn nại trả lời sau 1 h ồi kiểm tra thông tin nhưng ko tìm đc bệnh nhân tương ứng với mô tả của tôi. Đến lúc này thì đành gọi lại cho An vậy.

- Chị ơi, vậy chị làm ơn cho em xin 1 cuộc gọi cho người nhà đc ko ạ. Máy em hết pin r ồi... Vâng, em cảm ơn chị nhì ều ạ!!! - Đón lấy chiếc đt từ tay chị y tá, tôi bấm ngay số của Ngọc... Từng h ồi chuông dài dằng dặc, nhõng nhẽo đến phát ghét trôi qua bên tai mà vẫn ko thấy người bắt máy.

- "Sao vậy nhỉ? Đã nói số lạ thì cứ nghe máy r ồi cơ mà!!!" - tôi sốt ruột ấn nút gọi lại lần thứ 3...

- Sao, ko có ai nghe máy à???

- Sẽ có người nghe thôi ạ, chắc do bạn em thấy số lạ. - tôi cố gắng trấn tĩnh, lúc này có nóng ruột cũng ko giải quyết đc vấn đề gì. Bí quá thì đành gửi lại 1tn r ồi "ng ồi trực" cùng chị y tá luôn vậy...

- Chị ơi, cho em xin 1tn gửi cho bạn em ạ. Giờ em ng ồi chờ ngoài này, nếu lát nữa mà bạn em có điện lại thì chị gọi giúp em nhé. Em cảm ơn chị rất nhiều ạ!!!

...

Hơn 15' sau... vẫn ko có động tĩnh gì.... Thời gian vẫn ì ạch, kéo lê từng giây tích tắc trôi qua trong chờ đợi và thử thách... 15' ngắn ngủi mà sao dài lê thê đến vậy. 3 liều thuốc châm dỏ vừa chạm đầu môi lại bị tôi vứt đi 1 cách tội nghiệp.

- "Tôi đang vì cô mà bỏ d ần thuốc... Thì cô cũng phải vì tôi mà bình an đây nhé!!!" - tự ám thị, trấn an chính mình. Tôi cười th ần mà lòng nghe đ ắng ng ắt, nổi h ỗn mang bện trong gan ruột lúc lỏng, lúc chặt, co rút lấy từng nhịp đập của trái tim.

- Hajzzz... - Em ơi, có đ ết của em r ồi này!!! - tôi vừa ng ả lưng lên chiếc ghế đợi thờ dài thườn thượt thì chị y tá xuất hiện. Mang đến 1 tin lạc quan hay là 1 đi ều t ồi tệ, chính bản thân tôi lúc này cũng vô cùng h ồi hộp và lo lắng...

- Alo, An hả em, giờ em và mọi người đang ở đâu vậy???" - có rất nhiều đi ều muốn hỏi nhưng tôi cần xác thực đi ều này trước tiên.

- Ko, anh là anh Nguyên đây!!! - 1 giọng đi ềm đ ạm vang lên, thì ra là KN.

- Vâng, em chào anh ạ. Anh ơi, vậy giờ Ngọc...

- Tuần này, nghe anh nói đã nhé... - có chút gì đó hơi bất thường trong giọng nói KN khiến tôi thoáng gợn 1 nỗi lo lắng khi nghĩ về đi đâu thì tệ nạn nào đó có thể đã xảy ra với Ngọc...

- Sự thực là Ngọc... ko có vấn đề gì đâu.

- ... Là sao ạ? Vậy sao An lại nói rằng Ngọc...

- Ko có đụng xe hay tai nạn gì đâu. Ko có chuyện gì xảy ra với Ngọc hết. Hn là cá tháng 4 nên... anh chỉ muốn bày trò đùa cậu 1 chút thôi. Chỉ ko ngờ máy cậu lại hết pin nên An nó mới ko kịp giải thích.

- Vậy... - lòng tôi chùng xuống, ko rõ là vui hay là gì nữa. Nhưng nếu có vui, hẳn nó sẽ ko ghen ghen 1 sự khó chịu đang dần sâu trong lòng như vậy.

- Ừm... cậu cho anh xin lỗi nhé. Vẫn biết hn có cái cơ để đùa cho vui, nhưng khiến cậu phải vất vả như vậy, anh cũng tự thấy là mình đã làm hơi quá. Hajzzz...

- Vâng, Ngọc ko sao là tốt rồi ạ. Cô ấy... chắc cũng thấy buồn cười lắm vì đã lừa đc em, hầy. - tôi cất lời từ tốn, cố gắng hỏi dò xem thái độ của Ngọc đối với chuyện này là như thế nào.

- Ngọc à, Ngọc cũng như bọn anh thôi. Nãy giờ nó cũng thấy áy náy lắm.

- "Ra vậy, ra là cô ấy cũng tham gia vào trò đùa này... Hê hê, sao hả... mà đã thấy thối chưa? Lo lắng, sốt ruột suốt 3h đờng hồ cho 1 sự việc vốn dĩ chưa bao giờ xảy ra. Cá tháng 4 à, rõ rồi, dựng lên 1 kịch bản nhạy cảm, đánh vào tâm lý con người như vậy thì có mấy ai kịp suy xét, kịp kiểm chứng cơ chứ. Chút tình cảm của mà rớt cuộc cũng chỉ là động cơ để vận hành trò vui này của họ mà thôi!!!"

Tôi cười đắng, tự cảm thấy chút cố chấp, nặng nề đè nén trong lòng. Có thể ai đó quán chiếu đc tâm hồn tôi lúc này sẽ nói tôi nhỏ mọn. Ừ, thì tôi đã bao giờ dám nhận mình là kẻ vị tha, mang tâm hồn thánh thiện và

cao thượng đêu. Tôi chẳng đủ hoàn hảo để khiến tâm hồn mình lúc nào cũng bình thản đón nhận mọi ỨC CHẾ như lớp da mặt nguy trang bên ngoài.

- Tuần này, những gì cần giải thích anh cũng đã nói hết rồi. Xin lỗi cậu 1 lần nữa nhé, cậu vô tư hay giận gì anh lúc này cũng đc, nhưng anh tin cậu sẽ ko vì chuyện này mà để bụng trong lòng...

- Ài, ko có gì đâu anh ạ, đây là quê em nên cũng coi như em về thăm quê đột xuất mà thôi. Q.trọng tất cả mọi người đều bình an là đc rồi. - tôi nhẹ giọng đưa tiếng, ngữ điệu thậm chí còn mang theo chút hỉ hả.

- Ừ, vậy tốt, thanh niên đôi khi cũng phải trải qua những chuyện thế này thì sau mới có cái để kể cho nhau nghe... À, mà cậu có muốn nói chuyện với Ngọc ko???

- ... Thôi anh ạ, để em gọi cho Ngọc sau cũng đc. Máy mượn của ngta nên em chỉ nói đc 1 lúc thôi. - tôi quyết định sau 1 h nữa do dự.

- Ừm, vậy cậu nghỉ ngơi đi nhé, đi cả đêm nay chắc cũng mệt rồi phải ko?

- Vâng, vậy thôi em chào anh ạ!!!

- Ừ, chào cậu!!!

Rời khỏi cái không khí đặc sệt mùi sát trùng ở bv, tôi nắm hờ tay ga đưa chiếc xe cũ kỹ lang thang quanh thành phố bé nhỏ quê hương mình. Chạy qua bờ hồ trung tâm, lòng lộng từng cơn gió thốc đưa nhau lừa tới, mang theo 1 mùi ẩm mốc của hơi nước và sương đêm... Man mác buồn khi nhìn những hàng liễu rủ, đung đưa thướt tha trong gió, mang 1 vẻ mong manh giữa gió trời xô đẩy. Bóng người bóng xe đan xen vào nhau in lên từng mảng gạch rêu phong từ những căn nhà xưa cũ kỹ cạnh cung văn hoá. Nơi mà ngày xưa bố mẹ thường chở 2ae tôi đi chơi và ăn uống mỗi dịp cuối tuần hay lễ tết... Giờ thì chỉ còn lại mình tôi, lăm lăm đi giữa lòng đường vắng lặng ko 1 bóng người. Ánh mắt nhú lại ko phải vì mệt mà là vì

thói quen mỗi khi tôi cố ngăn những dòng cảm xúc khởi trực trào từ nơi đáy lòng. Quê hương vẫn mãi là vậy, ẩn khuất sau bao tháng ngày vật lộn giữa dòng đời. Mỗi lần trở về tôi đều cảm nhận được sự ôm ấp, vuốt ve nơi mảnh đất mẹ mà mình sinh trưởng. Hít thở từng luồng không khí, cảm nhận từng mùi cỏ cây, ngắm nhìn những hình ảnh quen thuộc vẽ hình những góc phố, con đường thân thương. Quê hương mỗi năm lại thay đổi theo xu hướng thời cuộc nhưng những giá trị tâm hồn gửi gắm nơi gia đình tôi nằm lại vẫn luôn còn đó. Chờ đợi tôi trở về để thả hồn phiêu bồng theo những ký ức xa xăm và hạnh phúc xưa kia...

Hơn nửa giờ lang thang để cảm nhận, để nhớ... tôi tự thấy thoải mái với chuyến đi "ngoài kế hoạch" lần này. Nỗi thất vọng sau sự việc ban nãy cũng phần nào được tan biến... Đúng hơn là chính bản thân tôi ko còn muốn để tâm quá nhiều tới nó nữa... Hít thêm 1 hơi thật sâu mùi vị quê hương, tôi quyết định xin nghỉ làm ngày mai để giành trọn cho mình 1 ngày về thăm quê đúng nghĩa.

Sáng hôm sau, rời khỏi nhà nghỉ sau 1 giấc ngủ ngắn, tôi vòng qua vài con phố thương mại mua ít quà bánh, hoa quả để về biếu họ hàng. Các bác cũng bất ngờ khi thấy tôi về chỉ gần 2 tháng sau kỳ nghỉ tết, anh lớn trên HN hôm nay cũng đưa vợ con về thăm 2 bác nên tôi cũng có cạ để nói chuyện. Đến gần trưa chuẩn bị dọn cơm thì a. Quý gọi cho tôi.

- Em nghe anh!!!!

- Sao hn ở quê chú có việc gì mà phải về gấp vậy?

- À vâng, có 1 số việc anh ạ. Nếu là giữa tuần chắc em cũng chẳng về đâu nhưng hn thứ 6 nên thôi, cố gắng vậy.

- Thế đêm qua máy hết pin hay sao mà phải mượn máy nt vậy?

- Thì vâng, như đêm qua em nhắn cho anh đấy. Về vội quá quên mang sạc nên phải mượn tạm máy.

- Thế giờ chú đang dùng máy đẩy thôi.
- Thì em mua sạc khác mà, anh hỏi cứ như hỏi cung vậy, khà khà... Mà công việc hn thế nào hả anh???
- Có vấn đề!!
- Vấn đề gì hả anh, có nghiêm trọng ko ạ?
- Cũng ko nghiêm trọng lắm, bảng tách khối lượng chú gửi anh chỉ ừ qua còn thiếu 1 vài chi tiết... Sáng nay anh đưa vào dự toán nó ra ko khớp.
- À, vậy chắc sai phần phân bổ, thôi đc rồi để tối lên em kiểm tra lại rồi sẽ gửi anh sớm ạ.
- Ừ, cứ làm cho cẩn thận, ko đi đâu mà vội... Mà lên thì nhớ mang ít rượu quê lên nhé.
- Ôi dào, rượu trên HN thiếu gì đâu anh, mà mang gì lên chứ ai lại mang rượu.
- Mang rượu lên để ăn mừng thôi.
- Ăn mừng ạ, ăn mừng cái gì vậy anh???
- Ăn mừng cho chú!!!
- Em có gì mà đc ăn mừng ạ?
- Nãy sếp vừa xuống...
- Bỏ xừ, thế quái nào lại vào đúng hôm em nghỉ, đen thật đấy, hề hề
- Anh bảo chú đi công chuyện nên ko phải lo. Hn sếp chỉ xuống để kiểm tra công trình với thăm ae là chính thôi. Lúc chuẩn bị về sếp còn nói thời gian sắp tới trên tổng chuẩn bị mở đợt đi ầu chuyển nhân viên bên các cty con.

- Vậy tức là sao ạ?

- Liên quan đến phòng kinh doanh và phòng chiến lược nên khả năng chú cũng đang đc xem xét đưa vào danh sách đấy.

- Hê hê, anh zai cứ đùa dai, mới vào làm đc có vài tháng như em thì làm gì có cơ. Thôi đc rồi, vụ rượu cứ để em lo, anh bảo ae trưa mai cứ chuẩn bị sẵn mồi đi nhé.

- Ờ, thằng này hay nở, chú có thấy anh nói đùa ai bao giờ chưa. Chú mới làm đc vài tháng nhưng năng lực thế nào nó cũng thể hiện ra 1 phần rồi. Tất nhiên, bọn anh cũng thấy hơi bất ngờ nhưng chắc phải có lý do thì chú mới có khả năng đc lọc vào danh sách.

- Vậy ạ, vâng, thôi thì em cũng chỉ biết thế thôi anh ạ. Vào danh sách thì cứ vào, chứ còn có đc chọn hay ko thì còn khoai lắm.

- Đợt tới đi dự án ở Ninh Bình cố làm cho tốt thì thế nào chú cũng có cơ hội.

- Ồ đấy, anh nhắc em mới nhớ. Dự án đấy là có bên tổng tham gia trực tiếp nữa phải ko anh?

- Ừ, cũng chính vì việc chú đc đi dự án này anh mới nghĩ là chú có cơ hội để bên tổng họ đánh giá.

- Vậy hạng mục bên ae mình làm là thế nào hả anh?

- Anh chưa nhận đc công văn chính thức nhưng nghe nói cũng khá lớn đấy. Chú liệu mà tập trung nhé, thời gian sắp tới tương đối q.trọng đấy. Đừng có để phân tâm bởi mấy chuyện vợ vẫn như tình cảm, yêu đương này nọ.

- Em biết mà anh, suốt ngày cắm mặt vào máy tính, sờ sách với gạch đá như em thì làm gì có đưa nào thèm yêu chứ, hì hì.

- Anh cứ nhắc vậy thôi, sắp tới nhận công trình là đi đến cuối năm luôn, cố mà làm cho tốt sau muốn chơi gì thì chơi.

- Vàng đc rồi, em biết mà anh.

...

Quá trưa cơm nước xong xuôi tôi và anh họ ng ỡ nói chuyện công việc, sơ qua 1 số dự án thi công và đầu tư mà cty của 2 ae đang và sẽ triển khai trong thời gian tới. Chuyện qua chuyện lại tôi đc biết anh họ đang định đầu tư vào 1 mảnh đất trên HN. Dạng đất chuyển đổi chạy số, làm chung với vài người nữa. Nghe tả qua có vẻ ngon, nhưng tôi ko rõ dây dợ, mối lái và nguyên trạng mảnh đất như thế nào nên cũng chỉ biết nghe và bàn luận 1 số vấn đề rêu rĩa. Đất cát thời điểm này vẫn là 1 kênh hứa hẹn cho các nhà đầu tư, đặc biệt là những nhà đầu tư cá nhân, nhỏ lẻ. Quan trọng là biết thẩm định giấy tờ nhà đất, khảo hợp đ ồng, có dây và nhất là biết chọn thời điểm để thu mua và "bung hàng".

- Mà có muốn đầu tư cùng anh ko? - anh họ nhìn tôi cười, dường như anh cũng đã đoán trước đc câu trả lời của tôi.

- Em có hiểu gì mấy về làm đất đâu anh, h ầy.

- Chưa hiểu thì mới phải làm để hiểu chứ. Anh thấy mà còn vốn cô chú để lại trong ngân hàng nên mới hỏi thôi. Chứ anh cũng biết hiện tại chắc mà cũng chưa dám làm cái này.

- Đất nông nghiệp chuyển đổi mục đích sử dụng hả anh?

- Ừ, bọn anh tính chuyển đổi rồi chạy số đc ngay trong năm nay là "nhảy" luôn. Sang năm mà ra nghị định mới sợ lại khó làm.

- Trên sở TN&MT họ nói mảnh này thế nào ạ? Khả quan ko anh?

- Đúng đất nông nghiệp, chủ ở đây cũng muốn bán nhưng họ đòi giá hơi cao.

- Quan trọng là có ra đc số ko ấy chứ?

- Thì phải mua đứt mới biết có làm đc hay ko. Dây bên anh làm thì chắc lắm, từ năm ngoái đến giờ ra đc cho khá nhiều số rồi. - anh họ nháp ngậm trà, khuôn mặt toát lên 1 vẻ bình thản, tự tin.

- ... Hôm nào anh chị và các cháu lên HN ạ?

- Chắc là chiều CN, sao hả, mà ỳ định lên luôn hay sao mà hỏi anh vậy? Về chơi với các bác và anh chị thì chỉ ít cũng phải ngủ lại 1 đêm chứ.

- Công việc em còn ngổn ngang lắm, hn nghỉ đột xuất mà đã xảy ra chút trục trặc rồi đó anh.

- Xời, làm như mỗi ngày làm xây dựng ko bằng. Anh đây thừa hiểu, làm xây dựng mà ko có sai số thì mới thực sự là có vấn đề

- Hề.. vậy hôm nào anh cho em xem qua giấy tờ của cái mảnh đất ấy nhé?

- Ờ, anh để trên nhà ở HN rồi, có cần luôn thì tối CN qua anh lấy về mà nghiên cứu. Anh ko cần mà phải đầu tư cùng anh nhưng cái này cũng nên tìm hiểu thêm cho biết. Sau có cơ hội thì còn biết mà nắm bắt.

- Vâng, vậy để hôm nào em qua anh.

- "Còn hơn 400t trong ngân hàng, ko đầu tư thì cứ thấy ngứa ngáy trong người. Mà đầu tư khi chưa làm, chưa hiểu kỹ lại như vụ cafe thì bỏ mịe!!!"
- tôi cười thầm với suy nghĩ trong đầu, quả thực có ngã mới biết cách đi, có sai lầm mới biết cách khắc phục. Nhưng ko phải cứ hùng hục lao đầu vào tường bất cần biết bức tường đó vững chắc thế nào. Đầu tư về lĩnh vực gì trước tiên cũng cần phải hiểu và biết, sau là sự chuẩn bị kỹ càng trước sau, cuối cùng là chọn thời điểm để bắt tay vào làm thực sự. Có rất nhiều kiểu đầu tư, đơn giản có, phức tạp có. Có kiểu đầu tư trực tiếp tự làm tự hưởng, cũng có kiểu đầu tư gián tiếp, xây dựng cơ sở rồi mở đầu cho đơn vị khác vận hành, còn mình chỉ ăn theo phần trăm theo cam kết... Nhưng tựu chung lại, mọi sự đầu cần kiến thức, kỹ năng, sau cùng là kinh

nghiệm thì việc đầu tư, kinh doanh mới có thể lập đc cơ sở và vận hành tốt trên cái cơ sở đó.

- "Ring... Ring... Ngọc calling..." - đang ng ồi nói chuyện thì Ngọc gọi cho tôi. Đây đã là cuộc gọi thứ 2 kể từ khi tôi mở máy lúc chuẩn bị ăn cơm trưa. Lần đầu gọi đúng lúc đang chén bát chén cháu nên tôi để kệ ko nghe. Lần này... thì đành phải nghe vậy.

- Tôi đây.

- Anh làm gì mà ban nãy tôi gọi ko nghe máy vậy???

- Đang nghe đây còn gì!!! - giọng tôi nửa thờ ơ nửa khiêu khích.

- Vậy... giờ sao r ồi???

- Sao là sao cái gì!!!

- Thì giờ anh ở đâu vậy? Vẫn ở dưới quê hay đã lên trên này r ồi???

- Vẫn đang ở quê!!!

- ... Hn anh nghĩ làm à???

- Ừm...

- Sao tự dưng lại nghĩ? Công việc của anh lúc nào cũng bận cơ mà!!!

- Tôi thấy hơi mệt nên xin nghỉ thôi... Hajzzz... - tôi nhẹ giọng kèm 1 hơi thở dài, việc bất c ần khi đối thoại với Ngọc làm cho tôi cảm thấy khó chịu... Có lẽ bởi vì trong thâm tâm tôi thực sự ko muốn làm đi ầu đó...

- ... Là do chuyện đêm qua phải ko?... Tôi... xin lỗi nhé... - Ngọc thấp giọng, tiếng nói bỗng nhẹ b ằng, nghe thoảng qua như tiếng thì thầm của ai đó đang b ồng b ềnh trôi bên tai tôi.

- Ko có gì đâu, thỉnh thoảng tôi cũng muốn nghỉ ngơi cho đầu óc bớt căng thẳng. Nay về quê cũng vui lắm, coi như hn tôi đi vậy mà lại đợc

việc.

Tôi cố gắng "nhẹ nhàng hóa" những hệ quả mà sự việc đem qua mang lại. Nghĩ mà thấy buồn cười, đem qua còn nghiền ngẫm 1 nỗi ức chế mơ hồ trong lòng. Vậy mà hiện tại, tôi lại cố nói giảm nói tránh để an ủi ngược cô nàng "bị cáo" này. Thôi thì coi như đàn ông chịu 1 chút thiệt thòi trước phụ nữ cũng là việc nên làm. Nhìn nhận theo 1 góc độ tích cực nào đó thì nhờ có sự việc đem qua mà hiện tại tôi mới tự thưởng đc cho mình 1 ngày thăm quê vui vẻ và ý nghĩa.

- Vậy khi nào thì anh lên?

- Chưa biết, có thể là ngày mai.

- Ừm, vậy thôi nhé, tôi làm việc tiếp đây. Bye anh!!!

- Bye cô!!!

- Ai gọi mà nghe có vẻ nhát gừng thế!!! - ông anh họ xen vô 1 câu khiến tôi ấm nóng trong lòng vì "chạm nọc".

- Sếp em đấy!!! - tôi ko thêm suy nghĩ mà trả lời luôn.

- Sếp??? Sếp gì mà mày ăn nói bạo gan bạo phổi vậy!!!

- "Xếp xó" ấy mà anh, hê hê hê.

- Thằng này!!! Thích con nào thì cứ tán r ả yêu cho cuộc sống nó đỡ nhạt. Mà sắp tới ra trường mày thích anh xin cho mày sang bên tài chính làm, cty bạn anh trên kia nhiều lắm. Làm mãi mảng XD làm gì cho tù người ra.

- Nghề nào mà chẳng có "bệnh" hả anh. Tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa thôi, nói chung em thấy chỗ làm hiện tại cũng thoải mái, mặc dù có hơi vất vả thật. Khi nào em suy nghĩ khác thì lúc đó lại nhờ đến anh nhé.

- Thằng này chặn trước đón sau cũng khéo m ồm nhỏ.

- Hi hi, để em vào lấy mấy lon bia với đĩa lạc ae mình nói chuyện cho đỡ nhạt!!!

2 ae tôi ng ồi lai rai với nhau đến hơn 1h trưa thì lãn k ềnh ra ngủ. Chợp mắt thiu thiu đến hơn 2h thì lại bị Xuân chóa phá đám.

- Mà biết gọi vào giờ "thiên" nhỉ... - tôi ngáp ngấn ngáp dài mở đầu cuộc nói chuyện với Xuân.

- Ờ, tao biết mày đang ngủ nên mới gọi mà, hê hê hê.

- Ờ, thằng này mấy hôm nằm viện tự dưng thông minh ra đấy. Mày chịu đâm thêm nhát nữa khéo lại thành thiên tài thì bỏ mịe, hehe!!!

- Thôi, éo dông dài nữa, vào chuyện chính đây. Sáng nay tao nói chuyện với a.Dũng r ồi.

- Sao, mày nói chuyện gì với a.Dũng?

- Thì chuyện v ề thằng ôn kia chứ còn chuyện gì nữa...

- Sao ko nói với a.Mạnh???

- Nói với a.Dũng thì làm sao???

- À... ờ, cũng chẳng sao cả. Vậy mày với anh ấy nói chuyện thế nào???

- Thì thế thôi, tao nhờ và anh ấy nhận lời.

- Nhận lời? Vậy định bao giờ xử lý thằng kia?

- Thì vẫn đợi sau khi bọn mình tốt nghiệp thôi. Tao nóng ruột muốn làm ngay lắm nhưng a.Dũng cũng khuyên là nên bình tĩnh. Trong thời gian chờ đợi cũng là để xem xét có biến gì khác xảy ra nữa ko.

- Vẫn chỉ có vậy thôi chứ gì. Ừm, mà đến lúc a.Dũng tiến hành thì chắc tao cũng ko ở đây để tham gia cùng nữa r ồi.

- Mà đi đâu mà ko ở đây nữa???

- Tốt nghiệp xong chắc cũng đến hạn tao đi dự án ở Ninh Bình r ồi.

- Đi NB cơ à?

- Chấp nhận thôi, dự án này cũng khá quan trọng với bản thân tao.

- Ừ, à mà có chuyện này tao cũng đang muốn bàn với mày.

- Chuyện gì?

- Sắp tới 3 ae mình lại về ở cùng nhau chứ!!!

- ... À... chuyện này... - thực sự chuyện này tôi cũng từng nghĩ đến khi tôi và Xuân chóa làm lành đc với nhau. Tuy nhiên vì 1 lý do nào đó mà tôi chỉ nghĩ đến chứ chưa chủ động bàn bạc cùng Xuân và Hải. Suy nghĩ này sau đó cũng tạm thời chìm vào quên lãng, cho đến ngày hôm nay nó mới đc "kích hoạt" trở lại khi Xuân đem chuyện này bàn bạc với tôi.

- Ý mày thế nào? Ko có vấn đề gì phải ko, ae trước ở thế nào thì giờ lại như thế thôi.

- Đc r ồi, trước hết mày cứ lo sắp tới ra viện đi đã, r ồi còn cả chuyện tốt nghiệp nữa. Mà sao hôm trước tao nghe mẹ mày nói định mua luôn nhà trên này cho mày sau khi mày tốt nghiệp mà.

- Ôi đời, biết thế nào đc, ông bà già tao lúc thế này lúc thế kia nên tao cứ tự tính cho mình trước cho nó lành. Vậy cứ thế nhé, mày xem thu xếp đi r ồi hết tháng sau dọn về với bọn tao. Ở 1m dù sao cũng tốn kém và buồn hơn là ở 3.

- Ờ, cứ biết thế, để tao xem có đòi đc tiền nhà 2 tháng 5, 6 ko đã r ồi tính. - tôi đi nước đôi.

- Mịe, đại gia mà tiếc 2 tháng tiền nhà à.

- Thôi, biến đi chỗ khác buôn chuyện đi, tao đang có người gọi r ồi... -
tôi ngắt cuộc nói chuyện với Xuân để nhận cuộc gọi lạ vừa gọi đến.

- Alo!!!

- Dạ, a.Tuấn ạ... - 1 giọng nói nghe quen quen... À, giọng cái An đây
mà.

- Ủ, ai đấy nhỉ?

- Dạ, là em... em An đây ạ... - giọng nói có đôi chút ngập ngừng, làm tôi
nhớ lại khoảng khắc đêm qua. Cũng chính vì cái nhịp điệu ngập ngừng, xen
lẫn chút gấp gáp, hốt hải trong giọng nói đã khiến tôi vào "tròng".

- À, An hả em, từ đêm qua tới giờ chắc câu đc nhiều "cá" lắm r ồi phải
ko!!! - tôi cười nhẹ.

- Câu gì đâu anh, đc có mỗi "con cá" đêm qua mà làm em áy náy đến
nổi cả ngày hn chỉ ng ồi ôm c ần hối hận đây. - dù có chút bực với An
nhưng quả thực nghe cái giọng tỏ vẻ biết lỗi, pha chút nũng nịu ko thể ko
khiến tôi cảm thấy buồn cười.

- Cho cá lên thớt, băm chặt làm gỏi r ồi thì còn gì mà áy náy nữa hả em,
hề hề

- Em xin lỗi anh mà, đêm qua quả thực em chỉ muốn đùa anh đúng tính
chất ngày cá thôi. Ai dè đt anh lại hết pin nên sự việc mới ra ngoài t ần
kiểm soát như vậy.

- Làm gì nghe to tát thế em, anh hiểu mà. Tuy nhiên lần sau có đùa gì,
nhất là đùa những thứ nhạy cảm ntn thì phải suy nghĩ trước sau thật kỹ xem
có gây ra hậu quả gì hay ko. Ví như hq ko phải anh mà là 1 ai khác yếu tim,
họ nằm vạt ra đấy thì em tính sao.

- Nhưng anh có phải ny chị Ngọc đâu mà phải lo tới mức như vậy, à hay là...

- Là anh đang lấy ví dụ thôi, em lại nghĩ linh tinh đi đâu đấy...

- Hi, vậy anh có giận em thì cũng chỉ giận nốt hn thôi nhé. Em xin lỗi anh lần nữa, anh đừng để bụng nha, hi hi.

- Đêm qua anh cũng muốn làm người nhỏ nhen lắm mà ko đc. Nên em có thể yên tâm chuyện bụng dạ của anh, hê... Mà này, anh hỏi cái này...

- Anh muốn hỏi gì ạ???

- Phải trả lời thật nhé, anh hỏi chỉ để biết thôi.

- Vâng, thì anh cứ hỏi đi.

- Vụ này từ đầu đến cuối là em làm phải ko?

- ... Dạ... vâng ạ, hq em vừa ngại vừa sợ nên a.Nguyên phải đứng ra nói đỡ cho em.

- Ừm, đêm qua anh cũng đoán ra phần nào rồi. Vụ này thì chỉ có em hoặc Ngọc nghĩ ra thôi, chứ a.Nguyên là người lớn, ko đứng lại rồi hơi đi làm như vậy.

- Anh ơi, chuyện này từ đầu đến cuối đầu là mình em hết. Chị Ngọc cũng ko liên quan đâu ạ.

- Anh ko giận đâu mà, em ko cần nói đỡ cho Ngọc đâu. Chuyện cũng có gì đâu mà phải phức tạp làm gì.

- Em ko phức tạp mà sự thật là như vậy, chị Ngọc chỉ biết chuyện này sau khi nghe em kể lại thôi.

- Ngọc ko tham gia vậy làm sao em lại biết đc quê anh.

- Thì có gì đâu, em nghe chị Ngọc nói chuyện thôi mà.

- Nói chuyện về anh???

- Vâng... à mà ko có nói xấu gì nhiều đâu, anh yên tâm, hi hi.

- Ừ, vậy được rồi. Nói chung là mọi chuyện qua rồi thì thôi, em đừng nghĩ ngợi nữa. Giờ anh đang dở 1 số việc, khi nào ae mình gặp nhau nc sau nhé.

- Vâng, vậy em ko làm phiền anh nữa, em chào anh ạ.

- Chào em!!!

- "Cuối cùng vẫn ko thể làm rõ được cô ta có tham gia hay ko... Mà thôi kệ, tại sao mình lại cứ bị ám ảnh mãi về cái chi tiết nhỏ nhất này như vậy nhỉ. Mọi chuyện đã qua rồi thì thôi..." - tôi nghĩ thầm trong đầu, đâu đó trong lòng vẫn còn vương vãi 1 chút gì đó lẩn cấn ko đáng có.

...

Mất giấc ngủ trưa vì 2 cuộc gọi, tôi đành dạo bước đi bộ qua vài con phố quen thuộc quanh khu nhà bác. nắng mùa này đã vàng và gắt hơn, vài tia nắng xé lẻ, xuyên qua những tán lá gạo chớm non mơn mớn tưới lên khuôn mặt tôi 1 vị ấm áp, dịu dịu. Thỉnh thoảng vài cơn gió nhẹ lao xào lại trà sát xuống đáy tầng không len qua cổ và cánh mũi tôi những mùi hương ngai ngái của cỏ cây và khí bụi.

- "Ring... Ring... Ngọc calling..." - đang mãi tận hưởng hương gió và vị nắng thì Ngọc lại gọi. Cuộc gọi thứ 3 trong ngày vào đúng 3h chiều...

- Lại có việc gì vậy?

- Đây... đ/c nhà anh ở đâu vậy?

- Hả, đ/c nào... Đừng nói là cô đang ở quê tôi đấy nhé? Từ đêm qua tới giờ vẫn đang đầy bụng vì ăn no "cá" đây.

- Trời ơi, tôi đâu có rồi hơi mà "câu" anh làm gì cơ chứ!!! Đọc đ/c nhanh lên, chỗ này lạ nc lạ cái, anh mà ko chỉ thì tôi ko biết phải đi thế nào đâu.

- Hajzzz... cứ đứng đợi ở đấy đi...

- Này... Này...

Tôi tắt máy rồi chạy xe ra bến xe khách luôn, thành phố tỉnh lẻ, nhỏ bé và vắng vẻ nên chỉ sau có hơn 5' tôi đã tìm thấy Ngọc.

- Ko đi làm hay sao mà lại mò về đây. Mà về để làm gì vậy?

- Mò về để đi chơi... - Ngọc bắt cần trả lời.

- Đúng là đờ lợ mợ, tôi cũng ko nghĩ cô lại về đây thật đấy!!!

- Xùy, có mỗi việc đem qua thôi mà đã vội nghĩ xấu về người khác.

- Hê, tôi đâu có dám nghĩ xấu về cô chứ, chỉ là trong 1 ngày đặc biệt ntn thì tốt nhất là nên đề phòng mọi chuyện thôi. Hê hê. Ôm chặt vào, tôi đi đây.

- Anh đi thì cứ đi đi, sao tôi phải ôm chứ!!!

...

- Nhà anh xa nhỉ, đi này giờ hơn 10' rồi mà vẫn chưa về!! - Ngọc thắc mắc sau 1 hồi vừa đi vừa nói chuyện phiếm với tôi.

- Nãy giờ tôi đưa cô đi lung tung để ngắm cảnh mà, hehe.

- Thế sao ko về đi, đi lung tung mãi thế này làm gì.

- Lát nữa về cũng đc, về chào các bác, anh chị của tôi rồi lên HN luôn.

- Ơ, vậy sao lúc trưa nói chuyện anh bảo mai mới lên mà?

- Trưa khác giờ khác.

- Sao mà khác???

- Vì vương cục nợ là cô đấy!!!

- Đánh chút giờ, tôi thì ảnh hưởng gì đến anh chứ!!!

- Thì cô về bằng xe khách thế này tôi lại phải đèo lên sớm chứ sao.

- Ko cần anh, tôi về đc thì lúc lên tôi cũng tự lên đc.

- Hê, làm gì căng thẳng thế... Vậy sao cô ko đi con audi mới mua ấy, đi xe khách làm gì cho phức tạp.

- Là tôi muốn đi thôi, đi xe khách cũng có cái thú vị của nó mà... Mà này, anh cứ định đưa tôi đi lòng vòng thế này mãi à, thành phố này nhỏ vậy đi này giờ làm gì còn cảnh nào để ngắm nữa đâu, lại còn nắng nữa. Với lại hn tôi cũng ko mang máy ảnh theo nên cũng chẳng có hứng ngắm cảnh đâu.

- Vậy đi ăn nhé, quê tôi cũng ko có nhiều thứ thú vị nhưng đc cái ẩm thực cũng ko đến nỗi nào.

....

Nắng vẫn chiếu giòn tan từng vệt vàng vọt, ấm nóng xuống từng mét đường. Tôi vi vu qua nốt vài con phố rồi đưa Ngọc tới 1 quán bún chả mà ngày trước gia đình tôi vẫn thường ăn.

- Ăn đc chứ?

- Đc, cũng ngon đấy. Tôi gọi đĩa nữa nhé, hì. - Ngọc ăn uống rất tự nhiên, ko gò bó, đó cũng là 1 trong những nét đáng yêu tôi nhận thấy ở cô nàng này.

- Mà chủ quán này quen anh có phải ko?

- Cả nhà tôi ngày trước vẫn hay đến quán này. Giờ mỗi lần về quê tôi cũng đều ghé qua để ăn. Chủ quán vì vậy nên quen mặt tôi... Ăn xong có muốn ăn kem bờ hồ nữa ko.

- Ở đây cũng có kem bờ hồ á???

- Có chứ, có cả hồ cho cô ngắm luôn. Chỉ là ko to như Hồ Gươm thôi.

- Có phải chính là cái hồ ở gần quảng trường ban này ko?

- Ừ, chính là nó đấy.

....

- Hồ này đẹp thật, còn sạch nữa!!! - Ngọc vừa nói vừa xúc 1 thìa kem lên miệng.

- Kem thì thế nào?

- Cũng ngon... Nè, ăn thử đi... - Ngọc xúc 1 thìa kem từ chiếc ly của mình rồi đưa lên miệng tôi.

- Vị này tôi biết rồi mà, cấp 3 ăn ở đây với bọn bạn suốt...

Tôi vừa nói vừa đưa mắt nhìn Ngọc, cô nàng đang mãi ngắm nhìn 1 thứ gì đó... Có thể là những hàng cây đc tỉa tót theo những hình khối kỳ lạ dọc vỉa hè ven hồ. Cũng có thể là cảnh chơi đùa của những đứa trẻ hay những tốp thanh thiếu niên, học sinh đã bắt đầu tụ tập để nhảy nhót, trượt ván hay cũng đang ngửi ăn kem giống chúng tôi. Cách ko xa lắm nơi thảm cỏ xanh mướt bên thềm công viên thành phố, từng nhịp từng nhịp những cánh diều nhỏ ngập tràn màu sắc với những chiếc đuôi phấp phới nhảy nhót, lúc lên lúc xuống. Dập dờn, đan xen nhau như những cánh lá sặc sỡ đang chao liệng, đung đưa trên nền trời. Phản chiếu dưới lòng hồ những hình ảnh tan vỡ bởi sóng nước tạo ra, cũng đang dập dềnh vỡ vào mạn phao sắt của những chiếc đập vịt đang tung tăng dạo quanh giữa lòng sóng nước vi vu gió hồ..

- Cô đang nhìn gì vậy?

- ... Tôi nhìn cuộc sống... - Ngọc trả lời, ánh mắt thoáng lên 1 chút gì đó đầy hình dung và mơ mộng.

- Hơn 5h rồi đấy, về chào các bác tôi rồi mình lên HN nhé.

,

- Ủ... giá mà hn tôi có mang theo máy ảnh thì hay quá!!!

Trở về nhà bác với câu giới thiệu và những lời chào ngắn ngủi. Ấy vậy mà cũng đủ để 2 đứa tôi ngượng chín mặt vì cứ bị các bác hiểu lầm là người yêu dưới sự gán ghép có "chủ ý" của ông anh họ.

- "Xếp xó" à, giờ thì anh hiểu "xếp xó" của mày là gì rồi nhé, hê hê hê.
- câu nói bông quơ cùng cái nhìn hữu ý của ông anh họ đủ để tôi nhận ra 1 sự thắc mắc ẩn hiện trong mắt Ngọc sau khi chứng kiến biểu hiện của anh họ tôi.

- Giờ đang qua nhà anh phải ko?

- Ủ... nhà tôi đây này... Đó, thấy cái nhà mà trước cửa có cái cây hoa sữa đấy ko!!!

- Là đây phải ko... Ơ, sao lại đi qua, anh ko định vào chào bố mẹ à???

- Nhà đấy cho thuê rồi!!!

- Vậy giờ bố mẹ anh đang ở đâu???

- Tôi đang đưa cô đi đây!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 67

Chiều muộn đầu tháng 4... Không khí vẫn còn vương vấn, phảng phất chút nũng nịu của tiết trời xuân. Dư vị cuối mùa quanh quất đâu đó như cố níu giữ lại khoảng thời gian sắp hết của 1 mùa. Bầu trời trên cao gọn những mảng mây mờ ko lấy gì làm sáng sủa, thậm chí còn có chút gì đó xám xịt và ảm đạm. Từng ráng mây trắng xám ôm trọn lấy toàn bộ nghĩa trang, phủ xuống nó 1 vẻ quanh hiu và tịch mịch. Còn vài ngày nữa mới đến tiết thanh minh nhưng từng khu, từng lô mộ xung quanh, lác đác đã có vài lớp người đi thăm mộ.

Ngọc vẫn đi bên tôi này giờ, im lặng ko nói gì kể từ lúc tôi chạy xe đến gần khu nghĩa trang thành phố. Hoa và hương đã chuẩn bị đầy đủ, thuê nhân viên vệ sinh thêm vài xô nước. Tôi lau dọn "ngôi nhà" của gia đình mình theo thói quen mỗi lần về thăm. Ngọc cũng lẳng lặng phụ tôi dọn dẹp, nhìn cô nàng cẩn thận hay đúng hơn là rón rén lau lau, chùi chùi để khỏi chạm vào bát hương mà tôi thẫn thờ.

- Dọn vậy là được rồi đấy. Giờ chằm giúp tôi bó hương này nhé để tôi cắm hoa. - tôi cất tiếng, đây mới là lần đối thoại đầu tiên kể từ lúc vào nghĩa trang.

- Hajzzz, anh làm gì vậy... định cứ để nguyên vậy rồi cắm sao!!! Thôi, anh đốt chỗ hương này đi, để hoa đây tôi cắm cho. - Ngọc nhìn mặt nhìn bó hoa tôi vừa cắm vào lọ, cô nàng gỡ ra, tử mỹ ngắt cuống và lá mọc dưới cuống rồi cắm vào ngay ngắn, tầng tầng lớp lớp xếp theo từng loại hoa riêng biệt.

- "Nhìn cũng ko đến nỗi nào mẹ nhỉ, hì!!! Con định thử cô ấy thôi nhưng mà cô ấy cảm hình như còn đở xấu hơn cả con nữa, hì hì". - tôi cười thẫn, cảm vài nén nhang rồi chấp tay khấn... hay đúng hơn là "nói chuyện" với gia đình mình...

...

Làn khói hiu hắt tỏa ra từ nén nhang, trôi bồng bênh, cuộn xoáy lên 1 khoảng không nhất định rồi tan dần vào không gian. Thời gian vẫn trôi qua lặng lẽ, cái ráng chiều xám xịt ban nãy đã đc nhuộm hồng phần nào bởi những tia ánh dương đang khuất bóng xa xa nơi cuối chân trời. Hoàng hôn buông rủ, kéo theo những vân sáng màu vàng trăn phủ xuống vạn vật, làm lòng người như giãn ra, bỗng thấy mọi thứ trở nên bồng bênh, nhẹ nhõm...

Tôi và Ngọc vẫn ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế đá nhỏ, cách ko xa mộ của gia đình. Vài cơn gió mát lướt qua con kênh rộng trước mặt thỉnh thoảng lại thổi qua làm Ngọc se se thu mình vào tà áo khoác mỏng.

- ...

- ... Ơ... tôi ko sao... - Ngọc tròn xoe mắt khi nhận ra chiếc áo khoác của tôi đang nằm yên vị trên người mình.

- Đợi thêm 1 lúc nữa nhé, hương sắp cháy hết rồi...

- Ừm... ngồi 1 lúc nữa cũng đc mà... - Ngọc đưa mắt nhìn hàng liễu rủ đang thướt tha trong gió, phủ bóng dọc con kênh.

- ... Chia buồn vì chuyện của gia đình anh nhé...

- Ko sao, chuyện xảy ra cũng lâu rồi.

- Xảy ra vào hồi anh mới vào cấp 3 có phải ko?

- Ừm, để ý năm mất ấy...

- Ừ, hồi đó... chắc là khó khăn với anh lắm?

- Đó là thời gian ko bao giờ tôi có thể quên đc... Tai nạn đó xảy ra... Hajzzz... 1 phần cũng là do tôi... - tôi chần chạp cúi đầu, những ký ức đau buồn năm xưa lại cuộn cuộn hiện về, nóng nảy lan ra nơi khóe mắt.

- Anh đừng nói vậy, cũng đừng nghĩ như vậy nữa. Bố mẹ và em trai anh mà biết anh vẫn tự dằn vặt mình sau từng ấy năm thì chắc là họ sẽ buồn lắm đấy!!! - Ngọc đặt nhẹ tay lên vai tôi động viên.

- Cảm ơn cô, thực ra những lời cô vừa nói, trước đây cũng nhiều người nói với tôi rồi... Suy nghĩ của tôi thì khó mà thay đổi đc, nhiều lúc cũng muốn phủ nhận, nhưng mỗi khi nghĩ về chuyện này thì tôi lại ko thể nào dứt ra khỏi nỗi day dứt ấy. Hajzzz... giờ tôi cũng chẳng muốn đoán đo nhiều những chuyện đã qua. Chỉ mong gia đình tôi trên cao đc hạnh phúc, vậy là lòng tôi cũng thấy thanh thản phần nào rồi...

- ... - Ngọc ko nói gì thêm, quay mặt nhìn về phía con kênh có hàng liễu rủ đang soi bóng thướt tha trong gió. Ánh mắt Ngọc hờ hững nhưng tận sâu bên trong có gì đó ngưng đọng lại như muốn đồng cảm với những tâm sự vừa trải của tôi.

- Sao chiều nay cô lại nghỉ làm để về đây???

- ... Thì... đi cho biết thôi, coi như là đi chơi ấy mà. - có chút gì đó bối rối trong giọng nói của Ngọc.

- Thật vậy à???

- Ừm, thật!!!

- Hajzzz... vậy mà làm tôi cứ tưởng bỏ là cô vì lo lắng cho tôi nên mới bỏ việc để về đây đột xuất như vậy đấy...

- Gì chứ, quên đi nhé... Xì... mà thực ra thì... cũng có 1 chút lo lắng trong đó... - Ngọc vừa nói vừa kéo 2 vạt áo khoác của tôi vào sát người. 1 cơn gió se se nữa lại vừa thổi qua.

- Lo lắng???

- Ư...

- Chứ ko phải vì thấy có lỗi với tôi nên lấy có mớ vệt tặn đây để tỏ thành ý đấy chứ, hê hê!!!

- Hơ... ờ... cũng đúng, mà có khi là vậy thật đấy... Hối lỗi chứ ko hẳn là lo lắng, hì hì...

- Biết ngay mà... Chẳng bù cho tôi đêm qua...

- Đêm qua... anh làm sao??? - Ngọc liếc nhẹ tôi rồi hỏi.

- ... Đêm qua nghe điện của An xong là tôi cố vệt đây thật nhanh... tìm cô... chờ tin về cô. Tôi ng ỡ ngoài hành lang phòng cấp cứu và chờ đợi... cảm giác lúc đó như có lửa đốt trong lòng vậy... - "Roẹt... " - tôi xoay tay bật chiếc bật lửa, tiếng bánh răng cọ xát với đá mài kêu lên những tiếng loẹt xoẹt rời rạc.

- ...

- ...

- Hừm... anh...

- Hả... À... rồi, đc rồi... - tôi nhếch miệng, cố rít 1 hơi thật dài rồi dụi điếu thuốc đang hút dở vào đám cỏ.

- Ko có tôi ở đây chắc anh phải làm vài điếu rồi ấy nhỉ!!! - Ngọc nguyệt nhẹ tôi.

- Chục điếu là cùng thôi... Hê, làm gì mà trợn mắt lườm tôi nãy giờ thế. Tôi nghe cô bỏ thuốc thật nhưng cái gì cũng phải d ần d ần chứ!!!

- Thiếu quyết tâm thì đúng hơn.

- Hajzzz, thỉnh thoảng tập trung làm việc hay ng ỡ rồi, quên quên tôi mới hút thôi. Mà cũng chỉ đi có vài hơi là lại dừng, bỏ gì chứ bỏ thuốc thì cứ phải từ từ.

- Hừ, a.Trường ngày xưa nghiện thuốc vậy mà sau nghe tôi nói còn bỏ đc ngay. Mà về công việc với áp lực làm việc thì anh ấy chắc chắn phải lớn hơn anh r ồi.

- À, so với a.Trường của cô thì so làm gì, h ề - tôi nghe trong lòng có chút ko đc thoải mái.

- Anh ấy thì làm sao???

- Thì anh ấy là con người ưu tú r ồi, đâu phải cứ muốn là so sánh đc đâu!!!

- O' kìa, anh đang tự ti đấy à!!!

- Hê, mặt dày như tôi thì biết tự ti là gì. Tôi chỉ muốn nói những gì thực tế thôi, nếu theo như vừa r ồi cô định so sánh thì đúng: hiện tại tôi chưa thể bằng đc a.Trường của cô. Cho nên với cái việc bỏ thuốc này, tôi cứ từ từ, d ần d ần mà làm thôi, ko đi đâu mà vội cả.

- Cái gì mà "a.Trường của tôi" chứ!!! Đã nói bao nhiêu lần tôi ko thích nghe vậy r ồi mà.

- Do cô tự dưng nhắc đến anh ấy nên tôi mới nói thôi, hê hê!!! Mà tôi thấy cũng hơi lạ đấy...

- Lạ cái gì???

- ... Tôi hơi tò mò 1 chút thôi, nhưng... quan hệ hiện tại...

- Có gì mà ấp úng vậy???

- Cô và a.Trường dạo này thế nào r ồi???

- Thì vẫn như vậy thôi...

- Cái tôi thấy lạ chính là vậy đấy, nhìn cô và anh ấy... thực sự, tôi chẳng thể đoán đc quan hệ giữa 2 người là gì???

- tôi buột miệng, câu hỏi trôi qua đầu môi mới nhận thấy bản thân đang mất d ần sự kiểm soát.

- Sao anh lại quan tâm đến chuyện này??? - Ngọc nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng.

- Vì tò mò thôi. Cô cũng ko cần phải để ý đâu. - tôi nhếch miệng cười nhạt, cố che dấu đi cục "hớ" cảm xúc vừa rồi. Đoạn lời từ trong bao ra 1 điếu thuốc.

- Anh lại định hút nữa đấy à... Đưa đây!!! - Ngọc giằng lấy điếu thuốc trên miệng tôi rồi ném đi.

- ... - tôi mỉm cười lắc đầu, rút tiếp 1 điếu khác như thể trêu tức Ngọc.

- Hừ, mặc xác anh, có thân thì tự lo!!!

Ngọc khoanh tay rồi quay mặt đi chỗ khác, ko thèm lý gì đến thái độ của tôi nữa. Tôi cũng chẳng để tâm, lẳng lặng bước về phía mộ hóa hết số vàng mã rồi chào từ biệt gia đình mình. Quay lưng định bước đi thì đã thấy Ngọc đứng vái bên cạnh từ lúc nào...

Chiều thứ 7 và CN cuối tuần tưởng sẽ được nghỉ ngơi thoải mái nhưng cuộc hẹn nhậu và số công việc dồn lại khiến tôi ko thể ườn người làm biếng. Thực ra thì cũng ko có gì quá áp lực, căn bản việc phân tích và hệ thống số liệu đòi hỏi sự đầy đủ và chặt chẽ nên thời gian đổt vào nó tương đối lớn. Đóng kín cửa miệt mài làm từ sáng đến quá trưa cuối cùng cũng xong việc. Tôi mở toang các cửa trong phòng, thực hiện vài đòn đấm đá khởi động và hít thở để giải tỏa bớt phần nào áp lực làm việc tự tạo ra ban sáng. 1 điếu kỳ lạ là từ sáng tới giờ ko hề thấy bất kỳ 1 tiếng í ới nào của Ngọc. Ko điện thoại, ko hỏi thăm, ko làm phiền, ko phá bình... khác hẳn những ngày cuối tuần bình thường khác. Tôi lò dò sang phòng cô nàng thì đã thấy khóa ngoài từ lúc nào...

- "Chắc lại đi chơi rồi... có khi là đi với tay Trường kia cũng nên..." - tôi suy nghĩ trong khi tay trái xoay xoay chiếc đt, nửa muốn gọi, nửa lại thôi. Đán đo 1 hồi, tôi quyết định "phá đám" 1 cách có văn hóa.

- Tôi nghe nè!!! - Ngọc nhận máy, ko rõ đang ở đâu mà lại có tiếng nhạc nhẹ.

- Ủm, đang ở đâu vậy?

- Đang đi chơi!!!

- "Hajzzz... rõ ràng r ồi..." - Vậy à... ừm, tôi hỏi thế thôi. Tại trưa r ồi ko thấy cô ở phòng nên tôi gọi xem cơm nc thế nào thôi.

- Trưa nay tôi ăn ngoài, anh cứ tự túc đi nhé, hì.

- Ủ, thế thôi, đi chơi vui về nhé. Bye cô.

- BB!!!

"Vậy mà chi ều hôm kia còn làm li ều hỏi cái câu ngu ngơ ấy..." - tôi trầm tư suy nghĩ, dù Ngọc và Trường có đang xảy ra chuyện gì đi nữa thì giữa 2 người họ vẫn có 1 sợi dây liên kết dài - ngắn nhất định. Đó chính là cái tình cảm đã có với nhau trước khi Ngọc sang Úc hơn 1 năm. Âm ảnh về những đi ều này ko khác gì tôi tự thừa nhận mình đã có tình cảm với Ngọc... Ủ thì sự thật là như vậy mà, thành thật với bản thân là đi ều nên làm. Nhìn vào trái tim mình để thấy nó đang nghĩ gì, muốn gì, để thúc đẩy bản thân hướng theo nó. Nhưng tôi vẫn ko quên, rằng trong con người mình còn có 1 mặt quan trọng khác - đó chính là lý trí. Trải nghiệm từ sau chuyện năm xưa với Trà ko hẳn đã đem đến cho tôi những kinh nghiệm. Nói đúng hơn nó chỉ là 1 dạng trải nghiệm cảm xúc mà hầu như mỗi người đi ều có dịp trải qua trong đời. Và sự thực là có nhiều người dù đã qua rất nhiều trải nghiệm, vẫn ko thể rút ra cho bản thân mình 1 chút kinh nghiệm khi phải đối diện với cái cung bậc cảm xúc ấy.

Cảm giác của tôi khi nhớ lại chuyện với Trà và gắn mác nó dưới cái tên của Ngọc là 1 cảm giác có chút gì đó e dè như người vừa đứt tay cảm thấy gượng gạo khi phải cầm dao. Nếu là tôi - ở năm đi ều đ ầu đ ầu, có thể tôi sẽ bất chấp tất cả để thờ lộ với Ngọc, mặc cho mọi việc sau đó có ra sao. Nhưng tôi - hiện tại thì lại khác, nhìn vào thời gian sau đó với Trà cũng giống như nhìn vào vết thương sau khi đứt tay vậy. Cái gì cũng có giá của nó, và cái

giá tôi phải trả cho phút giây hiểu thẳng h ồi năm đầu đh chính là sự gượng gạo, thậm chí là giả tạo mỗi khi tiếp xúc với Trà mà phải mãi cho tới hơn 1 năm sau tôi và Trà mới có thể trở lại bình thường với nhau mỗi khi đối diện.

Chuyện lần này với Ngọc mặc dù khá tương đ ồng nhưng có những điểm khác biệt rõ ràng hơn so với Trà năm xưa. Trước tiên tôi có thể khẳng định, đối thủ của tôi - Trường - hơn hẳn tôi về mọi mặt "bên ngoài". Từ khuôn mặt, cho tới sự nghiệp, tài năng và gia thế... nói chung tất cả những thứ có thể nhìn thấy và đánh giá thì hiện tại Trường đ ều hơn hẳn tôi. Đó là còn chưa kể đến mối thâm giao giữa 2 gia đình và đặc biệt là sự "hậu thuẫn" bởi cái khối tình cảm đã đ ợc định hình trong từng ấy thời gian Ngọc và Trường biết nhau từ tấm bé cho tới hiện tại khi đã trưởng thành.

Với tôi, liệu có còn lấy 1 chút cơ hội nào ko? Dĩ nhiên là còn nếu như... tôi giàu đột biến trong ngắn hạn (ví như trúng cò bạc, lô đ ề, xổ số... chẳng hạn). Mà đi ầu này chắc chắn là ko thể vì tôi thừa hiểu mấy món đó càng chơi thì càng lỗ. Chỉ còn 1 cơ hội duy nhất, đó là Ngọc cũng giành cho tôi 1 tình cảm đặc biệt, song song và có điểm tiệm cận giống với thứ tình cảm mà Trường đang có... Liệu có thể hay ko???... - "Có ế thì cũng đừng hòng bao giờ tôi để ý tới anh... Ai sau này kém may mắn thì mới bậ phải anh... Quên đi nhé, có nằm mơ cũng đừng bao giờ tôi yêu anh..." - bộ nhớ tự động kích hoạt, những câu nói của Ngọc lại văng vẳng vang lên trong đ ầu tôi... Ấn tượng từ ngày đầu chạm mặt, rồi những lần gặp gỡ sau đó ko lấy gì làm dễ chịu. Và mặc dù hiện tại, quan hệ giữa cả 2 đã tốt hơn trước nhưng quả thực, để nói Ngọc có tình cảm nào đó đặc biệt với tôi có lẽ là đi ầu chỉ có trong tưởng tượng mà thôi.

Ngày xưa với Trà, ít nhất còn có những dấu hiệu của sự quan tâm, chăm sóc, của những câu nói nhẹ nhàng hay là những ánh nhìn kỳ lạ... Đối với Ngọc, khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy cũng có những khoảnh khắc tôi nhìn thấy trong đó những xúc cảm đặc biệt. Nhưng ngay lúc này đây, nghĩ đến cái tên "Trường" để tỉnh táo suy xét lại mọi thứ, tôi mới nhận ra... có lẽ những gì nhìn thấy trong mắt Ngọc từ trước đến giờ chỉ là cảm xúc của chính tôi đ ợc phản chiếu trong đôi mắt ấy mà thôi.

Nhẹ nhàng đối diện với tình cảm của bản thân, cũng chính là lúc tôi phải đối diện với thực tế và chấp nhận nó. Lần này, mặc dù ko biết là đúng hay sai nhưng tôi quyết định sẽ làm theo lời Xuân chóa đã nói với tôi năm xưa: "... Tốt hơn hết là ko nên nói ra... ".

Nặng nề pha 1 chút buồn và tiếc nuối sau những phút đấu tranh tư tưởng, cộng với sự mệt mỏi sau khi hoàn thành 1 khối lượng lớn công việc. Ấy vậy nhưng tôi cũng chẳng buồn ăn trưa, mặc cho cái réo bụng đang sôi lên sùng sục trong gan ruột. Tôi lười biếng, nằm lỳ trên giường mặc kệ mọi thứ tĩnh - động xung quanh mình. Mí mắt dần dần nặng xuống, kéo tôi buông thả, trôi dần vào giấc ngủ chiều mệt mỏi...

Hơn 5h chiều, vẫn nhập nhoạng trong giấc mơ ko rõ hình thù thì tiếng gõ cửa vang lên...

- Tuấn ơi, mở cửa cho tôi!!!... Nhanh lên, làm gì mà lâu thế...

- "Sao ko đi đến tối luôn đi, lại về phá đám đúng lúc đang ngủ..." - tôi uể oải đứng dậy thì 1 tràng những tiếng òng ọc sôi lên trong bụng. Đói quá đây mà, từ sáng đến giờ lao lực tâm trí vậy mà đã có miếng nào vào bụng đâu.

-Ặc!!! Giờ này vẫn còn ngủ sao!!! - Ngọc xách theo mấy chiếc túi vào phòng tôi.

- ... - tôi ko nói gì, rót 1 cốc nước đầy lấp tạm cái bụng đang trống rỗng vì đói.

- Trưa nay anh ăn ngoài à???

- Ko!!!

- Ờ... thế trưa nay anh ăn gì vậy? Hình như là ko nấu cơm phải ko?

- Ừ... - tôi lắc lắc đầu cho tỉnh hẳn, tay với lấy chiếc laptop theo thói quen.

- ... Vậy giờ nấu cơm nhé, này về tôi có mua ít đồ Ồ. - Ngọc nhìn tôi và nói.

- Tối nay cô tự nấu nhé...

- ... Tôi ư... anh còn nhiều việc lắm à???

- Ko, làm xong hết rồi.

- Vậy tại sao lại bảo tôi nấu cơm, ít ra anh cũng phải nấu cùng chứ 1m tôi làm sao xoay xử nổi mấy thứ này. - Ngọc nhắm mắt chỉ vào đồng hồ vừa xách về

- Cái gì ko biết thì hỏi tôi, cô tập làm dần 1m cho quen đi. - tôi vẫn đầu đầu gõ phím và trả lời Ngọc.

- Này, anh nhìn tôi khi nói chuyện có đc ko... Ko bận việc gì sao ko chịu giúp tôi, cứ ng Ồ ôm lap làm gì vậy!!!

- Tôi muốn cô tập làm 1m cho quen dần đi... Sắp tới... tôi ko còn ở đây nữa đâu... - tôi vẫn gõ đầu đầu, bản excel hiện lên toàn những ký tự lẫn lộn, khó hiểu.

- ... Khi nào... anh chuyển đi... - Ngọc ko nhìn tôi nữa mà quay vào hướng bếp.

- Hết tháng này... - tôi xóa bản excel và gập chiếc lap lại, tay vuốt nhẹ ấn đường cho cánh mắt bớt mỏi.

- Anh chuyển về ở cùng Xuân phải ko?

- Ừm...

- ... Ừm... đc rồi, vậy từ giờ đến lúc đó anh phải phụ đạo cho tôi thuần thục chuyện bếp tước đấy nhé. - Ngọc cười nói, nhưng vẫn quay lưng về

phía tôi.

- Yên tâm đi, tôi sẽ hỗ trợ cô mà. - tôi thấy lòng mình như nhẹ đi, 1 chút buồn, 1 chút lưu luyến làm cõi lòng tôi trở nên bình bĩnh và nhẹ nhàng.

...

Bữa cơm tối hôm đó đỡ hơn mọi ngày 1 chút. Tất nhiên rồi vì đây mới là lần đầu tiên sau lần làm bánh đa cua Ngọc tự tay đứng bếp. Mặc dù món nào cũng có lỗi, ko phải nêm nếm thì cũng là chín tái... nhưng nói chung là đáng ghi nhận vì thái độ của Ngọc. Vị thức ăn cũng ko đến nỗi nào, vẫn có thể ăn đc và thậm chí tôi còn ăn ngon lành vì cái mặn chát trong món xào của Ngọc tôi cũng đã nếm trải nó suốt cả buổi trưa hôm nay rồi.

- Trời, đỡ vậy mà anh còn cố ăn làm gì chứ!!! - Ngọc áy náy nhìn đĩa xào gan 1m tôi ăn đã gần hết.

- Tôi đã nói với cô rồi, những món làm từ những thứ ăn đc thì đều ăn đc. Chỉ cần cô biết chế biến sao cho nó vừa miệng là thành món ăn ngon rồi.

- Lần này thì tôi tin anh.

- Vậy hóa ra mọi lần ko tin à???

- Ko phải vậy, chỉ là... tôi thấy anh thực sự muốn ăn những thứ mà tôi nấu... Dù tôi biết là nó rất dở.

- Cứ chịu khó làm dần cho quen là đc thôi mà.

- Tôi thấy anh là người đầu tiên như vậy...

- Đầu tiên cái gì cơ???

- Là người đầu tiên tạo cho tôi cảm giác thích thú khi muốn tự tay nấu 1 món nào đó.

- Vì tôi dễ ăn phải ko, hê.

- ... - Ngọc ko nói gì mà chỉ cười nhẹ. Ánh mắt nhìn vào chiếc đĩa tôi vừa vét trống trơn, hiện lên 1 nét lặng lẽ chứ ko mang vẻ hồ hởi như khi nhìn vào tô bánh đa cua nhân thính mà cách đây ko lâu Ngọc nấu cho tôi.

- ... - 1 khoảng lặng trôi qua trong căn phòng vốn thường ngày luôn huyên náo bởi 2 con người.

- "Cái gì đã xác định rồi thì cứ vậy mà làm..." - tôi tự dẫn lòng mình, cảm xúc thoáng qua thì hãy cho nó qua đi, rồi khoảng cách và thời gian cũng sẽ xóa nhòa tất cả mà thôi.

- Ăn bánh ko? Tôi đi mua bánh nhé!!!

- Thôi, anh mua làm gì!!!

- Cứ mua thôi, từ giờ cứ đến cuối tuần là tôi sẽ mua bánh cho cô. Bánh ngon vậy tội gì ko ăn, hê hê

- Hajzzz... tính ra cũng chỉ vớt vát đc từ anh 4 chiếc bánh nữa...

- Nếu cô muốn thì cuối tuần nào tôi cũng sẽ mua cho cô. Chỉ cần cô thực sự thích và tôi còn đủ tiền. - tôi cười với Ngọc.

- Anh nói thật chứ, tôi chờ mãi câu này của anh đấy. Đã nói là phải làm đấy nhé!!! - Ngọc ra dấu ok, nhìn tôi cười.

Những tuần tiếp theo lại bắt đầu với guồng quay quen thuộc trong công việc và sinh hoạt. Thời điểm này Xuân đã xuất viện, tôi thì vẫn tiếp tục với công việc thường ngày của mình. Những dự định mới tiếp tục đc lên lịch, đẩy những dự định cũ đã qua ngày vào mục lưu ý nhắc lại. 1 tối giữa tháng 4 tôi đi ăn cùng Trà trong buổi hẹn bù đợt cuối tháng 3. Lần này ko đơn thuần chỉ là đi ăn như mọi khi mà 2 đứa quyết định để bụng đói đi xem phim rồi mới đi ăn khuya. Bộ phim hài nên chỉ có cười và... cười là chủ yếu, mà cười nhiều cũng mệt. Xem xong đến gần 10h tối, 2 đứa mới lang thang mò lên tận mấy quán nướng phố cổ để ăn khuya.

- Phim xem buồn cười cay cả mắt Tuấn nhỉ, hì hì
- Mình thì cười đến xoắn cả ruột... vì đói, haha.
- Ừ, công nhận đang đói mà cứ phải cười thì ko khác gì tra tấn, hahaha.
- Đây rồi, đây rồi, cuối cùng cũng đc ăn rồi... - tôi lật lật từng miếng nham bò cho chín hẳn rồi gấp vào bát Trà.
- Cứ gấp cho mình vậy, Tuấn cũng ăn đi chứ... Này... À mà khoan, phải nâng ly đã!!! - Trà vừa nói vừa rót đầy 2 chén rượu.
- Chà chà, cứ từ từ thôi nhé, ko lại như lần ở Đồ Sơn thì mệt đấy...
- Hì, ko sao đâu, uống nào...

...

Bạn bè đi chơi với nhau thì những câu chuyện phiếm luôn luôn là chủ đề chính, với tôi và Trà cũng ko phải ngoại lệ. Cũng như bao cuộc hẹn, đi ăn, đi chơi với nhau, những chuyện phiếm, chuyện về công việc, nơi công sở hay những chuyện tây môn, đông á, phi châu, xã hội, thời tiết v.v... đều đc lôi ra để tám, tám 1 cách dễ dàng và thậm chí là còn "vào càu" nếu như không khí buổi nói chuyện có thêm xúc tác của món ngon và men rượu.

- Vậy hóa ra hôm đó là Trà rủ Ngọc đi mua sắm à??? - như vậy hôm CN đầu tháng vừa rồi là Ngọc đi cùng Trà chứ ko phải đi chơi với Trường như tôi đã nghĩ.

- Ừ, bọn mình hẹn nhau từ hôm thăm Xuân ấy. Hôm đó cũng có Tuấn mà.

- Ủa, 2 người toàn bàn làm đẹp với mỹ phẩm nên mình cũng ko để ý.

- Phụ nữ mà, ko nói mấy chuyện ấy thì nói chuyện gì nữa. Cũng như đàn ông thôi, cứ ng ỡ với nhau là lại nói về xe, bóng đá hay thậm chí là... gái nữa.

- Ui, chuẩn thế, chuẩn khỏi chỉnh luôn. Mà đảo "cái cuối" lên đầu thì còn chuẩn nữa, hê hê

- Hay nhớ!!! Chẳng trách Ngọc lại gọi Tuấn là con dê non!!! - Trà liếc nhẹ tôi rồi cười.

- Thì mình vẫn nói với Ngọc mà, trai mà ko dê thì còn thua cả bê dê với léc... Hê hê

- Từ ngày đi làm thấy bạo mồm bạo miệng hẳn...

- Ko phải đâu, là do Trà lành tính thôi. Phải như con bé Ngọc kia thì véo mình sưng thọt rồi. - tôi lật tay, xoay người chỉ những vị trí mà Ngọc thường "vuốt ve" trên da thịt mình.

...

Rượu lại đi thêm vài tuấn nữa, hn uống cũng khá nhưng nhìn Trà vẫn có vẻ ổn nên tôi cũng mặc nhiên ko lo lắng gì.

- ... Tuấn và Ngọc... có vẻ thân nhau lắm phải ko? - Trà đột nhiên hỏi chuyện cá nhân.

- Thì cũng như mình với Trà thôi... - tôi trả lời chung chung.

- Như mình với Tuấn là sao?

- Thì cũng kiểu thế này này, ng ồi ăn uống với nhau cũng toàn hỏi xoáy, đáp xoáy. Đốp chát, ko cần ngại ngùng hay e dè gì cả...

- Ai bảo Tuấn là mình ko ngại ngùng khi nói chuyện với Tuấn... Nh ầm to rồi nhé, hì hì hì - Trà cười cười rồi uống tiếp 1 ly rượu.

- Ủ, thì đã nói là Trà vẫn lành tính hơn mà. Còn Ngọc thì chắc chẳng kiêng dè, ý tứ gì đâu.

- Như vậy mà có khi lại hay đấy!!! Đàn ông thường thích mẫu phụ nữ như vậy.

- ... - tôi ko nói gì, đưa môi nhấp nháp phần rượu còn lại trong chén.

- "Ring... Ring..." - đt của Trà reo, ko biết là ai gọi nhưng tôi đoán đó là 1 người đàn ông hơn tuổi Trà. Đoán qua cách Trà trả lời thì nội dung có vẻ như anh chàng này muốn hẹn gặp nhưng Trà bận nên ko nhận lời.

- Sao bận vậy mà tối nay vẫn đi với mình vậy???

- Ko sao mà...

- Cảm giác mời hẹn ko thành, ko dễ chịu lắm đâu!!! - tôi cười và nói với Trà.

- Hi... chuyện bình thường thôi mà... Tuần này, Tuấn có nhớ cái chú bác sĩ ở Bạch Mai hồi trước ko?

- Có, nhớ chứ, cái chú mà giúp Trà vụ lên danh sách nhận từ thiện phải ko!!!

- Ừ, là chú ấy đấy... Người vừa mới gọi cho mình chính là con trai của chú ấy.

- À... có phải cái anh du học thạc sĩ ấy phải ko. Đã về nước rồi à?

- Ừ, anh ấy về đc 1 tg rồi. Hẹn mình mấy lần nhưng mình hơi ngại nên chưa nhận lời lần nào cả.

- Thì trước cứ coi như gặp đối tác, sau coi như gặp bạn bè thôi.

- Hi, làm như Tuấn buồn cười lắm. Anh ấy với mình cũng có quen biết nhưng chưa đến mức thân thiết. Lúng lờ như vậy nên hơi khó nói chuyện. Mà căn bản là hiện tại mình cũng chưa muốn gặp riêng anh ấy.

- Sợ bị trai tán à? - tôi đi thẳng vào vấn đề

- Tuấn đã hỏi vậy rồi thì mình cũng chẳng nói nữa đâu. Hajzzz... cứ tán tỉnh nhau mãi cũng mệt.

- Trà nói lạ, ko tán thì sao yêu đc.

- Mình có đối tượng rồi nên cảm thấy ko thoải mái thôi.

- Ai mà may mắn vậy!!!

- Cần thêm 1tg nữa để chắc chắn, đến khi chính thức rồi thì Tuấn và mọi người sẽ biết ngay thôi. - Trà mỉm cười nhìn tôi.

- Ừ, khi nào chính thức nhớ báo mình biết, để xem thằng cha nào tốt phước yêu đc bạn mình vậy, hê hê.

- Hi, thôi giờ về thôi Tuấn nhỉ...

- Ừ, mình cũng đang định nói đây, giờ cũng muộn rồi. Trà về thế này có sợ nhà nói gì ko?

- Đi cùng trai tốt thế này thì có gì phải sợ chứ, hihi. - Trà nhìn tôi cười ma mĩnh.

Chia tay Trà tôi rẽ vào con đường quen thuộc, đêm đã xuống nên thỉnh thoảng lại gặp vài tốp các anh cơ động đang chăm chỉ "đón lõng" những xe có biểu hiện "bay đêm" như xe tôi chẳng hạn... Mất toi nó mấy phút cuộc đời quý giá để các anh ấy xăm soi kiểm tra giấy tờ, xe cộ các kiểu tôi mới về đc đến con phố thân thương... Đuôi con suv Lexus nào đó đậu chình chình dưới lòng đường, ngay trước bậc rẽ vào khu nhà trọ của tôi. Còn ai nữa ngoài tay Trường cơ chứ...

- "Hôn nhau...???" - tim tôi như thất lại khi chứng kiến cái cảnh mà tôi thường chỉ nghĩ ra khi tưởng tượng, trong những phút giây của sự đố kỵ và tiếc nuối. Bóng 2 con người 1 cao 1 thấp đang xoay vần, chuyển động bên cạnh chiếc xe. 2 chiếc bóng hòa vào làm 1 và tôi ko cần phải nhìn trực diện cũng đủ hiểu họ đang làm gì. - Tận hưởng những phút giây ngọt ngào nhất của tình yêu... hiển nhiên là vậy rồi...

- "Bốp!!!" - Buông ra... anh làm cái gì vậy!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 68

Hành động quá đổi bất ngờ của Ngọc khiến cho cả Trường lẫn tôi đều đứng hình và giật mình. Nếu như Trường bất động như trời ch ờng, để Ngọc thoát ra khỏi vòng tay đang siết chặt. Thì với tôi... lại dấy lên trong lòng 1 cảm giác rất lạ... cứ như thể chính bản thân mình vừa tránh khỏi 1 mất mát trong gang tấc thì phải...

- ... Em làm sao vậy... anh thực lòng yêu em mà... Từ trước đến nay có bao giờ em cư xử lạ lùng thế này đâu...

- ... Anh tránh ra... đừng có lại gần đây... Đừng chạm vào em nữa... Buông em ra... Buông ra... - Trường vẫn tiếp tục níu kéo, giằng co mặc cho Ngọc vùng vẫy dữ dội... Lúc này tôi cũng đã đi đến trước cửa khu nhà trọ...

- Kìa a.Trường, anh làm gì vậy!!! Có gì thì nói chuyện hẳn hoi chứ ai lại làm thế này giữa đường bao giờ...

- ... Hừ... Tránh ra... - Trường gằn giọng, dường như sự xuất hiện của tôi đã khiến anh ta bộc phát cơn giận dữ đang âm ỉ trong lòng thì phải... 1 cú ra tay bất ngờ, nhanh đến mức khiến chính tôi cũng ko kịp phán đoán. Khuôn mặt theo phản xạ tự nhiên chỉ kịp khẽ lách theo lu ồng cảm nhận từ không khí.

- "Bốp!!!" - cú đấm rất hiểm và mạnh cộng với đà lùi ban nãy làm tôi lao đảo ngã về phía sau. Mặc dù chỉ đi sượt qua vùng bên mặt những cũng đủ khiến máu m ồm, máu mũi tôi nhanh chóng ứa ra ko kiểm soát. Nếu ko nhờ 1 phần tích tắc phản xạ vừa rồi, có lẽ nguyên vùng mang tai của tôi đã lãnh đủ 1 đòn đánh nặng nề và choáng váng. Cú đấm này thực sự ko hề đơn giản...

- "Chưa gì đã say máu rồi à. Ko ngờ là tôi lại khiến anh nóng mắt đến vậy...!!!" - tôi gượng đứng dậy và thẫn đánh giá khi nhìn vào đôi mắt đang vằn lên những tia sắc cạnh dưới ánh đèn đường vàng vọt của Trường. Lửa giận trong lòng bắt đầu sôi sục nhưng tôi vẫn đủ kiên chế để tránh cho sự việc này ko đi quá xa giới hạn của nó.

- ... Trường!!! Anh làm gì vậy...!!! - Ngọc hét lên rồi đẩy Trường ra khi anh ta tiếp tục bước về phía tôi. Trên ban công khu nhà trọ cùng 1 vài ngôi nhà kế cận xung quanh, lác đác đã có vài đầu người lố nhố thò ra thụt vào, tò mò hóng chuyện.

- Anh có sao ko??? - Ngọc đến bên cạnh tôi, vẻ mặt quan hoài khi nhìn thấy những vết máu loang trên mặt và tay áo khoác của tôi.

- Hừ... - nhìn cảnh đó, Trường khẽ nhếch mép, lạnh lùng bước lên xe và bỏ đi luôn.

- Tôi ko sao... thôi giờ lên nhà đi. Cứ đứng ngoài đường thế này thêm lúc nữa là lại thành trò cho người ta tò mò đấy.

....

- Nào, ng ồi yên để tôi lau vết thương cho...

Ngọc lấy bông và nước muối thấm rửa vết máu cho tôi. Bàn tay tỷ mỉ, nhẹ nhàng lăn khắp trên vùng vết thương để ngăn máu chảy và lau sạch những vết máu khô còn đọng lại ban nãy. Đôi mắt chăm chú nhìn vết thương nhưng vẫn ẩn hiện đâu đó 1 nỗi buồn man mác, hẳn là vì chuyện ban nãy với Trường rồi.

- Thôi, để tôi tự làm nốt... Cô về phòng nghỉ đi...

- ... - Ngọc ko phản ứng gì, vẫn lẳng lẳng thay bông để thấm máu...

- Đừng h ồ của anh... vỡ rồi này...

- ... Ừm... chắc do lúc nãy ngã, tay đập vào bậc cửa ấy mà... Cô ko nói chắc tôi cũng chẳng để ý đâu... - tôi nhìn xuống chiếc g-sock thân thuộc trên tay. Đã cũ mềm, xước xát nay màn kính còn bị rạn vỡ những nét chằng chịt, chằng chéo.

- Tháo ra để tôi xem tay anh có bị sao ko!!!

- Ko sao, ko sao hết...

- ...

- ... Mà chuyện ban nãy... là sao vậy???

- ... - Ngọc ko trả lời, bàn tay vẫn nhẹ nhàng thấm nốt những vết máu còn sót lại.

- ... Tôi lúc nào cũng sẵn lòng nghe cô tâm sự... Nhưng cô ko muốn nói thì cũng ko sao...

- ... - Ngọc vẫn ko nói gì, 2 cánh tay bỗng buông thõng...

- Thôi đưa bông đây... Để tôi tự giữ thì máu mới ko chảy nữa...

- ... - vài giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má, cô nàng khẽ cúi xuống như để trốn tránh ánh nhìn từ tôi.

- Làm sao vậy??? - tôi cần lấy túi bông nhưng Ngọc vẫn nắm chặt ko buông.

- ...

- ...

... Khẽ kéo Ngọc dựa vào vai mình, cô nàng vùng vằng, đẩy ra nhưng lại bị tôi ghì chặt lại... Lúc này ko phải phải là dựa vào vai nữa mà chính xác là tôi đang ôm lấy Ngọc. Cô nàng cự quậy ko đc, đánh tôi cũng ko xong, nổi bất lực hoá thành những tiếng nức nở bật lên thốn thức... Cứ như vậy Ngọc khóc rấm rứt trong vòng tay tôi, khuôn mặt đăm lệ vì đè nén chốc chốc lại

dụi dụi khiến cả vai tôi ướt nhoè vì nước mắt. 2 cánh tay quờ quạng nắm chặt 2 vai tôi như muốn tìm lấy điểm bấu víu cho những cảm xúc hỗn loạn. Bàn tay tôi ôm hờ lấy thân thể mềm yếu, vỗ nhẹ lên tấm lưng mảnh mai đang run lên từng hồi vì xúc động. Thoang thoang 1 mùi hương dịu dịu toả ra từ người Ngọc, nhẹ nhàng mà rất đổi thanh khiết... 1 khoảng lặng trôi qua giữa 2 người, tĩnh lặng và êm đềm tuyệt đối... Trong khoảng khắc ấy tôi bỗng ước ao, rằng tôi muốn...

- Ừm... - Ngọc kêu khẽ rồi đẩy mạnh tôi ra, khuôn mặt quay đi nơi khác lau vội những giọt nước mắt vẫn còn vương trên má.

- ... Hajzzz... xin lỗi... Tôi nhầm... - tôi thở dài, lạnh lùng chấm dứt khoảng khắc êm đềm ban nãy bằng lời xin lỗi trái với lòng mình. Chân chường đứng dậy bước về phía khu bếp.

- Uống chút cafe chứ??? - tôi cần hộp cafe rồi nói với Ngọc.

- Ở phòng tôi cũng có mà...

- Ừm...

- Anh lại đây để tôi...

- Thôi, ko cần nữa đâu, giờ tôi vào tắm thì máu me nó cũng trôi hết ngay ấy mà.

- ... Vậy... tôi về đây... Anh nghỉ sớm đi nhé...

- Ừm...

Tôi trả lời rồi mới quay lưng lại khi Ngọc đã rời khỏi phòng... Hajzzz, đã đến đc như vậy rồi mà... nhưng quan trọng, trong lòng Ngọc đâu có chỗ cho tôi đâu. Có chăng cũng chỉ là 1 bến đỗ tạm thời cho những cảm xúc khi trái tim Ngọc bị tổn thương bởi biến cố xảy ra với Trường mà thôi. Bàn tay nắm chặt gói cafe pha sẵn đến nhà nát rồi thả lỏng ra khẽ cười nhạt.

- "Sau từng ấy năm trời, rốt cuộc vẫn chỉ là kẻ đến sau, 1 thằng bại trận trong chuyện tình cảm... "

Ngoài trời mưa đã rả rích rơi từ lúc nào, cơn mưa ko lớn nhưng đúng tính chất cơn mưa cuối xuân... lâm thâm và dai dẳng đến khó chịu...

Sau tối hôm đó, cả tôi và Ngọc đều biểu hiện như thể giữa 2 người chưa từng xảy ra chuyện gì. Đối diện với nhau vẫn là 2 con người vốn dĩ đã "cũ kỹ", 1 vẻ "cũ kỹ" cần thiết để che lấp đi phần nào sự gượng gạo ẩn sâu trong tôi. Với Ngọc, có khi nào cô ấy cũng có chung cảm giác như vậy ko...

Chiều muộn thứ 7, tôi lại lang thang trong quây bánh gần nhà như 1 thói quen ko cũ, cũng chẳng mới.

- Anh lại đến ạ!!! Vẫn là 2 loại bánh này phải ko anh, hì - cô bé nhân viên nói nói cười cười.

- Em nhớ anh là ai hay sao mà biết anh chọn 2 loại này???

- Em nhận ra mà, trước đây anh vẫn hay mua bánh ở đây mà. Đạo này thì tu ần nào cũng mua, mà toàn đi vào cuối tu ần nên em mới để ý thôi.

- Chết thật, bán hàng mà cứ tinh ý như em thì khách nào bỏ đc chứ, hề. Nhưng mà hn anh lại muốn mua loại khác...

- "Ring... ring... " - đang đắn đo chọn bánh thì đt tôi reo... từ 1 số lạ gọi tới...

- Alo!!!

- Tuấn à!!!

- Vâng... xin hỏi ai vậy ạ?

- Anh Trường đây, chú chưa lưu số anh à?

- À... a.Trường ạ... Em có lưu r ồi nhưng trên màn hình nó ko hiện tên nên em ko biết. - sự thực thì cái l ần Trường mang bánh sang phòng tôi, xin số r ồi nháy máy. Tôi vì ko mấy lưu tâm nên cứ để đó, lâu d ần thành quên, nhật ký cuộc gọi cũng trôi mạt nên trong danh bạ hiện tại ko h ề có số của Trường.

- Đt gì lạ nhĩ!!!

- Nokia anh ạ... Vậy anh gọi em có việc gì ko ạ?

- À ừ... Có chuyện thì mới gọi chứ... À mà vết thương hôm nọ... Giờ đỡ r ồi chứ!!!

- À vâng... hôm đó nó chỉ sướt qua thôi nên cũng ko nghiêm trọng lắm. Cũng may nhờ anh nhẹ tay...

- Ừ, hn anh gọi chủ yếu cũng là vì chuyện đó...

- Vâng, em vẫn nghe đây ạ!!!

- Trước tiên, anh chân thành xin lỗi chú vì chuyện tối hôm đó. Tất nhiên xin lỗi qua đt thế này là đi ầu ít khi anh làm, vì vậy anh muốn có 1 cuộc hẹn để mình nói chuyện trực tiếp. Sáng mai CN nếu chú ko bận thì mình gặp nhau đc chứ!!!

- Sáng mai ạ... Vâng sáng mai em đi đc ạ.

- Ừm, vậy 9h sáng mai anh đợi chú ở quán xxx nhé.

- Vâng.

- Ừm, chào chú!!!

- Vâng, chào anh.

- "Đíu mẹ, sáng mai đang định ngủ nướng thì lại vướng thằng cha này!!!"

- Anh ơi, chọn loại nào đây anh, hay là để em chọn giúp nhé, hì hì. -
tiếng nói cười tươi tắn của cô bé nhân viên kéo tôi trở về với không gian
quầy bánh.

- À ừ, xem thử giúp anh, ngoài 2 loại anh hay mua thì có loại nào để ăn,
ăn ngon hay ko.

- Anh mua cho nhà hay là mua cho... bạn gái ạ? - cô bé nv nhìn tôi cười
ý vị.

- Ờ... chắc... Mua cho bạn gái, bạn gái thôi em ạ. Mà cái này có liên
quan gì đến việc chọn bánh ko?

- Có liên quan tí xíu thôi anh ạ, thực ra em muốn hỏi để xem anh đã có
ny chưa ấy mà, hì hì hì.

- "Hoá ra là bị em nó troll, náo thật!!!" - Có hay chưa thì cũng có để làm
gì đâu em, mà thôi tư vấn nhanh giúp anh đi. Mua bánh mà ăn cơm muộn
thì sao mà ăn tráng miệng đc!!!

- Sắp xong chưa??? - tôi giục già Ngọc trong bữa cơm chi`âu.

- Đợi chút xíu nữa, xong ngay r`ồi đây...

- L`ềm `ềm quá, đây là tôi còn phụ cho phần lớn đấy nhé. Để cô tự làm 1m
thì chắc đến tối cũng chưa có cơm để ăn.

- L`ềm bềm cái gì đấy, có người nấu cho dâng tận miệng còn đòi hỏi gì
nữa. Anh giờ cũng biết hách dịch quá nhỉ. Giỏi thật đấy!!! - Ngọc huơ huơ
cái muỗng inox, lờm lờm r`ồi căn vặn tôi như trẻ con.

- Xụ xụ!!! Chà chà, cũng thơm ra phết nhờ, xem ra món mực xào hn cô
làm khá đấy!!! - tôi hít hà đĩa mực xào, biểu hiện thèm thu`ờng xen lẫn
khích lệ.

- Khỏi nịnh đần, dọn đờra giúp tôi đi... Đi rửa mặt cái đả, nóng quá!!! - Ngọc nói r ồi ngửa cổ uống nước.

- "Mẹ kiếp, áo với sống thế kia thì ăn uống éo gì nữa... " - tôi nhìn phần m ôhôi láng bóng chảy từ chiếc cổ cao thon xuống tới khuôn ngực, lòng cũng th ần thấy "nóng" theo câu nói của Ngọc.

- Anh... - cô nàng dường như cũng đã phát hiện ra vẻ kỳ dị trong ánh mắt của tôi

- Hả...

- Chít này!!! Cái đờđê non kia!!!

- "Bộp!!!" - Áiiii...!!! - nguyên 1 cái gáo múc nước đập chát lên đỉnh đầu tôi... 1 món khai vị ko t ỏi cho bữa cơm tối hôm nay

....

- Thế nào??? - tôi chăm chú nhìn Ngọc, cái miệng nhip lên nhip xuống ngon lành.

- Thì cũng ngon mà...

- Ngon thế nào mới đc chứ?

- Thì ngon là ngon chứ còn ngon thế nào nữa...

- So với 2 loại vẫn hay ăn ấy!!!

- Cũng ngon... Nhưng mà vị hạnh nhân này, có vẻ hơi thua 1 chút xíu...

- Thế à, vậy lần sau ko mua nữa.

- Ko sao, chỉ thua chút xíu thôi nhưng mà ăn vẫn ngon... Sao vậy, sao cứ nhìn tôi hoài vậy???

- Thích thì nhìn thôi... cấm à!!! - chứ thực ra nhìn là vì cái miệng xinh xắn của Ngọc.

- Vậy thì cứ ng ẩ đ ẩ mà nhìn tiếp đi, bánh để tôi choén, hê hê.

- Hê, dạo này cũng "mọi Đ ần" phết nhờ. Tưởng cái như mọi khi.

- Với anh cứ phải đưa đ ẩ theo cho anh chán thì thôi. Sao nào, ko làm đc gì tôi nữa nên ấm ức à!!! - Ngọc vừa ăn bánh vừa nhìn tôi đ ẩ chí.

- Thì cứ cho là thế đi, con người tôi vốn rộng lượng, ko ham chấp nhặt.

- Úi chùi, tôi có nghe nh ần ko vậy!!!

- Ko nh ần đâu, nó thật như vị ngọt của chiếc bánh này nè... Nè... - tôi nói r ẩ quệt 1 miếng kem to bôi lên mũi Ngọc.

- AAaa... Đánh chít anh giờ, đ ồ to gan kia... - Ngọc theo thế đứng dậy c ầm lấy đĩa bánh tạo thành đ ầ hương v ề phía tôi.

- Cô dám ném ko... - tôi nhìn Ngọc cười khích tướng.

- Anh thách tôi!!!

- Thách đ ẩ, có dám thì ném thử xem... - tôi đưa tay chỉ chỉ vào má, vẻ cười cợt.

- Hứ, chả tội gì!!! - Ngọc quay ngoắt, đặt lại đĩa bánh xuống r ẩ ng ẩ ăn ngon lành như cũ.

- Hà hà, đc đc. Ko hỡ thẹn... sống chung với tôi có khác.

- Cái gì "sống chung" với anh... Đừng có mà loạn ngôn!!! - Ngọc lườm xéo tôi.

- Giờ bản lĩnh mặt dày cũng khá lên r ẩ đó, phải là trước đ ẩ thì cái đĩa bánh kia chắc ko còn nữa r ẩ!!! - tôi nhìn Ngọc cười thích thú.

- Thôi đi, nào ai dám tranh "đặc tính" mặt dày với anh chứ. Đã mặt dày lại còn toan hoản... Trông kìa, sao mà đáng ghét thế ko biết nữa!!! - Ngọc nhăn mặt chu môi, tỏ vẻ ngao ngán trước bộ mặt nhờn nhờn tự mãn của tôi.

- Cứ chê đi, đến lúc tôi chuyển đi rồi lại có người nhớ cho xem, hê... - câu nói thuận miệng trôi khỏi đầu lưỡi mới thấy là mình đã lỡ lời.

- ... Ừm... có thể là tôi sẽ nhớ thật đấy... Nhất là khuôn mặt đê tiện và bản tính xấu xa của anh... Đúng quá phải ko nào... Hì hì hì. - Ngọc ko nhìn tôi, đuôi mắt nheo lên vì cười.

- Ừm... nhớ đc chừng ấy cũng đủ lắm rồi... - tôi mỉm cười với Ngọc... lại 1 lần nữa tôi tự dối lòng mình.

Sáng hôm sau như đã hẹn, tôi gặp Trường tại 1 quán pub trên đường Xuân Diệu. Cuộc hẹn đúng như tôi dự đoán từ trước, chỉ là 1 cuộc hẹn ngắn, nội dung ko có gì nhiều ngoài những vấn đề vẫn nói xoay quanh Ngọc và sự việc tối hôm nọ.

- Gặp nhau trực tiếp thế này thì lời xin lỗi nó cũng chân thành hơn phải ko!!! 1 lần nữa anh xin lỗi chú!!! - Trường mỉm cười đoạn đưa tay phải ra với tôi.

- Vâng!!! - tôi bắt tay rồi đáp lại ngắn gọn.

- Chuyện tối hôm đó, thú thực phần lớn do anh đã hơi mất bình tĩnh. 1 phần còn lại có lẽ là do men rượu, tối hôm đó đi với Ngọc anh có uống hơi nhiều...

- ... - tôi im lặng, đưa môi nhấp 1 chút remy.

- ... Kích thích vậy nên hành xử tối hôm đó, sau nhiều ngày anh vẫn ko thể chấp nhận đc mình.

- "Làm tới chức trưởng phòng của 1 tập đoàn lớn mà để xốc nổi vậy thì chấp nhận thế nào đc!!!" - tôi cười nhạt trong lòng.

- Chú chắc cũng nghĩ là anh đã hành xử ko đúng mực phải ko???

- Em nghĩ hành động mà khiến chính bản thân mình phải suy nghĩ thì hẳn là... có vấn đề..

- Ừm... Hajzzz, Tuấn là bạn của Ngọc phải ko!!!

- Dạ... có gì sao anh??? - tôi cảm thấy hơi lạ trước câu rào đón của Trường.

- Ý anh là Tuấn coi Ngọc là bạn tốt phải ko!!!

- "Ra là vậy!!!" - Vâng!!! - tôi vẫn đáp lại ngắn gọn.

- Ừ chính vì chú coi Ngọc là bạn nên anh cũng muốn coi chú là bạn. Bạn của Ngọc thì cũng như bạn của anh thôi, tất cả bạn bè của Ngọc đều biết đi đâu này nên anh cũng muốn nói đi đâu đó với chú.

- À vâng, anh nghĩ cho Ngọc như vậy quả là rất tốt ạ.

- Bản thân anh là con người có thiên hướng hơi bao đ ồng, từ học tập, công việc cho tới cuộc sống. Chính vì vậy anh luôn tách bạch mọi thứ trắng đen thật rõ ràng để bản thân không bao giờ bị lẫn lộn. Chuyện tình cảm với anh cũng vậy, bạn là bạn, yêu là yêu, cho nên...

- ... Nên anh lo ngại việc em ở gần Ngọc có thể khiến cho cái ranh giới giữa bạn và yêu đó trở nên mập mờ phải ko ạ?

- Chính xác là như vậy, chú rất thẳng thắn và anh thích đi ều đó. Có thể chú đang cảm thấy tự ái khi anh có ý nghĩ như vậy nhưng anh ko ngại đi ều đó. Con người mà, lòng tin vẫn luôn phải song hành với kinh nghiệm và sự "đo lường" xung quanh.

- Anh có thể ko tin em, đi ều này em hiểu. Nhưng chẳng lẽ anh lại ko có lòng tin với Ngọc???

- Anh hiểu ý chú muốn nói gì, anh có thể chắc chắn việc mình có lòng tin với Ngọc. Nhưng thực tế dạy anh rằng mọi chuyện cần có sự can thiệp chủ động nếu như ta có thể, trước khi để những điều ko mong muốn xảy ra. Bản chất con người là tốt đẹp nhưng có rất nhiều thứ xung quanh tác động lên chúng ta. Dần dần hình thành thiên tính thứ 2 là thói quen. Bản chất con người lại dễ thích nghi nên hoàn toàn có thể dung nạp những thói quen đó trở thành 1 phần tính cách của mình. Có tốt tất nhiên cũng phải có xấu và chuyện đổi thay trong tình cảm thì có rất nhiều lý do dẫn tới sự đổi thay đó. Việc chú gần cận với Ngọc cũng là 1 nguy cơ như vậy... anh xin lỗi nhưng anh nghĩ là chúng ta cần phải thẳng thắn với nhau trong chuyện này. Tự ái hay tức giận lúc này nên dẹp sang 1 bên!!!

- "Hê, anh nghĩ là mình đang áp đảo đc tôi à!!!" - Vâng, nãy giờ nghe anh nói em cũng hiểu đc phần nào suy nghĩ của anh rồi. Em cũng thấy bản thân mình ko cần thiết phải giải thích gì thêm với anh nữa. Nếu như anh đã có lòng tin với Ngọc như vậy thì chỉ cần nhìn vào biểu hiện của cô ấy anh sẽ hiểu giữa em và Ngọc chưa hề xảy ra chuyện gì đi quá giới hạn của nhau. Biết Ngọc ko quá lâu nhưng em thấy đc ở cô ấy 1 người con gái tốt. Nếu anh thực sự tin Ngọc thì nên trân trọng lòng tin đó... Cá nhân em nghĩ... ko hẳn là hay nếu để Ngọc nghe đc những lời anh vừa nói. Em hiểu anh nói vậy chỉ vì muốn thể hiện quan điểm của mình trong truyện này. Chúng ta có thể thoải mái thẳng thắn với nhau nhưng với 1 người trong cuộc như Ngọc, điều này còn liên quan trực tiếp tới vị trí của cô ấy trong suy nghĩ của anh nữa... - tôi trầm giọng đối thoại và bỏ lửng câu nói cuối cùng, mặc cho Trường muốn hiểu sao thì hiểu.

- ... Ừm, chú nói vậy anh hiểu rồi... - Trường đưa mắt nhìn tôi sau những lời đối thoại vừa rồi.

- À, mà nhân đây em cũng có điều muốn nói với anh.

- Chuyện gì vậy?

- Hết tháng này em chuyển chỗ trọ mới rồi... Cũng coi như cái lẩn cẩn trong anh phần nào đc loại bỏ rồi!!! - tôi cười nhẹ.

- Hết tháng này à?

- Vâng!!!

- Ừ, vậy cuối tháng này ko đi chơi đâu để ở nhà chuyển đồ à?

- Đi chơi gì hả anh?

- À, thì đợt nghỉ lễ cuối tháng ấy mà. Anh với anh Nguyễn dự định làm 1 chuyến nghỉ dưỡng ngắn ngày cho 2 chị em Ngọc (chắc là Ngọc và ny .K.Nguyên).

- À, vâng, vậy em chúc mọi người đi chơi vui vẻ.

- Nhưng mà chỉ có đi ầu... cái này anh vẫn chưa nói với Ngọc...

- Vậy sao anh ko nói đi ạ?

- Cũng muốn nói lắm nhưng khổ nỗi... - Trường dừng câu nói rồi nhìn tôi cười lấp lửng. - ... Ngọc giận anh nên cắt liên lạc với anh kể từ sau buổi tối hôm đó đến giờ rồi...

- "Định mượn lời tôi à, tôi ko rỗi hơi thích ôm chuyện bao đồng như anh đâu!!!" - ... - nghĩ thầm vậy nên tôi cũng chỉ đứng đờ đờ cười trừ.

- ...

- ...

- ... Có lẽ anh nên gặp trực tiếp Ngọc. - dường như Trường cũng đoán ra phần nào suy nghĩ của tôi.

- Em nghĩ vậy là tốt nhất, dù gì cô ấy cũng làm cùng cty với anh. Việc gặp và nói chuyện với nhau cũng đơn giản thôi mà.

- Ừm...

- Mà lúc mới đến hình như anh có nói lát nữa sẽ tiếp đối tác ở đây luôn phải ko ạ?

- Ủ, phải r ồi!!!... Ở đấy, vừa nhắc thì họ đã đến r ồi.

- Vậy thôi, có lẽ em xin phép về trước ạ!!!

- Ừm, vậy coi như chuyện giữa 2 chúng ta đến đây ổn thoả nhé!!! -
Trường lại giơ tay để bắt tay tôi.

Buổi chiều Ngọc rủ Trà đi mua sắm nên quảng tg đó với tôi tương đối "yên ả". Đến gần tối vừa gấp mấy chương hạng mục đầu tư của cty lại để chuẩn bị nấu cơm thì a.Dũng lại rủ đi bar và mat xa. Định gọi thêm Xuân và Hải đi cùng thì 2 thằng về quê hết nên chỉ còn 2 ae độc thoại với nhau. Ng ồi uống rượu, nói chuyện linh tinh đc 1 lúc thì tôi phát hiện thằng ny cũ của cái Ly cũng đang có mặt tại đây.

- Anh!!! Thằng kia chính là thằng ny cũ cái Ly đấy...

- Thằng nào???

- Thằng ng ồi chếch hướng 2h kia kìa, đó cái thằng tóc xoắn ấy... Anh nhìn thấy chưa???

- R ồi... Ở... Sao lại ng ồi cùng thằng ôn kia nhỉ!!! - a.Dũng tỏ vẻ băn khoăn.

- Ai hả anh? Anh biết người ta à???

- Ủ, thằng đấy trước cũng có làm ăn qua lại với anh. Giờ vẫn hạng le ve thôi... Ở cái đm, làm ăn gì mà đưa tiền cho nhau thế kia. - a. Dũng và tôi cùng đưa mắt nhìn nhau.

- Quay vào đi, đừng để bọn nó nhận ra... Anh hỏi chú, cái thằng tóc xoắn có phải chính là thằng nt đe dọa mà Xuân nó nhờ anh "xử lý" phải ko?

- Vâng, chính nó anh ạ... Còn cái thằng vừa nhận tiền kia... chẳng lẽ...

- Giờ vẫn chưa nói trước đc gì nhiều nhưng nếu là thật thì nhanh thôi... Xử lý bọn này ko có có vấn đề gì cả.

- Vậy anh định bao giờ tiến hành?

- Thích thì mai làm luôn, làm cho sớm đi vì sắp tới còn nhiều việc quan trọng anh phải giải quyết!!!

- "Việc quan trọng!!!"- tôi nghĩ mà lòng thầm thấy lo cho a.Dũng, quả thực a.Dũng là người khá kín tiếng, thêm vào tôi vốn dĩ ko thích chen vô quá sâu chuyện riêng của người khác nên cũng ko thể hình dung đc những chuyện sắp tới mà a.Dũng cần giải quyết là chuyện gì.

Những ngày cuối tháng 4 cuối cùng cũng đã đến...

- Tuần này, chính xác thì hôm nào... anh chuyển đi vậy??? - Ngọc hỏi tôi trong bữa cơm tối 1 ngày cuối tháng.

- Ừm, thì là ngày cuối cùng của tháng thôi!!!

- 30 à???

- Ừ...

- ... Như vậy... vậy thì chắc hôm ấy tôi ko ở nhà để dọn đồ giúp anh đc r ấ...

- Cô có việc bận à?

- Ừ... 30 này tôi đi du lịch cùng hội anh Nguyễn đến tận mừng 3 tháng 5 cơ...

- "Phải r ấ, là chuyến nghỉ dưỡng mà Trường nhắc đến đây mà, chuyến đi hàn gắn tình cảm. Vậy mà mình đã từng nghĩ là cô ấy biết ngày sn của mình... O mà thằng dở này, mày nghĩ mày là ai mà ngta phải bỏ lửng chuyến đi này vì mày hả. BỐ thằng hâm hấp!!!" - tự trào phúng với chính

tình cảm của bản thân, ko biết nên vui hay nên buồn mà lòng tôi bỗng thấy chùng xuống đến lạ.

- Ko sao đâu, đợt này nghỉ tới 4 ngày vậy thì phải tranh thủ mà đi chứ. Bạn bè tôi cũng nhiều lắm, mà cả cái phòng này cũng có gì cần dọn mấy đâu.

- Vậy trong mấy ngày đấy anh có đi chơi đâu ko hay vẫn ở HN???

- Cũng chưa biết thế nào, dọn nhà xong rồi tính. Nếu ko có gì chắc tôi cũng chỉ quanh quẩn ở đây thôi.

- Ừ... thôi ăn nốt đi kẹo nguội hết bây giờ...

- Hajzzz... chuyển đi thế này thực sự tôi vẫn còn 1 chút lẩn cẩn...

- Về chuyện gì???

- Đó là vẫn chưa thể giúp cô tự tin đứng bếp 1m đc, hê!!

- Sắp chuyển đi rồi mà vẫn muốn trêu tôi à, anh quá đáng thế. Dù gì thì tôi cũng đã rất cố gắng rồi!!! - Ngọc hơi bực bội.

- Tôi đang nghiêm túc thật mà, kể như có thêm khoảng nửa tháng nữa thì cô sẽ còn khá hơn hiện tại nhiều đấy. Nhưng dù sao bây giờ cũng đã tiến bộ hơn xưa rất nhiều rồi.

- Phải rồi, lúc nào anh cũng vậy mà... Thời gian với anh dường như là ko đủ...

- Sao cô... lại nói như vậy...???

- Tôi ko có ý gì đâu, chỉ là muốn khuyên anh nên cân đối lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi thôi. Điều đó tốt cho bản thân anh.

- Ừm, tôi biết rồi...

- Tôi biết là ko thể bắt đc anh nhưng... nếu anh hạn chế đc thuốc thì tôi sẽ cảm thấy vui đấy...

- ... - tôi im lặng, nghe từng lời Ngọc nói như thấm đẫm vào tim. Nhe nhàng mà sao thấy đau nhói.

- ...

- Cô ở 1m cũng phải cố gắng duy trì ăn uống sinh hoạt như cũ đấy nhé. Vẫn nên tự nấu nướng, vừa luyện tay nghề vừa vệ sinh. Đừng có lười đi ăn hàng làm gì!!!

- Tôi biết rồi, anh làm gì mà cứ dặn đi dặn lại mãi vậy.

- Ngoan thì cuối tuần nào tôi cũng mua bánh cho cô, hì hì.

- Ngoan thì cuối tuần nào anh mang bánh đến tôi cũng cho anh ăn kè, hahaha...

Những tiếng cười nói vui vẻ lại vắng vắng vang vọng như cách đây vài tháng - ngày Ngọc bất ngờ chuyển về sống bên cạnh tôi. Thời gian tuy ko dài, chỉ có vài tháng thôi nhưng sao đọng lại trong tôi nhiều cảm xúc đến vậy. Nhớ hành lang qua lại giữa 2 phòng, nhớ ban công kết nối 2 phòng vào mỗi tối khi 2 đứa vắt vẻo ngắm tâm sự trên tầng cao. Nhớ những tiếng đập cửa thùm thụp ko nể nang của Ngọc mỗi khi bức xúc 1 đi đâu gì đó. Khu bếp chung, rất nhỏ thôi nhưng lại là nơi xảy ra nhiều chuyện khó nói giữa 2 con tim... Chỉ tiếc là nó ko cùng chung nhịp đập... ở thì hiện tại và cũng có thể là mãi mãi sau này...

Chiều tối 30/4... nhìn lại lần cuối căn phòng đã gắn bó lâu nay với mình. Chào tạm biệt nó cùng chủ nhà và những người ở phòng bên. Tôi dọn tất cả đồ đạc chuyển về căn phòng cũ - nơi ở chung ngày trước cùng Xuân và Hải. Biết nói thế nào nhỉ, cảm giác... 1 chút cảm giác gì đó, hay đúng hơn là 1 sự so sánh với căn phòng cạnh phòng Ngọc. Cảm xúc quen thuộc với căn phòng này vẫn còn đó vì tôi cũng từng có thời gian khá dài

sống ở đây. Nhưng sự gần gũi dường như ko còn... đơn giản vì tình cảm của tôi đã dành cho nơi khác mất rồi.

- Xuân: cảm giác về lại nhà cũ thế nào mà?

- Tôi: chả có cảm giác gì, chỉ nhớ thằng chó nào đười bở đi rồi ng ấ dỗi trên cái giường kia kìa.

- Hải: hahaha, a.Tuấn phán chuẩn cmnr, hahhaha.

- Xuân: cái đờ mờ 2 ae nhà mà, làm tao xấu hổ vãi cả ra quần rồi này, hê hê hê. Thôi đi làm tý gọi là ăn mừng đoàn tụ nhê.

- Tôi: ra quán thôi, mấy đứa kia bận đi chơi hết rồi, làm ở nhà thấy điều hiu vãi!!!

- Xuân: có sao đâu, bọn nó bảo để dành đến mừng 2 sinh nhật mà rồi tổ chức 1 thể còn gì!!!

- Hải: nói trắng ra là bị cắt cổ, hê hê hê.

- Tôi: chuẩn mnr, cắt cổ của anh lại còn lấy có "để dành", hê hê, thôi ra quán đi.

Tối mừng 2/5, cái tiệc "để dành" ấy cuối cùng cũng diễn ra... Đúng nghĩa với "để dành" khi cả căn phòng rộng thênh thang này cũng phải cảm thấy ngộp vì số lượng người chất chứa trong nó. Nói đơn giản là đầy đủ mặt mũi mọi "anh tài", từ hội Thảo trưởng - Phong, Hùng, Kiên, hội Trà - Hằng, My - Ly. A.Mạnh và a.Dũng bận vậy mà cũng "cố gắng ăn xôi" đến cho bằng đc đủ để thấy tình cảm của mọi người dành cho tôi chân thành đến thế nào...

- "Duy chỉ 1 người... có lẽ đã quên mất rồi..."

1 chút gọn trong lòng, lăn tăn theo từng dòng cảm xúc, cuối cùng cũng lặng xuống bởi những tiếng chúc tụng của cuộc vui. Ăn uống no nê, tất cả

lại lôi nhau đi tặng 2 karaoke, hát hò, nhảy nhót, xoã tới bên với nhau tới hơn 10h mới tàn tiệc. Chia tay nhau ngay tại quán karaoke, duy chỉ có mình Trà vẫn theo 3 thằng tôi 1 đoạn về nhà trọ vì cùng đường.

- 2 ae tao lên trước đây, có gì thì cứ tâm hự... Úi ọc, tâm sự nhanh rồi lên nhoé, hé hé. Bọn tớ lên trước Trà nhé, hi hi. - Xuân choá mồm miệng khả ố mùi bia rượu "bơm đều". Đoạn vắt vẻo cùng ku Hải khệnh khạng bước lên nhà, bỏ lại tôi và Trà đứng riêng tư 1 khoảng dưới hè.

- Hn vui quá Tuấn nhỉ!!! - Trà nhìn tôi nhoẻn cười.

- Ừ, quá vui ấy chứ, ko mấy khi mình làm sn mà hn mọi người nhiệt tình quá!!!

- Khách sáo ghê chứ!!! Sn mình mà sao chẳng thấy Tuấn đòi quà gì cả???

- Mọi người đến với mình vậy là vui nhất rồi. Quà thì có 1 đồng trên nhà lúc này còn gì!!!

- Ai tặng, ai ko mà cũng ko biết à???

- Ài... mình đâu có để ý đâu, ai tặng mà chẳng đc!!!

- Tặng Tuấn nè... - Trà lấy từ trong túi xách ra 1 chiếc hộp đen nhỏ, hướng về phía tôi.

- Ờ... gì vậy...

- Quà chứ gì nữa... Ừm, xem nào... Chúc Tuấn luôn hạnh phúc và... sớm tìm đc nửa kia của mình nhé, hi!!! Tặng quà xong rồi giờ tới màn ôm bạn nào... - Trà ko để tôi kịp phản ứng, vòng tay ôm chầm lấy tôi luôn.

- Ờ... mình cảm ơn nhiều nhé!!!

- Thôi, Tuấn lên nhà đi, giờ cũng muộn rồi, mình về luôn đây.

- Trà đi đi rồi mình lên.

- Trùi ui, định sên à. Vậy cứ đứng ngắm lưng mình nhé, mình về đây.
BB!!!

- Bye!!!

Đúng là đứng nhìn theo bóng lưng Trà thật, nhìn đến khi bóng lưng ấy khuất hẳn nơi cuối góc đường tôi mới quay trở vào khu trọ của mình...

- "Póc!!!" - 1 cuộn giấy gói quà vo viên đập vào lưng tôi r ã rơi xuống ngay trước mặt.

- Ơ... - "Quái!!! đưa nào lại đập giấy vào người mình thế nhỉ!!!" - tôi quay lại đưa mắt tìm kiếm... và...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 69

... Hà Nội 11h tối... đường phố mỗi lúc 1 vắng lạnh, im lìm an phận chờ đợi màn đêm hiu quạnh buông xuống. Chỉ còn lại duy nhất 1 điểm nhấn, đang khẽ lay động chiếc bóng ngược sáng của mình dưới ánh sáng vàng vọt, mờ ảo từ những cột đèn đường... 2 cánh tay giấu đằng sau lưng, thu mình lại trong chiếc áo thun mỏng manh, hờ hững. Bóng 1 người con gái nở nụ cười tươi, bước từng bước nhẹ nhàng, chậm rãi gần về phía tôi. Thân trên và khuôn mặt đôi lúc khẽ lắc lư, toát lên 1 vẻ duyên dáng và e ấp.

- ... Ở... sao cô... lại ở đây??? - nghe có vẻ ngờ ngẩn nhưng đó là đi đầu đầu tiên, cũng là duy nhất mà tôi có thể nói ra lúc này. Sự ngạc nhiên và 1 chút gì đó của niềm vui đang râm ran trong tôi như tiếng ve sầm đầu hạ.

- Thì để chứng kiến vẻ ngốc nghếch của anh thôi, hi hi.
- Sao cô bảo là đi tới mai...??
- À ừ... lẽ ra là vậy nhưng có việc đột xuất nên kế hoạch thay đổi.
- Việc đột xuất?
- Ừ, anh tôi có việc nên mọi người về sớm hơn.
- Vậy... đợi ở đây lâu chưa?
- Cũng mới đợi đc 1 lúc...
- Sao ko gọi cho tôi?

- Hỏi gì lắm thế... Gọi cho anh mà có đc đâu!!! - Ngọc khẽ lườm.
- Sao lại ko đc, vô lý... Ơ... uhh... sorry nhé, máy hết pin mà tôi ko biết. Quãy cả buổi nên chẳng đẽ ý gì!!!
- Anh thì có biết q.tâm đến ai đâu...
- Thế nên mới vo giấy ném tôi?
- Thế là vẫn còn nhẹ đấy... hajzzz, đứng ngoài này có 1 lúc mà lảng vảng đã thấy vài thằng ngó nghiêng đẽ ý r ấ, an ninh ở đây có vẻ ko đc tốt như chỗ cũ!!!
- Đẽ ý cô??? Đâu, thằng nào?
- Ban nãy cơ, giờ thì ko thấy nữa, chắc bọn nó thấy có người.
- Do sợ tôi đấy, hê hê.
- Xi!!! Ai mà thêm sợ anh chứ!!! Mà thôi, tôi có chút quà du lịch tặng anh đây. - Ngọc nói r ấ lấy từ trong túi xách 1 chiếc hộp màu xanh lục.
- Tôi ko có c ầu kỳ đc như ai nên chỉ đẽ ko thế này thôi...
- "Steinhart... Ồ... cái này..." - tôi mở ra thì bên trong là 1 hộp nhưng cùng sách và 1 số giấy tờ.
- Sao vậy? Trông nó thế nào...?
- Đeo giúp tôi nhé!!!
- Nhiều... - Ngọc khẽ lườm nhưng trên môi lại nở nụ cười rạng rỡ.
- ... Vừa luôn nè, anh thấy sao?
- Thực sự... rất đẹp!!! - tôi ngắm nghía và cảm nhận chất kim loại đang cọ sát trên cổ tay.

- "Máy auto, còi máy, cả sách nữa. Giấy tờ thì ghi thế này... là hàng đặt rồi..." - Quà du lịch...??? - tôi chỉ tay vào chiếc đồng hồ vừa đeo, hướng thắc mắc về phía Ngọc.

- ... Chắc anh cũng đoán ra rồi... Ừm, chúc mừng sinh nhật nhé!!!

- Món quà này thực sự giá trị... thú thực là... ko mấy khi tôi nhận được những món quà như thế này.

- Chỉ là 1 món quà thôi mà. Đh cũ của anh hỏng rồi nên tôi nghĩ có thể anh cần 1 chiếc mới. Chỉ đơn giản vậy thôi!!!

- Cảm ơn cô nhé!!!

- Ý, mà quà này của ai vậy? - Ngọc nhìn vào hộp quà ban nãy Trà tặng tôi, lúc này đang treo bên yên xe máy.

- À, của Trà...

- Bóc ra xem thử thế nào đi... Hay để tôi bóc giúp anh nhé... đừng ý chứ!!!

- ... À...

- Kệ, ko cho tôi vẫn bóc... - Ngọc nói là làm, ngón tay thoăn thoắt mở dần hộp quà của Trà.

- "Mỗi khi Tuấn muốn hút thuốc, nhìn thấy thứ này thì nhớ đến lời của Trà nhé...: Bỏ thuốc đi sẽ đẹp zai hơn nhì ầu, hihi"... Ái chà chà, zippo nhé.
- Ngọc đưa tay ngắm nghía chiếc zippo bạc sau khi đọc thấu toàn bộ thiệp chúc của Trà.

- Đưa tôi đây!!!

- Xí, cho mượn xem tý cũng ky bo, đúng là quà "đặc biệt" có khác.

- Mà cô đến đây bằng gì vậy? - tôi tặng lơ.

- Xe ôm. - Ngọc đáp tỉnh bơ.
- Cô mà chịu đi xe ôm!!!
- Ủ, sao nhìn anh có vẻ ko tin vậy nhỉ, hì.
- 2 bánh, 4 bánh đâu sao ko đi!!!
- Đi vậy còn bắt anh đưa về đc chứ, hihi. Vui vậy thôi, thôi anh lên nhà đi, muộn rồi tôi cũng phải về đây. - Ngọc vẫy tay chào tôi.
- Thế lại định bắt xe ôm tiếp đây à?
- Anh ko tin!!! - cô nàng cười, toan quay gót.
- Vậy, để tôi đưa cô về..
- Khỏi cần, tôi thích đi xe ôm mà, hì hì.
- Này... - tôi giữ lấy tay Ngọc.
- Sao vậy...??? - Ngọc quay lại, nhìn cánh tay đang bị nắm rồi lại nhìn tôi, chờ đợi...
- Để tôi đưa cô về!! - tôi nhắc lại.
- Là anh tự nguyện đây nhé, hì. Vậy đi thôi. - chỉ đợi có vậy, cô nàng nhòe cười.
- Cô... càng ngày càng cao thủ nhỉ!!!
- Do ai cả đây
- Lo cho cô đêm hôm 1 thân 1m thôi.
- Ghê, biết lo cho người khác từ khi nào vậy.

- Người khác ko biết chứ cô thì chắc chắn ko dưới 1 lầ tôi lo cho cô đâu!!!

....

Gọi điện báo qua cho Xuân và Hải biết, tôi lại chở Ngọc trên con "ngựa sắt" cũ kỹ quen thuộc.

- Nè, của nợ...

- Sao vậy dê non?

- ... Cảm ơn nhé...

- Nãy cảm ơn rồi mà, muốn nhắc đi nhắc lại để tôi phải cảm động à!!!

- Cảm ơn vì... vẫn nhớ sn của tôi!!!

- Ơ... vậy là anh tưởng tôi quên???

- Trước lúc gặp cô... quả thực tôi có nghĩ như vậy...

- Hajzzz, có chút thất vọng ko nhỏ a. Ko ngờ mình cất công vậy mà có người lại cho là mình vô tâm!!! - Ngọc khẽ cười, trong giọng nói trào phúng có chút gì đó trách nhẹ.

- Thì cả ngày có thấy cô liên lạc gì đâu, đến 1 tn chúc mừng cũng ko có cho đến tận lúc này.

- Nếu ko vèkip thì tôi cũng sẽ gọi chúc mừng anh thôi. Còn giờ... chẳng phải tôi đang ở đây rồi sao.

- "Thực ra cô vè sớm vậy là vì tôi có phải ko..." - tôi thầm nghĩ và cũng rất muốn cái suy nghĩ ấy trở thành sự thật.

- Thực ra cô vè... - "Ring... Ring..." - chuông đt của Ngọc reo vang lấn át hoàn toàn câu hỏi dang dở của tôi.

- Dừng xe lại giúp tôi đc ko... Anh... Vâng, em đang ở ngoài... Ko có việc gì đâu, giờ em cũng về gần đến nhà rồi... Gặp khách xong 2 anh có về ngay ko hay lại đi đâu đấy... Hi...

Nghe người con gái mình thích, ngồi ngay sau lưng và nói chuyện vui vẻ với 1 người con trai khác. Cảm giác không khí xung quanh như cuộn lại trong từng nhịp thở. Áo ạt xô b ồ, bon chen nhau lấy từng khối thể tích trong lồng ngực. Đây áp suất máu lên cao rồi bóp nghẹt lấy con tim đang run lên vì quá tải, bởi lưu lượng của cảm xúc... Đó là những đi ều mà các nhà văn thường mô tả trong các câu chuyện của họ... Còn với riêng tôi, đơn giản chỉ là 1 nhịp thở... rất dài và nhẹ. Có chút nóng trong lòng, có chút nhói nơi lồng ngực, chút tái lạnh r ần r ần ở 2 bả vai... Khẽ cười nhạt rồi cố chối bỏ tạm thời thứ ngôn ngữ mẹ đẻ mà người con gái bên cạnh mình đang thủ thỉ với ai đó. Đôi mắt tôi hững hờ nhìn 2 chiếc bóng trên mặt đất. Dù đầu chung 1 điểm gốc nhưng mỗi mét kéo dài cho tới khi in bóng lên bức tường căn nhà đối diện lại là 2 vệt mờ cách 1 khoảng xa nhau...

"Lập hạ" - những ngày hè r ốt cuộc cũng chịu chào mùa, thay thế hoàn toàn cái n ồm ẩm, u ám của mùa xuân bằng tiết trời trong xanh, r ực rỡ cùng cái nóng nực, gắt gỏng mà những tia nắng vàng r ực, chói chang đặc trưng mang lại.

Tại 1 bể bơi trong nhà, 1 tối thứ 6 giữa tháng 5...

- Xuân này, a.Dũng muốn nói chuyện với mày.

....

- Sao rồi??? - tôi hỏi Xuân sau khi nhận lại chiếc đt.

- Anh ấy hẹn tối mai tiến hành.

- Đ ồng ý làm luôn à. Còn hơn tu ần nữa là trình bày luận văn rồi đấy.

- Tao ko muốn chờ thêm nữa. Mọi thứ đều nằm trong sự chủ động của mình mà.

- Ừm, cũng tốt, như vậy cũng kịp để tao tham gia.

- Cảm ơn mày nhưng cũng ko cần thiết đâu. Vụ này có bên a. Dũng chuẩn bị cho hết rồi mà.

- Ai nói tao lo cho mày, kịch hay nên tao chỉ muốn đến xem cho vui thôi, hahaha.

- Đmm, hêhê- Xuân cười rồi đâm nhẹ vào ngực tôi.

- Ờu, bời đây cũng nhiều em ngon quá nhỉ!!! - Xuân vừa tu bia vừa ra hiệu.

- Ờ, ngon!!! - tôi theo cánh tay Xuân chỉ, hồ hững nhìn về phía mấy em chân dài, da trắng, mặt xinh đang vùng vẫy tung toé dưới nước. Số khác thì nằm thườn thợt trên ghế hoặc đứng hoặc ngồi thả dáng nơi thành bể bơi.

- "Chấn chay" tạm vài em ko!!! - Xuân hếch mắt hấp háy.

- Mày nhớ số cái Ly ko, tao muốn gọi cho nó mà mất số rồi.

- Ấy ấy, thôi thôi, chú biết là anh chỉ đùa thôi mà, hì hì.

- Anh cũng chỉ nhắc nhẹ chú thôi, bạn thật đấy nhưng làm gì sai tao vẫn quai như thường.

- Đm, buồn đời... Hêhê, chú cứ làm anh nhột.

- ... - tôi ko nói gì, lẳng lặng tu thêm 1 ngụm bia.

- Mà sao mấy năm rồi vẫn ko thấy mày yêu đương gì vậy Tuấn?

- Yêu cái Vân mà tao kể cho mày đấy còn gì.

- Yêu đương có vài tháng, nhạt nhẽo vậy thì tính làm gì.

- ...

- Tao thấy cái Trà khá quan tâm đến mày đấy. Để ý thái độ của nó đối với mày cũng khác hẳn với bọn tao. Tao thấy...

- Mày lại bắt đầu luyện thuyên đấy!!!

- Tao nghiêm túc mà, mày có nghe hay ko thì tùy... Tao đoán là mày... đang thích cái Ngọc phải ko???

- Ờ... tao thích cả cái Ly của mày nữa. Mày lo đề phòng bạn đều đi.

- Đéo trông lảng đc đâu, mày càng làm vậy càng chứng tỏ là tao nói đúng. Hê hê.

- Ở đây mà đặc chí, tao đ' quan tâm đâu. - tôi uống nốt ngụm bia cuối.

- Vậy ko định kể gì với tao thật à. Dù gì thì có người nói chuyện vẫn tốt hơn!!!

- Khi nào tao muốn tao sẽ nói sau!!! - dứt lời tôi nhảy xuống bể, bỏ ngoài tai những lời Xuân đang nói trên bờ.

Tối hôm sau, gọi điện lỡ hẹn mua bánh với Ngọc, tôi và Xuân cùng đến địa điểm đã hẹn với hội a.Dũng. Do đã thống nhất với nhau từ trước nên tất cả chuyện này từ a-z chỉ có 3 người tôi - Xuân - a.Dũng biết chuyện.

- Chào 2 anh, em là Thái, quân của a.Dũng. A.Dũng hn ko trực tiếp đi đc nên em đưa bọn này đi cùng. - 1 thanh niên trẻ tầm tuổi tôi mà tôi đã từng gặp qua vài lần đi với a.Dũng, dẫn theo 1 nhóm 7 thanh niên khác. Ăn vận khá lịch sự, áo phông, sơ mi, quần bò và đặc biệt tất cả đều cạo đầu cua chứ ko để tóc dài tóc ngắn, nhuộm xanh nhuộm đỏ như mấy thành phần du côn hàng chợ, chỉ cần liếc mắt cũng đủ nhận ra. Điêu làm tôi thấy thích vì nó chứng tỏ cách tổ chức và sự "chuyên nghiệp" trong đội ngũ mà

a.Mạnh và a.Dũng đã xây dựng. Bình thường, trật tự, ko phô trương nhưng quan trọng là làm đc việc.

- Cảm ơn các ae, bọn em cũng vừa mới nói chuyện với a.Dũng. Kế hoạch thế nào chắc anh và mọi người cũng nắm đc r ồi phải ko? - tôi nói với Thái.

- 2 anh yên tâm, bọn em theo mấy thằng này kỹ lắm r ồi hn mới quyết định hành động.

- Vâng, nhưng mà trước tiên em cũng có đi ều này muốn nói. Mọi người chắc đ ều biết mình đến đây để làm gì. Bọn em đây mặc dù là người trong cuộc nhưng nó cũng đ ồng ý là muốn giải quyết mọi thứ "nhẹ nhàng" nhất có thể. Mục đích cuối cùng chỉ cần bắt thằng đó thừa nhận hành vi của mình...

- À, cái này thì anh yên tâm, a.Dũng chắc ko nói nên anh mới lo vậy chứ bọn em làm gì cũng "lịch sự Tràng An" lắm, hà hà.

- Cơ mà kiêu gì cũng phải trả lại cho nó ít "vốn". - Xuân lên tiếng.

- Cái này thì tùy anh ạ, nhưng anh muốn làm gì thì cứ nhằm vào người nó cho em, tránh cái mặt nó ra anh ạ. Thôi, giờ bọn nó đang ở trong kia r ồi, ae mình vào luôn đi cho nóng!!!

Thái nói r ồi dẫn chúng tôi vào quán karaoke trước mặt. Cả nhóm g ần chục người lố nhố dọc c ầu thang và hành lang, đi đến g ần căn phòng theo chỉ dẫn của tay nhân viên dưới qu ầy.

- "Cạch" - cửa tất nhiên là ko khoá, chúng tôi dễ dàng bước vào... Nhìn khắp 1 lượt cả phòng hát thì chỉ có đúng 4 thằng đàn ông. Trong đó, 1 là ny cũ cái Ly, 1 là tên đ ầu trọc tôi và a.Dũng đã gặp dạo nọ ở club. Còn lại 2 thằng lạ mặt, 4 đứa con gái "hàng họ" đang ng ồi ôm ấp, moi hàng coi như ko tính.

- Nh ằm phòng à??? - tên đ ầu trọc hát hàm lên tiếng, điệu bộ rất bố đời.

Thái đi ầm nhiên bước lại gần.

- Điếc à??? - tên đầu trọc vẫn cao giọng ngang tàng nhưng 1 cánh tay rút về túi quần có vẻ như đang sẵn sàng dùng hàng "nóng".

- Hà hà, ông anh cứ bình tĩnh, chưa gì đã nóng nảy thế, đầu là người nhà cả mà... Mấy em này ra tạm bên ngoài nhé. - Thái rút 1 ít tiền, ra hiệu với mấy em hàng. Không thấy nhóm tên đầu trọc phản ứng gì nên 4 em này nhanh chóng cấn tiền bỏ đi.

- Mấy ông bạn đây là...??? - tên đầu trọc dường như cảm nhận được khí thế không tầm thường của đối thủ nên bắt đầu đổi giọng...

- À, bọn tôi là đệ của a.Dũng, Dũng "mọt Na rì" ấy. Ông anh hẳn phải biết!!! - Thái vẫn cười xã giao.

- Dũng... À... ờ, biết, phải biết chứ. Đầu là chỗ làm ăn cả, sao mà lại không biết được chứ... Chẳng hay, có chuyện gì mà hn...

- Tất nhiên phải có chuyện thì bọn tôi mới đến "thăm hỏi" ông anh thế này. Mà trước tiên cho hỏi cái, ông bạn đây là... - Thái hướng ánh mắt về phía ex cái Ly. Thằng này này giờ đã mặt xanh mặt vàng, ngổn như con chi chi sau khi nhận ra tôi và Xuân. Điêu này càng khẳng định những gì mà bọn tôi đã nghĩ.

- À, cũng là chỗ làm ăn qua lại thôi... Mọi người ngổn đi, cứ đứng này giờ làm gì, hay là đổi sang phòng to nhé... - tên đầu trọc thay đổi thái độ rất nhanh, vẻ đơn đả khác hẳn thái độ cao ngạo ban nãy. Thế lực của a.Dũng quả thực không đơn giản như tôi vẫn ước lượng.

- Khởi cấn câu nệ, tôi chỉ muốn hỏi vài chuyện rồi đi ngay thôi. Ông anh với ông bạn đây có nhận ra người ae này của tôi không? - Thái nói rồi đưa tay khoác vai Xuân.

- ... - tên đầu trọc nhìn thẳng ex im lặng, 2 thằng lạ mặt còn lại hẳn chỉ là hạng đàn em. Nghe qua câu chuyện chắc cũng hiểu phần nào vấn đề nên từ nãy đến giờ cũng chỉ im re, lấm lét nhìn.

- Cái này... Người ae này... quả thực tôi ko nhận ra... - tên đầu trọc lúc này mới lên tiếng, khuôn mặt cố làm ra vẻ vô sự, nhưng càng cố càng toát ra vẻ gian xảo.

- Ông bạn này đứng ra đây tôi nhờ chút việc. - Thái ko thèm đoái hoài tới tên đầu trọc nữa, quay sang nói thẳng ex.

- ... Ở... tôi... - nó ấp úng nửa ng ời nửa đứng, đưa mắt nhìn tên đầu trọc c ầu cứu... Ko có phản ứng gì, vẻ sợ hãi hiện rõ m ặt qua những giọt mồ hôi lấm tẩm trên trán, dù cho căn phòng có mở đi ều hoà. Nhìn hình ảnh này lại làm tôi nhớ lại cách đây gần 4 năm khi tôi dính chuyện với tay ex cũ của Trà. Cũng giải quyết trong 1 quán Karaoke và hình ảnh đối phương thì nhược tiểu ko khác gì hình ảnh hiện tại tôi đang chứng kiến. Quả thật phàm những thằng ăn bám, quen dựa dẫm và ỷ lại vào người khác lại là những thằng hèn hạ và sợ chết nhất.

- Ông bạn này, có muốn nhận mặt cái gì thì cũng ng ời xuống nói chuyện cho rõ ràng đã chứ...

- Đã mò đến tận đây rồi thì ông anh phải hiểu bọn này đã nắm đc những gì rồi chứ. Vậy nên ông anh cứ ng ời nhâm nhi nốt chỗ rượu ấy đi, lát chúng ta sẽ nói chuyện sau. Có muốn gọi cho ai thì cứ gọi công khai, đàng hoàng nhé. Đầu là người "trong nhà" cả nên tôi nghĩ ông anh cũng là người biết đi ều!!! - Thái đanh giọng lập tức khiến tên đầu trọc câm lờì. Cùng t ầm tuổi nhưng phải công nhận là cậu ta khá bản lĩnh. Có thể do đã quen với cách c ần nhóm và "môi trường" làm những việc "đặc thù" ntn nên cậu ta đã sớm rèn đc cái bản lĩnh ấy. 1 dạng "di truyền tập thể", sống đâu quen đó.

- Khoẻ chứ... h ề h ề - Thái khoác lấy vai thẳng ex mà thực chất như kẹp lấy cổ nó. Thằng ex loạng choạng, rúm ró trông thật thảm hại.

- Rồi, giờ anh hỏi nó đi. - Thái nói với Xuân.

- Mà y là x, học trường y, nhà ở z, là ny cũ cái Ly đúng ko!!! - Xuân lúc này mới lên tiếng, nhìn ánh mắt h ể h ể là nó đang phải ki ềm chế rất nhi ều.

- ... Em...

- Có đúng hay ko!!!

- ... Đúng...

- Nhận ra cái này chứ??? - Xuân vén vạt áo của mình lên.

- ... Em... ko... ạ... - thằng ex mắt la mày liếm ko dám nhìn Xuân.

- Đ* cụ mày, chối à!!! - "Bụp!!!" - 1 cú thụi vào bụng, qua thanh âm va chạm và tiếng kêu rên ngắc ngư của thằng ex thì hẳn là ko nhẹ chút nào.

- ...Ặc...Ặc... hự... em nói r ỡ... em ko biết thật ạ...

- Đmm, thế thằng nào nt đe dọa tao, có phải là mày hay ko. Hả!!! - Xuân túm đầu thằng ex giật lên giật xuống.

- ... Khục... vâng... cái đấy là em làm... Nhưng đâm anh thì... em ko... AAHHH...Ặc... - thằng ex kêu lên đau đớn khi nhận thêm 2 cú thụi nữa từ Xuân.

- Đmm, hn mà ko cậ đc m ồm mày ra thì mày cũng đừng hòng nguyên vẹn rời khỏi đây!!!

- A.Xuân đừng nóng nữa, để em hỏi bạn ấy... - Thái tách Xuân ra r ỡ xốc vai kéo thằng ex đang ngắc ngư đứng thẳng dậy. Đoạn vượt vượt 2 tà áo sơ mi nhăn nhúm của nó lại cho phẳng.

- Đản ông dám làm dám nhận, dám chơi dám chịu, ae ở đây đầu dân XH nên trọng cái dũng. Giờ nếu ông bạn chịu nhận, tôi sẽ đứng ra "bảo lãnh" xin cho ông. Còn ko thì lát nữa... - "Roẹt!!!" - ... cứ thế này mà làm!!!
- Thái vừa nói vừa lê lưỡi dao gấp sắc lạnh trên 2 đốt ngón tay của mình, lưỡi dao lướt đến đâu là ngón ấy cụp lại. Ánh thép lấp loáng quét ngang gương mặt đang mở to vì hoảng loạn của thằng ex.

- Bọn này ko có nhiều thời gian đâu... NÓI HAY KO!!! - đang đi ầm đậm, bỗng Thái quát to r ỡ ghì chặt cổ thằng ex bằng cánh tay đang c ần

con dao gấp.

- ... Em nhận... em nhận... Em xin nhận ạ...

- Ngày /-/ , có đúng mà y đã thuê người của bọn xyz để đâm a.Xuân phải ko??? - Thái tiếp tục d òn ép.

- ... Vâng... là em làm... à ko, là em thuê người của anh xyz làm ạ... - thằng ex lấp bắp, khó nhọc trả lời.

- Anh có muốn làm gì nó nữa ko? - Thái hỏi Xuân.

- "BỐP!!!" - Xuân chẳng nói chẳng rằng, tung ngay 1 đấm giữa mặt thằng ex khiến nó choáng váng ngã sòng xoài ra sàn.

- ... Anh... tha cho em... Ặc.. ặc... tha cho em... Hự... - thằng ex ôm đầu kêu la thảm thiết khi bị Xuân đá liên tiếp vào người. Những cú đá thẳng lực, chứa đựng rất nhiều nỗi căm giận cũng như sự ức chế lâu ngày chưa đc giải tỏa.

- Mà quên tao dặn thế nào rồi à!!! - tôi kéo Xuân lại.

- Vẫn nhớ, nhưng mà nhìn cái bản mặt chó của nó làm tao đ' nhin đc. Hôm đấy tao mà chết thì hn nó có lạy lạy như con chó thế này ko!!! - Xuân chửi rồi nhổ 1 bãi nước bọt lên người thằng ex - lúc này vẫn đang nằm ôm bụng quần quai.

- Mà biết đây là gì ko... - Xuân rút từ túi quần ra 1 chiếc máy ghi âm. - Tao sẽ ko nói nhiều, kể từ giờ phút này trở đi, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với cái Ly, tao hay những người thân xung quanh tao mà khả năng liên quan đến mà y thì cái file ghi âm này sẽ đc gửi đến nơi cần đến ngay lập tức. Những nơi có thể đâm nát cuộc đời mà y, dìm chết gia đình mà y. Mà y ko biết là mà y đã chơi nh ãm phải ai đâu!!!

- Đc chưa anh? - Thái lên tiếng.

- Xong rồi...

- Thoải mái rồi chứ!!!!

- 1 chút, cũng muốn hành hạ nó thêm chút nữa... nhưng thôi, làm vậy chỉ tội ông bà già nó ở nhà... Hajzzz...

- Vâng, em cũng thấy thế này là đủ rồi... Vậy thôi, giờ 2 anh cứ về trước đi, mọi thứ còn lại ở đây để bọn em xử lý nốt.

- Như vậy có đc ko, còn chuyện với tay kia nữa? - tôi nhắc tới tên đầu trọc và 2 gã đàn em của hắn này giờ vẫn ng Ồ im trên ghế như đóng thịt thừa.

- Mấy chuyện này là "ngh Ề" của bọn em rồi. Em chỉ làm theo quy tắc của a.Dũng thôi nên anh yên tâm.

- Vậy bọn mình cảm ơn các ae hn đã nhiệt tình giúp đỡ nhé. Giờ bọn mình đợi bên ngoài rồi lát nữa tất cả đi làm bữa liên hoan cho vui. - tôi và Xuân đ Ềnghị.

- Bọn em cảm ơn nhưng 2 anh ko cần khách sáo thế đâu. Ko phải em ko muốn nhưng làm vụ này xong, bọn em còn phải lo 1 vụ khác nữa. Chuyện liên hoan thì cứ để khi nào a.Dũng tổ chức cũng đc ạ. - Thái vỗ vai tôi cười.

....

- Cảm giác thế nào, đã thấy xuôi chưa? - tôi dạm hỏi Xuân khi 2 thằng trên đường trở về

- Bình thường...!!! - Xuân có vẻ hơi trầm tư.

- Ừm... thôi, cứ coi như là xong rồi đi. Giờ chỉ mong mọi chuyện chấm dứt ở đây là tốt rồi.

- ... Ừ... Mà bọn thằng Thái xử lý cũng nhanh đấy nhỉ!!!

- Quân a.Dũng mà lại. Mà này anh ấy gọi cho mà có nói gì ko?

- K Ờ có gì cả, chỉ hỏi xem hội Thái giải quyết thế nào thôi.

- Ủ, anh ấy cũng gọi hỏi tao vậy. Bọn Thái chắc ở lại để "lấy phí" đây mà!!!

- Ờ, thì đã đi thế này, ai lại v`ết tay ko chứ.

- ... Này, mà y cứ v`ết tay đi nhé!!!

- Hả, giờ hơn 9h rồi mà y còn định đi đâu?

- Tao ra đây 1 lúc.

- Đi với, hé hé.

- Tao đi việc riêng thôi, mà y cứ v`ết tay đi. Thế nhé... - tôi nói rồi bỏ lái sang đường khác.

- Bỏ bạn theo gái nhé, hờ hờ. - tiếng Xuân choá trách móc lại có lần chút hả hê, điệu cười của nó cất lên làm tôi liên tưởng tới mấy tay hoạn quan, thái giám trong phim cổ trang Tàu phò ngày xưa.

Quán gần nhà Ngọc đóng cửa sớm nên tôi đành tìm mấy quán bánh Nhật để mua tạm vài hộp mochi. Lúc chiều hẹn khách, giờ tối muộn lại mò đến bất ngờ thế này, nghĩ tới việc để "thưởng thức" vẻ mặt của cô nàng khi chơi trò "ú tim" thực sự khiến lòng tôi cảm thấy lâng lâng. Khu trọ cũ... mới xa nó có nửa tháng nên những cảm xúc quen thuộc, gần gũi vẫn phảng phất hiện hữu rõ nét trong tôi. Từ cảm nhận không gian cho tới mùi cây cối tản mát, mùi bụi phủ xung quanh mỗi khi trời về tối.

- "Xoẹt!!!!" - Ờ... a.Tuấn!!! Anh đến thăm "chị họ" đấy à, lâu lắm em mới thấy anh đấy... - cánh cửa xếp bật mở, là thằng em hàng xóm đối diện phòng tôi ngày trước.

- Bậy nào, tu ần trước anh vừa đến xong. Mà đi đâu thế kìa, biết anh mà y đến đòi nợ nên định chu ần hả, hé hé.

- Ôi, ông anh đại gia thì em đâu có ngại gì chứ, mà anh đi r ồi mấy thằng trong phòng nó cứ kêu oai oải vì mất toi cái kho bạc.

- Bọn mày giỏi lắm, hôm nào anh đến xiết nợ 1 thể. Ko có anh thông từng thằng 1 thay lã, h ề h ề h ề.. Thôi để cửa đấỵ anh vào luôn, đờ phải gọi "chị".

- Hị hị, chị chị em em cái gì... À mà anh này... - tôi vừa bước vào nhà thì ku em gọi giật lại.

- Đạo này "chị" anh yêu r ồi thì phải...

- Là sao...??? - tôi khựng lại.

- Thấy có cái anh nào đó đạo này hay đến chơi lắm, 2 tu ần nay tu ần nào cũng đến liên tục. 1 tu ần 3, 4 l ần thì phải. Thi thoảng còn thấy đưa đón đi chơi, r ồi đi làm v ề cùng nhau nữa. Mà chạy hẩn "Lê xút" nhé. Chắc đại gia!!!

- À... ờ, tưởng chú nói ai, h ề Thôi anh lên nhé!!!

Ko chạy lên nhà theo thói quen, tôi bước từng bước chậm rãi. Vừa đi vừa suy nghĩ v ề những đi ều thằng ku em vừa nói... Hajzzz... mà sao cái c ầu thang này hình như dài hơn trước thì phải. Leo mãi mới lên tới đc hành lang quen thuộc... 2 căn phòng quen thuộc cũng hiện ra trước mắt. 1 phòng trong cùng vẫn khoá ngoài - chính là phòng tôi ở ngày trước, ko rõ có phải do "nặng vía" hay ko mà đến giờ vẫn chưa có người thuê. Phòng bên cạnh thì đang sáng đèn, ánh sáng hắt ra nơi khe cửa khép hờ.

- "Phải làm cho cô ta sợ chết khiếp mới đc... " - tôi rón rén bước tới gần cửa phòng, bàn tay đưa ra định đấỵ cửa, chuẩn bị cho 1 màn hù doạ...

- Với tao thì mày ko phải giấu gì cả, cứ nói thật đi, mày vẫn còn lưỡng lự với a.Trường là vì 1 lý do nào đó có phải ko??? - 1 giọng con gái vang lên trong phòng Ngọc.

- ... Sao ko trả lời tao...

- Tao ko muốn... Hajzzz, cả ngày hn đánh vật với mấy cái hợp đòng giờ lại đến mày nữa. Muốn ép chết tao à!!! - Ngọc nhấm nhẳng, vẫn là cái giọng quen thuộc ko lẫn đi đâu đc. Quả thực vụng trộm nghe lén thế này là đi đâu tôi rất ghét, nhưng ở ở thì hiện tại, nó giống như 1 chiếc kính tiêng vọng có thể giúp tôi soi vào những nỗi niềm giấu kín mà chắc hẳn trước mặt tôi, Ngọc sẽ ko bao giờ nói ra.

- Nói để mày biết, a.Nguyên hình như cũng mập mờ đoán ra phần nào rồi đấy!!!

- Mày nói sao hả Ngân, a.Nguyên cũng đoán ra rồi sao??? - ra là Ngân, cô ny của K.Nguyên và cũng là bạn thân lâu năm của Ngọc.

- Tao ko nói thế, ý tao nói là "mập mờ" thôi... Nói tao nghe xem, tình cảm hiện tại mà mày giành cho a.Trường là gì? - câu hỏi của Ngân khá giống với đi đâu tôi hằng thắc mắc.

- ... Thì... trước giờ tao vẫn có tình cảm với anh ấy mà...

- Ở mức nào mới đc chứ, nghe cái An nói tao thấy cũng giống với những gì tao nghĩ. Hình như từ ngày đi Úc về đến giờ, mày với Trường... nhạt đi thì phải!!!

- ...

- Có phải vậy thật ko... Có gì phải nói với tao thì tao mới gỡ đc chứ...

- Hajzzz... thực sự tao vẫn có tình cảm với Trường, những lúc đi chơi với nhau, hay những lúc ngồi trong phòng làm việc, phòng họp. Thỉnh thoảng tao vẫn nhìn anh ấy, thấy mến, thấy yêu...

- Có thấy cảm giác muốn người đó làm chồng của mình, sống với mình suốt cuộc đời ko??? - Ngân tiếp tục dẫn dắt.

- ...

- Sao vậy, trả lời đi...

- Tao... ..
- Có hay ko nào...
- Ko phải có mà cũng chẳng phải ko... Chỉ là... chưa cảm thấy thôi!!!!
- Chưa tức là ko r ồi còn gì nữa... Mà cứ tránh né thế này thì làm sao giải quyết đc vấn đề!!
- Vấn đề gì???
- Mà có muốn tao nói thẳng ra ko???
- ... Nói thử ra xem nào...
- ... Là Tuấn phải ko...??? - lời Ngân nói khiến lòng dạ tôi bỗng thấy nóng bừng, nhột nhạt.
- Sao lại nhắc đến Tuấn???
- Phải thế nào thì tao mới nhắc đến hẳn chứ...
- Ko phải...
- Mà đừng có chối...
- Đã bảo là ko phải mà...
- Nghe qua lời Trường kể thì tay này cũng cứng lắm ha. Mà sắp xếp tg mà quên hẳn, từ lúc chuẩn bị đi Úc cho đến khi về r ồi dùng dùng bỏ sường chon khô, dọn về ở ngay bên cạnh hẳn... Ko hẳn thì còn ai vào đây nữa...
- ... Ngân!!! Mà đừng có luyên thuyên nữa đc ko, mà đã lòi chuyện này ra để nói với tao thì tao cũng xác nhận với mà. Tao ko có tình cảm gì đặc biệt với cái tên Tuấn mà mà vừa đoán mò đoán non. Ko có tình cảm đặc biệt nào hết!!!

- Vậy sao mà lại làm những chuyện kỳ lạ như vậy kể từ khi về c???

- Con người thay đổi từng giờ, mà cũng hiểu đi đâu đó mà. Hơn 1 năm sống bên Úc, thời gian ko dài nhưng cũng đủ để tao trưởng thành và có thêm những suy nghĩ mới mẻ. Chuyện với Trường cũng nằm trong số đó, nhưng cái thay đổi ở đây tao nghĩ chỉ là tạm thời. Tình cảm với Trường vẫn còn trong tao, dù hiện tại đúng như mà nói, vẫn chưa đủ để tao yêu hết mình, đủ để tao trao trọn con tim mình vào 1 cuộc hôn nhân. Còn về chuyện dọn đến đây ở là vì sở thích làm những điều tao muốn. Chỉ là tình cờ biết nơi đây còn phòng nên tao mới dọn đến thôi, tao coi Tuấn là bạn nên việc có hẳn ở cùng đây thực sự cũng rất vui.

- Tao sợ... lửa gần rơm...

- Vậy mà có bên chút nào đâu, mà đừng nghĩ là ai cũng như vậy. Mà nói hẳn ta cứng... đi đâu này chính xác. Ở gần nhau mấy tháng trời vậy nhưng tao chưa bao giờ thấy hẳn nảy sinh 1 ý đồ gì thực sự xấu xa với tao. Nếu có cũng chỉ là cố tình khi hẳn muốn trêu đùa mà thôi. Hẳn đối xử với tao tự nhiên, ko màu mè, ko diễn kịch, đôi khi còn vô tâm và lạnh nhạt nữa. Mà nghĩ xem, nếu 1 người thực sự thích tao liệu có cư xử như vậy ko. Còn chưa kể hẳn là 1 người khó nắm bắt, lúc tưởng thế này nhưng sự thực lại là thế kia, chứ ko hữu hình như Trường... Cần 1 thứ gì đó nhưng cũng có thể bất cần đc ngay...

- Mà có vẻ hiểu hẳn ta quá nhỉ...

- ... Thì ở gần nhau, tiếp xúc với nhau thường xuyên sẽ nhận ra thôi.

- Có 1 vài thứ đang chạy trong đầu tao nhưng thấy mà có vẻ ko hào hứng nên tao sẽ ko nói nữa... Chỉ muốn dặn mà 1 đi đâu thôi...

- ... Nói nhanh đi còn ăn bánh...

- Chuyện của mà với Trường đc gia đình 2 bên lẫn bạn bè xung quanh hết lòng ủng hộ. 1 phần vì 2 người đẹp đôi, phần khác... còn là vì mqh giữa 2 đđ nữa. Nó ko chỉ thể hiện ở mặt tình cảm mà còn liên quan đến mặt lợi ích chung của cả cty. Tất nhiên tình cảm giữa mà và anh ấy vẫn là thứ

quan trọng nhất quyết định tất cả. Nhưng như người ta vẫn nói, khi có khi ko. Đã ko bước thì thôi, còn đã bước lên dây r ỗ thì phải chấp nhận. Dù bước đi đôi lúc có ngả nghiêng bên trái, bên phải nhưng mày vẫn ko đc ngã về bên nào nếu muốn vượt qua quãng đường của sợi dây ấy.

- Tao hiểu những đi ều mày muốn nói... Chính vì suy nghĩ như vậy nên tao luôn cố gắng đưa lợi ích của gđ, của cty vào những những việc mà tao làm...

- "Tao ko có tình cảm gì đặc biệt với cái tên Tuấn mà mày vừa đoán mò đoán non. Ko có tình cảm đặc biệt nào hết!!!... " - tôi chẳng còn muốn nghe tiếp nữa, thanh âm của câu nói trên cứ vang vọng, xoáy sâu vào trái tim tôi. Nó như 1 dòng thác lạnh đóng băng hoàn toàn những cảm xúc nóng nảy vừa trỗi dậy trước đó trong lòng. Tay cầm hộp bánh vẫn chưa mở, bước nặng bước nhẹ xuống d ần tới tầng 1... dù đã biết trước sẽ ko thể, nhưng sao tận tai nghe từ chính miệng người con gái đó nói ra những đi ều mình đã xác định. Tôi vẫn thấy tê tái đến vậy.

- "Thôi ko sao, lớn r ỗ mà, chuyện tình cảm cũng chỉ như nước chảy bèo trôi thôi. Cứ đi, cứ cảm nhận và hy vọng ta còn đủ sức để bước tiếp!!!"

Tháng 7, hoa phượng nở h ồng thắm, nắng vàng rực rỡ chiếu qua từng tán đỏ ối làm đỏ rực cả 1 khoảng sân trường... 4 năm trôi qua, giờ kết thúc trong những cái ôm, những khoảnh khắc tự sướng in hằn lên những bức hình... Tạm biệt nhé, cuộc đời sv... những ký ức buồn có, vui có chắc chắn sẽ mãi khắc sâu thành 1 dòng chảy hoài niệm uốn quanh theo đôi bờ ký ức trong mỗi con người. Để rung động mỗi khi nhớ về..càng muốn quên lại càng thấy nhớ...

....

Bỏ qua 1 ngày liên hoan tạm biệt với những phút giây cảm xúc... Tôi trở về với công việc thường ngày của mình... Đã gần trưa r ỗ nhưng lúc này tôi vẫn đang hỳ hục cày xới nốt đồng cát vừa bị vương ra trước cửa lán sau sai sót hạ tải của xe tải. Ae công nhân thì mệt phờ cả buổi, trong đội quản

lý chỉ có mình tôi là thanh niên phơi phới, trẻ trung nhất đội nên tôi muốn tự tay làm cái việc này để cả đội đc nghỉ ngơi đi ăn cơm.

- Thanh niên chịu khó quá, đến giờ ăn rồi mà vẫn ở đây xúc cát. - 1 bác trung niên ngoài 50 ăn vận giản dị, khuôn mặt nho nhã, dáng vẻ cao ráo ko hiểu từ đâu xuất hiện bên cạnh tôi.

- Dạ, hì, cháu chỉ tranh thủ thôi bác ạ. Ngồi máy tính cả ngày rồi cũng phải động tay động chân cho giãn gân giãn cốt. Mà bác là...

- À, bác làm nghề kinh doanh vlxđ, đang muốn tìm hiểu thị trường nên đi tham quan các công trình thôi.

- Vậy ạ, vậy bác cứ ngồi đây nghỉ tạm đi. Để cháu xúc nốt mấy xúc này rồi bác cháu mình vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

- Cháu quý người quá, ko giống mấy anh bảo vệ ngoài kia, xin mãi họ mới cho vào. Mà cháu ko sợ bác vào đây lấy trộm thứ gì à?

- Cháu nhìn bác ko giống người như vậy. Bác ngồi đây nghỉ tạm đi, đợi cháu 1 lát nữa thôi.

- Thôi, bác cảm ơn nhiều, cháu cứ làm việc tiếp đi. Bác tham quan xong rồi.

- Dạ!!!

- Mà ae công nhân làm việc cũng tích cực ghê. Đội quản lý, giám sát, ở đây đi đâu hành có vẻ tốt.

- Vâng, mọi người giúp đỡ nhau là chính thôi ạ. Quản lý trên thông số nhưng vẫn phải lồng yếu tố con người vào thì làm việc mới linh hoạt đc.

- Ừm, tốt lắm, ae cứ như vậy phát huy nhé. Thôi bác đi đây, chào thanh niên chịu khó nhé!!!

- Vâng, chào bác ạ.

....

Buổi chiều, tôi rời công trường sớm hơn thường lệ. Nhưng ko phải đc nghỉ mà vì tôi phải thay a.Quý đến tổng cty nhận công văn đi đầu chuyển công tác.

- "Lại gặp lại mày a, may cho mày là tao ko có thù mày đấy!!!" - tôi "độc thoại" với toà trụ sở to lớn của tổng cty. Lòng nhớ lại buổi đầu tiên đến đây phỏng vấn... mới đó mà đã đi làm đc nửa năm rồi, thời gian quả đúng là bóng câu qua cửa.

15' sau, nhận công văn rồi ra về đứng vào giờ tan sở. Đứng trong thang máy đông let người mà mồ hôi tôi đọng thành giọt.

- "Pinh" - cửa vừa mở là mọi người lũ lượt xô nhau ra như muốn thoát khỏi thật nhanh cái ngột ngạt vì quá tải vừa rồi. Bỗng...

- "Roạt!!!" - 1 lô những khăn, giấy, lọ vệ sinh và 1 số thứ khác trên chiếc xe đẩy của chị lao công đổ ra rơi vương vãi. Ko biết là ai vô ý đụng phải nhưng tuyệt nhiên chẳng có lấy 1 người ngó ý muốn giúp chị ấy. Họ chỉ liếc nhìn sau đó bước chân theo nhịp "công nghiệp" vội vàng bước qua.

- Chị dựng cái xe lại đi, để mấy thứ đấy em nhặt cho...

- Đâm vào ngta đổ hết cả ra thế này, ngày đầu tiên đi làm sao đen đũi quá!!! - chị lao công nhìn về phía mấy người ban nãy bằng ánh mắt ấm ức.

- Vạn sự khởi đầu nan mà chị, khó khăn lúc đầu rồi sau là sẽ quen dần thôi. - tôi vừa nhặt đồ vừa an ủi, nhìn chị lại thấy lại phần nào những năm tháng phục dịch, bưng bê của mình trước kia.

- Đúng rồi, lúc khởi đầu bao giờ cũng là lúc khó khăn nhất... - 1 giọng nói trung niên vang lên.

- ... O... lại là bác ạ... Cháu chào bác!!! - tất nhiên đó chính là bác trung niên mà trưa nay tôi đã gặp. Chỉ khác là lúc này bác đã ăn vận tươm tất hơn.

- Trùng hợp quá phải ko, cái này cỡ nhân ngta gọi là hữu duyên thiên lý đấy, haha. - bác trung niên vừa cười nói vừa cùng tôi nhặt đò lên xe đẩy giúp chị lao công.

- Đúng như bác nói thật, cháu cũng thấy bác cháu mình có duyên với nhau thì phải... Mà bác đến đây là để tìm kiếm khách hàng phải ko ạ???

- Ừ, bác...

- ... Ba!!! Con tìm ba nãy giờ nè...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 70

1 giọng nói vang lên cách ko xa nơi ti ền sảnh, chủ nhân của giọng nói ấy cũng đang bước nhanh về phía tôi và bác trung niên... Còn ai vào đây nữa...

- Ba, con đang có chuyện này muốn hỏi ba... .. Ở... sao lại... là anh à...???

- "What???" Như vậy chẳng lẽ ông bác này chính là... Đệch mẹ... hình như kiếp trước có nợ n ần gì với cả nhà con bé này thì phải!!!" - tôi tự nhủ với tâm trạng "ko thể ngờ nổi", thực sự là ko thể ngờ... Ko biết ông bác trung niên này sẽ nghĩ sao khi thấy nhân viên của mình lại ko biết chủ tịch của họ là ai. Quả thực h ồi mới tìm hiểu về cty này, tôi chỉ tập trung vào những nội dung liên quan đến đặc thù kinh doanh và tổ chức của cty là chủ yếu. Các nhân vật cộm cán, "c ần boss" thì tôi chẳng mảy may để tâm đến một ai. Cho đến khi đc nhận vào làm tôi cũng chỉ để ý tới các sếp bên đơn vị mình, với bên tổng thì có thêm KN và Trường. Chấm hết!!! Chủ tịch, phó chủ tịch hay TGD... nào tôi có biết mặt ngang mũi dọc họ thế nào đâu... Mặc dù sự thực là cũng có đôi ba lần tôi nhìn lướt qua trên web giới thiệu của cty, nhưng nói chung là nhìn với thái độ "i don't care" ...

- Tôi qua lấy báo cáo... - tôi vỗ vỗ vào chiếc balo trên lưng... câu giờ. Chẳng biết có nên "nhận mặt" tất cả 1 lượt hay ko, hay là l ẳng l ẳng giả câm giả mù r ồi chu ần khăn.

- Ồ, 2 đứa biết nhau à? - bác trung niên - vị chủ tịch của tôi cất tiếng hỏi.

- ... Vâng!!! Mà ba cũng quen anh ta ạ???

- ... - chủ tịch chỉ cười chứ ko nói gì.

- 2 người ở lại, cháu xin phép về trước ạ. Cháu chào bác, chào nhé!!! -
tôi chào chủ tịch và Ngọc.

- Ủ, chào cháu. À, mà thanh niên này, hôm nào bác có dịp qua công
trường tiếp thì nhớ cho bác xin bữa cơm đấy nhé, hahaha.

- Ba đang nói chuyện gì vậy??? - Ngọc tròn mắt hỏi.

- Tôi đi nhé!!! - tôi chào lấy lệ rồi chuồn thật lẹ, có nấn ná ở lại cũng
chẳng để làm gì. Vợ vẫn lại phát sinh thêm vấn đề thì rách việc.

Loay hoay trong nhà xe một hồi, vừa chạy từ hầm lên tôi đã bị Ngọc
chặn lại ngay trước lối dẫn vào tầng sảnh cty.

- Nè, chờ chút!!!

- Chuyện gì vậy?

- Anh gặp ba tôi lúc nào vậy?

- Vừa gặp xong còn gì?

- Ý tôi là anh biết ba tôi từ khi nào ý?

- Ba cô là chủ tịch cty chẳng lẽ tôi lại ko biết.

- Thấy 2 người cười nói có vẻ thoải mái, ko giống sếp vs nhân viên cho
lắm.

- Thế cô nghĩ là gì?

- Ko, có nghĩ gì đâu, chỉ là tôi thấy hơi lạ nên mới thắc mắc thôi. Mà
nè, cafe nhé!!!... đi 1 lát thôi.

- Để hôm khác đi, giờ tôi đang bận lắm!!!

- Sao dạo này hện anh đi đâu cũng khó vậy!!!
- Thì bận mà, thế thôi nhé!!!
- Thấy giống như là anh... đang cố tránh mặt tôi thì đúng hơn!!! - lời của Ngọc làm tôi đôi chút bất ngờ.
- Dẫm à!!!
- Có chuyện gì phải ko??? - Ngọc nhìn tôi dò xét.
- Chuyện gì là chuyện gì... Thế cô nghĩ là chuyện gì!!!
- Chẳng nghĩ gì cả, chỉ là dạo này... anh cứ như người mất tích vậy... Chẳng thấy nt, hỏi han, có onl cũng ko thềm nói chuyện, hện gặp thì lần nào cũng khó... Vậy là sao???
- Sao với chẳng cái gì, đầu óc cô nhàn rồi quá rồi đấy, toàn nghĩ những chuyện đâu đâu.
- Thế hn lên tổng làm gì vậy?
- Nhận công tác.
- Công tác?
- Ừm, bàn giao công trình sắp tới ở Ninh Bình. Đội bên đó hiện tại thiếu nhân lực nên cử tôi đi bổ xung.
- Đi tận NB á???
- Vậy là gần rồi, có người còn sang tận Lào vs Cam kìa.
- Vậy, công trình hiện tại bên anh sắp hoàn tất rồi à?
- Chuẩn bị nghiệm thu và bàn giao. Sắp tới tổng kết công việc nên tôi mới bận vậy đấy. Giờ thì cô hiểu rồi chứ!!!

- Càng áp lực thì càng phải giải toả chứ... Đi đâu đó 1 lúc đi, hì!!! - Ngọc dài giọng r ồi nhảy tót lên yên sau xe tôi.

- Xuống đi, đang ở tổng cty đấy, tôi ko muốn có rắc rối đâu. - tôi lạnh giọng.

- Rắc rối? Cái gì mà rắc rối... thôi đi nhanh đi, r ồi lát qua tôi ăn tối, hì hì. Tối nay tôi đãi anh món...

- Không nhẽo ít thôi, có xuống ko thì bảo!!! - tôi lớn tiếng hơn bình thường và đi đều này ngay lập tức làm cho Ngọc bất ngờ. Cô nàng nhìn tôi vài giây r ồi từ từ bước xuống.

- ... Anh bận thì thôi... tôi ko làm phiền nữa vậy...

- ... Để xong việc r ồi hôm nào rảnh tôi hẹn cô sau... - tôi nín nạng 1 hơi thở dài, nhẹ giọng.

- Ko sao, anh bận thì cứ làm đi... Nhưng làm gì cũng phải nhớ để ý tới sức khoẻ đấy... Thôi, tôi về đây... - dứt lời Ngọc quay gót, nhìn theo bóng lưng cô nàng, tâm trạng tôi cảm thấy bứt rứt ko đành lòng. Ngày trước ở gần nhau cũng hiếm khi to tiếng, vậy mà hiện tại... lại thành ra thế này. Thở dài 1 hơi nặng nề, rút điều thuốc châm lửa thì lại nhớ đến lời nhắn của Trà ẩn dụ qua chiếc zippo đang loé lửa chờ đợi.

- "Định mệnh nhà nó chứ, khó chịu thật!!!" - bóp nát r ồi quăng điều thuốc vào thùng rác cũng chẳng giúp tâm trạng tôi thoải mái hơn chút nào. Lóc cóc chạy con xe cà tàng hoà d ần vào dòng người đang xô b ộ, bon chen vì tắc đường.

Thời điểm đầu tháng 7 này cũng đánh dấu 1 sự kiện quan trọng với riêng bản thân tôi. Sau hơn 3 tháng tìm hiểu cặn kẽ về luật, dò hỏi thăm định chán chê thông tin từ nhiều nguồn... cuối cùng tôi cũng đã quyết định d ần g ần như toàn bộ số tiền trong NH để mua đất với anh họ. Vẫn biết trong chuyện đầu tư thì lợi nhuận luôn song hành với rủi ro mà nếu ko đủ

kiến thức, tính toán thiếu kỹ lưỡng hoặc thiếu may mắn thì rất có thể đầu tư sẽ thua lỗ, thậm chí là mất trắng. Việc mua đất thuộc diện chuyển đổi mục đích vào thời điểm này cũng tương đối nhạy cảm, có thể ví như cưỡi dao nứa cán vì nó phụ thuộc rất nhiều vào khâu ra số. Đc thì gần như ăn chắc, còn tắc thì xác định là mất ăn, cái quan trọng là có nhìn ra cơ hội và nhìn ra rủi ro thì có dám làm hay ko mà thôi.

Tuần thứ 2 của tháng 7, công trình đầu tiên mà tôi tham gia cuối cùng cũng đã hoàn thiện. Rạng rạng đc 1 tuần trước khi nhận công tác mới, tôi tranh thủ tổ chức 1 buổi liên hoan mừng lĩnh thưởng để lấy có tụ tập mọi người với nhau. Định rủ cả Ngọc nhưng cô nàng kêu mệt nên ko đến đc, cũng hơi tiếc vì chưa bao giờ Ngọc tham gia vào 1 buổi liên hoan đầy đủ với hội nhóm của chúng tôi. Về buổi liên hoan thì nhạc điệu, chương trình vẫn như những lần liên hoan định kỳ mỗi lần trong tháng. Ăn uống no say là lại tặng 2 karaoke nhảy đấm, nhảy sex. Dịp nào nổi hứng "nho nhã" thì lên sàn quẩy cho tiêu cơm, chơi xong xuôi tất cả lại về, lần nào cũng vậy cơ mà vẫn vui. Vui vì quan trọng là tất cả mọi người đc gặp nhau sau những khoảng thời gian bận rộn vì công việc, học tập, ngoài xã hội.

- Tuần nhớ cái hẹn tối mai với mình đấy nhé!!! - Trà cười khi tiễn tôi về nhà như thường lệ sau mỗi buổi tan tiệc.

- Ố ồ.. phê phê quá nên mình chẳng nhớ gì cả, hề hề..

- Có muốn giả vờ giả vịt ko, mai nhớ qua đón mình đấy.

- Sao Trà ko qua mình, nhớ mình quên mất thì sao, hì hì. - tôi cợt nhả.

- Cứ thử quên xem, liệu hèn, hì. Thôi, mình về đây, bb Tuấn.

- Bye.

Chiều tối hôm sau, theo đúng hẹn, sau giờ tan tầm tôi đã có mặt ở trước cửa nhà Trà.

- Đúng giờ quá ha!!!

- Chờ gần nửa tiếng rồi... Cơ mà ko uổng công thật!!!

- Sao vậy???

- Beautiful... chẹp... chẹp... - tôi hơn hơn "thượng thức" về đẹp của Trà trong chiếc váy chấm hoa màu xanh nhạt. Tóc búi lệch 1 vai để lộ thấp thoáng hình xăm nhỏ bên trái chiếc cổ thon dài. Trong nét dịu dàng lại có chút nổi loạn, trong sáng mà cũng rất gợi tình.

- Thế cứ đứng ngắm ngta thế này thôi à!!!

- Thì xinh mới ngắm chứ!!!

- Mọi lần thì xấu chặc???

- Đâu, mọi lần... xinh hơn!!!

- Vậy hn lại xấu??? - Trà xoáy tôi tới cùng.

- Hn thì... xinh đến mức khó tả, xinh đến mức... kinh dị.

- Thôi đi ông tướng, lớn đầu rồi còn sến sùng như trẻ con. - Trà bĩu môi.

- Chết thật, bị chê cưa sừng, xí hổ quá!!!

- Tuấn nè, dựng xe ở đó, vào nhà mình 1 chút đi.

- Hả? Thế ko đi chơi sao mà lại vào nhà???

- Bố mẹ mình muốn gặp Tuấn!!! - Trà nói rồi kéo tay tôi.

Hajzzz... đây mới chỉ là lần thứ 2 tôi đặt chân vào nhà Trà. Lần thứ nhất cách đây đã gần 1 năm, lần đó tôi đến đơn thuần chỉ để mượn 1 số tài liệu chuyên ngành và nhà Trà thì cũng ko có ai ngoài Trà cùng 1 vài người giúp việc. Việc bố mẹ Trà chủ động mời tôi thế này thực sự làm cho tôi cảm

thấy ko đc thoải mái cho lắm. 1 phần vì tôi chưa từng tiếp xúc với những thành viên khác trong gia đình Trà. Phần khác là từ chính gia thế của Trà - qua những lời đồn đoán - có vẻ cũng khá phức tạp. Bản thân 2 đứa suốt từng ấy năm quen nhau cũng chưa bao giờ chủ động hỏi han hay bộc bạch gì về chuyện gia đình Trà. Chính thái độ đó của Trà càng khiến tôi dè dặt nghiêng về những lời đồn đoán kia hơn. Có cái gì đó dường như đã đc sắp đặt từ trước trong lời mời này thì phải...

Mãi mê với những suy nghĩ, tôi ko kịp nhận ra là mình đã bước chân vào giữa tầng 1. Nhà mặt phố nhưng khá rộng, tuy vậy tầng 1 chủ yếu chỉ đc dùng để làm gara chứa xe và 1 kho phụ, tầng 2 mới là phòng khách chính của ngôi nhà. Phải nói bố Trà hẳn là một người mê gỗ, sành về gỗ hoặc bản thân mang bản mệnh mộc nên mới lấy gỗ làm chủ đạo trong việc định hình thiết kế nội thất ngôi nhà. Ngoài tầng 1 là những mảng tường sơn bình thường thì từ tầng 2 trở lên, gỗ đã bắt đầu phủ kín không gian, từ cầu thang, sàn nhà, tường vách, tủ kệ, sập gụ các loại... tất cả đều đc ốp gỗ hoặc làm từ gỗ. Những tấm gỗ thật nguyên khối hoặc gỗ thật ép, màu sắc bóng loáng đặc trưng, dễ gây cho khách lạ cảm giác nơi đây giống như những ngôi nhà sàn, nhà Rông giữa nơi đại ngàn sơn cước.

Nhà Trà cũng có thú chơi đồ chơi đồ chơi khá giống nhà My, nguyên 2 gian tầng 2 đã có tới 4 chiếc - loại cây, treo tường và loại đặt kệ. Nhưng điểm nhấn nổi bật nhất, phải kể đến bộ bàn ghế gỗ lũa, chiếm 1 không gian tương đối lớn bên gian ngoài. Giá trị của nó chắc chắn ko hề nhỏ 1 chút nào. Và ng ồi trên khối tài vật giá trị đó đang là 2 người...

- Hi, giới thiệu với cả nhà, đây là Tuấn, bạn của con ạ!!!

- Cháu chào 2 bác ạ!!! - vậy ra đây chính là bố mẹ Trà.

- Chào cháu, ng ồi đi cháu!!! - bố mẹ Trà lên tiếng.

- Vâng!!! - tôi trả lời r ồi bước tới, vừa ng ồi vừa nhìn lướt qua 2 người.

- Bố Trà: Cháu uống rượu hay trà? - lúc này tôi mới để ý trên bàn ngoài bộ khay trà bằng gỗ thì còn bày 1 chai rượu thuốc và vài chiếc ly. Chiếc ly của bố Trà chứng tỏ bác ấy đang uống rượu.

- Tôi: Dạ, vâng. Mà bác ơi, rượu này chắc là rượu thuốc rồi. Còn trà này là trà gì vậy ạ? - tôi cố gắng mở đầu câu chuyện.

- Bố Trà: À, rượu này là rượu tắc kè ngâm, còn trà là trà sen, lấy ở hồ tây về đây.

- Mẹ Trà: Cháu cũng để ý nhỉ.

- Bố Trà: Chắc sợ có gì hay sao mà phải hỏi kỹ như vậy.

- Trà: Trời, có biết sợ là gì đâu hả bố!!! - Trà ngồi bên cạnh nhìn tôi cười.

- Bố Trà: Vậy, 2 thứ này cháu uống được chứ?

- Tôi: Dạ, cho cháu uống trà cũng được ạ.

- Bố Trà: Còn rượu thì sao?

- Mẹ Trà: Thôi, cháu nó đã chọn trà rồi mà anh.

- Bố Trà: Đàn ông, thanh niên trai tráng thì phải có chút chất cồn trong người chứ!!! - bố Trà cười nhẹ.

- Trà: Bố nè, ko chơi trò ép nhé, bạn con chứ ko phải như mấy đệ tử của bố đâu.

- Bố Trà: Thế là vẫn quyết định uống trà hả cháu?

- Tôi: Vâng!!! - "mẹ, uống tắc kè ngâm đại hồi này xong để đêm nay cháu vật chết 2 thằng nhà cháu à!!!" - tôi bệnh hoạn với suy nghĩ trong đầu.

- Bố Trà: Trà ngon ko?

- Tôi: Dạ, ngon ạ... Thú thực là cháu cũng ko hiểu nhiều về trà lắm, nhưng ngửi thấy thơm và uống vào thấy có vị ngọt, dễ chịu nên cháu nghĩ là ngon ạ.

- Bố Trà: Ừ, chính vì ko hiểu nhiều về trà nên bác mới uống rượu.

Nghe giọng điệu bố Trà có vẻ thản nhiên, tôi mới biết mình đã "việt vị".
Giờ mà trả lời theo thế ko biết gì về rượu thì kém, mà trả lời là uống rượu nhiều rồi nên muốn uống trà cho "đoan trang" thì càng ngu. Còn thằng nào nhân lúc này lại tranh thủ "tuyên giáo" rượu ko tốt cho sức khỏe, trà có lợi cho tuổi già nhằm thể hiện bản chất "nghiêm túc" thì nên đc xếp vào loại "ngu thiết giáp".

- Tôi: Vâng!!! - cách tốt nhất là im lặng, ko phản biện cũng chẳng chống chế.

- Mẹ Trà: Cháu quen Trà lâu chưa?

- Tôi: Dạ, bọn cháu học cùng lớp nên biết nhau ngay từ hồi năm 1 rồi ạ.

- Bố Trà: Ra trường rồi chắc là cháu cũng đang đi làm phải ko?

- Tôi: Dạ vâng, hiện tại thì cháu đang làm bên cty X ạ.

- Mẹ Trà: Thế thì tốt rồi.

- Bố Trà: Có phải là cháu thỉnh thoảng vẫn rủ Trà nhà bác đi chơi phải ko?

- Tôi: Dạ vâng, cũng thỉnh thoảng thôi ạ. Thường thì chỉ hôm nào cả 2 đứa cùng rảnh thì mới hẹn nhau ạ.

- Bố Trà: Tức là cũng đến nhà bác vài lần rồi phải ko?

- Tôi: Dạ...

- Bố Trà: Vậy mà đến tận hơn 2 bác mới đc gặp cháu lần đầu tiên đấy!!!
- bố Trà nhấp 1 ngụm rượu.

- Tôi: Vâng... - tôi chỉ dạ - vâng cho có lệ vì trong lòng đang dấy lên 1 cảm giác kỳ lạ.

- Bố Trà: Nhân hñ có 2 đũa ở đây bác cũng muốn nhắc thế này, bạn bè đi chơi với nhau là việc bình thường, bản thân Trà nó cũng có rất nhiều bạn. Nhưng là thân con gái, đi đêm đi hôm về muộn, nhiều khi còn về 1m. Bác để ý, bác biết nhưng bác ko nói vì các cháu giờ đều đã đi làm, trưởng thành cả rồi. Cần phải giao du và xây dựng các mqh bên ngoài xã hội nên những đi ều này ko thể tránh khỏi. 2 bác ko phải khắt khe gì, nhưng bác muốn những lần sau nếu cháu có hẹn Trà đi đâu, thì cũng nên vào nhà thưa gửi qua lại để 2 bác biết là Trà nó hẹn và nó đi với những ai. Tâm lý của chung của bố mẹ cả thôi, cháu hiểu ý bác chứ!!!

- Trà: O bố này... sao đang tự nhiên lại... - khuôn mặt xinh đẹp của Trà hiện rõ vẻ bất ngờ và ngỡ ngàng.

- Tôi: Dạ, vâng... Cháu hiểu ý bác ạ. Cháu cũng xin nhận lỗi trước 2 bác về những vấn đề mà bác vừa nêu ạ. Đúng là tuổi trẻ thiếu sót nên còn nhiều cái chúng cháu cần sửa đổi.

- Bố Trà: Ừm, cháu hiểu là tốt rồi.

- Mẹ Trà: Thôi được rồi, 2 đũa đi đâu thì đi đi, nhưng nhớ về sớm nhé. Mai cuối tuần nhưng cũng đừng có về muộn quá.

- Vâng ạ!!!

Tôi và Trà cùng lên tiếng rồi xuống nhà. Gần 10' nói chuyện cũng kịp để lại trong tôi 1 số ấn tượng nhất định về bố mẹ Trà. Mẹ Trà rất giống Trà, có vẻ hiền, ăn nói nhẹ nhàng và hay nở nụ cười mỗi khi nói chuyện. Bố Trà thì ngược lại đôi chút, tướng diện có vẻ hơi... dữ, khuôn mặt vuông và mày râu rậm, ko to cao nhưng đậm người. Điểm thu hút nằm ở đôi mắt, biểu tình ko hề hời cũng chẳng thờ ơ, toát lên vẻ bình thản và lạnh lùng. Tạo cho người đối diện 1 chút gì đó cảm giác hơi khó gần.

- "Brùm!!!" - 1 chiếc sedan đen càu cạnh đỗ xích trước cửa nhà. Bước xuống là 1 người đàn ông có khuôn mặt cứng cáp và già dặn, chứng tỏ anh ta cũng phải trên dưới 30 xấp xỉ a. Dừng

- Anh!!! BỐ mẹ nhắc anh từ chi ầu đến giờ đây!!! - Trà nói với người đàn ông đó.

- Ừm, lại đi chơi đây à? - người đàn ông trả lời rồi hướng ánh mắt sang tôi.

- Vâng, em đi với bạn... à, đây là anh trai mình!!! - Trà giới thiệu 2 người bạn tôi với nhau.

- Em chào anh ạ!!!

- Ừm!!! Đi chơi vui vẻ nhé. - anh Trà nói ngắn gọn rồi đi lên nhà, từ vẻ mặt, dáng vóc cho tới phong thái đều khá giống bố Trà, đặc biệt là đôi mắt... 1 cảm giác lạnh lùng và hơi khó gần.

7h tối, tại vincom...

Cứ nói là đi mua sắm cho oai, chứ thực ra 2 đứa tôi vào đây chỉ để đi dạo với ăn vặt là chính. Quần áo giày dép thì đắt mà thật giả cũng chẳng biết đâu mà lần nên tôi và Trà chỉ ngắm nghía với ướm thử là chính, có muốn mua thì cũng có những kênh khác đáng tin cậy hơn nhiều. Để ý sau những lần đi chơi thì Trà khá giống My ở thái độ khiêm nhường. Có 1 đi ầu tôi biết chắc chắn rằng Trà có đủ đi ầu kiện để mua sắm ở những nơi đắt đỏ thế này. Nhưng lần nào đi với tôi cũng vậy, cô ấy ko bao giờ thể hiện khả năng chi tiêu của mình qua những món hàng đắt tiền hay linh kính là những túi đồ mua sắm giống như những cô nàng tiểu thư trong phim.

- Trà này, loại nước hoa này Trà rất thích phải ko? - tôi dừng lại trước 1 quầy nước hoa.

- ... Đâu, mình đâu có thích hăng này đâu...

- Mình thấy trên face nói vậy mà!!!

- Đâu có, hồi nào nhỉ... mình đâu có nói thích hãng này bao giờ đâu...
Thôi, mình đi tiếp đi...

Vậy đấy, 2 lần dừng tại quầy bán nước hoa và giày dép thì Trà đầu kéo
tôi đi thật nhanh.

- Hajzzz... Trà làm sao vậy???

- Tuấn ngố thì có, mình vào đây để ngắm đồ lấy mẫu là chính thôi chứ
mua bán gì.

- Sợ hàng fake à?

- Chứ sao nữa, mua vừa đắt mà có khi còn bị chửi là ngu cũng nên.

- Oài, ghê gớm thế!!!

- Giờ đi làm rồi phải khác chứ, đâu thể vung tay dễ dàng như trước đc
nữa.

- Mình cũng chỉ muốn mua tặng Trà thứ gì đó trc khi đi công tác thôi.

- Hừm, Tuấn cầu kỳ vậy làm gì, mình chỉ thích ăn thôi, ko cần quà đâu,
hì hì

- Ăn vặt này giờ nên xốt ruột rồi chứ gì... Rồi, thì đi ăn nhé!!!

- Hì hì hì.

....

8 rưỡi tối, tại 1 nhà hàng trên đường NCThanh.

- Hajzzz... thiệt là... ngại quá... - Trà thở dài buông đũa.

- Sao mà thở dài thườn thượt vậy?

- Giờ nghĩ lại... thấy ngại quá...!!!

- Ngại chuyện gì... chuyện ở nhà Trà hồi chiều ư... Ấy, có gì phải ngại chứ!!!

- Ko ngại làm sao đc???

- Chuyện nhỏ ấy Trà để tâm làm gì. Giờ cái gì cũng ngại thì xông pha làm ăn thế nào đc.

- Tuấn ko ngại nhưng mình thấy ngại. Hừ, tự dưng bố mẹ hn kỳ cục thật, mọi lần ko sao mà hn lại đòi gặp cho bằng đc. Gặp r ồi thì lại nói mấy cái chuyện... Hajzzz.

- Có khi 2 bác bắt đầu lo "bom nổ" r ồi cũng nên, h ềh ềh ề!!!

- Còn muốn trêu nữa à, hừm!!!

- Cũng sắp đến tuổi r ồi còn gi ề, h ềh ề

- Hứ, còn lâu nhé, 22 vẫn còn sớm chán. Còn nhong nhan dài.

- Đấy, chính thế nên bố mẹ mới lo.

- Nếu thế thì Tuấn cũng nên lo d ần đi.

- Lo cái gì?

- Tự hiểu!!!

- Chịu, chả hiểu, nói thử mình nghe xem...

- Quả Bí nấu với Mật!!!

- Ấy, ko nói thì thôi...

- Hì, chẳng lẽ lúc đó nhìn thái độ của bố mẹ Trà mà ko hiểu gì à???

- Hiểu cái gì... Thì chỉ là lo cho Trà đi đêm v ềhôm thôi mà...

- Đồng gốc này, là bố mẹ mình nghĩ Tuấn... là bạn trai của mình ý!!!
- Ủ, thì vẫn là bạn trai đấy còn gì. - tôi tỏ vẻ ngờ nghệch.
- Xì, ko phải!!! Các cụ nghĩ là ny cơ... Là ny của nhau ấy!!! - Trà nhăn mặt cong môi, 2 má bỗng rục màu hồng phấn.
- Ăn cay quá hay sao mà 2 má đỏ thế kia... Này, uống nc đi.
- Có biết đỏ như vậy là vì ai ko... - Trà ko đón lấy cốc nước mà dăm dăm nhìn vào mắt tôi.
- ... "Ring... Ring... " - còn đang bối rối sau câu nói đầy ẩn ý của Trà thì chuông đt tôi reo. Là thằng ku em ở khu trọ cũ gọi, chắc lại vay tiền đóng học hoặc đầu tư đi chơi với gái đây.
- Gọi gì anh thế ku, nợ cũ chưa trả thì ko có nợ mới đâu nhé, hehe... - tôi troll phủ đầu.
- Có vay mượn gì anh đâu, hừ, đúng là làm ơn mắc oán!!!
- Lắm bầm cái gì đấy, ko vay mượn thế gọi anh có việc gì???
- "Ny" à nhầm "chị họ" anh ốm mà anh ko biết gì à!!!
- Hà... như thế nào, làm sao???
- Tôi ko muốn nhắc tên Ngọc vì nhớ ra Trà vẫn đang ng ẫ cạnh.
- Ờ, thế hoá ra là anh ko biết gì thật à? Xời, thôi, có đến đc thì đến nhanh đi, em thấy vật vã suốt từ lúc đi làm về rồi. Nãy leo lên cầu thang mà cũng tý ngất, mà từ tối đến giờ cũng chưa thấy cơm nc gì thì phải. Mấy thằng phòng em định gọi cửa xem thế nào nhưng ko quen biết gì nên cũng ngại, cuối cùng nhớ ra anh nên gọi.
- Ừ đc rồi, cảm ơn mấy chú nhiều. Giờ anh qua luôn, có gì anh gọi thì xuống mở cửa nhé.
- Okie anh!!!

- Sao vậy? Có chuyện gì hả Tuấn?

- À... ừ... Vừa có 1 chút việc... Hầy, xin lỗi Trà nhé, có lẽ giờ mình phải đi ngay...

- Ừ, ko sao đâu, Tuấn có việc gấp mà. Mà việc nghiêm trọng à?

- Em ơi, tính tí ền... À ko, ko quan trọng mà cũng chẳng nghiêm trọng. Chỉ là việc gấp mình cần làm ngay thôi... .. Ko cần trả lại đâu em... Mình về thôi Trà.

- Thôi, Tuấn cứ đi lo việc đi, ko cần phải đưa mình về đâu.

- Ko đc, hn 2 bác đã nói vậy rồi, mà để Trà về 1m mình cũng ko yên tâm.

- Việc gấp cần phải đi ngay như thế thì mình hiểu là việc gì mà... Tuấn cứ đi đi, mình về bằng taxi cũng đc. - Trà nhìn tôi cười nhẹ nhàng.

- Hajzzz... mình có lỗi với Trà quá...

- Tuấn đừng áy náy... mà sao ko đi mau đi, có việc gấp vậy mà... - Trà cầm tay tôi giục giã.

- Ừ, vậy mình đi trước nhé, hẹn Trà hôm khác vậy. Bye.

- BB

Bước vội ra ngoài quán để lấy xe, mắt tôi lướt nhanh xung quanh và nhận ra ánh mắt Trà vẫn đang nhìn mình... Đâu đó nét mong mỏi... thoáng buồn...

Tay phải xách 2 cặp lồng 1 cháo, 1 phở, tay trái bấm số gọi cho Ngọc... Chuông reo tới gần những nhịp cuối cùng Ngọc mới chịu bắt máy.

- Alo... - bình thường thì chẳng alo gọn lỏn thế này đâu. Nay chắc vì mệt quá mới uể oải như vậy.

- Mở cửa cho tôi.

- ... Ừm... đừng có đùa nữa...

- Ra mở cửa đi. - "Cộc... cộc..." - tôi vừa nói vừa gõ cộc cộc vào cửa...
Vài s sau cánh cửa mở ra...

- "Sao lại xanh xao, bơ phờ ra nông nổi này!!!" - tôi nhói lòng khi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Ngọc.

- Ốm từ lúc nào mà để tí ừu tuy thế này hả??? - vừa nói vừa dìu Ngọc vào trong.

- ... - Ngọc ko trả lời, chỉ thở khó nhọc, lê từng bước vật vờ về phía giường.

- Mệt từ hq, từ cái lúc tôi gọi điện rủ cô đi liên hoan phải ko... Hajzzz, vậy sao ko gọi ai mà cứ 1m chịu đựng như vậy, lại còn cố đi làm làm gì nữa ko biết, sao ko nghỉ đi...

- ... Nghe anh hỏi... còn mệt hơn...

- Tôi đưa cô vào viện nhé!!!

- Ko... ko thích...

- Vậy để tôi gọi dịch vụ... ... Họ sắp đến rồi đấy, giờ thì cố gắng ăn chút gì đi, từ lúc làm về đến giờ chắc chưa ăn gì phải ko!!!

- ... Sao... anh biết...

- Tôi thì cái gì chẳng biết...

- ... Đờ... toen hoản...

- Để giành hơi để ăn đi... Có cháo và phở đây, cô thích ăn gì? Cháo nhé, cho dễ ăn. - tôi đỡ Ngọc dậy.

- Để đẩy tôi dứt... nằm tựa vào thành giường đi.

- ... Tôi có phải là trẻ con đâu... - Ngọc ngoan cố đòi lấy chiếc thìa để tự ăn.

- Tôi cũng ko coi cô là người lớn đâu...

Cứ như vậy tôi xúc từng thìa cháo đưa lên miệng Ngọc mặc cô nàng lúc đầu tỏ vẻ miễn cưỡng. Ăn đc nửa non bát thì Ngọc bu ồm nôm nênh đành thôi... Ng ấ nghĩ 1 lúc thì bên dịch vụ đến. Tác nhân gây ố cũng ko có gì nghiêm trọng, chỉ là cảm thông thường nhưng do để lâu 2 ngày ko trị nên bị cảm nó "quật".

Khám và truyền dịch tới hơn 11h tối mới xong, bên dịch vụ lúc này cũng đã về Chỉ còn lại 2 đứa ở trong phòng, gọi điện báo cho bọn Xuân, Hải biết đêm nay ko về để 2 thằng khỏi lo. Ngọc nghe vậy thì tỏ ý ko muốn, cứ bắt tôi phải về nhà. Tất nhiên, làm gì có chuyện tôi nghe theo Ngọc, cô nàng chắc cũng thừa hiểu tính tôi nên cự cãi đc 1 lúc đành bất lực nằm yên... Tranh thủ dọn dẹp nốt vài thứ, đi ra đi vào đến lúc quay lại thì Ngọc đã thiếp đi từ lúc nào.

- "Đã ố mà vẫn còn cứng đầu... Mà tại sao ko chịu gọi ai là thế nào nhĩ... Trường đâu, KN đâu, cả mấy đứa bạn nữa..." - tôi ngắm nhìn Ngọc trong giấc ngủ, ngón tay khẽ vuốt vài nhíp tóc lưa thưa uốn qua vành tai. May mà hiện tại tôi vẫn còn ở đây, sang đến tuần sau đi Ninh Bình rồi. Ko biết liệu những lúc ố đau thế này, cô nàng sẽ ra sao nữa...

Sáng hôm sau Ngọc đã đỡ đc ít nhi ều, đã có thể ăn hết nguyên 1 bát cháo và uống thuốc. Đúng là cảm thông thường thì cứ ăn cơm với uống thuốc là nhanh khỏi. Cô nàng cũng ko còn lấn cấn gì chuyện tôi ở lại như tối qua nữa, ngoan ngoãn để cho tôi chăm sóc. Nghỉ ngơi qua 1 giấc ngủ trưa, đến cuối chiều thì Ngọc có vẻ đã hồi phục lại khá nhi ều. Đã có thể đi

lại linh hoạt và giọng nói cũng có khí lực hơn trước. Bữa tối tôi để Ngọc ăn cơm vì cô ấy cảm thấy xót ruột, ăn cơm như vậy coi như đã khỏi đc đến 90% rồi. Kết thúc bữa tối, lại mua cho Ngọc 2 chiếc bánh như thường lệ. Cơ mà vừa ốm dậy nên cô nàng chỉ ăn đc mỗi thứ 1 miếng rồi để đấy. Tôi cũng chẳng muốn ăn nên đành cho cả 2 vào tủ lạnh. Bật 1 vài bộ phim hot lên nhưng chỉ để đấy chứ chẳng xem, ng ồi hỏi han nói chuyện linh tinh đến gần 9h thì tôi bắt đầu muốn về..

- Khoẻ nhiều chưa? - tôi hỏi rồi đưa tay lên trán Ngọc.
- Nhiều rồi!!!
- Ừm... vậy thôi, tôi...
- Tuần này...
- Làm sao?
- ... Tôi muốn...
- Muốn gì... muốn cái gì thì phải nói ra chứ!!!
- ... Muốn... ăn gà t ần...
- Bây giờ ư?
- Ừm...
- ... Đc rồi, để tôi đi mua...
- Ko... ko phải...
- Ko phải cái gì?
- Là tôi muốn ăn ở ngoài cơ...
- Thôi đi!!! Xin cô đấy, vừa mới khoẻ đc 1 chút lại muốn ốm lại hả.

- ... Tôi muốn ra ngoài cho đỡ bí bách. Giờ đi với anh còn có anh che gió cho tôi. Anh mà ko chịu thì lát nữa tôi cũng đi 1m thôi...

- "Cô đang muốn ép tôi đấy à!!!" - Hừ... mặc áo khoác vào đi...

- Hì ()

....

Tại 1 quán gà tằm gòn khu nhà Ngọc...

- Ngon ko?

- Ngon!!! - Ngọc cười rạng rỡ bên bát canh gà tằm thuốc, vị gà, vị thuốc bắc, kỷ tử và ngải cứu hoà quyện vào nhau. Toả ra không khí 1 mùi hương ngào ngạt và ngai ngái.

- Ăn nữa nhé!!!

- Chịu thôi, tôi có phải bụng trâu đâu.

- Thấy cô vẫn thòm thèm mà.

- Ừm, đúng là còn thèm thật...

- Thèm gì thì nói nốt ra đi, 2 ngày nữa là tôi đi NB rồi đấy, ko còn ai để cô vòi vĩnh nữa đâu.

- Đi rồi lại về mà, hì. Qua Nhà Chung trà chanh cho tiêu nhé!!!

- Vào giờ này...???

- Giờ này đi mới là hay nhất mà, thậm chí còn phải muộn hơn ấy chứ!!!

- Cô ko thấy mệt à?

- Mệt thì mai ngủ bù, đâu có sao. Ngày kia mới phải đi làm mà... Đi, qua nhà thờ đi.

- Đi chơi đêm ít thôi... nhất là đi với tôi.
- Tại sao???
- Coi chừng tôi ăn thịt cô đó. - tôi cười khẩy.
- Ko dễ nhằn đâu a, coi chừng bị tôi thịt ngược lại ấy, hì hì.
- Tôi ko nói đùa đâu!!! - chợt nghe giọng mình lạnh băng.
- Eo, nghe sợ thía, anh có đe giọng thế chứ đe nữa cũng chẳng làm tôi sợ đc đâu. Đừng có cố, hì hì.
- Tôi ko muốn cô đi với tôi muộn thế này...
- Sao vậy???
- Nhớ đâu... để a.Trường tình cò biết đc thì ko hay...
- A.Trường???
- Ừm, tình cảm giữa 2 người đang tốt như vậy, tôi ko muốn gây ảnh hưởng gì nhất là khi... a.Trường có vẻ ko thích cô gặp tôi cho lắm.
- Anh vừa nói là sắp phải đi NB nên tôi muốn đòi gì thì đòi cho cố đi có phải ko?
- Ừ... nhưng mà...
- Nếu thực sự tôn trọng lời nói của mình thì tôi nghĩ là anh sẽ làm theo ý muốn của tôi lúc này.
- Hajzzz...
- Thế nào???
- ... Thì đi, nhưng mà nói trước, phải ôm tôi thì tôi mới đi. Tôi sợ gió làm cô...

- Hi, cũng biết tranh thủ ngay cả những lúc thất thế nhỉ... .. Nè... Nè, đang nghĩ gì vậy?

.- Hả... à, chẳng nghĩ gì cả. Ôm chưa?

- Ôm từ nãy giờ rồi còn gì, anh cứ như người đi trên mây vậy!!! Xuống đất đc chưa, hi. - Ngọc khẽ véo nhẹ rồi ôm lấy lưng tôi. Tôi ko nói gì, vịn nhẹ tay ga cho xe chạy ngược lên phố nhà Thờ.

Gần 11h tối... HN vào tối đầu hạ ko còn lạnh nhưng vẫn có chút se se trong bầu không khí. Đường phố vẫn thấp thoáng bóng xe cộ qua lại và không gian nơi đây vẫn tràn ngập tiếng nói cười của những bạn trẻ thanh niên tụ tập, quây quần bên những quán trà chanh chạy dọc khắp con phố. Chỉ có sắc màu tối sẫm của nền trời mới cho ta cảm nhận màn đêm đang dần dần buông xuống.

Ngồi cạnh nhau bên cốc trà chanh và đĩa hướng dương rang nổ, ko có nhiều câu chuyện để nói giữa 2 chúng tôi. Điệu này có vẻ lạ lẫm và khác hẳn thường ngày. Có lẽ bởi chúng tôi còn đang mãi chạy theo những dòng suy nghĩ của riêng mình.

- Vậy là thứ 2 anh đi NB phải ko? - Ngọc lên tiếng sau 1 hồi im lặng.

- Thứ 3... thứ 2 tôi còn phải chuyển nốt 1 số hồ sơ hoàn ứng cho phòng tài vụ để họ khớp lại.

- ... Đi công trình đợt này... khoảng bao lâu vậy?

- Chắc là sang năm sau, cũng nhanh thôi.

- Đi như vậy là sẽ tiết kiệm đc 1 khoản kha khá đấy.

- Khoản nào?

- Thì ko còn phải tuấn nào cũng mua bánh cho tôi nữa chứ sao!!! - Ngọc cười duyên dáng.

- À... cái này cô ko nói thì tôi cũng chẳng nghĩ tới...

- Mà đến đó công tác lạ nước, lạ đất coi chừng... ghê lở đấy!!!
- Sax, ko còn gì hay hơn để dặn dò nữa à.
- Hi, tôi cứ thực tế thôi. Về phần tôi thì tôi cũng sẽ cố ko để bị ốm như thế này nữa.
- Ừm... cô như vậy tôi cũng thấy đỡ lo phần nào...
- Xi... .. mà thật là anh lo cho tôi lắm à???
- Lo bình thường thôi, mà sao ốm vậy mà ko gọi cho ai.
- ... Tôi ko thích... quen như vậy rồi... Tôi ko muốn người khác phải vất vả vì mình, nên có đến tôi cũng chẳng mở cửa cho vào...
- Chẳng phải vẫn mở cho tôi đấy còn gì?
- ... À... thì là vì... muốn hành hạ anh thôi, hihi
- Hê, hay nhớ... Vậy cứ cố hành tôi đến khi nào có thể đi... vì chắc là ko hành mãi đc đâu.
- ... Ừm... chắc vậy...

Khoảng không gian tĩnh lặng giữa 2 người lại đc thiết lập trở lại, nhường chỗ cho những âm thanh í ới từ những nhóm người xung quanh. Cách đó không xa, 1 khoảng sân trước bậc cửa nhà thờ, ánh sáng vàng vọt từ những cột đèn cao áp chiếu rọi, phủ khắp xuống đường như làm vàng rực cả 1 góc phố vốn luôn tối màu bởi những tán lá cây che phủ.

Thời gian nghỉ thường kết thúc cũng là lúc tôi bắt đầu 1 guồng quay mới nơi mảnh đất NB. 1 thử thách mới, 1 địa phương mới với những con người mới. Đội chúng tôi đc ghép vào chung 1 công trình với 1 tổ khác nhưng phân công rõ ràng theo từng hạng mục thi công. Về áp lực làm việc thì cũng ko có gì nhiều vì nó vẫn chạy theo guồng quay vốn có. Chỉ có

điều kiện ăn ở, sinh hoạt là có chút thay đổi, tuy nhiên cty bố trí nơi ăn chốn ở khá đầy đủ và tươm tất nên ae trong đội cũng nhanh chóng thích nghi. Ngoài nhịp sống có đôi chút bình lặng và buồn tẻ so với đất thánh HN. Thì nơi đây bù lại đc khoản ăn uống, nhậu nhẹt ngon và rẻ hơn hẳn. Dân cư con người cũng hiền lành, chất phác và đậm tình hơn.

Thời gian cứ thế tuần tự trôi qua, chẳng mấy chốc tôi đã sống và làm việc tại mảnh đất này đc 2 tháng. 1 ngày thứ 6 tuần thứ 2 của tháng 9, đang chuẩn bị ăn trưa với ae thì tôi nhận đc cuộc gọi của Ngọc. Kể từ khi tới NB đến nay, 2 chúng tôi cũng ít liên lạc với nhau. Phần vì bận việc, khoảng cách, phần vì... 1 chút gì đó như thể cả 2 đang ngậm hiều về 1 không gian riêng để quen dần với sự vắng mặt của nhau trong cuộc sống của mỗi người.

- Gọi gì tôi đấy.
- Lâu ko gọi nên gọi hỏi thăm thôi.
- Vậy hỏi thăm đi... bắt đầu tính giờ để đi ăn cơm này.
- Vậy anh chưa ăn gì à?
- Đang chuẩn bị đi ăn thì cô gọi đây...
- Giờ tôi đang ở gần chỗ anh nè...
- Hả, cô đang ở NB ư???
- Ừ, ở gần chỗ anh luôn nè, giờ anh ra đường xxx đi nhé, tôi đợi ở đây.
- Okie, cứ đứng yên ở đây nhé, tôi ra liền!!!

Đúng là ngay gần thật vì tôi phi xe mất chưa đến 10' đã tới nơi.

- Sao hn lại bỏ cả việc để đi thăm tôi cơ à!!! - tôi tiến lại gần nơi Ngọc đang đứng.

- Trời, có người mặt dày nhận vợ kìa, hì hì

- Thế sao hn lại về đây vậy, ko phải nghỉ làm thì là gì.
- Nghỉ đâu mà nghỉ, tôi cùng mấy người trong cty về đây để hoàn tất 1 số hồ sơ liên quan đến công trình của anh đấy.
- Vậy mấy người kia đâu?
- Đi dùng cơm cùng mấy lãnh đạo tỉnh rồi.
- Thế sao cô lại ở đây?
- Tôi ko thích mấy chỗ đó nên lấy có một ko đi. Mà mình ko phải nhân vật chủ chốt gì nên cũng ko cần thiết phải có mặt.
- Cô đi xe của cty à?
- Ừm, đến chiều nay là về rồi. Đang định tìm quán thì nhớ đến anh nên gọi thôi.
- Ra là gọi tôi vì cần đc ăn, hê hê Đc lắm.
- Hi hi, học anh cả thôi.
- Thôi lên xe đi, để tôi đưa cô ra mấy quán đặc sản ở đây.

Và đặc sản ở NB thì nổi tiếng nhất vẫn là dê núi cùng Kim Sơn cuộc lũ, ng ồi ăn trong trạng thái "nghiêm túc" nhất có thể vì buổi chiều còn nhiều việc phải làm nên chúng tôi cũng ko nói đc nhiều chuyện với nhau. Trước lúc tạm biệt Ngọc dúi vào tay tôi 1 hộp giấy như nhớ. Nhìn vào bên trong thì toàn bánh là bánh, những chiếc bánh tròn nhẵn thín, ko bao bì và nhãn mác. Có cái tròn nhưng cũng có những cái méo mó ko đều nhau.

- Cái này...???
- ... Bánh trung thu... tôi tự làm đấy...
- Cô tự làm loại bánh này sao???

- Ừm... Ờ đầu là tôi tự làm hết đấy... Nên anh phải ăn hết, ko đc chia cho ai đâu đấy, biết chưa.

- Hả... ai lại làm thế chứ!!!

- Hihi, tôi nói đùa thôi, ai thích thì anh cứ chia. Có đi Ờ ăn ko đc ngon thì cũng đừng chê bai quá nhé!!!

- Cô biết là tôi thế nào rồi mà... Cảm ơn cô nhé!!! - tôi cười với Ngọc.

- Thôi anh về công trường đi, cũng sắp đến giờ làm rồi đấy.

- Ừ, bb cô.

- BB anh!!!

Chạy xe đi đc 1 quãng dọc con phố dài, nhìn qua gương chiếu hậu tôi vẫn thấy bóng Ngọc thấp thoáng đứng đó và nhìn về phía tôi cho đến khi khuất hẳn...

Buổi chiều xin nghỉ sớm vì công việc hn giải quyết tương đối êm xuôi, cũng chẳng còn việc gì nên tôi nổi hứng phóng xe đi dạo quanh cái mảnh đất này để thăm thú thêm những đi Ờ mà mình còn chưa biết. Chạy xe dưới cái nắng nhẹ cuối chiều kể ra cũng có cái thi vị riêng. Gió vi vu khe khẽ luồn qua 2 mang tai, đường xá rộng rãi, ko đông đúc như trên HN nên tôi cứ như người đang say đi tìm vị rượu trời từ trong men nắng... Tay ga Ờ Ờ, chiếc xe vẫn chầm chậm, bon bon qua từng con phố, đến khi thoát khỏi 1 ngã 4 để rẽ vào 1 con phố nhỏ, tôi bỗng thấy xa xa nơi cuối đường 1 bóng người quen thuộc... Chính là Ngọc đây mà, vẫn bộ váy công sở cô ấy mặc trưa nay nên tôi có thể nhận ra dễ dàng. Nhưng đi Ờ kỳ lạ ko đến từ sự xuất hiện của Ngọc mà lại nằm ở chiếc xe cô ấy vừa bước ra từ ghế lái. Đó chính là chiếc audi màu trắng sứ thuộc sở hữu của Ngọc.

- "Sao cô ấy lại nói là đi cùng đoàn công tác bằng xe của cty nhỉ???"

1 loạt những câu hỏi, nghi vấn và suy tư chạy dọc quanh đầu tôi, nhanh chóng sắp xếp thành những giả thiết khả dĩ nhất.

Tôi liền lấy máy gọi cho Ngọc để kiểm chứng 1 phép thử vừa hình thành trong đầu.

- Tôi nghe nè.

- Tôi đc nghỉ sớm, giờ muốn gặp cô 1 chút mà ko biết cô đã về hay chưa? - tôi rào trước bằng cái sự "nghỉ sớm" của mình.

- ... Ờ... ừ... tôi vẫn chưa về. Có mấy chị em muốn đi mua chút đặc sản nên chắc là phải lát nữa.

- "Thì ra là vậy..." - tôi nhủ thầm trong đầu, cõi lòng bắt đầu cuộn lên những đợt sóng nóng bỏng vốn dĩ lâu nay đã nguội lạnh bởi những ám ảnh và khoảng cách...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 71

- Vậy giờ đang ở đâu để tôi qua.

- ... Xem nào... Giờ anh qua phố xxx đón tôi nhé.

- "Ranh phết!!!" - tôi nghĩ thầm khi nghe Ngọc chỉ 1

con phố nằm về phía bên kia ngã 4 so với con phố có bãi xe mà cô nàng vừa gửi.

- Ủ, vậy cứ đứng đợi ở đó nhé, tôi ra liền. - tôi tắt máy và cười nhẹ khi thấy Ngọc lọ mọ đánh xe vào

lại bãi gửi. 1 người ko quan tâm đến mình hẳn sẽ ko bao giờ làm như vậy.

Định bụng cứ đứng câu giờ cho chuẩn thời gian đón Ngọc nhưng ngẫm nghĩ 1 lúc tôi quyết định

quay về công trường mượn a.Quý con Escape để kế hoạch "bắt cóc" diễn ra hoàn hảo nhất có thể.

Thấp thoáng đã thấy bóng dáng mảnh khảnh ở phía xa xa. Sơ mi trắng tinh ôm lấy vòng eo thon và

chiếc quần âu cao gấu nhưng đen nên nã khoe trọn đôi chân dài thẳng tắp. Vẻ xinh đẹp, duyên dáng của Ngọc dường như làm sáng bừng cả 1 góc phố. - Đợi tôi lâu chưa? - tôi mở cửa cho Ngọc.

- Từ lúc anh gọi thôi. Mà sao... lại đi xe này?

- Cho nó an toàn, giao thông giờ hỗn loạn lắm, chẳng biết thế nào mà lần.

- Gì ghê vậy!!! Định khoe khéo hả!!!

- Ờ, tinh ý đấy, cũng đang định khoe cái bằng mới lấy, hì hì

- Xì, lái thế nào thì lái, để tôi nguyên vẹn trở về là đc.

Mà anh lấy xe này ở đâu vậy?

- Mượn đồng nghiệp thôi, mà sao cô ko đi chơi với mấy chị em?

- Tôi ko có hứng, định nghỉ đây nghỉ rỗi lát về thôi. - Lát là mấy giờ?

- À... thì khoảng... nửa tiếng gì đó. Giờ ra quán nào đó nghỉ nói chuyện 1 lúc rỗi về nhé. Ồ mà... cái bọc này là gì vậy?

- Ngọc tò mò khi nhìn vào băng ghế sau.

- Đèn trời ấy mà, của ông trưởng nhóm mấy hôm trước mang từ HN lên. Chắc là thả để cầu cho công trình thi công đc thuận lợi.

...

- Này, anh đưa tôi đi đâu xa vậy, đi này giờ hơn 10' rỗi đấy. - Ngọc bắt đầu thắc mắc.

- Sắp đến rỗi. - Sắp là bao giờ!!!

- Đã bảo là sắp đến rỗi mà!!! - tôi cười thầm trong lòng, tự thấy bản thân ngày càng đều giả.

- Mà sao này giờ toàn đi đường quốc lộ vậy...???

- Về muộn đc ko, hn tôi muốn đưa cô ra biển.

- Gì cơ... ko đc, tôi đi cùng xe cty mà!!! - Thì bảo họ là có việc riêng phải về sau.

- Làm thế sao đc!!! Mà này... có phải anh đang định giở trò gì phải ko???- Ngọc nghi ngờ.

- Tôi thì nhiều trò lắm... - tôi tỉnh bơ.

- Anh...

- Hi, đùa vậy thôi, tôi chỉ muốn rủ cô đi ăn 1 bữa tử tế thôi mà. Tôi có nhiều trò thật đấy nhưng với cô thì chỉ toàn trò tử tế thôi.

- Hừ, quay xe lại đi.

- ...

- Dừng lại đi, cho tôi xuống.

- ... - tôi lặng thinh ko trả lời, lúc này mới thấy cái lợi của 4 bánh. Chứ kẻo mà đi xe máy thì hẳn là cô nàng đã nhảy xuống rồi.

- Anh có nghe thấy gì ko vậy... Dừng xe lại để tôi xuống!!! - Ngọc bắt đầu to tiếng vì bất nhẫn.

- Tôi chỉ muốn đưa cô ra biển đi dạo thôi, đi chơi với tôi 1 buổi như vậy cũng làm cô khó chịu đến thế sao!!! - tôi nhìn thẳng vào mắt Ngọc sau khi cho xe tấp vào lề. Điêu này làm Ngọc đôi chút bối rối.

- ... Ko phải tôi khó chịu... Là tôi bực vì anh tự làm theo ý mình mà ko thèm hỏi ai khác. Tôi cảm thấy

mình bị thiếu tôn trọng...

- Tôi luôn tôn trọng cô, đi đâu này tôi khẳng định. Vậy bây giờ đi cùng tôi đc chứ?

- Giờ mới hỏi thì để thể hiện đi đâu gì, hứ!!!

- Thế tóm lại là có đi ko?

- Tôi... ko...

- Kệ cô, hỏi cho có thôi chứ ng ỡ trong xe tôi r ỡ thì cam chịu đi!!! - dứt lời tôi đạp ga cho xe chạy tiếp.

- Anh... tôn trọng mà như vậy à!!! - Ngọc to tiếng.

- Nhìn cô những lúc thế này rất dễ thương đấy, hê.

- ... Đồ xấu xa!!! - Ngọc rướn người về phía tôi đánh tới tấp.

- Cứ giận tiếp đi, giận nữa đi để tôi ngắm... - tôi nhơn nhơn thách thức vẻ mặt uất ức của Ngọc.

- "TOA...!!!"

- Kìa, coi chừng!!! - tiếng Ngọc hét lên khi chiếc xe b ồm chạy ngược chiều hiện ra lù lù trước mặt với tiếng còi kêu inh ỏi.

- "Vù!!!" - vắn vô lảng đánh lái kịp thời cho chiếc "Ếch" chạy lại vào làn đường quy định. Tôi cười mỉm với Ngọc. - Thấy chưa, giao thông giờ nguy hiểm lắm!!!

- Suýt chết còn gì, anh lái cho h ể hoi vào, đừng có ầu nữa!!!

- Do ai ôm cứng lấy tôi đấy.

- Ai... Hừ... - Ngọc buông vội tay phải tôi ra, vẻ uất ức trước đó chưa nguôi, nay lại điểm thêm chút mây h ồng phủ nhẹ nơi gò má.

...

Chiếc xe bon bon trên đường ql thêm 1 lúc nữa thì cũng đến nơi cần đến...

- Ở đây nhiều nhà thờ quá, cái to cái nhỏ đủ cả, mà còn đẹp nữa chứ!!! - Ngọc nhìn chăm chú những nhà thờ cổ kính, mang đặc trưng kiến trúc của phương tây.

- Chỗ này gần giáo xứ Bùi Chu mà... E hèm, trong balo của tôi có máy ảnh đấy.

- Thật ko... Woa, anh mà cũng chơi mấy thứ này sao? - Ngọc hí hửng lôi từ trong balo ra chiếc box đựng "súng".

- Mượn thôi, đâu là đồ của ông anh trưởng nhóm hết. Mà con canon này chắc ko bằng con của cô nhỉ?

- Ko sao, với tài năng của tôi thì máy xấu qua tay cũng thành đẹp hết.- Ngọc vừa nói vừa chỉnh thước ngắm rồi tí toách chụp những nhà thờ cổ kính xung quanh. Tôi đành dừng xe lại tại mỗi nơi Ngọc muốn, cho cô nàng thoải mái sáng tạo những khung hình của mình.

...

- Ra biển thôi!!!

- Từ từ đã, ở đây vẫn còn nhiều thứ chưa chụp mà!!! - Ngọc vẫn chưa thoả mãn.

- Ra biển đi, có thứ này đáng chụp lắm... Nhanh lên, quá 6h là mất hết cảnh đẹp đấy!!!

Tôi giục già rồi cho xe chạy ra hướng biển. Trời vào cuối hè cận thu nên những cơn gió chiều thổi tạt trên triền đê mang theo hơi biển và vị ngai ngái của đất của cỏ, ủa tới mát dịu và ngọt lịm. Phía xa xa biển đã thấp thoáng...

- Biển này chính là biển Thịnh Long à? Giờ tôi mới đến lần đầu đấy.

- Cô thấy biển này thế nào? - Hơi hoang sơ, có vẻ vắng người. Mà Nam Định nổi tiếng nhất Quất Lâm mà, cũng gần đây nữa. Sao lại ko xuống đó?

- Ở đó hẳn chứ ko đc sạch và vắng người như ở đây. Với lại ở đó chỉ hợp với chơi thôi, mấy ae trong đội tôi có đi với nhau thì thỉnh thoảng mới xuống đó.

- Xuống đó làm gì? - Ngọc hỏi dồn.

- Làm những việc cần làm. - tôi tỉnh bơ.

- Việc gì cần làm mà phải xuống tận đó? - Ngọc lườm xéo tôi.

- Cô có muốn biết ko? Muốn thì để tôi chỉ cho. - tôi lim dim mắt nhìn Ngọc bằng 1 vẻ đê tiện.

- Hừ, đồ điên!!!... .. Ôi...

- Sao, bắt đầu thấy hay rồi chứ!!! - tôi cười nhẹ chứng kiến vẻ thích thú hiển hiện trên khuôn mặt

Ngọc khi cô nàng nhìn thấy toà nhà thờ đồ nằm ở phía xa xa bãi biển. ...

- Sao ở đây lại có cái này hay vậy? - Ngọc hỏi khi 2 đứa đi bộ chân trần trên nền cát.

- Do nước biển xâm lấn... Chẳng biết nó còn tồn tại đc bao lâu nữa.

- Vậy sao!!! Ko còn nữa thì tiếc quá nhỉ!!! - Tranh thủ chụp đi, ở đây lúc sắp hoàng hôn là lúc đẹp nhất để chụp ảnh đấy!!! Ngọc bước đi chân trần trên cát, bàn tay thì lúc nào cũng ôm khư khư lấy chiếc máy ảnh như sợ vuột mất 1 khung hình hay 1 khoảnh khắc nào đó. Toà nhà thờ đồ này nhìn từ xa nó nghiêng nghiêng như tháp Piza ở Ý vậy. Đứng trước mặt rồi dang tay ra thì cảm giác cả toà nhà như đang muốn đổ vào người. Mặc dù ko to lắm và đã sứt mẻ gần như toàn bộ nhưng những nét cổ kính khắc họa chi tiết trên những khối trụ còn lại vẫn thể hiện rõ tinh thần công giáo và kiểu kiến trúc đặc trưng phương Tây. Dấu vết thời gian in hằn trên đồng tàn tích đồ nát còn sót lại mang đến vẻ đẹp nguyên sơ, thú vị nhưng cũng man mác 1 nét trầm buồn. Bãi biển dọc nơi nhà thờ đồ này nằm gần 1 làng chài nhỏ nên cứ lác đác cách 1 khoảng lại là 1 chiếc thuyền ngư nằm phơi

mình dãi nắng. Vương vãi trên những hộc đá to từ công trình đê đi đầu là những chùm lưới rách cất vụn nằm rải rác. Quang cảnh nơi đây thực sự rất hoang sơ, thậm chí ko giống 1 bãi biển cho lắm nếu ko nhờ những con sóng lớn mang đặc trưng biển cả cứ từng đợt vỗ ì oạp vào bờ cát. -

"Choách!!!"

- Gì vậy!!!

- Hajzzz, nhìn anh xấu quá, đứng tạo dáng hẳn hoi đi tôi chụp cho vài "pô". Chán chụp cảnh lại đến chụp người, tôi bị Ngọc ép làm "mẫu" trong những bức chân dung lờng cảnh. Chụp tôi chán chê xong, Ngọc lại bắt tôi chụp cho cô ấy. Cơ mà đi đầu này thì tôi thích, căn bản vì Ngọc... rất đẹp...

- Cát ở đây lạ nhỉ, nhìn như bị bắn ấy!!! - Ngọc hỏi tôi khi nhún nhảy đôi chân trắng muốt trên nền cát nâu sẫm hơi pha sắc đỏ. - Do lẫn phù sa đấy chứ ko phải bắn gì đâu!!! Biển này nằm gần cửa sông nên nó vậy.

- Thảo nào nhìn nước cũng hơi đục chứ ko trong và xanh như những nơi khác... Nhưng mà hoàng

hôn ở đây thì đẹp thật!!! Ráng chiều hoàng hôn vàng nhạt xen lẫn sắc hồng tím hắt rọi những tia sáng cuối cùng trong ngày. Ánh lên những mảng sáng sóng sánh nơi cuối chân biển. Ngọc khẽ so vai, từng sóng tóc xoã tung bay theo những cuộn gió biển ào ạt thổi tới. Dáng vẻ mong manh, thanh khiết ấy như ghi tạc vào lòng tôi. Cánh tay khẽ đưa, muốn dang rộng để ôm ấp, để bao bọc lấy người con gái ấy trọn cuộc đời này...

- Đói chưa? Đi ăn nhé!!!

- Ăn ở đâu đây, quanh đây làm gì có hàng quán nào đâu.

- Ra mấy bãi tắm phía trên là có thôi. 2 đưa lại lên xe dắt dúi nhau lên mấy bãi tắm chính của biển TL. Về đến khu này thì sầm uất hơn hẳn bởi các hàng quán, cửa hàng, khách sạn và những khu dịch vụ phục vụ cho du lịch. Tuy nhiên trời lúc này đã về tối, gần 7h nên bãi tắm cũng ko còn mấy

người tắm nữa. Chủ yếu chỉ là đi dạo hoặc đạp xe ngắm cảnh là chính. Quán xá ở đây ko rẻ nhưng cũng ko đến mức đắt đỏ như ở những bãi biển có tiếng khác. Đồ ăn cũng ngon và đầy đủ, chỉ hơi tiếc 1 chút là không khí du lịch ko đc sôi động cho lắm. Cũng phải thôi vì địa điểm này đc đưa vào khai thác muộn hơn các địa danh truyền thống khác nên mật độ du khách lẫn hạ tầng dịch vụ vẫn chưa bắt kịp nhịp phát triển.

...

- Oài, no no r ồi... Mà này, gần 8h r ồi đấy, hn đi với anh muộn thế này lát nữa ko biết về kiểu gì đây!!!

- Có gì đâu, để lát tôi đưa cô về - Ko cần, tôi tự về cũng đc. Anh đi lại nhiều làm gì, mệt ra.

- Mai cuối tuần, chẳng lo!!!

- Ko cần đâu, lát tôi bắt taxi về cũng đc.

- Đi đường dài, lại trời tối vậy nó thấy cô xinh nó giở trò thì sao!!! - tôi cười nhẹ. - Hừ, anh nghĩ ai cũng như anh đấy!!! Thôi nghỉ ngơi 1 chút r ồi chia tay nhé, anh về NB còn tôi bắt taxi ở đây về HN luôn.

- Đi dạo với tôi 1 lúc nhé!!!

- ... Ừm... đi 1 lúc thôi nhé, muộn r ồi đấy...

... - "ÀO.. Ào... Oap...!!!"

Sóng nổi sóng, gió tiếp gió xô đến dào dạt, bên này

biển động xám xịt 1 màn hung tối. Bên kia yên tĩnh thì lại sáng rực bởi thứ ánh sáng phát ra từ

bóng đèn đường và những nhà hàng, khách sạn tiếp nhau chạy dọc quanh bờ biển. Ngọc cứ chốc chốc lại búng vào chiếc vỏ ốc tôi mua tặng. Khẽ áp tai lắng nghe như thể bên trong nó đang

lưu trữ 1 thứ âm thanh kỳ diệu nào đó thì phải. Khuôn mặt khẽ nhả lại sau mỗi lần áp tai...

- Cái này phải về nhà mới nghe đc tiếng sóng chứ. Ở đây sóng đánh ngay cạnh nghe làm sao đc. - Tôi nghe tiếng búng tay mà, có nghe tiếng sóng đâu.

- Chịu cô r ồi đấy!!!

- Tôi còn thấy chịu anh hơn, nãy giờ cứ tha mãi cái bọc này như sợ trộm nó lấy mất vậy.

- Ra chỗ mấy hòn đá kia đi, tôi cho cô xem cái này... ..

- Tự ý "móc trộm" 2 cái đèn này có sợ ông trưởng nhóm kia nói gì ko? - Ngọc thích thú sờ nắn 2 quả

đèn trời đang đc tôi châm lửa chuẩn bị cho màn "thăng thiên".

- Cùng lắm ăn vài viên gạch vào đầu thôi... - Hứ, thật...!!!

- Hi... cô tự c ần lấy quả kia đi... Kia, che vào, đừng để gió thổi tắt trước khi nó bay đc.

- Đc r ồi, tôi biết r ồi...

- Đẹp chứ?

- Đẹp!!! H ồi bé đc xem nhiều nhưng đây là lần đầu tiên tôi tự tay thả 1 chiếc đèn trời đấy!!!

- Thích vậy sao ko mua về thả chơi?

- Có nhiều việc chi phối quá làm tôi quên mất những đi ều mình từng muốn mà chưa kịp làm.

- Vậy mới c ần 1 người quan tâm đến cô. - tôi nhẹ giọng.

- ... Ngọc im lặng ko nói gì, che chắn cho lửa đốt nóng khoang đốt của chiếc đèn.

- Hình như đc r ồi đấy, cô thử thả tay ra xem nào.

- Ô, nó lơ lửng r ồi này, giờ cắt dây đi liệu có bay đc lên ko nhỉ?

- Đc chứ sao ko, này cắt đi. Ngọc cười tươi c ầm lấy chiếc kéo r ồi cắt dây buộc đá ra khỏi 2 quả đèn trời.... 1, 2, 3... giây trôi qua...

- Woa...!!! - Ngọc reo lên đ ầy phấn khích khi 2 quả đèn trời ch ầm chậm bay lên, lơ lửng giữa không

trung.

- Lên cao gió mạnh vậy có sợ nó tắt ko nhỉ? - Ngọc băn khoăn khi nhìn 2 đốm lửa nhỏ lập loè, dập dùi theo từng đợt gió.

- Ko sao đâu, chỉ khi nào hết d ầu thì nó mới tắt thôi. Mà cô muốn gì thì tranh thủ ước đi, thả r ồi mà ko ước là bị xui ngược đấy.

- Vậy à... - cô nàng lập tức nắm tay r ồi nhắm mắt lại. - "Ngốc thật, dọa vậy cũng tin!!!" - tôi khẽ cười,

nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc...

- ... Này... nhìn gì vậy... Đã ước gì chưa?

- Hả... à... ước r ồi... Cô ước gì vậy?

- Những đi ều th ần kín... Mà th ần kín thì làm sao có thể nói ra đc. - Ngọc vừa nói vừa ng ồi xuống n ền cát.

- Hajzzz... ước thì có gì mà ko nói đc.

- Vậy anh thử nói xem nào!!!

- ... Nhìn lên b ầu trời lúc này cô có thấy thế nào?

- ... - Ngọc ngược nhìn lên trên cao, hn tuy ít sao

nhưng từng gợn mây trắng đc phủ bạc bằng ánh trăng đầy đặn vẫn làm nổi lên những mảng bóng

sáng trong trên nền trời. 2 quả đèn trời vẫn đang nhấp nháy hững hờ đom sáng vàng vọt tạo thành 2

chấm sáng nhỏ. Mỗi lúc một bay xa dần...

- 1 màu tối, đen kịt!!! - Ngọc kết luận.

- Ko nói thật những gì mình nghĩ thì đừng mong tôi nói thật với cô.

- ... Ừ thì đẹp, đc chưa!!!

- Đẹp thật???

- Thì đẹp thật mà.

- Trước đây tôi cũng nhiều lần chứng kiến những bầu trời đẹp như thế này, thậm chí là còn đẹp hơn. - ...

- Nhưng chưa bao giờ tôi thấy nó hoàn hảo như hn, vì vậy tôi ước rằng khoảng khắc này sẽ còn đc

tái hiện nhiều lần trong phần đời sau này của tôi.

- Điêu gì làm cho nó trở nên hoàn hảo vậy? - Ngọc hướng ánh mắt tò mò nhìn tôi.

- ... Vì có cô đấy!!! Biển vẫn ồn ào vỗ sóng từng đợt ko nguôi, gió vẫn rì rào từng cơn cuộn xoáy tan vào tán lá, rặng cây hoà tấu nên 1 thứ âm thanh vi vút nghe như tiếng thở, tiếng nhịp đập nhanh chậm của con tim ai đó đang xúc động. Vẫn là 2 hồ thu trong veo dáng hình giọt lệ, 1 lần nữa bóng hình tôi lại in đậm, thu nhỏ lại như muốn đắm chìm trong sắc hồ đó. 1 nụ hôn nhẹ nhàng đến sâu lắng khiến cho ai đó ngỡ ngàng tưởng chừng muốn ngưng thở. Ngọc vội đẩy tôi ra rồi thở gắt, miệng vừa khẽ kêu 1

tiếng "Anh..." đã lập tức bị tôi lấp lấy bằng 1 nụ hôn thứ 2 cháy bỏng hơn. Chủ động hoàn toàn bằng kinh nghiệm bản thân, tôi ôm ghì lấy tấm thân mềm mại mặc cho Ngọc cố sức vùng vẫy. Nụ hôn cũng theo đó đi qua từng cung bậc của cảm xúc, từ đột ngột, cưỡng ép, làm chủ cho đến mềm mỏng khi cảm xúc của cả 2 đã dần chung 1 nhịp. Sức phản kháng của Ngọc yếu dần, toàn thân buông thõng như thể hiện sự đầu hàng của lý trí, phó mặc cho con tim tự tìm đường trong lối mê. 2 vệt nước mắt của cơn uất ức khi này vẫn còn đọng trên má nhưng đôi mi đã khép lại, thư thái đón nhận từng đợt sóng cảm xúc đang ào ạt cuộn chảy vào trong tim. Bàn tay tôi cũng ko còn kiên nhẫn như trước nữa, lúc thả lỏng, khi xiết lại theo từng nhịp cao trào ngọt ngào của nụ hôn. Không gian xung quanh như giãn ra, ngưng đọng để mặc cho 2 con tim nồng cháy vì sự đồng điệu đang hoà quện lấy nhau. Bàn tay Ngọc khẽ đưa lên bầu vú lấy vai tôi, cái nhói nhẹ như 1 luồng xung điện kích thích bản năng tính dục trời dậy. 2 bàn tay tôi di chuyển từng phân trên cơ thể tuyệt mỹ trong khi môi và lưỡi vẫn ướt át kết nối để dẫn dắt cảm xúc của Ngọc. Tay trái vẫn xoa đầu trên lưng làm bệ đỡ, tay phải lúc này đã tiến đến nơi bầu ngực căng tròn đang lấp ló sau thớ vải mỏng manh của chiếc áo sơ mi. Đến ngưỡng này lý trí trong tôi bắt đầu kích hoạt. Cảm xúc lãng mạn với người mình yêu thương thật sự mãnh liệt và đầy cảm dỗ nhưng sự tỉnh táo của 1 thằng đàn ông từng trải chuyện ái tình đã đặt ra trong tôi 1 điểm tới hạn để kìm hãm những ham muốn vượt ngoài tầm kiểm soát của bản thân. Bàn tay vừa định dừng lại thì...

- "Vút!!!" - Ngọc đẩy tôi ra rồi đưa tay - 1 cái tát khá mạnh... Gần chạm đến mặt thì bị tay tôi giữ lại...

- Tôi ko phải là tay Trường kia đâu, cô muốn tát tôi thì cứ nói. Đừng ra tay bất ngờ như vậy, đau lắm!!! - tôi nhìn Ngọc, cười nhẹ.

- Bỏ ra!!! - Ngọc giãy nảy khi cánh tay bị bàn tay tôi nắm chặt.

- Bàn tay nào lúc này vừa bầu vai tôi đến đỡ ửng. Giờ lại còn muốn tát nữa. - tôi nắm chặt tay Ngọc rờ quanh khuôn mặt mình. Hành động tương đối "sở khanh" - Bỏ ra, đờ đờ!!! Ngọc vừa hét vừa thúc cánh tay còn lại tới người tôi. Tôi mặc kệ bị đánh, ôm chặt lấy Ngọc. Cả mặt lẫn thân ko

chống đỡ, trơ ra hứng chịu những cú đánh tới tấp đến từ dòng cảm xúc dữ dội đang tuôn trào từ 2 nơi khoé mắt của Ngọc.

- Tôi đánh chết anh... Đồ đê tiện cáng... Hức... Đồ... xấu xa... Hức hức... - những dòng cảm xúc ko biết là buồn tủi, uất ức hay là yêu thương nữa. Tôi ko thể và cũng chẳng muốn cắt nghĩa, chỉ muốn ôm chặt Ngọc vào lòng mình. 1 vài chỗ bắt đầu ngấm dần cơn đau nhức, vị mằn mặn xuất hiện nơi khoé môi nhưng sao trong tôi vẫn cảm thấy ngọt ngào khó tả.

- Cứ đánh nữa đi, đánh chết tôi cũng đc... Chỉ cần tôi là người duy nhất mà cô muốn đánh, muốn hôn, muốn yêu suốt cuộc đời này...

Tôi trầm giọng, thì thầm từng lời chắc nịch vào tai Ngọc, bàn tay vẫn ôm trọn Ngọc trong lòng. Ngọc

lúc này cũng ko còn đánh tôi nữa, đợt giải toả cảm xúc vừa rồi dường như đã lấy đi của cô ấy ko ít

sức lực. Ngọc ngã trên cát mà như ngã hoàn toàn vào lòng tôi, lả lơi và mềm mại, mùi hương cơ thể, mùi hơi thở, sức nóng từ con tim và những cơn gió mát ào ạt thổi tới từ khơi xa... Thời gian cứ vậy, êm đềm trôi qua ko vội vã...

...

- Anh buông tôi ra đi... - Ngọc khẽ khàng lên tiếng.

- ... - tôi thả lỏng cánh tay, để Ngọc tự rời khỏi lòng mình.

- Chảy máu rồi kìa... Tôi... xin lỗi... - Ngọc đưa tay lau những vệt máu nơi khoé miệng cho tôi. Tôi lại cầm lấy bàn tay cô ấy.

- Anh bỏ ra đi... đừng làm như vậy... Đừng bắt tôi phải nghĩ khác về anh!!!

- Hajzzz... xin lỗi... Thực sự là vừa rồi... tôi ko cố ý làm như vậy đâu...

- Ko cần nói thêm nữa vì... mọi chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi.

- ... Có tình cảm với nhau... vậy tại sao cứ phải dối lòng mình chứ?

- ... Anh đừng nghĩ vậy, đừng hiểu lầm... Nếu tôi có cư xử, có nói gì khiến anh nghĩ vậy thì cho tôi xin lỗi. Chỉ mong anh đừng hiểu lầm tình cảm giữa 2 chúng ta, tình cảm mà tôi dành cho anh... chỉ như 1 người bạn mà thôi. - Ngọc vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra xa xăm bức màn nhung tối sẫm ngoài biển. Nơi có những con sóng dữ đang trăn mình gào thét.

- ... Ai là người nói ngoài bố mình ra không bao giờ muốn tự tay nấu ăn cho người đàn ông khác...

nhưng lại nấu bánh đa cua, nấu cơm cho tôi ăn. Ai là người nói khi ốm đau ko muốn làm phiền người khác... nhưng lại mở cửa ngay khi biết tôi xuất hiện, để yên cho tôi chăm sóc. Ai mua ví cho tôi... nhưng lại ko dám tặng, âm thầm cất giấu vào 1 góc kín. Ai hn nói đi Ninh Bình vì công chuyện... nhưng thực chất lại 1m lái xe về đây chỉ để thăm và tặng tôi hộp bánh trung thu tự tay mình làm. Ai phản kháng... rồi lại cùng tôi say đắm trong nụ hôn vừa rồi.. Tình cảm của người đó như vậy... làm sao có thể bắt tôi tin nó chỉ là tình bạn đc chứ!!!

- Tôi đã nói với anh rồi, đó chỉ là 1 tình bạn đơn thuần, quan tâm đến nhau mà thôi...

- Muốn tôi tin thì cô hãy nói khi nhìn thẳng vào mắt tôi...

- ... Anh đừng ép buộc tôi nữa đc ko... Đừng bắt tôi phải sống trong áp lực... Hức...

Tôi nhìn Ngọc mà lòng thẫn cay đắng, những lời muốn nói, những đi đâu muốn làm, muốn thôi thúc

Ngọc hãy vì tình yêu của mình... đành chôn sâu vào trong tim. Yêu 1 người là mong người ấy đc hạnh phúc chứ ko phải sự chiếm hữu để thoả mãn cái ích kỷ của bản thân. Nói thì dễ lắm nhưng có làm mới biết là nó đau đến thế nào...

- ... Cô yên tâm, tôi ko ép cô phải đối diện với lòng mình nữa đâu!!!
Lần này... có lẽ cũng là lần cuối

cùng đê cập đến chuyện này nên tôi muốn nói hết những gì đã t ần tại bấy lâu trong lòng mình.

- ...

- Tôi hiểu lòng cô nghĩ v ếtôi thế nào, cả tình cảm mà cô dành cho tôi nữa... Nó rất thật, rất chân

thành, chỉ đáng tiếc... tôi vẫn là người đến sau...

- ... - Tôi biết cô cũng có tình cảm với Trường, gđ 2 bên cũng đ ều mong 2 người đến đc với nhau...

- ...

- 1 phần cũng vì lợi ích chung của cty đúng ko? Hajzzz... cái áp lực này quả thực ko hề nhỏ... Nhưng cho dù có bỏ qua đi ều ấy thì 2 người thực sự cũng rất đẹp đôi...

- ...

- Lòng tôi nhiều lúc cũng muốn oán thán lắm, rằng tại sao mình luôn là người đến sau, luôn là kẻ thất bại... Suy cho cùng cũng đành tự trách mình thôi...

- ... - Xin lỗi vì hn đã làm cô khó xử... Nhưng chúng ta vẫn nên 1 lần đối diện với nhau để nhìn nhận và thẳng thắn với chính mình...

- ...

- Cho dù kết quả có ra sao, tình cảm của cả 2 sau này có thế nào thì ít nhất cũng ko cảm thấy hối tiếc vì những gì chưa nói, những việc đã lỡ làng...

- Hức...

- Tôi yêu cô... thực sự là tôi đã yêu cô trọn vẹn đấy...

- Hức.. hức...

- Sau ngày hn hãy quên hết tất cả những đi ầu tôi đã nói đi nhé...

- Hức... hức... hức...

- ... - đưa tay chặn lại những giọt nước mắt đang tuôn rơi lã chã từ khuôn mặt Ngọc. Lòng muốn nói

đừng khóc mà miệng ko sao mở lời... 1 vị đắng ngắt...

- "ĐOÀNG... ẦM..." - tiếng sấm chớp và ánh sét ầm ầm, chớp lên sáng loà cả 1 vùng trời, vùng biển.

- Về thôi, trời sắp mưa rồi đấy...

"Trời có mưa thì em cũng đừng lo, anh sẽ chạy quanh, gom hết mưa lại để em khỏi bị ướt... Liệu

sau này anh có còn cơ hội ko em???"

---- Những ngày sau buổi dạo biển hôm đó diễn ra tương đối nặng nề. Ban ngày còn có công việc làm bạn và ae trong đội đ ồng hành, chứ cứ về đêm là tôi lại thao thức đến mất ngủ mỗi khi nghĩ về Ngọc, về những kỷ niệm mà cả 2 đã cùng trải qua.

- "Thoải mái lên, chúng ta hãy cố làm như những gì mà anh đã nói nhé!!!" - tin nhắn Ngọc gửi cho tôi

sau ngày hôm đó, chẳng biết có nên hồ thẹn hay ko nhưng chính miệng mình khi ấy đồng dục nói ra mà đến lúc này lại cảm thấy nó như chiếc còng, khoá chặt lấy tay mình vậy. Đúng là càng muốn quên thì lòng càng thấy nhớ. 1 vài ngày nữa lại trôi qua, ngày 14 âm tôi theo xe a.Quý về HN 1 tối để thăm bạn bè ngày trung thu như đã hẹn từ cách đây... nửa tháng. Cơ mà cái đêch, chủ quan ko nhắn lại chúng nó từ sớm, đến khi về gần đến nơi, gọi để hỏi xem tổ chức thế nào thì mới vỡ lẽ. Máy thẳng ôn cứ nghĩ

tôi hẹn hã nên đầu bỏ đi chơi riêng với b ồ từ sớm hết r ồi. A.Quý ái ngại r ồi tôi về ăn trung thu cùng gđ anh ấy cho vui, tôi cũng muốn lắm nhưng đầu thể vô duyên, vô ý

như vậy đc. Gửi lại mấy phần quà cho mấy đứa nhóc con r ồi tạm biệt a.Quý, tôi gọi cho Trà và Ngọc

để hẹn tặng mấy món quà đã chuẩn bị từ trước. Trà nhận lời ngay vì tối nay ở nhà làm việc nên cũng ko đi đâu, còn Ngọc thì... tất nhiên là bạn đi chơi với tay Trường r ồi... Mỉm cười và chấp nhận thôi chứ biết làm sao, thời gian trôi qua r ồi mọi thứ đâu sẽ lại vào đấy cả thôi. Gọi điện cho thằng ku em khu trọ cũ nhận quà hộ r ồi nhắn tin cho Ngọc, tôi lại bắt xe ôm về nhà Trà. Bình thường thì cứ thế mà đi thôi, nhưng nay lại phải thêm công đoạn lóc cóc vào nhà xin phép bố mẹ Trà nữa.

Trung thu người đông, đường tắc nên 2 đứa cũng chẳng đi đc nhiều. Thêm vào cái tâm trạng của tôi

vốn đang ko có hứng nên cuối cùng chỉ có nước vào hàng ăn vặt là nhanh nhất. 2 đứa quyết định

lượn lên Phó Đức Chính cho thoáng tỉnh, làm vài suất n ằm bò nướng với rượu cay cho ấm người.

- Tặng Trà nè.
- Nước hoa??? - Trà hỏi sau khi bóc lớp giấy bọc bên ngoài.
- Lần này lại bảo là ko thích nữa đi.
- Vẫn là loại lần trước... Tuấn lại mua ở...
- Hi, Trà yên tâm, mình đặt hàng order về chứ ko mua ở Vn đâu mà sợ.
- Hi, lại tưởng mua ở Vincom như lần trước thì dở quá. Mà lần sau Tuấn ko cần tốn kém thế này đâu, nước hoa mình cũng có nhiều r ồi mà. Nhưng tất nhiên loại này mình rất thích.

- Trà thích là đc r ồi, nước hoa nên dùng nhi ều 1 chút, thỉnh thoảng thay đổi nó mới tinh tế.

- Ô, Trà... lại gặp em ở đây r ồi...

Tiếng 1 người thanh niên cất lên g ần đó, 1 người dáng vẻ thư sinh, dong dỏng, ko cao to lắm nhưng

trắng trẻo. Khuôn mặt tương đối khôi ngô và có vẻ tri thức nhờ cặp kính trên mắt. Đi cùng anh ta là 1 thanh niên khác, dáng vẻ bình thường, nói chung ko có gì đặc biệt. Sau 1 h ồi giới thiệu và làm quen tôi mới biết người thanh niên này tên là Bách. Chính là anh chàng thạc sĩ du học nước ngoài, con của vị bác sĩ mà ngày trước tôi đã gặp ở Bạch Mai. Đang tìm bàn trống nên tôi mời anh ta và bạn ng ồi chung bàn luôn. Nói chuyện qua lại cũng khá cởi mở và thoải mái, duy chỉ có đi ều anh chàng này nói hơi nhi ều v ề Trà. Hỏi thông tin và trêu Trà thông qua trung gian "bất đắc dĩ" là tôi nên đi ều này có vẻ đã làm Trà khó chịu.

- Sau này mà mình muốn tìm hiểu v ề Trà thì chắc là sẽ phải nhờ đến Tuấn nhi ều đấy!!!

- Ồ, em thì chẳng giúp đc gì đâu...

- Anh muốn tán tỉnh ai thì phải tự mình "xuất binh chinh chiến" chứ. Nhờ "liên bang, hữu hảo" như

vậy đâu có đc. Trà mỉm cười nhẹ nhàng như hoà cùng câu chuyện nhưng tôi thừa hiểu cô nàng đang cảm thấy ko hài lòng nên mới nói tránh đi như vậy. Mà kể cũng lạ cái tay Bách này đã 26t đ ầu, thân lại du học trời Tây mà sao ăn nói kỳ lạ khó tả. Có thể do quá tự tin v ề trình độ và kiến thức của mình nên mới như vậy chẳng. Cũng muốn đỡ giúp vài câu cho êm câu chuyện nhưng thấy anh chàng có vẻ ko biết rút kinh nghiệm nên tôi cũng mặc. Quay sang nói những chủ đề riêng với Trà để anh ta ko chen chân đc vào. ...

- Sao lúc nãy Tuấn tiếp họ nhiệt tình vậy? - Trà khuấy khuấy ly sinh tố.

- Bạn Trà thì phải nhiệt tình chứ. - tôi khẽ cười, lúc này mà trêu Trà thì vui phải biết.

- Gì mà bạn chứ, Tuấn ko thấy anh ta vô duyên lắm à.

- Ai cơ? Cái ông đen đen, ù lì đi cùng đấy á?

- Ko!!! Còn ai vào đây nữa ngoài cái lão Bách kia. -

Trà vừa nói vừa làm mặt tỉnh bơ.

- Mới ng ỡ với nhau nên mình cũng chưa đánh giá hết đc. - Mình thì hẹn với anh ta đến lần thứ 2 là đã ngán đến tận cổ r ồi. Ko vì quan hệ giữa bố anh ta với bố mình thì mình chẳng nề nang như vậy đâu.

- Làm gì đến mức ghê thế, Trà ko thích gì thì cứ tỏ d ần thái độ cho anh ta tự hiểu.

- Trời!!! Hiểu đc đã tốt... Mà thôi, mình ko muốn nhắc đến lão ấy nữa, nói chuyện khác đi.

- Chuyện gì đây...

- Thì có gì nói đó... E hèm, mà thấy Tuấn hn có vẻ hơi lạ đấy nhé!!!

- Sao mà lạ, mình vẫn vậy mà!!! - tôi trả lời nhưng lòng cũng th ần phục sự tinh ý của Trà. - Ừm, thì mình cũng chỉ cảm thấy vậy thôi... 1 khoảng im lặng trôi qua vô duyên, vô có...

- Trà này...

- Ừm...

- Trà có phải là người nặng lòng ko?

- ... Sao Tuấn lại hỏi mình như vậy? - Là mình thấy kể từ lúc chia tay đến giờ cũng phải 2

năm rồi vẫn chưa thấy Trà yêu thêm ai khác.

- Nên Tuấn nghĩ là mình còn nặng lòng với mối tình cũ???

- ... - tôi gật đầu, ánh mắt hướng vào ly cafe đen đặc trên bàn. - Sự thực thì mình chỉ nặng lòng với những gì mình đã bỏ lỡ thôi. Tim tôi hơi động khi ánh mắt chạm phải đôi mắt Trà

- lúc này cũng đang trân trân nhìn mình... Chợt nhớ đến chuyện xưa, rồi lại nghĩ về chuyện mới xảy ra cách đây vài hôm. - Vừa rồi Trà nói đúng đấy, quả thực tâm trạng mình hiện ko đc tốt lắm. Đúng hơn là đã từ mấy ngày hôm nay rồi.

- Vậy sao? Tuấn gặp phải chuyện gì à?

- 1 chuyện giống với chuyện trước đây mình đã từng gặp. - tôi khẽ cười, vị cười mang theo cái đắng của cafe thấm đẫm xuống dạ dày, hoà cùng vị đắng trong cõi lòng.

- Có thể kể mình nghe đc ko?

- Mình lại vừa đóng vai... là kẻ đến sau trong chuyện tình cảm, hi... Kém quá phải ko...

Tôi vừa dứt lời thì ánh mắt Trà lập tức trùng xuống, nhưng nó nhanh chóng đc thay thế bằng 1 vẻ suy tư.

- Vậy là... chuyện mới xảy ra thôi à?

- Cách đây vài ngày...

- Xảy ra... với ai vậy?... Có phải là... với Ngọc ko???

- ... Ừm... - tôi trả lời nhưng ko nhìn Trà nên cũng ko rõ biểu cảm của cô ấy lúc này ra sao.

- Ừm, vậy là Tuấn có tình cảm với Ngọc thật... đi đâu này mình cũng đoán ra phần nào rồi. Vậy giờ...

Tuấn định thế nào...???

- Thua thì rút thôi còn thế nào đc nữa, hi... Cũng đã có kinh nghiệm nên mình tin là thời gian sẽ nhanh chóng giúp mình lấy lại thăng bằng.

- ... Tuấn đang... trách mình đây có phải ko?

- Ko, mình đủ lớn để hiểu suy nghĩ độc lập và tự nguyện là thế nào mà. Tình cảm là thứ cần xuất

phát từ 2 phía, có đi có lại mới bền chặt đc...

- Vậy giờ Tuấn có biết mình đang nghĩ gì ko??? - Hajzzz... thực sự là mình...

- Tuấn cần thêm thời gian???

- Ko...

- Vậy thì sao???

- Hajzzz... mình nghĩ là mình cần phải thẳng thắn với

Trà. Mình thực sự cảm ơn Trà vì ngày xưa đã ko nhận lời mình. Nhờ vậy mình mới hiểu rõ tình cảm

thực sự mà mình giành cho Trà là gì.

- Là gì??? - giọng Trà khẽ run lên.

- Chúng mình sẽ mãi là bạn tốt của nhau... - tôi nhìn thẳng vào mắt Trà nói nhỏ từng chữ, mỗi chữ thốt ra quả thực nặng nề tựa như có hàng chục ký lô đang treo lủng lẳng nơi quai hàm vậy.

- ... - Trà thở hắt ra, đôi mắt khẽ chớp động. Phải đến mãi 1 lúc sau cô nàng mới lên tiếng.

- Chuyện vừa rồi coi như chưa ai nói gì hết cả, vậy nhé... Thời gian trôi qua... sẽ còn nhiều đổi thay mà...

---- Tạm khép lại khoảng thời gian rồi ren với 2 người con gái thân thiết, tôi điên cuồng lao đầu vào công việc cho cố quên đi những phức tạp trong đời. Năng suất làm việc khiến cho mọi người phát sợ. Có thể nói tôi làm việc ko quản ngày đêm, miệt mài làm thay cả việc của người khác khi cần. Các chất kích thích như thuốc lá, cafe cũng tăng dần theo tần suất làm việc.

Đầu tháng 11, niềm vui lớn đến với tôi khi anh họ thông báo mảnh đất đầu tư đã ra sổ thành công và đến cuối tháng thì đã lập tức bán sang tay cho người khác, thu về 1 khoản lãi lớn cho cả 2ae. Anh họ rủ tôi đầu tư tiếp vào 1 vụ đất khác vì ae làm ăn có vẻ hợp tuổi nhưng tôi ko tham gia vì muốn lo cho xong công việc hiện tại rồi mới tính toán các đường làm ăn riêng sau này.

Thêm 1 tháng nữa trôi qua, "tỉnh giấc" sau suốt 1 khoảng thời gian đắm chìm hoàn toàn trong công việc, khiến tôi cảm thấy ngỡ ngàng với chính bản thân mình. Suốt trong khoảng thời gian chỉ biết làm với làm đó, tôi gần như đã gạt bỏ dần hình ảnh Ngọc ra khỏi cuộc sống của mình. Những cuộc gọi, tin nhắn hỏi thăm từ thưa dần đến ít rồi cuối cùng là đứt hẳn liên lạc, hay chính xác hơn là tôi dần "quên" mất thói quen hồi âm những cuộc gọi lỡ hay tin nhắn của Ngọc. 3 tháng sau những chuyện xảy ra, lòng tôi đã trở nên minh bạch hơn khá nhiều.

Cuối tháng 12 cũng là thời điểm tổng kết hạng mục mà đội tôi tham gia. Quản lý ae công nhân và quản lý thi công tốt nên hạng mục bên tôi hoàn thành đúng chất lượng và chỉ tiêu đc giao, thậm chí thời gian bàn giao còn sớm hơn dự kiến 1 tuần. Về đến HN, tranh thủ nghỉ ngơi ít ngày thì tôi lại nhận được thông báo từ bên nhân sự của tổng cty, hẹn gặp trực tiếp 1 cuộc hẹn với K.Nguyên. Ko rõ là có việc gì, cơ mà chắc gọi đến chỉ để hỏi han linh tinh mấy vấn đề còn lại liên quan đến hạng mục công trình mà bên tôi vừa hoàn thành mà thôi.

- Em chào anh!!! - tôi bước vào phòng KN.

- Ngồi đi... cafe hay trà?

- Dạ thôi ạ, ko phải em chê gì đâu nhưng nãy vừa uống nước ở ngoài kia rồi.

- Đi làm 1 năm có khác, miệng lưỡi trơn tru, linh hoạt nhỉ.

- Anh quá khen!!! Vậy hn anh gọi em lên có việc gì

ko ạ?

- Nói nhanh nhé, tôi muốn đi đầu cậu về phòng kế hoạch - kinh doanh của tổng cty ngay tháng sau.

- Dạ... .. anh cho em thêm thời gian suy nghĩ có đc ko ạ. Việc này... thực sự quá bất ngờ đối với em ạ!!!

- tôi thực sự bất ngờ với những gì vừa nghe đc, như vậy những lời mà hội a. Quý tiên đoán đã trở thành sự thực. - Ko có thời gian đâu, bên tổng đang cần ổn định gấp nhân sự trong quý mới. Cậu là đối tượng bổ sung đợt chót cho nên tôi mới gặp trực tiếp ntn. Làm ở vị trí đó chắc chắn tốt hơn mọi mặt nơi cậu đang làm. Có hay Ko cậu cũng phải trả lời ngay lúc này, 5' nữa tôi còn phải tiếp đối tác. - Dạ, vậy thì... .. Vâng, em đồng ý ạ!!!

- Hợp đồng lao động bên nhân sự đã thảo lại sẵn rồi, cậu nghiên cứu qua nếu thấy ko hợp lý chỗ nào thì trực tiếp báo lại với tôi. Hiện tại vẫn đang là thời gian nghỉ của cậu ở vị trí cũ, nhưng ở vị trí mới thì ngày mai cậu vẫn phải đến tổng cty làm việc bình thường. Phó phòng Ngọc sẽ trực tiếp sắp xếp cho cậu.

- Dạ... là Ngọc... em gái anh ấy ạ???

- Có vấn đề gì sao?

- Ngọc... lên phó phòng rồi ạ???

- Cậu vẫn chưa biết gì à? - Dạ...

- À, mà tiện đây, có nhiệm vụ mới giao cho cậu luôn đây.

- Dạ, công việc cụ thể thế nào ạ?

- Nói là nhiệm vụ cho to tát thôi. Thực ra tôi đang cần 1 người vào HCM dự đám...

- Em tưởng cty mình có chi nhánh ở HCM mà anh?

- ... Tôi đã nói hết đâu, cử người ở ngoài này vào vì còn mục đích nữa là đón 1 người ở trong đó ra cho cty mình.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 72

- Đạo này lẩn lộn công trường vất vả lắm hay sao mà nhìn cậu có vẻ "sương gió" ra nhiều vậy? - KN hỏi thăm sau khi chuyển thông tin và sđt nhân vật cần đưa đón kia cho tôi.

- Cũng bình thường thôi ạ, công việc chung mà anh. - tôi cười nhẹ, ánh mắt lướt qua đôi bàn tay trai cứng và đen sạm vì nắng gió của mình.

- Anh cũng nghe mọi người bàn luận đôi chút về cậu!!! - KN đổi sang cách xưng hô thân mật bên ngoài cty.

- Chắc là phê bình em hả anh!!! Hầy.

- Có 1 chút nhưng ko đáng kể... Cái chính là họ bàn luận về thái độ làm việc của cậu.

- Dạ... - tôi hơi chột dạ, ko biết liệu mình có làm gì sai phạm hoặc trách hay ko.

- Chắc nãy giờ cậu vẫn đang thắc mắc vì sao cty lại chủ động đềbat cậu về đây chỉ sau có 1 năm phải ko?

- Dạ, vâng...

- Chính là xuất phát từ thái độ làm việc đó. Phòng kinh doanh cần những người vừa có chuyên môn về kt vừa hiểu về xd là một chuyện. Cái quan trọng hơn là cty đang cần những người có hiệu suất làm việc cao cùng 1 thái độ cống hiến tốt. Cố gắng phát huy những gì đã thể hiện, cty sẽ

có đăi ngộ xứng đăng giành cho người có năng lực. - KN vỗ vai tôi khích lệ.

- Vâng, anh quá khen, em vẫn còn nhi ều đi ều phải phấn đấu ạ.

- Ừm... mà dạo này cậu với cái Ngọc vẫn liên lạc với nhau chứ!!! - KN hỏi 1 câu hơi ngoài lề

- Dạ... bọn em thỉnh thoảng... vẫn liên lạc ạ. Có dạo gần đây hơi bận nên bạn bè em cũng ko liên lạc đc với mấy người.

- Ừm... đc r ồi, công việc hn anh muốn bàn với cậu chỉ có vậy thôi. Mà này...

- Dạ?

- Chịu khó chăm lo cho ngoại hình 1 chút đi.

- ... Có vấn đề gì sao hả anh?

- Râu tóc đến sáng nay gặp anh chắc mới chịu cạo phải ko? - KN khoanh tay nhìn tôi đánh giá.

- ... - bị "bóc mẽ" nên tôi chỉ còn biết im lặng cười trừ.

- Trên công trường thế nào thì thôi nhưng v ếtông r ồi cậu nên để ý tới diện mạo một chút vì đây là môi trường văn phòng, công sở. Đ ầu đại diện cho bộ mặt của cty nên cái gì cũng cần chỉnh chu. Anh chỉ nhắc qua vậy cho cậu hiểu thôi. - KN nhìn tôi cười thân mật.

- Vâng, cái này em sẽ đi ều chỉnh lại ạ.

- Càng sớm càng tốt nhé, 2 ngày nữa là vào Nam làm "nhiệm vụ" r ồi đấy. Đừng để con cái nhà người ta phải sợ khi nhìn thấy mình là đc, hà hà.

- "Uyên Nhi??? Chẳng hiểu cái con bé này là ai mà khiến mình phải cất công vào tận nửa kia đất nước để rước ra thế này!!!"

Rời tổng cty, nghĩ đến giờ này cũng ko có ai ở nhà vì Xuân đi làm còn Hải thì đi học nên tôi ko về ngay mà cho xe chạy loanh quanh lên mạn ngoại thành Gia Lâm hóng gió. Đi 1m mãi cũng chán, đang tính vào tạm cái nhà nghỉ nào đó nằm ngủ cho đổi gió thì tôi nhận đc tin của My hỏi thăm xem tôi đã về tới HN chưa. Con bé đúng là ngoan thật, mặc dù đã có ny nhưng chưa bao giờ My xao nhãng hay "quên tạm thời" 1 người anh hờ như tôi. 2 ae vẫn thường liên lạc, nói chuyện với nhau nhưng hẹn riêng thì tôi hạn chế vì dù gì hiện tại My cũng đã có ny. Khoảng thời gian kể từ lúc đi N.Bình tới giờ, tính ra cũng đã mấy tháng 2ae chưa gặp nhau. Thôi thì đang buồn, rủ em nó đi đâu đó ăn uống cho vui cũng đc.

...

Tại 1 phòng học trong trường đh XYZ - ngôi trường cũ mà tôi vừa tạm biệt cách đây nửa năm.

- Cảm giác trở lại trường cũ thế nào hả anh?

- Nhức đầu em ạ... Chẳng hiểu sao 1 năm trước vừa học vừa làm mà vẫn nuốt trọn đc hết mấy cái môn này. - tôi ngao ngán biểu cảm thái độ trước bài giảng "nhiệt tình" của 1 giảng viên đang đứng lớp.

- Anh lười học thì chẳng vậy.

- Thế nên suýt mới bị trung bình, hì hì. Mà môn này có điểm danh ko em?

- Có anh, nhưng điểm danh hộ đc, mà có chuyện gì sao anh?

- Em có nghĩ giống anh ko? - tôi nhìn My cười cười.

- Nghĩ cái gì hả ông anh? - My nhìn tôi chờ đợi.

...

- Nay lớp cái Ly có học ko em? Nãy anh gọi nhưng thấy tắt máy. - tôi hỏi My khi 2ae đèo nhau trên con đường đê Thạch Bàn hướng về phía làng gổm Bát Tràng.

- Ko anh ạ, hn nó vào HCM ăn cưới mà, giờ có khi đang trên máy bay rồi cũng nên.

- Ở thế à, vậy mà ko đi muộn hơn mấy hôm để đi cùng anh.

- Anh vào đây làm gì ạ?

- Vào làm đám cưới.

- Cái gì cơ?

- À nh ần, vào dự đám cưới, hê hê.

- Hừ, lúc nào cũng đùa linh tinh... .. WOA... đúng là gió cuối đông có khác. Lạnh mà cứ ngọt ngọt như có đường vậy. - My hít hà khi 1 cơn gió mạnh tạt qua, gió từ 2 bên triền đê cứ thoai thoải thổi tới, lạnh mà ngọt - đúng như những gì My nói. Lẫn trong vị gió còn có chút hương sắc của những khóm hoa, bụi cỏ dại mọc ven đường.

- Nay My, hít hà nãy giờ chưa đủ hả em? Hít nhiều quá lỗ mũi đen xì đấy!!!

- Kệ, chẳng sao. Ra ngoài này trong lành thì sợ gì.

- Úi ùi, toàn mùi hoa "cứt lợn" chứ gì đâu. Còn cả bụi đường nữa kìa.

- Cái gì mà hoa "cứt lợn", anh toàn linh tinh. Anh nói cái hoa kia mà là hoa "cứt lợn" á!!! - My nhéo tai, quay đầu tôi hướng về phía những đám hoa trắng nhụy vàng mọc la liệt ôm lấy suốt dọc chiề dài con đê.

- Quê anh họ vẫn gọi là hoa "cứt lợn", sang lắm thì gọi là hoa cúc dại. Có gì hay đâu.

- Hajzzz, đúng là ông anh lạc hậu. Hoa này tên chính xác gọi là hoa Xuyên Chi đấy anh ạ!!!

- Ôi dào, Chi với chúng, cũng đều là hoa dại cả thôi. Dại, dại , dại... Ái ối... đừng có véo vào sườn nữa, đau anh!!! :sosad:

Suốt quãng đường sau đó My lại đc thể rao giảng cho tôi ý nghĩa cũng như sự tích bắt ngu ần cho cái tên của loại hoa đó. Thú thực là tôi cũng chẳng mấy để tâm đến cái "Chi chi chành chành" ấy lắm dù thực tâm mà nói, cái tên đó cũng khá hay và câu chuyện ẩn sau nó vào 1 thời điểm thích hợp có thể sẽ trở thành "vũ khí" để cánh đàn ông chốt hạ "con mồi tình" của mình.

Kết thúc câu chuyện cũng là lúc 2 ae vào đến làng nghề, nói là "làng" cho cổ kính chứ thực ra làng Bát Tràng này toàn nhà to, biệt thự. Xứng đáng là 1 trong những làng khang trang bậc nhất cái xứ Bắc này bên cạnh Đồng Kỵ và làng Mẹo. Mà phàm cái gì khang trang, hiện đại quá thường lại ít có những thứ để thăm thú thì phải. Ở đây cũng vậy, ngoài khu chợ thương mại trưng bày các sản phẩm ở ngay đầu làng thì mọi thứ còn lại ko có gì quá đặc biệt để khám phá. 2 ae chép miệng coi như đi bát phố cho biết, lòng vòng thăm thú quanh cái chợ bé tí. Nhìn nhìn ngó ngó, sờ nắn vài món đồ gốm sứ lưu niệm chán chê rồi lại sà vào quầy nặn và tô tượng để giết tg. Mấy trò này mà chơi vào thời điểm cách đây 2, 3 năm có lẽ sẽ hợp, còn hiện tại thì lại khác. Lớn rồi... thành ra sự kiên nhẫn giành cho những thứ hần nhiên vô thưởng vô phạt này cũng ko còn đc dư dả như trước nữa. "Chịu đựng" đc hơn 1 giờ đồng hồ, 2ae lại ôm nhau ngược gió quay lại nơi chốn đô thị phồn hoa. Cứ chê nó xô bồ và bon chen nhưng xa nó mới thấy thiếu đi nhịp sống sôi động thường ngày nó buồn tẻ đến thế nào.

...

7h tối, tại 1 quán ăn trên phố cổ...

- Vậy là... từ hơn 2 tháng nay anh và chị ấy ko liên lạc gì với nhau nữa à? - My hỏi sau khi nghe tôi tâm sự về chuyện của Ngọc.

,

- Ừm... cũng phải t ãm đấy r ồi!!!
- Theo như anh kể thì hình như... anh là người chủ động cắt liên lạc phải ko?
- Sao em lại hỏi vậy?
- Thì chị ấy là người liên lạc sau cùng nhưng nghe anh kể thì có thấy anh h ồi âm lại đâu.
- ... Anh cũng... chẳng rõ nữa. Thực ra 1 phần cũng vì thời gian đó anh bận bịu với công việc quá nên dần dần ko còn để ý nữa.
- Đàn ông con trai... lúc nào cũng vô tâm vậy mà!!! - giọng My có chút trách móc.
- Hajzzz... đâu phải ai cũng vậy đâu em...
- Sắp tới anh lại còn làm chung phòng với 2 người ấy nữa à?
- Ừ, chính xác là mai đi làm luôn r ồi.
- Vậy thì tranh thủ đi thôi.
- Tranh thủ cái gì???
- Thì tranh thủ mà xin lỗi ngta đi chứ gì nữa. Tuần sau Noel r ồi kìa, làm cái gì đó hoặc tặng cái gì đó coi như để chuộc lỗi đi. Anh của em sao tự dưng ngố thế!!!
- Linh tinh, anh vẫn ngố vậy mà, tự dưng cái gì mà tự dưng, h ề h ề Cái chuyện tặng quà tất nhiên là anh sẽ tặng r ồi, còn xin lỗi thì ko. Làm vậy chỉ càng khiến cô ấy thêm bận lòng.
- Hừm, tùy anh đấy nhưng em ko hiểu tại sao anh cứ phải nói rõ những chuyện khó xử ấy ra làm gì vậy nhỉ?
- Em nghĩ anh thẳng thắn với Ngọc như vậy là sai à?

- Em ko nói vậy, chỉ là... những chuyện thế này chẳng lẽ ko thể giữ trong lòng đc sao.

- Em còn nhớ chuyện giữa 2ae mình chứ?

- Dạ... - My hơi cúỉ đầi.

- Sai lầm của anh chính là ko chịu thẳng thắn với em, với bản thân mình ngay từ lúc đầi. Cứ nhân nhượng với thời gian, để cảm xúc lấn tới rồi cuối cùng khiến cho em phải chịu đau khổ. Nhắc lại chuyện ấy, đến giờ này vẫn làm anh day dứt.

- Anh!!! Anh đừng nói vậy, em hiểu mà, chuyện đó cũng có 1 phần lỗi ở em nữa. Và em cũng chưa bao giờ trách hận gì anh đâu, vậy nên anh cũng đừng dày vò mình nữa, anh nhé!!!

- ...

- ... Kìa anh, nhé... hứa với em đừng tự dày vò vì chuyện cũ của chúng mình nữa anh nhé!!!

- Hajzzz... em ăn hết cái đĩa tôm này đi thì anh hứa.

- Rồi okie, tưởng gì, chuyện nhỏ, hì hì.

...

- Ngon ko em?

- Bụng em thành cái trống rồi này. Hajzzz... tại cái đĩa tôm của anh đấy.
- My nhăn mặt nhìn tôi.

- Ăn nhiều cho nó mấi, nhìn em gầy mà anh xót!!!

- Ừm ừ, anh còn gầy hơn cả em kìa, đi làm kiêu gì mà ngày 1 gầy với đen sạm đi thế kia.

- Thì có vất vả vậy giờ anh mới đc vè tông chứ!!!

2ae đang nói chuyện dở thì có điện thoại ny My gọi đến...

- Quân nó gọi hả em?

- Dạ...

- Sao ko nói là đi với anh, bảo đi với bạn làm gì!!!

- Kệ anh ạ, nói vậy cho nhanh.

- ... Thằng này tính nó... chắc cũng hay ghen như anh à, hề hề

- Hừ, như anh thì đã khác!!!

- Thế làm sao, nó hay ghen thật à?

- Cũng... bình thường, nhưng mà nhiều lúc cứ như ông cụ non ý...

- Ờ tốt, bù trừ nhau hợp lý quá còn gì.

- Em đâu có trẻ con đâu mà cần nó bù trừ. Nó chững chạc thì em ko nói, đàng này... suốt ngày triết lý, rồi thì hay để ý thế nọ thế kia. Nhiều khi làm cho em phát rồ.

- Thấy nó ko tốt thì chia tay đi, hê. - tôi khích tướng.

- Hừ, anh dạo này cũng bựa nhỉ.

- Thì anh thấy em cứ nói nó mà. Thế anh hỏi thật nhé, em thấy nó thế nào?

- ... Nói chung là cũng đc...

- Nói rõ anh xem nào.

- Thì...cũng quan tâm, cũng biết lo lắng cho em, thỉnh thoảng cũng lãng mạn ra phết...

- Ờ, thế là đc rồi còn gì...

- Nhưng mà... em thấy nó yêu mà vẫn lung lay làm sao ấy. Kiểu như... khó tự mình làm chủ đc nếu có biến cố nào đó xảy ra.

- "Như vậy... chẳng lẽ con bé lại đang lo lắng đến chuyện... gì đó sao???" - tôi mạnh nha những suy đoán trong đầu.

- Quan trọng là em có cảm thấy nó yêu em và ngược lại hay ko?

- ... Ừm... em nghĩ là có...

- Ừ, anh nói thế này thôi, ai cũng nói đã yêu thì phải tin, anh cũng khuyên em như vậy, nếu đã yêu nó thì nên cố gắng tin nó trong phạm vi có thể. Nhưng cái gì cũng vậy, yêu gì thì yêu vẫn phải giữ bản thân mình trong ngưỡng "an toàn". Ko nên vượt quá những giới hạn mà 2 đứa ko thể tự lo đc. Em cũng phải nhớ kỹ đi đâu này, nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra em cũng phải nói với anh, em hiểu chứ!!!

- Anh... làm gì mà nghiêm trọng vậy anh. Em hiểu mà, hì hì!!!

Nhìn My nhăn mặt cười nói vậy thôi nhưng ko hiểu sao trong tôi vẫn thấp thỏm những linh tính ko yên về 1 chuyện gì đó có thể sẽ xảy ra.

...

Rồi quán ăn với 2 cái bụng đã đc lấp đầy, My lại rủ tôi qua Star Bowl "trà bóng" cho tiêu cơm. Đây đã là lần thứ 2 đi "trà bóng" với My nhưng cái trình của tôi thì vẫn cùi bắp như lần đầu. Ko trượt rãnh thì cũng liếm "ky", nói chung là kém, đc mỗi cái tạo dáng chạy đà và ném bóng là "pờ dờ" như ai. Chơi đc vài lượt thì lần ném bên cạnh bỗng ồn ào bởi 1 top thanh niên. Tôi cũng chẳng mấy bận tâm vì còn đang nheo mắt tập trung vào thước ngắm của mình, chạy đà và dang tay, cảm giác lần ném này có vẻ "ngọt" hơn mọi lần. Bàn tay đang miết bóng chuẩn bị cho động tác ra tay cuối cùng thì...

- Ô... anh Tuấn... - 1 giọng gọi to vang ngay sau lưng làm động tác của tôi chớm động vào những giây cuối...

- "Đệt, lại trượt rãnh... đũa nào vô ý vậy!!!" - quay đầu truy tung kẻ phá đám thì lù lù trước mặt tôi là khuôn mặt của cái An. Con bé này... thấy lâu lắm mới gặp hay sao mà vẻ mặt nó cứ hớn ha hớn hở thế kia, hay đây là cách để nó "ngoại phạm" cho cái hành vi vô ý vừa rồi của mình.

- Anh, em chào anh. Anh cũng chơi ở đây ă? - An chạy lại gần, khuôn mặt thậm chí còn có thêm vài phần rạng ngời khiến cho My cũng phải ngạc nhiên.

- Thì anh đang ở đây còn gì nữa... Bạn em đấy ă? - tôi hướng ánh mắt về phía 4, 5 đũa trai gái đang xì xầm ở làn bên cạnh.

- Vâng, bạn cùng lớp em ă. Bọn em hay qua đây chơi mà hn mới gặp anh đấy.

- Ủ, anh cũng ít vào đây.

- Hi, đây là... ny anh đấy ă?

- Bạn anh... Mà sao em ko chơi đi, mất lân bây giờ! - tôi "đuổi" khéo.

- Chị gái xinh đẹp ơi, cho em chơi ké bên này có đc ko ă? hi.

- "Ơ cái con bé này cứ như ruồi ấy nhỉ, tự nhiên điú chịu đc."

Tôi còn đang ngạc nhiên thì My đã nhanh chóng tiếp nhận lời "gạ gẫm" của cái An. Khả năng chắc 1 phần cũng do tôi trình kém quá nên My muốn tìm thêm 1 "đối trọng" nào đó chơi cùng cho vui... Và quả nhiên, thực tế đã chứng minh những gì mà tôi nghĩ, 2 con bé này đâu chơi có vẻ khá thuần thực - tất nhiên là hơn hẳn tôi rồi.

Ngồi nhấm nháp chai nước ngọt tiện thể ngắm nghía các em xinh xinh ở mấy làn bên cạnh đang gập ngực, cong hông ném bóng kẻ cũng đc an ủi bớt phần nào. Bỗng...

- "BỘP" - Tắm tĩa gì các em đấy anh!!! Hì hì.

- Tay gầy nhằng mà cũng khoẻ phết nhỉ. Vỡ người khác cứ đôm đớp. -
tôi liếc xoáy vào nơi cánh tay An đang đặt trên vai mình.

- Cái My đi đâu rồi em?

- Chị ấy vào wc rồi ạ... Hì, lâu lắm rồi ae mình mới lại gặp nhau, dạo này anh vẫn khoẻ chứ?

- "À, vẫn còn nhớ hỏi thăm, kẻ cũng ko đến nổi!!!" - Anh khoẻ, em thì thế nào, tay chân thế kia chắc là khoẻ rồi. Còn học hành với công việc thì ra sao?

- Ờu, vỡ có cái nhẹ hều vậy thôi mà... Em khoẻ, học hành vẫn dốt, công việc thì hiện đang thất nghiệp anh ạ, hì. Anh có quen chỗ nào ko, cho em đi làm thêm với.

- Nhìn em tươi thế này thì làm gì có chuyện thê thảm vậy chứ. Công việc thì anh nhiều lắm, nhưng làm sao bằng chỗ a.Trường em đc.

- Ui, nhắc cái ông ấy làm gì nữa, giờ anh ấy chỉ có chị Ngọc thôi. Lúc nào cũng Ngọc với Ngọc. - câu nói vô tình của An khiến tim tôi khẽ động, chút nóng râm ran, chút nhói lòng nhưng tất cả cũng nhanh chóng tan đi chỉ sau 1 nhịp thở.

- Ừ, yêu nhau thì phải vậy chứ... - tôi nói rồi uống 1 ngụm nước ngọt cho dịu bớt cái đắng ban nãy nơi cổ họng.

- Mà em có ny chưa hay hông nhên như trước?

- Anh chưa có thì làm sao mà em có đc.

- Hê, đừng có nói là đợi anh đấy nhé?

- Lại tưởng bỏ rồi anh zai ơi, hì hì. Em giờ vẫn chưa muốn yêu vì còn trẻ trung. Còn anh già rồi mà vẫn chưa yêu mới gọi là lạ đấy.

- Già!!! Em định nghĩa hơn em 3 tuổi là già sao?
- Ko ạ, ý em nói là già ở tâm hồn cơ, vì em thấy anh có vẻ là người già hơn trước tuổi khá nhiều.
- Vậy cũng đâu có nghĩa là phải yêu sớm đâu em, những chuyện thuộc về duyên phận, tình cảm thường khó nói lắm.
- Vâng, nhưng mà đôi khi họ nhìn thấy duyên phận của mình ngay trước mắt mà cũng ko dám nắm bắt đó anh.
- Hê, em có hay đọc truyện ngôn tình Tàu ko?
- Ko, em chỉ hay xem phim hành động Mỹ thôi. - An cười rồi đáp trả 1 cách thông minh.
- Phim hành động Mỹ cũng nhiều cái "ảo" lắm, 2/3 trong số đó ko có ở ngoài đời thực đâu em.
- Hì, vâng, em biết mà. À, mà cuối năm nay anh có dự lễ tất niên của cty ko ạ?
- Có chuyện gì sao em?
- À, tại năm ngoái em cũng đi dự cái lễ này mà mấy anh chị toàn bận tiếp khách, ko có ai nói chuyện cùng nên buồn lắm!!!
- Thế thì đi làm gì nữa?
- Vấn đề là bố mẹ em và a.Trường cứ bắt em đi bằng đc để sớm va vấp và tập làm quen với giới doanh nhân. Vậy nên...
- Vậy nên định nhờ anh đi "buôn dưa" cùng em?
- Hì, em đâu có dám nhờ anh chuyện đó đâu. Chỉ là nếu hôm ấy anh cũng tham dự thì ít nhất em cũng thấy thoải mái hơn vì có thêm 1 người mình biết và có thể nói chuyện.

- Cái này anh cũng chưa biết đâu, vì thường cái lễ đó cty chỉ mời những người quan trọng thôi. Nhân viên như anh chắc ko nằm trong danh sách.

- Vâng... nhưng lễ tất niên năm nay có vẻ quan trọng hơn mọi năm nên sẽ mời nhiều.

- Vì sao hả em?

- Vì có thể bác chủ tịch sẽ nhân dịp này thông báo tới mọi người chuyện của a.Trường và chị Ngọc anh ạ.

- ... À... ừ, đúng vào dịp vui chung của cty mà... - tôi cười trừ, lòng hơi thổ như muốn tắc ứ giữa ngực. Cảm thấy bản thân ko còn muốn tiếp tục đối thoại thêm nữa.

...

Tối hôm đó trở về nhà trong tâm trạng lúc bổng lúc nặng, mọi thứ trong tâm can tôi cứ nhộn nhạo rồi nóng ran như bị xé nhỏ ra thành từng mảnh nham nhở. Xuân và Hải mãi cắm đầu vào công việc riêng nên tôi cũng ko muốn làm phiền chúng nó bằng "bầu tâm sự" của mình. Đành gọi cho hội a.Quý thông báo tin chuyển công tác, tán tếu, trêu nhau, nói mấy chuyện vui vui cố gắng khoả lấp bớt phần nào tâm trạng nặng nề trước đó nhưng cũng chỉ đc lúc đấy. Tan cuộc gọi, mọi cảm xúc rồi tụt lại dần ứ lại thành 1 đống ép chặt lấy cõi lòng đang chật chội vì tổn thức của tôi. Đêm đã xuống quá nửa mà đôi mắt vẫn thao thức tìm kiếm trong màn hình đt những hình ảnh kỷ niệm của 2 đứa. Lại 1 đêm thức trắng...

- "Tao lại gặp lại mày rồi đây!!!"

Tôi cười thầm khi bước gần tới toà đại sảnh của cty. Ngày làm việc chính thức đầu tiên tại 1 vị trí mới cao cấp hơn mà sao trong tôi chẳng lấy gì làm háo hức cho lắm. Đứng trước mấy cửa thang máy, 1 chút trực giác khiến tôi đưa mắt để ý xem cái "duyên nợ" liệu hñ có đưa mình gặp lại ba Ngọc - vị chủ tịch của cty hay ko. Ko có gì đặc biệt xảy ra... thêm hơn 1'

chờ đợi và di chuyển, cuối cùng tôi cũng đã đứng trước cửa phòng ban nơi làm việc mới của mình. 1 không gian mới, 1 môi trường mới hoàn toàn khác biệt, lòng tôi đôi chút hẫ hẫ nhớ lại những lời dặn dò, chỉ bảo của hội a. Quý về việc tiếp xúc, làm việc và quan hệ trong cái môi trường văn phòng, công sở này. Thêm cả lời dặn của KN về cách ăn vận thế lộ thế chai, cơ mà tôi kệ, ai đóng thùng, đóng bộ thì đóng. Tôi vẫn khoác blazer dạ, dưới quần bò bạc, trong sơ mi kaki, nhìn phong thái có phần hơi "khác vị" so với cả 1 tập thể "đen xám" trong phòng.

- Anh đến rồi đấy ư... - 1 giọng nói thân thuộc vang lên sau lưng tôi.

- "Ài... đứng chờ tôi ở ngoài này sao mà xuất hiện đúng lúc vậy!!!" - Vâng, chào phó phòng, hn là ngày đầu tiên tôi đến làm việc theo quyết định chuyển chuyển của cty.

Khẽ nén 1 hơi thở dài, tôi quay lại và đối diện với Ngọc bằng 1 vẻ thần nhiên nhất có thể. Cũng đã vài tháng ko gặp lại kể từ sau lần dạo biển hôm ấy, nhìn Ngọc có vẻ gầy hơn đôi chút nhưng dáng vẻ vẫn toát lên 1 nét xinh đẹp, kiêu sa. Khoác hờ chiếc áo vest ngoài làm cô ấy trở nên trưởng thành và chững chạc hơn hẳn, kể ra thì lời KN nói ko phải là ko có lý.

- ... Đc rồi, giờ anh vào phòng làm quen với mọi người trước. Sau đó tôi sẽ giới thiệu và sắp xếp công việc cho anh!!! - ánh mắt Ngọc hơi chững lại khi đối diện với tôi nhưng vẻ chững lại ấy nhanh chóng biến mất. Nhưng chỗ cho 1 giọng nói xã giao, thậm chí còn có phần hơi lạnh lùng.

...

Kết thúc màn chào hỏi với mọi người trong phòng, tôi đc Ngọc đưa vào bàn làm việc của mình, giới thiệu qua 1 số thứ linh tinh về chức năng, nhiệm vụ gì gì đó và cuối cùng là những công việc cần phải làm trong thời gian tới. Phòng rất rộng, nên nơi làm việc của tôi cũng có kha khá không gian và tầm view để bao quát phần lớn căn phòng cũng như những đống nghiệp ở xung quanh. 1 đi ầu làm tôi hơi hụt hẫng trong ngày hn là ko đc gặp mặt Trường vì anh chàng này bận đi công tác. Quyết định nhận tôi về phòng ban của mình chắc hẳn Trường đã biết trước tôi từ lâu. Tuy vậy tôi

vẫn muốn chứng kiến tận mắt vẻ mặt của anh ta khi hàng ngày đối diện với tôi trong căn phòng này nó sẽ như thế nào.

Công việc đầu tiên bắt đầu với việc phân tích hiệu quả kinh tế của 1 số công trình cần thực hiện. Bấm bút, di chuột, bắt đầu trạng thái đắm mình hoàn toàn vào công việc. Hn là thứ 6 nên mọi người có vẻ thư thả hơn, chỉ riêng tôi vẫn cứ lằm lũi trong cái không gian tập thể mà như của riêng 1 cá nhân mình. Đến khi chị đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở đến giờ ăn trưa tôi mới bất giác nhận thức lại không gian tập thể xung quanh.

Kết thúc bữa trưa tôi chủ động mời cafe, sinh tố tráng miệng cho mọi người "ngọt giọng". Vì là buổi đầu nên tôi cũng ko nói năng gì nhiều ngoài những lời giới thiệu theo lối giao tiếp xã giao.

- Ngọc chắc lại ra chỗ a.Nguyên rồi phải ko?

- Ủ, hn a.Trường ko ở đây nên chắc đi ăn với anh mình rồi.

1 vài đồng nghiệp nhắc tới Ngọc làm tôi chú ý, định thàn để nghe tiếp họ nói gì thì máy tôi báo có tn... là của Ngọc.

- "Ăn trưa xong anh qua quán cafe bên đường nhé. Tôi đợi anh!!!"

Nghĩ đi nghĩ lại 1 hồi tôi quyết định ko gặp Ngọc vì lý do có việc đột xuất. Mặc kệ cô ấy có nghĩ mình trốn tránh hay ko nhưng hiện tại tôi cảm thấy vẫn chưa sẵn sàng cho 1 cuộc gặp mặt trực tiếp, lại có phần riêng tư với Ngọc... Ko có tn hồi âm và mọi thứ lại im lìm trôi qua cho đến khi tôi kết thúc ngày làm việc đầu tiên của mình ở vị trí mới.

Thứ 7 - ngày hôm sau, ko đc nghỉ ngơi như mọi tuần nhưng thay vào đó tôi lại đc bay và dự tiệc cưới 1 đối tác nhỏ của cty trong HCM. Đúng theo kế hoạch là sáng đi chiều về, dự đám cưới xong là tôi sẽ theo địa chỉ tới khách sạn mà người tên Uyên Nhi kia đang nghỉ để "dẫn độ" về HN. Bỗng nhiên, từ nước ngoài về thì cứ thế gấp tiếp chuyến khác bay về HN luôn đi. Còn phải ở lại khách sạn nghỉ ngơi 1 đêm xong chờ người đến lo vé cho

tận nơi, rước tận bến mới chịu nhấc xác để về. Tôi chẳng hỏi gì thêm nên cũng ko rõ thân thế con bé này thế nào. Chỉ biết rằng nó kém 1t và vừa mới làm luận văn tốt nghiệp đh ở xứ Tây về, chắc cũng kiêu giống như Ngọc ngày trước. Ấn tượng đầu tiên có vẻ ko đc tốt cho lắm khi hình hài 1 dạng tiểu thư đặc sệt mùi dựa dẫm và ổng ẹo đang hiển hiện trước mắt. Còn đang mải mê với những suy đoán, tưởng tượng của mình thì taxi đã đến địa chỉ khách sạn cần đến...

- "Ô, có phải là con bé đó ko.. mà sao nó lại ng ưỡ ngoài này làm gì vậy nhỉ?" - tôi tự hỏi khi nhìn thấy 1 con bé khá giống Uyên Nhi, đang ng ưỡ đọc báo trong sảnh chờ của khách sạn.

- Xin lỗi, cho hỏi cô có phải là Uyên Nhi ko ạ?

- Vâng, là tôi đây. Anh có phải là... là nhân viên của a.Nguyên đúng ko ạ?

- Vâng đúng là tôi. Mà tất cả hành lý của cô đây ạ? - tôi chỉ vào 2 chiếc vali cỡ to đặt dưới sàn cạnh chân Nhi.

- Vâng, có bấy nhiêu đây thôi, anh xách giúp tôi 1 chiếc nhé!!!

- Vâng, cô cứ để tôi xách cả 2 cho.

- Ko sao, tôi tự xách cái này đc rồi. - Nhi nhìn tôi mỉm cười thân thiện.

- Lúc chưa đến tôi lại cứ nghĩ cô còn trên phòng cơ. - tôi nói chuyện khi cả 2 trên đường ra sân bay.

- Dù gì tôi cũng rảnh nên tranh thủ xuống luôn để anh đỡ phải đợi.

Cuộc nói chuyện giữa 2 chúng tôi ko có gì đặc biệt vì tôi ng ưỡ ghé trước, cô ấy ng ưỡ ghé sau và bản thân tôi cũng hạn chế những chuyện này. Cái gì cần thiết lắm mới nên nói khi chưa rõ người đối diện là người thế nào. Tuy vậy nghe giọng nói và để ý thái độ khi nói chuyện của Nhi thì có vẻ cô ta cũng ko "đến nỗi" như tôi đã suy đoán lúc đầu. Đưa mắt nhìn qua gương chiếu hậu, nhận xét 1 chút thì ngoại hình của Nhi cũng khá xinh

đẹp. 1 vẻ đẹp ko giống như vẻ kiều sa của Ngọc hay vẻ sắc sảo của Trà, cũng ko hẳn là nét đẹp dịu dàng của Hằng mà đó là 1 vẻ đẹp có chút gì đó của sự năng động và thông minh. Uyên Nhi vận 1 chiếc áo váy dạng cúp xoè, crop-top mỏng ở eo giống kiểu Thái. Nhìn mỏng manh nhưng lại tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Đi ké cùng "tiểu thư" nên tôi cũng đc "thơm" lây vì đc ng ồi cùng hạng ghế thương gia. Cơ mà chuyến này có vẻ vắng hơn mọi lần khi nhìn khoang của chúng tôi lác đác chỉ có vài ghế có người. Vắng người là thế nhưng tôi và Nhi lại ng ồi cạnh nhau đâm ra cô nàng có vẻ cũng có chút ngại ngùng. Mọi thứ cứ im lìm trôi qua như vậy cho tới khi mấy em tiếp viên "bán dáng" lượn qua lượn lại phục vụ đồ ăn.

- "Cơ hội thay đổi không khí đây r ồi!!!" - tôi nghĩ th ần như vậy khi nhớ tới trò troll tiếp viên đã đọc qua ở đâu đó.

- Xin hỏi, anh muốn dùng món gì ạ? - 1 em tiếp viên trông cũng khá ưa nhìn "tiếp cận" tôi.

- Ừm, thịt này là thịt gì vậy em?

- Dạ, thịt heo anh ạ!!!

- Vậy ở đây có thịt lợn ko em?

- Dạ... thịt heo là thịt lợn đó anh!!! - em tiếp viên lộ vẻ hơi ngạc nhiên.

- Ừm...

- Vậy, anh ăn món thịt heo này ạ.

- Là thịt lợn chứ em!!!

- ... Vâng... vậy anh dùng món thịt lợn này chứ ạ?

- Ko, lấy cho anh món thịt bò kia đi.

2 tiếng khịt khịt khẽ phát ra từ phía tôi và Nhi, song song với đó là khuôn mặt hơi đỏ của em tiếp viên. Ko biết vì ngượng hay vì tức mà em ấy nhìn tôi có vẻ "sâu sắc" lắm.

- Anh cũng thích trêu người đấy nhỉ!!! Hi hi. - U.Nhi lúc này mới khẽ cười với tôi.

- Cũng thỉnh thoảng thôi, căn bản là bị mọi người trêu nhiều rồi mới vậy.

- Mà anh tên gì vậy? Đi cùng nhau này giờ mà tôi... em vẫn chưa biết tên anh. - Nhi chủ động đổi cách xưng hô.

- Mình... tên Tuấn.

- Gì Tuấn ạ?

- Minh Tuấn!!!

- Vâng, a.Tuấn chắc hơn tuổi em nên mình cứ xưng ae cho dễ.

- Vâng, ko có gì, xưng mình bạn là đc rồi ạ.

Tôi giữ phép, câu chuyện giữa 2 người cũng từ đó mà thoải mái hơn. Hỏi han qua lại tôi mới biết Nhi vừa tốt nghiệp ngành kinh tế bên nước ngoài. Kết thúc khoá học về nước lần này Nhi cũng sẽ vào làm việc cho cty X nơi tôi đang làm. Về thân thế Nhi thế nào thì tôi ko hỏi vì đây là đi ầu cần tránh.

...

Hạ cánh xuống Nội Bài, vì đi hạng thương gia nên chúng tôi đc checkin nhanh hơn 1 chút. Lúc này trời HN cũng đã về tối, m.Bắc đang là trời mùa lạnh nên cái áo khoác ngoài mỏng manh ko thể làm Nhi chịu nổi những cơn run khẽ khàng mỗi có khi làn hơi lạnh thổi tới.

- Mặc tạm vào cho ấm. - tôi khoác chiếc áo ngoài của mình lên người cô ấy.

- Ơ... ko sao, để em lấy áo trong vali cũng đc mà.

- Đã nhận đc đâu, thôi cứ mặc đi rồi lát mình ra xe làm ấm ngay ấy mà.

- Vâng, vậy cảm ơn anh ạ. - Nhi nhúm vai khẽ kéo 2 tà áo của tôi lại làm cả thân trên của cô ấy như lọt thỏm vào trong chiếc áo.

Theo lịch trình thì từ đây tôi sẽ đưa U.Nhi về thẳng nhà ba Ngọc. Đi đc nửa đường về gần đến địa phận trung tâm HN thì tôi nhận đc cuộc gọi từ KN.

- Em nghe ạ!!!

- Tuấn à, xe đi đến đâu rồi?

- Đang ở trên cầu Thăng Long rồi anh ạ.

- Ừm, có 1 chút thay đổi, giờ cậu đưa Nhi về thẳng nhà Ngọc giúp anh nhé.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 73

- Dạ... nhà Ngọc???... Là nhà trọ của Ngọc phải ko anh?

- Nhà trọ nào, ở Skycity mà... Ơ, 2 đứa này có... lạ thật đấy nhỉ, đến nhà cái Ngọc ở đâu mà cũng hỏi!!! - dường như KN định nói "2 đứa có vấn đề gì à..." nhưng chắc nghĩ thế nào nên lại thôi.

- "Ra là cô ấy đã dọn lại về nhà cũ, ko biết dọn về lâu chưa mà ko thấy nói năng, thông báo gì. Cơ mà cũng tại lâu rồi có liên lạc gì với nhau đâu mà đòi thông báo!!!" - À vâng, em biết là Ngọc chuyển về rồi nhưng ko rõ cô ấy trả nhà trọ chưa nên phải hỏi lại anh cho cẩn thận.

- Nhà trọ Ngọc ko còn thuê nữa đâu. Giờ cậu chuyển máy cho anh gặp Nhi đi.

Nhi nhận lấy đt của tôi, những nụ cười cũng xuất hiện ngay sau đó. Cuộc nói chuyện ko dài, chủ yếu cũng chỉ xoay quanh việc hỏi han sức khỏe, nghỉ ngơi, đi lại... nhưng nghe qua ngữ điệu thì 2 người có vẻ khá thân thiết, cứ anh trai em gái suốt. Nhi ầu khả năng họ là ae họ hàng với nhau vì theo tôi đc biết thì nhà Ngọc chỉ có duy nhất 2ae ruột là Ngọc và KN.

Thêm 20' nữa trôi qua, xe taxi cuối cùng cũng về đến khu cccc quen thuộc của Ngọc. Trên đoạn đường dẫn vào đại sảnh, Ngọc đã đứng đợi ở đó từ lúc nào. Vừa nhìn thấy Nhi bước xuống là đã chạy nhào đến ôm ấp, hỏi han đủ đi đâu, lại còn hôn hít, hít hà nhau nữa. Vừa vẫn hành lý ra khỏi xe vừa nhìn họ "biểu cảm", tôi cũng ko nghĩ là Ngọc và Nhi lại thân thiết đến vậy.

- "Phịch!!!" - tiếng cốp xe đóng phập trở lại, lúc này Ngọc mới quay sang và để ý đến tôi. Đôi mắt tròn xoe, trong trong mang 1 chút mơ hồ.

Dường như Ngọc không hề biết tôi chính là người "tháp tùng" U.Nhi trong chuyến đi này thì phải.

- ... À, anh này tên Tuấn, là nhân viên của a.Nguyên, hn anh ấy vào tận trong Nam đón em ra đây... Ôi thôi chết, này giờ quên mất không trả lại anh, cứ khoác mãi thôi, hi hi!!! - Nhi cười tươi, đoạn cởi chiếc áo đang khoác trên người trả lại cho tôi. Đôi mắt Ngọc cũng lúc như bị hút vào hành động đó.

- Anh... cảm ơn anh đã đưa Nhi về đây. - Ngọc nói với tôi, giọng nói có đôi chút hối hộp.

- Không có gì đâu, thôi lên nhà đi, đừng mãi ngoài này lạnh đấy!!!

- Ô, 2 người... biết nhau à??? - Nhi ngạc nhiên nhìn tôi và Ngọc.

- Mình là cấp dưới của Ngọc!!! - Bọn chị làm cùng phòng mà!!! - tôi và Ngọc cùng trả lời, 2 giọng điệu đờng nhịp đến mức làm Nhi phải bật cười.

Quãng đường từ ngoài sảnh vào bên trong thang máy, Nhi và Ngọc vẫn tíu tíu lấy nhau. Đường như Ngọc vừa là chị, vừa là 1 người bạn rất thân của Nhi thì phải. Tôi đứng song song với họ, không có biểu cảm gì, đôi mắt chờ đợi từng nhịp số trên bảng hiển thị vụt qua thật nhanh. 1 thoáng ngược lên, khẽ chạm phải ánh mắt đăm đăm của Ngọc mặc cho cô ấy vẫn đang nói cười với Nhi.

- Thôi, đến đây rồi tôi về đây. - tôi đặt 2 chiếc vali xuống trước cửa nhà Ngọc, nhìn thoáng qua bên trong. Căn hộ này có vẻ vẫn vậy, không có quá nhiều thay đổi mà vẫn mang cái dáng vẻ quen thuộc cách đây 1 năm.

- Anh cũng vào nhà đi, để tôi...

- Nhi về rồi đấy hả con!!! Xem nào, cháu của bác lớn nhanh quá rồi!!! - tiếng 1 người đàn ông trung niên sang sảng vọng ra từ bên trong nhà cắt ngang câu nói của Ngọc.

- Bác!!! Ui, con nhớ bác quá, hihhi, mà bác phải bảo là con trưởng thành chứ, ai lại nói con lớn bao giờ, hì hì - Nhi chạy vội về phía người đàn ông trung niên mới xuất hiện, lời nói và cử chỉ rất thân mật. Còn người đàn ông dĩ nhiên ko phải ai khác, chính là ba của Ngọc.

- Nhìn con lớn thật mà, làm bác suýt chút nữa ko nhận ra đấy, hahaha.

- Hoá ra là bác ở đây đợi con, thảo nào vừa rồi a.Nguyên anh ý gọi con bảo về đây với chị trước.

- Hôm tối bác qua thăm chị Ngọc nên ở lại đợi con luôn, lát mọi người cùng về cho vui.

- Cháu chào bác ạ!!! - đợi cho mọi người hỏi han nhau xong tôi mới lên tiếng chào vị chủ tịch của mình.

- Ô kìa, lại là thanh niên chăm chỉ đấy à, haha, đúng là có duyên, có duyên thật. Thôi, tất cả vào nhà đi, cả cậu nữa!!! - bác ấy cười và nói với tôi.

- Dạ, cháu cảm ơn bác, đưa Nhi về đến đây cũng coi như cháu hoàn thành nhiệm vụ rồi ạ. Giờ ko còn việc gì nữa nên cháu xin phép, ko làm gián đoạn cuộc đoàn tụ của mọi người nữa.

- Anh cứ vào đây 1 lát đã rồi hãy về - Nhi cười với tôi.

- Ừm, thôi đi rồi, cảm ơn cậu đã đưa Nhi về đây an toàn cho bác, có việc gì phải làm thì cứ đi trước đi. À mà cuối tháng này cty tổ chức tiệc tất niên, cậu nhớ tới dự nhé, bác mời trực tiếp coi như thay cho giấy mời.

- Dạ vâng, cháu cảm ơn bác!!!

- Ừm, vậy Ngọc tiễn bạn con về giúp ba nhé!!! - ba Ngọc hình như cũng đã biết về mqh bạn bè giữa tôi và Ngọc.

- Dạ, ko cần phiền như vậy đâu ạ, cháu vẫn quen...

- Đi nào, để tôi tiễn anh. - Ngọc nhanh chóng chặn ngang lời cho câu nói hớ vừa rồi của tôi trước mặt ba cô ấy.

...

Từng nhịp số vẫn giảm tuần tự trên bảng hiển thị... Đã gần xuống tới tầng 1 rồi nhưng bên trong không gian thang máy trật hẹp vẫn chỉ có 2 người đứng song song với nhau...

- Đạo này nhìn cô có vẻ gầy hơn... - tôi mở lời, dù gì thì đàn ông cũng nên là người chủ động.

- Anh cũng vậy, công trình đợt đó... hình như vất vả lắm phải ko???

- Công trình nào cũng vậy cả thôi.

- Nhìn anh gầy và đen đi nhiều...

- ... - tôi ko nói gì, im lặng nhìn bảng số nhảy nốt những tầng cuối cùng.

- Đạo này... anh lại hút lại phải ko...???

- Sao cô lại hỏi vậy?

- ... Là tôi nhìn thấy mà thôi... lúc ăn cơm, lúc nghỉ trưa, nghỉ giải lao ngoài hành lang... cả lúc về nhà...

- ... Cũng có 1 chút... Mà cô gắn vệ tinh nano giám sát tôi hay sao mà biết rõ vậy? - tôi hơi cười.

- Cái "1 chút" của anh... hajzzz, mà anh nói đúng, chính xác là tôi đang giám sát anh đấy!!!

- Ô, ghê à, thế thì từ giờ phải cẩn thận những lúc vô... wc thôi!!! - lời tôi nói ra suýt làm Ngọc bật cười thành tiếng.

- Anh biết vậy là tốt, từ giờ cứ coi chừng mọi hành động của mình đấy nhé, hi hi.

- Hê, có sếp "thiên vị" như vậy thì còn gì bằng.

- Biết đi đâu vậy thì cố gắng làm cho tốt công việc của mình đi, yên tâm là tôi ko có "lạm sát" anh đâu, hì hì.

- "Lạm sát" ko lo, lo nhất "lạm dụng" thôi, hê hê.

Lời vừa dứt thì cửa thang máy mở ra...

- Ko tức giận như mọi khi nữa à, có tiến bộ nhiều đấy... Thôi, tôi về nhé, cảm ơn đã tiễn tôi xuống tận đây!!! - tôi khoát tay chào rồi quay lưng bước khỏi thang máy. Cảm nhận ngay tức thì từng làn gió lạnh đang từng đợt lùa qua khung cửa kính mở toang hoác nơi đại sảnh tầng 1. 2 tay dút vô túi quần đến căng cứng nhưng dường như càng co ro lại càng lạnh hơn thì phải.

- "Tại lúc sáng đi chủ quan, giờ thì hối hận rồi..." - tôi lập cập nghĩ thầm, đang định chạy nhanh ra ngoài đường lớn bắt taxi thì có bàn tay ai đó chọt nứu tôi lại...

- O, sao còn chưa lên nhà... hay lại định "trả đũa" tôi vừa rồi, hê hê.

- ... Anh quàng tạm cái khăn này vào cho ấm, trời muộn rồi nên ngoài đường lạnh đấy!!! - tôi chưa kịp phản ứng gì thì Ngọc đã quàng quanh cổ tôi 2 vòng chiếc khăn len của cô ấy.

- Đây... thôi... tôi ko sao, lên taxi là... - tôi ko nói đc hết câu vì chạm phải đôi mắt của Ngọc, trong đáy mắt ấy vừa có nét giận dữ, lại có chút gì đó của sự mong mỏi và cầu khẩn.

- Nhưng mà... nó màu hồng... - tôi miễn cưỡng trong "bất lực" vì cái cổ hiện tại đã ấm hơn khá nhiều nhờ những vành khăn Ngọc vừa xếp.

- Thì sao... anh mà cũng biết ngại cơ à, quan trọng mình thấy ấm là đc!!! - Ngọc nhìn vào chiếc khăn, ánh mắt toát lên 1 vẻ yên tâm.

- ... Cảm ơn cô, mai tôi sẽ đem trả.

- Anh định cứ vậy trả lại tôi sao?

- Ko thì thế nào...???

- Đã quàng khăn của người khác lên cổ mình rồi thì đâu thế trả lại dễ dàng như vậy đc. Tôi ko có nhận khăn không đâu!!! - Ngọc mỉm cười.

- ... - tôi nhún vai, làm bộ thờ dãi.

- Vậy đi, để hôm nào đó tôi hẹn anh, đến lúc đó anh trả lại tôi cũng đc.

- Cụ thể là hôm nào?

- Chưa biết, mấy tuần tới tôi cũng bận nên để khi nào thật rảnh thì mình đi. Từ giờ đến hôm đó, cứ dùng cái khăn này thoải mái nếu anh muốn, hi hi.

- Hajzzz... là cô nói đấy nhé, sau đừng có hối hận vì tôi ở hẳn lắm.

- Có cái hẹn kia làm vốn rồi, anh khỏi phải lo cho tôi. Vậy nhé, anh về đi, tôi lên nhà đây.

- Ừm, chào cô!!!

...

Buổi tối về đến nhà dĩ nhiên là bọn Xuân, Hải khá tò mò với cái khăn hồng đào tôi mang trên cổ. Đêm cuối đông lạnh lẽo, 3 thằng ng ồi tụ lại với nhau quanh mâm rượu thịt tôi vừa mua về. Man mác trong không khí từng hơi thở đượm bu ồm vị rượu, hết chuyện để nói, tức cảnh sinh tình tôi đành đem chuyện của Ngọc ra tâm sự. 2 thằng này khi không thì chửi bậy với tranh cãi nh ều nhưng những lúc cần nói chuyện đàng hoàng thì cũng biết kiểu cách ra dáng ông cụ non lắm.

- Hải: Thì tạm thời cứ làm bạn thôi...

- Xuân: Đ' phải thế, cứ xông pha đập chậu thôi, mà cái chậu này chắc gì đã cứng...

- Hải: Yêu thì cũng phải biết nhìn trước, ngó sau, nhìn cả ta và người, cả ta và địch nữa chứ...

- Xuân: Mịe, đã yêu thì cứ yêu hết mình, tiến tới bên đi, sao phải chịu đựng, nhường nhịn làm gì cho khổ. Mà nghe tao, cứ tán mạnh vào, tao thấy con bé đó cũng "cảm" mà chết mê r ồi. Nhích thêm tý nữa cho thẳng kia về Mo luôn...

- Hải: Ôi d ối, ai cũng xôi thịt như anh thì còn gọi gì là ty đích thực nữa...

- Xuân: Thực vs đực đực gì ề, mấy khi gặp đc đũa nào tốt như nó. Mà cứ dậm dờ, lơ ngơ, sau nó lấy ch ồng lúc đấy mới thấy thắm...

- Tôi: Đệt, tao tỏ tình r ồi, cưỡng hôn các kiểu r ồi mà có ăn thua gì đâu. Cũng biết là nó cũng có tình cảm với mình nhưng còn chữ hiếu, chữ nghĩa nữa. Chưa kể với tay Trường cái Ngọc cũng có tình cảm chứ có phải là ko đâu.

- Hải: Hajzzz... đâu phải cái gì cứ muốn là đc đâu. Đũa nào cũng tự nguyện như cái Ly của anh thì đã chẳng ai nói chuyện làm gì.

- Xuân: Hừ, 2ae mà chưa ra trận đã gây sủng... Thôi éo nói nữa, uống đê!!!

Thấy và nghe 2 thằng "tư vấn" cũng là cả 1 quá trình chịu đựng sự ồn ào và hài hước cũng như ngại ngái vị cảm động vì có nhiều điều chúng nó hiểu và chạm đc đến mạch cảm xúc trong lòng tôi.

Thứ 2 - ngày đầu tuần đầu tiên của tôi ở vị trí mới, cũng là ngày đầu tiên mà Trường và tôi chạm mặt trong cái phòng ban này... Chẳng có gì đặc biệt xảy ra, ko có màn chào hỏi ân cần như người quen thân lâu ngày ko gặp, cũng ko phải là những cái nhìn lạnh lùng mang hàm ý đối lập hay cảnh báo. Đơn giản là cả 2 vẫn bình thường, coi nhau giống như những đồng nghiệp khác trong phòng. Đầu giờ sáng hn là buổi họp định kỳ cuối tháng,

mở đầu Trường cũng giới thiệu sơ qua về tôi 1 lần nữa với các đồng nghiệp, sau đó là tổng hợp các kết quả làm việc trong tháng và quý cũng như những công việc chung và riêng của mỗi người trong thời gian tới.

- Ê này, ông bạn, đi làm buổi thứ 2 rồi, đã quen hết việc chưa?

1 đồng nghiệp cùng dãy chủ động hỏi thăm tôi khi cả 2 đứng uống nước. Nói chuyện đôi ba câu sơ qua về nhau thì tôi đã biết tay này tên Vũ, hơn tôi 2t và đã làm ở cty này được 2 năm. Có 1 điểm giống tôi là hồi đầu hẳn cũng mất 1 năm làm bên cty con, sau đó mới được đi đầu chuyển về đây. Nên tính về thâm niên trong phòng này thì hẳn cũng không hơn tôi quá nhiều. Tay Vũ này có cái vẻ cởi mở và dễ bắt chuyện, duy có đi đầu tôi không thích là hẳn có vẻ là 1 người tọc mạch. Để ý thì mới thấy trong phòng này hẳn có câu chuyện nào hẳn cũng đâu tranh luận, vấn đề gì hẳn cũng có thể nói và bất kỳ chủ đề về ai hẳn cũng tham gia được.

Cứ khi nào cả phòng thanh thoi thì hẳn đâu có thể thao thao bất tuyệt để nói, các thành viên khác đặc biệt là các chị sồn sồn xung quanh hưởng ứng có vẻ "nhiệt liệt" lắm. Nghe hẳn nói chuyện cũng dí dỏm, cũng vui, bậy mà hài, nhìn hẳn "toả sáng" vậy cũng thấy hẳn giống trung tâm của căn phòng trong các cuộc 8 phết. Nhưng mà nhìn chỉ để biết và đánh giá, còn về phần mình, tôi luôn đóng đinh trong đầu kim chỉ nam rằng không nên tham gia quá nhanh hoặc quá sâu vào 1 vấn đề hoặc 1 câu chuyện về 1 người nào đó. Mới làm quen với 1 tập thể mới thì biết đến đâu nói đến đấy, thỉnh thoảng điểm xuyết vài nụ cười góp vui và tuyệt đối tránh không để mình bị gài vào cái thế trở thành nhân vật trung tâm cho bất kỳ 1 cuộc nói chuyện nào của những đồng nghiệp mới gặp.

Đến giữa buổi chiều, khi cả phòng đang im lặng làm việc thì Ngọc dẫn 1 cô gái trẻ bước vào.

- Cả phòng cho xin ít phút nhé, giới thiệu với tất cả mọi người, đây là Uyên Nhi, là đồng nghiệp mới của phòng chúng ta. Nhi sẽ chính thức làm việc bắt đầu từ ngày mai. Hy vọng mọi người sẽ đón nhận và giúp đỡ để Nhi nhanh chóng hoà nhập với môi trường làm việc của phòng chúng ta.

Vài tiếng vỗ tay, huýt gió của mấy anh zai chưa vợ, đã có vợ hoặc bị vợ bỏ (có thể) vang lên tán thán. Trong khi số chị em còn lại, người cười hưởng ứng, người thì bắt đầu tùm 5 tùm 3 thì thẩn về việc phòng ta sao đợt này đón người mới liên tục vậy cùng 1 vài đi ầu nhỏ to khác... chắc cũng chỉ xoay quanh về thân thế của tôi và Nhi mà thôi...

- Ô, anh... ko ngờ em lại gặp lại anh ở đây... - còn đang thẩn để ý 4 bề xung quanh thì có tiếng con gái khe khẽ vang lên bên cạnh. Quay người lại thì đã thấy Ngọc và Nhi đứng cạnh từ lúc nào.

- Anh và Nhi ầu là người mới nên cố gắng giúp nhau nhé!!! - Ngọc nói với tôi.

- À vâng, về ầu này thì phó phòng cứ yên tâm.

- Hi, cảm ơn anh trước nhé, mà hình như 2ae mình còn ng ầu cạnh nhau nữa thì phải!!! - nghe Nhi nói tôi mới để ý, đúng là bàn tôi từ khi mới vào ngoài 1 chị ầu nghiệp hôm trước gọi đi ăn cơm thì bên cạnh còn lại 1 bàn trống duy nhất của cả phòng. Hiện tại nó đã có chủ mới là Nhi, cũng ầu nghiệp với lời Nhi vừa nói là 2 chúng tôi từ giờ sẽ ng ầu cạnh nhau.

- Sướng nhá, mới vào làm đã ầu cạnh mỹ nhân!!! - vài tay "traí phòng" đóng dả, trong đó có tay Vũ đang nhấp nháy đôi mày "ra dẫu" với tôi.

- "Éo rồi hơi!!!"

Tôi nghĩ thẩn vậy r ầu cười nhẹ với Nhi, hỏi thăm xã giao r ầu động viên cô nàng thêm vài câu trước khi quay trở lại với công việc vừa bị gián đoạn khi này.

Hơn 1 tiếng sau, chuẩn bị tan ca thì tôi ầu Trường gọi riêng vào phòng để giao kiểm tra và xử lý dự toán 1 số công trình vừa mới gửi về. Gọi là 1 số nhưng dữ liệu thực sự thì rất lớn, dù sao đây cũng ầu coi là 1 trong những điểm mạnh của tôi thời còn tác nghiệp thực tế bên công trường nên chỉ lo ngại chủ yếu về thời hạn thời gian yêu cầu mà thôi.

- Ủa, sao mà nhiều dữ vậy em? - bà chị ngồi cạnh tôi thắc mắc.

- "Thế này là nhiều thật sao? Vậy là do mọi người ở đây ít khi phải làm nhiều như vậy hay là... tay Trường đang định làm khó mình???" - Vâng cũng hơi nhiều chị nhỉ, vậy bình thường phòng mình có hay làm thế này không ạ? - tôi đem sự đa nghi của mình ra hỏi dò.

- Thường thì với chỗ này bao giờ cũng có 2 người làm cùng lúc. À, mà quên còn thời hạn nữa, chị quên chưa hỏi thời hạn?

- Vậy như mọi lần mà phân chỗ này cho 2 người làm thì bao giờ phải hoàn thành hả chị? - tôi chặn trước câu hỏi.

- Khoảng trên dưới 1 tuần là phải nộp rồi em ạ!!!

- "Cái đêck, thế này khác gì bắt mình làm gấp rưỡi người bình thường!!! Có cần phải làm trò như vậy không!!!" - À vâng, vậy chắc là đúng rồi vì a.Trường giao cho em 14 ngày mới phải nộp mà

Tôi nói lái đi vì thực chất thời hạn hoàn thành của tôi chỉ đc "khoán" trong có 9 ngày. Cơ mà không có vấn đề gì, 1 năm bám trụ miệt mài ở các công trình, dù chưa phải là nhiều nhưng cũng đủ để tôi thấm nạp đc 1 số mưu mẹo, tiểu xảo từ hội a.Quý qua thực tế công việc. Đã thử và test qua tay đủ các loại soft để so sánh và đánh giá nên tôi biết mình cần phải làm những gì. Về chuyện chèn ép nhau trong môi trường văn phòng công sở mặc dù tôi đã đc các anh cảnh báo qua. Tuy vậy với những thứ vô lý hiển hiện trước mắt ntn thì không thể không chịu đc. Đưa mắt nhìn qua tấm rèm phòng riêng của Trường thấy hắn đang vắt chân thư thái, nói nói cười cười với ai đó qua đt. 1 cổ tức giận âm ỉ, ngấm ngấm dâng lên trong lòng tôi.

2 ngày làm việc sau đó vẫn trôi qua 1 cách "êm đềm", êm đềm là bởi các đồng nghiệp có vẻ khá thoải mái với công việc của mình, thấy khuôn mặt ai cũng tươi tỉnh, rạng rỡ. Êm đềm là bởi tôi cũng nhờ đc cái êm đềm này mà có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào cái đống số liệu "của nợ" của

mình. Tay nhập số liệu, mắt nhìn hồ sơ, bản vẽ, thao tác liên hồi, cái usb dự toán lúc nào cũng sáng đèn đỏ chói. U.Nhi hôm đầu đi làm vốn định bắt chuyện với tôi cho đỡ buồn nhưng thấy tôi có vẻ thờ ơ và bận bịu nên cô nàng cũng biết ý ko hỏi han gì nhiều trừ những lúc ăn trưa hoặc những khi nghỉ giải lao đc tôi chủ động hỏi thăm.

- Học bên ấy chắc là thích lắm phải ko em?

- Cũng bình thường anh ạ, nói chung là thích với tùy người.

- Sao vậy? Anh thấy chị Ngọc em nói là sang đấy học thích lắm mà.

- Thì với chị ấy thì chị ý thích mà anh, hì hì. Em sang đấy còn phải đi làm thêm nên đâu có nhiều tg rảnh để mà đi du lịch, khám phá, thăm thú các kiểu cơ chứ.

- Ừm, sv có thời gian thì cũng nên đi làm thêm cho dần dĩ và thêm kỹ năng giao tiếp. Anh thấy vất vả vậy nhưng mà vui, lại có tiền nữa. Cơ mà có đi đâu chắc chắn là phải thích hơn ở VN rồi.

- À vâng, cái đấy thì tất nhiên anh ạ, nhưng nhiều khi nhớ quê hương, nhớ gia đình thì thấy tủi thân và thối thía lắm. Hồi mới sang em trải qua cái cảm xúc ấy thường xuyên, rồi sau này thỉnh thoảng gặp phải chuyện gì buồn cũng đều cảm thấy vậ hết. Bên đó thích thì thích thật nhưng dân xứ họ vẫn xa cách làm sao ấy.

- Anh thấy đó cũng là tâm lý chung của những người xa xứ mà. Chắc vì em là người hướng nội nên mới vậy thôi.

Mới chỉ qua 2 ngày làm việc chung, nói chuyện với nhau cũng ko nhiều và thường xuyên nên tôi cũng ko biết thêm gì nhiều về Nhi ngoài chuyện cô ấy là em họ bên đảng nội của Ngọc (mẹ cô ấy là em gái ba Ngọc). Những chuyện mà chúng tôi nói đến thường chỉ xoay quanh ngoại vật là nhiều chứ ít khi hay đúng hơn là không bao giờ đề cập đến các vấn đề nội tại hoặc cá nhân liên quan đến gia đình và bản thân của nhau. Tôi nhận ra Nhi có cái tính kín đáo, cẩn trọng và giữ ý trong giao tiếp khá giống tôi. Trong giờ ăn trưa, hay những lúc nghỉ giải lao, các đồng nghiệp trong

phòng hướng về Nhi rất nhiều câu hỏi, hỏi vui có mà hỏi riêng tư hay tò mò cũng có. Hỏi đến gia đình bao giờ Nhi cũng trả lời rằng bố mẹ đã về hưu, hỏi cận kề về tuổi thì mọi người cũng chỉ nhận được câu trả lời chung chung là tầm trung niên. Còn ai có ý hỏi cho kỳ được 1 đi đâu gì đó cá nhân thì thường Nhi sẽ nói "cho em giữ bí mật đi đâu này nhé!!!". Tệ hơn nữa thì cô nàng sẽ cười nhẹ và ngó lơ câu hỏi đó, mặc cho người đối diện có hỏi đi hỏi lại nhiều lần. "Nạn nhân" đầu tiên chính là tay Vũ, nạn nhân tiếp theo cũng là 1 chị sồn sồn khá hợp cạ "buôn cà" với tay này. Số còn lại sau đó chắc cũng hiểu nên chỉ qua ngày thứ nhất, đến ngày thứ 2 thì các câu hỏi tập trung vào Nhi đã vơi đi quá nửa.

- Mai là 23 rồi, anh đã có kế hoạch đi đâu chơi chưa?

- ... - tôi cười cười, khẽ nhún vai, hướng ánh mắt vào chồng hồ sơ dầy cộp trước mặt.

- Tội anh thiệt, mà sao anh phải làm nhiều vậy nhỉ... Nhìn anh làm em muốn giúp quá!!! - Nhi cười với tôi, vừa cười vừa lấy tay làm gang, đo độ dầy chồng hồ sơ "của nợ" kia.

- Kiểm tra mấy cái dự toán này mỗi mắt, nhức đầu, đau tay lắm em à. Mà 1m anh lo cũng đủ rồi, cứ xác định "cấm cung" ở phòng và ở nhà thế này thì nguyên 1 tuần nữa kiểu gì cũng xong.

- Vâng, em cũng thấy mấy cái dự toán này nặng đầu lắm. Ở nước ngoài họ làm theo chuẩn nhất định nên ko phụ thuộc vào thị trường nhiều như ở mình.

- Ừ, với những người làm quen và thạo việc thì họ làm tốt lắm vì biết cách. Cái khó nhất là giá cả thị trường luôn luôn thay đổi, giá nhân công cũng vậy. Chỉ cần xử lý ngon phần này là đã nhẹ đầu đi khá nhiều rồi... Ờ, mà sao đang nói chuyện Noel lại nhảy sang chuyện này là sao nhỉ.

- Hi hi, Noel anh ko đi thì còn bàn làm gì nữa.

- Vậy em có đi ko?

- Có chứ anh!!!

- Chắc là đi với Ngọc phải ko?

- Ko, chị Ngọc đi với a.Trường rồi anh. Em chỉ đi với bọn bạn cũ thôi, còn nốt mấy đứa ẽ đi chung với nhau. Tệ quá anh nhỉ, hì hì hì.

- "Ủm, quên mất, những dịp thế này thì 2 người họ phải đi riêng với nhau chứ!!!" - tôi đưa tay vuốt vuốt sống mũi, khẽ thở dài 1 hơi rồi lại quay mặt vào đống hồ sơ mà tay tình dịch "gửi tặng" đến mình.

...

Noel rồi cuộc cũng qua đi, tất nhiên nó ko đến nỗi thâm như những gì mà tôi nói với Nhi. Tôi và Trà cùng 2 đôi của Xuân và Hải tổ chức đi chơi chung với nhau. Nói là đi chơi chứ thực tế thì đi ăn là chính, lý do muôn thuở trong những ngày này vẫn luôn là tắc đường. Ng ồi ấm chỗ trong mấy góc phố ẩm thực, đón đêm giáng sinh bằng thịt thà, bia rượu cùng những câu chuyện vui, chém giời chém biễn với nhau. Ko có ny thì vẫn còn bạn bè, những lúc thế này mới thấy tình bạn nó bền đến thế nào.

Phê pha chút men rượu trong người, tôi định nhân cơ hội rót trọn lòng mình với Trà về chuyện tình cảm của 2 đứa thì cô nàng nhanh chóng ngăn lại với lý do hãy để cho thời gian có thêm cơ hội. Chẳng biết phải làm sao nữa, cảm thấy bản thân sắp phải đối diện với 1 vụ "My thứ 2". Chỉ có đi ầu với Trà thì sự việc có lẽ sẽ khó khăn và phức tạp hơn những gì tôi đã trải qua với My.

- Ông Tuấn này, giúp tôi phần này với đc ko? - tay Vũ kh ầu tay tôi bằng 1 tệp file đang cần xử lý.

- Phần nào... phần này hả, để xem đã... Thì cứ bóc tiên lượng nó ra thôi.
- tôi nhận xét sau 1 hồi đọc hồ sơ.

- Khở quá, tôi bị bí mấy cái công thức...

- Mấy cái công thức đó thì anh cứ bóc tách khối lượng ra rõ ràng là áp dụng đc thôi mà. Mất công đi dò làm gì cho mãi.

- Hajzzz, nếu đc vậy thì nói làm gì. Tôi mà bóc đc chuẩn như ông thì còn nói gì nữa.

- Anh biết tôi làm thế nào mà kêu là chuẩn!!!

- Nhìn cách làm là biết ngay mà, thôi cố gắng giúp tôi 1 chút đi. - tay Vũ xun xoe nhìn tôi.

- Anh xem, tôi còn cả 1 đống việc thế này...

- Cố gắng giúp tôi đi mà, xong việc sẽ hậu tạ thật là hậu hĩnh, hì hì...
Thế nhé, cố gắng giúp tôi nhé.

- Từ từ đã, tôi sẽ chỉ bóc giúp anh phần khung thôi, còn sau đó nhập dữ liệu với tính toán thế nào là ở anh. Việc này là của anh nên thực sự là tôi ko muốn ch ồng chéo trách nhiệm đâu.

- ... Ài, thôi đc r ồi, vậy cố giúp tôi phần khung thôi cũng đc. Thanks cậu trước nhé.

- "Phù!!! Đã mệt thì chớ, thôi thì cả nể 1 chút cho quen dần cái tập thể này đi vậy!!!"

...

29/12 - ngày tôi phải hoàn thành bản báo cáo "của nợ".

- Đã làm xong r ồi cơ à? - Trường nhận tệp báo cáo của tôi với vẻ mặt thoáng chút ngạc nhiên.

- Em nộp theo đúng thời hạn anh giao mà, đâu có sớm hơn ngày nào đâu. - tôi thản nhiên trả lời.

- Ủ, đc r ồi. Cứ để đấy tôi kiểm tra lại. - ko hiểu trong lòng anh ta có cảm thấy dễ chịu vì nhân viên của mình hoàn thành nhiệm vụ đúng kỳ hạn

hay ko. Nhưng nghe giọng nói thì có vẻ ko đc tươi cho lắm.

Tối 30/12, định bụng ở nhà nghỉ cho khoẻ nhưng bọn thằng Xuân, Hải đi với b ò hết, Trà cũng bận tiệc ở cty. Ko còn ai có thể chia sẻ nỗi cô đơn nên cuối cùng đành đóng bộ đến dự tiệc tất niên ở cty xem mặt mũi nó ngang dọc thế nào.

Tiệc này cũng coi như hội nghị tổng kết của cty nên đc tổ chức ở hội trường lớn thuộc 1 khách sạn có tiếng ở HN. Chẳng thế mà vừa đến sảnh đã thấy nườm nượp những sedan và suv hạng sang bóng loáng đậu la liệt. Vào tới bên trong thì đc diện kiến ngay 1 hệ thống phòng hội nghị rất hoàn hảo, rộng rãi với đầy đủ các phương tiện, thiết bị hội họp hiện đại. Nền trải thảm nhung hoa văn vàng - đỏ, trên trần cao là những mảng khối pha lê của hệ thống đèn chiếu sáng và trang trí. Bàn ghế đc phủ màu kem trang nhã và thất nơ rất lịch sự.

- Anh, anh cũng chịu đến đây cơ à. Vậy mà mấy hôm trước cứ kêu ko đi!!! - An xuất hiện sau lưng tôi từ lúc nào. Vẫn cái vổ vai bộp chộp như lần ở sàn bowling.

- Ừ, anh đến để làm người tâm sự với em đấy, có thấy cảm động ko em!!!

- Ôi, anh làm em sắp khóc rồi nè, hì hì. Đợi em chút nhé, em qua bên này 1 chút thôi.

Nói là "1 chút" nhưng con bé chạy đi đâu mất dạng luôn, quay đi quay lại đã thấy nó đang đứng tán chuyện với vài nam thanh nữ tú khác. Nhìn kiểu cách ăn mặc nên nã và sang trọng nên tôi cũng ko đoán đc đó là quý tử của những tài phiệt nơi đây hay cũng là các nhân viên, đ òng nghiệp cùng cty mình.

Ngắm nhìn và cảm nhận cái không khí hào nhoáng nơi đây lại làm tôi nhớ lại cảm xúc của lần đầu tiên bước chân vào 1 xã hội thượng lưu thu nhỏ trong buổi tiệc sinh nhật Hằng năm nào. Những bộ cánh hàng hiệu,

những món đồ đẳng cấp, phong cách và thần thái lịch lãm, cao sang... tất cả đều đc tái hiện lại trọn vẹn tại nơi mà tôi đang đứng. Và cảm xúc trong tôi hn cũng đã khác xưa rất nhiều, vẫn là con người ấy, ko có 1 món đồ hiệu nào quá đặc biệt treo trên thân nhưng cảm nhận về dáng vóc và thần thái đã hoàn toàn thay đổi. Sự trải đời qua từng ấy năm cùng 1 công việc đàng hoàng giúp tôi hoàn toàn tự tin khi đứng giữa nơi đây - trong bữa tiệc tất niên của chính cty mà mình đang làm việc.

1 hình ảnh quen thuộc khi K.Nguyên vụt qua trước mắt. Thì ra là anh ta đang bận tiếp khách, khách khứa thì đông đến đen đặc mà sao ko thấy trợ lý đi cùng như mọi lần đâu nhỉ. 1 vị khách bước tới trước mặt KN ngỡ ý bắt tay nhưng anh ta có vẻ hơi bối rối.

- "Chẳng lẽ là do ko biết thông tin khách mời hay sao. Mà ông khách kia, mình biết ông ta là ai... "

- Hân hạnh đc gặp giám đốc X của cty Y, giám đốc Nguyễn của chúng tôi vẫn thường nhắc đến ông đấy ạ!!! - tôi đến cạnh KN, nói như mình là 1 trợ lý riêng của anh ấy. KN cũng rất tinh ý, thuận theo thế tay bắt mặt mừng niềm nở khiến cho vị khách đó cũng hoan hỉ ra mặt.

- Ban nãy cảm ơn cậu nhé, may có cậu ra đỡ cho anh.

- Có gì đâu anh, mà trợ lý của anh đâu sao em ko thấy ạ?

- Vừa mới bị tai nạn lúc chiều xong nên anh ko kịp sắp xếp đổi người... À, hay là... cậu cố gắng giúp anh việc này đc ko.

KN rất linh động và tôi thì cũng sẵn lòng giúp anh ta, mở tệp tài liệu KN vừa đưa, lướt qua 1 loạt các danh sách tên tuổi, mặt mũi và info của các khách hàng. Nói thực tôi cũng đành phải bó tay vì bản danh sách quá dài, ko thể chỉ trong vài chục phút là có thể nhớ mặt điếm tên ngay đc. Thành ra nói là giúp nhưng tôi cũng ko phụ KN đc nhiều, phần lớn vẫn phải nhờ vào tài giao tiếp và khả năng ứng biến của anh ấy. Cũng may là ngay sau đó thì bữa tiệc bắt đầu nên khách khứa cũng theo sự sắp xếp mà tản mạn về chỗ ngồi của mình.

...

- "Nhân sự kiện này tôi cũng muốn thông báo 1 tin vui của gia đình..."

Nghe đến những lời này của vị chủ tịch, đôi chân tôi bất giác đứng dậy, bước từng bước ra ngoài hội trường. Thở dài đến vài hơi mà sao 2 luống phổi vẫn như muốn trút cạn tất cả ra ngoài đến mức trống rỗng. Nhìn chếch sang phía tay trái cửa hội nghị, có 1 mảnh sân vườn khá rộng với lối đi đc kiến tạo riêng rõ ràng. Đôi chân tôi theo đó chậm rãi bước tới. Nơi đây ko hào hoa, tráng lệ bởi ko đc trang hoàng nhi ều đèn chiếu sáng nhưng thay vào đó lại là nét huyền mặc đc tạo nên bởi ánh trăng bằng hắt lên những bức tường sơn trắng xoá. Phản chiếu xuống từng khóm lá bụi hoa những vân bạc li ti lung linh và huyền ảo. Tôi tiện thế ng ẩ vất chân lên 1 thành lan can kiến trúc cột trụ kiểu cổ điển. Ngẩng đ ầu nhìn lên ánh trăng thì thấy 1 mái vòm nhỏ ko cao lắm, hoá ra cái lan can tôi đang ng ẩ lại nằm trong 1 toà vọng đài nhỏ. Bên dưới chân vọng đài là 1 hồ nước nhân tạo, chạy dọc theo chi ều dài chu vi khách sạn và vắt ngang 1 đường vòng cung quanh khu vườn. Bóng trăng phản chiếu từng mảnh vỡ vụn theo nhịp sóng sánh của mặt nước, tâm trạng tôi cũng theo đó tĩnh lặng theo. Từng làn gió lạnh thỉnh thoảng thổi tới heo hắt mang trong nó cảm giác khô khan nhưng sâu bên trong lại có chút tư vị dịu ngọt. Miệng tôi theo nhịp đưa đẩy của hơi thở, huýt sáo thành điệu bài hát "Yesterday" mà tôi vẫn thường nghe mỗi khi cảm thấy buồn và cô đơn.

- Anh huýt sáo hay thật đấy!!! - 1 giọng nữ âm thầm vang lên nhẹ nhàng sau lưng tôi.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 74

Gió vẫn hiu hắt thổi từng cơn lãng đãng, ko mạnh lắm nhưng cũng đủ làm lòng người se lại bởi vị rét giòn ngọt của tiết trời giao mùa cuối đông sang xuân...

- Anh ko nghĩ là em cũng đi dự tiệc đấy? - tôi ngoảnh lại và mỉm cười với nhân vật vừa cất tiếng.

- Em cũng đang muốn hỏi anh vậy đấy!!! - Nhi xuất hiện trước mặt tôi trong bộ juyp nhung đen thả vai, làm nổi bật làn da trắng mịn và vẻ xinh đẹp từ khuôn mặt cho tới vóc dáng.

- Em đến lúc nào vậy? Bên trong nhĩ ều người quá nên anh ko để ý.

- Cũng đc 1 lúc r ồi ạ, nhìn anh với a.Nguyên bản tiếp khách nên em ko lại chào đc.

- À ừ, trợ lý của anh ấy nghĩ đột xuất nên anh chỉ phụ anh ấy thôi... Nhưng cũng chẳng giúp đc mấy!!!

- Vất vả cho anh r ồi, hì. Mà sao đang tiệc anh lại bỏ ra ngoài này vậy?

- À... ra đây... cho mát em ạ.

- Hì, anh thích đùa nhĩ... Mà nhìn anh có vẻ như đang ưu tư thì phải? - Nhi nhón chân lên bậc lan can ng ồi đối diện với tôi, 2 má lúm như nở hoa mỗi khi mỉm cười.

- Thực ra là vì... đỏi em ạ!!!

- Đỏi... đỏi thì có liên quan gì ạ?

- Ờ, bụng reo nãy giờ mà chờ mọi người phát biểu lâu quá nên anh ra đây ng ồi "tâm sự" với cái bụng cho đỡ bu Ồn.

- Ra vậy, thảo nào lại huýt gió, mà "Yesterday" nghe bu Ồn ngủ lằm anh ơi, bụng đang reo nghe bài này chỉ cho thêm nẫu, hihi.

- Ô hay, nãy còn khen mà, hoá ra là nịnh đ ằm anh à. Tiếc nhờ, anh lại đang định "Viva forever" để tâm sự tiếp với em đây, hê hê hê!!! - tôi làm mặt ngây ngô đều giả và đi ều này lập tức khiến cho Nhi bật cười.

- Nghe bài ấy xong chắc em ngủ luôn đây quá, hi hi.

- Ru người đẹp ngủ mà đơn giản vậy, thì kể anh cũng muốn cố.

- Chà, m ồm mép cũng ghê quá nhỉ, vậy mà em vẫn nghĩ là anh hi ền cơ đấy!!!

- Ờ, thì anh hi ền thật mà em, là do em đa nghi quá thôi. Chẹp, đúng là em chị Ngọc có khác... - tôi l ỡ miệng.

- Chị Ngọc thì sao hả anh?

- À... ví von quen miệng thôi... căn bản là cả 2 chị em ều xinh giống nhau, hi hi.

- Nói đến gái một cái là lấp ba lấp bắp!!! - khuôn mặt Nhi ko đổi sắc, vẫn thản nhiên "tung hứng" qua lại. Có lẽ là cô nàng đã quá quen với những lời có cánh khi 1 gã trai nào đó nhận xét v ề ngoại hình của mình.

- ... - tôi khẽ cười r ồi im lặng, nhắc đến Ngọc làm lòng dạ có chút khuấy đảo. Bất giác cảm thấy muốn đ ợc yên tĩnh trở lại.

- Làm cùng nhau vậy mà hình như 2ae mình vẫn chưa biết nhi ều v ề nhau anh nhỉ!!!

- Ừm... em thấy việc này có c ần thiết ko?

- Ko biết anh thế nào nhưng em thì nghĩ là có... Em đoán chắc giờ anh đang nghĩ "con bé này kín mồm kín miệng giống mình" có phải ko, hì hì!!!
- Nhi lém lỉnh nhìn tôi, quả thực cô nàng "đọc vị" cũng ko t ấ.

- Ừm, dù gì cũng còn ng ỗ cạnh nhau lâu dài, nếu em thấy cần thiết thì mình bắt đầu đi.

- Bắt đầu cái gì ạ?

- "Kết nối" ...

- Dạ...

- Thì kết nối thông tin, giới thiệu bản thân thôi mà em. Kia, anh có làm gì đâu mà ngờ ngác thế!!! - tôi cười gian manh.

- Ồ, vậy mà làm em mừng hựt!!! - thay bằng vẻ ngờ ngờ trước đó, Nhi cười ranh mãnh đáp trả tôi. Cô nàng xem ra cũng ko phải là tay vừa.

...

- Anh nè... em xin lỗi nhé...

- Em ko cần khách sáo đâu, chuyện đó cũng qua lâu r ấ. Với lại nó cũng tương đ ồng với hoàn cảnh gđ em mà.

- Vâng... nhưng dù sao thì vẫn là em gọi lại những chuyện này. Nhớ và kể lại những chuyện buồn trong quá khứ chưa bao giờ là việc dễ dàng.

- Vậy nhưng em vẫn chủ động chia sẻ với anh đấy thôi, thực sự là kể những chuyện này với em anh thấy thoải mái lắm. Ko có vấn đề gì đâu nên em đừng ngại.

- Chắc do cùng cảnh ngộ nên dễ đ ồng cảm với nhau hơn, phải ko anh...
- Nhi ưu tư.

- Ừm, bố em mất hình như cũng cùng năm với chuyện của nhà anh. Còn mẹ em thì vào chùa từ ngày em bắt đầu học đh à?

- Vâng, nhắc đến lại nhớ hồi đầu em buồn lắm, nhờ họ hàng khuyên bảo, can thiệp để mẹ ko vào chùa. Nhưng cuối cùng mẹ em vẫn quyết định đi, lúc đó em cứ nghĩ mẹ muốn bỏ em nên em buồn và giận mẹ lắm...

- Sau đó thì thế nào?

- Em sang nc ngoài học, vẫn nhớ mẹ nhưng ko còn giận nữa, chỉ thấy buồn và tủi thân những lúc nhớ quê và ốm vặt thôi. Mà chính những lúc như vậy em mới thấy mình ích kỷ, chỉ biết sống cho bản thân mà ko nghĩ đến cảm giác của mẹ sẽ cô đơn thế nào khi em đi học xa. Bắt đầu nghĩ thông suốt nên em cũng dần ổn định lại, tính ra mỗi năm học chỉ vềnc đc có 2 lần, thời gian thăm mẹ cũng ngắn ngủi nên mấy năm trời mà 2 mẹ con em gặp nhau ít lắm. Mãi rồi cũng quen anh ạ, giờ em chỉ muốn làm sao để mẹ em tu tập tốt là đc. Thỉnh thoảng nhớ mẹ thì chỉ cần đến chùa nhìn mẹ từ xa là em cũng thấy ấm lòng rồi...

- ... - tôi im lặng nghe Nhi trải lòng mình và dù đã ngừng nói thì ánh mắt xa xăm của Nhi vẫn đủ để người đối diện hiểu rằng đây là 1 cô gái có đầy ắp những tâm sự trong lòng.

- Sao vậy anh?... Hình như là em kể lể hơi nhiều thì phải!!! - Nhi nhìn tôi cười nhẹ, bàn tay khẽ đưa lên vuốt ngược sóng tóc. Động tác này sao lại giống Ngọc đến vậy.

- Em là người có nhiều tâm sự đấy...

- Em cũng thấy đi đâu đó ở anh, hi.

- Cái đấy thì đương nhiên rồi, hết cơm áo gạo tiền, công việc, chơi bời lại đến bạn bè, đàn bà, quan hệ trong ngoài các kiểu... Vô số thứ như vậy, ko nhiều làm sao đc hả em!!!

- Đàn bà? Ý là anh đào hoa, đa tình có phải ko?

- Em cũng thấy như vậy? - tôi cười cợt.

- No no, thường ngày thấy nghiêm túc mà ko ngờ anh cũng ảo tưởng ghê gớm kinh, hì hì hì.

- Nói em đừng cười chứ mặt dày là 1 trong những ưu điểm của anh đấy. Chị Ngọc em lúc nào cũng nói anh như vậy... - 1 ngày quý quá khi tôi lỡ lời tới 2 lần liền trong cùng 1 cuộc nói chuyện.

- Anh... có vẻ thân với chị Ngọc nhỉ, nói chuyện mà toàn thấy nhắc tới chị ấy, hì hì. - Nhi cười vu vơ nhưng câu hỏi thì ko ngu ngơ chút nào.

- Thì bạn bè với đồng nghiệp mà em, ít nhiều cũng phải bị ảnh hưởng từ nhau chứ!!! - tôi thản nhiên đáp lời, có nghi ngờ hay ko thì giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa vì ba Ngọc khi nãy hẳn là đã tuyên bố...

- Chị, chị ở đây à... Ô, a.Tuấn...

- Nhi: Em đi tìm chị à?

- An: Vâng, tìm này giờ đến rã cả chân r ễ này!!! Hoá ra là 2 người trốn ra ngoài này "tâm sự" với nhau. - An lim dim đôi mắt, điệu bộ nửa nghi ngờ, nửa cười cợt.

- Tôi: 2 chị em quen nhau à?

- An: Vâng, mà em cũng đang định hỏi 2 người câu đó đây, anh chị biết nhau lâu chưa vậy? - An hấp háy theo điệu bộ hóng hớt.

- Nhi: Mới đây thôi, a.Tuấn là đồng nghiệp cùng phòng chị mà.

- An: Ô, vậy hoá ra anh... là cấp dưới của a.Trường em ạ?

- Tôi: Ừ.

- An: Hừ, vậy mà chẳng ai kể gì cho em biết cả!!!

- Tôi: "Liên quan quá gì mà phải kể!!!" - Anh cũng mới chuyển việc thôi nên vẫn còn 1 số người chưa kịp thông báo. - tôi nghĩ thầm r ễ nói với An.

- An: Vậy chắc là em nằm trong số "chưa kịp" đó rồi, anh nhớ đấy!!!

- Nhi: 2ae mãi "tay đôi" với nhau quên mất "tôi" rồi à. Mà giờ em mới biết là anh cũng quen An đấy.

- An: O, thế chị Ngọc ko nói gì với chị à?

- Nhi: Ko, nói gì chứ!!!

- Tôi: "Đeck, cái con bé An bép xép này, đừng có giả ngây giả ngô khơi thêm chuyện nữa!!!"

- An: Ủ ờm... mà thôi 2 người "tâm sự" cũng đủ rồi đấy, vào trong dự tiệc đi... Hơ.. hhhắt xì... hix hix, lạnh thế này mà đứng ngoài này giờ đc mới tài!!! - chẳng biết có liên quan gì đến giác quan "đặc biệt" của phụ nữ hay ko mà chỉ thấy An đăm đăm nhìn tôi rồi đột nhiên chuyển đề tài.

Đồ ăn khá ngon, rượu cũng tuyệt... - đó là đánh giá của tôi sau khi nếm thử qua 1 số món ăn. Về tiệc thì mặc dù là tiệc bàn tròn kết hợp tiệc đứng nhưng ko có mấy người chịu cầm lòng ng ồi yên 1 chỗ để mặc cho những "con m ồi" lượn vờn quanh mình. Người người tay ly tay rượu, đi tới đi lui để chúc tụng, hỏi thăm, bắt chuyện, làm quen với nhau hòng tìm kiếm thêm các đối tác mới hoặc củng cố thêm những mối quan hệ cũ.

Nhi và An lúc này còn đang quây quần bên người thân và bạn bè nên tôi cũng rảnh tay, rảnh miệng cho công cuộc lấp đầy cái "bụng cóc" của mình. Đang với tay lựa 1 miếng bánh ngọt thì tôi chợt nhận ra Gia Huy đang đứng cách đó 1 khoảng ko xa. Phải rồi, bên G.Huy hiện tại là 1 trong những đối tác quan trọng của cty nên ko thể vắng mặt trong những dịp thế này. Lúc này đang có khá nhiều người vây quanh anh ta nên tôi chưa thể "tiếp cận", đành chọn cách lảng vảng gần đó để anh ta "tình cờ" nhận ra mình. 1, 2, 3... hơn chục giây trôi qua, cuối cùng GH cũng nhận ra và mỉm cười, ra hiệu với tôi...

- Em chào anh, dạo này anh có khoẻ ko ạ!!!

- Chào Tuấn, anh khỏe!!! Lâu lắm rồi mới gặp lại chú đấy, vẫn khỏe chứ!!! - GH bước tới rồi bắt tay tôi.

- Em khỏe ạ, đúng là lâu rồi anh và em mới gặp nhau.

- Mãi từ đợt Hằng tốt nghiệp thì phải. Anh nghe nói chú đi về bên tổng rồi nhưng ko nghĩ hn chú cũng có mặt ở đây.

- Vâng, thì em chỉ "bám càng" theo mấy ae cùng cty thôi. Mà sao anh lại biết e về tổng vậy... Chắc là Hằng...

- Ừ, Hằng có kể anh nghe, còn kể về 2 công trình mà cậu tham gia nữa. Sang tổng sớm vậy, tương lai rồi lại bị mấy headhunter quấy thôi, hà hà.

- Hầy, chẳng biết anh đang khen hay đùa nữa nhưng em vẫn thấy phấn khởi lắm. Cảm ơn anh nhé, hề hề

- Anh nói thật mà sao chú lại ko chịu tin nhỉ!!!

- Vâng, thì vì vậy em mới thấy phấn khởi mà, hì hì. Mà Hằng dạo này có khỏe ko anh?

- Cảm ơn chú, Hằng vẫn khỏe, đi làm rồi nên cũng bận rộn hơn trước. Mà Hằng thỉnh thoảng vẫn trách chú lâu nay ko rủ cafe đấy.

- Vâng, thời gian qua em bận suốt nên nhiều thứ cũng bị hạn chế.

- Bận gì cũng phải nhớ giành lấy 1 khoảng cho gia đình và bạn bè. Anh chắc chắn còn bận hơn chú nhiều nhưng mọi thứ vẫn phải lo chu toàn chứ ko thể bỏ dở "công đoạn" đi.

- Cái này đúng là em còn phải học hỏi nhiều, có khi anh truyềh cho em ít bí kíp "làm móng" thì hay quá, hì.

- Chú chấp nhận làm đệ???

- Vâng, vì "bí kíp" thì có gì phải từ đâu anh, hì hì.

- Anh nghĩ là chú chỉ đang nói đùa cho vui thôi nhưng mà, biết đâu đây... Đến 1 lúc nào đó suy nghĩ lại, nếu chú thực sự thấy nghiêm túc thì hãy "nhắc máy lên và liên lạc" với anh... Ồ vâng... thôi giờ anh lại phải qua với đối tác r ồi, khi nào rảnh rồi, có thời gian sắp xếp đc thì cả 2 gặp nhau nói chuyện tiếp nhé. - GH ra dấu với vài đối tác gần đó r ồi bắt tay tạm biệt tôi. "Nhắc máy lên và liên lạc với anh" - ko rõ ý của anh ta là gì mà lại nói với mình bằng 1 vẻ nghiêm túc đến vậy.

- Anh!!!

- ... Ơ... An... - tôi lại bị cái vở vai của An làm ngất quăng lu ùng suy nghĩ.

- Sao vậy, anh đang nhìn ai thế... À à...

An nghiêng nghiêng đầu ngó quanh r ồi âm ừ khi ánh mắt dừng lại tại 1 điểm. Nơi đó Ngọc và Trường đang đứng nói chuyện và cười đùa vui vẻ cùng 1 vài người lạ mặt. Có thể là họ hàng, cũng có thể là bạn bè của cả 2... 2 người bọn họ quả thực có rất nhiều mối liên kết, ràng buộc với nhau. Từ những kỷ niệm thời quá khứ, mối thâm giao giữa 2 gia đình cho tới những mối quan hệ thân thích, người quen, bạn bè chung bên ngoài xã hội... Đó là những đi ều tôi chưa bao giờ có đc với Ngọc, chỉ ít đến 1 người bạn chung thực sự cũng chưa bao giờ t ần tại. Chỉ có cái tình cảm khô cần của tôi ngày đêm vẫn đứng lẻ loi bên l ề trái tim Ngọc mà thôi. Biết làm gì đây ngoài 1 tiếng thở dài thốn thức đến từ sâu trong tim chứ ko phải từ 2 luống phổi.

- Hứ, sao anh lại thở dài vậy???

- Đầy bụng ấy mà em, hajzzz... thôi, em có thấy Nhi đâu ko, anh qua chào vài người r ồi về đây.

- Ấy ấy chờ em với, em cũng đang định hỏi anh chuyện đó đây...

Đường phố HN vào những tối mùa đông bao giờ cũng vậy, luôn t ần tại 1 cảm giác thi vị đến từ sự khô khan pha chút ngọt đặc trưng của khí

lạnh tản mát khi bốc hơi nơi đầu lưỡi. Tiết trời này mà có 1 người con gái yêu thương để ôm ấp, hít hà và "cháo lưỡi" thì tuyệt vời biết bao. Nhiều người mong muốn vậy và tôi cũng là 1 trong số đó. Nhưng như người ta vẫn nói, ước mơ thường đối lập với thực tại, bởi thực tại "đau thương" chính là động lực hình thành nên những ước mơ đó. Đen đủi làm sao khi tôi cũng nằm nốt trong số đang phải thụ hưởng cái thực tại "đau thương" ấy.

- Anh đừng hòng bắt đc em phải ôm anh, nhá!!!

- Anh mà biết em "vô ơn" thế này thì anh đã cho em "mọc rễ" trên taxi như đạo nọ r ồi.

- Hê hê, nhắc lại vụ đó em chưa tính số với anh là còn may đấy... kìa, anh rẽ đi đâu đấy, tính mua đường à!!!

- Hix hix, lạnh cóng người nên tay lái bị lạng. Đã bảo ôm ngta cho ấm mà ko chịu ôm, giờ anh đâm vào đâu hay là lặn đò ra đây thì có phải là đại ko. Thôi ôm đi, ôm tý cho nó ấm, h ề h ề h ề - tôi cười đê tiện với An.

- Hừ, cũng định mũi lòng r ồi mà nghe điệu cười xong thì ko tài nào mê nổi!!!

- Em ko thấy hấp dẫn à!!!

- Đúng là điệu cười của đ ồ "dê non".

- Đây... sao lại gọi anh là dê non? - tôi hơi sững lại khi An dùng chính biệt danh mà Ngọc thường dùng để gọi tôi.

- Thì dê non tức là... chưa phải dê cụ chứ sao!!! - An ngô nghê giải thích.

- Có người nói với em cái từ này phải ko?

- Hì, em biết ngay là anh sẽ hỏi vậy mà!!!

- Hả... - đến khi tôi nhận ra mình bị "gài" thì đã muộn.

- Thừa nhận đi, đúng là anh có tình cảm với chị Ngọc đúng ko... Đi đâu em ngờ ngờ bấy lâu nay rốt cuộc cũng chính xác!!! - Nhi gõ gõ ngón tay vào lưng tôi kết luận.

- Em... đừng có nói luyên thuyên nữa. Toàn tự suy diễn vớ vẩn rồi áp đặt lung tung vào người khác.

- Thôi đi, anh càng gay gắt vậy càng chứng tỏ... - "Brừmm...!!!"

Cuộc đối thoại giữa 2 chúng tôi bỗng chốc bị cắt ngang bởi tiếng động cơ ồn ã, hỗn tạp đến từ những chiếc xe máy đang chạy xung quanh... Ko đúng hơn là vây xung quanh... chính xác là những chiếc xe đó đang bao vây và tìm cách ép xe tôi vào lề đường.

- "Bỏ mịe, lại gặp phải bọn nào có thù oán với mình chẳng???"

- Anh đang làm gì đấy? Lại định giờ cái trò gì nữa vậy? - tôi còn đang băn khoăn thì An đột nhiên tức giận nói như quát vào mặt mấy thanh niên đang dàn xe trước mặt.

- Làm cái gì à, tự hỏi cô đi!!! Hoá ra bỏ tôi là để đi theo cái thằng này à, cô thấy nó có gì hay ho, có gì hơn đc tôi ko mà theo nó!!!

1 thanh niên sần sần tuổi An, ăn vận khá chất chơi đúng kiểu con nhà có điều kiện, bước xuống từ chiếc Sh và bắt đầu to tiếng với An. "Nghe nhạc hiệu, đoán chương trình" tôi cũng hiểu đc phần nào nguyên do của vụ vây xe này. Vấn đề đây chỉ là 1 sự hiểu lầm và việc giải thích với cái đám "phông bạt" này xem ra cũng ko phải là chuyện đơn giản. 4 chiếc xe chặn quanh khắp phía, đếm sơ qua cũng đã có tới 6 thanh niên tham gia "hội đồng bảo an". Xảy ra vấn đề gì thì đàn "chó hùa" này manh động phải biết. 1m mình thì còn có thể xoay sở, chứ giờ lại vướng thêm An thế này thì...

- Đây ông bạn, ông quen nó đc bao lâu rồi??? - thanh niên chất chơi bỏ dờ mản to tiếng với An, quay sang hỏi tôi.

- Cũng đc 1 thời gian, mà tôi nghĩ mọi người đang hiểu lầm thì phải. Tôi và An chỉ là...

- Im con mẹ cái mồm ông đi, đm mày tưởng tao ngu hay sao mà ko biết mày là ai!!!

- "Thằng mất dạy này chuyển tông nhanh thật, cơ mà đúng là nó có vẻ hơi ngu thật!!!" - Đến tôi còn đang ko hiểu cậu nghĩ tôi là ai nữa, tôi đã nói rồi, tôi và An chỉ là bạn bè bình thường. Nếu cậu làm tất cả những chuyện này chỉ vì ghen tuông thì cậu đang "đánh ghen" nhầm đối tượng rồi đấy!!!

- Đm mày còn muốn già mồm dạy đời tao à!!! - gã thanh niên sấn xô lao vào tôi bằng 1 cú đấm. Cố gắng giữ mọi chuyện ko vượt quá xa ngoài tầm kiểm soát nên tôi chỉ tránh né chứ ko tấn công lại.

- Anh làm gì đấy, đờ điên, dừng lại ngay. Tôi và anh đâu còn quan hệ gì với nhau mà anh... - An chạy tới và giữ gã thanh niên lại.

- Cút mẹ mày đi, con chó!!! - "Bốp!!!" - thằng đó thẳng tay tát mạnh làm An ngã chúi sang 1 bên. Tôi bước tới đỡ dậy thì nhìn rõ vết ngón tay in hằn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của An thành những vết đỏ ửng.

- Em cần lấy chìa khoá xe, khi nào có động thì em cố gắng thoát ra nhé.

- Anh... đừng chấp với thằng đấy làm gì anh ạ... - An rưng rưng mắt nhìn tôi bằng 1 vẻ cứng cỏi nhưng dù sao thì con bé vẫn còn khờ khạo. Đã đến mức động tay động chân bắt cần suy nghĩ thế này thì làm gì có chuyện bọn nó để yên cho mình dễ dàng rời đi chứ.

- Nhớ làm theo lời anh dặn đấy nhé!!!

Tôi cười nhẹ rồi quay lại với đám thanh niên "chó hùa" trước mặt.

- Tôi nói lại 1 lần nữa tôi với An chỉ là quan hệ bạn bè, ko có chuyện...

- Đmm câm mồm, đ' ai thèm nghe mày nói đâu. Hn gặp tao ở đây coi như mày tới số rồi... - tôi cố gắng giải quyết mọi chuyện bằng lời nói lần cuối nhưng như đã nói bên trên, "mong muốn thường đối lập với thực tại đau thương và phũ phàng"...

- Vết rách mới ch ờng lên vết khâu cũ trên ve mắt nên phải khâu to hơn, chịu khó 1 chút nhé!!!... Chẳng hiểu thanh niên các cậu bây giờ làm sao mà cứ động 1 chút là lại lòi nhau ra làm "bao thịt"!!!... Bố mẹ ở nhà ko biết gì lại cứ tưởng con mình đang bình an vô sự, nhiều vụ đâm giết nhau cũng chỉ vì thế này mà ra... Hôm trước bên h ồi sức tích cực còn có ca cắm dao vào lưng nhau...

Tiếng bác sĩ và y tá ở nói chuyện qua lại trong khi khâu vết thương cho tôi. Nhớ lại chuyện vừa r ồi vừa thấy hài mà cũng thấy may. Hài là vì bảo cái An chạy trước đi mà con bé cứ khư khư ở lại ôm rịt lấy tôi thành ra... chẳng làm gì đc. 1 phần vì vương An, phần khác chính xác là ở tôi. Lâu ngày ko tập luyện cộng với giờ giấc làm việc cường độ cao và sinh hoạt thất thường đã ảnh hưởng tiêu cực đến thể lực, phản xạ, độ dẻo dai, và nhanh nhạy vốn có của tôi. Kết quả là chống chọi ko đc bao lâu thì tôi bị lũ "chó hùa" tổng động viên. Dù ko đến mức giống cái "bao thịt" mà vị bác sĩ vừa nhắc đến nhưng cũng thâm tím mặt mày vì bị "giã gạo tập thể". May sao khu vực đó trị an tương đối tốt, lại gần doanh trại quân đội nên chỉ 1 lúc sau người dân xung quanh đã bỏ xua tới can thiệp. Cái đen lay lắt còn lại là con ngựa sắt Ju th ần thánh ngoan đạo đã bị tụi chó hùa c ầm gạch đá phang cho bể cả vỏ và lóc máy. Trơ lại còn cái xác khung sắt chắc chỉ đủ để đem về Thái Nguyên "nấu cao".

...

- Anh ơi... anh thấy thế nào r ồi, còn đau nhiều lắm ko??? - An đỏ hoe mắt mũi nhìn tôi "xơ xác" bước ra từ phòng cấp cứu.

- Hề, đau thế này chưa ăn thua gì đâu em... Yên tâm đi, ko phải lo lắng đâu!!!

- Em xin lỗi... vì em mà anh phải ra nông nổi này!!! - An vừa nói vừa chỉnh lại vết gạc quấn trên đầu tôi.

- Muốn xin lỗi anh thì lần sau chọn thẳng nào tử tế mà yêu. Yêu phải mấy thẳng thế này vừa thiệt mình, có khi còn thiệt cả người thân của mình

nữa.

- Vâng, em biết rồi... - nhìn An hồi lỗi ko biết nên nói gì thấy vừa tội vừa đáng yêu.

- Thôi anh cũng chỉ nhắc vậy thôi, chứ giờ nhìn người đoán vật khó lắm, tình ý cũng vẫn bị lừa như thường. Có chăng là may hơn khôn mà thôi.

- Dạ...

- À... mà chuyện này... em có nói cho ai biết ko vậy???

- Dạ, chỉ có mỗi... chị Ngọc thôi ạ!!!

- ... Hajzzz... tự dưng đi kể làm gì cơ chứ...

- Hì, đúng là anh có tình cảm với chị Ngọc thật rồi nhé!!!

- Hả... thế có nghĩa là em chưa nói gì với Ngọc đúng ko???

- Vâng, gồm, làm gì anh sốt sáng thế, hì hì!!!

- Vớ vẩn, chuyện này chẳng hay ho gì nên anh ko muốn nhiều người biết, vậy thôi!!!... Mà bạn anh nó cũng sắp vào đây rồi, em cũng yên tâm mà về nghỉ đi ko nhà lại mong, ko cần lo cho anh nữa đâu.

- Anh này, em có chuyện này muốn nói rõ với anh...

- Sao, còn chuyện gì nữa???

- Về chuyện hn ba chị Ngọc thông báo chuyện vui ở bữa tiệc...

- Thì sao, chuyện đó thì có gì liên quan đến anh đâu!!!

- Ko liên quan mà anh có vẻ chăm chú vậy...

- Hừ, thế nào thì nói nhanh lên, bạn anh nó sắp vào đến nơi rồi.

- Sự thực là hồi tối bác ấy có thông báo chuyện vui thật, nhưng mà là chuyện của a.Nguyên với chị Ngân.

- Vậy còn chuyện của Ngọc... À, cái chuyện mà em nói với anh hôm ở Starbow ấy thì thế nào???

- Đâu có thế nào đâu...

- Nghĩa là sao???

- Thì chuyện đó là em tự nghĩ ra mà...

- Em... - "Con bé này giỏi thật, gài mình hớ ko biết bao nhiêu lần!!!" - tôi lắc đầu ngán ngẩm trước vẻ cười cợt ma mãnh của An. Muốn nổi cáu cũng ko đc vì đau và vì... có lẽ dù ít dù nhiều thì đây cũng có thể coi là 1 niềm vui nho nhỏ trong cái buổi tối đầy tởm này của tôi.

Nghỉ ngơi 3 ngày qua dịp tết Tây cũng giúp những vết sưng bầm trên mặt tôi đỡ đi phần nào. Bọn Xuân, Hải nghe thuật lại chuyện thì tức lắm, chúng nó có vẻ ko can tâm khi thấy tôi quyết định bỏ qua. Tôi thì nghĩ hơi khác 1 chút, lớn rồi nên cũng biết cân đo, đong đếm việc nào có "lãi", thực sự cần thiết xem có đáng làm hay ko thì mới làm. Việc trả "vốn" tụi "chó hùa" hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi nhưng xét cho cùng có làm vậy cũng chẳng đc gì hơn ngoài việc thoả mãn cơn nộ khí tức thời. Trừ khi tụi nó cố đâm ăn xôi tính chuyện lần nữa với tôi, còn ko tôi sẵn sàng bỏ qua cho chúng nó chuyện lần này.

...

- Trời!!! Mặt mũi bị sao vậy?... Đánh nhau à?... Ngã xe à?... Hay là tai nạn???

Đón chào ngày đi làm đầu tiên của năm mới bằng việc tiếp nhận hàng loạt các câu hỏi chĩa thẳng vào khuôn mặt sưng húp, tím bầm của mình là đi đâu ko lấy gì làm đẹp đẽ và dễ chịu. Tôi cũng chỉ biết cười trừ và trả lời

"bâng quơ" là bị trâu húc cho đám đông tán phét kia sớm tản mát, giải toả không khí để cái mũi sưng húp như quả cà chua của tôi hít thở đc dễ dàng hơn.

- Thật sự thì anh bị làm sao vậy? - Nhi nhìn tôi quan hoài.

- Xích mích ngoài quán ấy mà em, đen đui đụng phải mấy thằng say. Đúng là ko phải đâu cũng phải tai!!!

- Hừ, anh ko làm gì thì ngta đánh anh làm sao đc.

- Ủ, hì hì. - tôi mở máy và lấy đó làm cái cớ để "cách ly" khỏi Nhi cũng như những người xung quanh. Đau thì chớ, nhưng ko khó chịu bằng việc phải vênh tai, dài giọng để lắng nghe và trả lời những câu hỏi vô bổ, ko đâu xoay quanh cái khuôn mặt "đầy đà" của tôi lúc này.

- "Anh gặp phải chuyện gì vậy???" - tin nhắn mà Ngọc vừa send cho tôi. Cô nàng đã để ý ngay từ lúc tôi vừa bước chân vào phòng nhưng có lẽ vì ngại Trường nên ko tiện hỏi thăm trực tiếp.

- "No problem!!!"

- "Tối nay mình gặp nhau nhé!!!"

- "Tối nay tôi bận r ồi, tốt nhất là để khi nào tôi lành hẳn r ồi gặp nhau cũng đc!!!"

- "Anh xấu hổ à???"

- "Ủ, đi với cô mà lại xấu hơn cô thì mất tư tin lắm!!!"

- "Hừ, mặt dày. Vậy nhé, giờ tập trung làm việc đi."

- "Hajzzz..."

- "Sao mà thở dài vậy???"

Đến đó thì kết thúc màn đối thoại tn, tôi chẳng biết vì sao lại send cái tn cuối cùng ngắn ngủi chỉ vồn vẹn 1 chữ thờ dài như vậy. Chỉ cảm thấy linh tính mách bảo có đi ầu gì đó quan trọng sắp xảy ra. Ko biết là hoạ hay phúc, là tốt hay xấu nên 1 chữ thờ dài có lẽ là đủ để gói gọn những suy tư, băn khoăn của tôi vào trong đó.

...

Ngày hôm sau...

- Cái gì đây em??? - tôi hỏi dò bọc giấy mà Nhi vừa đặt lên bàn làm việc của tôi.

- Thuốc anh ạ.

- Anh cảm ơn, em chu đáo quá, mà hôm ở viện bác sĩ cũng kê đơn đầy đủ cho anh rồi.

- Đây là cả thuốc bôi lẫn thuốc uống để giảm sưng và mau lành vết thương. Là thuốc gia truyền nên dễ dùng và hiệu quả lắm anh ạ, cố gắng dùng đi cho mau khỏi, còn "tút lại vẻ đẹp trai" nữa chứ!!!

- Hầy, cứ như là em đang tự tin thay anh vậy!!!

- Em có sao nói vậy mà, nhìn anh cũng đẹp trai lắm chứ đùa à...

- Thôi thôi em ơi, cứ an ủi anh mãi vậy, buồn chết...

- Báo cáo như thế này mà cậu cũng nộp đc à!!! - tiếng quát tháo vọng ra từ phòng trưởng phòng của Trường làm mọi người hết thấy đầu xôn xao.

- Sếp lại nóng rồi à?... Lâu rồi mới lại thấy a.Trường quát tháo như vậy... Lão Vũ ko khéo quả này thì toi... - vài ba cái đầu cái miệng bắt đầu chum lại để bàn tán và dự đoán.

- Mỗi cái việc bé tí thế này mà làm không xong à? Làm ăn kiểu gì thế, phải làm thế này..., như thế này chứ..., tôi đã dặn đi dặn lại rồi, ra làm lại như vậy đi...

- ... Tuấn ơi, vào phòng a.Trường gặp... - tay Vũ mặt mày sa sầm bước ra rồi nói nhanh với tôi. Nhìn ánh mắt gã lướt nhanh qua tôi như thể muốn trốn tránh 1 đi đâu gì đó. Cơ mà ko hiểu tay Trường gặp tôi lúc này là có việc gì, chẳng lẽ lại tiếp tục màn "gửi quà" nặng đô nữa hay sao???

- Anh gọi em!!!

- Cậu xuống rồi đọc cái này đi. Chú ý những phần mà tôi đánh dấu đấy!!!

Trường ném 1 tệp tài liệu xuống trước mặt tôi, nhìn qua tôi cũng nhận ra đây là những báo cáo mà tay Vũ phải làm từ mấy hôm trước. Càng ko hiểu Trường gọi tôi vào và bắt đọc mấy cái thứ này để làm gì... À, hay là...

- Nhận ra những chỗ tôi khoanh vùng rồi chứ?

- Dạ... đó chính xác là những chỗ em đưa ra ý kiến để Vũ tham khảo ạ.

- Là đưa ra ý kiến hay là cậu làm thay cậu ấy!!!

- Dạ, như đã nói là em chỉ đưa ra ý kiến...

- Vậy mà tôi lại thấy cậu ấy bê nguyên xi phần của cậu vào bản báo cáo này đấy!!!

- Dạ, như em đã trình bày, Vũ có nhờ em chỉ giúp 1 số chi tiết nên em đã làm và nói rõ cái này chỉ để tham khảo và dùng khi nhập liệu. Chứ em ko hề muốn chèn chéo trách nhiệm gì trong chuyện này. Việc Vũ làm thế nào là ở anh ấy chứ em ko...

- Ý cậu là cậu ko có trách nhiệm gì trong chuyện này? Vậy sao cậu Vũ lại nói với tôi cậu làm giúp cậu ấy hoàn toàn những phần đấy.

- "Mẹ kiếp!!! Chơi nhau à, tổ sư đúng là những thằng chủ động làm quen đầu tiên thường là những thằng đờng nghiệp khó lường nhất sau này!!!"

- Sao vậy, cậu giải thích thử cho tôi xem nào, hay là để tôi gọi cậu Vũ vào đây cho 2 cậu đối chất với nhau nhé.

- "Mẹ, nghe giọng ông cũng đã thấy muốn đim tôi sát ván rồi còn gì. Gọi thêm thằng kia vào làm gì nữa để thành trò cười cho cả phòng!!!"

- ... Em xin lỗi!!!

- Hừ, biết vậy thì thừa nhận ngay từ lúc đầu có phải hơn ko? - Trường cười khẩy, khuôn mặt toát lên đôi chút vẻ thoải mái.

- ...

- Đây là nơi để làm việc nên tôi cũng ko muốn lạm dụng kỷ luật. Thay vào đó tôi sẽ để cho cậu dồn việc, xây dựng bản kế hoạch này và hoàn thành bản báo cáo của cậu Vũ cho tôi.

- Vâng!!! - tôi cắn răng nhẫn nhịn, cố gắng gò ép theo cách suy nghĩ tích cực thì đây cũng là cơ hội để tôi trải nghiệm và rèn rũa thêm "vũ khí" cho mình.

1 tuần sau đó a.Mạnh và a.Dũng rủ tôi cùng bọn Xuân, Hải tụ tập đi ăn "cải thiện". "Cải thiện" ở đây nghĩa là vào nhà hàng sang trọng, đẳng cấp "nhiều sao" chứ ko phải là "ăn tươi" như thời bé tí tôi vẫn thường nghe người lớn kháo nhau mỗi khi tổ chức cỗ bàn vào 1 dịp nào đó.

Xả nước sau lượt uống "vòng 1", tôi nhẹ nhõm bước ra khỏi wc để chuẩn bị "tâm thế" đối ẩm các vòng tiếp theo...

- "Ring... Ring... " - Gọi tôi có việc gì ko? - đang hiên ngang bước đi thì tôi nhận đc cuộc gọi của Ngọc.

- Anh đang làm gì ở đây vậy?

- Hà, ở đây là ở đâu?... Ở... - còn đang ngờ ngác ko hiểu thì ngẩng mặt lên tôi đã thấy Ngọc đang đứng cùng 1 vị khách trước 1 phòng ăn riêng độc

lập.

- Cô đang đi với khách à?

- Ừ,

- Khách này có quan trọng ko?

- Quan trọng lắm!!! Còn có cả a.Trường nữa... À, mà anh ấy về kia rồi, thôi tôi cúp máy nhé. Có gì tối về tôi gọi lại sau.

Nghe Ngọc nói vậy nên tôi chủ động đi vòng sang đường khác để tránh mặt Trường. Mắt khẽ lướt qua khúc quanh, có vẻ như Ngọc đang chau mày nhìn theo tôi.

...

- Lên đi, thằng này đi á phải phạt nó đui 4 lượt nữa!!! - Xuân choá vỗ vai tôi cười khả ố.

- Làm đ' gì nhiều vậy!!!

- Ai bảo mày á dất, hêhêhê

Ngỡ cà kê thêm 3 vòng nữa thì điện thoại tôi lại rung... Và vẫn là cuộc gọi của Ngọc...

- "Quái!!! Ngỡ với khách, lại có cả tay Trường mà sao lại gọi cho mình vào lúc này nhỉ???"

- ... - tôi mở máy thì 1 loạt những âm thanh hỗn độn, đổ vỡ vang vọng vào vành tai...

- ... TUẤN OI...!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 75

- "Tít... tít... tít... "

Những âm thanh còn lại phát ra từ chiếc đt đáp lại tiếng gọi d ãn dập của tôi. Ko còn kịp để ý đến vẻ khó hiểu và thắc mắc của mọi người trong bàn, tôi vội vã lao như tên bắn đến phòng ăn riêng ban nãy. Giờ mới để ý căn phòng này được bố trí khá riêng tư, ngăn cách bởi 1 dãy hành lang vắng người qua lại nên gần như tách biệt hẳn với phần còn lại. Lúc nãy nếu ko vì đi wc và lượn lờ ngó nghiêng xung quanh nhà hàng thì chưa chắc tôi đã để ý tới căn phòng này.

- "Cạch!!!" - chưa kịp tới gần thì cánh cửa phòng bất ngờ bật mở...

- Có chuyện gì vậy? Cô ko sao chứ??? - tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Ngọc bước ra nhưng vẫn băn khoăn hỏi d ãn vì cuộc gọi kỳ lạ ban nãy.

Khuôn mặt Ngọc lạnh băng, đôi mắt ánh lên vẻ tức giận ném vào trong phòng những tia nhìn khinh bỉ và sắc lạnh.

- Ko có gì cả, đi thôi!!! - dứt lời cô nàng kéo tôi rời đi luôn.

- Cái gì đây??? - vài vết b ầm in hằn hình ngón tay lộ ra khi tôi vén ống tay áo của Ngọc. Mắt tôi như toé lửa lướt nhanh qua căn phòng... 1 vài mảnh sành sứ vỡ vương vãi trên sàn, gần đó là 1 gã đàn ông trên dưới 40t đang ng ồi bệt và đưa tay ôm mặt. Vài vết máu nhỏ nơi khoe miệng lấm tấm vương trên tay và cổ áo, có tiếng l ầm b ầm, xì x ầm ngoại quốc phát ra từ cái miệng rách nghe như tiếng chửi th ề

- "Khách quan trọng lắm!!!" - lời nói ban nãy của Ngọc lại văng vẳng hiện lên trong đầu. Nắm đấm đang cương cứng nãy giờ cũng theo đó giãn dần ra theo từng bước chân khi tôi bước qua căn phòng.

...

- Sao vậy, mọi người có nói gì anh ko??? - Ngọc vẫn đứng xuýt xoa 2 tay và lặp đi lặp lại động tác đó trong suốt cuộc gọi điện giữa tôi và a.Mạnh. Hajzzz, đừng đừng bỏ đi ko thèm nói với ai 1 tiếng r ấ đột nhiên gọi điện kêu về sớm mà ko thèm ra chào mọi người. Vài lời trách nhẹ thực ra cũng ko có gì nhưng đang yên đang lành vô cớ làm ae mất vui cũng khiến tôi cảm thấy đôi ba phần áy náy.

- Ko có gì đâu, ae với nhau nên cũng dễ mà. Xem nào... giờ đi ăn cái gì nhé!!!

- ... - Ngọc hơi lưỡng lự, 2 bàn tay vẫn xoa đầu từng nhịp.

- Lạnh à...

- Ờ... gì vậy... - Ngọc giật thót khi 2 bàn tay bất ngờ bị tôi cầm lấy.

- ...

- Ko cần...

- Để yên nào...

- Nào, đã bảo là... thôi để đấy, tôi tự đeo đc r ấ... - sau vài động tác vùng vằng, cuối cùng cô nàng cũng miễn cưỡng, phụng phịu chịu xỏ đôi găng tay của tôi vào tay mình.

- Đã lạnh còn sỡ!!!

- Ờ đấy!!!

- Hajzzz, giờ đi ăn nhé!!!

- Xi... Thế đi bộ à? Xe anh đâu?
- Tèo r ồi, ờ mà xe cô... à, chắc lúc này đi cùng a.Trường phải ko?
- Ừm!!!
- Vậy giờ đi bus nhé!!!
- Ko!!!
- Chê à, muốn đi taxi à?
- Ko... đi bộ...

...

Lạnh... cái lạnh của ngày đông muộn 1 lần nữa lại thấm vào trong tôi những xúc cảm đặc biệt. Đã qua 5 mùa lạnh nơi mảnh đất này nhưng mỗi lần dạo bước lang thang trên những con phố, những vỉa hè là mỗi lần tôi cảm nhận đc thêm chút gì đó rất riêng của m.đông HN. Cái lạnh khô mang gam màu ảm đạm nhưng len lõi trong đó lại tản mát những tư vị ấm áp và lãng mạn. Tất nhiên mỗi khoảnh khắc lại in dấu những cảm nhận riêng của mỗi người. Với riêng tôi lúc này... đi sát bên người con gái mà mình dành tình cảm. Dù tương lai có xa có gần ra sao thì hiện tại những cảm xúc đó vẫn kịp lên men trong tôi vị đường của sự lãng mạn. Chóng vánh hình thành, vội vã nếm trải... nhưng vậy là đủ để tôi cảm nhận đc vị ngọt ngào, êm dịu của nó.

- "Soạt!!!"

Vài chiếc lá khô bay lên, lượn vòng không r ồi đáp trở lại mặt đất khi Ngọc vừa chạy vừa nghịch ngợm dặm chân theo từng cơn gió thốc để cuốn lá bay đi.

- Cẩn thận, ngã rách váy giờ.
- Cứ c ầu đi, đợi đấy mà rách đc.

- Hajzzz... chịu cô r ồi đấy, kêu là quán ngay g ần đây mà mò suốt nửa tiếng vẫn chưa tới nơi.!!!

- Thỉnh thoảng đi bộ cho khoẻ chân, ng ồi xe mãi để thành bụng ếch lắ.

- Chứ ko phải vì thích đi với tôi à, hà hà.

- Vẫn chưa khỏi đc cái bệnh hoang tưởng à...

- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, hê hê.

- Hì hì, thì cứ cho là vậy đi, thấy anh bệnh nặng vậy thấy cũng thương, hì hì hì.

- Đưa tay tôi xem nào.

- Đây... làm gì vậy... Hừm... có 1 chút thôi mà, ko sao đâu...

- Hê, đúng là "khách quan trọng"!!!

- Anh nói vậy là sao?

- Cái thằng ấy là người nước ngoài phải ko?

- Ừm, lão là người Trung.

- Khựa à, vậy là người của bọn th ầu dự án mà bên mình đang muốn mua mấy hạng mục của nó đúng ko?

- Ừm... lão ấy bên quản lý, có tiếng nói rất quan trọng trong gói th ầu này.

- ... Vậy... nó có biết cô là con chủ tịch ko?

- Chắc là có...

- Vậy có biết là ny của ông Trường ko?

- Cái này thì... chắc là ko...

- Thằng... mất dạy thật, ko coi ai ra gì!!!

- Chắc vì lão thấy bên mình đang cần bên lão nên mới vậy...

- Là do nó quen mùi thôi... Mà sao ko thấy ông Trường đâu, tưởng ông ấy đi cùng cô mà???

- Thực ra a.Trường và tôi đã gặp lão từ trước đó rồi, chỉ còn lại 1 số vấn đề phụ cần thương thảo mà anh ấy lại bận việc khác quan trọng hơn nên thực chất cuộc gặp hn tôi là người chủ đạo... Vậy mà ko ngờ, hajzzz... đợt th ầu này chắc coi như đổ bể rồi.

- ... Là do thằng cha ấy mà, mà cô đập nó cũng ác đấy chứ. Chắc phải ăn vài đấm vào hàm đúng ko?

- 1 đá vào háng nữa... anh thấy như vậy có... nặng tay quá ko?

- Với đối tác như vậy thì...

- Thì sao? - Ngọc tỏ vẻ băn khoăn.

- ... Thì vẫn còn nhẹ cứ sao, phải tôi thì thằng cha này về nhà bằng cẳng, ăn cơm bằng dịch rồi.

- Hừ, hay ho gì đánh nhau đâu, chẳng qua vì ko còn cách nào khác nên tôi mới phải làm như vậy. Biết là thất sách, là hỏng việc nhưng...

- Vậy sao lúc gọi cho tôi nghe giọng cô có vẻ hoảng hốt vậy?

- Thì tôi sợ mà, lần đầu tiên rơi vào tình huống đó... Lúc lão định giở trò tôi đã mềm mỏng, đã cố gắng cảnh báo rồi. Do lão ép quá nên mới phải làm vậy... - Ngọc ảo não.

- Mấy vết này... chính là lúc gọi tôi đấy phải ko?

- Ừm, vừa giằng đc tay lão ra là tôi gọi cho anh luôn...

- Tự hào thật, gọi cho mình trước cả nỳ.
- Ơ... đừng có mà tưởng bở nhé, là do trước đó gọi cho anh r ồi nên mở nhật ký ra là tôi gọi lại thôi.
- Hajzzz, ra vậy... Tôi cũng chỉ vừa kịp nghe cô gọi tên thì đã tắt máy, lúc đó thực sự cũng thấy lo.
- Vậy à... ừm, mà nhắc mới nhớ, quên mất vẫn chưa cảm ơn anh...
- Cảm ơn suông thế thôi à...
- Thế thôi chứ còn muốn gì nữa, vậy là tốt lắm r ồi đấy.
- H ầy, biết trước mọi việc đổ bể thế này, lẽ ra lúc nãy phải tương cho lão thêm vài quả nữa mới bõ. Hay giờ quay lại nhé, hy vọng nó vẫn còn ở đấy... - tôi làm bộ h ờ hởi.
- Dở à, giờ quay lại làm gì nữa, anh có bị làm sao ko vậy...
- Hê hê, đùa chút thôi, đánh mấy thằng vậy vừa bản tay, lại ko sướng.
- Chứ thế nào nữa thì mới sướng.
- Thế này này!!! - "Bóc!!!" - tôi giật tay thoăn thoắt búng mạnh vào vành tai của Ngọc khiến cô nàng la oai oái vì đau và buốt. Đoạn nổi giận rượt tôi chạy trốn chết quanh mấy hàng cây trên vỉa hè.
- Thôi thôi, cầu nhẹ thôi.. Ái... búng lại là đc r ồi mà... Kia, đá làm gì rách váy lộ hàng chút giờ... Ái ái ái...

Bị cầu véo túi bụi mãi, ko chịu đc cuối cùng tôi đành phải phản kháng. Ko còn ôm người che chắn chịu đòn nữa, tôi đảo tay tóm gọn lấy 2 tay Ngọc. Cô nàng bị khoá chi bất ngờ nên giẫy dụa, hua chân đá bừa hòng thoát thân. Vùng vẫy thế nào lại lảo đảo mất trụ, xoay ngược người r ồi chúi người ngã dựa lưng vào lòng tôi. Những đụng chạm cơ thể giữa trời đông lạnh giá như phát ra luồng dẫn điện giữa 2 người vậy. Càng đẩy ra lại càng như hút ngược lấy nhau... hay là vì chính bản thân cả 2 đều muốn

vậy. Tôi thừa hiểu những gì mình nghĩ và đang muốn trong đầu, ôm lấy cái cơ thể mềm mại, lưng thon và mây mây ấy khiến cho con người ta liên tưởng đến nhiều thứ lắm. Bản năng giống đực cũng chỉ chờ có vậy để đánh thức giấc ngủ sâu của nó. Tuy nhiên để cất tiếng rống ngựa trị lấy hành vi của bản thân thì như thế này vẫn còn chưa đủ lực câu dẫn.

- Mềm thật, hà hà!!! - tôi thẫn thẫn những lời bốn cột trong khi đôi tay thì bóp nhẹ lấy 2 cánh tay của Ngọc.

- Đồ đáng chết này!!! - "Búp" - Ngọc tức tối nện gót giầy cao gót lên mu bàn chân tôi... Giữa trời đông lạnh giá... liệu còn thứ gì có thể đau buốt hơn được nữa hay ko.

- Á á á...

...

- Gần 1 tiếng đi bộ rồi đấy, tôi sắp lả vì mệt và đói rồi đây!!!

- Thì cứ đi cố chút nữa cho tròn 1 tiếng đi.

- Nghỉ, biết thừa là cô dẫn đi linh tinh rồi. Thôi, gọi cái taxi rồi vào tạm quán nào đó nhé.

- ... - Ngọc vẫn im lặng, điệu bộ ngờ ngác, lơ đãng làm tôi phát bực

- Sao!!! Thế giờ muốn thế nào???

- Chưa gì đã càu nhàu, bảo sao ế... Giờ đi ăn thì cũng được nhưng tôi lại ko muốn ra quán... Hay là mua đồ rồi về nhà tôi... oánh chén, hi!!!

- Giờ này hả... 9 rưỡi rồi đấy!!!

- Thì sao, trước giờ vẫn đi với nhau muộn thế mà. Hay là sợ... sợ tôi ăn thật!!! - Ngọc liếc nhìn tôi rồi cười nhẹ.

- Sợ thật ấy chứ, thân trai hoành tráng đi về trong sương sợ lắm. Gái gú giờ như thứ dữ ấy, rình rập trai đẹp bất kể mọi lúc.

- Yên tâm đi, tôi ko có dữ như họ đâu. - Ngọc vẫn cười nụ, nụ cười hiền pha chút lả lơi khiến tôi thoáng rùng mình.

- "Ring... ring..." - lại là chuông đt của Ngọc, đây đã là lần thứ 4 nhưng vẫn như 3 lần trước đó, cô nàng chỉ nt lại chứ nhất định ko nghe máy.

- Ông Trường phải ko?

- ...

- Sao lại ko nghe máy?

- ...

- Làm sao mà ko nghe vậy?

- Anh hỏi nhiều quá, đi mua đò nhanh đi r ồi còn v ề!!

- Hajzzz... - giận dỗi 1 người nhưng lại vô có đở lên đầu người khác, đành im lặng thờ dài chứ biết làm sao.

Linh kính với đồng đ ồ ăn đc mua chớp nhoáng, chỉ sau 20' tôi và Ngọc đã yên vị trong hơi ấm đi ều hoà của chiếc taxi trên đường về nhà. Sẽ là 1 buổi tối bình thường chỉ có ăn uống và chuyện trò như bao buổi tối khác nếu như... chiếc Lexus ấy ko xuất hiện. Thành thật mà nói có lẽ lý do khiến tôi khi ấy ghét cay ghét đắng xe Lexus phần lớn bắt ngu ờn từ hình ảnh chiếc suv bóng bẩy này với chủ nhân của nó. Lúc nào cũng trợn mắt nhú mày sấm soi, kiêu căng đứng ngạo nghễ mà thực chất chỉ để làm mỗi việc đóng chốt, đón lống giống mấy anh xxx và cơ động nhong nhong ngoài đường. Trước đã ko mấy cảm tình, nay lại thêm xung đột ng ầm nơi cty càng làm cho tôi thêm phần khó chịu khi phải chạm mặt con người này. 1 món "khai vị" khó nuốt báo trước 1 bữa tối ko lấy gì làm trọn vẹn.

Về phần Ngọc lại có vẻ hơi khác khi cô nàng tỏ ra khá thờ ơ trước sự bất ngờ đc Trường tạo ra. Chào nhẹ anh ta r ồi lững thững bước những

bước có vẻ mệt mỏi về phía đại sảnh tòa nhà mà ko đỏi hoài gì thêm tới Trường nữa. Tay này cũng ko còn để ý tới tôi như mọi lần, vội vàng đuổi theo để nói chuyện với Ngọc.

Đến lúc này tôi lại tự thấy bản thân có vẻ hơi thừa thãi, nói liên quan thì đúng là tôi chẳng liên quan gì tới chuyện này. Nhưng mặt khác tôi lại đang là khách của Ngọc, đến đây để ăn tối chứ ko phải để chứng kiến 2 người bọn họ "diễn tuồng" drama.

- Đưa tôi thẻ và chìa khoá, tôi lên làm trước vài món. - tôi đến gần và nói nhỏ với Ngọc mà thực chất trong đó cũng ngầm có ý muốn "phá" Trường. Mấy khi có cơ hội, tội gì ko tận dụng.

- Ừ... Ừm... vậy anh cứ lên trước...

- Em làm gì vậy!!! - quả nhiên Trường giữ ngay lấy tay Ngọc khi cô ấy định đưa những thứ đó cho tôi.

- Ai, đau em...

- Sao vậy?

- Anh đừng có cầm tay cô ấy mạnh như vậy vào lúc này. - tôi bất nhẫn lên tiếng.

- Tránh ra, ở đây ko có việc của cậu!!! - tức thì Trường đưa tay đẩy tôi. Tôi cũng ko né tránh mà chỉ nhún vai cười nhếch miệng.

- Tùy anh thôi, phải có lý do thì em mới nói như vậy.

- ... Để anh xem... - Trường nhìn tôi ngờ vực, đoạn dò dẫm xem xét 2 cánh tay của Ngọc, nhưng Ngọc phản ứng lại ngay lập tức.

- Ko cần, em ko sao hết!!!

- Nhưng mà... - Trường vẫn giữ lấy tay Ngọc.

- Em đã nói là em ko làm sao hết, anh bỏ tay em ra đi.

- ... Kể cho anh nghe, tối nay đã xảy ra chuyện gì? - Trường miễn cưỡng buông tay Ngọc nhưng giọng nói vẫn mang vẻ gia trưởng, cao ngạo.

- Mọi chuyện đều có trong tin em gửi anh rồi đấy.

- Anh muốn nghe trực tiếp từ em.

- Nội dung tất cả mọi chuyện em đã gửi hết cho anh rồi. Anh cứ mở máy ra mà xem.

- Anh vẫn muốn nghe trực tiếp từ chính em nói ra. - tay này công nhận ngoan cố đến mức ăn thua.

- Để làm gì, anh thấy hay ho lắm à, thấy thú vị lắm hay sao mà anh muốn nghe ny mình nhắc lại những chuyện như vậy!!! - Ngọc đánh mặt nhìn Trường ko khoan nhượng, cô nàng thực sự đã nổi giận, đi đâu mà bản thân tôi cũng ít khi chứng kiến.

- Ý anh ko phải vậy... chỉ là quả thực anh ko nghĩ việc như vậy lại có thể xảy ra. Cũng vì anh thấy 1 phần em cũng có vài bất đồng xung quanh gói thầu này...

- Sao cơ... Vậy là anh đang nghĩ em dựng chuyện...??? - Ngọc cười khẩy, nụ cười vừa mang vẻ ngạc nhiên, lại có thêm phần chua chát.

- Ko phải, em đừng có nghĩ khác đi như thế, chỉ là anh... anh có cảm giác là em ko nhiệt tình với gói thầu này...

- Thôi, em nghe đủ rồi, anh ko cần phải nói thêm gì nữa. Giờ anh về đi, lúc này em chỉ muốn đi ăn tối rồi nghỉ ngơi thôi. Đi thôi Tuấn.

- Cậu ta... làm gì ở đây vậy...??? - Trường hướng sự thắc mắc sang tôi.

- Em mời cậu ấy đến ăn tối cùng em.

- Em... việc này ko đi...

- Sao ko đi!!! Em ko đi quyên mời khách đến nhà mình à!!!

- Còn tùy khách là khách nào, nếu cần thì anh sẽ lên cùng chứ em xem giờ là mấy giờ rồi mà còn rủ rê nhau lên nhà vào giờ này?

- Anh dùng từ đàng hoàng 1 chút có đc ko? Anh có thể nghi ngờ em nhưng anh ko có quyền nghĩ xấu hay xúc phạm em khi chính mắt anh chưa nhìn thấy những việc mà trong đầu anh đang nghĩ. Em ko phải là con búp bê để anh trưng bày trong phòng của anh đâu!!! - Ngọc ko nhượng bộ, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy gay gắt đến cùng như vậy.

- Tôi vào trong kia đợi cô. - thấy tình hình có vẻ hơi căng thẳng nên tôi có ý muốn tránh mặt. Tuy nhiên cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

- Khoan, cậu đứng lại cho tôi nói chuyện!!! - Trường nhìn tôi đầy tức tối.

- "Chưa bỏ đc cái giọng kiêu này thì còn gặp nhiều phốt nữa." - Nếu là chuyện về mấy bản báo cáo thì hiện tại em vẫn đang làm và sẽ cố gắng hoàn thành trước buổi họp cuối tháng của cty cho anh. - tôi thản nhiên đáp lời.

- Chuyện tôi sắp đề cập là chuyện khác. - vẻ đe dọa hiện rõ từng nét trên khuôn mặt Trường, 1 sự thay đổi sắc diện tức thì - 1 kẻ khó lường.

- Em thấy nói chuyện vào thời điểm này có vẻ ko đc thích hợp cho lắm, bản thân em lúc này cũng ko muốn chuyện trò mà chỉ muốn ăn cho xong bữa tối rồi tạm biệt Ngọc. Sớm chừng nào hay chừng đấy, chứ để muộn quá thì... như anh nói đấy, cũng ko đc hay cho lắm. - những câu nói nghe thì băng quơ mà như chim trích của tôi lập tức phát huy tác dụng.

- Hừm, cậu... đc lắm. Thôi đc rồi, anh về đây, nghỉ ngơi sớm đi, mai gặp lại em sau.

...

- "Tạch... tạch... ", mấy con này ngoan quá, lâu ko gặp vậy mà vẫn quẫn. Cả con mới này cũng ngoan nữa, mà quên ko hỏi, con này tên gì

vậy? - tôi vừa hỏi vừa cưng nựng tụi Pop-bi cùng 1 con cún xinh xinh bông xù mới tinh.

- Tutu!!!

- Hả? Đặt tên gì nghe lạ vậy?

- Pop-bi-tu mà ko hay à. À, mà "Tutu" ở đây cũng có thể hiểu là... "Tuấn Tuấn" nhé, hehehe. - Ngọc cười sung sướng, có vẻ như sự việc ban nãy với Trường ko mấy ảnh hưởng tới cô nàng như tôi nghĩ.

- Ô gi ề, chủ mày tương tự người tên Tuấn nên phải đặt tên cho mày vậy để đỡ nhớ người ta kìa, Tutu nhé, h ề h ề

- Nói mà ko biết ngược, đúng là mặt dày!!! - Ngọc khẽ lườm, đoạn giành lấy con Bi r ồi vuốt ve.

- Rửa bát xong chưa mà ra đây thế?

- Xong r ồi mới ra chứ!!!

- Thế đi pha cafe đi... Ái... thôi đc r ồi, để tôi pha... T T - tôi l ầm lũi vào bếp sau khi lãnh trọn trọn cú santo "tĩnh" của Ngọc vào mông T T.

...

- Mọi thứ vẫn như xưa nhỉ!!! - tôi h ồi tưởng lại khi đứng trước phòng tranh của Ngọc, mọi thứ vẫn y như cũ. Từ bố cục, sắp xếp, ánh sáng, không gian, cảm nhận... tất cả vẫn như những ngày đầu tôi đến căn phòng này. Chỉ duy nhất có tử rượu là đc thay bằng 1 vài nhãn rượu khác.

- Như thế này mà bảo là cho người khác thuê nhà, bảo sao oto với xe đạp vẫn gửi dưới tầng hầm.

- Anh cũng thích bới móc nhỉ, chuyện qua lâu r ồi mà vẫn cố đào lên cho đc.

- Phải đào để thấy độ mê trai của cô chứ!!!

- Tôi ko thích đùa sâu những chuyện như vậy nữa đâu, anh mà còn đùa dai nữa là tôi đui về đây!!! - Ngọc lạnh lùng làm tôi chùng hứng, không khí cũng vì vậy mà chùng xuống theo, đối nghịch với từng làn khói mảnh, lãng đãng bốc lên như những sợi chỉ nhỏ nơi miệng 2 cốc cafe.

- Nói 1 chút về công việc nhé... - tôi bèn đổi chủ đề sau khi nhấp 1 ngụm cafe.

- Ừm, có chuyện gì vậy?

- Ờ... gói thầu của bên T.Quốc ấy. Có vấn đề gì sao mà Trường lại nghĩ là cô ko nhiệt tình?

- Lại nói về chuyện đó à, hajzzz... Thì sự thật là như vậy mà!!!

- Vậy là đúng như a.Trường nói à...

- Sao cơ? - Ngọc liếc nhìn tôi bằng 1 tia sắc lẹm.

- À ko, ý tôi là cô thực sự ko thiết tha gì gói thầu đó à.

- Có cần tôi nhắc lại lần nữa ko.

- Ko cần. - "Sao mà hn dữ dằn và lạnh lùng thế ko biết!!! "

- Chắc anh đang muốn biết lý do vì sao tôi lại ko thích cái gói thầu phải ko?

- Chắc cô sợ bên họ chơi chiêu kéo dài tiến độ, tạo độ vênh về kinh phí và thời gian giao nhận hạng mục với bên mình phải ko?

- Ừm, đó cũng là 1 trong những lý do khiến tôi ko tán thành việc dự thầu mấy gói hạng mục này. Có thể thấy rõ những o ép về điều khoản trong hợp đồng, rất nhiều bất lợi nảy sinh về giá và chi phí nhưng bên mình lại ko đc chủ động với bên chủ đầu tư. Vì vậy chỉ cần xảy ra 1 vài phát sinh thôi cũng đủ để cty mất đi lợi nhuận sau quyết toán rồi. Tiếc là tiếng nói của tôi có vẻ ko đc mọi người coi trọng.

- Còn ý kiến của ba cô và a.Nguyên thì sao?

- Ba tôi cũng muốn theo vụ này, còn a.Nguyên thì có ý chỉ đồng ý khi thay đổi hoặc hạ mức đc 1 số điều khoản bất lợi trong hợp đồng.

- Tôi nghĩ mọi người hẳn cũng phải nhìn thấy những khó khăn sẽ gặp phải nếu thực hiện mấy gói hạng mục này rồi. Nên chắc chắn phải có lý do nào đó thì tất cả mới sốt sắng theo đuổi đến cùng như vậy. Đôi khi, khiến cho đối thủ thất thế cũng đã là làm lợi cho mình rồi.

- Ý anh là... .. Ừm, cạnh tranh trong gói thầu lần này còn có cả cty Y, mặc dù hiện tại đang là đối tác với bên ta nhưng trước đó họ vốn vẫn là đối thủ.

- Thời gian sau khi kết thúc mỗi hợp tác này chưa biết chừng lại quay về thế đối đầu như xưa phải ko?

- ... Nếu chuyện đó thành sự thật thì... có lẽ vì tôi mà lần này cty phải chịu thua thiệt trước đối thủ mất rồi!!! - Ngọc lăn chậm bàn tay trên cốc cafe ấm nóng. Đôi mắt hiện rõ từng mảng u sầu.

Sáng hôm sau - thứ 5 - vẫn tiếp tục nhịp làm việc như thường lệ. Hiện tại ở cái văn phòng này ngoài Trường ra, tôi đã có thêm 1 đối thủ ngầm khác, hay nói đúng hơn là 1 kẻ xấu chơi khác - chính là Vũ. Điểm chung giữa 2 nhân vật này chính là bộ mặt đa diện, thay đổi sắc thái nhanh chóng như những mặt rubic lập phương. Nếu nhìn vẻ mặt tươi cười, thân thiện sáng nay của Trường, hẳn ko ai có thể hình dung đc những nét sắc cạnh đầy sát khí mà tối qua gã đã bộc lộ khi đối diện với tôi. Với tay Vũ thì cái sắc thái biểu cảm còn thể hiện ở cái mồm thừa thớt của gã. Trước mặt "ông ông - tôi tôi" niềm nở, còn sau lưng thì bới móc và nói xấu. Điêu này có vẻ hơi ngược đời khi nó đc khởi nguồn sau lần to tiếng của Trường ở văn phòng cách đây hơn 1 tuần, mà tôi là kẻ bị hại - điêu này thì chính bản thân tay Vũ là người biết rõ hơn ai hết. Có thể chính việc để lộ ra "bản chất" thật hơi sớm trước 1 người mới như tôi khiến gã mang trong mình tâm lý đề phòng và quyết tâm "tiên hạ thủ vi cường". Chơi xấu tôi bằng được

hòng tạo ra 1 khoảng cách vô hình cô lập tôi trong cái tập thể hơn chục con người ở đây. Ko bao giờ hại ai nhưng nếu ai đã cố ý rấp tâm hại mình thì tôi nhất định sẽ chơi lại cho hẳn những vớ "lãi" hơn thế gấp nhiều lần.

...

- Anh!!!

- Em!!! - tôi cười với Nhi khi cô nàng thành linh xuất hiện bên cạnh tôi từ lúc nào.

- Xe của anh đâu mà hn lại đứng bắt bus vậy?

- Ủ, thỉnh thoảng đi bus cho nó "thi vị" em à.

- Hi, vậy hn nhờ anh chỉ giúp em xem cái thi vị ấy nó thế nào nhé!!!!

- Thế xe em mọi ngày vẫn đi đâu?

- Đã bảo là hn em muốn thưởng thức cái "thi vị" anh vừa nói mà lại.

- Ủây, đừng có đua đòi đi bus theo anh làm gì. Con gái đi bus thiệt lắm em à.

- Ờ, sao mà thiệt hả anh...???

- Ấy, tỳ đi thì biết.

- Xùi ui, thôi đi ông, gái hà thành như em biết đi bus từ hồi mới đẻ cơ. Cứ làm như ghê lắm ý, hì hì.

- Trông thế này mà gớm nhỉ, gì gì gì cái gì cũng sành... Ờ mà thôi xe anh đến rồi, em đi xe nào vậy?

- Ô, em cũng xe này nè, trùng hợp quá nhỉ, hì hì.

...

Bắt xe vào giờ tan t ãm thì dĩ nhiên là phải đứng r ồi...

- "Thi vị" quá anh ui... - Nhi véo nhẹ lưng tôi r ồi nhăn mặt mủm mủm cười, đoạn lấy tay che mũi vì mùi "viêm cánh" từ 1 nam thanh g ãn đó đang toả ra "ngào ngạt".

- "Mẹ cha mà, thằng này cho v ề ở chung với Xuân choá thì hợp." - tôi nhúc đ ầu nhúc mũi nghĩ th ãm, xe thì kín, người thì đông, "thi vị" kiểu này quả thực là khó ngửi

- "Kétttt"

Chiếc xe đang băng băng lướt êm trên đường bỗng nhiên khựng lại, tiếng phanh cháy khét vang lên the thé cùng với nhịp đ ỗ đ ỗ dúi dúi của những "cây thịt người".

- Ối!!! - Nhi lúc này 1 tay đang xem đ ầu, 1 tay vẫn bịt mũi nên ko kịp phản ứng gì, theo quán tính đ ỗ người như bay v ề phía trước

- ... Ấy... Ko sao... anh giữ đ ư em r ồi!!! - may mắn thế nào, đúng vào lúc mắt mũi đang tối s ãm vì khe hở thấp thoáng nơi cổ áo Nhi nên tôi vẫn kịp phản xạ giữ chặt lấy tay cô nàng.

- ... Cảm ơn anh nhé... ko có anh thì em ngã mất r ồi...

- Phải là "bay" mới đúng chứ, anh đ ề nghị buộc dây vào nhau nếu l ần sau mình còn đi chung xe bus.

- Hì, nói là phải làm đ ấy nhé, hay là mai luôn đi anh!!! - Nhi cười tươi, lộ vẻ hưởng ứng.

- Thôi đ ể hôm nào hôm hấp anh r ử em sau, h ề h ề

- Ý anh là em hôm hấp chứ gì, đ ư lắm!!! - Nhi ko giống như Ngọc và My, dù biết mình bị trêu nhưng chỉ cong môi phản ứng chứ ko có trò cẩu véo, đ ấm đá hay là đ ấm đ ạp, santo

Nói chuyện thêm 1 h ồi nữa thì cũng tới g ãn nhà Nhi... cơ mà...

- O, nhà em... thế này thì ở gần nhà Ngọc à?
- Dạ, em ở chung với chị Ngọc luôn mà anh, hi.
- "W.T.F, vậy tối qua là thế nào???" - Vậy tối... - tôi kịp phanh lại những lời vừa nghĩ trong đầu.
- Vậy là em ở cùng Ngọc từ hôm về nước à?
- Ko anh, trước đó em vẫn ở nhà em, nhưng thấy buồn nên chị Ngọc rủ về ở cùng cho vui. Hn mới là ngày đầu tiên em chuyển về đây, hi hi.
- Vậy à, ừ có 2 chị em thì ở cùng nhau cho nó vui.
- Vâng, hôm nào rảnh anh qua chơi nhé. Thôi em về đây, bb anh.
- Bye em!!! - " Hajzzz... thảo nào mà tối qua ko gặp. Tiếc quá!!! "

Chiều thứ 6 - ngày làm việc cuối tuần cuối cùng cũng kết thúc. Tan sở... tản bộ dọc dãy hành lang hướng về phía thang máy thì 1 bà chị bên phòng kế toán, tôi quen qua những lần uống cafe sau bữa trưa nhờ tôi mang giúp 1 số báo cáo lên cho a.Nguyên vì phải vội về để đi thăm người thân. Sở dĩ bà chị tin tưởng dám "giao trứng cho ác" như vậy vì đã biết được phần nào mqh giữa tôi và a.Nguyên thông qua lần tôi giúp anh ấy ở buổi tiệc tất niên. Mà thực ra cũng chẳng có gì vì mấy bản báo cáo photo này có mất cũng chẳng chết ai.

Lên tới phòng KN thì chỉ còn trợ lý trong phòng nên tôi đành gửi lại anh ta. Định bụng xong việc thì về luôn nhưng nghĩ thế nào tôi lại đi nốt 1 nhịp thang máy lên tầng trên, nơi có sự hiện diện của vị trí chủ chốt - chủ tịch cty.

- "Tinh..." - cửa thang máy mở ra, nhìn dọc dãy hành lang và các ban bệ, về cơ bản cũng chẳng có mấy khác biệt so với những tầng khác. Cái không khí "tối thượng" mà tôi muốn cảm nhận cũng vì vậy mà trở nên mờ

nhạt. Chép miệng tự cười bản thân thỉnh thoảng lên cơn dở hơi, dở chứng làm những chuyện rối hơi, khác người, tôi bước trở lại thang máy...

- Ba ko coi trọng ý kiến của con thế nào cũng đc, con ko bận tâm. Con chỉ mong ba đừng đánh giá sai lệch trách nhiệm của con với cty này, con chỉ mong ở ba đi đâu đó thôi...

- Ngọc, sao em lại nói như vậy, mọi người đâu có nghĩ sai gì về em đâu...

Cửa thang máy khép lại cũng là lúc những tiếng nói đó chấm dứt, dù vậy nó vẫn đủ rõ ràng để tôi nhận ra đó là Ngọc và KN. Ko hiểu có chuyện gì nhưng có vẻ giữa 3 ba con họ đang có những tranh cãi liên quan đến cty thì phải. Đi đâu này hẳn là có can hệ đến mấy gói thầu hạng mục của nhà thầu TQ kia rồi.

...

Chôn chân trong xe bus tới gần 7h tối mới về đến nhà nhưng vẫn ko thấy bóng dáng bọn Xuân-Hải đâu. Bếp tước lạnh ngắt, tủ lạnh thì trống trơn, tôi lại lóc cóc cuốc bộ ra khu chợ gần đó để mua đồ. Đang nhập tâm mặc cả này nọ thì KN gọi đến.

- Tuấn à, từ chiều đến giờ Ngọc có liên lạc gì với cậu ko?

- Dạ ko anh ạ, có chuyện gì sao anh?

- À ko, anh gọi hỏi chút việc thôi. Vậy nhé, chào cậu.

- Vâng, em chào anh!!!

- "Quái lạ, hết tranh cãi giờ lại hỏi nhau đi đâu... Đi đâu là đi đâu nhỉ???" - mang theo những thắc mắc ko tên về nhà, lúc này Xuân đã về tới nơi, còn Hải thì vẫn ko thấy mặt mũi đâu.

- Thằng Hải vẫn chưa về hả mày? - Xuân vừa hỏi vừa lau mặt.

- Chắc cuối tuần nên nó đi dota với hội bạn rồi.

- Mẹ, gần 8h rồi vẫn chưa chịu về cơm nc.
- Còn mày nữa, sao hn làm về muộn vậy?
- À, ghé qua mua cho cái Ly mấy thứ ấy mà.
- Tình cảm ghê nhê!!!
- Chuyện!!! À mà này, nãy tao thấy đứa nào như cái Ngọc đi đâu mà vào ga HN đấy.
- Hả, đi đâu? Vào ga HN á? Mà có đúng là nó ko!!!
- Ờ, nó xinh với cao vậy tao nhìn cái là nhận ra ngay mà. Thấy nó khoác balo với box máy ảnh lỉnh kỉnh lắm.
- Ủ, thế thì đúng là nó thật rồi... mà nó ra ga HN làm gì nhỉ? - "Cũng ko hiểu có chuyện gì mà KN tự nhiên lại gọi cho mình như vậy nhỉ?"
- Ôi d ấ, đi muộn thế này, lại mang theo máy ảnh thì chỉ có đi Sapa "săn" tuyết cuối tuần chứ còn đi đâu nữa.
- Sapa!!! Thế lúc mày gặp nó cách đây bao lâu rồi?
- Ờ, lúc vừa đi mua đồ cho cái Ly xong về thì thấy nó. Tính ra cũng khoảng... 15-20' rồi.
- Rồi, giờ mặc quần áo vào rồi chờ tao ra ga. Nhanh!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 76

- "Đại gia" ôm ngót tỷ trong bank mà có cái xe còi cũng đ' mua đc. Dis mẹ, lại còn sĩ, bày đặt bỏ qua!!! - Xuân càu nhàu khi cố lạng lách qua đám đông đang d ãn ứ trước mặt. Đoạn tiếp tục ca thán... - Lại đứng cuối tu ãn chứ, đông như bọ!!!

Bỏ ngoài tai những lời lèm bèm vô nghĩa của thằng bạn hầu, tôi để tâm vắn vắn, hiệu chỉnh lại "khâu" canon cứng cựa mới tậu sau đợt mua sắm cuối năm vừa r ãi. Lòng ko khỏi hy vọng về 1 chuyến đi đáng nhớ với người con gái mình thương.

- 8h mnrr, t ãn này tao sợ ko còn vé đâu Tuấn ạ. - Xuân tỏ vẻ băn khoăn khi 2 thằng vào đến cửa ga.

- Mà cũng ko rõ cái Ngọc nó đi tàu thường hay tàu của bọn Tư nữa...

- Tàu bọn Tư là tàu gì? - tôi hỏi ngô nghê.

- Tàu riêng của bọn du lịch, có cả loại cao cấp mà Tây balo nó hay đi ấy.

- Ờ, mà giờ còn ko chắc Ngọc nó có đi Sapa nữa hay ko...

- Gọi nó thử xem???

- Chưa vội, vào đây tìm đã r ãi tính sau.

- Ko kịp đâu mà, nó mà đi tàu tư thì giờ này sợ ko còn vé cho mà đi đâu. Giá biết sớm 1 chút tao còn gọi người quen book vé giúp đc.

- Ừm, thôi kệ, đến đâu hay đến đấy vậy!!!

- Vậy chim cú nhanh đi con... Có gì ko biết cứ gọi tao, gì chứ Sapa thì anh là một r ồi.

- Hê, đi đc 2, 3 l ần mà cũng gồm nhỏ. Thôi đc r ồi, tao vào đây, mày về cẩn thận nhé!!!

Ko kịp nghe câu chào của Xuân tôi bước nhanh vào trong ga, mặc dù trời đã v ết tối nhưng bên trong vẫn còn kha khá người qua lại. Lác đác cũng có 1 số người tay xách nách mang, đeo trên cổ trên vai box "súng ngắm" giống tôi. Đùm chăn áo rét, toàn là những "cục bông - bóng tròn" di động, muốn tìm Ngọc trong cái b ể người hỗn mang này quả thực ko đơn giản như tôi nghĩ lúc đ ầu.

- "Bup!!!" - Úi, em xin lỗi ạ!!!

1 cái va bất chợt, tiếng em gái riu rít xin lỗi làm tôi chợt tỉnh, chuyện tìm người có lẽ đành để sau vậy, việc trước tiên là phải mua đc vé cái đ ă. Qua 1 thoáng tính toán sau khi lướt nhanh bảng lịch trình và giờ tàu những chuyến tối nay, tôi quyết định chọn vé đi Lào Cai như dự định ban đ ầu. Chuyến H.Phòng đã quá giờ từ lâu, chuyến đi Bắc-Nam thì tới 11h đêm mới có. Tiến đến quầy vé với niềm hy vọng khắp khởi như chạm giờ soi lô khi nhà Xổ mở l ồng bóng.

- Hết vé chuyến này r ồi em ạ, chỉ còn vé chuyến sau thôi.

- "Cái đêck!!!" - câu trả lời gãy góc đến lạnh băng của bà chị bán vé lập tức gây ra 1 tác dụng tức thì, nó khiến lòng dạ đang đói meo của tôi nhao lên l ồng lộn như có bão giữa ngày đông. Hajzzz, đi ầu này phần nào lý giải vì sao mà lượng người ở ga tối nay đông như vậy. Sapa mà... mùa lạnh ở Sapa thường là mùa đẹp nhất trong suy nghĩ của nhiều người. Mặc dù Noel đã qua và hiện tại đã là cuối đông nhưng ko vì vậy mà lượng khách du lịch suy giảm. Thậm chí càng cận tết, có vẻ người ta càng đổ về Sapa nhiều hơn với vô vàn những lý do khác nhau. Trong đó, đúng như lời Xuân đã nói, vừa đi chơi vừa kết hợp "săn" tuyết thì ở VN chỉ có đến Sapa mới làm đc đi ầu này.

Hết chơi với với những suy nghĩ mông lung, trở về với thực tại tôi đành chạy tới chạy lui, hết hỏi mấy chị nv bán vé lại đến hỏi mấy anh xe ôm, mấy hàng quán, mấy bà cô bán nước, thậm chí là cả những người có dáng vẻ "tiền năng" xem có cách nào "phe" giúp tôi đc 1 chiếc vé hay ko. Đáp lại chỉ là những cái lắc đầu, ko biết hoặc xua tay từ chối. Giờ mà muốn "đón lõng" Ngọc thì chỉ còn mỗi nước bắt xe khách đi Lào Cai - Sapa rồi lộn ngược về ga Lào Cai như Xuân đã nói. Cơ mà bớ mèo ra bọ, đến đây lại nảy sinh 1 vấn đề khác mà giờ tôi mới nghĩ đến... Ngọc có thể cũng đi tuyến này nhưng chưa chắc cô ấy đã về ga cuối Lào Cai, lỡ như cô ấy xuống những ga đầu như Việt Trì, Phú Thọ, Yên Bái thì sao??? Kế hoạch xe khách coi như impossible từ trong trứng nước.

20h15'... cây kim giây trên chiếc Steinhart vẫn lướt nhẹ như bay, "nhấn tâm" gạt đồ từng múi tích tắc mà tôi đang cố núm kéo trong từng bước chân đi tìm Ngọc.

- "Mà tìm đc rồi ko biết có chịu nói đi đâu ko nữa... Vợ vẫn nói 1 đặng, đi 1 nẻo thì cũng bằng thừa..."

Đang băn khoăn với những khúc mắc trong đầu thì 1 dáng người mảnh khảnh, mái tóc dài quen thuộc bất chợt giữ chặt lấy ánh nhìn của tôi. Bước đi như có nam châm hấp dẫn... người con gái ấy đang thu mình trong chiếc áo lông vũ vẫn đen, ngẩng im lặng giấu chiếc tai nghe nơi sóng tóc...

- Oh, cô cũng ở đây à? - cố gắng giấu kín đi niềm vui vừa chớm nở, vỗ nhẹ vai Ngọc tôi làm bộ ngạc nhiên.

- ... Ơ... là anh à... Anh đang... làm gì ở đây vậy? - cô nàng có vẻ cũng khá bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi.

- Thì đi tàu thôi.

- Đi tàu đi đâu?

- Yên Bái. - tôi vừa nói vừa ngẩng xuống bên Ngọc.

- Yên Bái!!! Đang lạnh thế này lên đó làm gì?

- Hờ... thì đi chơi chứ làm gì!!! Vậy còn cô, đi đâu mà cũng đi tàu thế này? - tôi vừa hỏi vừa đưa tay vỗ vỗ lên chiếc túi đựng "súng ngắm".

- Hừm, anh hỏi để làm gì!!! - Ngọc hững hờ quay đi, ngón tay dài mềm mại lại đưa chiếc tai nghe lên vành tai.

- Quan tâm đến nhau thì hỏi thôi!!! - tôi nhẹ giọng, bàn tay tới lui vài nhịp cọ xát trên quần bò như để tìm thêm chút hơi ấm sau những bước chân táo tác vừa rồi. Thở nhẹ rồi im lặng, ko để tâm gì tới cô nàng ngẩng bên nữa.

- ...

- ... Sapa... đi chơi thôi... Hừm..m, đi cho yên tĩnh... - Ngọc bỗng lên tiếng, giọng nói khẽ khàng nghe như đang suy tư.

- "Cuối cùng cũng là đi Sapa thật... Mà sao tự nhiên nói chuyện nghe lạ vậy nhỉ?... Ko lẽ là vì dư âm của cuộc cãi vã lúc chiều???" - Sapa!!! Lên đó "săn" tuyết à? - tôi liếc ngang bộ "súng" canon quen thuộc đang ngoan ngoãn nằm yên vị trong lòng Ngọc.

- Có thì chụp, ko có cũng chẳng sao. Chủ yếu là đi chơi cho biết thôi...

Ngọc vừa dứt lời thì còi tàu và tiếng chuyển động ồn ào của những vòng bánh sắt bắt đầu dồn dập từ phía xa vọng lại. Loa thông báo oang oang vang lên, từng lớp người dần dà rời khỏi ghế, nối đuôi nhau thành từng đoàn hỗn độn di chuyển vào sân ga. Nhà chờ trở nên thưa thớt dần, tuy nhiên... Ngọc thì vẫn ngẩng đầu tựa cằm trên thành ghế, im lặng cảm nhận 1 thứ âm nhạc phát ra bên trong chiếc tai nghe...

- Sao còn chưa đi đi, tàu đến rồi kìa, vào muộn lại lỡ chuyến bây giờ.

- Tôi đi chuyến sau.

- Chuyến 10h??? - tôi nhìn nhanh lên bảng giờ tàu.

- Ừ... - Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế, uể oải trả lời.

- "Thôi bỏ mịa nhau r ồi, hy vọng vẫn còn kịp!!!" - Chị ơi, cho em 1 vé đi Lào Cai chuyển tới!!!. - tôi "lính" d ần tới qu ầy bán vé trong tâm lý sẵn sàng đón nhận gáo nc lạnh thứ 2 từ bà chị nhân viên.

- Sao nãy ko mua luôn đi, may mà chuyến này vẫn sót lại vài vé. Ko mua bây giờ lát có khách đến là hết ngay!!! .

Thần cảm thấy may mắn khi mua đc loại vé cao nhất, có gì lát nữa cũng dễ thương lượng với người khác nếu muốn đổi vé đê "ở" cùng Ngọc . Thêm 1 cái may nữa là Ngọc có thể vì đi vội, ko có dự định trước nên cũng ko kịp book vé tàu tư giống tôi. Tưởng tượng đến viễn cảnh đứng trước 1 Sapa huyền ảo, thơ mộng, biết rõ người con gái trong tim mình đang hiện hữu nơi đây mà ko thể tiếp cận dù chỉ là 1 ánh nhìn mới thấy thảm nảo và khổ sở thế nào.

...

8 rưỡi tối... về uể oải của Ngọc bị tôi phá ngang bằng lời rủ rê đi ăn vặt. Thực ra ko biết là Ngọc thế nào chứ bản thân tôi thì đã đói meo kể từ lúc chạy tới chạy lui ban nãy.

- Ko!!! - rất ngắn gọn và lạnh lùng, Ngọc trở v ề với tư thế uể oải trước đó. Đôi mắt lim dim như trôi theo cảm xúc của những giai điệu bên tai. Tôi cũng chẳng còn hứng thú để bận tâm khi hương vị thơm n ồng của chiếc bánh mì trứng nóng hổi đang từng chút từng chút trôi tuột vào trong dạ dày.

- Uống chút nước cho đỡ lạnh!!! - tôi đưa Ngọc 1 lon trà nóng nhưng vẫn thái độ kể từ lúc gặp nhau tới giờ, cô nàng miễn cưỡng tiếp nhận r ồi hờ hững đặt luôn xuống bên cạnh. Gần 1 tiếng sau khi vào sân ga để đón chuyến tàu muộn, lon trà vẫn còn lại đó, ko với đi chút nào dù cho hơi khói đã nguội lạnh.

...

- Anh làm gì vậy?

Ngọc có vẻ khó chịu khi chứng kiến vẻ hoan hỉ của tôi sau khi đổi vé thành công với 1 cô bé sv hiền lành. Tôi thì nghĩ lý do chính khiến Ngọc như vậy có thể là vì cô nàng đã nhận diện ra 1 kẻ "bám đuôi" hoặc trực quan hơn là do... cái giường tôi mới đổi nằm ngay trên giường của cô ấy. Khoảng 4 giờ sáng, ko có đi đâu nữa như loại vé tôi mua nhưng vậy mà lại hay. Cuối đông mà, thà chần ấm đệm êm còn hơn là tin tưởng vào hệ thống đh trên những con tàu nhà nước kiểu này. Vừa sắp xếp hành lý vừa tranh thủ xã giao đôi ba câu với 2 hành khách còn lại tôi mới biết đây là 1 "coupe" đi chơi cuối tuần với nhau.

- "Chà chà, ước gì đc như bọn họ!!!" - gác đầu tay suy nghĩ mông lung, mới đó mà đã 10 rưỡi tối, con tàu cũng đã lăn bánh đc gần 2 chục phút. Lắc lư và ồn ào có lẽ là những gì dễ cảm nhận nhất cho đến lúc này.

- "Ko bị say chứ? Lắc lư vậy có ngủ đc ko?" - gửi 1 tn cho cô nàng "nằm dưới" nhưng ko thấy động tĩnh gì, cả vè thông báo của đt lẫn tn h ồi âm. Thêm 5' chờ đợi trôi qua tôi mới định ninh là Ngọc đã tắt mắt để tránh mặt mọi người. Ko hiểu có vấn đề gì đằng sau cuộc cãi vã lúc chiều mà từ lúc gặp nhau tới giờ thái độ của Ngọc thực sự rất lạ. Nét mặt lạnh lùng, uể oải nhưng đâu đó sâu trong khoé mắt lại toát lên vẻ buồn bã và cô đơn...

1h đêm, đoàn tàu vẫn l ầm l ầm, trườn đi trong tiếng lăn bánh rào rào. Những âm thanh rì r ầm, to nhỏ nơi 2 chiếc giường đối diện cũng đã tắt ngấm. Cả bên trong lẫn bên ngoài ô cửa khoang tàu đều đ ồng nhất 1 mảng tối sẫm, lờ mờ. Con người và vạn vật sau 1 ngày dài phủ bóng hoạt động, dường như đã đủ mệt mỏi để thả lỏng, buông mình chìm dần vào những giấc ngủ nông, sâu.

Bình minh tại ga Lào Cai... từng đoàn xe du lịch nườm nượp nối đuôi nhau, hết ra lại vào bến. R ồng r ần, chuyên chở hành khách đổ v ề các ngã đường mà tập trung nhiều nhất là v ề Sapa. Ngọc này giờ vẫn ko lý gì tới tôi, cơn ngái ngủ ban sáng của cô nàng tiêu tan nhanh chóng bởi khuôn mặt của tôi - 1 trong những hình ảnh đầu tiên Ngọc đc "chiêm ngưỡng" nơi địa danh đẹp nhất Tây Bắc này. Cũng phải thôi, vừa ăn troll, vừa bị "bám

đuôi", ý định đi chơi để tìm kiếm sự yên tĩnh ban đầu coi như "phá sản". Tôi hiểu và cảm thông phần nào với nỗi bức dọc của Ngọc. Toe toét cười nụ, thi thoảng điểm xuyết vài câu nói ngu ngơ, ẩn dụ là tất cả những gì tôi có thể làm để "dung hoà" với gương mặt cáu kỉnh và thái độ khinh khỉnh của cô ấy

- Dán vào đi... lạ thật cặm lái thì ko sao mà ng ỡ xe thì lại say. - tôi chìa ra miếng dán chống say khi Ngọc có vài biểu hiện nôn nao. Tây Bắc mà, dù tối qua Xuân đã gửi 1 lô 1 lốc những note tin nhắn dài dằng dặc nhưng có đi thực tế mới cảm nhận đc hết sức kiến tạo độc đáo của những con đèo nơi đây. Ngoằn ngoè, quần tà là vẫn những taluy âm - dương, hết lên đèo lại đổ dốc. Chiếc xe khách vẫn lướt đi như đầu ngón tay đang mơn trớn những đường cong uốn mình quần quai của con đèo. Qua vài thung lũng, vài thửa ruộng bậc thang gấp khúc, Sapa đã ở phía xa xa, lẩn khuất sau những đám mây mù và rừng rùng thông. Ngôi nhà thờ đá im lìm, nằm khép mình giữa sương mù lạnh lẽo, nền đá trắng cũ kỹ trong 1 ngày thiếu nắng càng làm cho cảnh vật xung quanh thêm phần bí ẩn.

Dù vẫn còn mệt mỏi vì say, Ngọc vẫn tự dọn hành lý và bước xuống mặc cho tôi cố ý xách giúp chiếc balo. Đi bộ qua vài con dốc quanh co của thị trấn, chúng tôi tìm đc 1 khách sạn trên đường Xuân Viên. Ngả lưng nằm dài lên chiếc đệm êm sau chuyến hành trình chỉ có lắc lư và đánh võng, tới giờ mới đc hưởng thụ cảm giác êm ái trên 1 chiếc giường thực sự.

- "Phòng đôi tiết kiệm ko muốn, lại cứ thích phòng đơn làm gì. Đấy, vợ em kỳ lắm chị ạ" - khẽ tủm tủm hình dung lại điệu bộ thách thức của Ngọc cùng vẻ khó hiểu của bà chị quản lý khi nãy. Tôi lấy máy gọi cho Ngọc nhưng nghe tiếng tí tí mới nhớ ra cô nàng đã tắt máy, đành lóc cóc mò sang phòng bên gõ cửa. Ko có tiếng trả lời, vịn thử lấy cửa thì thấy khoá trong... Mò sang lần 2 sau nửa tiếng chờ đợi, lần này thì Ngọc mới chịu mở cửa. Chút hương thơm dịu nhẹ toả ra khi tôi bước vào... là mùi sữa tắm, nhìn bộ đồ mới tinh trên người cùng mái tóc bện lại vì ướt, hẳn là cô nàng vừa mới tắm xong.

- Ăn sáng rồi đi chơi luôn chứ!!!

- Ko... - Ngọc lắc đầu, búi lại mái tóc ướt r ã nằm sấp trên giường nghịch ipad.

- Vẫn còn mệt à?

- Ừ... hơi mệt.

- Muốn ăn gì ko, tôi mua cho.

- Ko cần đâu, anh muốn đi đâu thì cứ đi đi.

- Chi ù leo Hàm Rồng chứ?

- Chưa biết, để xem thế nào đã. - Ngọc vẫn nhát gừng trả lời.

- Đi chơi mà cứ ở trong phòng thế này à.

- ...

- Vậy chi ù đi Hàm Rồng nhé.

- ...

- Đc ko!!!

- Đã bảo để tôi xem thế nào đã r ã tính sau mà!!! - Ngọc ùng ùng găt gỏng.

- ... Thôi đc r ã, cô cứ nghỉ đi, trưa tôi về ã đi ăn. - tôi nén tiếng thở dài, đoạn bước xuống lầu.

Dặn dò qua bà chị quản lý để ý giúp nếu thấy Ngọc đi đâu thì báo lại cho mình biết, tôi rời ks tản bộ quanh trung tâm thị trấn với chiếc canon bên mình. Thăm thú qua cảnh vật nơi đây, điểm nhấn là những ngôi nhà dọc 2 bên đường với mái hiên nghiêng nghiêng nhìn xuống những con dốc thoai thoải. Thong thả bước tiếp từng bậc tam cấp ẩm ướt là xuống tới chợ sapa. Khu chợ này đặc biệt bày bán khá nhiều hàng thổ cẩm, có lẽ vì vậy mà ở đây cũng quy tụ khá nhiều người dân tộc thiểu số, vận những lớp

trang phục truyền thống khác nhau. Trai gái, già lão, trung niên, thanh niên, trẻ nhóc ko rõ là người Mông, Dao hay là người dân tộc nào nhưng hầu hết đều nói đc tiếng Việt và t.Anh b ả, cách mời khách rất chuyên nghiệp và tự tin.

Ăn qua loa bát bún nóng và lót dạ bằng 1 chén rượu ngô mới nấu. Tôi hỏi thăm qua dân bản xứ 1 số đi đâu rồi trở lại khu phố cổ trung tâm thị trấn để tiện "bám đuôi" nếu Ngọc có đi đâu. Trốn tránh cái lạnh chưa quen bằng tách cafe trên tầng 2 của 1 quán phố nhỏ. Tựa người vào lưng ghế, nhìn quang cảnh và con người hiển hiện qua ô cửa kính, tôi mới dần cảm nhận đc rõ hơn chút phong vị riêng biệt mà những người từng đi sapa thường nói đến...

- "Ring... ring..." - đang thả dòng suy tư theo những đám mây mù b ồng b ềnh sau rặng núi thì chuông đt chọt reo. Là cuộc gọi của bà chị quản lý ks...

- Cô định đi đâu vậy?

Tôi "đón lõng" Ngọc vừa kịp lúc cô nàng đang lững thững dạo bước trên con phố Xuân Viên dưới những tán anh đào nở rộ. Khung hình hiện lên thực sự rất đẹp, từ vẻ rực rỡ của hoa, cảnh êm đềm của mặt hồ kế bên cho tới nét ưu tư, vô tình của nhân vật chính trong bức ảnh. Có vẻ như nhân vật ấy cũng đang suy tư 1 đi đâu gì đó thì phải, vì chỉ đến khi tôi tới bên và cất tiếng, Ngọc mới chịu h ả đáp bằng cái nhìn ngạc nhiên.

- Định đi đâu vậy? Mà đã ăn uống gì chưa? Chưa thì đi ăn với tôi?

- Ko, tôi ko đói, để trưa ăn cũng đc. Mà tôi tưởng anh đi chơi rồi mà.

- Ừ thì loanh quanh xem 1 số thứ quanh đây thôi... Cơ mà, cô định đi thứ này để đi chơi à? - tôi đưa mắt nhìn xuống chiếc giày cao gót dưới chân Ngọc.

- Humm... Ừm... tại lúc đi vội quá, lên đến tàu r ồi mới nhớ ra. - Ngọc âm ừ trả lời.

- "Hừ, làm sao mà phải vội vàng như vậy!!!" - Thế à, vậy thì giống tôi r ồi, đi vội nên cũng ko kịp chuẩn bị. Mà ở phố bên hình như có bán đồ thể thao đấy. Nãy tôi vừa thấy xong.

- ...

- Sao vậy? Làm gì nhìn tôi kỳ vậy???

- Cái khăn... Sao anh lại... vẫn quàng cái khăn này à???

- Há... À, ừ... Đây, hn chính thức trả nó về cho cô nhé!!! - tôi gỡ chiếc khăn hồng r ồi quàng vào cổ Ngọc.

- Ko cần, tôi cũng có khăn đây r ồi mà...

- Mấy cái khăn lụa bên này ăn thua gì, chỉ ầu tối ở đây lạnh lắm.

- Vậy thế anh thì sao...

- Tôi quàng khăn của tôi đủ r ồi, thôi giờ đi mua gi ầy r ồi "phượt" luôn nhé!!!

Tranh thủ dẫn Ngọc đi mua gi ầy, dạo qua vài khu phố chính của thị trấn để thăm thú và chụp ảnh ngôi nhà thờ đá ở quảng trường trung tâm. Sau vài phút bàn bạc 2 đưa quyết định leo núi Hàm Rồng như dự định ban đầu của tôi.

Leo bộ một chặng đường dài hàng với ngàn bậc đá thoai thoải từ thấp lên cao nhưng càng đi thì cảnh đẹp càng hiện ra với cổng trời, hang động, núi đá nhấp nhô và những vườn hoa rực rỡ sắc màu. Cứ cách một đoạn ngắn, cảnh trí lại trải ra trước mắt với những vườn hoa lan, đào mọc tự nhiên trên những khoảng đất trống trải dọc sườn núi. Leo cao hơn nữa, cho đến khi lên gần tới tháp truyền hình - đỉnh của núi Hàm Rồng - cũng là lúc có thể phóng nhãn quang thu toàn bộ thị trấn Sa Pa vào tầm mắt của mình.

Những tiếng lách tách liên tục vang lên từ 2 "khẩu súng" canon, mặc dù đã quá trưa nhưng từ trên đây nhìn xuống toàn cảnh thị trấn, thung lũng và những làng bản xung quanh... tất cả đều ẩn hiện trong 1 vùng sương khói trắng xoá. Những cuộn mây bông dày đặc, vờn vờn sa xuống như muốn khoả lấp toàn bộ miền đất này khỏi những tia nắng mặt trời yếu ớt.

- Đẹp quá!!! - tôi và Ngọc cùng thốt lên trước cảnh tượng đẹp đến nao lòng ấy. Bất giác khẽ đưa tay nắm lấy tay ngọc... ngoài lạnh mà bên trong mới ấm áp làm sao. 1, 2, ... 5s trôi qua...

- Đi ăn thôi, tôi thấy đói rồi... - Ngọc rút tay khỏi lòng bàn tay tôi, quay người bước đi ngược hướng con đường ban nãy.

...

Ngồi nhâm nhi chút cafe, mặc dù đã là tách thứ 2 nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy nhạt miệng. Có lẽ 1 phần bắt nguồn từ sự lạnh nhạt hay đúng hơn là thái độ thờ ơ hững hờ của Ngọc trong suốt bữa trưa vừa rồi. Chưa bao giờ tôi thấy Ngọc ăn ít, nói ít và thiếu nhiệt tình đến thế. "Buồn ư, bực ư, hay là vì uất ức... ai mà chẳng phải trải qua những cảm xúc đó vào ngày 1 bất kỳ, có nhất thiết phải tự khó chịu với bản thân mình và người khác như vậy ko!!!" - tôi thầm nghĩ và tất nhiên cũng chẳng thể cùng Ngọc nói những điếu đó vào lúc này. Chỉ cảm thấy tiếc cho 1 chuyến đi mà trước đó tôi đã hy vọng. Hy vọng về 1 niềm vui, niềm hạnh phúc, hay đơn giản chỉ là nụ cười của 1 ai đó thôi cũng đã đủ rồi... Cảnh đẹp mà lòng người thì vô tâm... Duy chỉ còn đọng lại chút an ủi ở khoảng khắc tôi nắm tay Ngọc. Chỉ 1 vài giây ngắn ngủi, chạm nhau trong vội vã ấy nhưng tôi cảm nhận được ở thời điểm đó, trái tim của 2 chúng tôi dường như đã chạm được vào nhau tại chính nơi giao thoa của đất trời.

Nghỉ ngơi 1 chút sau bữa trưa, tôi và Ngọc lại bộ hành xuống núi, dọc theo con đường xuôi về bản Cát Cát. Ghé thăm "nhà tròn" lâu vọng cảnh, đi sâu vào thung lũng thăm quan những thửa ruộng bậc thang và nhà cửa bản làng của các dân tộc thiểu số. Mỗi khóm đồi rộng cũng chỉ lác đác vài

ba mái nhà vuông vức, xếp chồng lớp lên nhau như những quân cờ nhỏ khi nhìn xuống từ trên cao.

- Cái gì vậy? Kẹo ư?... Anh thấy đói à? - Ngọc thắc mắc khi thấy tôi lôi từ trong balo ra 2 túi kẹo lớn.

- Tôi ko đói, nhưng mà mấy đứa nhóc ở đây thì ko no đâu.

Tôi đưa Ngọc mỗi người 1 gói và hình như mùi kẹo nơi đây luôn có sức hấp dẫn thì phải. Vừa nhắc đến là mấy đứa nhóc ko hiểu từ đâu ra đã chạy ùa tới xin kẹo. Phát kẹo mỗi lúc 1 mỗi tay vì túi nhóc càng lúc càng đông, 2 túi kẹo mặc dù khá lớn nhưng chỉ sau chốc lát đã vơi dần xuống đáy. -

"Cho bọn trẻ con dân tộc ở đây bánh kẹo và ti ền là nó thích lắm!!!" - nhớ đến lời Xuân tôi lại rút xấp ti ền lẻ vừa đổi đc ban sáng...

Vài phút sau...

- May mà anh ko đưa ti ền cho tôi chia cùng!!!

Ngọc nhìn lơ đãng cây lá xung quanh, khẽ tủm tủm cười, tôi im lặng "hưởng thụ" nụ cười kín đáo như giải toả ấy. Lòng th ần thấy những vết cào cấu, bám víu ban nãy của túi nhóc kẻ cũng đáng. Chỉ duy có nỗi hận bị Xuân choá troll thì nhất định tôi sẽ phải thanh toán sòng phẳng với nó khi trở về

Quãng đường trở về thị trấn chiều nay rôm rả khác hẳn với lúc sáng. Ko phải vì Ngọc thay đổi thái độ mà bởi chúng tôi tình cờ nhập đoàn cùng 1 nhóm 5 người, 2 trai 3 gái khác. Nhóm này là những sv năm 2 của 1 trường đh tụ tập đi chơi với nhau. Cùng chung đam mê du lịch và chụp ảnh nên dù mới gặp nhau nhưng chuyện trò cũng khá cởi mở. Quãng đường bộ hành về thị trấn cũng nhờ vậy mà trở nên ngắn hơn.

1 ngày dài đi bộ và leo núi kết thúc bằng bữa tối trong khu phố ẩm thực sapa. Sapa nổi tiếng nhiều đ ồ nướng, đi đầu này tôi đã đc kiểm chứng phần nào qua thực đơn của bữa trưa. Mà đ ồ nướng thì ăn 1 bữa là ngấy tới tận

hôm sau nên bữa tối chúng tôi chỉ ăn nhẹ chút xôi ngũ sắc cùng nắm và 1 số rau củ quả đặc sản vùng cao.

- Đi với tôi... chắc anh thấy khó chịu lắm phải ko? - Ngọc đột nhiên cất tiếng hỏi.

- Ko!!! - tôi trả lời ko chút do dự.

- Thấy cô bé h ỏi chi`êu có vẻ... "khoái" anh đấy. Có số r ồi, hay là rủ em ấy tối nay đi chợ tình đi.

- Tôi có người đi cùng r ồi.

- Ai vậy??? - Ngọc lộ vẻ ngạc nhiên.

- Cô!!!

- Hừ... ai đi cùng anh chứ, anh muốn đi đâu thì rủ người khác mà đi. Tối nay tôi ở nhà.

- ... - tôi ko đáp, chỉ nhún vai cười mỉm.

- Còn nữa... giờ tôi muốn hỏi anh chuyện này...

- Chuyện gì?

- Anh đi theo tôi thế này... là vì anh đã có tính toán từ đ ầu r ồi có phải ko?

- Ừ!!!

- Trước cả lúc anh gặp tôi ở ga?

- À ko... gặp cô ở ga, sau đó biết cô định đi sapa nên tôi mới đi cùng thôi.

- Có thật vậy ko? - Ngọc nhìn tôi dò xét.

,

- Ừm...

- Thật sự là như vậy?

- Cô nghĩ là tôi có gì dối cô hay sao mà lại nhìn tôi như vậy!!! - tôi đáp trả lại ánh mắt của Ngọc dù cho sự thật thì đúng là tôi đang nói dối cô ấy.

- ... Ko có gì thì thôi vậy...

- Cô đang gặp chuyện gì phải ko?

- Ko...

- Tôi biết là cô đang gặp chuyện gì đó, nó hiện rõ trên nét mặt của cô kia kìa.

- Anh đừng nói linh tinh... đừng có mà đoán bừa nữa!!! - nét bối rối thoáng qua trong mắt Ngọc nhưng cô nàng nhanh chóng lấy lại vẻ lãnh đạm trước đó.

- ...

- Hajzzz... mà cái khăn này, từ đó đến giờ có đc giặt sạch sẽ ko vậy? - Ngọc hỏi 1 câu ko lấy gì làm ăn nhập.

- Cô ngửi thử xem, quàng từ sáng tới giờ rồi mà ko thấy gì à?

- ... Ừmm, toàn mùi nước hoa đàn ông, bất đ ồng hẳn với mùi quần áo của tôi.

- Mùi giữ tử thôi, tôi có mấy khi dùng nước hoa đâu.

- Mà thường ngày có bao giờ thấy anh quàng nó đâu, sao hn lại dùng vậy? - mùi nghi ngờ lại đậm lên trong giọng nói của Ngọc.

- Ờ hờ, ngày thường quàng đ ể a.Trường cô l ờng lộn lên à. Nói cô ko tin chứ đêm nào ngủ tôi cũng quấn quanh cổ đ ể hít hà đấy, hê - tôi thừa cơ lẩn tới.

- Hừ, mặt dày trơ trẽn!!!

...

Rời khỏi nhà hàng, Ngọc dậm bước định trở về xe thì bị tôi giữ lại. Vùng vắng, giăng cò sau 1 hồi cô nàng mới chịu theo tôi đi thăm chợ tình. Có lẽ 1 phần là vì những thú vị, đặc biệt đằng sau phiên chợ chỉ họp vào tối thứ 7 này nên Ngọc cũng ko nỡ bỏ qua. Càng về gần chợ, dòng người đổ về càng đông hơn. Những vị khách nước ngoài thường tập trung khá nhiều ở khu quảng trường trung tâm, nay cũng theo những dòng người đó qua lại ko ngừng. Những gian hàng chợ đêm bắt đầu đc dựng lên, bày la liệt các món đồ phố biến của chợ vùng cao như vải vóc, hàng thổ cẩm, trang trí, đồ trang sức... Leng keng tiếng của những món đồ xinh xắn có gắn chiếc chuông nhỏ từ vài cô bé dân tộc bán rong vừa đi vừa nhảy chân sáo làm Ngọc có vẻ thích thú lắm. Cô nàng lại gần 1 bé lựa đồ, rồi béo má và xoa đầu nó.

- Ấy, đừng có xoa!!! - tôi vội nhắc.

- Sao vậy?

- Ở đây người ta kiêng xoa đầu trẻ con.

- Nhưng có thấy con bé nói gì đâu, nãy giờ vẫn cứ cười đây nè... Bé nhỉ, hi hi!!!

- Mua hàng của nó, nó chả cười thì sao. Thôi đi rồi, cho cháu này... Lại đây chụp cùng cô chú tấm hình nhé!!! - cho con bé ít tiền, để nó tạo dáng nhí nhảnh với Ngọc xong, tôi đưa ống máy chụp lia lịa. Đúng là cứ phải kéo đến đám đông thì Ngọc mới chịu mỉm cười, đó là đi đầu mà tôi rút ra trong chuyến đi chơi này.

Vài âm thanh lạ bắt đầu vang lên, đó là thứ âm nhạc phát ra từ những đạo cụ đặc trưng nơi núi rừng Tây Bắc - tiếng khèn, kèn lá. Những chàng trai ôm khèn, gò mình nhảy xung quanh các cô gái đang xoè ô hát đối như thể đáp lại tiếng khèn tỏ tình của chàng trai. Đứng xem 1 lúc thấy hơi ong

ong đầu và cũng chẳng hiểu mô tê họ đang nói gì nên tôi và Ngọc quyết định trở lại quảng trường thị trấn.

- Ngô này ngọt nhỉ!!! - Ngọc huơ huơ cây ngô nướng nóng nảy trên tay, khẽ tách từng hạt r ễ tẩm tắc khen ngon.

- Ngô vùng cao mà lại... ... Hn chụp đc nhi ều chứ?

- Anh xem đi. - Ngọc đưa tôi chiếc máy ảnh của mình.

- Nếu ko theo nghề kinh doanh thì cô làm phó nháy cũng đc đấy. Đi theo nghề chính khéo lại thành nghệ sĩ r ễ cũng nên.

- ... Xem của anh nào... - Ngọc khẽ cười r ễ với lấy chiếc canon của tôi.

- Anh mới tập chụp phải ko?

- Ừ, trước đó cũng có chụp linh tinh nhi ều 1 ít r ễ.

- Cũng có ti ền năng đấy, cơ mà chỉnh nét còn hơi vụng, thêm cả khoảng màu và tốc độ nữa. Nói chung là còn phải luyện thêm.

- Gia sư cho tôi nhé.

- Công xá ko nổi đâu mà thuê.

- Ko trả đc bằng ti ền thì trả bằng cái thân này vậy... Ái ời... - ăn 1 dĩa của Ngọc nhưng vẫn thấy may vì đây là gi ầy phượt chứ ko phải đôi cao gót quen thuộc. Còn chưa kịp vui vì vẻ "cởi mở" của Ngọc thì cô nàng ngay lập tức khoác trở lại lên mình vẻ lãnh đạm quen thuộc.

Sáng hôm sau, chúng tôi dậy sớm để tranh thủ đi thăm quan nhi ều nơi hơn. Thuê 1 chiếc xe máy, dạo qua phố Cầu Mây ăn sáng để chuẩn bị lên đường. Những phút nghỉ ngơi ít ỏi trước chuyến đi tôi mới có đủ tâm trí để ngắm nhìn Sapa kỹ hơn vào buổi sớm mai. Quả là ko ngoa khi nói rằng sapa là thung lũng trong mây, mây mù sáng sớm sà xuống tận lòng đường,

đi bộ hay đi xe cũng đều có thể đung mây, chạm mây và hoà vào mây. Lạnh toát mùi không khí cuối đông nơi vùng cao nhưng khô hòng rồi mới lại thấy vị ngọt thấm dần nơi đầu lưỡi. Vị ngọt lạnh này thậm chí còn sâu sắc hơn nhiều so với vị lạnh của mùa đông Hà Nội. Mới có 1 ngày ở Sapa nhưng tôi đã có cảm giác như Sapa lúc nào cũng đẹp vậy. Không gian sáng ngời hiếm nơi nào khác có được mặc cho mây mù bao phủ quanh năm. Những khối kiến trúc đặc thù kiểu Pháp khiến cho Sapa có dáng dấp của 1 thị trấn miền ôn đới. 1 phong cách đặc biệt, lai giữa Âu và Á, giữa ôn đới và nhiệt đới, 1 không gian giao thoa giữa sự phát triển và nét cũ kỹ, lạc hậu.

Chở Ngọc trên chiếc xe số băng qua những đèo dốc ngoằn ngoèo quanh bản Hồ, Tả Phìn. Thăm quan tu viện đồ sộ cùng 1 dải những bản làng kề cận với những bãi ngô, ruộng lúa ngợp khói lam chiều. Tới cuối ngày 2 đưa lại vòng vèthung lũng Mường Hoa, dạo qua vườn hồng và rẽ ngang bãi đá cổ "ngoài hành tinh" như mọi người vẫn đồn.

Kết thúc ngày đi chơi thứ 2... sắc diện của Ngọc vẫn ko lấy gì làm tươi tỉnh hơn. Độc hành cùng nhau trên những cung đường vắng mà cô nàng vẫn im thin thít như gỗ đá mặc cho tôi ra sức gợi chuyện, pha trò. Ko thấy bực vì sự lạnh nhạt của Ngọc khi biến mình thành kẻ nói nhiều, vô duyên. Chỉ cảm thấy buồn vì tình trạng này càng kéo dài, càng chứng tỏ tôi ko đủ sức để hiểu và chia sẻ với Ngọc những góc kín trong tâm hồn của cô ấy.

- Anh sao vậy? - Ngọc dường như cũng nhận ra tiếng thở dài nặng nề của tôi khi cả 2 bước lên trên phòng.

- ...

- Có chuyện gì à?

- ...

- Nếu thấy bất mãn gì với tôi thì cứ tự nhiên nói ra. Tôi biết... anh đang khó chịu với tôi, đúng ko!!!. - Ngọc thách thức sự im lặng của tôi.

- Mở điện thoại ra đi, đừng có tắt máy nữa.

- Chuyện của tôi, ko khiến anh phải lo.
- Ko những tôi mà còn nhiều người khác đang lo cho cô đấy.
- Hừ, vậy mà tối qua còn leo lẻo "tôi ko biết gì". Rõ là miệng lưỡi đàn ông, thật trơ trẽn!!! - Ngọc cười khẩy, khinh khỉnh nhìn tôi.
- Muốn nói gì tôi cũng đc, nhưng cứ mở điện thoại ra đã...
- Anh về phòng đi tôi mệt rồi... - Ngọc quay lưng đóng mạnh cánh cửa phòng mà ko để ý tay trái của tôi vẫn bám trên mép tường.
- "Rập... Khớp"

2 âm thanh khô khốc ãng loạt vang lên... Đầu vãng ong ong bởi phát đập mạnh vào trán của cánh cửa gỗ nặng trĩch nhưng tệ hơn là cảm giác tê tê ko chút cảm nhận nơi những đầu ngón tay đang run run theo phản xạ sau cơn rung chấn. Vài giọt máu đã chã rơi và cứ thế chảy ra liên tiếp cho đến khi đọng dần thành những vết loang rộng như thành miệng bát. Đôi mắt Ngọc dính chặt vào bàn tay đẫm máu ấy, ko rời... Ko còn những tiếng kêu "ai da" đánh tiếng như mọi lần, tôi chán nản cười buồn, ảo não quay lưng bước về phòng mình mặc cho cái nhìn vô hồn của Ngọc vẫn đang đọng lại nơi vũng máu...

- Tuấn ơi, mở cửa... Mở cửa cho tôi đi... Tuấn ơi...

Chưa bao giờ tôi thấy Ngọc gọi tên mình nhiều như vậy, tiếng đập cửa, xoay lẫy cũng theo đó vang lên nhưng tuyệt nhiên tôi vẫn ko mở cửa. Để nhiều rồi, đôi khi cũng cần quyết liệt để người ta thấy đc những gì mà mình đã gây ra cho đối phương. Bàn tay 5 ngón thì bần tới 4, 2 ngón bật hẳn móng, 1 ngón thì tụ máu chắc vài tuần nữa cũng sẽ bong. Rửa qua tay cho trôi bớt vết máu, lúc này cơn đau nhức, buốt nhói mới tìm đến, găm nhấm dần nơi đầu ngón tay và hệ thần kinh của tôi. Thấm tẩm máu bằng mảnh khăn tắm đầy cộm, ấy vậy mà cứ hề rời tay ra là máu lại chảy.

- Tuấn ơi... mở cửa đi... tôi xin lỗi mà...

Ngọc nãy giờ đứng vẫn gọi cửa, tiếng gọi càng lúc càng ngắt quãng và thẫn thẫn, hình như cô ấy... đang khóc thì phải. Tôi thở dài, lý trí thì muốn chờ thêm chút nữa nhưng bàn tay còn lại lại đưa lên lấy cửa...

Đỏ hoe và sưng nước, đó là những gì tôi nhận thấy đầu tiên khi nhìn Ngọc lúc này. Ngoài mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhưng bên trong tôi lại thẫn thẫn thấy đau xót...

- ... Hức... tôi xin lỗi... tay anh... Hức hức... xin lỗi... - Ngọc sầm thắm và ân hận, run run cầm lấy bàn tay tôi.

- ... Tại ai, vì ai cơ chứ... Tại sao cứ phải làm đau nhau như vậy...

Tôi nói mà miệng đắng ngắt vị xót xa, Ngọc vẫn rưng rưng, chỉ biết cầm chiếc khăn thấm dính máu ôm lấy tay tôi rồi nước nở... Và chính trong cái khoảnh khắc kỳ lạ, đau đớn và buồn thảm ấy, những cảm xúc chôn sâu trong tôi lại trỗi dậy. Đưa tay ôm lấy Ngọc vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lên tấm lưng đang rung lên vì xúc động...

Ngồi ôm nhau lúc như vậy nhưng Ngọc vẫn ko tỏ vẻ muốn rời ra như mọi lần. Tôi cúi xuống, ghé miệng tìm đến bờ môi Ngọc, cơ thể em khẽ run lên nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong lòng tôi. Nụ hôn trao nhau, chút gấp gáp khởi đầu, càng về sau lại càng thêm sâu lắng. Hít 1 hơi thở dài rồi bế bổng Ngọc lên, tôi bước dần về phía chiếc giường...

Đôi tay Ngọc vẫn nắm chặt lấy 2 tay tôi khi lớp áo cuối cùng đã kéo qua bầu ngực... 1 cái vươn tay là cởi bỏ hết những gì còn sót lại của phần trên cơ thể... Mịn màng và hoàn hảo là tất cả những điều tồn tại trong mắt tôi lúc này, trước người con gái ấy. Ngọc chạm vào những luống tóc ngắn ngắn của tôi, bàn tay man mát rụt rè miết nhẹ lên sợi tóc mai và bờ vai trần rần rỏi.

- ... - em nhìn vào vết sẹo dài gớm ghiếc trên ngực tôi. Môi mấp máy như muốn hỏi nhưng lại ko cất lên lời

- Ừm... từ vụ tai nạn ngày xưa của gia đình anh đấy...

- ... Còn những vết này... vết này nữa...

- 1 phần cũng từ vụ tai nạn đó, phần khác... là do đánh nhau...

- ... - Ngọc khẽ nhú mày nhưng ko nói gì. Ở trên giường hình như em cũng rất yên lặng thì phải... 1 chút bản khoăn thoáng qua trong đầu tôi.

Hôn nhẹ lên gò má lạnh toát của em, kéo dãn tay xuống mảnh vải "tam giác" cuối cùng, tôi chờ đợi... ko có phản ứng gì từ Ngọc. Mảnh vải che thân cuối cùng cũng theo đó rời khỏi cơ thể. Má Ngọc hồng hào bất thường, vẻ ngượng ngùng xuất hiện bởi cái khếp nép nơi 2 chiếc đùi thon. Tôi cúi xuống hôn nhẹ Ngọc lần nữa, đôi môi khô ráp trôi dãn theo từng lớp da mịn màng khiến cho ánh mắt Ngọc trở nên đắm đuối, mơ màng. Đến khi chạm tới vùng sâu kín nhất trên cơ thể, Ngọc bỗng rùng mình, khẽ kêu lên.

- Anh... em... đây là...

- Sao vậy em. - tôi ng ỡ dậy, vuốt ve sóng tóc nơi vành tai của Ngọc.

- ... Lần đầu của em...

Vậy là những đi ều tôi bản khoăn trước đó đã trở thành sự thật, từ dáng vẻ, cử chỉ cho tới nét mặt, ánh mắt của Ngọc. Thực sự là tất cả đi ều toát lên 1 vẻ trinh nữ nguyên thủy. Tấm thân trắng trơn, nuột nà, ko chút tỳ vết của những vết b ầm, "đóng dấu" càng chứng thực hơn lời Ngọc vừa nói. 22t mà vẫn chưa qua đời con gái, với 1 cô tiểu thư Hà thành từng du học trời Tây như Ngọc thì quả là 1 việc khó tin. Đ ồng nghĩa rằng tôi là 1 kẻ may mắn??? Cũng có thể nhưng bản thân tôi lại ko nghĩ như vậy, đơn giản vì dù Ngọc có thể nào đi ch ằng nữa, quan trọng nhất vẫn là tình yêu thật sự mà tôi giành cho cô ấy. Trinh tiết ko nói lên đi ều gì trong chuyện này.

- Anh yêu em... tin ở anh em nhé!!!

Tiếng nói thốt ra từ sự chân thành, tôi hôn Ngọc r ồi đưa môi mình trở lại vị trí cũ. 2 cánh tay nâng mông r ồi vươn d ần dọc theo từng đường cong

của Ngọc, xoa đầu lên 2 b ầu vú căng tròn. Ngọc duỗi người, quần quai trong từng hơi thở ngắt quãng.

Tiếng gió réo rất, vi vút đập qua lớp cửa kính đã đóng chặt, ánh đèn trong phòng mỗi lúc 1 tối hơn, phản chiếu lò mờ hình ảnh của những cử động nhấp nhô in lên bức tường đối diện. Trong đêm tối, có tiếng ai đó thở ngắn, thở dài... ngắt quãng...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 77

Đưa môi lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt Ngọc, tôi chậm rãi cử động, thì thào...

- Em đau à... Anh xin lỗi...

- ... Em yêu anh...

Ngọc nhìn tôi đắm đuối, khẽ lắc đầu rồi thốt lên trong hơi thở. Đôi tay mảnh khảnh vẫn nắm hờ trên vai này giờ kéo dần khuôn mặt tôi xuống. Nhịp hôn đến sâu lắng cùng với nhịp cử động tăng dần. Vùi mặt trọn vẹn vào 2 núm đôi thơm ngát của Ngọc, tôi vừa tận hưởng vừa dắt em theo kinh nghiệm của mình bước vào cơn mê tình ái. Cố gắng để em cảm thấy thoải mái trong lần "đầu tiên" qua đời con gái... Hơi thở mệt mỏi, ngắt quãng, đôi khi còn mang thêm phần rên rỉ và đau đớn càng làm cho cảm xúc kết nối giữa 2 con người mỗi lúc một thăng hoa.

...

- Em ngủ tiếp đi.

- ... Ừm... anh vẫn còn thức à? - Ngọc dụi mặt vào ngực tôi thì thào, tôi không nói gì, chỉ vòng tay ôm lấy em.

- Anh...

- Sao em?

- Em yêu anh!!!

- Anh cũng vậy, anh cũng yêu em!!!
- Cảm ơn anh nhiều lắm... Ừm... - Ngọc hôn nhẹ lên ngực tôi.
- Cảm ơn anh? Vì đi đâu gì hả em? - tôi ôm em chặt hơn, bàn tay xoa nhẹ bờ vai trăn nhủ nhần.
- Vì đã cho em đc yêu, đc sống với tình yêu của mình... Ừm...
- Vậy tối qua... coi như "quà" sinh nhật sớm anh tặng em nhé!!!
- Anh vẫn còn nhớ sao?
- Quên làm sao đc sn của ny mình chứ, em hỏi lạ thật. - tôi véo nhẹ đôi má đang ửng hồng của Ngọc. Em cũng khép mình hơn vào lòng tôi, khẽ nói.
- Anh nè...
- Gì em?
- Em thích mùi mồ hôi trên cơ thể của anh lắm ý!!!
- Hử... ư ầy, chệ khéo đấy à. Đi chơi cả ngày hq về, chưa kịp tắm rửa gì mà cứ ôm nhau thế này, hôi kinh!!!
- Thật mà, thực ra thì... em thích từ lâu rồi cơ. Mùi cơ thể của anh đặc trưng lắm!!!
- Ghê nhỉ, so sánh từ khi nào mà biết hay vậy.
- Từ mỗi lần ngồi sau xe anh và... ở bên cạnh anh đấy.
- Thật như vậy???
- Thật mà!!!
- Hờ, em mà ko nói thì anh cũng chẳng để ý đâu.

- Này nhé... đầu tiên là ko có mùi mỹ phẩm nam giới này...

- Gì chứ, "men lỳ" như anh ai lại dùng thứ đó

- Hi hi, cả mùi nước hoa cũng ít thấy nữa này. Thậm chí, đến cả quần áo, đầu tóc cũng chỉ có mùi xà phòng đặc trưng... Humm, chưa kể là vị mồ hôi mằn mặn này nữa... - Ngọc chà sát cánh mũi lên da ngực tôi, ngón tay trắng muốt vẽ những đường viền vô hình quanh vết sẹo thô. Tôi cần lấy bàn tay ấy, đưa lên môi mình.

- Anh cũng thích mùi thơm trên cơ thể em lắm... Ày hà, con gái sao người ai cũng thơm tho vậy nhỉ!!!

- Hừ, chắc thấy giống mùi "first love" nên nhớ chứ gì!!! - Ngọc ngược lên, lườm nhẹ tôi.

- À đâu, mỗi người mỗi khác chứ, đâu ai giống ai đc... Ái, sao câu anh, anh nói thật mà...

- Hừ, đang ở bên nhau mà còn nghĩ tới người khác đc... Biết lúc 1m thì thế nào.

- Thế nào là thế nào chứ, hi hi.

- Hừ, đừng có mà thừa cơ trống vắng, em là em biết tổng "võ" anh rồi.

- Võ anh là võ làm sao, hề hề

- Lại còn hỏi à. Hừm, tối qua... ai "bắt nạt" người ta đến thâm tím hết mình mấy thế này... - Ngọc cong môi hờn dỗi, khẽ nhéo nơi đầu ngực tôi.

- Để anh đên bù nhé... - nhìn Ngọc hướng mắt lên phần cơ thể ngọc ngà của mình, máu nóng trong người tôi lại dồn đến nhanh như thác lũ. 2 cánh tay lại đè Ngọc ra, hôn tới tấp lên đôi môi đã đỏ mọng vì sự "chiếm hữu" trước đó.

- Á... anh này... Cơ hội nhé... Umm... Hư đốn... - Ngọc kêu lên vì bất ngờ, những câu từ trách móc muốn thoát ra nhưng lại bị ngắt quãng bởi áp

lực và cảm xúc mà môi tôi mang đến.

...

- Em... đẹp quá!!! - khê vuốt từng sợi tóc mai vương loà xoà trên gương mặt Ngọc. Bình minh chưa lên nhưng ánh sáng lờ mờ từ ngọn đèn ngủ vẫn khắc họa rõ nét từng đường nét tuyệt đẹp trên khuôn mặt ấy.

- Khéo nịnh... - Ngọc mỉm cười dịu dàng, đưa ngón tay nghịch ngợm trên bờ môi tôi.

- Anh đang nhai cái gì đấy? Há ra em xem nào?

- Chè lam.

- Thật ko, phải há ra em mới tin... Hì hì, lớn tướng rồi còn ăn kẹo, ko sợ sâu răng à.

- Hajzzz... bành ra xem cho kỳ đc xong lại chê. Cái này ăn hơi bị ngon đấy, ăn ko anh lấy cho.

- Đâu, đâu, vẫn còn à...

- Nào, há ra... - tôi đưa 1 lát chè lam vào miệng Ngọc, cái miệng chu lại gọn lỏn đến là ngon lành.

- Ừm ngon... nhưng mà hơi dai... Ui, óái... - Ngọc chưa kịp nói hết câu thì cái miệng chúm chím đã bị tôi đè ra cắn lấy. Vừa nhai vừa hôn cho đến khi Ngọc chịu nuốt tôi mới buông tha.

- Ừm... anh làm gì vậy, giờ lẫn lộn của cả 2 rồi... Ghê quá!!!

- "Ăn ở" chung chạ vậy mới kbg xa nhau đc.

- Tởm...!!! - Ngọc nhăn nhó, vuốt lên vuốt xuống ngực mình.

- Hề hề, coi như "đánh dấu" nhau rồi đấy nhé, sau này ko gì có thể chia lìa đc chúng mình.

...

- Anh đang nghĩ chuyện gì mà có vẻ suy tư vậy?

- Em lạnh ko, nằm sát vào đây, anh ôm cho ấm.

- ...Ừm... - Ngọc khép nép thu mình vào lòng tôi như mèo con.

- Anh hỏi em chuyện này nhé!!!

- Vâng, chuyện gì anh?

- Ừm... hôm trước... có chuyện gì xảy ra với em vậy? Có chuyện gì mà khiến em phải lên tận đây để tránh mặt mọi người???

- ... Sao anh lại hỏi em chuyện này?

- Chi ầu t6, lúc làm về. Nguyên có gọi hỏi anh xem có biết em ở đâu ko?

- Vì vậy nên anh mới đi tìm em???

- Ừm, cũng may nhờ thằng Xuân nó tình cờ thấy em nên anh mới tìm đc em đấy.

- ...

- ... Chắc là do... tranh cãi chuyện gia đình liên quan đến cty phải ko?

- ... - Ngọc vẫn im lặng nhưng hơi thở thì như hắt ra sau khi nghe những lời tôi vừa nói.

- Tại sao anh lại hỏi em như vậy?

- À... anh chỉ đoán vậy thôi... Là anh suy từ chuyện xảy ra với tay quản lý dự án Trung Quốc kia ấy mà.

- ...

- Nếu em ko muốn nói thì thôi, mình ko bàn chuyện này nữa!!! - tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc Ngọc.

- Ừm... thực sự ht... em ko muốn nhắc đến mấy chuyện đó nữa. Để đến 1 lúc thích hợp... em sẽ kể cho anh nghe sau...

- Đc r ồi, vậy lát nữa... về HN em nhé!!!

- Hn mình đi nốt thác bạc với thác tình yêu đc ko anh? - Ngọc trả lời sau 1 h ồi im lặng.

- Em vẫn muốn đi nữa à?

- Vâng... em muốn 2 đứa mình có 1 chuyến đi chơi thực sự... Muốn dành trọn vẹn 1 ngày để ở bên anh... Chỉ mình anh thôi, ko có ai khác nữa!!! - Ngọc âu yếm nắm lấy bàn tay tôi, dịu dàng thốt từng lời sâu lắng khiến trái tim tôi như muốn tan chảy theo từng thanh âm ấy.

- Ừ, nếu em thích thì mình đi, em muốn đến đâu anh sẽ đưa em đến đó.

- Anh ơi, xong chưa... Sao thế, có ai gọi hả anh? - Ngọc hỏi tôi khi đang tung tăng đứng chờ trước cửa 1 quán ăn sáng.

- À... anh nhắn cho a.Trường... xin nghỉ đột xuất buổi hn ấy mà... - tôi vừa đáp vừa để ý nét mặt Ngọc...

- Mỗi vậy thôi chứ gì, làm em tưởng lại gọi cho em nào!!! - ... ko có gì đặc biệt, ngược lại em còn tỉnh khô và trêu chọc tôi.

- Có mỗi "em" này thôi chứ làm gì còn em nào nữa đâu. - tôi nói r ồi "cưỡng" hôn em. Em cũng ko vừa, vừa vụng về đáp trả nụ hôn, vừa véo tôi đến nhói cả thắt lưng. Nghĩ mà thấy tội cho cái lưng cả đêm qua đã vì thân chủ nó mà trường kỳ "chiến đấu" T.T

- Mà quên mất, có đi ầu này anh quên vẫn chưa hỏi, em đi thế này thì... cái Nhi ở nhà thế nào?

- U.Nhi ư? U.Nhi thì làm sao ạ?

- Ờ... thì Nhi có kể với anh là mới chuyển về cùng em. 2 chị em mới ở cùng nhau mà em lại đi thế này thì...

- À, ra là chuyện này, mà anh cũng... chu đáo quá nhỉ... - Ngọc nhìn tôi khẽ cười.

- Thì... đâu là đồng nghiệp, ng ỡ cạnh nhau, lại ở cùng với ny mình nữa nên anh mới hỏi thôi... - tôi hơi lúng túng trước ánh nhìn kỳ lạ của Ngọc.

- Ko có gì đâu, em có nói qua với Nhi trước khi đi r ồi, anh khỏi lo nhé.

- Vậy... tức là Nhi cũng biết em đi Sapa?

- Vâng!!!

- Em ko sợ con bé vì thấy mọi người lo lắng mà tiết lộ à?

- Nếu sợ thì em đâu có nói với Nhi làm gì, tính Nhi em hiểu rõ mà. Hơn nữa là chị em thì phải tin nhau chứ, hì!!!

- Như vậy, chắc Nhi cũng biết 1 phần lý do em vì sao lại đi Sapa phải ko? - tôi hỏi "gài" Ngọc... nhưng em rất "tĩnh".

- Hì hì, anh đừng mong hỏi dò từ Nhi chuyện của em, mà có biết thì nó cũng chẳng bao giờ kể cho ai khác nghe đâu nếu em ko muốn. - Ngọc nhìn tôi sắc lẹm.

- À đâu, anh làm gì có ý đó... Mà thôi mình vào ăn nhanh đi r ồi còn lên đường.

- ÀO.. ào.. ào... Ầm.. ầm...

- Anh ơi, mình lên chiếc c ầu kia đi, lên đó view đẹp hơn!!! - Ngọc kéo tôi về phía cây c ầu bắc ngang qua thác.

- Cần thận đấy em, bước từ từ thôi, đá vừa rêu vừa nước thế này trơn lắm.

Thác Bạc - đứng ở phía xa xa đã nghe thấy tiếng nước đuổi nhau ầm ầm. Bắt đầu từ những dòng nước trong vắt giấu mình trong vách núi đá, từ khe núi len lỏi qua các vòm cây xanh mát, xung quanh là thung lũng bao bọc. Từ trên đỉnh thác đổ xuống từng dòng nước tung bọt trắng xóa như những đám mây bông bồng bênh trên cao. Lớp ánh dưới ánh mặt trời tạo thành những dải nước dát bạc rực rỡ như chính tên gọi mỹ miều của nó vậy.

Tầm view khi đứng trên cây cầu này cũng thực sự mang đến 1 trải nghiệm khác biệt. Trên cao là đỉnh thác nước cuộn tròn xoáy, bên dưới là cả 1 rừng cây cỏ xanh tươi hoà cùng màu trắng xóa của bọt nước. Xuyên suốt cả 1 dải không gian từ cao xuống thấp, gom mình thu nhỏ lại qua ống kính máy ảnh tạo cho bản thân người chứng kiến cảm giác như đang đứng giữa 1 đại ngàn nguyên sinh đầy trù phú.

- Chỉnh độ nét đi anh!!!

Ngọc giục già tôi khi 1 vạt ánh nắng vàng tươi hiếm hoi chiếu rọi ngang qua, phản chiếu lóng lánh những làn hơi nước bốc lên. Ngọn thác lúc này trông hệt như mái tóc của 1 nàng tiên đang buông xõa, thả dài theo sườn vách núi đá của tạo hoá vậy.

...

- WOAAA... YEAHHH... AHAHAHHH...!!!

Chia tay thác Bạc, tôi và Ngọc lại đèo nhau vi vu qua con đèo "khủng" Ô Quy Hồ Ngọc hết dang tay hò hét lại đến ôm tôi cứng ngắc mỗi khi chiếc xe số đồ dốc hoặc vắn cua gấp khúc sát 1 mép taluy nào đó. Niềm phấn khích và đôi chút cảm giác bồng bênh của sự sợ hãi hoà vào nhau rồi tan ra thành những tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp 1 dải núi đồi.

- Chạy mấy khúc cua vừa rồi y như đua trong Isle TT vậy!!! - tôi hớn hờ khoe khéo chiến tích "ko xoe" sau khi cùng Ngọc lên đến đỉnh cổng trời Trạm Tôn.

- Chụt... - Ó... - Hì hì hì.

Vừa hôn hở quay sang tôi đã đc "tưởng thưởng" ngay 1 nụ hôn bất ngờ từ Ngọc... Những cơn gió trên đỉnh đèo mặc dù thổi thốc rất mạnh nhưng vẫn ko thể ngăn tôi giữ lại trong tâm trí mình vị ngọt ngào của nụ hôn vội đó.

- Hôn lại đi chưa thắm!!!

- Ko, anh hư lắm, đc voi lại đòi 2 bà. Thôi giờ qua nốt thác TY rồi về anh nhé, chiều rồi đấy.

...

Tiếp tục hành trình với những khúc cua gấp khúc, đở dốc ngoằn ngoề. Xuống đến lưng chừng đèo, 2 đứa lại mất thêm vài phút đi bộ nữa dọc theo con đường lát đá, xuyên qua những tán cây cổ thụ.

- Đẹp quá anh nhỉ!!!

Ngọc reo lên hứng thú khi khu rừng nguyên sinh đc bao bọc bởi những tán trúc già rêu phong, trầm mặc hiện ra trước mắt. Trúc già nhưng hoà vào nhau lại thành 1 màu xanh mượt, bạt ngàn. Thoảng bên tai còn là những âm thanh xào xạc, tiếng thì thầm của rừng già trong gió khiến cho bản thân có thể dễ dàng thả hồn mình theo cỏ cây hoa lá nơi đây.

- Anh ơi, đến con suối rồi này, hình như sắp tới chân thác rồi thì phải!!!

- Ủ, đúng là suối vàng rồi em ạ... Ủây, bốc lên toàn cát với sỏi chứ chẳng thấy "thỏi" nào cả!!! - tôi làm mặt tiếc rẻ sau khi khua khoảng 1 vùng nước.

- Haha, ai bảo tham!!! - Ngọc cười thích thú, búng nhẹ những hạt nước trên tay lên người tôi.

Qua nốt con đường đất đỏ quanh co, chân thác TY cuối cùng cũng hiện ra trước mắt. Đứng dưới chân thác, phóng tầm mắt lên cao, con thác hiện

ra thật huyền ảo bởi những làn hơi nước trong veo. Mỗi khi ánh nắng chiếu xuống là lớp nước dưới chân thác lại ánh lên 1 màu vàng kỳ lạ, chắc là màu của đất đỏ và cát sỏi nơi đây mà thành. Đi dọc theo con dốc men theo vách đá leo lên phía trên thượng nguồn, những cột nước đổ dốc đã bắt đầu sôi sục từng bọt nước trắng xóa, vỡ tan, tung lên thành hơi tạo thành 1 màn sương mỏng che khuất những tán cây rừng hai bên thác. Thác đổ xuống từ trên cao, cũng vì vậy mà mang theo hơi lạnh đến run người.

- Em lạnh phải ko!!!

- Ừm... lạnh thật anh nhỉ, hì.

Tôi ôm lấy Ngọc khi cả 2 ng ỡ nghỉ trên 1 khoảng đất trống rợp bóng hoa rừng. Những sắc vàng, sắc tím, tím sẫm, tím nhạt sắc sỡ nhưng cả 2 chẳng rõ đó là loại hoa gì, chỉ biết rằng chúng thực sự rất đẹp.

- Em có thấy vui ko? - tôi chạm môi vào tai Ngọc, lời thì thầm khẽ khàng như nụ hôn gió.

- Em hạnh phúc lắm!!!

- Ai... AHH...

- Anh... Anh sao vậy... anh bị đau ở đâu thế...???

- Ngực anh... hự hự...

- Anh làm sao vậy... anh bị đau ở ngực à...???

- Ngọc hết hoảng khi thấy tôi ôm ngực tỏ vẻ đau đớn.

- Hự... tim anh...

- Anh ơi... anh... đừng làm em sợ... - Ngọc gấp gấp luồn tay vào áo khoác tôi, vành mắt lúc này đã chớm đỏ.

- Trái tim này... giờ là của em đây, tất cả mọi thứ trong này đều thuộc về em!!! - bất chợt tôi giữ chặt lấy tay Ngọc nơi ngực mình.

- ... Anh... trêu em à... Hức... đò độc ác, dọa đến mức làm người ta phát uất... - Ngọc cố rút tay ra, đâm túi bụi vào ngực tôi, dường như em vẫn chưa kịp hoàn hồn sau trò đùa vừa rồi thì phải.

- Anh xin lỗi, nào... đừng có đánh nữa, đau anh... Anh có thứ này cho em xem nè. - tôi nói rồi lấy ra từ trong túi áo khoác 1 sợi dây chuyềnh mặt hồng ngọc.

- Đêm qua anh nói là tặng quà em, nhưng đây mới là món quà mà anh muốn tặng em nhất. - Ngọc tròn xoe mắt ngạc nhiên khi tự tay tôi vén tóc gáy và đeo vào cổ em sợi dây chuyềnh đó.

- Cái này...

- Mặt hồng ngọc này là mẹ anh...

- Là của mẹ anh, vậy ko đc rồi...

- Nghe anh nói nốt đã, mặt hồng ngọc này mẹ anh mua là để dành riêng cho con dâu trưởng sau này của mẹ. Mẹ còn định đánh 1 sợi dây chuyềnh đi kèm nữa nhưng chưa kịp làm thì đã ra đi...

- Anh...

- Ừm, suốt mấy năm trời anh vẫn giữ gìn nó như là kỷ vật của mẹ vậy, sợi dây chuyềnh này anh cũng chỉ mới đánh cách đây vài tháng thôi. Hôm ra ga tìm em, ko hiểu linh tính thế nào anh lại quyết định mang theo nó. Anh nghĩ chắc hẳn duyên phận đã sắp đặt số mệnh chúng mình lại với nhau, cho anh đc gặp em và yêu em... Hừmm, quả thực là hn nhờ em muốn đi chơi nên anh mới có cơ hội để làm việc này. Ko phải anh thích lãng mạn đâu, anh chỉ thích sự sắp xếp ngẫu nhiên mà 2 đứa mình tự mang lại cho nhau thôi. Anh yêu em và anh muốn lấy em làm vợ, anh nghĩ mẹ và gia đình anh chắc hẳn cũng đang rất hạnh phúc giống như anh lúc này.

- Anh... - từng giọt nước mắt rơi nhạt nhoà trên gương mặt Ngọc, vài tia nắng xuyên qua tán lá chiếu rọi tới như giăng lên 1 bức màn phủ hơi sương hệt như quang cảnh hiện tại nơi chân thác. Là nc mắt của niềm hạnh

phúc??? Chắc chắn là vậy rồi, đi đâu mong chờ cuối cùng chỉ là 1 câu nói khẳng định từ em nữa thôi. Ngọc ạ!!!

- ... Anh... em... em ko thể nhận sợi dây chuyền này đc... - câu trả lời của em thực sự làm tôi đôi chút hụt hẫng, cảm giác chỉ 1 chút nữa thôi là đạt tới sự hoàn hảo nhưng cuối cùng lại ko thành.

- Tại sao vậy em? Tại sao lại ko thể nhận? Là do anh... vội vàng quá à? - tôi ôm Ngọc vào lòng, cố gắng để em bình tĩnh lại sau những đợt sóng cảm xúc bất ngờ vừa rồi.

- Ko, ko phải vậy...

- Vậy thì tại sao em lại ko chịu nhận nó?

- Ko... em... em vẫn đeo trên mình đây mà...

- Nghĩa là em đồng ý với anh??? - tôi hỏi lại như thể sợ đi đâu khẳng định đó sẽ trôi tuột đi trong khoảnh khắc.

- ... - Ngọc ko đáp lại bằng 1 câu khẳng định tương đồng mà chỉ khẽ gật đầu, ôm chầm lấy tôi rồi thốt lên 3 tiếng "Em yêu anh!!!". Hành động mà cho đến sau này khi về lại HN tôi mới hiểu hết đc ý nghĩa của nó.

Màn đêm 1 lần nữa buông phủ, bao trùm lấy toàn bộ không gian và thời gian... Đêm thứ 3 và cũng là đêm cuối cùng chúng tôi còn ở Sapa... Tiếng con mèo động dục thỉnh thoảng lại rên xiết đâu đó vắng vắng trong đêm nghe vừa thê lương, vừa khó chịu, thậm chí còn có chút kích thích với những đôi lứa yêu nhau ngay giữa đêm băng lạnh này.

- Nằm cạnh em mà ko làm gì thế này... anh "chịu" đc chứ? - Ngọc mơ màng nhìn tôi.

- Sắp ko chịu nổi rồi... Hì hì, anh đùa đấy, nằm ôm nhau nói chuyện thế này cũng thích mà. Khoẻ người nữa.

- Hứ, thì ra là do "yếu" nên sợ chứ gì!!!
- Có muốn anh thể hiện độ "yếu" của mình ngay bây giờ ko!!!
- Hừ, anh là hư lắm đấy nhé!!! - Ngọc béo nhẹ lấy tai tôi, lắc qua lắc lại.
- Hajzzz... qua 3 ngày, may mà cuối cùng cũng đc 1 ngày vui vẻ. Em thấy sao?
- Em hạnh phúc lắm, cái em cần là 1 ngày đi chơi vui vẻ trọn vẹn với anh như bao cặp tình nhân khác... Cuối cùng mình cũng làm đc rồi... Hức...
- ... Nào... sao tự nhiên lại khóc chứ...
- Vì em thấy hạnh phúc mà... em yêu anh nhiều lắm, Hức... Em muốn giữ lại hết tất cả những cảm xúc có đc với anh trong ngày hn vào lòng mình... Hức hức... - Ngọc xúc động mạnh theo từng giọt nước mắt lăn chã tuôn rơi, đi đâu này làm tôi vừa bối rối, vừa khó hiểu. Chỉ biết vỗ về và ôm em chặt hơn trong vòng tay mình.
- Thì mình đang yêu nhau đây rồi mà em...
- Hức... em... em...
- Sao em???
- Ko... ko có gì... Anh ôm em chặt hơn nữa đi...
- Chặt nữa là chết ngạt đấy!!!
- Chết em cũng chịu, chết đc làm ma theo anh em cũng thấy hạnh phúc!!!
- Nào nào, lại bắt đầu luyện thuyên rồi đấy. Đã "chung chạ" chề lam rồi thì ko chuyện gì có thể chia lìa chúng mình đc. Em quên đi điều đó rồi à.
- Hic... em nhớ mà... Em biết là anh luôn yêu em mà... Hic...

- Biết vậy là tốt!!! tôi hôn nhẹ lên môi Ngọc rồi thì thầm - Luôn luôn đấy!!!

Ngọc gật đầu rồi vươn tay với lấy chiếc dslr để bên cạnh giường. Thao tác 1 hồi rồi đặt vào tay tôi thẻ nhớ của chiếc máy.

- Cái này giờ là của anh... để những lúc nhớ em mà ko thể gặp đc em... thì anh có thể dùng nó... "Dê non" của em từ giờ sẽ ko còn phải chạy đi tìm em như mọi lần nữa.

- Cái này... anh nghĩ là ko cần thiết đâu. Chúng mình...

- Anh cứ cần lấy đi, kiểu gì cũng sẽ có lúc cần dùng đến nó mà... - Ngọc cần lấy bàn tay tôi, nắm chặt lấy chiếc thẻ nhớ như thể nó là 1 vật gì đó quan trọng lắm. Ngày hn quả thực rất hạnh phúc nhưng 2 lần Ngọc rơi nc mắt là 2 lần em đẩy tôi vào 1 màn sương mờ, giăng phủ đâu đó những nỗi băn khoăn khó hiểu. 1 thoáng dự cảm kỳ dị xuất hiện nhưng tôi chỉ muốn nhanh chóng gạt phăng nó khỏi các giác quan của mình. Cái rùng mình khẽ khàng ko biết là vì khí lạnh của sương đêm hay là vì sự linh ứng báo trước nào đó ẩn sâu trong tiềm thức của tâm hồn.

Bóng đêm va đập với những suy nghĩ ko rõ phương vị, miên man 1 hồi cùng những mệt mỏi ban ngày ập đến dẫn đường tôi và Ngọc chìm dần vào giấc ngủ sinh học của cơ thể.

"- Cái này giờ là của anh... để những lúc nhớ em mà ko thể gặp đc em... thì anh có thể dùng nó... "Dê non" của em từ giờ sẽ ko còn phải chạy đi tìm em như mọi lần nữa."

Câu nói đêm qua của Ngọc vang vọng, lòng bùng mãi bên tai 1 hồi cho đến tận khi tôi tỉnh giấc mới chịu tan biến. Cảm giác uể oải xâm chiếm tới phân nửa cơ thể, tôi đưa tay quờ quạng theo phản xạ... Bên cạnh chỉ là 1 khoảng giường trống trơn... ko thấy Ngọc đâu cả... Nhíu mày nhìn lên chiếc đồng hồ trong phòng đã hơn 7 rưỡi sáng, ko ngờ đêm qua mình lại ngủ mê mệt đến vậy. Gọi với vào phòng tắm nhưng căn phòng chỉ dội lại

tiếng gọi của chính mình. Quay đi tìm chiếc đt trên bàn thì bên cạnh nó là chiếc thẻ nhớ và sợi dây chuyền mặt hờng ngọc... 1 cảm giác tê lạnh khó chịu lầ rầ xuất hiện nơi cổ gáy, tôi vùng dậy nhanh chóng, với vội lấy chiếc đt để gọi cho Ngọc thì trên màn hình hiện lên biểu tượng thông báo có tin nhắn đến.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 78

"...

- Này, em yêu anh từ khi nào vậy?

- Ko lâu mà cũng chẳng mới.

- Trả lời hay nhờ!!!

- Thì đúng mà, có sao thì em nói vậy thôi.

- Hajzzz, vậy mà làm anh cứ tưởng...

- Tưởng gì, chẳng lẽ anh lại thích nghe mấy câu đại loại như... yêu từ lâu lắm rồi, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên à? Hì hì,

- Ko phải thế, nhưng mà... bắt đầu "chớm nở" là từ lúc nào?

- Hì hì, sao anh cứ phải vắn vẹo em đi đâu này thế?

- Yêu nhau thì hỏi những câu như vậy là bình thường mà.

- Vậy thì để em "quét" lại 1 lượt đã... xem nào... lần đầu gặp nhau trong "vai" trộm chó này, hahaha.

- Cứ "quét" thoải mái đi, đừng câu giờ là đc, hê hê.

- Błăm, błăm, błăm... hajzzz, chưa hẳn là chắc chắn nhưng em nghĩ... mình thực sự có tình cảm với anh sau lần giải cứu " 5 ae siu nhân mèo".

- Từ lần đó ư?
- Hì hì hì.
- Em đấy... tại sao cứ chôn dấu tình cảm của mình, cứ trốn tránh anh hoài vậy!!!
- Ừm... mọi chuyện đâu phải dễ dàng, đâu phải cứ muốn là đc đâu anh.
- Anh đang ước giá như hôm ở biển mình quyết liệt hơn...
- Hừ, lại bắt đầu đen tối đấy, hôm đó anh cũng hừ y như hq vậy, nghĩ lại thấy ghét!!!
- Ghét mà cuối cùng vẫn để anh "càn quấy" đấy còn gì. Chụt!!!
- ... Ừm... vì em yêu anh mà.
- Yêu như thế nào...
- Yêu đến mức muốn nói hàng trăm ngàn lần lời yêu anh... hay đơn giản chỉ là đc cùng anh nói những lời đó cho đến tận khi 2 chúng mình đã già.
- Lúc đó chắc anh đã thành dê già, dê cụt, còn em thì vẫn là "của nợ" của anh, mãi mãi là như vậy, hì hì.
- Hừ, dèo mồm thế này ra ngoài đường cũng chưa biết chừng!!!
- Anh chỉ yêu mình em thôi... Chụt!!!
- ... Ừm... anh có biết vì sao em lại đến sapa ko?
- Vì đẹp à?
- Vì có tuyết đấy...
- Tuyết? Tuyết thì làm sao?

- Em muốn tìm lại cảm xúc vô tư, hạnh phúc giống như lần đầu tiên thấy tuyết ở Mel... tuyết trắng tinh, chạm vào tay tan ra lạnh cóng...

- Ừm, vậy à... Hơi tiếc là đợt này mình đi lại ko có tuyết...

- ...

- Vậy sau này có giận dỗi nhau hay vô tình lạc mất nhau thì cứ chọn nơi nào có tuyết làm mốc tìm nhau nhé!!!

- Anh...

- Nhớ kỹ em nhé, hì hì.

- Ngọc, ở VN này ngoài sapa thì còn nơi nào khác chứ.

- Hì hì hì... "

... Câu chuyện đêm qua giữa 2 đứa như xé tan từng mảng gan ruột tôi. Đọc đến dấu chấm cuối cùng trong tn, tôi chẳng còn nhớ mình đã thu xếp như thế nào để có thể ra tới bến xe nhanh nhất có thể. Xe trong bến mỗi lúc một nhiều nhưng tôi chẳng còn tâm trí để bận tâm đến đi đâu đó. Day dứt trong cõi lòng những dòng chữ trong tn, đến tận hq Ngọc mới nói lời yêu... Nhưng hn, chỉ chớp qua thời khắc bình minh hé mở, mọi thứ tốt đẹp trước đó dường như đã sụp đổ hoàn toàn. Kéo tôi rơi vào vực thẳm tối tăm...

"

- Anh yêu của em... dù có nói bất kỳ đi đâu gì lúc này, cũng ko thể diễn đạt nổi em yêu anh nhiều đến thế nào đâu... Trong lòng em lúc nào cũng mong ước giá như mình được ở bên nhau mãi mãi, thì em sẽ cố gắng làm thật nhiều món ăn cho anh ăn. Dù ngon hay ko cũng bắt anh ăn hết, ăn trọn vẹn như anh vẫn luôn tôn trọng công sức của em vậy ... Tiếc rằng mình chỉ đc ở bên nhau 1 ngày ngắn ngủi, 1 ngày đc yêu và sống hết mình với tình yêu đó... Giá như chúng mình tự do tự tại, vô lo vô nghĩ như lần đầu em thấy tuyết ở Mel... Giá như chúng mình gặp nhau sớm hơn... Giá như em dũng cảm và ích kỷ hơn...

Hì, cuộc sống mà cứ "giá như..." thì chúng mình có thể nói mãi không ngừng đến tận lúc anh thành dê già, dê cụ, còn em vẫn mãi là "của nợ" của anh phải ko anh, hì... . Đừng hối tiếc về những gì đã qua anh nhé, em ko bao giờ hối tiếc đâu, Tuấn ạ... Em đã đc gặp và yêu anh như thể tìm thấy hơi thở trong cuộc sống của mình, đó chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất mà em có đc từ trước đến giờ. Tuy nhiên em lại chọn việc làm tròn bổn phận của mình để vứt bỏ đi hạnh phúc ấy... Em ngốc nghếch và xấu xa lắm phải ko anh, ko những ko biết giữ gìn món quà ông trời ưu ái dành cho mình mà còn nhẫn tâm trà đạp lên tình cảm của người mình yêu...

Đừng yêu và chờ đợi gì ở em nữa, anh xứng đáng với 1 người con gái khác tốt hơn, toàn tâm toàn ý, chân thành với anh chứ ko dao động, tính toán như em, em là thế đấy!!!

Xem như chúng ta có duyên mà ko có phận anh nhé, giống như anh vẫn thường nói tương lai thế nào mới là đi đầu quan trọng. Sâu trong trái tim em sẽ luôn cầu chúc anh hạnh phúc, cho em 1 lần cuối thôi anh nhé... Em yêu anh!!!"

- "Anh không chờ đợi tình yêu toàn tâm toàn ý, cũng chẳng cần đong đếm tình yêu đó có xứng đáng hay ko... Tình yêu với anh, chỉ đơn giản là mỗi sáng thức dậy đc ngắm nhìn em ngoan hiền trước sớm bình minh, là được nắm bàn tay em mỗi khi em làm cho anh 1 món ăn nào đó ... Điêu đơn giản như 1 niềm khát khao đến tận cùng ấy nhưng sao đối với anh nó lại cứ xa vời trùng điệp như vậy? Tại sao... tại sao hả em... Ngọc ơi!!!"

Mọi thứ vun vút trước mắt qua ô cửa kính oto nhưng tôi lại chỉ nhìn thấy nụ cười của Ngọc, thấy hình ảnh xinh đẹp sau ánh đèn ngủ mờ màng... Tâm trí thổn thức với bao hình ảnh xáo trộn gắn liền với những ký ức khó phai, nước nở trong tâm khảm mà nc mắt ko làm sao tuôn rơi. Khóc ko thành lệ đau và buốt lắm... Tôi cứ ngỡ như vậy, lảo đảo theo từng vòng cua của chiếc xe, đôi mắt vô hồn, trống rỗng ko nhìn thấy hiện tại bởi màn sương của quá khứ đang phủ mờ. Cứ sống hướng tới tương lai ư... nhưng tương lai ư ám thế này, sẽ phải bước tiếp thế nào đây... Đời tôi... sao cô độc quá!!!

Hàng chục cuộc đi từ sáng cho đến tận chiều hôm đó khi tôi về tới HN nhưng Ngọc vẫn tắt máy. Không dám gọi cho Nhi vì giờ này cô ấy vẫn đang ở cty, gọi để hỏi về Ngọc vào thời điểm cả 2 cùng nghỉ làm chẳng khác gì hành động lay ông tôi ở bụi này. Đến nhà Ngọc nhưng không có ai ở nhà, đành thất thểu bước những bậc cầu thang bộ quen thuộc trở về nhà. Nằm trên giường trong căn phòng trống hoác, Xuân đi làm còn Hải đi thực tập công trình. Sôi gan, sôi ruột bởi nỗi lo lắng, bất nhẫn cứ lớn vờn thành từng búi giày vò trong ngũ quan. Hết nằm gác tay lại đứng thờ dài, chỉ vài tiếng trôi qua nhưng bàn tay đã bóc tới bao thuốc thứ 2. Thói quen xấu này thực sự có hại, cái lợi duy nhất của nó có lẽ chỉ đóng vai trò làm 1 người đồng hành bất đắc dĩ khi con người ta ngập chìm trong những nỗi buồn sâu, đau khổ...

- Dis, đi là chớ, về là nỡng nặc mùi thuốc lá... - Xuân trở về với những túi thức ăn trên tay, vài ngày vắng mặt tôi nên cậu có vẻ tự giác hơn.

- Phù... Sao rồi, đi chơi với em yêu thế nào, có làm ăn được gì hay không. Anh lại tưởng chú ở luôn trên đấy chứ, đang định tối nay làm bữa liên hoan với thằng Hải thì lại vắng mặt về hè hè - bình thường thì cũng vui đấy, nhưng hôm đũa không đúng lúc rồi Xuân ơi.

- Tao ra ngoài, mà với thằng Hải cứ ăn trước đi, không phải chờ đâu.

- Ở cái đệt, thế quà bố đâu, thằng kia...

...

Đi dạo loang quanh tới hơn 6h chiều, đợi đến lúc chắc chắn Nhi đã về tới nhà tôi mới gọi cho cô ấy. Muốn có đi không gọi được nên muốn nhờ hỏi giúp Ngọc 1 số vấn đề về công việc. Nhưng tin nhận được không lấy gì làm vui vẻ khi Nhi cho hay Ngọc bị ốm ngay khi vừa trở về sau chuyến đi. Hiện tại đang rất mệt nên không muốn gặp hay nói chuyện với bất cứ ai. Không rõ đó là sự thật hay chỉ là cái cố của Ngọc nhưng lòng tôi vẫn cảm thấy lo lắng. Nghĩ đến ngày trước, mỗi lần Ngọc ốm đầu xanh xao và mệt mỏi, không rõ Nhi có biết cách chăm sóc cô ấy hay không. Càng nghĩ sống mũi lại càng thất lại, nỗi

xót xa khi bản thân bất lực ko thể làm gì cho người mình yêu dâng lên
nghe ứ nơi cổ họng... đắng ngắt.

...

- Anh, có việc gì mà gọi em xuống gấp vậy? - Nhi tất tưởi bước nhanh
ra cổng đại sảnh toả nhà, nơi tôi đang đứng đợi với vài túi đồ trên tay.

- Ủ, em vẫn ở nhà từ lúc anh gọi đến giờ à?

- Vâng, chị Ngọc ốm nên em có dám đi đâu đâu anh.

- Anh có việc, tiện đường qua đây nên có mua ít đồ cho 2 chị em.

- Ôi anh chu đáo quá, em cảm ơn, đồ ở nhà chị em em cũng đầy đủ hết
mà.

- Ủ... mà Ngọc... ốm đau thế nào rồi em?

- Vẫn mệt anh ạ, chắc đi đường xa vên nên bị cảm.

- Thuốc men thế nào rồi, ngày trước mỗi khi... mỗi khi anh bị ốm thì
thường dùng thuốc này... với thuốc này...

- Vâng, hì, anh rành quá nhỉ, mấy thứ này em cũng biết mà.

- Ủ, thế Ngọc... đã uống thuốc chưa em? Mà em đi làm thế này thì cô
ấy ở nhà 1m à? - tôi cố gắng "câu giờ" chờ lời mời lên nhà của Nhi nhưng
đáp lại chỉ là sự thất vọng.

- Em cho chị em ăn uống cẩn thận rồi, nhà còn 1 cô giúp việc nữa vừa
đc bác gọi đến, anh đừng lo. Mà anh nữa, sao đi đâu mà cũng nghỉ liền 2
ngày vậy.

- À ừ, anh bận việc đột xuất dưới quê.

- Buổi họp đầu tiên hq đã bắt đầu chia nhóm triển khai cho dự án sắp
tới đó anh. Tiếc là ae mình ko ở cùng nhóm với nhau.

- Vậy à, ng ỡ cạnh nhau là đc r ỡ mà... Thôi em lên nhà đi kéo lạnh, anh cũng phải đi có việc bây giờ đây.

- Vâng, vậy anh đi cẩn thận nhé, chị em em cảm ơn vì mấy túi quà này!!! - Nhi cười tươi giơ 2 túi quà lên ngang thân thay cho lời chào.

- Thế nhé, bye bye em.

...

- Thôi ko hút nữa thằng này, mày muốn đầu độc hết cả cái phòng này à. Bọn bè tốt nhưng ae tao đ' muốn chết chung với thằng lao phổi như mày đâu.

Xuân cầu nhau thay cho Hải, mặc 2 thằng đè ra cây m ồm, cây miệng tôi cũng chẳng thèm hé môi tâm sự với chúng nó nửa lời. Chừng nào còn chưa gặp, chưa nói chuyện đc với Ngọc thì mọi chuyện vẫn còn chưa rõ ràng, chưa ngã ngũ. Trừ khi nghe từ chính miệng Ngọc nói ra những đi ầu đã viết trong tn, còn ko chỉ c ần còn 1% cơ hội tôi cũng sẽ cố gắng hết sức.

- "Mau khoẻ em nhé, mở máy thì nhắn lại cho anh. Đừng để anh lo lắng!!!" - gửi 1 tn cho Ngọc, dù biết chưa chắc em đã đọc đc ngay nhưng tôi cũng yên lòng phần nào để d ần d ần tiếp đi vào giấc ngủ muộn.

Sáng hôm sau đến cty, đi ầu mà tôi để ý đi ầu tiên là vị trí của Ngọc... trống không, hẳn là cô ấy vẫn còn ốm...

- Ê Tuấn, ăn no ngủ kỹ ở đâu tận 2 ngày nay vậy? - tay Vũ lời nói đi trước bóng người, từ đâu đã đến sát sau lưng tôi.

- Việc đột xuất thôi. - tôi kiểm tra và sắp xếp lại 1 chút bàn làm việc và máy tính của mình, lạnh nhạt đáp lời.

- Ông nghe tin gì chưa, trưởng phòng xếp ông và tôi vào chung nhóm dự án sắp tới đấy. Từ giờ cố gắng phối hợp với nhau thật tốt nhé!!! - cái

võ vai v òn v ả cảm giác như người quen thân lâu ngày ko gặp. Tôi khẽ nhếch mép.

- Oke, gì chứ phối hợp cùng a.Vũ thì nhàn hạ r ấ.

- Hề hề hề - cả 2 ko hẹn mà cùng cười hề hả, sau đó mỗi người lại quay v ề với không gian làm việc của riêng mình.

- Tuấn, vào phòng tôi có việc c ần bàn.

- "Đến r ấ, cuối cùng cũng đến r ấ!!!" - tôi nhủ th ần sau khi nghe Trường gọi.

- 2 hôm r ấ cậu bỏ bê công việc để đi đâu vậy? - tay Trường rất thẳng thắn đi ngay vào vấn đề chính.

- Dưới quê có việc đột xuất nên em phải v ề gấp. Sáng thứ 2 em cũng có nt cho anh với nội dung như vậy r ấ mà.

- Về quê có việc gấp à... - Trường hỏi kỹ lại 1 l ần nữa cùng cái nhìn dò xét giành cho tôi.

- ...

- Thôi đi r ấ, giờ nói nhanh vào công việc. Buổi họp thứ 2 đầu tuần, tôi đã thông báo kế hoạch triển khai dự án sắp tới cho cả phòng. Vũ chắc cũng vừa nói qua với cậu v ề nhóm của mình?

- Em mới chỉ nghe nói là cùng nhóm với Vũ thôi chứ cũng chưa có gì rõ ràng.

- Phòng chúng ta chia ra 3 nhóm, mỗi nhóm 4 người, có nhiệm vụ xây dựng kế hoạch từng mảng cho dự án l ần này. Nhóm cậu do chị Tâm - bà chị ng ấ cạnh tôi - làm leader, cậu, Vũ và cô Trang chịu trách nhiệm xây dựng kế hoạch và phân tích tính khả thi của dự án. Báo cáo hàng tuần của nhóm và cá nhân tổng hợp và gửi lại cho tôi vào mỗi cuối tuần. Cậu còn thắc mắc gì ko?

- Dự án lần này có phải là dự án cải tạo hạ tầng mà bên chủ đầu tư... vừa đánh tiếng phải ko ạ?

- Chính nó, tài liệu về dự án đã đc bên kỹ thuật thiết kế phác thảo sơ qua. Việc của phòng chúng ta là phân tích số liệu, cố gắng đưa ra mức giá tốt nhất cho gói thầu này. Trọng trách ko hề nhỏ đâu.

- Vâng, em hiểu rồi.

- Còn nữa, bản báo cáo đợt trước cậu đã làm xong chưa?

- Dạ...

- Sao vậy? t3 tuần sau là đến hạn nộp rồi đấy!!! - khoé miệng Trường hơi nhếch lên.

- Dạ vâng, em sẽ cố gắng hoàn thành đúng hẹn.

- Việc trước d ãn việc sau nhưng đừng quên bản tổng hợp và đánh giá cá nhân cuối tuần này đấy.

- Em hiểu, nếu ko còn việc gì thì em xin phép quay lại làm việc.

- Ừm.

Tiếng ậm ừ nặng nề phát ra nơi cổ họng Trường dường như cũng đ ãng dạng với gánh nặng trong lòng tôi lúc này. Tất nhiên nếu so về cân lượng thì cân đ ãn bên tôi phải nặng gấp ngàn lần hơn thế. Tinh thần sa sút trong mqh với Ngọc hiện tại chưa kịp chỉnh đ ãn, đã ngay lập tức phải gánh lấy tầng tầng lớp lớp áp lực từ công việc đội xuống. Ng ãi trước màn hình vi tính với hàng lô hàng lổc những tệp file trong ổ cứng tài liệu trên bài. Mới chỉ nghĩ tới việc chạm tay xử lý tất cả đ ãng việc đó trong có 6 ngày từ giờ tới t3 tôi đã thấy đầu óc mình bùng bùng như đang phải ng ãi trong 1 thùng phuy đóng kín, bị bủa vây bởi những tiếng gõ thùng xung quanh.

- E hèm, sao vậy em? Công việc căng thẳng quá à? - chị Tâm, leader mới của tôi mở lời hỏi thăm.

- Ko có gì đâu chị.

- Anh bị mệt à, có phải là do... tối qua đi về lạnh ko? - Nhi cũng cần quay sang hỏi han tôi.

- Ko, chắc do đêm qua đi ngủ anh quên ko đóng cửa nên mới vậy. Tập trung làm việc 1 lúc là hết ngay ấy mà.

Bỏ qua mối quan tâm từ 2 người phụ nữ ngồi kế bên mình, những tiếm cách, sột soạt lại phát ra đều đều từ bàn làm việc của tôi.

...

Hơn 3 tiếng làm việc ko ngừng nghỉ trôi qua... lẽ ra đc thành thời nghỉ ngơi như hầu hết những nhân viên khác thì tôi lại phải tất tưởi chạy qua 1 đại lý xe máy gần đó để tranh thủ mua xe. Nhanh chóng ký kết, chuyển tiền, lắp đặt và nhận xe... chớp nhoáng chỉ sau có hơn 20' tôi đã có bạn đồng hành mới là 1 chiếc dream Việt. Dù là có chuyện gì xảy ra quanh mình đi nữa thì nước vẫn phải uống, cơm vẫn phải ăn, đầu óc vẫn phải làm việc và cả cái thân tứ đại này cũng cần 1 "con ngựa chiến" mới để đi lại hàng ngày...

- A.Tuấn ơi, a.Tuấn... - đang đi thì 1 giọng nói quen thuộc áp sát tới cạnh xe tôi.

- ... Ờ... An hả em, đi đâu giữa trưa thế này?

- Em chuẩn bị đi học mà...

- Mới có gần 12h, đi học sớm vậy em?

- Vâng, em đi ăn rồi vào trường luôn... Á à, mới mua xe mới hả anh, còn chưa có cả biển nữa nè. Khao đi, khao đi anh zai ơi, hihi.

- Ừ, thì đi ăn với anh luôn, anh cũng chưa ăn gì cả.

- Hihi, hên hên, vậy vào luôn quán Lotteria kia anh nha.

...

- Sao vậy anh? Ko thích gà rán à? Có cơm kẹp đấy, để em gọi cho anh nhé!!!

- Thôi thôi khỏi, em cứ ăn đi, nói thực anh cũng đang hơi chướng bụng nên chỉ ăn đc có vậy thôi. - tôi thở dài ngán ngẩm bởi mùi dầu mỡ ngậy ngầy còn vương lại sau miếng cánh gà vừa rã.

- Hi, chắc đi ăn cùng em nên sợ tốn kém chứ gì. Keo thía!!!

- Kêu anh keo vậy bảo sao tối hôm nọ ng ỡ sau xe cứ bám cứng lấy anh, hề hề

- Mồm mép ghê gớm vậy ko sợ chị Ngọc à? - An nhìn tôi khẽ cười.

- Ờ, Ngọc ư... sao tự dưng em lại nhắc đến chị Ngọc? - tôi nhún vai, ngả người vào lưng ghế hỏi lại bằng 1 giọng thản nhiên.

- Thì anh ko sợ chị ấy giận sao?

- Sao tự dưng em lại lo đến chuyện ấy... Chà chà, em của a.Trường mà lại hỏi anh như vậy thì hơi khó hiểu nhĩ!!!

- Anh nè, em xin lỗi chuyện hôm đó nhé!!! - An chuyển "pha" nhanh y hệt tôi.

- Chuyện nào, anh chẳng nhớ chuyện nào cả!!!

- Chuyện... thằng b ồ cũ của em ý... Xin lỗi anh nhé, vì thằng dở người ấy mà em khiến anh vừa bị đánh, vừa bị hỏng xe. Giờ lại phải mất tiền đi mua xe mới. - An xụ mặt, 2 ngón tay chụm lại, đảo đảo b ớ b ớ đồng khoai tây rán trên đĩa.

- À... em ko nhắc thì anh cũng chẳng nhớ đâu!!!

- Vâng... mà cái xe đó... giờ thế nào r ỡ anh?

- Chắc lên TêLỗ nấu "cao sất" rồi em ạ, hà hà. Anh đã nói là ko có gì rồi mà.

- Vậy mấy thằng đấy từ hôm đó đến giờ có làm gì phiến tới anh ko?

- Ờ, chắc chúng nó thấy anh "nhũn" quá nên ko thèm để ý nữa rồi em ạ, hêhê

- Gớm, kêu bỏ qua gì mà nghe giọng đậy mùi khói súng thế!!!

- Tại mấy vết đang lên da non trên người nên ngứa ngáy tý ấy mà, hê hê

- Hi, vậy hay tối nay đi chơi với em cho bớt ngứa đi.

- Chơi bời gì?

- Đi anh, tối nay bọn bạn em tổ chức liên hoan. Em lại chẳng có ai đi cùng cả, chán lắm!!!

- Thôi đi cô, hôm tiệc tất niên cũng kêu ko quen ai để nói chuyện. Vậy mà gặp anh này đc mấy giây đã chuồn vội đi "tiếp đào" mất hút rồi.

- Xùi ui, anh này hay nhớ vật thế, thế tối nay...

- Mà An này, vừa rồi có phải ae mình đang nói dở chuyện về Ngọc đúng ko nhỉ? - tôi lạnh lùng ngắt lời An.

- Ờ... dạ... - cô bé hơi khựng lại.

- Vậy, anh hỏi em đi em này nhé... Lần đó, tại sao đã gạt anh rồi mà cuối cùng em lại nói sự thật cho anh biết?

- Sự thật chuyện gì ạ? - An làm mặt ngô nghê.

- Chuyện giữa Ngọc và a.Trường của em, em nói 2 chi em với anh như vậy... tóm lại là có ý gì?

- Em chẳng có ý gì cả!!! - An đáp rành rọt chứ ko còn vẻ ngô nghê trước đó.

- ... - tôi ko nói gì, ánh mắt vẫn thẳng thẳng nhìn thẳng vào mắt An.

- Nói ra thế này có thể anh sẽ ko tin... Sự thực, em làm như vậy chỉ vì muốn tốt cho chị Ngọc.

- Em nói tiếp đi. - tôi nhấp 1 ngụm nước ngọt, dường như đã hiểu phần nào ý nghĩa trong câu nói của An.

- Quả thực từ đầu cho đến hiện tại em luôn ủng hộ a.Trường em trong chuyện với chị Ngọc...

- Đi đâu này anh biết.

- Nhưng về phía chị Ngọc... vừa là bạn vừa là 1 người chị thân thiết của em... Em chỉ đứng trên lập trường khách quan và cảm nhận chủ quan của mình để nhìn nhận sự việc giữa 3 người thôi... Hajzzz, em nói như vậy chắc anh cũng hiểu đc phần nào rồi chứ!!! - An nói xong liền thu mình ngả người vào lưng ghế giống tôi.

- Ủ, anh hiểu... Cạnh tranh lành mạnh phải ko em?

- Vâng, dĩ nhiên em luôn ủng hộ anh của em, nhưng chị Ngọc thích ai lại là ở phía chị ấy, em ko can thiệp đc và cũng ko muốn can thiệp. Vậy cho nên em nghĩ sẽ công bằng hơn nếu cho anh biết sự thật chuyện đấy. Vì dù gì đi nữa em cũng phần nào... chỉ là phần nào thôi nhé... cảm nhận đc chị Ngọc đối với...

- Đc rồi An, cảm ơn em, anh chỉ cần biết đến đó là đủ rồi!!! - tôi ngắt lời An bởi những gì cô bé định nói tiếp thì tôi cũng đã kịp lật mở trong chuyến đi sapa vừa rồi.

- Dạ... là sao ạ???

- Là em ăn nốt đi chứ sao, nãy giờ anh khiến em giảm năng suất khá r ồi đấy!!!

- Anh này... thật là... Hì, mà kể có anh ny nào như anh cũng thú vị phết!!!

- Anh mà ly!!! - tôi ngó lơ ra chi ều tị mẫn.

- Haha, giả dụ mà ko thành với chị Ngọc thì có nhớ đến em ko anh???

- Nhớ chứ sao ko, lúc đó chắc là anh sẽ cần nhiều người giải s ầu cùng mình đấy!!! - tôi nói bằng giọng cười cợt nhưng trong lòng lại như đang cười cợt chính nỗi hoang mang của mình. Liệu những ngày sắp tới nỗi hoang mang đó "di căn" trở thành nỗi đau khổ hay ko???

3 rưỡi chi ều, khi tôi vẫn đang quay cu ồng với đồng công việc ngập đ ầu thì cửa phòng làm việc bật mở... 1 người đàn ông độ trên dưới 40, mặt mày đỏ phừng phừng bước nhanh v ề phía cửa phòng của Trường.

- Bên các anh làm ăn thế nào mà cứ khát l ần chúng tôi hết l ần này tới l ần khác vậy? - giọng nói oang oang, gay gắt bắt đ ầu vang lên, kèm những tiếng xì xào, bàn tán vang lên ngay sau đó.

- Anh bình tĩnh r ồi ng ồi xuống đi, đây là cty chẳng lẽ anh lại ko rõ quy định v ề văn hoá làm việc. - Trường ôn t ần đáp lời, giọng nói bình hoà nhưng vẫn có lực.

- Bình tĩnh, bình tĩnh!!! Bên các anh làm chậm khối lượng chuyển tiếp công việc của chúng tôi, dự án bị chậm tiến độ chúng tôi là những người phải chịu trách nhiệm đ ầu tiên. Anh thử đặt địa vị vào tôi xem có thể bình tĩnh mà nói chuyện đc ko.

- Bản số liệu l ần đó bên anh đưa v ề phòng chúng tôi có 1 số dữ liệu nhập ko khớp, chúng tôi vẫn đang trong quá trình hoàn thiện. T3 tu ần sau sẽ chuyển lại cho bên quản lý các anh.

- Tuần sau!!! Haha, hay thật, ng ỡ phòng khang trang, cao t ầng, đi ều hoà mát lạnh thế này các anh chị đâu có biết đc cái bụi bặm, nắng gió nơi công trường chúng tôi. Có biết chậm 1 tuần tiến độ sẽ ảnh hưởng đến ae công nhân thế nào ko. Hừ, tôi muốn gặp người phụ trách xử lý bản số liệu này!!!

- Cậu Tuấn!!! Vào đây gặp tôi có việc... Anh đây bên bộ phận quản lý công trình, có 1 vài thắc mắc về bản số liệu mà cậu đang xử lý.

- Chào anh, tôi là người trực tiếp xử...

- Thôi thôi, khỏi giới thiệu dài dòng, giờ tôi chỉ muốn biết cậu có thể hoàn thành cho tôi bản số liệu đó ngay tuần này đc ko???

- Việc này...

- Sao? Việc này là sao??? Có đc hay ko???

- Hiện tại thì ko thể, ngay lúc này tôi chỉ có thể nói với anh là sẽ cố gắng hoàn thành nó vào t3 tới.

- Haha, cậu đang đùa tôi đấy à. Có biết chỉ vì cái bản số liệu chết tiệt mà cậu đang chây thây đã ảnh hưởng tới công trình của chúng tôi thế nào ko?

- Thế này đi, hiện tại rõ ràng ko thể ép cậu ấy giao ngay cho anh trong tuần này, như thế rõ ràng sẽ ko kịp. Hẹn anh cuối giờ chiều t2 tới chúng tôi sẽ chuyển tất cả số liệu cần thiết đó về bên anh "chạy" tiếp. - Trường lập tức nói xen vào.

- Trưởng phòng... việc này...

- Anh có ko đ ồng ý cũng đành chịu vậy thôi, chúng tôi hiện tại đã d ần hết năng lực cho dự án mới sắp tới rồi!!! - tay Trường ko thèm để ý gì tới phản ứng của tôi, tiếp tục "mặc cả" với tay qlđd kia.

- Hừ... làm ăn ko ra cái thể thống gì cả!!! - tay qlda liếc mắt gườm gườm nhìn 2 người trong phòng rồi bỏ đi, để lại chút "hơi nóng" còn vương lại sau cơn bực tức vừa rồi.

- Trưởng phòng, t3 thực sự đã là rất gấp đối với em sau khi có thêm phần xây dựng kế hoạch dự án kia. Phải hoàn thành sớm hơn 1 ngày thế này, thực sự ko hề đơn giản.

- Cậu thấy thái độ của ông ta rồi đấy, bản số liệu đó dù sao cũng thuộc trách nhiệm của cậu, tôi cũng có 1 phần liên đới trong đó nên ko thể muốn là đỡ cho cậu đc.

- Nhưng bản số liệu này trước đó là của a.Vũ, việc chuyển giao quá muộn cũng khiến em bị động trong việc xử lý. T3 tuần sau đã là 1 cái hạn...

- Đủ rồi, ko cần nói thêm nữa... đã xác định đứng vào hàng ngũ của phòng kế hoạch - kinh doanh này thì mỗi nhân viên nên tự ý thức trước những áp lực, khó khăn phải gặp trong công việc... Đã làm cho cty đc 1 năm, hẳn là cậu phải hiểu rõ đi ều này...

- ... Vâng... xin phép anh!!!

Nuốt câu chửi vào cổ họng, tôi bước thẳng về bàn làm việc để hoàn thành nốt phần công việc tự chia trong ngày. Dù ko ngoảnh lại nhưng tôi cũng có thể dễ dàng hình dung nét thoả mãn ẩn nơi khoé miệng của Trưởng. Chuyện lần này mặc dù ko liên quan trực tiếp đến hẳn ta nhưng xâu chuỗi lại từ khi hẳn đẩy phần việc này từ tay Vũ sang tôi, những khúc mắc, sai sót liên quan đến số liệu ko đc thông báo cho tới lời "mặc cả" vừa rồi của hẳn với tay qlda càng chứng tỏ % hẳn tác động cái áp lực này lên tôi ko phải là nhỏ. "Ngậm đắng nuốt cay, nhịn nhục chờ thời", giờ mới cảm hiểu cảm giác tấm mình trong "hố bẫy công sở" nó như thế nào.

- Sao vậy anh? Công việc có vấn đề gì à? - Nhi dừng tay hỏi han tôi.

- Công việc phải có vấn đề mới vui chứ em, hi!!!

- Anh... lúc nào cũng đùa đc, hi hi.

- Ờ mà... phó phòng thế nào rồi em? Đồ ốm chưa? - cố lái sang 2 từ "phó phòng" làm cơ hàm tôi cũng thấy đôi chút ngượng nghịu.

- Chị Ngọc ấy ạ, cũng đỡ chút đỉnh rồi anh. Mong là tối nay khoẻ để mai đi làm trở lại. Kế hoạch bắt đầu triển khai rồi mà giờ lại thiếu nhân lực.

- Ừm... mà nhóm em phụ trách mảng lập hồ sơ dự thầu theo yêu cầu của chủ đầu tư phải ko?

- Vâng, hi cũng tương đối nhẹ nhàng so với các nhóm khác anh nhỉ?

- Ko nhẹ đâu, khâu này quan trọng lắm đấy, ăn đc dự án hay ko phần lớn là ở cái khâu "nghị binh, biết người biết ta" này này.

- Hi hi, làm gì mà cứ như đánh cờ, đánh trận vậy. Cứ nghĩ đơn giản cho đời thanh thản đi anh.

- "Đơn giản cho đời thanh thản - hầy, nói thì nghe vãn đấy nhưng quá khó để làm đc em ạ." - nhìn nụ cười tươi tắn của Nhi mà lòng tôi thẫn thờ.

Tối đó, ăn cơm xong, lập qua danh sách những công việc cần làm từ giờ đến đêm tôi mới cần tới đt của mình... Vẫn ko có tin hay 1 cuộc gọi hồi đáp, bấm máy gọi cho Ngọc như 1 thói quen vô vọng vì biết chắc rằng em vẫn chưa mở máy...

- "Tiiii... Tiiii... "

- "Ôi, gọi đc rồi!!!"

Tôi bật dậy như lò xo rời, bàn tay bất giác nóng hổi nắm chặt lấy chiếc đt sau khi có tín hiệu mở máy... 3 cuộc gọi liên tiếp ko nhắc máy, tôi bèn gửi thêm 1 tin nữa cho em rồi gọi lại cho Nhi.

- Nhi à, cơm nc gì chưa em?

- Em ăn r ồi!!!

- 2 chị em đã ăn r ồi à?

- Vâng... à ko, có mình em với cô giúp việc thôi anh.

- O thế à, chị Ngọc vẫn ốm hay sao mà ko ăn cơm vậy? - tôi hỏi dò.

- Ko anh, chị ấy đỡ nhiều r ồi, lúc nãy bảo đi ăn tối với bạn nên ko ăn cơm nhà... Mà có chuyện gì vậy anh?

- À... ừ, công việc anh đang tắc 1 số thứ, muốn hỏi Ngọc 1 chút... Hajzzz, gay go nhỉ!!!

- Thế ạ, anh thử gọi cho chị ấy xem, chị ấy ra ngoài như vậy chắc là mở máy r ồi đấy.

- Anh vừa gọi nhưng ko nghe máy...

- Ừm... vậy anh qua thử quán lotus xem thế nào, chị Ngọc có dặn là người nào có việc muốn gặp thì tới quán đó tìm chị ấy.

- Lotus à, ừ đc r ồi quán đó anh biết, cảm ơn em nhiều nhé.

- Có gì mà anh cứ khách sáo với em vậy chứ, hì hì. Thôi chắc anh cũng sắp đi r ồi, vậy nhé, bb anh.

- Ừ, bb em... Tao ra ngoài chút nhé!!!

...

Lượn con xe ko biển qua vài con phố quen thuộc, ko lâu sau tôi đã đến đc nơi cần đến.

- "Ko rõ bạn là bạn nào mà lại hẹn nhau ở quán này nhỉ!!!"

Tôi hơi băn khoăn trong lòng vì quán này là 1 nơi thích hợp cho các cặp đôi bởi không gian ấm cúng và có tiếng đàn du dương của những người

chơi dương cầm "sống". Cơ mà hầu hết ai đã vào đây 1 lần cũng đều thích cái không gian trong này, có muốn đến nhiều lần nữa cũng là đi đều bình thường. Chưa kể trước đây tôi cũng từng cùng Trà và Hằng vào đây ăn riêng với nhau. Vì vậy xét ra việc Ngọc có đi ăn với bạn ở đây cũng ko có gì đáng phải băn khoăn... Ở mà tại sao mới trước đó chính mình còn băn khoăn cơ mà nhỉ. Phải chăng là do... ghen???

- "Ghen!!! Hahaha, đi đều này thì tất nhiên rồi, đơn giản đó là cảm xúc và bản năng chung của những người đang yêu mà!!!"

Tôi tự cười chính mình, nhịp chân bước từng bước lên bậc cầu thang. Cho đến khi chỉ còn 1 nhịp nữa là lên tới nơi thì 1 cảnh tượng tràn vào mắt khiến cho bước chân tôi như bị 1 bàn tay nào nó giữ chặt lấy ko làm sao bước tiếp đc nữa. Bàn chân chôn chặt dưới bậc cầu thang, 2 tay và toàn thân cứng đờ như tượng gỗ, chỉ còn lại duy nhất đôi mắt là có sự hiện diện của cảm xúc bên trong cơ thể. Hơi nóng cay xè bốc lên quanh vành mắt, đáy mắt như nổ tung những mạch máu mỏng manh vì bị cảnh tượng trước mắt đóng đinh vào... Bàn tay của Trường đang ôm trên vai Ngọc, trong khi cả cơ thể em lại tựa hồ trong lòng hắn. Hình ảnh mà chỉ mới cách đây có hơn 1 ngày thôi, sắm vai Trường hiện tại chính là tôi. 1 nhóm người ngời ngời chắn trước góc nhìn của tôi nên 2 người bọn họ vẫn bình thản ôm nhau âu yếm mà ko hề hay biết có 1 ánh mắt đang dõi theo từng cử chỉ của họ.

Tiếng nhạc dương cầm bất chợt vang lên, thức tỉnh phần nào những cảm giác trở cứng còn lại trên cơ thể. Móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay cho thêm phần tỉnh táo, đôi chân lê từng bước tê dại trở lại tầng dưới... Tôi quyết định gọi cho Ngọc thêm lần nữa... vẫn là những tiếng kêu tii... tiii chờ đợi trong vô vọng... ..

- ... Alo...

- Ngọc... em à... Em... đã khoẻ hẳn chưa? - câu đầu tiên mà tôi nói vẫn là về sức khoẻ của em, đi đều dường như đã trở thành phản xạ về trong suy nghĩ của tôi thì phải.

- Em khoẻ rồi, anh gọi có việc gì ko? - rất bình tĩnh, giọng nói ko hề vấp vấp cũng như xúc động như tôi lần tưởng.

- Vậy thì tốt... ừm, anh cũng nghĩ chắc em phải khoẻ rồi thì mới đi ăn ngoài đc.

- Vâng.

- Ăn ở lotus phải ko em?

- Vâng.

- Anh cũng đang ở đó đây...

- ... - 1 khoảng im lặng nặng nề bắt đầu xâm lấn dần cuộc nói chuyện.

- Ra ngoài gặp anh 1 lát...

- Em nghĩ... mình ko còn gì để nói với nhau nữa... - giọng của Ngọc bắt đầu ngắt quãng.

- Anh thì vẫn còn!!!.

- Anh nghĩ vậy?

- Phải, anh nghĩ vậy!!! - tôi bắt đầu "phản công"

- Sau tất cả những gì em để lại... Như vậy còn chưa đủ để anh hiểu sao.

- Anh hiểu 1 phần và cũng biết những phần em chưa hiểu. Chuyện này ko thể nói qua đt, giờ 1 là em xuống đây với anh, 2 là anh lên đó gặp em.

- ... Đc rồi... em sẽ xuống...

Lại thêm vài phút chờ đợi nữa, trước đây dù có đợi nhau chục phút, thậm chí đến cả vài chục phút cũng ko sao. Mà giờ mới có vài vòng đờng hồ trôi qua sao tôi lại có cả giác như mình đã đứng trôn chân ở đây nhiều giờ đh đến vậy... Những tiếp lộp cộp nhẹ nhàng vang lên từ phía sau vọng lại... cuối cùng thì em cũng chịu gặp tôi sau gần 2 ngày mất tích. Vẫn áo lông vũ đen vẫn trắng, chiếc đầm nhỏ cùng tone nâu sậm với màu quần tất.

Vẫn vóc dáng yêu kiều ấy, duy chỉ có đôi mắt em hèn lại toát lên vẻ gì đó hững hờ và xa lạ.

- Em khoẻ thật rồi chứ?

- Khỏe thật rồi. - em nhìn nhác qua tôi rồi trả lời.

- Ừm...

- Anh muốn gặp em để nói chuyện gì đó đúng ko?

- "Em học cách lạnh lùng nhanh đấy, nhưng anh cũng ko quá sốc đâu!!!" - Đúng vậy, rất nhiều chuyện... có thể tìm chỗ nào thoải mái hơn để nói chuyện 1 lúc ko!!!

- Ko đc, em đang ngồi ăn với bạn rồi.

- "Bạn" - a.Trường đó chuyển xuống thành bạn từ khi nào vậy. À mà cũng phải thôi, vì hiện tại em đang là bạn gái của anh mà, đúng ko!!!

- "Bạn" ở đây nghĩa là bạn trai... bạn tình đấy...

- Ừm... vậy anh hỏi em, chuyện giữa chúng mình 2 hôm vừa rồi là gì?

- Chẳng lẽ anh còn chưa đọc tin của em, nếu đã đọc rồi thì tự anh phải có đáp án rồi chứ.

- Đáp án của anh là em chỉ yêu mình anh. Việc em làm từ hôm đó cho tới thái độ của em hiện tại chỉ chịu tác động từ áp lực gia đình, từ cái trách nhiệm vô hình mà em cứ tạo ra cho bản thân rồi bắt mình phải gánh vác lấy.

- Đó, anh nói sơ sơ vậy mà cũng gần đúng rồi đó. Hiểu đc như vậy rồi thì còn phải gặp em để nói những chuyện thế này làm gì nữa. - Ngọc hững hờ cười khẩy.

- Em đừng có dùng thái độ đó để nói chuyện với anh, gượng gạo lắm, em chưa đủ giỏi để diễn trước mặt anh đâu. Nếu muốn chứng tỏ những lời

mình đang nói thì nhìn trực diện vào mắt anh đây. - tôi ôm lấy 2 vai Ngọc, cố hướng ánh mắt em về phía mình.

- Anh bỏ em ra, em đã có ny rồi, đừng làm chuyện chướng mắt ấy ở đây... - Ngọc vùng vằng cố thoát khỏi bàn tay tôi.

- Đc rồi, anh bỏ... nhưng anh cần em nói rõ những khúc mắc trong lòng em. Có chuyện gì thì cùng nhau chia sẻ và tìm cách. Mình đã yêu nhau thật lòng như vậy anh tin chuyện gì cũng có thể giải quyết nếu chúng mình kiên trì và cùng nhìn về 1 hướng.

- Hờ hờ, anh nhìn mọi chuyện đơn giản như vậy sao, anh khiến em hơi thất vọng với cách đánh giá của mình rồi đấy. Hư hư.

- Vậy em thử nói rõ ra xem nào...

- Tiền...

- Sao cơ???

- Đó, chỉ 1 chữ tiền thôi... Tiền... càng nhiều càng tốt... anh hiểu rồi chứ!!!

- Tiền!!! Cứ chăm chỉ làm ăn và phấn đấu anh tin mình sẽ lo đủ cho em và con sau này.

- Haha, anh thực sự đang khờ thật hay giả vờ vậy. Tiền em nói đến ko phải chỉ lo cho cuộc sống riêng của gã mình sau này. Tiền mà em cần phải ở mức đảm bảo cho sự hoạt động của cty với hàng trăm nhân viên đang tồn tại trong đó. Hàng chục tỷ, thậm chí hàng trăm tỷ, anh lo đc chứ... Hahaha. - Ngọc cười nhưng nc mắt lại rơi, chảy tràn thành từng giọt nơi khoé mắt. Điều bộ cười đến lả lơi, cười như thể đang cười chính nỗi đau của bản thân mình, tôi hoàn toàn có thể hiểu đc. Nỗi bất lực ko nói thành lời ấy chính bản thân em đang phải chịu đựng. Chịu đựng cả cái lớp áo ngoài lạnh lùng, vô cảm em khoác lên mình khi đối diện với tôi... Hẳn là em đang đau lòng lắm.

- Ngọc... cty là của chung mọi người, là sự đóng góp của các cổ đông... Em ko thể vì nó mà nhận hết gánh nặng về mình đc, đó ko phải trách nhiệm của riêng em, đó còn là trách nhiệm của anh. Của những người đang tồn tại trong cty nữa, em hiểu ko?

Tôi ôm ghì Ngọc vào lòng, chỉ mới gần 2 ngày xa cách mà tôi thấy nhớ em đến vô bờ bến. Đc ở cạnh bên em, đc chạm vào cơ thể em thế này cũng đủ để niềm hạnh phúc trong lòng tôi nảy mầm trở lại.

- Em... anh... anh ơi, Tuấn ơi... Hức hức... Ko đc anh ạ, ko đc... cty cần có em và em ko thể... Hức hức... ko thể ích kỷ chỉ vì bản thân mình đc... Huhu

Ngọc gục đầu vào vai tôi, vòng tay càng ghì chặt hơn, nước nở vì xúc động, tôi có thể hiểu đc nỗi khổ đấu tranh nội tâm mà 1m em phải chịu đựng trong suốt thời gian qua. Nó thậm chí còn mang màu cô quạnh đậm nét hơn cả nỗi cô độc của tôi. Quá nhiều áp lực, quá nhiều gánh nặng vô hình chĩa vào 1 con người bé nhỏ như em. Chỉ hận bản thân mình bất tài, vô lực, chưa thể làm đc gì để em có thể cảm thấy yên tâm nơi bờ vai này.

- Em ko muốn ích kỷ vì bản thân mình, vậy còn anh, còn ty của chúng mình thì sao? Tại sao lại vì những tác động đó mà nở ích kỷ với anh như vậy hả em? Đc yêu và sống thật với ty của mình là đi đâu hạnh phúc nhất, đó chẳng phải đi đâu mà em khao khát đấy sao. Hãy về với anh đi, anh sẽ làm điểm tựa cho em, sẽ cùng em phấn đấu vì lợi ích của cty.

- Em... em... ko... anh ơi... Em... Huhuhu...

- Cậu đang làm cái gì vậy!!! - "BỐP!!!"

1 cú đấm như búa tạ găm thẳng vào chính diện mặt tôi, trời đất vốn đã vệt tối, nay bỗng chốc tối sầm lại... Những vầng sáng lẩn tẩn như bóng nhiều tivi đèn đột ngột nhấp nháy lượn quanh mắt những hình thù nhức nhối khiến đầu óc tôi thêm phần choáng váng.

- "BỤP!!!" - 1 cú đá nữa vào chính tâm thủ ức khiến tôi gục xuống vì cơn nhộn nhạo, lờm lờm dâng lên nơi cổ họng. 2 cú ra đòn thực sự mạnh

và độc, vào tình thế của tôi khi này, rõ ràng ko có chút cơ hội để phát hiện và né tránh.

- Dừng lại, đừng đánh nữa... Anh... Tuấn ơi!!! Hichic...

- Ngọc, em đứng lại cho anh!!!... Em định làm gì vậy, làm vậy liệu còn ra thể thống gì nữa ko? Chẳng lẽ em ko có chút tôn trọng nào giành cho anh sao!!!

- ... Em... em...

- Đi với anh!!!

Mắt mũi choáng váng vì đòn đánh bất ngờ nhưng tai tôi vẫn có thể nghe đc những âm thanh xung quanh để đoán định chuyện gì đang xảy ra. Tiếng giày cao gót của Ngọc vang lên mỗi lúc 1 nhỏ dần, xa dần. Ko còn hình ảnh bất chấp tay Trường để che chắn cho tôi như ngày nào nữa... Em đi rồi... âm thanh nơi vỉa hè chỉ còn tiếng bàn tán xì xào, hỏi han nâng đỡ của những người xung quanh giúp tôi đứng dậy. Ko còn chút âm thanh nào chứng minh sự hiện diện của em nữa... Em đã thực sự bỏ đi rồi...

Tanh... mùi tanh nồng nặc xộc mạnh vào sống mũi, đọng lại dưới cổ họng những mảng nhờn nhớt, khó chịu. Tôi đứng dựa vào chiếc dream ko biển, gió lạnh thổi trên cầu Long Biên tê tái tới buốt lòng... Giữa tháng 1, gió lạnh khô là đi đâu hiển nhiên... tuy vậy khác với mọi khi. Ko còn vị ngọt đọng lại sau mỗi hớp gió, thay vào đó là vị tanh tanh, lờm lợm này. Đầu óc trở khốc như 1 kẻ bất cần mọi tác động xung quanh, tuy nhiên vẫn chưa đến mức vô hồn, trống rỗng. Ngắm nghía sợi dây chuyền với mặt hồng ngọc đỏ thắm trên tay. Tôi tự cười, nói vào khoảng không...

- Còn gì có thể làm con đau hơn nỗi đau ấy mẹ nhỉ. Gđ với con là tất cả, đã trải qua nỗi đau ấy rồi thì ko còn gì có thể đánh gục con đc nữa. Cho con đổi 1 tý thôi mẹ nhé, hì hì hì.

...

Hơn 10h tối...

Lặng lẽ cất sợi dây chuyền vào túi áo khoác, ng ưỡn hóng gió hít thở thêm lúc nữa cho máu mũi thực sự ngưng chảy, tôi mới lên xe và nổ máy...

- "Ring... Ring... " - là a.Mạnh gọi.

- Em nghe anh!!!

- Tuấn à, thằng Dũng xảy ra chuyện rồi...

DÒNG ĐÒI NỔ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 79

Chỉ kịp gọi điện báo qua Xuân và Hải, tôi lập tức đến địa điểm a.Mạnh đã nói - trụ sở ca huyện...

- Mặt mũi làm sao thế kia? - a.Mạnh hỏi tôi lúc vừa làm việc xong với các xxx.

- À... ko có gì đâu anh ạ. Mà a.Dũng sao rồi anh???

- Hừm... đánh nhau với 1 băng khác!!!

- Vậy giờ tình hình thế nào rồi ạ???

- Hiện tại vẫn chưa nói đc gì, trước mắt cứ bảo lãnh cho Dũng với vài ae thân cận của nó đã.

- Đơn từ uỷ ban lo đc chưa ạ?

- Mấy cái giấy vật vãnh ấy chú khỏi lo.

- Bác anh... chắc cũng biết chuyện rồi phải ko?

- ... - a.Mạnh gạt đầu ko nói, vẻ mặt dù bình tĩnh nhưng chút căng thẳng vẫn ẩn qua cái gạt đầu ấy. Vừa lúc đó 1 người đàn ông ngoài 50 bước ra từ trụ sở, đi dầm về phía a.Mạnh. Theo sau còn có vài người mang về mặt lạnh băng.

- Cậu cũng nhanh quá nhỉ!!! - người đàn ông nheo mắt cười.

- À ông Cương, lâu rồi ko gặp, ông vẫn khỏe chứ!!! - a.Mạnh cười đáp lại

- Hà hà, khỏe khỏe. Vẫn đủ sức để làm vài buổi "giao lưu" hỏi thăm nhau thế này.

- Đúng là gừng càng già càng cay, tuổi trẻ chúng tôi ko theo đc.

- Ko theo đc... Hà hà, chẳng phải vừa làm cho tôi 1 chuyện bất ngờ đây sao. - lão Cương liếc mắt về phía trụ sở.

- Chuyện gì còn chưa rõ ràng thì phải tìm hiểu ngọn ngành mới nói đc chứ, hà hà.

- Tìm hiểu à... đc đc, nhưng sau đó thì sao??? - lão Cương ngưng cười, 2 mắt lim dim nhìn thẳng a.Mạnh.

- Sau đó thì sao... ý ông là gì?

- Tổn thất các cậu gây ra lần này ko phải nhỏ đâu. Chưa nói chuyện để bọn xxx đánh hơi đc, việc các cậu tự tiện phá vỡ "nguyên tắc" chung, cái này mới là đi đầu đáng nói.

- Haha, ông Cương sức khỏe tốt vậy hình như đang có chút nhàn lãn!!!

- Nhàn lãn...???

- Tôi phải nhắc để ông nhớ, Dũng nó chỉ là 1 nhánh riêng rẽ, tách biệt hoàn toàn với bên tôi. Xung đột nội bộ giữa nó và ông thế nào tôi ko biết, cũng ko hề tham gia.

- Bỏ mặc ae nhanh đấy, hê hê hê!!!

- Minh bạch rõ ràng chuyện nào ra chuyện đấy, đừng đờng cho nhau trong cái "giới" này là đi đầu tối kỵ, để thiên hạ biết đc sẽ chẳng có gì hay ho. Ông là người kinh nghiệm, "hành nghề" lâu năm như vậy, hẳn phải hiểu rõ đi đầu này!!!

- Hà hà, vậy có lẽ phải đưa lên đề "hội đồng" cuối năm xem xét nhĩ!!!
- Hây, cái đó tùy ông thôi, nhưng làm gì cũng nên tính toán cẩn thận, chớ để bé xé ra to, phóng tay ra r ồi lại ko thu v ề đc.
- Câu này thì phải bác cậu mới đủ cân lượng để nói với tôi, hà hà... Mà ông Thiệu đạo này vẫn khoẻ chứ?
- Cảm ơn ông, bác tôi vẫn khoẻ.
- Tốt tốt, khoẻ là tốt, khoẻ vậy mới có sức để g òng gánh cơ đ òe chứ, đâu thể để sụp đổ trong tay con cháu ngày 1 ngày 2 đc, hahaha.
- Cảm ơn ông đã nhắc nhở, ông Cương cẩn thận quá!!!
- Đc r ồi, khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm ông ấy sau.

Lão Cương cười gằn đoạn quay lưng rời đi, kết thúc cuộc nói chuyện trong hoà nhã, ko có lấy 1 câu gắt gỏng, khó nghe mà chỉ toàn những lời xã giao, hoà hảo. Nhưng ẩn trong đó lại là gươm đao, bẫy ng ằm, khiến dân "ngoại đạo" như tôi phải chú tâm, lắng nghe theo từng câu chữ. Nó giống 1 loại áp lực vô hình, 1 cách nắn gân mà với những người vốn quen tay bắt mặt mừng, bụng chôn dao găm như a.Mạnh dường như đã trở thành 1 phản xạ cố hữu, tựa như việc hít thở để t ần tại. Đối diện với đối phương là vậy, ko cần thiết có bao nhiêu vũ khí mà q.trọng nhất là giấu đc bao nhiêu vũ khí ở trong lòng. Càng hận thù, cay cú thì càng phải cười tươi như hoa nở, đối thủ khi đó sẽ ko thể biết mình đang nghĩ gì, muốn gì, cũng ko thể đoán đc thời điểm mà mình sẽ hành động...

Còn đang h ồi tưởng lại ấn tượng từ cuộc đối đáp vừa r ồi thì a.Dũng và các ae khác từ trụ sở bước ra.

- Anh... có bị thương nặng ở đâu ko anh? - tôi lo lắng nhìn 1 vài vết thương trên mặt và tay a.Dũng.

- Ko việc gì cả, chú khỏi lo... Mà này...!!! - nói r ồi a.Dũng đưa tay lên mũi nhìn tôi ra hiệu. Tôi hiểu ý muốn hỏi thăm của ảnh nên chỉ khẽ lắc đ ầu,

cười trừ.

- ... - a.Mạnh cũng chỉ im lặng chứ ko nói gì.

- Giờ cho v`ề nhưng nhớ giám sát kỹ, bất kể khi nào có lệnh cũng phải có mặt trình diện đầy đủ!!! - cán bộ xxx đi cùng nói với theo, a.Mạnh cười tươi đáp lời.

- Vâng, cảm ơn anh... Đc r`ồi, tất cả lên xe đi, có chuyện gì vừa đi vừa nói.

...

- Tắt nhạc đi!!! - đoạn nhạc sàn chất chúa trên xe đường như làm a.Mạnh cảm thấy khó chịu.

- Anh ko muốn hỏi em chuyện gì à? - a.Dũng cuối cùng cũng lên tiếng sau một h`ồi im lặng.

- Hỏi cái gì?

- Việc em vừa làm...

- Hỏi để làm gì, hỏi bây giờ cũng có giải quyết đc gì??? Đã từ lâu mà mày đâu còn nghe lời bác và tao nữa!!! - a.Mạnh trầm giọng nhưng âm điệu vẫn gằn lên 1 sự gay gắt.

- Anh đừng nói vậy, em lúc nào cũng tôn trọng 2 người.

- Hừm, cho là vậy đi, tao cũng chưa bao giờ nghĩ mày muốn vượt mặt hay có ý nọ ý kia. Nhưng những việc mày làm trong suốt 1 năm vừa r`ồi, đặc biệt là vài tháng gần đây thực sự làm cho bác suy nghĩ rất nhiều. Bản thân tao cũng vậy, cũng ko hiểu rốt cuộc mày định làm gì, đang tính toán gì nữa.

- ...

- 6 hiệu cậ̀n đ̣ồ vợ́i 4 sọ́i của lão Cương bị mạ̀y phá liên tục trong có vài tháng. Hn lại phá tiếp cái sọ́i to nhất nhì tỉnh của lão, xảy ra thanh toán, đánh nhau r ồi đ̣ể bọn xxx nó "đánh hơi" đ̣c thế này, nếu rơi vào án điếm thì sao. Mạ̀y gấp gáp, nôn nóng như vậy đ̣ể làm gì, mạ̀y quên bác dặn thế nào r ồi à!!!

- Em chưa bao giờ quên... Hajzzz... mà anh cũng ko cậ̀n nói nữa đâu. Mọi chuyện em làm tất cả đ̣ều là có lý do, qtrọng nhất em vẫn luôn nghĩ cho bác và anh...

- Nghĩ vậy mà mạ̀y lại làm vậy??? - a.Mạnh gay gắt ngắt lời.

- ... Lát ṿề em sẽ nói rõ đ̣ể 2 người hiểu.

- Hừ...

Không khí căng thẳng trong xe giãn ra phần nào khi tôi chủ động gọi điện "câu giờ" với Xuân, báo qua một chút tình hình của mọi người đ̣ể 2 thằng ở nhà yên tâm. Những chiếc xe trở mọi người phủ mình dưới ánh đèn cao áp, lạng lẽ trậ̀m mình lướt đi trên con đường quốc lộ. Về đ̣ến nội thành HN cũng đã vào đêm, vì muộn nên a.Mạnh kêu tôi ngủ lại nhà bác anh ấy.

Bác a.Mạnh với tôi ko phải là người quen thuộc, trong quá khứ mới chỉ 2 lần tôi gặp qua là 1 lần dưới quê, lần gần nhất gặp ở nhà a.Mạnh trên HN cũng đã cách đây hơn 1 năm. Mặc dù ko tiếp xúc nhiều nhưng ấn tượng của tôi về người đàn ông trên dưới 60 tuổi tên Thiệu này lại có phần rõ nét. 1 người đi ầm tĩṇh, đa trí, vững như bàn thạch là những gì tôi cảm nhận đ̣c qua cách đi đứng, hành vi đôi tay, ánh mắt cùng cách nói chuyện lạnh lùng, ngắn gọn đ̣ến mức "công nghiệp". Chưa có gì đ̣ể khẳng định nhưng phạm là những người hoạt động và trụ lại lâu năm trong giới giang hồ đ̣ều phải là những nhân vật có bản sắc, lạnh nhạt như titanium và khó dò thâm sâu. Trong suy nghĩ của mình, tôi cũng đánh giá bác a.Mạnh là 1 người như vậy, ko có cái vẻ dữ tợn, lẩn át người khác như bố Trà nhưng sự đi ầm tĩṇh, chắc chắn trong mỗi câu nói, ánh mắt vẫn tạo cho người đối diện 1 hình dung về bản lĩnh và kinh nghiệm ậ̉n sâu bên trong con người này.

Chiếc SUV rẽ qua vài con phố rồi dừng lại tại 1 ngôi nhà có vẻ cổ kính, hay đúng hơn là 1 ngôi nhà cũ. Thiết kế kiểu ban công mở thoáng mang dáng dấp từ những năm 98-2000 khi nền kinh tế thị trường bắt đầu phát triển. 1 chút tiếc rẻ thoáng qua trong suy nghĩ của tôi khi giữa mảnh đất rộng như này chỉ là 1 căn nhà 4 tầng, xây theo kiến trúc cũ. Xung quanh cây cảnh, chim chóc đầy lòng thế này, phải đặt vào đó 1 toà biệt thự cách tân thì mới phù hợp.

Những người bảo vệ và giúp việc nhanh chóng mở cửa cho xe vào sân rồi đưa chúng tôi vào bên trong.

- "Chà chà, bố trí nhà cửa như kiểu ẩn mình che dấu tiềm lực vậy!!!" - tôi thầm đánh giá khi bước chân vào bên trong ngôi nhà. Về cũ kỹ bên ngoài có lẽ là điểm trừ duy nhất của ngôi nhà này vì nội thất bên trong là 1 màu tương phản rõ rệt. Ko xa hoa, tráng lệ đến mức phô trương nhưng những nội thất, đồ đạc bằng đồng đặc, gỗ quý, những món sành sứ tinh xảo hay những món đồ cổ, quý hiếm nhiều giá trị đủ để nói lên cách chơi và cái tâm của người sở hữu.

- Bác tôi đã nghỉ chưa? - a.Mạnh hỏi người đàn ông giúp việc.

- Ông vẫn chưa ngủ chú ạ, chắc biết các chú vì nên ông vẫn đợi.

- Được rồi, để tôi tự vào. Chú sắp xếp phòng cho cậu em này giúp tôi.

Người giúp việc theo lời a.Mạnh đưa tôi lên 1 phòng ngủ ở tầng 3. Ngôi nhà mặc dù ko mới nhưng rất rộng, thiết kế diện tích lại khoa học nên mỗi tầng phân bố đc tới 4 phòng riêng. Căn phòng tôi ngủ đêm nay cũng khá rộng rãi, ko có nhiều đồ đạc tôi lại thấy thoải mái và dễ ngủ hơn. Đặt lưng lên chăn ấm đệm êm 1 lúc đã thấy người ngà ngà, mắt mũi dứ lại mơ màng. Bỗng cảm thấy có chút bức bối nơi hạ thể, tôi đành ng ồi dậy để đi wc. Nhà wc nằm bên ngoài, dọc theo dãy hành lang ôm lấy khu giếng trời... Xả nước, rửa tay, đang đứng vịn vịn vài động tác cho giãn gân giãn cốt thì cửa một căn phòng gần đó chợt hé mở, lọt ra ngoài hành lang những tia sáng nhỏ hẹp. Định bụng về phòng ngủ tiếp cho đỡ mệt nhưng những tiếng nói chuyện trong phòng sau đó cứ níu chân tôi lại nơi cửa phòng mình.

- A.Dũng: cháu biết là bác giận cháu nhưng cháu phải làm vậy!!!

- Bác Thiệu: ko ai ép, tình thế cũng chưa phải cấp bách. Tại sao phải làm như vậy?

- A.Dũng: chưa phải cấp bách nhưng cứ để mãi thế này người của mình càng ngày càng lép vế. Lão Cương hơn năm nay ko ngừng mở rộng mạng lưới, lại dùng chính những quan hệ đó phá hoại mình...

- B.Thiệu: đi đâu đó bác biết, bác dặn chúng mày ko đc manh động, hấp tấp đâu là có lý của bác. Tất cả mọi việc bác đã tính toán trong đầu, chưa phải lúc thích hợp nhất định chưa đc hành động.

- A.Dũng: bác ạ, cháu biết bác nói vậy để 2 ae cháu yên tâm thôi vì trước giờ bác làm gì cũng tính toán, suy xét cẩn thận cho mọi người. Nhưng mà, có những chuyện dù có tính kỹ cũng ko theo ý mình đc bác ạ...

- A.Mạnh: Dũng, ai cho mày cãi bác!!! - a.Mạnh gay gắt ngắt lời.

- B.Thiệu: Mạnh, cứ để nó nói tiếp.

- A.Dũng: hajzzz... cháu xin lỗi... thực sự chuyện này cháu ko nói thì chắc bác cũng biết rồi.

- A.Mạnh: chuyện gì???

- A.Dũng: anh vẫn chưa biết thì để em nói luôn, lão Cương đang nhắm nhe muốn bắt tay với hội "cái" trên Hà Bắc.

- A.Mạnh: hội "cái" HB!!! Chuyện này... bác cũng đã biết???

- B.Thiệu: ... nói tiếp đi Dũng.

- A.Dũng: tin này cháu nắm đc cách đây 4 tháng, đã xác thực và kiểm tra cẩn thận, hoàn toàn chính xác và tin cậy. Theo người bên cháu theo dõi thì lão Cương gần đây hành động rất mập mờ nhưng ý định thì rõ ràng. Từ việc bắt mối với bọn le ve núp dưới hội "cái" trên HB cho tới mấy đường dây ở HN có quan hệ với hội "cái" đó.

- A.Mạnh: bác đã biết những chuyện này rồi tại sao lại ko nói gì cho cháu???

- B.Thiệu: bác mà nói ra e là mày cũng sẽ vội vàng như thằng Dũng.

- A.Dũng: hajzzz... bác ạ, bất đắc dĩ cháu mới phải tự tiện hành động như vậy. Cháu hiểu bác là người nhẫn nhịn nhưng cháu ko giỏi đc như bác, cho cháu 1 thời gian cụ thể cháu còn có thể chờ. Chứ bắt cháu nhìn ae càng lúc càng bị lũ chó ấy lấn át, chèn ép thì cháu ko chịu đc. Mình cũng nhịn chúng nó suốt mấy năm nay rồi, càng ngày chúng nó càng nhờn. Vậy nên cháu mới...

- B.Thiệu: vậy nên tự ý bắt tay với người khác, mượn quan hệ riêng của mình để can thiệp vào chuyện của bác. Ý mày sắp nói đấy phải ko? - giọng b.Thiệu giận dữ 1 cách kiêu căng.

- A.Dũng: ... cháu xin lỗi, chuyện đã thế này... dù sao cũng xảy ra rồi. Nếu cản cháu từ cách đây nửa năm thì cháu còn có thể dừng lại. Giờ, đạn đã bắn ra ko thể ko nổ, cháu chỉ còn đường triệt lão ấy đến cùng thôi.

- B.Thiệu: vậy sau này thì sao???

- A.Dũng: ... bác yên tâm, chuyện này cháu đã nghĩ rất kỹ rồi mới quyết định...

- B.Thiệu: mấy năm???

- A.Dũng: ...

- A.Mạnh: ý bác là... Dũng, mày nói ra xem nào!!!

- A.Dũng: 5 năm, 7 năm... cũng có thể là trên 10 năm ạ...

- "Bóc lịch ư???" Sao đang tự nhiên lại như vậy, chuyện này đâu có đến mức ko xử lý đc mà phải làm thế!!!" - tôi ko khỏi hoang mang nghĩ thầm.

- Bác: "ở đây" người ta vẫn nhận mày chứ... À, mà bác hỏi thừa mất rồi, quan hệ gốc rễ của mày từ đó mà ra cả mà.

- A.Dũng: ... kiêu gì cháu cũng v`è lại với bác và anh...

- A.Mạnh: Dũng, ai cho mày chịu 1m như vậy!!! Bác, kiêu gì mình cũng phải ra mặt giúp nó!!!

- A.Dũng: ko làm thế đc anh ạ, bác và anh tuyệt đối ko đc làm như vậy...

- A.Mạnh: mày đẽ yên... Bác, lúc này lão Cương cũng lấp lửng chuyện đưa việc này lên "hội đ`ông" cuối năm. Đảng nào cũng vậy, mình cứ ra mặt lần này...

- B.Thiệu: hừm, mày h`ồ đ`ồ quá r`ồi đấy Mạnh!!! - b.Thiệu tr`ầm giọng gắt lòi.

- A.Mạnh: bác... tại sao chứ???

- B.Thiệu: chuyện này nếu chỉ là 1m thẳng Dũng thì ta hoàn toàn có thể ra mặt thay nó. Nhưng giờ đã có hội "cái" kia đứng sau thì mọi chuyện ko còn đơn giản như trước nữa. Ra mặt lúc này cũng chính là ng`âm xung đột với họ.

- A.Dũng: bác... là họ hợp tác với cháu chứ ko phải là đứng sau giật dây.

- B.Thiệu: hừ, vậy có khác gì nhau, là mày hay họ chủ động hợp tác thì tất cả cũng đều nằm trong mục đích tính toán của họ hết r`ồi.

- A.Mạnh: cháu nghĩ mình nên thử nói chuyện với họ 1 lần.

- Bác: bỏ chút công sức nhẹ nhàng đẽ vài năm nữa có thêm 1 đ`ài nậu vận "hàng" ngược v`ề xuôi. Món "hời" lớn như vậy, là mày thì có chịu từ bỏ ko Mạnh!!!

- A.Dũng: bác... những đi`ều cháu ko muốn, nhất định ko có ai có thể ép đc cháu!!!

- B.Thiệu: ko nên nói trước bất kể 1 đi`ều gì, cuộc đời còn dài, nhân tình thế thái còn nhiều thay đổi. Đến bản thân nhiều khi còn phải soi gương nhìn lại chính mình cho khỏi mông lung lạc lối nữa là. Hajzzz...

- A.Dũng: bác... cháu... xin lỗi.

- B.Thiệu: thôi, ko phải xin lỗi nữa, hn mà y xin lỗi hơi nhiều rồi đấy. Ko giống mà y mọi khi đâu.

- A.Dũng: ...

- B.Thiệu: tính ra trong có nửa năm mà mà y phá lão Cương ghê gớm thật, đi mất mấy sới chính như vậy, thiệt hại quả thực ko nhỏ. Chắc lão ấy cũng ko thể hiểu vì sao tự nhiên mà y lại có lực như vậy.

- A.Mạnh: ko rõ lão còn "quân chốt" nào ko mà hồi tối cháu thấy lão vẫn bình tĩnh lắm.

- B.Thiệu: "chốt" chắc khó còn vì thằng Dũng phá quá nhanh và bất ngờ. Giờ cũng chỉ còn mỗi đợt "hội đồng" sắp tới để nó dựa vào thôi.

- A.Mạnh: mà y đã quyết như vậy từ đầu, thì chuyện "hội đồng" cuối năm chắc cũng nằm trong tính toán hết rồi phải ko?

- A.Dũng: chuyện này thì bác và anh yên tâm, đến lúc đó chắc là lão phải ức đến cần lưới mà chết mất. Đã có hội "cái" kia can thiệp thì lão có đưa việc này lên "hội đồng" cũng khó phân xử.

- A.Mạnh: bắt tay hoà cả làng!!!

- B.Thiệu: chỉ còn mỗi nước ấy thôi, lợi ích thì nhỏ, lại phạm xung đột với "mạng lưới" khác. Bọn "hội đồng" ko vì mấy việc cá nhân này mà đi kiếm chuyện với hội "cái" kia đâu.

- A.Mạnh: nhưng cái giá với bên mình cũng ko hề rẻ... hajzzz...

- A.Dũng: mọi người đừng nghĩ nhiều chuyện này nữa, cứ coi như em về lại quê cũ đi.

- A.Mạnh: về đây mà y lại ngược lên Bắc Kạn làm thổ phỉ Na Rì như trước hả!!!

- A.Dũng: hê hê, xưa em chỉ là quân mọi đen, giờ về đây tư cách phải khác chứ anh.

- A.Mạnh: "mọi đen" nào mà cũng tiếng tăm như mày thì tao sợ lên đây thăm mày lắm.

- A.Dũng: haha, anh cứ lên đi, em cho 1 đàn xúc, cầu ra đón, sợ gì bố con thằng nào trên.

- B.Thiệu: bọn kia vừa nt cho bác.

- A.Mạnh: tình hình thế nào ạ???

- B.Thiệu: thằng GD xxx tỉnh này vừa mới lên, chắc cũng mất trên dưới chục tỷ. Vụ thằng Dũng chúng nó vẫn đang xem xét đưa vào khung phạm tội có tổ chức.

- A.Mạnh: định thông cái án trọng điểm lên cỡ mình, cũng chỉ là làm tiền ăn chia thôi. Có cơ "chấn dất" thì tội gì nó đẩy vụ này lên TW.

- B.Thiệu: cũng may vụ này ko chết người, lại ở ngay địa phận giáp ranh 2 huyện nên mình càng dễ làm với bọn tỉnh.

- A.Dũng: cháu chủ định làm vụ này giữa 2 huyện để bọn huyện nó đùn đẩy nhau mà.

- A.Mạnh: vậy, "giá" vào khoảng...

- B.Thiệu: x tỷ trao tay đứt đoạn vì còn liên đới vụ phá sới của thằng Cương nữa.

- A.Dũng: bác, như là cháu vừa nói, chuyện này bác và anh ko cần phải lo đâu ạ.

- B.Thiệu: bác biết mày tự lo đc nhưng chuyện này mày làm vì bác cho nên...

- A.Dũng: bác ạ, chi phí "lo lót" ... thực ra trước khi cháu làm đã có người lo rồi ạ.

- A.Mạnh: lại còn một bên thứ 3 nữa à?

- B.Thiệu: ai??? Ngoài hội "cái" kia còn ai nữa???

- A.Dũng: ko phải ạ, nói chính xác thì "chống lưng" trực tiếp cho cháu suốt thời gian qua là hội "cái", còn người này chỉ liên quan tới hành động của cháu ngày hn thôi ạ. 1 công đôi việc, cùng chung mục đích nên cháu mới đồng ý nhận lời họ.

- B.Thiệu: bác hỏi người kia là ai???

- A.Dũng: ... là 1 doanh nhân ngành XD, sần sần tầm tuổi cháu và a.Mạnh... Cháu chỉ có thể nói vậy thôi, bác cũng hiểu rồi đấy...

- B.Thiệu: hừ, nó có dính líu tới bên nào ko, nhất là với hội "cái" kia?

- A.Dũng: cháu đã cho người kiểm tra kỹ lưỡng rồi mới đồng ý hợp tác, tay này hoàn toàn ko liên quan gì tới hội "cái" HB. Cũng ko rõ hẳn có mâu thuẫn gì với lão Cương nữa, cháu có dò hỏi thì hẳn cũng ko dấu giếm nhưng cũng chỉ trả lời mập mờ là muốn đánh động tới kẻ thù. Chẳng rõ kẻ thù ở đây là lão Cương hay là ai khác.

- A.Mạnh: gần đây lão Cương có "dính" vài vụ đấu giá đất nhỏ lẻ thì phải, lý do chắc từ đây.

- B.Thiệu: ko liên quan tới hội "cái" HB thì ko cần bàn thêm nữa, biết những chuyện cần biết là đủ rồi. Thôi, 2 ae mà về phòng đi.

B.Thiệu vừa dứt lời thì tôi cũng nhẹ nhàng khép cửa phòng mình lại, nhanh chóng trở về phòng.

- A.Dũng: Ô, cái cửa này chính tay cháu đóng mà sao giờ lại hở ra thế này!!! - tôi nằm yên vị trong chăn, qua 1 lớp cửa phòng nhưng vẫn thấp thoáng nghe đc giọng nói ngạc nhiên của a.Dũng. Lòng bất giác trùng

xuống vì có thể trong nhiều năm tới tôi sẽ ko còn đc gặp con người mang chất giọng khàn khàn, ngang tàng này nữa.

Sáng hôm sau, ko còn tâm trí để đi làm nên tôi nằm ườn người tới hơn 8h mới dậy. A.Mạnh nhìn cánh mũi và nhân trung xước xát của tôi, chắc nghĩ tôi mệt nên cũng ko đánh thức mà chỉ nhắn tin kêu tôi cần gì thì bảo giúp việc họ làm. Tôi hỏi người giúp việc thì b.Thiệu và 2 anh cũng đã đi ra ngoài từ sớm. Ko còn lý do ở lại nên tôi trở về nhà mình ngay sau đó.

Nằm ườn trên giường suy nghĩ mông lung về Ngọc và chuyện mới đây của a.Dũng, cảm giác về sự mong manh của cuộc sống lại ngùn ngụt ủa tới. Ranh giới giữa hạnh phúc và khổ đau, đoàn tụ và ly tán quả thực vô thường, đôi khi tạo cho người ta cái tâm lý e dè, đề phòng trước niềm vui, niềm hạnh phúc. Lâu dần trở thành sự lãnh cảm, chai lì cảm xúc. Nói đúng hơn chính là chứng vô cảm, khép lòng mình trước những tình cảm nhạy cảm khác.

- "Tiêu cực rồi, tiêu cực rồi, nghĩ nhiều lần thân thành dở hơi mất!!!"

Tôi ng ỡ bật dậy, lắc mạnh đầu, có chút ong ong sau cú giật hơi mạnh vừa rồi nhưng cũng nhờ đó mà sức òy đc giải tỏa. Lặng lẽ mở laptop, tôi buộc mình vào công việc cho quên đi những rối ren hiện tại. Nhìn những con số dàn trải, xiên xẹo trong bản báo cáo như xếp thành hình thù khuôn mặt đáng ghét của tay Trường. Nghĩ về hẳn lại thấy bực, uổng cho 1 dáng hình cao ngạo mang chức danh trưởng phòng 1 phòng ban quan trọng. Nhưng cách hành xử lại quá cảm tính và chuyên quyền.

Việc thẩm định bản báo cáo dự toán này vốn dĩ ko phải nhiệm vụ của phòng tôi. Tuy nhiên ko hiểu vì "lý do" nào đó liên quan tới bên qlđa mà cấp trên lại yêu cầu phòng tôi trực tiếp kiểm tra những con số trong đó. Tay Vũ giống tôi, trước khi về tổng đầu là dân công trường về nghề văn phòng nên việc kiểm tra dự toán này tay Trường giao cho hẳn. Trách nhiệm thực chất thuộc về hẳn, vậy mà chỉ sau 1 lời "dở vạ" vô căn cứ của con "chim lợn" này. Tay Trường đã vin ngay vào đó để đẩy toàn bộ trách nhiệm hoàn thành bản báo cáo này sang cho tôi... Thở dài cho lắng xuống những

bực bội trông lòng, dồn mạch máu vào những neuron, tôi lặng lẽ tiếp tục làm công việc của mình.

...

- Ông, anh về sớm vậy?

Tiếng Xuân vang lên làm tôi khẽ giật mình, nhìn đồng hồ và bất giác tự nhủ về quãng thời gian làm việc vừa rồi. 2 tiếng buổi sáng và 5 tiếng liên tục từ bữa trưa cho đến hiện tại. 7 tiếng làm việc tập trung với khối lượng công việc mình vừa hoàn thành, tôi thở phào thành tiếng che lấp đi sự phấn khích trước hiệu suất công việc mà mình vừa đạt được. Khi động lực lên cao hoặc khi tinh thần đầu óc cũng đều cho ra những hiệu quả lao động hết sức bất ngờ.

- Đang phờn chí gì mà ngệt mặt ra vậy... .. Này, từ từ đã, quay mặt ra đây nào... mặt mũi mày làm sao thế kia?

- Không có gì đâu?

- Đm, 3 thằng ở với nhau, có chuyện gì khó chịu thì nói ra. Giấu như mèo giấu kứt, mày làm như anh tao là người ngoài không bằng!!! - nhìn thái độ Xuân có vẻ bất mãn nên tôi đành mở lòng.

- Hajzzz, giờ nấu cơm đi đã, đợi lát Hải nó về Cơm nước xong tao kể anh mày nghe chuyện a.Dũng và chuyện của tao.

...

- Tôi: đó, chuyện của a.Dũng tao chỉ biết sơ sơ có vậy thôi. - tôi chỉ kể cho Xuân và Hải sự việc xảy ra với a.Dũng. Tuyệt nhiên không nhắc tới câu chuyện mà tôi vô tình "nghe lỏm" được đêm qua.

- Hải: vậy giờ cái lão tên Cương kia xử lý thế nào?

- Tôi: chịu, anh cũng không biết được. Cứ như lời a.Mạnh thì chắc phải chờ đến đợt họp "hội đồng" cuối năm mới biết được.

- Xuân: vậy trước mắt "chạy" cho a.Dũng thế nào?

- Tôi: thì cứ tiền mà già thôi.

- Xuân: bao nhiêu?

- Tôi: chịu, tao làm sao biết đc.

- Xuân: chuyện của a.Dũng có thể thôi chứ gì.

- Tôi: Ừ.

- Xuân: r ồi, giờ thì kể chuyện của mày đi.

...

- Tôi: ... tất cả mọi chuyện từ hôm đó đến giờ là vậy đấy... Hết cái đề kể r ồi. - dứt lời, tôi nhả từng mảng khói trắng đục lờ lờ vào không trung.

- Xuân: ... bì hùng tráng nhờ... 22t em còn trong tay anh, vừa sang tuổi 23 em đã lại v ề tay thằng khác. - giọng Xuân vừa có vẻ cảm thán, lại thêm phần châm biếm.

- Tôi: mày đừng có nói vậy, Ngọc nó cũng có nỗi khổ riêng của nó.

- Xuân: tao thấy nó làm sao ấy, khác gì thời xưa bán mình chuộc cha. Nếu nó yêu mày thật thì tại sao lại phũ mày nhanh thế, chưa gì đã ôm ấp thằng kia ngay đc.

- Tôi: hajzzz... mày...

- Hải: anh ko nghe kỹ a.Tuấn kể r ồi, vì sao bà Ngọc lại dặn cái Nhi có ai hỏi thì bảo là đến Lotus. Đã là đi chơi riêng vs nhau thì tại sao lại nói rõ địa chỉ ra như vậy. Ko phải cố ý để a.Tuấn nhìn thấy thì là gì.

- Xuân: ơ thằng này... mày...

- Hải: đúng mnr còn gì nữa, em ngoài cuộc nên chém chỉ có chuẩn. Nói chung em vẫn thấy bà Ngọc yêu anh thật, vương là chỉ vương cái thằng kia thôi.

- Xuân: ... này, sao ko nói gì thế!!!

- Tôi: nói gì nữa, chúng mày nói hết rồi còn gì.

- Xuân: thế mày nghĩ sao về cái Ngọc?

- Tôi: nghĩ cái gì?

- Xuân: thì mày nghĩ nó đối với mày thế nào, cảm nhận của mày về nó ra sao. Cảm thấy nó yêu mày thật lòng ko?

- Tôi: có hay ko thì còn quan trọng gì nữa...

- Xuân: ơ, thằng này, chưa gì đã bùng súng. Độ lý cơ bản của mày đâu rồi!!!

- Tôi: hây, lý với mặt dày lúc này cũng đâu giải quyết đc gì...

- Xuân: mệ, sao tự nhiên "nhũn" vậy.

- Hải: vấn đề bây giờ ko còn ở a. Tuấn nữa, quan trọng chắc là cty đang khó khăn nên bà ấy mới suy nghĩ như vậy giờ. Giờ muốn "chỉnh" lại bà ấy thì cách nhanh nhất là đem 1 bọc tiền to đến tận nhà cầu hôn.

- Tôi: đm, chú nói thẳng tưng nhưng mà chuẩn với những thứ hiện tại đấy.

- Xuân: đấng lẫm hay sao mà mắt mày đỏ vậy. Đừng nói là cay thuốc nhé.

- Tôi: hajzzz...

- Xuân: mà chưa đâu, vẫn còn cách khác...

- Hải: cách gì anh???

- Xuân: hôm chúng mày "làm" với nhau ở Sapa ấy... có mang bao ko???

- Tôi: đis, nghe mày hỏi làm tao chán đ' muốn trả lời nữa!!! - tôi chưa m'ôm thở dài xen kẽ là tiếng cười khùng khục của 2 thằng.

- Thế tóm lại là thế nào???

- Tôi: ko dùng!!! - tôi trả lời mà trước mắt lại hiện ra khoảnh khắc tuyệt vời đêm đó.

- Xuân: vậy thì ngon r'ãi...

- Tôi: nhưng mà chưa đến "ngày"...

- Xuân: kệ, biết đâu đấy, vẫn còn % mà... Mà cái đêck, đ' mang bao có khác, bảo sao tay què mà vẫn ham hố thế.

- Hải: haha, tay mà ko bong ngón thì chưa chắc bà Ngọc đã dứt nhanh vậy đâu, hahaha.

- Tôi: thôi biến cho anh làm việc, mịe, tâm sự với ae chúng mày chỉ đc câu trước câu sau là lại bố láo!!!

- Hahahaha.

Tôi lại mở lap tiếp tục công việc dở dang mặc những tiếng cười đùa khả ố của Xuân và Hải. Khoé miệng giật giật khẽ nhếch, dù ít dù nhiều thì nói chuyện với 2 thằng cũng giúp tôi nhẹ lòng đi phần nào. Ít nhất thì trong những lúc chán chường thế này, vẫn có thể mở lòng mình và có người sẵn sàng lắng nghe, đó mới là đi'ều quan trọng.

Sáng hôm sau tôi trở lại cty trong bộ dạng mệt mỏi vì thiếu ngủ. Đêm qua cứ hễ chớp mắt là hình ảnh của Ngọc lại hiện ra trong đ'ầu, vừa như nâng niu, lại vừa như muốn cứa thêm những vết đau mới vào mi'ền ký ức

của tôi. Ngồi dậy đốt thuốc, nghĩ cũng ko phải là cách hay nên tôi lại trong trong, căng mắt mở lap để làm việc. Lao lực là vậy nhưng cũng nhờ thế mà thời gian hoàn thành bản báo cáo chết tiệt kia đc rút ngắn lại 1 cách thần tốc. Theo tính toán, chỉ cần chuyên tâm đến hết ngày mai là tôi có thể "giã đám" toàn bộ đám số liệu sai lệch của bản báo cáo này.

- Vừa đi làm mà lại nghỉ tiếp thế em? - bà chị Tâm ngồi cạnh hỏi thăm tôi.

- Vâng, hq em hơi mệt.

- Anh!!! Hn đi làm lại rồi à... Ồ, mà mặt mũi anh làm sao lại xước sát thế kia??? - U.Nhi vừa đến đã nhanh nhẩu "đeo" lấy tôi.

- Ừ, chị cũng đang định hỏi em đây? - bà chị Tâm đc thế "bám" theo.

- Tối hôm trc em bị ngã xong, thấy mệt nên hq nghỉ thôi. Mà sếp có nói gì em ko chị?

- Ko, chẳng thấy nói gì cả.

- Vâng!!! - "Hq mình tự động nghỉ làm vậy mà tay Trường cũng chẳng có ý kiến gì. Có khi là do dư âm từ 2 cú đánh hôm trước làm hấn sung sướng mà quên mất sự vắng mặt của mình cũng nên!!!" - tôi trả lời mà trong lòng thì khẽ cười.

- Anh lấy thuốc này mà bôi lên vết thương này.. - Nhi bỗng lấy ra 1 gói thuốc rồi đưa cho tôi, đây đã là lần thứ 2 cô ấy cho tôi thuốc.

- Ơ, em "bói" đc anh bị thương hay sao mà mang thuốc cho anh thế này.

- Ko, thuốc này em mang để anh bôi tay đấy, hôm kia thấy tay anh bị vậy mà em quên ko hỏi. Thuốc này bôi đc cả vết thương trên mặt nữa, anh nhớ bôi đều, chứ để lâu thành sẹo thì xí trai chết, hì hì.

- Ài, lần thứ 2 cho anh thuốc rồi đấy, thuốc lần trước anh dùng còn chưa hết đâu. "Thanh kiu" em nhé, tối về anh sẽ bôi.

- Mà anh phải cẩn thận hơn đây, em thấy như là anh đang gặp phải dớp đen thì phải, hi.

- Thế à, thế có khi phải nhờ em "bói" giúp 1 quẻ giải hạn mới đc.

- Ko phải ai em cũng "bói" cho đâu mà anh nhờ, hihi.

- 2 cô cậu tâm sự gì ghê thế, phó phòng vào r ồi kia...

Chị Tâm vừa dứt lời thì Ngọc từ ngoài cửa đã đi gần tới bàn của tôi... Ánh mặt khẽ động khi nhìn thấy tôi cười nói với Nhi nhưng vẻ mặt ngay sau đó bình tĩnh trở lại, đi ngang qua chỗ tôi. Ngọc về bàn làm việc của mình và thông báo ngắn gọn trưởng phòng bận họp đến đầu giờ trưa mới trở lại. Tôi vừa nghe vừa mở tệp tài liệu báo cáo cuối tuần về dự án mới ra xem xét. Vì đây là dự án mới đc triển khai, vẫn còn trong thời gian đầu "thai nghén" nên cũng ko có quá nhiều thứ phải báo cáo. Tổng hợp xong 1 số điểm chính cho buổi bàn thảo với nhóm ngày mai, tôi lại tập trung làm cho xong bản dự toán "chết tiệt" kia.

...

1 cơn ngáp dài tới tức ngực... nhìn đồng hồ đã hơn 10h, rửa tay r ồi đốt nhanh điều thuốc trong wc. Hơn 2 tiếng làm việc trong cơn thiếu ngủ đêm qua, tôi cần cái không gian thoáng thoảng nồng độ amoniac này để thần kinh tỉnh táo trở lại. Tranh thủ hút thuốc, làm vài động tác thể dục cho giãn cơ cũng giúp tâm trạng tôi cảm thấy phấn chấn phần nào... Dập điều thuốc r ồi rửa mặt thêm lần nữa cho thật tỉnh táo tôi mới rời khỏi nhà wc. Vừa bước ra hành lang thì lại gặp Ngọc đang đi ngược chiều về phía mình. Cô ấy cũng hơi khựng lại khi đối diện với tôi nhưng những sỏi chân ngay sau đó vẫn đều đặn bước tiếp. Đến lúc gần bước ngang qua tôi, dường như ko thể chịu đựng thêm nét khô cứng trên khuôn mặt lạnh băng gượng gạo của Ngọc. Tôi bất giác nắm lấy tay Ngọc, kéo vào bên trong cầu thang bộ r ồi đóng sập cửa lại, mặc cho tiếng kêu lẩn trong sự ngạc nhiên của Ngọc. Tôi khoá tay và đè chặt em trên tường.

- Anh làm gì vậy... bỏ em ra... bỏ... em... ư... ư...

Những âm thanh sau cùng như bị nuốt nghẹn lại bởi môi của em đã bị
tôi hoàn toàn lấp lấy...

DÒNG ĐÒI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 80

Ngọc cố sức giãy giụa nhưng vô ích, tay tôi như 2 gọng kìm ép chặt em vào tường. Miệng muốn kêu nhưng lại ko dám, chắc vì sợ có người nghe thấy nên em đành bất lực để môi tôi vồ vập tham lam lấp lấy. Bao nhiêu nhớ nhung, bao nhiêu dằn nén những ngày vừa qua tôi đem dằn hết vào nụ hôn này. Hôn trong ép buộc, hôn trong cưỡng đoạt, 1 nụ hôn chiếm hữu dưới lớp vỏ vụng trộm... Bàn tay và cơ thể Ngọc cũng dằn thả lỏng, tự nguyện đón nhận khi tôi đưa lưỡi mình xâm chiếm, giày vò trong khoang miệng. Mi mắt em khép lại, lim dim như chìm đắm theo từng đợt sóng cảm xúc mà tôi mang tới. 2 trái tim lại hoà làm 1 như trong đêm tuyết vời trên Sapa giá lạnh. Tay tôi ko còn ghì Ngọc nữa mà di chuyển dằn lên bộ ngực ẩn sau lớp somi mỏng manh. Ngọc hơi run, khẽ thở hắt ra nhưng môi tôi nút chặt lại như muốn nuốt lấy từng hơi thở, ko để cho em ngưng nghĩ. Em hoàn toàn đầu hàng, trần người chịu đựng sự "tấn công" cảm xúc dọc từ trên xuống dưới. Đôi tay buông hờ bám lấy cổ tôi ko hiểu vì mỗi hay là vì đồng tình. Giây phút ngọt ngào tiếp tục trôi qua cho đến khi tôi đưa răng mình cắn môi dưới của Ngọc. Sự giày vò, cọ xát mới lạ này dường như làm em bất ngờ vì đau đớn. Khẽ giật mình như người vừa tỉnh mộng, Ngọc thoảng thốt đẩy tôi ra, quay mặt đi như muốn trốn tránh ánh nhìn của tôi.

- Anh yêu em!!! - tôi nâng cằm Ngọc về phía mình nhưng em bắt đầu phản kháng trở lại.

- Anh... đừng như vậy nữa!!! - em cố tỏ ra lạnh lùng nhưng hô hấp gấp gáp lại tố cáo những dư chấn cảm xúc ban nãy vẫn đang tồn tại.

- Đừng như vậy sao? Vậy nói anh nghe nụ hôn vừa rồi là gì???

- ... - Ngọc ko nói, cúi mặt chỉnh lại sống áo.

- Có yêu anh, em mới say đắm đến vậy... Ngọc, em yêu anh vậy tại sao cứ phải dối lòng mình làm gì. Tại sao cứ tỏ vẻ lạnh lùng mỗi khi đối diện với anh!!! Em có biết những ngày qua anh nhớ em đến thế nào ko!!!

- Anh đừng nói nữa, đây ko phải là nơi thích hợp để nói những chuyện này.

- Vậy thì mình hẹn nhau đi, anh cần thêm 1 buổi nói chuyện rõ ràng.

- ... Em nghĩ... mình ko còn gì để nói với nhau hết...

- Em nói vậy là sao???

- ... Là mọi chuyện đã rõ ràng rồi, tất cả những gì cần nói, phải nói em đều đã nói với anh vào tối hôm đó rồi. Mình ko còn gì để nói với nhau nữa, có gặp nhau cũng chỉ giằng co, tự vấn làm cả 2 thêm tổn thương mà thôi...

- ... Anh sẽ ko ép em thế này nữa, anh sẽ...

- Anh... quên em đi, quên hết mọi thứ về em đi... Em xin lỗi, xin lỗi vì tất cả... vì đã khiến anh yêu em... xin lỗi... vì em đã yêu anh... - Ngọc nói khẽ khàng như ko muốn tôi nghe thấy tiếng thở khó khăn, nặng nhọc của em.

- Em... chúng mình yêu nhau mà... Tại sao chứ??? - tôi khan giọng hỏi trong tuyệt vọng, cảm giác về những thứ tốt đẹp trong tay mình bỗng trở nên mong manh, dễ mất khi những ký ức đau thương ngày trước lại hiện về

- ... Anh ko đáng phải đau khổ vì 1 người 2 lòng như em... Hãy để em đến với lựa chọn của em... Quên em đi... ..

Từng giọt lệ giá buốt rơi trên gò má tôi, vương ra từ đôi mắt ngấn lệ của Ngọc khi em ôm chầm lấy tôi... trao tôi 1 nụ hôn rồi vội vã quay bước... Tôi mơ hồ ko rõ đây là lần thứ mấy Ngọc chủ động hôn tôi vì trong

lòng lúc này chỉ còn là 1 niềm đau vô bờ bến... Đây là nụ hôn cuối sao... nụ hôn cuối... em cũng ko dám hôn thật sâu...

- Ngọc... - tôi bất giác đưa tay giữ lấy Ngọc, bàn tay cảm thấy vô lực khi níu kéo em. Cảm giác về lần cuối cùng là thế này sao...

- ... Em còn nhớ ngày đầu tiên em chuyển đến ở cạnh phòng anh chứ... - tôi mỉm cười trong hồi tưởng, cảnh tượng về 1 sáng yên bình thuở nào, bị quấy rầy bởi tiếng nhận phòng í ới của em lại hiện ra trước mắt.

- ...

- "Ở đc nửa tháng là căng" - khi đó anh đã nghĩ như vậy đấy... hhhh. - tôi cười khan thành tiếng.

- ...

- Nhưng có ngờ đâu, cô nàng "của nợ" mà anh xem nhẹ... lại ở bên anh lâu đến vậy. Ko chỉ sống tốt mà còn làm anh bất ngờ khi em chịu học nấu ăn và nấu ăn ngày 1 ngon hơn cũng như biết quan tâm và nghe lời anh hơn...

- ...

- Anh cứ nghĩ em là "của nợ", là rắc rối nhưng cuối cùng... em lại mang đến cho anh đi đâu hạnh phúc nhất... cho anh đc yêu em...

- ... - Ngọc vẫn im lặng, 2 bờ vai khẽ run.

- Em chưa quên đúng ko... anh đã từng hỏi em vì sao 1 tiểu thư quen sống trong nhung lụa như em lại làm chuyện khó hiểu như vậy...

- ...

- ... Em nói vì 1 giấc mơ kỳ lạ đã thôi thúc em làm thế... Linh tính về số phận thường chính xác phải ko em...

- ...

- ... Giấc mơ đó là gì... có phải là về... - tôi cố bám trụ vào hy vọng cuối cùng này.

- ... Quên em đi...

Ngọc ngẩng đầu như muốn ngăn những giọt nước mắt thôi chảy... 1 cái buông tay, em đã rời khỏi tôi tự lúc nào, theo bước chân rời khỏi cầu thang bộ. Tôi gần như khụy xuống ngay khi bóng dáng người con gái ấy khuất sau khe cửa. Mặc kệ những cố gắng của tôi... mọi chuyện đã kết thúc thật rồi sao??? 2 lần em bỏ đi là 2 lần em làm trái tim tôi tan vỡ, đau đến khó thở. Từng mạch máu trên khắp cơ thể trùng xuống, lịm đi theo con tim đang dần trở nên khô héo. Trước mắt tôi khô khốc, chỉ còn lại những khoảng trắng lơ lơ, lẫn lộn giữa hiện tại và quá khứ...

- Đi luôn thang bộ cho nhanh, có 3 tầng thôi chứ mấy đâu.

Vài tiếng nói chuyện xì xầm bên dưới dội lên làm tôi chột tỉnh, bàn tay ôm chặt ngực trái như muốn cầu nát. Cơn đau lan ra nhanh chóng giúp tôi định hình lại thực tại. Hít lấy vài hơi không khí trong cái không gian bức bối này, tôi mở cửa chậm bước ra ngoài hành lang.

Cả ngày làm việc hôm Ngọc đầu tránh tôi, đến gần giờ nghỉ trưa tay Trường mới trở về. Ngỡ chưa ấm chỗ bao lâu hắn đã gọi tôi vào phòng riêng để lên nước về kỷ luật cty sau vụ tôi tự ý nghỉ làm. Tâm trạng mệt mỏi vì thiếu ngủ cùng nỗi buồn sau chuyện với Ngọc nên tôi chẳng còn tâm trí để ý xem hắn nói gì, thái độ và nét mặt của hắn ra sao. Kết thúc màn tra tấn lỗ nhĩ "chó sủa, mèo gào", tôi lại lẳng lặng trở về bàn làm việc của mình.

Hơn 10h tối, đang nằm nghe đi nghe lại "Room with a view" cho thư thái đầu óc để tiếp tục làm việc thì chuông đt tôi reo... là số của Trà. Hajzzz, nhìn dòng chữ nhấp nháy trên màn hình bất giác cảm thấy mình thật có lỗi. Thời gian hơn nửa tháng vừa qua chỉ vì chuyện cá nhân mà bỏ bê hết bạn bè, người thân xung quanh. 1 nỗi hổ thẹn dâng lên ngang ngực khiến da mặt tôi chột thấy gai gai.

- Trà à... công tác v ề r ồi hay sao mà gọi mình thế.

- Vẫn còn nhớ chuyện đi công tác, có nên xem như chưa quên hẳn mình ko nhỉ!!! - giọng Trà hơi cười có vẻ trách nhẹ, đi ều này càng khiến tôi thấy hổ thẹn hơn.

- Hi, nhớ mong từng ngày từng giờ còn chưa đủ, làm sao lại quên đc chứ. Hi hi, quà của mình có nhi ều ko!!! - tôi tranh thủ chuyển tone.

- Đừng có mà trống lảng nhé, nhớ hung gì mà cả nửa tháng trời ko thèm í ới lấy 1 câu. Hn mà ko gọi, chắc cũng chẳng nhớ mình tên gì nữa mất.

- O kìa, mấy tu ần trước vẫn nt suốt còn gì. Tại dạo này mình nhi ều việc quá, cũng nghĩ Trà bận nữa nên ko muốn làm phi ền.

- Hừ thôi đi, biết Tuấn giỏi lý do lý chấu r ồi.

- H ề, cho mình chịu phạt đi, chứ đừng trách mình, tội nghiệp, h ề h ề

- Có thật là muốn chịu phạt ko???

- Miễn Trà thấy vui là đc, sao nào, muốn phạt gì mình thì nói đi.

- Ài, phạt Tuấn thì cũng chẳng có gì thú vị... Vẫn như bao l ần khác thôi, tối mai mời mình đi ăn!!!

- Tưởng gì, chuyện nhỏ... À, hay là đến nhà mình làm bữa liên hoan cho vui đi!!!

- Hằng vừa mới đi công tác r ồi, họp nhóm đ ể sang tháng đi.

- Ồ, Hằng đi công tác r ồi à... À ờ, đúng r ồi, hôm trước thằng Kiên có nói với mình mà ko nhớ.

- Hajzzz, bạn bè thế đấy.

- Hi, thế mai cứ đến đi, có mấy đ ứa vậy cũng đủ vui r ồi.

- Tối mai mình muốn đi riêng với Tuấn, cứ quyết định vậy nhé. Giờ mình ngủ đây, bb... À, mà nhớ tối mai qua đón mình đấy nhé!!!

Dứt lời Trà cụp máy luôn ko để tôi kịp lên tiếng, chí ít là 1 câu chào... Khẽ mỉm cười nghĩ đến ngày mai ko biết nên đưa Trà đi đâu để thay đổi không khí cho mới lạ.

- Làm gì mà cười như rồ thế... Trà về ờ ờ à? - Xuân rời mắt khỏi lap nhìn tôi.

- Ờ.

- Có rủ nó mai qua nhà liên hoan ko, đằng nào mai cũng cuối tuần.

- Có rủ, mà nó ko đi.

- Nó muốn đi riêng với mày chứ gì?

- ...

- Lại còn gì nữa, thôi cái Ngọc đã như vậy rồi thì đến với cái Trà đi. Nó kết mày vậy còn gì.

- Bạn bè... nhiều cái rắc rối lắm!!!

- Chưa thử sao biết, nó đã nói rõ tình cảm như vậy rồi, tội gì mà ko thử.

- Chính vì là bạn bè, có nhiều cái rắc rối mới ko nên thử. Vớ vẫn mất bạn như chơi.

- Mày toàn sợ chuyện đâu đâu, chưa thử sao biết. - Xuân lèm bèm

- Giờ đang yêu cái Ly, bảo mày yêu cái My mày có chịu ko? - tôi hơi gắt lên với nó.

- Ý mày là gì? Ko thích cái Trà à?

- Ừ... bạn bè chơi với nhau thì đc chứ yêu thì tao chịu.

- Ngày xưa chẳng phải mày cũng có tình cảm với nó còn gì.

- Lúc đó mới năm 1, ăn chưa no, lo chưa tới. Thấy nó quan tâm chăm sóc vậy, tao cũng thấy thích nhưng chỉ gọi là thích thôi. Giờ qua vài năm nhìn lại mới thấy đây ko phải là ty.

- Nếu đã vậy tại sao ko nói rõ cho nó hiểu. Cứ để nó hy vọng làm gì???

- Tao nói r ồi... nhưng Trà nó ko chịu hiểu... hajzzz...

- Thì cũng cứng đầu giống mày bây giờ thôi, cái Ngọc nó đã như vậy r ồi mà còn...

- ... Oáppp... 2 ông tâm sự cái gì ê thế... - Hải cầu nhau, vò đầu vật gối che tai.

- Hajzzz... thôi ko nói nữa, để nó ngủ, mai nó còn đi thi sớm.

Tôi chủ động chấm dứt câu chuyện với Xuân để quay lại với công việc của mình.

Ngày làm việc cuối tuần, sẽ là 1 ngày làm việc mặc định đến nhằm chán nếu như Trường ko "pha" thêm chút muối bằng việc căn vặn tôi về hạn nộp bản báo cáo "chết tiệt" vào thứ 2 tới. Tôi vừa nghe vừa ậm ừ, bên ngoài tỏ chút căng thẳng giả tạo, bên trong lại thầm thích thú thưởng lãm vẻ khấp khểnh trong mắt đối phương. Tay Trường chắc chẳng thể ngờ đc tiến độ hoàn thành công việc của tôi lại nhanh đến vậy. Cũng phải thôi, vì đến chính bản thân tôi cũng ko nghĩ là mình có thể rút ngắn tốc độ nhanh đến thế. Tuy nhiên cái giá phải trả cho những giờ làm việc cao độ ấy là những giấc ngủ mệt mỏi của tôi. Tôi tập trung làm việc 1 phần cũng vì muốn thoát khỏi sự ám ảnh của Ngọc, nhưng cứ hề nghĩ ngợi hay chìm vào giấc ngủ là hình ảnh mộng mị về em lại xoáy sâu vào miên ký ức tôi những ước mong sâu thẳm. Để r ồi mỗi khi giật mình tỉnh giấc... nỗi đau khổ, nhớ nhung, tiếc nuối lại xâm chiếm, ngự trị lấy phần thực tại trong con người tôi, lạnh lẽo đến tái tê lòng...

...

- Này, Tuấn... Ko nghe chị nói gì à? - chị Tâm vừa lau miệng vừa nói với tôi.

- Đang mãi... tiêu hoá chị ạ? Ko hiểu sao trưa nay nuốt cái gì cũng ko trôi.

- Hừ, đang bàn việc nhóm mà đầu óc cậu cứ để đi đâu vậy!!!

- Chắc do mấy hn bị ông Trường "xạc" nhiều quá phải ko? Hê hê. - tay Vũ ng ẫ kế bên chêm vào.

- ... - tôi chỉ im lặng cười trừ chứ ko nói gì.

- Chị Tâm: ôi, cái ông ấy dạo này khó tính như ma ấy. Hôm mà em nghỉ ấy, chị chỉ đến muộn có 15' mà cũng bị ông ấy "quạt".

- Trang (người cùng nhóm phân việc với tôi): hôm đấy họp phân việc đầu tuần mà, chị đến muộn vậy bị nói là đúng r ẫ, hì.

- Vũ: cũng chẳng phải đâu, ông đấy khó tính thật mà. Cứ như chú Tuấn đây chắc là rõ nhất này.

- Chị Tâm: ừ, chị cũng thấy vậy, làm ở đây mấy năm r ẫ chị cũng công nhận 1 đi ều là ông Trường khó tính. Thậm chí còn có cả tính thù dai nữa.

- Trang: thật vậy hả chị? Nhưng mà em thấy... cũng làm gì đến mức ấy đâu!!!

- Vũ: úi xời, bà cũng chỉ làm cùng đợt với tôi, làm sao mà hiểu hết đc. Chị Tâm nói tiếp xem nào.

- Chị Tâm: này nhớ...

Và thế là 3 cái đầu lại tụ vào nhau, kế lễ, thóc mách, bàn tán chuyện về người khác. Những chủ đề nhạy cảm thế này tôi luôn chủ động né tránh, với người khác đã vậy, đừng nói đây lại là chuyện về tay Trường.

- Chị Tâm: Tuấn, em có thấy như vậy ko???

- Tôi: thấy cái gì cơ? - tôi hơi bất ngờ khi bị bà chị này hỏi tới.

- Chị Tâm: thì về chuyện ông Trường ấy, em có thấy ông ấy đúng như những gì chị vừa kể ko?

- Tôi: là sao cơ?

- Chị Tâm: thì vừa khó tính, vừa độc đoán, đã vậy lại còn thù dai nữa!!!

- Vũ: chú bị ông ấy hành từ lúc vào làm tới giờ, chẳng lẽ lại ko cảm thấy gì? - tay Vũ tiếp tục thói chêm chích người khác.

- Tôi: "Lạ thật, sao bà chị này hn tự dưng nói nhiều như vậy nhỉ? Lại còn cứ gạ hỏi mình về chuyện tay Trường là sao???" - Ko, em chẳng cảm thấy gì hết, công việc là công việc, giao đến đâu thì làm đến đấy, trách nhiệm của mỗi người thôi.

Tôi băn khoăn nghĩ thầm rồi cảnh giác trả lời, chị Tâm nghe xong khẽ nhìn tôi rồi lại quay sang hỏi tiếp Trang cùng câu hỏi.

- Trang: em cũng giống Tuấn, mấy việc này chịu thôi, công việc mình cứ làm sao cho tốt là đc. Mà thôi, chị hẹn gặp nhau bữa trưa để bàn việc mà nói mấy chuyện ngoài lề này làm gì cho mất tg.

- Tôi: đúng rồi, chị hẹn ra đây bàn việc mà. Thôi có việc gì nói luôn đi chị, em còn vào nghỉ.

- Chị Tâm: đây, tài liệu sơ bộ chị mới tổng hợp tới qua đây, tất cả xem qua đi rồi có gì tới thứ 7 vào room mình bàn tiếp.

8h tối...

Ngồi lơ đãng bên cốc cafe tại 1 siêu thị sau khi mua ít quà cho bố mẹ Trà. Đợi cho đến sát giờ hẹn tôi mới nhấm nháp nốt chút vị đắng còn sót

lại trong ly. Lòng đắng nên uống nâu cũng cảm thấy đắng như đen đặc...

Cũng đã lâu ko đến thăm nhưng bố mẹ Trà vẫn còn nhớ tôi, 2 người vẫn 1 nóng 1 lạnh tiếp tôi như ngày đầu "ra mắt" nhưng bố Trà có vẻ đã bớt "đề phòng" hơn với thằng bạn trai lâu năm của con gái mình. Anh trai Trà theo lời cô kể dù chưa lập gđ nhưng ko mấy khi có mặt ở nhà. Thành ra lần gặp mặt duy nhất lần đầu tiên ấy có thể coi là lần hiếm hoi tôi gặp anh Trà.

- Tối nay Trà muốn đi đâu? - tôi hỏi khi cả 2 bước xuống tầng 1.

- Tuấn muốn đi đâu?

- Ờ hay nhỉ, cứ thích hỏi ngược lại là thế nào. Hn là theo ý Trà mà.

- Hì hì, nhớ nhé, vậy vào đây với mình...

Trà nói rồi kéo tôi về phía chiếc accord đen bóng, bàn tay giơ lên chiếc chìa khoá, khế bấm.

- Ờ... làm gì vậy???

- Tuấn có bằng rồi đúng ko?

- Ừ... hả... ko đc đâu, mình biết lái nhưng chưa lái nhiều... Ko dạy cho Trà đc đâu!!!

- Hn là theo ý mình mà, phải ko!!! - Trà nhìn tôi ranh mãnh.

- Nhưng 2 bác chắc gì đã cho.

- Ko cho mà mình lại có chìa à.

- ... Nhưng mà, đây hình như là xe anh Trà mà?

- Anh mình đổi xe mới rồi, xe này giờ "thải" lại cho mình dùng.

- Chà, "thải" lại cả cái xe thế này cơ à. 3.5 vtec. Chẹp... chẹp... - tôi tấ m tấ tấ thưởng.

- Thôi nào, ko đông dài nữa. Nhanh đánh xe ra ngoài nhanh r ấ còn đi.

- Từ từ đã nào, làm gì phải vội thế... hajzzz... - tôi miễn cưỡng theo cái kéo tay đòi hỏi của Trà.

...

- Ấy, mớ m ga từ từ thôi, làm gì mà dẫ mạnh thế.

- Haha, nhìn Tuấn căng thẳng bu ồ n cười quá.

- H ầy, thôi nào tập trung vào đi, sợ cái chân ga của Trà quá, may mà Mỹ Đình tối nay vắng người đấy.

- Này thì sợ này... - Trà làm động tác dậm mạnh chân ga làm tôi hoảng h ồ n.

- Ấy ầy ầy, từ từ... từ từ đã... ... Hừ, trêu mình à.

- Hahahaaa... bu ồ n cười chết mất thôi... - Trà tinh nghịch cười lớn.

- Chết này, lớn đ ầu còn nghịch dại.

- AA... Aiii... hừ dám cốc đ ầu mình hả... Chừa chừa... chừa này!!!

Cái giá phải trả cho việc "li ều lĩnh" cốc đ ầu của tôi là màn cầu véo đến tấ cả bắp tay

...

Tôi cho xe r ẽ vào một con đường vắng, chỉ mới đi vào một chút mà tiếng ồ n ào phía ngoài đường lớn đã lập tức lắng lại... Con đường sâu hun hút tưởng như dài mãi với những hàng cây 2 bên hè, dập d ầu bóng tấ lá dưới ánh đèn đường.

- Muốn galang với mình đây à!!!

Trà khẽ tùm tùm khi tôi mở cửa xe cho cô ấy.

- Cái gì vậy??? - tôi hỏi khi thấy trà với xuống băng sau lấy 1 bọc đồ.

- Bánh, bia, còn có cả rượu nữa. Tuấn cần giúp mình.

- Chuẩn bị trong xe từ trước hay sao mà đầy đủ vậy?

- Theo ý mình nên mọi thứ đều phải do mình đạo diễn chứ, hi hi... Okie, ng ẩ lên đây nhé... sao vậy?

- Ai lại ng ẩ thế, móp đấy. Nấp capo ko chịu nổi 2 cái mông bọng mình đâu.

- Haha, mình ko lo thì thôi, Tuấn lo làm gì. Móp thì gò lại... sao nào, thế định để mình ng ẩ 1m thế này à!!!

- Hajzzz... - thở dài 1 tiếng tôi miễn cưỡng ng ẩ lên capo cùng Trà.

...

- Vậy chuyển đi vừa rồi là để xử lý đơn hàng à?

- Ừ, mình đi cùng sếp để lo phần tổng hợp hoá đơn chứng từ.

- Thế còn khâu thủ tục?

- Cái đấy thì lại do bên khác lo. Làm xnk thế này mỗi lần xuất hay nhập 1 đơn hàng nhiều thủ tục lắm. Chưa kể về 1 lúc nhiều đơn hàng thì lúc đó lại có các bên hỗ trợ khác nữa.

- Lo thủ tục cho tàu và hàng như vậy chắc là cty ... ở HCM làm phải ko... À mà đúng rồi vì Trà vào đây công tác mà lại.

- Hi hi, mới uống có chút mà đã nhâm nhọt rồi.

- Hajzzz...

- Này... Tuấn ăn bánh đi, cứ uống mãi thế.

- Ừm, Trà cứ kệ mình.

- Sao vậy? Tuấn có chuyện gì à?

- ... - tôi ko nói gì, lẳng lặng bước xuống đất cho đợt cảm xúc vừa dâng lên lẳng xuống...

- Đi dạo với mình 1 chút nhé!!! - Trà bước đến cạnh tôi từ lúc nào.

- Xe và đồ đạc để thế này à?

- Ừ.

- Ko sợ trộm?

- Đồ thì cứ để nó lấy, còn xe thì chắc chắn ko lấy đc r ồi.

- Vậy gặp cướp thì sao?

- Có Tuấn đây r ồi mình còn lo gì nữa, hi. Đi nào!!!

- Ơ...

Dứt lời Trà chủ động khoác lấy tay tôi... chậm bước... con đường lúc này càng trở nên vắng lặng hơn. Gió bắt đầu thổi từng hồi, cơn man vuốt lấy mái tóc buông xõa ngang lưng của Trà, nhiều sợi theo gió cạ vào mặt tôi... ram ráp... Tôi thích cảm giác này, cảm thấy như được sống lại những ký ức với người con gái ấy... Lại là em, hình bóng của em vẫn chưa lúc nào thôi buông tha tôi, cứ khi rảnh rỗi hay mang tâm sự là những ký ức về em lại hiện lên trước mắt tôi như 1 phản xạ vô điều kiện.

- Con đường này trước đây mình cũng đã từng đi. - Trà khẽ lên tiếng.

- Vậy à, thảo nào vừa r ồi nhất định đòi mình phải rẽ vào đây.

- Chắc Tuấn ko thể biết rằng... mình tình cờ tìm thấy con đường này... sau ngày mà Tuấn từ chối mình...

- ... Trà... hajzzz...

- Tuấn có chuyện gì muốn tâm sự với mình ko...

- ...

- Có phải là về.. chuyện của Ngọc...

- ...

- Tuấn tâm trạng như vậy có phải vì buồn... chuyện Ngọc phải ko?

- Xuân nó kể cho Trà rồi à???

- ... Ừ... Ừm ... Tuấn đừng trách Xuân, Xuân cũng chỉ vì lo cho Tuấn thôi.

- Nó có kể thêm gì với Trà nữa ko?

- Ko, chỉ có chuyện của Ngọc thôi.

- Vậy à, hajzzz... vậy nó ko kể thêm gì cuộc nói chuyện giữa nó và mình à?

- Nói chuyện? Chuyện gì cơ???

- Chuyện về Trà... - tôi quyết định đem chuyện này 1 lần giải quyết dứt điểm.

- Mình ư... Mình thì làm sao...???

- Rằng mình... đối với Trà... chỉ là bạn...

- ...

- ... Trà nghe thấy rồi chứ...

- Mình nghe thấy rồi...

- Ừm...

- Vậy thì sao?

- ... Thì... chỉ là bạn thôi... trước đây hay sau này... mãi mãi là như vậy!!!

- Tuấn có biết ko... mình luôn muốn cùng Tuấn tay trong tay, đi dạo trên con đường này...

Trà khẽ nép mình vào vai tôi, tôi quay sang nhưng chỉ thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Trà như đang cố dấu đi ánh mắt buồn man mác, hồ hững để khoảng sáng xa tắp phía cuối con đường kia lạc vào nơi đáy mắt trong veo. Giờ tôi mới để ý dấu vết thời gian khắc họa Trà càng ngày càng thêm rõ nét, những đường nét của 4 năm về trước ko hề mất đi. Những đường nét trong 1 tối ko mưa buồn bã trên con đường Trích Sài ven Hồ Tây...

- Thời điểm ấy đã qua rồi... hãy để mọi thứ trôi qua hết đi Trà ạ...

Lần này Trà ngược lên... bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn cô ấy. Trong khoảnh khắc, tôi như đọc đc 1 điếu gì đó tha thiết lắm... Nhưng Trà đã làm nó dịu lại, thờ ơ đi thấy rõ. Trà không lảng tránh nữa mà nhẹ nhàng như người ta nói về một thứ gì đó xa xăm, mờ mịt và không còn quan trọng...

- Tuấn ko cần phải nói nữa... ... Cứ để trái tim mình tự cảm nhận đi, thời gian có thể xóa nhòa, cũng có thể hàn gắn mọi thứ...

Trà khẽ ôm lấy tôi, sự "cứng đàu" tới bình thản của cô ấy làm tôi bối rối. Tôi đã trả lời, đã dứt khoát nhưng Trà vẫn 1 mực đặt niềm tin vào thời gian, đặt hy vọng vào tình cảm của tôi... Ván đặt cược này của Trà... quả thực khiến tôi lo lắng.

- ... Đừng trông chờ đi đâu gì ở mình... ... Về xe đi, trời cũng muộn rồi đấy...

Sáng thứ 2 tuần sau...

- Thật sự làm xong rồi???

Tay Trường nhắc lại câu hỏi lần thứ 2 như thế vừa thấy 1 đi đâu kỳ lạ lắm. Ngay đầu giờ làm tôi đã giành cho hắn sự bất ngờ này, kể cũng ko quá sốc nhưng đc nhìn vẻ ngạc nhiên của hắn cũng làm tôi thấy hả hê phần nào.

- Anh cứ kiểm tra kỹ đi.

- Có vấn đề gì ko mà việc chậm báo cáo lại khiến công nhân trên công trình đình trệ?

- "Lỗ hổng" là từ khoản chiết khấu 12% của nhà máy xi măng Cty ta là khách hàng lớn của họ, khoản chiết khấu này đã đc 2 bên phê duyệt nhưng đến khâu làm hợp đồng lại không thấy khoản chiết khấu đó. Khiến cho số liệu nhập vào cũng bị lệch theo, nên hàng chưa thể chuyển về để ae thi công tiếp.

- Ừm, việc này phải thông báo ngay để phòng tài vụ đi điều chỉnh lại hạn mức tín dụng. Thôi đc rồi, cậu làm tốt lắm, phần còn lại của báo cáo này tôi sẽ kiểm tra sau.

- "Hê hê, hn lại còn khen cơ đấy!!!" - tôi cười thầm trong lòng.

- Còn bản tổng hợp kế hoạch, nhóm cậu đã sơ bộ xong chưa?

- Như chị Tâm nói hình như là xong rồi ạ.

- Vậy đc, hn ở lại họp thêm để trình tôi và a.Nguyên xem qua.

...

- Tôi: chị này, phần của em còn có sơ đồ tháp doanh lợi nữa, chị đưa vào pp tổng hợp chưa?

- Chị Tâm: r ồi r ồi, đây đủ hết cả r ồi.

- Trang: cẩn thận thì send qua đây mình tổng hợp lại vào file dự trữ trong máy mình cho.

- Tôi: đêm qua làm vội nên mình quên ko copy ra 2 bản.

- Vũ: ui dòi, chỉ là báo cáo tổng hợp bước đầu thôi mà, có cần phải cẩn thận thế ko!!!

- Tôi: ừ thôi, chị Tâm đã nói thế r ồi, chắc cũng ko cần nữa đâu. Thôi chuẩn bị vào họp đi.

...

20' sau...

- Ko lập tháp doanh lợi vốn à? - Trường lạnh lùng hỏi chị Tâm.

- Dạ... em có đưa vào r ồi nhưng ko hiểu sao lại...

- Tóm lại có làm hay ko?

- Quả thực nhóm em có làm nhưng...

- Phần kiểm soát phân bổ này là ai làm?

- Dạ... - chị Tâm e dè nhìn về phía tôi ấp úng.

- "Hajzzz... bà chị hn hại em r ồi!!!" - Là em làm ạ. - tôi khẽ thở dài tiếp nhận, sẵn sàng chờ đợi màn "trả đũa" cho sự việc ban sáng.

- Sao lại làm vậy? Cậu làm vội hay sao mà lại thiếu sót như vậy???

- Vâng, lỗi của em, em sẽ sớm bổ sung.

- Mới chỉ giai đoạn đầu mà đã làm ăn thế này, nghiệp vụ các anh chị đề đâu hết rồi...

- Thôi đi rồi, bản tổng hợp này nhóm về bổ sung thêm những thứ cần bổ sung. Buổi họp hôm như vậy là đủ rồi!!! - a.Nguyên đột nhiên ngắt lời Trường rồi kết thúc luôn buổi họp làm mọi người trong nhóm tôi ai cũng thở phào nhẹ nhõm, tất nhiên là trừ tôi ra.

- Anh chờ em 1 chút... Còn việc nữa tôi muốn thông báo, đó là trong tuần này, cụ thể là t5 và t6, giám đốc Nguyễn, tôi và phó phòng Ngọc phải vào Đà Nẵng công tác. Mọi chuyện ở văn phòng những ngày đó sẽ do cô Tâm thay tôi quản lý. Mọi người cố gắng làm việc cho tốt, sau chuyển công tác này công việc sẽ bắt đầu nặng hơn đấy...

- Lại phải xin phép ngắt lời trưởng phòng!!! - a.Nguyên 1 lần nữa ngắt lời Trường. - Chuyển công tác lần này do trợ lý của tôi còn 1 số việc phải ở lại để lo nên tôi muốn mượn phòng mình 1 người làm thư ký cho tôi. Có được ko hả trưởng phòng Trường?

-Ồ việc này đơn giản thôi mà anh, nếu làm trợ lý thì có cô Mai, ngày trước đã từng...

- Đi rồi để tôi tự hỏi đã... Tuấn, cậu có đi được cùng tôi ko?

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 81

Tối hôm đó...

- Vậy là ông Nguyễn quyết định chọn mày??? - Xuân vừa hỏi vừa nhồm nhoàm nhai cơm.

- Ừ, cũng chẳng biết thế nào... nhưng ông ấy muốn vậy thì oke thôi.

- Chứ ko phải là đc đi cùng em Ngọc sao!!! Hê hê... Ờ, mà thằng Trường kia phản ứng thế nào?

- Tất nhiên nó ko muốn r ồi, đ ề xuất hết người này đến người kia thay tao nhưng ông Nguyễn chốt "c ần trợ lý là đàn ông hơn" nên cứng họng.

- Từ hôm xảy ra chuyện với cái Ngọc đến giờ nó ko làm gì khó dễ mày chứ?

- Chưa c ần xảy ra chuyện đấy nó cũng đã "chơi" tao r ồi,, nhưng cũng phải công nhận thằng này nhịn giỏi. Từ hôm đó đến giờ nó cũng chỉ đ ả động tao vụ nghỉ làm ko phép với mấy cái báo cáo công việc linh tinh. Tuyệt nhiên ko đ ả động 1 chút gì đến chuyện đấy cả.

- Những thằng như vậy... mày phải tuyệt đối cẩn thận. Sơ sẩy đ ể nó nắm đc thóp là hỏng hết.

- Thực ra nếu quanh đi quẩn lại chỉ là mấy trò vặt vãnh này thì cũng ko có gì. Lo là lo nó "gài" tao dự án sắp tới thôi.

- Chuyên mẹ nó làm chỗ khác đi.

- ... Đ ể xem thế nào đã.

- Đời vui đc mấy mà cứ phải sống chung với 1 thằng như vậy. Chắc là vì còn lưu luyến em Ngọc chứ gì?

- ... Ko... .. v ề lâu v ề dài mà vẫn ko ổn thì tao sẽ xin nghỉ.

- Thế cái Ngọc dạo này thế nào?

- Thế nào là thế nào???

- Thì thái độ nó thế nào, lúc này biết tin mà đi công tác cùng ấy?

- Ờ... thì vẫn bình thường thôi, vẫn lạnh lùng... cũng chẳng biết đang nghĩ gì nữa, hajzzz.

- Ừm... thôi chuyện đâu có đó... Mà này, thằng Hải đã nói chuyện với mà chưa?

- Rồi, chuyện thực tập phải ko?

- Mà lo đc chứ, chỗ tao xin thì nó lại ko thích vì ko đúng ngạch của nó.

- Lo đc, tao nói chuyện với ông anh tao rồi, cty ông ấy thì ko phải lớn lắm nhưng làm ăn uy tín và qtrọng là đúng chuyên môn thiết kế của nó. Có đi đâu nếu đã xác định làm thì sắp tới có lẽ phải theo công trình đấy.

- Thế cũng đc, đi nhiều cho cứng cáp. Vậy sắp tới phòng này có khi chỉ còn có 2 thằng mình thôi nhỉ.

- Tao tưởng chỉ còn mình tao chứ, hê hê.

- Là sao?

- Thế mà ko định lấy cái Ly à? Còn vài tháng nữa nó tốt nghiệp rồi đấy.

- Hê hê, anh ko lo thì thôi chú lo làm gì.

- Chuẩn bị sắm nhà, tậu trâu đi, nhìn bọn mày "đều đặn" như vậy, tao nghĩ cũng ko còn lâu đâu, hê hê hê.

Bữa cơm tối lẽ ra đã kết thúc chóng vánh như mọi lần nếu a.Mạnh và a.Dũng ko bất ngờ gọi điện hẹn chúng tôi đi nhậu. Có lẽ vì đang trong thời gian bảo lãnh, đặc biệt lại vừa xảy ra tranh chấp với đối thủ nên địa điểm hẹn gặp là 1 nhà hàng khá kín đáo. 4 ae vẫn duy trì 1 bầu không khí hoàn toàn bình thường, ko có gì khác biệt so với mọi khi dù cho hoàn cảnh hiện tại và sắp tới ko lấy gì làm hứa hẹn.

- A.Dũng: anh định gặp các chú sớm hơn r ồi nhưng vẫn còn 1 số việc phải giải quyết nên hn mới đi uống vs 2 thằng đc.

- Xuân: vụ vừa r ồi giải quyết xong chưa anh, có phức tạp lắm ko ạ?

- A.Mạnh: các chú ko phải lo, ko có vấn đề gì đâu. Những chuyện thế này bọn anh gặp thường xuyên ấy mà.

- Tôi: anh ạ, em nói thế này... 2 anh đừng để bụng nhé... Trước khi nói ae mình nâng chén cái đã.

- A.Dũng: ... đc r ồi, chú nói đi. - a.Dũng mắt ko rời khỏi chiếc chén vừa uống cạn đang đặt trên bàn, dường như anh cũng đã lờ mờ đoán đc những gì tôi sắp nói.

- Tôi: sự việc lần này... thực sự ko hề đơn giản phải ko hả anh?

- A.Mạnh: sao chú lại hỏi vậy, ko tin tưởng vào khả năng giải quyết của bọn anh à.

- Tôi: buổi tối mà 2 anh và bác nói chuyện với nhau... em đã vô tình nghe đc 1 số chuyện. Hajzzz... em xin lỗi, dù em ko cố ý nghe trộm.

- A.Mạnh: chú nghe đc những gì r ồi? - a.Mạnh lạnh lùng nhìn tôi.

- Tôi: đủ để hiểu hiện tại và sắp tới thế nào anh ạ... Em thực sự xin lỗi...

- A.Mạnh: Hừm...

- Xuân: sao vậy, tóm lại là có chuyện gì???

- A.Dũng: thôi anh, Tuấn nó đã biết rồi, giấu làm gì nữa. Tuấn này, hajzzz, bọn anh ko nói ko phải vì ko tin tưởng các chú. Ban đầu anh cũng định nói với các chú nhưng nếu chú đã biết chuyện này hẳn cũng biết trong đó có những thứ mà bọn anh ko muốn các chú dính líu đến. Có những chuyện ko nhất thiết phải biết và ko biết thì càng tốt hơn, vì vậy bọn anh quyết định ko nói với các chú chuyện lần này.

- Tôi: 2 anh yên tâm, bọn em chưa bao giờ nghĩ 2 anh có ý gì khác. Nói ra thế này cũng chỉ vì em muốn nếu 2 anh đã coi bọn em là em thì bọn em có quyền đc biết những chuyện này. Có thể bọn em ko giúp đc gì nhưng ít nhất 2 anh cũng hãy để bọn em biết những khó khăn mà 2 anh gặp phải.

- Xuân: thế rốt cuộc là có chuyện gì vậy, cái quan trọng nhất lại chẳng ai nói với em!!!

- A.Mạnh: hajzzz, chú "khởi mào" rồi thì kể thẳng Xuân nghe luôn đi. -
a.Mạnh miễn cưỡng nhấp rượu rồi lắc lắc đầu.

...

- Xuân: phía xxx tỉnh mấy hôm nay lo liệu thế nào rồi anh?

- A.Mạnh: bọn anh vẫn đang lo, nếu chỉ đơn thuần là chém giết nhau thì dễ giải quyết. Đảng này còn liên đới cả vụ phá sỏi trước đó nên xxx nó vẫn đang thông sẵn dây để trói mình. Giờ chỉ cần thằng cha Cương "phá luật" cố tình bung bét vụ phá sỏi ấy là mọi chuyện phức tạp ngay.

- Tôi: quan hệ với xxx như vậy rồi mà nó vẫn "bẫy" mình hả anh?

- A.Dũng: chơi chỉ là "chơi" để duy trì luật ngầm với nhau thôi, chứ đã đụng vào việc là đê nhau ra hết. Thằng nào tỉnh thì mất ít, dại thì mất nhiều, thậm chí là mất hết, thân bại danh liệt.

- Xuân: em vẫn chưa rõ, tại sao phá những sợi khác ko sao mà đến lần này thì lại...???

- A.Dũng: là do cách anh tiến hành thôi, phá từ nhỏ đến lớn, những sợi nhỏ dễ làm, chỉ cần dùng tay trong nên hoàn toàn vô sự. Còn với những sợi lớn, có tần "di động" cao thế này, cách tiếp cận lại phải khác. Động 1 chút chúng nó tâu tán đc ngay nên ngoài tay trong còn phải dùng thêm nhiều chim mồi, tạo xung đột làm phân tán các lớp phòng thủ của sợi. Câu kéo sao cho đến khi xxx tập kích là đc.

- A.Mạnh: cũng vì may làm vậy nên lần này mới sai lầm. Tự mình ra mặt, cuối cùng để chúng nó kéo xuống lây cùng.

- A.Dũng: anh cứ nói em mãi là sao nhỉ, vụ này em buộc phải ra mặt vì bọn "tay trong" nó muốn mình cam kết với nó. Mình mà ko tạo ràng buộc, đến lúc bị chính chúng nó phản lại thì còn thảm nữa.

- Tôi: thôi, a.Dũng bình tĩnh đi. Vậy về lão Cương, anh có nghĩ lão ấy dám khơi chuyện này ra ko? - tôi quay qua a.Mạnh.

- A.Mạnh: mọi thứ hiện tại vẫn rất khó nói, tay Cương cũng thuộc hàng lão làng. Va chạm, quan hệ với nhiều mạng lưới nên anh ko nghĩ vì chuyện lần này mà lão ấy dám bung chuyện. Cái này ko đơn giản là "trái luật" mà còn là "chơi bẩn" nữa, xác định làm vậy cũng coi như mất chỗ đứng trong giang hồ.

- A.Dũng: trừ khi... - a.Dũng đột nhiên nói xen vào.

- Trừ khi làm sao ạ??? - tôi và Xuân cùng hỏi.

- A.Dũng: thì trừ khi lão ta bị dồn đến đường cùng, ko còn gì để mất nữa thôi, hê hê. Nhưng mà anh lại ko làm vậy mặc dù hoàn toàn có thể, mục đích của anh chỉ muốn làm lão ấy suy yếu chứ ko muốn triệt đến cùng. Suy cho cùng có làm vậy cũng chẳng thêm đc nhiều lợi ích mà lại đặt mình vào thế đối đầu với 1 con chó dại. Thằng cha này còn 1 lượng lớn vốn góp chung với 1 tay đào vàng trên chỗ anh, mà tay này lại chịu bảo hộ trực tiếp từ người trong hội cái Hà Bắc. Người gian xảo như lão Cương

hắn là phải tính đến đi ầu này, anh nghĩ hẳn tuyệt đối ko nhất thời vì chuyện của anh mà tự tay bóp nát cơ nghiệp mấy chục năm của mình đâu.

- Xuân: nghe anh nói vậy cũng thấy đỡ lo phần nào. Nếu đơn thuần chỉ là vấn đề với xxx thì em có thể nhờ chú ruột em tác động phần nào.

- Tôi: ông chú "khủng long" của mày cứu tao vụ đuổi học ngày xưa phải ko?

- Xuân: ờ, chú tao làm trong ban chỉ đạo tw nên những chuyện thế này hoàn toàn có thể tác động đc. Tất nhiên là trong phạm vi có thể.

- A.Mạnh: oke, cảm ơn chú, hiện tại bọn anh vẫn đang xem xét tình hình sắp tới thế nào. Nếu có biến gì ngoài dự liệu bọn anh sẽ nhờ các chú sau. Mọi việc trước mắt bác anh vẫn đang lo liệu.

- Tôi: bác Thiệu mấy ngày nay vẫn lo chuyện này ạ?

- A.Mạnh: ừ, cũng ko gì đâu, coi như lâu ngày ko gặp, "giao lưu" với các xxx ấy mà, h`h`h`

- Tôi: vậy còn về phía "hội đ`ng" thì thế nào ạ?

- A.Dũng: chuyện đó bên hội "cái" HB sẽ trực tiếp cùng anh giải quyết. Chuyện xử lý với xxx cũng vậy nhưng bác Thiệu cứ nhất quyết đòi can thiệp.

- A.Mạnh: bác cũng vì lo cho mày thôi.

- A.Dũng: em biết chứ, hajzzz... bác cũng tể nhị, ko muốn em khó xử với hội "cái" nên mặc dù trực tiếp giải quyết với xxx cũng chỉ là về đường đi nước bước. Chuyện "bôi trơn" vẫn để em tự làm.

- Xuân: lo liệu xong vụ này anh về với hội "cái" ấy mấy năm thì trở lại?

- A.Dũng: chắc cũng phải vài năm đấy, Hajzzz... thôi uống đi nào, anh đi là anh cũng nhớ các chú và mọi người lắm.

- Xuân: bọn em cũng vậy mà, mất toi 1 chân nhậu mấy năm zời. Sao mà ko nhớ đc chứ, hê hê.

- A.Mạnh: chú liên tưởng hay đấy, phạt thêm chén nữa.

- Xuân: ôi xùi, ôkê.

- Tôi: thằng này bụng chớ, họng bò ấy mà anh, cao hứng lúc này thôi. 1 tiếng nữa có cho gái khoả thân nằm cạnh cũng đ' "dựng" đc đâu, hahaha.

4 ae say sưa nâng ly, ba hoa chém gió, nói chuyện luyên thuyên hết chuyện này đến chuyện khác. Buỗi nhậu cứ lâng lâng giữa 2 tầng cảm xúc vui vui, bu òn bu òn lẫn lộn như vậy cho đến khi "bụng chớ" của Xuân bắt đầu phát tác, 4ae mới chịu chia tay nhau...

- ... Này, đã biết tin gì chưa, nghe nói cty... đang bị tổng thanh tra đấy... Ai? Cái gì? Cty thiết kế và xd... ấy á...

1 ngày làm việc mới ở cái văn phòng này hầu hết đều bắt đầu bằng những câu chuyện phiếm, có thể nhát gừng, có thể rôm rả, "bất thành văn" nó như đã trở thành 1 nét văn hoá "đặc trưng" của khối văn phòng. Và dù vẫn biết đó là đi đầu hiển nhiên thì ngày hn có vẻ nó đã bị phô trương 1 cách hơi thái quá. Hoặc dụ là do tác động của cái tin đàm tiếu kia thực sự thú vị, sốc nổi, sốt dẻo đủ ma lực để thu hút những cái miệng thừa thớt, những đôi tai hóng hớt trong cái văn phòng vài chục m2 này phải bu lấy xung quanh nó.

- ... Tin vịt à?... Tin nóng hổi, chuẩn đẹbt mớ ra lò đấy, vịt vịt cái phao câu nhà bà... Cty Y cũng có cổ phần trong cty này, nghe đồn đứng sau thao túng thì phải...

Thì ra là vậy, mấu chốt nằm ở cty Y - đơn vị đang hợp tác với cty X chúng tôi trong 1 số dự án và trước đó cũng từng là 1 trong những đối thủ của cty X. Nhưng kể cả là vậy thì tại sao thông tin này lại khiến phần lớn mọi người trong cái phòng này rôm rả hứng thú mỡ xẻ, phân tích, bàn luận

đến thế. Vấn đề có lẽ nằm ở việc cty Y cũng từng bắt tay với cty thiết kế xd đó trong 1 số công trình, thậm chí cty Y còn có 1 lượng cổ phần lợi ích nằm trong cty đó.

- Em thấy chuyện này thế nào? - bà chị Tâm đột ngột hỏi tôi.

- Em chịu, cũng mới chỉ nghe bên ngoài thôi, đã biết bên trong thế nào đâu mà đoán đc?

- Em thì sao? - bà chị Tâm tiếp tục hỏi U.Nhi.

- U.Nhi: em cũng chịu, chẳng biết gì đâu.

- C.Tâm: thì đây, cứ nghe mn bàn luận là thấy ngay thôi. Mà thực chất chỉ cần phân tích qua những số liệu công bố 2 quý vừa rồi của cty này cũng thấy trước phần nào đi đâu này rồi.

- Tôi: làm sao ạ?

- C.Tâm: gấp lắm rồi, sắp chìm đến nơi rồi. Báo cáo tài khoá năm ngoái đã thua lỗ chồng vó, năm nay lại thêm k.tế đi xuống, ngân hàng ko dám thúc các khoản vay. Bên thanh tra bắt đầu vào cuộc rồi.

- Tôi: hê, thanh tra thế này biết đâu lại là đòn gió để thúc ngân hàng sớm giải ngân thì sao.

- C.Tâm: đâu có đơn giản như em nói chứ, thanh tra vào cuộc lần này giải ngân đâu chưa thấy, có khi đã bị phanh thây, tái cơ cấu rồi cũng nên.

- U.Nhi: bị các cổ đông đánh úp hay thế nào ạ?

- C.Tâm: chị cũng ko rõ nhưng nhiều khả năng là vậy, thế nên mới có tin cty này sắp vệtay Y chứ.

- U.Nhi: cổ phần của Y trong đó cũng đâu có lớn đâu?

- C.Tâm: vậy mới khủng khiếp, chẳng hiểu "đi đêm" với các cổ đông khác thế nào mà tài thế.

- Tôi: heeyyy, đã rõ thực hư thế nào đâu mà chị nói cứ như mười mười rưỡi ấy, hề hề hề

- C.Tâm: hừ, rưỡi em xem, còn chị còn em, ko phải vô cớ mà cty Y lại chủ động chia lợi ích với cty... trong mấy dự án mà họ nắm đầu. - bà chị Tâm cố gắng thuyết phục tôi bằng 1 tuyên bố lấp lửng trước khi rời đi. Về phần tôi mặc dù ko thật sự để tâm lắm đến cái thông tin sốc nổi, sốt dẻo vừa rưỡi thì đầu đó trong suy nghĩ vẫn lơ lơ mờ mờ có những phân tích của riêng mình. Quả thực nếu đúng như lời bà chị Tâm nói về việc chủ động chia sẻ lợi ích trong các gói thầu của mình mà dần dần tiến tới thao túng đc 1 cty có tiếng trong thiết kế và xd như vậy thì đây quả là 1 chiêu "gài hàng - nắm thóp" khá thú vị. Cty X của ba Ngọc hiện tại cũng có những dự án hợp tác, những chia sẻ chung về lợi ích với cty Y, liệu có 1 sự liên quan nào đó trong tương lai hay ko???

- "Ring... Ring... " - Trà à, có chuyện gì mà gọi mình sớm vậy?

- Nhớ Tuấn thôi, chẳng lẽ cứ phải có chuyện gì thì mới đc gọi à?

- Ài...

- Sao vậy, hì hì, chắc đang sợ đến nỗi gai ốc phải ko, hì hì hì.

- Ko sao, chuyện nhỏ mà có gì đâu. Vậy gọi mình có chuyện gì ko?

- Ừ, Tuấn biết đánh tennis phải ko? Mình nhớ là dạo trước thỉnh thoảng có đi đánh với Xuân mà.

- Mình biết sơ sơ thôi, đánh còn sơ sài lắm. Dạo này nhiều việc nên cũng ít đi với thằng Xuân, vọt chắc mốc meo hết rưỡi.

- Hì, như vậy đc rưỡi, vậy tối nay qua nhà mình nhé.

- Làm gì, lại đi chơi à?

- Ko, mình cần 1 chân đánh đôi, hì.

- Úi xời, thế thì gọi Xuân đi, nó đánh tốt hơn mình nhiều.

- Ko biết, mình chỉ biết là mình rủ Tuấn thôi. Nhớ 6h tối nay qua đón mình đây, vợ nhà mình đủ hết rồi, ko cần phải về lấy vợ đâu. - Trà ngang giọng lẩn lượt.

- 6h á!!! 6h thì còn chưa chắc mình đã về ấy.

- Mình ko biết, tối nhớ qua đón mình đây, nhớ nhé, hi hi hi.

- Ờ... - tôi còn chưa kịp mở miệng phản đối thì Trà đã cúp máy nhanh gọn đến quên cả câu chào mọi khi.

- Ai gọi mà mặt mũi ngây ngốc hết cả ra thế kia? - chưa xong với Trà lại đến lượt U.Nhi chế diễu về ngây ngốc của tôi.

- Chà chà, phụ nữ đúng là khó hiểu ghê, vấn đề muôn thuở của đàn ông ha. - U.Nhi mỉm cười rồi trở lại bàn làm việc.

- Hajzzz, khó hiểu đến mức khiến đàn ông gây nghiện.

Tôi lẩm bẩm tự than và nhận ra cái đưa mắt của U.Nhi đang liếc nhìn mình ngay sau đó...

8h tối tại 1 sân quần vợt...

- Thấy chưa, tập thể này đã hơn năm nhà nhiều phải ko!!!

Trà cười cười khi thấy tôi thở phì phò sau khi cố sức mà vẫn đỡ hụt quả trái tay hóc hiểm của đối phương. Quả thực tdtđ thất thường đến lúc hoạt động mạnh là lòi đuôi ngay. Ngày qua ngày dấm qua đá lại bao cát vài phút là quá ít ỏi so với những gì tôi từng tập luyện trước kia. Nếu ko có buổi tennis tối nay giúp giải phóng năng lượng cơ thể, hẳn là tôi sẽ còn tiếp tục bị cái sức ỳ kia đeo bám với cái cớ ỷ lại vào lý do công việc.

- Thanh niên mới chơi mà đánh cũng tốt đấy chứ, tưởng đâu bắt đc gà non, hoá ra lại là gà cựa khó dừ. - "đối phương" vừa cười vừa tiến lại gần.

- Là do cô chú nhường thôi, chứ mà bung hết sức đánh thật thì bọn cháu làm sao theo kịp, hì hì. - Trà tươi cười đáp lời.

- Giờ ng ỡ nghỉ 1 lát r ỡ đi ăn nhé. - "đối phương" đề nghị.

...

"Đối phương" ở đây là 1 cặp vợ chồng trung niên ngoài 40t. Người vợ chính là sếp chính của Trà, còn chồng cô ấy là nhân viên cấp cao của 1 ngân hàng lớn. Lúc mới đến sân tôi chỉ nghĩ đơn thuần là đánh với Trà nhưng sau sự xuất hiện của đôi vợ chồng này tôi mới hiểu phần nào lý do vì sao mà h n Trà nhất quyết rủ bằng đc tôi đi cùng cô ấy...

- Cảm ơn 2 cháu nhé, lâu lắm r ỡ cô chú mới đc đánh 1 trận giăng co và vui đến vậy!!!

- Trà: vâng, bọn cháu cũng thấy vui cô ạ, còn đâu là chỉ thấy mệt vì phải đuổi theo cô chú hoài thôi, hì hì hì.

- Chứ ko phải vì nhường lão thành đấy chứ, hê hê.

- Tôi: ko phải đâu chú ạ, Trà nói đúng đấy, h n đánh với cô chú xong, thực sự cháu cũng cảm thấy... khá là đuối!!!

- Hahaha, thanh niên mà cứ khiêm tốn thế này là hơi đi ngược xu thế đấy nhé. Nào, nâng ly đi r ỡ ăn, đánh mệt đến đó là r ỡ.

...

- Vậy Trà với Tuấn chỉ là bạn thôi à, thế mà ban đầu cô chú cứ tưởng là bạn của nhau đấy, anh nhỉ. Nhìn đẹp đôi thế kia cơ mà.

- Trà: dạ... - Trà mỉm cười, hơi cúi đầu, dường như muốn giấu điếm đôi má hơi ửng hồng dưới con mắt của 2 con người lão luyện đối diện. Tuy nhiên làm vậy có lẽ lại hơi thừa vì tác dụng của men rượu có lẽ lại là bức màn nguy trang hợp lý nhất vào lúc này.

- Tôi: bọn cháu chơi với nhau từ năm nhất đh nên có thể coi là bạn thân
ạ. - tôi dính chính lại 1 lần nữa mql giữa 2 đứa.

- Tuấn hiện tại đang làm gì nhỉ?

- Tôi: dạ, hiện cháu đang làm cho cty X ạ.

- X à, có phải là cty xây dựng - phát triển đô thị X đúng ko?

- Tôi: dạ, vâng.

- R ấ r ấ, cty này chú biết.

- Tôi: cty cháu chắc cũng từng đăng ký vài khoản vay bên ngân hàng
mình phải ko ạ?

- Ừm, có đăng ký... nhưng mà chú ko duyệt.

- Tôi: dạ... - tôi hơi ngạc nhiên trước câu trả lời đó.

- Hì hì, có tý men rượu vào nên chú ấy đùa cháu đấy, ông này thì ai mà
chàng cho vay. Nhất là cty nào có nhiều chân dài.

- Hà hà, em chỉ suốt ngày đi guốc ngoài bụng anh, ai lại nói ch ờng thế
trước mặt người khác bao giờ, hà hà hà... Cty X này, bên chú ngày trước
cũng từng giải ngân 1 vài khoản vay. Giá trị cũng vào diện... tương đối.

- Trà: giá trị tương đối vậy chắc là yên tâm ko bị đưa vào cic với black
list bên chú r ấ chú nhỉ, hì hì.

- Đấy, với người ngoài thì thoáng vậy mà với cty của vợ sao mà khó
khăn thế. Có khi nào vì chê cty vợ toàn chân ngắn ko.

- Trà: hì hì, cháu nghĩ chắc ko phải lý do đấy đâu, chú nhỉ.

- H ề h ề, đúng r ấ đúng r ấ, anh toàn nhìn giấy tờ làm việc thôi, cứ báo
cáo năng lực tài chính đẹp, ko có vết tích gì là anh duyệt ngay. Em cứ nghĩ
oan cho anh thế là ko đc nhé.

- Tôi: cháu thực sự ko ngờ cô chú ở vào tầm tuổi này mà vẫn tình cảm và lãng mạn như vậy.

- Vì yêu đấy, phải yêu nhau chân thành mới đc như vậy cháu ạ. Nào, nâng ly tiếp nào, ly này là vì tình yêu nhé.

...

- Cháu làm bộ phận nào ở X?

- Tôi: dạ, cháu làm bên phòng kế hoạch - kinh doanh chú ạ.

- Cũng là phòng chủ chốt đấy... Ko phải là ny Trà vậy cháu đã có ny chưa? - 1 câu hỏi bất ngờ ko ăn nhập chút nào khiến cả tôi và Trà đều thoáng ngạc nhiên.

- Tôi: dạ, cháu... vẫn chưa chú ạ.

- Ừm... em thấy thế nào!!!

- Anh nói thế nào là sao?

- Thì anh đang nói đến cái Thuỳ Dương nhà mình ấy.

- Sao đang tự dưng lại nhắc đến cái T.Dương làm gì... Ôi trời ơi, anh có tý rượu vào lại bắt đầu lảm cẩm r ối đấy. Cháu đừng để ý nhé Tuấn.

- Ở kìa mình hay thật, sao lại nói tôi say... Tuấn này, con gái chú cũng chưa có ny, cháu có muốn làm quen với nó ko?

- Tôi: ơ, dạ...

- Anh này thật là... có ai lại đi "phá giá" con gái mình thế bao giờ ko.

- Ơ, sao lại "phá giá" là thế nào, làm quen kết bạn với nhau thì có gì đâu mà ngại... Đây, face nó đây, thanh niên giờ khác r ối, làm quen là phải qua fb mới đúng bài, ko ai dùng sđt nữa phải ko, hà hà. - vừa nói chú vừa đưa

điện thoại của chú về phía tôi. Trên màn hình hiện ra tên fb và avatar của 1 người con gái.

- Con gái chú cũng tầm tuổi 2 đứa, ko biết 2 đứa thế nào chứ con gái chú nó mãi mê cv quá. Bạn bè nó cũng có nhưng hình như vẫn ít người có thể chia sẻ. Mấy đứa cứ làm quen với nhau, cảm thấy chơi đc, thân đc với nhau là cái tốt. Mọi thứ sau này ra sao cứ để tự nhiên, trước mắt chỉ cần thêm bạn thêm vui là đc. Chú cũng muốn nó có thêm bạn bè để đi chơi và giành nhiều thời gian cá nhân cho mình hơn.

- Tôi: dạ... vâng ạ. - tôi chỉ biết im lặng cười trừ vì có vẻ chú đã say thật rồi. Liếc nhìn sang Trà lúc này cũng giống như tôi, nụ cười hơi hợt, có phần tẻ nhạt khi cố gắng giữ cho nó khỏi gượng gạo.

Buổi sáng hôm sau, cái tên T.Dương cùng ảnh avatar trên face đã trôi tuột khỏi đầu óc tôi từ lúc nào, nhường chỗ cho những cv gấp gáp phải h/ thành trong ngày. Thực chất nói gấp gáp cũng ko hẳn bởi đây đơn giản chỉ là khái niệm tôi tự đặt ra cho bản thân về khối lượng cv phải giải quyết trong 1 ngày. Hn đã là t4, sau hn là chuyển công tác 2 ngày, cũng có thể là 3 ngày ở Đà Nẵng. Việc đi vẫn phải đi nhưng ko vì vậy mà tay Trường giảm tải cv cho tôi. Những số liệu vẫn cần phân tích, những báo cáo vẫn cần h/ thành để sau tết Nguyên Đán sẽ tiến hành họp chính thức lần đầu về dự án mới này.

Làm việc đến giữa giờ chiều thì K.Nguyên gọi tôi lên phòng để chỉ dẫn và bàn bạc qua 1 số thứ tôi cần chuẩn bị cho chuyển công tác. Ngay sau khi biết tin hôm t2, tôi đã nghiên cứu, tập phân tích đủ loại hợp đồng và các dạng báo cáo mượn đc của bên quản lý - giám sát hợp đồng. Cv trợ lý quả thực ko hề đơn giản, nhất là với 1 sếp cấp cao đòi hỏi nhiều yêu cầu như K.Nguyên.

- Còn đây nữa, việc cuối cùng mà cậu phải chuẩn bị. - K.Nguyên đưa cho tôi 1 tệp tài liệu mỏng.

- Đây là... danh sách các khách mời??? Vậy chuyến công tác lần này là...

- Ừm, đây thực chất là chuyến đi mừng lễ cưới 1 khách hàng của chúng ta. Đối tác làm ăn sắp tới của chúng ta cũng có mặt nên có thể tranh thủ tiến hành gặp mặt luôn... Sao vậy, có chuyện gì à?

- Ko ạ, chỉ là... có 1 chút ám ảnh, nhìn cái này em lại nhớ buổi tối ở tiệc tất niên.

- Haha, lần tiếp khách "thảm họa" phải ko, cậu cũng nhớ dai... giống tôi đấy, hà hà hà.

Trên không...

Không gian trên máy bay khá rộng rãi nhưng tôi vẫn trần trọc hồi lâu mà ko tài nào ngủ được. Hết dở mình nằm nghiêng, lại đến day day 2 thái dương nhưng càng làm lại càng tỉnh táo. Chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tầm mắt là 1 khoảng không xám xịt, chỉ có những ánh đèn dẫn le lói phát ra từ cánh máy bay. Định bụng nghỉ 1 ít lấy sức để đêm nay chuẩn bị nốt 1 số việc nhưng lại bị chính thói quen xấu thức muộn này cản trở. Dù gì thì cũng chỉ có khoảng 1h bay, có cố gắng ngủ cũng chỉ thêm mệt. Tôi đành mở tệp báo cáo K.Nguyên nhấn mạnh lúc chiều, xem xét cận kẽ lại 1 lượt. Rất nhiều chương mục soạn thảo hợp đồng, đc khai thác và trình lên giờ tất cả đều nằm trong những tập tài liệu này.

...

Máy bay hạ cánh xuống Đà Nẵng, vừa ngồi trên xe oto tôi vừa vào mạng kiểm tra tin tức tài chính. Lúc này tin về việc cty thiết kế xd... bị tổng thanh tra toàn cty đã tràn ngập trên các trang web chuyên về tin tức và kinh tế... Trong khoang xe lúc này khá im lặng, có lẽ vì trời chuẩn bị vào đêm nên mn cũng ko còn quá hứng thú bàn tới chuyện công việc như khi còn ở sảnh đợi Nội Bài. K.Nguyên đang chỉ chỗ gì đó với luật sư cty về cảnh vật xung quanh, tôi thì vẫn lướt qua lướt lại 1 vài dòng thông tin trôi qua mắt

chứ ko đọng lại trong não. Đơn giản vì lúc này, ở băng ghế ngay trước mặt tôi. Ngọc đang ngả đầu nằm yên vị trên vai của tay Trường.

- "Tập quen dần đi!!!" - nhắm mắt tự nhủ với bản thân như vậy, chỉ vài giây chậm chễ nữa thôi có lẽ hốc mắt của tôi đã trở nên cay xè vì khí nóng đang trực bốc lên từ trong lòng khi chứng kiến những gì diễn ra trước mắt.

...

Sáng hôm sau, tại phòng ăn của khách sạn mà chúng tôi nghỉ lại...

- Sao nhìn mặt cậu thiếu sắc vậy? - KN hỏi tôi trong khi thưởng thức bữa sáng.

- Thật vậy ạ?

- Ừ, chắc do giường lạ nên khó ngủ hả?

- Vâng.

Ko muốn nhắc đến việc thức muộn đêm qua nên tôi chỉ đáp ngắn gọn rồi lại tiếp tục ăn. Trong khi Ngọc, luật sư cty và tay Trường cũng đang bàn luận 1 số vấn đề xung quanh sự kiện cty thiết kế - xd... bị tổng thanh tra.

- A.Nguyên này, sự việc lần này xảy ra với cty... . Liệu có bao nhiêu % liên quan tới Y?

- KN: 0, 50, 100... ko thể nói chính xác nhưng tôi chỉ có thể nói cty Y hoàn toàn có thể dùng "thủ thuật" hoá phép lên các dự án chia sẻ lợi ích nhằm khiến cty... mắc bẫy. Cái bẫy này nếu thực sự nếu có thật cũng sẽ tổn của Y ko ít đâu. Thu về 1 cty đang hấp hối chờ tái cơ cấu như cty... hiện tại cũng chưa hẳn đã là 1 chiến thắng trọn vẹn.

- Luật sư: cty... vẫn còn 1 vài lô đất dấu pháp nhân chưa bị sờ đến thì phải. Chờ xem động tĩnh tiếp theo với mấy lô đất này thế nào có thể cũng lộ ra nhiều cái thú vị sắp tới.

- KN: tôi nói là nói vậy thôi, giả định là giả định nhé, mn ko nên nghĩ nó là thật, hà hà. Mà thôi tranh thủ ăn đi, hn có nhì ừu việc phải làm đấy. Kiểm tra lại lịch của tôi lần nữa xem nào. - KN quay qua nói với tôi.

- Tôi: sáng nay có lịch gặp 2 đối tác, chiều gặp 1 khách hàng nữa. Đến 7h tối bắt đầu dự tiệc hôn lễ.

- KN: đc r ừi, tốt lắm.

Cả ngày gặp gỡ, tiếp khách mệt mỏi cuối cùng cũng qua, dù vất vả nhưng ko hiểu sao tôi lại thấy khá thoải mái với vai trò làm trợ lý cho KN. 1 cv bận rộn nhưng tôi lại ko thấy quá áp lực. Ngược lại còn có phần cảm thấy thoải mái với nhịp làm việc liên tục đó.

- Cậu có vẻ thích nghi khá nhanh với vai trò mới đấy.

K.Nguyên thích thú nhận xét như vậy sau khi 3 cuộc gặp khách hàng và đối tác diễn ra tương đối suôn sẻ.

...

4 rừi chiều, mọi người còn hơn 2 tiếng nữa để chuẩn bị trước khi dự tiệc hôn lễ nên KN tranh thủ rủ mọi người đi dạo thành phố và ngắm biển... Đi đc 1 lúc thì Ngọc xin về phòng sớm để chuẩn bị cho buổi tiệc. Cuộc đi dạo lẽ ra chỉ còn lại 3 gã đàn ông vì tay Trường muốn đưa Ngọc về nhưng lại bị KN giữ lại với lý do cần bàn thêm 1 số việc liên quan đến buổi hẹn đối tác vào ngày mai.

- Tài liệu về đánh giá tổng quát đầu r ừi? - KN hỏi tôi.

- Nội dung này... em thấy ko liên quan lắm nên ko mang theo. H ừi trưa Ngọc có mượn để đọc nên vẫn để ở phòng cô ấy.

- Sao lại ko liên quan, tôi nhớ trong đó có phần xây dựng chiến lược vốn. Tôi đang cần gấp phần này, cậu quay về lấy cho tôi đi.

- Hay là thôi, mình về luôn đi anh, dù gì cũng 5h rồi mà. - tay Trường vội vàng xen vào.

- KN: cả ngày ngồi phòng đi đâu hoài rồi, tôi muốn ngồi ở đây thêm lúc nữa cho thoải mái. 6h về chuẩn bị là kịp thôi... Kìa Tuấn, sao cậu còn chưa đi đi.

- Tôi: ơ, vâng...

Dứt lời tôi rời đi ngay về hướng khách sạn, 1 cảm giác rất lạ đang xâm chiếm trong lòng. Nửa muốn bước thật nhanh, nửa lại ngập ngừng như e dè 1 đi đâu gì đó.

- "Tập quen dần đi!!!" - suy nghĩ ấy lại 1 lần nữa loé lên trong đầu tôi, bước chân mặc dù chưa thể khoan thai nhưng đã ngay lập tức bình tĩnh trở lại.

...

- "Cộc... Cộc..." - đứng gõ cửa trước phòng Ngọc hồi lâu nhưng mãi mà vẫn ko thấy gì. Cũng có thể cô ấy ko ở trong phòng, nghĩ vậy tôi liền đưa tay lấy đt. Vừa định gọi thì cửa phòng bỗng mở ra...

- "Thình... Thịch..."

Trái tim tôi vào giây phút ấy như muốn lặn đi vì bóng hình người con gái trước mặt thực sự... quá đẹp xinh đẹp. Trong bộ váy đen tuyền với những đóa hoa sẫm màu tản ra trên chân váy. Những nếp nhăn tự nhiên xếp ly lại, ôm lấy vòng eo thon làm nổi bật lên đường cong hoàn mỹ... Tôi nhìn đến ngây ngốc, gần như muốn quên luôn câu hỏi của Ngọc.

- Anh... có chuyện gì vậy?

- À... anh đến lấy tập tài liệu mà lúc trưa anh đưa cho em ấy.

- Vậy à... đợi em chút...

Ngọc ko mời tôi vào mà tự mình vào tìm, động tác lúc quay lưng có vẻ hơi gượng gạo. Và chỉ cần 1 góc nghiêng cũng đủ để tôi nhận ra chiếc khoá kéo dở đang làm lộ phần lớn tấm lưng trần thon thả của em.

- Của anh đây. - Ngọc quay lại rất nhanh nên những gì hiện ra trong đáy mắt của tôi dường như đã bị em phát hiện.

- Anh cảm ơn... Có cần... anh giúp chứ?

- Sao cơ??? - Ngọc tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Có vẻ khó nếu chỉ có 1m em...

Ko đợi Ngọc phản ứng, tôi bước tới ngang người Ngọc, nhẹ nhàng đặt tay lên tấm lưng trần, mang đầu khoá kéo lên... 1 hơi thở gấp, run lên theo bờ vai em.

- Da em sao lại chột lạnh như vậy... - môi tôi từ từ trôi theo từng nhịp chuyển động của chiếc khoá... Ko phải đi lên mà là đi xuống...

DÒNG ĐÒI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 82

... Căn phòng tuy rộng nhưng tất cả không gian lúc này dường như chỉ tập trung tại nơi tôi và Ngọc. Ngọc khẽ khàng thở gấp, khoảng lưng vốn đang lạnh lẽo vì hở hang, bị đầu môi khô nóng của tôi miết đến cứng đờ. Xuyên qua tấm gương đối diện, tôi có thể thấy mắt Ngọc lim dim, bờ môi động đậy hé mở theo từng tiếng nức nghẹn vì run rẩy. Bàn tay tôi đi hết chi lâu dài đường khoá, thuận thế miết nhẹ theo đường cong trên cơ thể Ngọc. Yên vị tại bụng dưới vài giây trước khi vòng ngược lên xâm chiếm trọn vẹn vùng ngực đẫy. Ngọc giật mình nhưng lập tức cứng đờ lại khi môi tôi chạm lên vùng cổ và xương vai. Bàn tay trà xát xoa cấu, môi lưỡi ướt át mút liếm... Từng nhịp thở hỗn hển lẫn trong tiếng rên rỉ của cả 2 khiến đầu óc tôi trở nên bản năng 1 cách vô thức, bản năng của giống đực, bản năng muốn chiếm hữu giống cái bằng tình dục...

- Anh... đừng làm vậy!!!

Trong khoảng khắc ấy, Ngọc như bưng tỉnh, vội né người thật nhanh thoát khỏi tay tôi. Nhưng con người tôi lúc này đã bị thứ cảm xúc ham muốn kia làm chủ... Giữ lấy tay Ngọc rồi thô bạo ghì chặt vào lòng mình.

- ... Ahh... buông em ra... đau em...

Mặc kệ Ngọc gờng người phản ứng, tôi vẫn ôm chặt vùng eo thon, đầy mạnh mẽ về chiếc giường gỗ ấm đó. Hành động như thể con thú đói tham lam, muốn nuốt chửng lấy con mồi ấy khiến Ngọc nhăn mặt khó chịu vì bị đè mạnh lên giường, mặc dù đệm giường rất êm và dày.

Chế ngự đực rồi, tôi mới hài lòng buông lỏng vòng tay nhưng thân trên vẫn ghì sát trên người Ngọc, môi khẽ cọ vành tai em.

- Anh dù rất cố gắng, vẫn ko thể kiềm chế đc mỗi khi ở bên em. Chúng mình đã khởi đầu chuyện này r ồi... rất khó để kết thúc...

- Uhh... em ko muốn... Anh càng làm thế này càng khiến em xa anh hơn đấy... Anh có hiểu ko!!!

- Em đã làm vậy r ồi còn gì, những cử chỉ thân mật, gần gũi với tay Trường. Có cần cố tình làm đi ầu đó trước mặt anh ko, muốn tốt cho nhau mà lại làm tổn thương nhau như vậy à. Anh ko tỏ thái độ ko phải vì anh ko để ý, anh ngu... Cái gì cũng có giới hạn của nó, những ngày qua anh nhìn em đủ r ồi!!!

1 góc giường lún xuống, tôi tiến đến, đưa tay lu ồn qua khoảng trống dưới chân váy. Ngọc co người phản ứng li ền bị tôi vật úp xuống giường, đưa tôi ra phía sau lưng Ngọc, bàn tay từ trên cổ em trườn 1 đường xuống lưng, lướt nhanh qua vùng hông, đưa ngón tay tiến dần đến nơi nhạy cảm.

- ... Ahh...

Ngọc trăn người kêu lên khi ngón tay tôi đi vào, nhẹ nhàng vuốt ve chầm ngòi cho đợt sóng cảm xúc đầu tiên. Ngọc cố khép hai chân lại nhưng tôi vẫn lỳ lợm tiến vào. Chưa thoả mãn, tôi nâng 1 chân em lên, ngón tay tiến vào sâu hơn... Khoảng khắc trôi qua, cơ thể Ngọc ko còn căng cứng phản kháng như lúc đầu. Da thịt em đã mềm mại hơn, mắt nhắm nghiền thả lỏng theo từng nhịp tay tôi ra vào. Tôi biết lúc này mình đã thực sự làm chủ trên chiếc giường này, thừa thế đưa môi xuống gần nơi hạ thể Ngọc. 1 vùng nóng ẩm và ướt át khi lưỡi tôi xâm lấn.

- ... Uhh... umm...

Tiếng rên rỉ ngắt quãng đầu đặn phát ra, bản năng đàn bà của Ngọc đã thực sự bị tôi kích thích. Tôi ng ồi dậy, ghé sát lại cho hơi thở nóng bỏng của mình phả ra trên cổ em.

- Em đang run kìa... Em muốn thoả mãn chứ...

Ngọc hé mắt mơ màng nhìn tôi bằng đôi mắt mọng nước, từng lọn tóc rũ rượi vương trên mặt càng làm em hấp dẫn đến khó cưỡng. Những nỗ lực phản kháng cuối cùng qua cái lắc đầu yếu ớt nhanh chóng bị tôi lấp lấy bằng nụ hôn của mình. Chiếc váy theo đó bị trút bỏ hoàn toàn khỏi cơ thể, tôi vòng 2 tay qua nách đưa ngực em nằm trọn trong lòng bàn tay, mặt tôi xoa bóp, nhào nặn.

Cảm thấy thời điểm thích hợp đã đến, tôi khẽ tách 2 chân em ra, đưa hạ thể căng cứng này giờ của mình đi vào trong nháy mắt...

- Ahh... em ko muốn... ưhh... - Ngọc ưỡn người muốn trườn dậy nhưng lại bị tay tôi tỳ ở đầu vai nên chỉ có thể khom người quỳ gối.

- Anh yêu em...

Tôi đưa tay đỡ lấy bụng dưới Ngọc, chậm dần nhịp ra vào rồi dừng hẳn cho Ngọc thích nghi với tư thế mới. Tay còn lại nâng người em dậy áp lưng vào ngực mình, tiếp tục vuốt ve bầu ngực tròn trong khi bờ môi nhanh chóng cuốn lấy môi em. Hơi thở dần dập trước đó dần dần giãn ra, cơ thể Ngọc tự giác thả lỏng. Tôi vẫn giữ nguyên tư thế, bắt đầu chuyển động trở lại. Nhẹ nhàng, mơn trớn bên ngoài, sự khiêu khích vừa đủ để Ngọc phải đưa tay ôm ngược cổ tôi như muốn van nài tôi tiếp tục. Tôi vẫn trơ ra, quay cầm Ngọc nhìn thẳng mặt mình, mắt em vẫn mơ hồ mọng nước như giăng phủ 1 lớp sương tan, quyến rũ đến mê hồn. Như bị giáng 1 đòn phản đòn, thay vì câu giờ thách thức sự giục giã trong Ngọc, tôi lại bị chính nhịp chuyển động nơi hạ thể em kéo đi. Lúc nông lúc sâu, lúc nhanh lúc chậm, tiếng hỗn hển, rên rỉ hoà lẫn với tiếng va chạm của 2 cơ thể tạo nên những âm thanh khát khao trong 1 không gian đầy dục vọng...

- "Ring... Ring..." - đt chợt reo, là số của KN...

- Anh... nghe máy đi...

Ngọc nhắc tôi sau lượt gọi lần thứ 3 liên tiếp nhưng tôi vẫn mặc kệ, bên bỉ duy trì "mối liên kết" với Ngọc... Vài phút sau đến lượt máy của Ngọc... và lần này là số của tay Trường.

- Dừng lại đi, để em nghe... Kìa anh... sao lại lấy máy của em...

Tôi lượm nhanh đt ko cho Ngọc cầm máy, nhìn cái tên Trường chình ình trên màn hình, tức khí trong tôi nổi lên và càng ko muốn hấn phá ngang chuyện giữa tôi và Ngọc.

Cũng như KN, 2 cuộc gọi tiếp theo đc Trường gọi tới nhưng đt của Ngọc đã bị tôi tắt âm và quăng đi chỗ khác.

- Anh... để mọi người biết đc... ko hay đâu...

Ngọc mấp máy môi, cố gắng nói với tôi trong ngất quãng. Thực sự thì ngay sau cuộc gọi nhớ đầu tiên của KN, tôi đã thầm suy tính tới những chuyện có thể xảy ra trong những phút sắp tới. Đầu óc bắt đầu tỉnh táo trở lại nhưng tôi ko muốn kết thúc lần "yêu" hiếm hoi với Ngọc trong dang dở nên cố gắng dằn hết mọi cảm xúc còn lại vào những chuyển động cuối cùng của mình. Ngọc bất ngờ với nhịp ra vào tăng dần của tôi khi cơ thể liên tục bị thúc tới. Tôi dang tay bóp chặt vòng eo em, lớp da cọ sát dần nóng bỏng đến cực điểm. Ngọc cùng lúc như cũng cảm nhận đc trạng thái ấy, vùng xương hông chuyển động hưởng ứng theo từng nhịp ra vào. Trong khi cổ họng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ thiếu kiềm chế. Cơ thể Ngọc chợt rung mạnh, bỗng chốc trở nên căng thẳng. Cảm nhận đc đi ều đó, động tác của tôi càng thêm quyết liệt. Có chút khí nóng tứa ra, bao trùm lấy hạ thể khiến cơ thể tôi như giãn ra trong 1 phầ giây. Rồi ngay tức khắc, giống như dây cung căng dây vừa buông tay, dấn dập tiến thẳng về phía trước xâm nhập toàn bộ bên trong Ngọc...

- Em thoả mãn chứ... - tôi thở dài, ôm lấy Ngọc rồi nhẹ nhàng áp cả 2 từ từ nằm xuống.

- ... - Ngọc ko nói gì nhưng cơ thể run rẩy như muốn lịm đi đã thay em xác nhận đi ều tôi vừa hỏi.

- Anh biết là em sẽ thích mà...

- Đây là... lần cuối cùng anh nhé... Đc ko...

- Em rụt rè như vậy, anh nghĩ là mình ko bao giờ dứt nhau đc đâu.

- Làm điếu này là sai trái, anh ko thấy vậy sao... Làm vậy... em là kẻ phản bội, 2 lòng, còn anh... lại trở thành người tiếp tay cho em!!!

- Có thể lúc này hoặc 1 lúc nào đó mình phải tạm xa nhau nhưng anh vẫn tin số mệnh của mình thuộc về nhau.

- Thực sự... em thấy thiếu niềm tin vào những chuyện mình đang làm... Đây tội lỗi... và khó có tương lai.

- Tương lai là do mình tạo ra, sao lại phải trông chờ, phụ thuộc vào người khác. Em đừng thụ động như thế.

- Anh đừng mất công thuyết phục em nữa... Chuyện này, nếu để mọi người biết đc thì khổ cả anh và em.

- Em đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ cần trong em vẫn có anh, chỉ cần em dành cho anh cơ hội, anh sẽ cố gắng để chúng mình đc ở bên nhau.

- ... - Ngọc vẫn quay lưng về phía tôi, im lặng thờ nhẹ ko nói gì.

- "Chụt!!!" - Em nghỉ chút đi, chắc chỉ lát nữa thôi là mọi người cũng về rồi.

Hôn nhẹ lên má Ngọc, tôi thu dọn, chỉnh chu lại quần áo và chặn đệm. Đoạn rời khỏi phòng mà ko quên cầm theo tập hồ sơ tổng quát.

...

Bước ra ngoài hành lang, tôi gọi lại ngay cho KN, lấy lý do đi wc ko cầm theo máy nên đến giờ mới liên lạc lại đc. Ko ngoài dự đoán của tôi khi KN kêu tôi ở lại khách sạn vì mọi người lúc này cũng đang trên đường trở về. Hẳn điếu này bắt nguồn từ sự sốt ruột của tay Trường. Nghĩ lại cuộc yêu đương vừa rồi ngẫm cũng thấy bi hài, rõ ràng tôi và Ngọc yêu nhau mà lại phải hành xử như những đôi gian tình. Mọi người thường nói trong tình yêu luôn tồn tại 1 cạm bẫy và nó thường khiến con người ta trở nên yếu

đuối, đôi khi là vô sỉ trước chính tình yêu của mình. Hành vi chủ động dẫn dụ Ngọc vừa rồi của tôi ko rõ có phải là 1 sự vô sỉ thuần nghĩa hay ko. Chỉ biết chính cái thứ vụng trộm "bất đắc dĩ" ấy lại đem lại 1 cảm giác mới lạ trong tôi. 1 chút bối rối và hả hê khi nghĩ tới thái độ bất nhẫn cùng vẻ mặt hoang mang của tay Trường trong những phút "tưởng tượng" tra tấn vừa rồi.

Trên xe, không khí có phần như giống với tối đầu tiên chúng tôi đặt chân xuống Đà Nẵng. Tôi ngẩn ngơ kiểm tra lại danh sách 1 số khách hàng và đối tác có thể gặp trong buổi tiệc. KN vẫn bàn chuyện rì rầm với tay luật sư cty. Trong khi tay Trường thì ôm khư khư lấy Ngọc ko rời kể từ lúc lên xe. Nhớ lại ánh mắt nghi kỵ đầy ngờ vực của hấn ban nãy mà tôi thẫn thờ cười trong lòng. Hấn tiểu nhân nhưng hấn ko ngờ tôi cũng là 1 kẻ rất biết cách đê tiện.

...

Tiệc cưới tối nay, chú rể là 1 doanh nhân trẻ xấp xỉ 30t. Gọi là doanh nhân nhưng thực chất hầu hết tất cả quyền lực chính của cty vẫn nằm trong tay bố mẹ vị doanh nhân này. 1 đoạn diễn văn thông báo lý do của tiệc hôn nhân đc đích thân bố chú rể phát biểu. Nội dung ngắn gọn, đơn giản là cung hỷ và cảm ơn các khách mời từ khắp nơi trên cả nc đã đến chia vui cùng gia đình. Buổi tiệc này đặc biệt có sự tham dự của rất nhiều các quan chức có địa vị, những doanh nhân trong giới tài chính. Điệu này đã đc thể hiện phần nào ngay từ lúc xe đưa chúng tôi dừng tại khách sạn này. Các xe biển xanh, xe công vụ hay xe sang trọng ra vào nườm nượp chờ lượt gửi xe trong phân khu giành riêng cho tiệc cưới. Có vài người trong số đó tôi thấy quen mặt, có thể đã từng nhìn thấy đâu đó qua tv và các trang mạng. 1 số khác lại có tên nằm trong bản danh sách đối tác, khách hàng, đối thủ của cty.

5 người chúng tôi tản mác về 2 bàn khác nhau. Tôi là trợ lý tạm thời của KN nên tất nhiên luôn đi cùng anh ta. Tất cả vô tình mà như hữu ý, ko

hẹn mà gặp đầu ng ỡ chung bàn với các đối tác, bạn hàng tiềm năng của cty cùng có mặt trong tiệc cưới này.

Đánh giá bàn tiệc của mình và thoáng nhìn qua bàn Ngọc, có thể nói tất cả đều là người có sự nghiệp. Phong thái đĩnh đạc, tự tin với chức danh và địa vị của mình trong xã hội.

Ng ỡ chưa ấm chỗ thì bố chú rể đã tiến đến chào hỏi KN, vị doanh nhân kỳ cựu này dường như cùng KN quan hệ rất tốt, cười nói ko ngừng. Tôi âm thầm đánh giá, người đàn ông ngoài 60t này có vóc dáng cao gầy, mặt nhỏ cùng mái tóc bạc làm nổi bật vẻ lên thâm trầm và kín kẽ.

...

Buổi tiệc chính thức bắt đầu, bên bàn Ngọc tay Trường có vẻ vừa gặp lại 1 số bạn bè hoặc đối tác cũ. Có men rượu nên hẳn cũng có vẻ khoáng đạt hơn thường ngày. Mà cũng có thể là vì có Ngọc bên cạnh nên hẳn tỏ ra rất hãnh diện mỗi khi đề thêm từ "người yêu" vào câu giới thiệu của mình. Về phía bàn tôi, câu chuyện qua lại với mọi người trong bàn xoay quanh khá nhiều chủ đề, nhưng tựu chung tất cả vẫn khó nằm ngoài các vấn đề v ềktế - tài chính.

- Đã lâu không gặp, người anh em, hôm trước nghe điện tưởng cậu đùa. Ko ngờ lại chịu lặn lội v ếtận đây để dự 1 đám cưới thật.

1 người đàn ông tầm tuổi KN ng ỡ vào chiếc ghế trống bên cạnh, cười nói cởi mở với KN và những người trong bàn. Nhìn thái độ và lời nói có vẻ là 1 người quen thân của KN. KN cũng cười, vỗ tay đáp lại anh ta 1 cách thoải mái. Ko hề thể hiện vẻ đi ềm đạm hay cố kỵ như khi tiếp xúc với các đối tác khác. Xem ra nhân vật này với KN, quan hệ ko phải là bình thường. Định th ần nhìn kỹ lại người đàn ông này, tôi mới nhận ra đây chính là nhân vật quan trọng trong hồ sơ chỉ thị mà KN giao cho tôi. Đối tác mà chúng tôi sẽ gặp mặt sau tiệc cưới này chính là anh ta. Tr ần Nam, con cả nhà thế phiệt của 1 ông chủ trong ngành xây dựng.

...

- Mọi người chắc ko tưởng tượng nổi khi mới ra trường, tôi và cậu ta còn định tính đường đi buôn thiết bị âm thanh, lấy đó làm vốn vào đời đâu, hahaha. Hoài bão tuổi trẻ, quả thật có nhiều điều đáng để nói.

T.Nam có chất phiêu trong cách nói, thành ra dễ lôi kéo mọi người vào câu chuyện của mình. Ngay cả câu chuyện nhạt nhẽo về những cậu cả mang hoài bão lúc vừa ra trường đời. Qua miệng lưỡi anh ta cũng có thể phóng tác thành 1 chương sử thi thanh niên đầy khí thế và hào hùng. Tất nhiên đó chỉ là cách nghĩ ở phương diện chiêm biếm của tôi, còn quả thật T.Nam có cái duyên và khoa nói, đó là điều tôi phải công nhận. Thêm nữa, cách nói chuyện hứ hoạ, từng tưng, khi đùa khi thật của Nam có khi lại chính là thứ nguy trang "cảm giác" anh ta khoác lên mình trước mắt những người xung quanh. Nếu chỉ vội đánh giá đối phương qua những cuộc nói chuyện, tán gẫu vô thưởng vô phạt thế này thì cái bẫy gặp phải khi đối mặt với họ trong đàm phán làm ăn chính thức, đôi khi có thể đem đến những thua thiệt, sai lầm ko ngờ cho người nào rơi vào cái bẫy đó.

- Trợ lý cũ của cậu đâu, mới thay à?

- Ko, cậu ấy còn có việc ở cty nên cậu Tuấn này đi thay.

- Ừm, trợ lý Tuấn có vẻ thâm trầm nhỉ, ít nói hơn hẳn cậu trợ lý kia. Đi với giám đốc Nguyễn đây chắc sẽ hợp lắm, hà hà.

T.Nam đột nhiên hỏi chuyện về tôi rồi đưa nhận xét như vậy. Tôi ko cắt nghĩa nó là khen, chê hay phủ đầu nên chỉ cười nhẹ rồi trả lời câu toàn.

- Vâng, cảm ơn anh.

5 người chúng tôi cùng T.Nam đầu rời bàn tiệc cùng lúc, đến lúc này nhóm người tháp tùng anh ta mới xuất hiện. Qua vài câu hỏi của T.Nam thì có vẻ mọi thứ chuẩn bị cho buổi gặp mặt tối nay đã đc người bên Nam lo liệu chu toàn từ trước. Căn phòng cho buổi gặp nằm ngay tầng trên của khách sạn tổ chức tiệc cưới nên mọi người ko phải di chuyển nhiều. Đây cũng có thể coi là tiệc tập 2 và mặc dù thực đơn đc thiết kế rất khéo với

những món ăn nhẹ, tráng miệng thì tất cả hẳn cũng đã "ê a" sau buổi tiệc vừa rồi.

- Vẫn quyến rũ và hấp dẫn như ngày nào, anh chỉ hận mình luôn coi em là em gái, hà hà. - T.Nam cười nói với Ngọc, mở đầu không khí.

- Hi, lâu rồi ko gặp anh, dạo này phát tướng lại thấy đẹp zai hơn xưa!!!
- Ngọc vui vẻ đáp lời, 2 người có vẻ cũng khá thân nhau.

- Ôh, thế ra trước đây anh xấu lắm à, hajzzz, bảo sao em chẳng chịu để ý, khiến anh nản lòng. Tự kỷ đến tận bây giờ vẫn chưa yêu đc ai.

- Thôi đi, nói nhiều quá, chơi với mấy em hoa khôi vẫn chưa đủ hay sao mà còn định tòm tem nốt đứa em gái hờ này. - KN thủng thủng chen ngang.

- Hê hê, tôi làm sao có gan làm vậy, nhất là khi phu quân em gái tương lai đang ở ngay đối diện thế này. Lâu rồi ko gặp, vẫn tốt chứ Trường!!!

- Cảm ơn anh, em vẫn tốt. - Trường đưa tay đón lấy cái bắt tay của T.Nam nhưng cử chỉ có vẻ ko đc thân mật như cách mà T.Nam đối với KN và Ngọc.

- Okê, đc rồi, giờ giới thiệu tất cả sơ qua nhau rồi chúng ta vào việc nhé. - KN nhanh chóng đi vào chủ đề chính.

...

- Dự án này có thể coi là dự án trọng điểm nhất trong năm đối với cty Z của cậu. Việc có theo đuổi đc hay ko phụ thuộc rất nhiều vào dòng vốn lưu động, mà theo như tôi đc biết những bds ở m.Nam đã ngốn của Z một lượng lớn số vốn này.

- Nguyên này, muốn đánh giá cái gì thì phải nhìn toàn cục chứ, vốn lưu động chỉ là 1 phần, ko thể dựa vào đó để quyết định tất cả. Cậu chắc cũng biết cty của chúng tôi mạnh trong đấu thầu và đấu giá bds, Z hoàn toàn có thể tự chủ dòng vốn của mình thông qua việc bán lại các gói thầu đó. Ko phải cty X của cậu cũng từng đi vòng nhờ sân của tôi vài lần đó sao. Hà hà.

- Hà hà, tôi biết, tôi biết chứ, khả năng "gửi" hồ sơ thầu lần nữa kiện đấu giá của Z trước giờ tôi vẫn luôn đánh giá cao. Các lớp quan hệ của Z thì đáng kể rồi, có đi đâu làm gì cũng phải thực tế, nhất là trong hoàn cảnh khó khăn chung hiện nay. Vấn đề năng lực tài chính, dòng tiền vẫn quyết định tất cả. Tin tôi đi, Z rất khó có thể 1m 1 ngựa trong dự án này, nhất là khi các cậu đang bị 1 số đối tác "vô tình" chèn ép.

KN cười nhẹ đối qua đáp lại cùng T.Nam, 2 bên mặc dù là bạn nhưng ko ai nhún nhường ai. Mặc dù mới chỉ là buổi gặp mặt, bàn bạc đơn thuần nhưng tính chất nắn gân đã được thể hiện rõ rệt. Ko hồ là 1 dự án hợp tác triển vọng trong tương lai. Đợi đến khi chính thức bước vào giai đoạn thương thảo đàm phán, hẳn mọi chuyện sẽ còn cân não hơn nữa.

- Cậu nghe được thông tin này từ đâu vậy, mql giữa Z và các đối tác vẫn phát triển rất tốt, làm sao có thể coi là "vô tình" chèn ép được.

- Cũng có thể là tôi sai nhưng mà... biết đâu được đấy, hê hê.

- Hừ, ai lại nói năng mập mờ thiếu nhất quán như vậy chứ. - T.Nam nhăn mặt, tỏ vẻ ko được hài lòng lắm trước thái độ có vẻ "lấn sân" của KN.

- Đó là a.Nguyên nói vậy thôi a.Nam ạ, chốt lại với Z lúc này thì X vẫn là cty có thiện chí và tỷ lệ lợi nhuận tốt nhất. Nếu cả 2 có thể cùng chia sẻ dự án này thì lợi ích khai thác sẽ được nhân đôi, nhân 3 cả về bds, du lịch và dịch vụ. - Ngọc tiếp lời thay KN.

- 1 "miếng bánh" màu mỡ, bảo sao bên X các cậu lại "thiện chí" đến vậy. Hajzzz, đúng là chuyện gì cũng có thể thương lượng nhưng riêng dự án này, chỉ khi nào xem xét lại vấn đề chia lợi nhuận thì chúng tôi mới đồng ý đàm phán.

- A.Nam, thế của cty Z lúc này khó có thể đặt ra yêu cầu như vậy. Mức lợi nhuận chúng tôi đưa ra hiện tại là khá thiện chí rồi. - tay Trường nãy giờ im lặng bỗng thêm nểm.

- Mới chỉ "thiện chí", chúng tôi sẽ chấp nhận đàm phán khi nào ở mức "dễ chịu". - T.Nam tỏ vẻ lạnh nhạt ko muốn nói thêm gì nên trợ lý của anh

ta phải thay mặt lên tiếng. Câu trả lời vừa rõ ý lại có chút hài hước nên không khí cũng bớt căng thẳng hơn.

- Trả lời tinh tế quá!!! - tôi cười nhẹ với tay trợ lý, đoạn tiếp tục. -
A.Nam ạ, ko phải chúng tôi muốn ép gì phía Z các anh. Việc chúng tôi đưa ra những ý kiến về tình hình hiện tại của Z đều chỉ mang tính xây dựng nhằm giúp 2 bên tiến gần đến 1 thỏa thuận có lợi nhất cho cả 2. Cty Z trước đây mạnh về mảng xd và hầu như chỉ tập trung cho mảng đó nên có những cố phiếu trụ lên thống trọng điểm luôn giữ đc mức ổn định. Nhưng kể từ khi mở rộng thị trường, tham gia toàn diện vào lĩnh vực BĐS. Việc chuyển hướng đầu tư và khai thác quá nhanh ở thị trường này làm Z rơi ren về dòng tiền và nguồn huy động vốn. Nhất là hiện tại kế chung đang dần xấu đi, thị trường đầu tư chính của Z dần chuyển dịch sang thị trường khách hàng. Các ngân hàng thì ngày càng khó khăn trong lãi suất và các khoản vay. Những đi đầu này chắc chắn A.Nam đều đã biết và có tính toán kỹ thì dự án này mới đc khoanh vùng trọng điểm. Nếu có thể tìm đc tiếng nói chung trong hợp tác, tôi nghĩ cty X chúng tôi có thể giúp Z tạo ra 1 đòn bẩy tài chính hiệu quả. Đi đầu này xem xét kỹ thì còn quan trọng hơn nhiều chút lợi nhuận chia chác kia.

- ... - T.Nam im lặng ko nói gì, đan tay nhìn tập hồ sơ trước mặt như thể suy nghĩ đi đầu gì đó, đoạn ngừng đầu đối diện tôi. Nhìn tôi 1 hồi anh ta lại đưa mắt liếc qua KN, sau vài giây đối diện mới thủng thẳng lên tiếng. - Đc rồi, tôi đồng ý xem xét thiện chí hợp tác của cty X và sẽ trình lên buổi họp cổ đông sớm nhất.

- Quyết đoán vậy mới là T.Nam mà tôi biết chứ!!! - KN vỗ tay tỏ vẻ phấn khích trước quyết định của T.Nam.

- Nét thoả mãn hiện lên rõ mồn 1 trong mắt cậu ròi kia, đừng vội mừng như vậy chứ. Mọi chuyện mới chỉ là khởi đầu thôi, hà hà.

- Hà hà, khởi đầu tốt đẹp, hà hà.

KN chủ động, tất cả mọi người cũng theo đó nâng ly, coi như khép lại 1 cuộc hẹn tương đối thành công.

- Mọi người hñ cố gắng lắm. Bước đầu như vậy là có kết quả rồi, giờ có muốn đi đâu đó xa hơn 1 chút ko?

KN vui về đề xuất nhưng lần này có vẻ lại ko đc thành công như cuộc hẹn ban nãy. Tay luật sư cty xin về nghỉ sớm chắc vì mệt, Ngọc có vẻ cũng muốn về phòng nhưng vì tay Trường này nỉ cùng đi gặp đám bạn cũ khi nãy ở tiệc cưới nên đành miễn cưỡng đi theo.

- Còn cậu thì sao, chắc cũng muốn về một phải ko? - KN "bắt bài" tôi với vẻ mặt tất hãn mọi hy vọng.

- Giờ em muốn tìm 1 bar nào đó, anh hứng thú ko?

...

Nghe tiếng nhạc chát chúa và ánh đèn chớp nhoáng, nhập nhạng nơi đây làm tôi sống lại phần nào ký ức những ngày đi làm thêm thời sv. Bar ở ĐN cũng tương đối náo nhiệt nhưng tôi và KN chỉ lặng lẽ ngồi 1 góc, nhâm nhi chút men rượu thả lỏng đầu óc.

- Dự án gói thầu sắp tới giao bên phòng làm đến đâu rồi Tuấn?

- Vẫn đang triển khai anh ạ, mọi thứ nói chung vẫn chỉ ở bước đầu.

- Cố gắng làm tốt, sắp tới cty khá bận rộn đấy. Thắng đc gói thầu cải tạo đó, cộng với chen đc chân vào dự án của cty Z, làm đc thì năm sau chúng ta có nhiều cơ hội đấy. Chưa kể 1 số lô đất đấu giá sắp tới ở HN... - nói đến đó KN chợt dừng lại.

- Lô đất nào ạ, em tưởng quỹ đất hiện tại ở HN chưa cho phép bung tiếp.

- Đến lúc đó cậu sẽ biết thôi... - KN úp mở rồi đổi đề tài. - Ban nãy cậu khá lắm, đàm phán với Z chưa bao giờ đơn giản chứ đừng nói đến thuyết phục hay nhượng bộ. Đề ý thái độ của T.Nam chứ?

- Là sao ạ?

- "Đảm chiêu", những lời cậu nói lúc nãy hẳn khiến T.Nam phải chú ý. Những đi đầu ấy chắc chắn cậu ta đều nắm rõ nhưng nghe từ chính miệng đối phương nói ra, tác động sẽ khác hơn rất nhiều.

- Thì nó cũng giống việc anh ép họ lúc đầu thôi mà.

- Ko hoàn toàn giống nhau đâu, cậu hiểu chứ?

- Dạ...

- Ý tôi là cậu chốt đấy, hn có thể coi cậu là người chốt hạ cho cty mình. Hà hà, thôi uống đi.

...

- Tuần này, cậu đã có ny chưa?

- Dạ... chưa anh ạ.

- Chắc do cv bận rộn quá, ko có time à?

- Vâng.

- Làm ở phòng kế hoạch - kinh doanh có thấy vất vả quá ko?

- Cũng bình thường anh ạ, mọi người đều cố gắng mà.

- Ừm... cậu thấy Trường thế nào?

- Dạ... thế nào là sao ạ?

- Tôi đang hỏi xem cậu nhận xét về sếp của mình thế nào thôi, sao mà phải ngạc nhiên như vậy, hà hà.

- Em... nói chung cũng... ko có nhiều ấn tượng về anh ấy.

- Ko nhiều thì cũng phải ít chứ. - KN vẫn ko từ bỏ.

- Cả anh và gđ anh đều có vẻ thuận ý về mqh của a.Trường và Ngọc, em nghĩ... anh ta chắc phải có "gì đó" thì mới đc như vậy.

- ... - KN quay qua nhìn tôi ko chớp mắt rồi bỗng cười nhẹ. Ko nói gì mà tiếp tục gật gù uống nốt chỗ rượu còn lại trong cốc.

- Cậu với Ngọc biết nhau cũng đc vài năm rồi nhỉ?

- Dạ... - tôi cảm thấy hơi ko đc tự nhiên khi KN tự dưng nhắc đến Ngọc.

- Ừm, 2 đứa tính ra... cũng có nhiều liên quan với nhau đấy chứ.

- ... - tôi ko biết phải trả lời ngay lúc đó thế nào nên đành im lặng cười trừ, giấu ánh mắt vào trong lòng cốc rượu.

- Chơi với nhau, giúp nhau xin việc, thuê nhà cạnh nhau, đến giờ thì lại làm cùng phòng... rồi còn đi công tác cùng nhau nữa... hà hà hà.

Ngữ điệu và cách nói nhát gừng, ngắt quãng ở những câu cuối của KN làm tôi thoáng chột dạ. 1 cảm giác thấp thỏm nấp nhô trong lòng khiến hô hấp của tôi bỗng nặng nề. Đây chính là cảm giác lo âu, giấu diếm của kẻ "ăn vụng" hay sao??? Nghĩ đến đó tôi lại thấy tức khí vì thói đời tình ngay lý gian. Đến hiện tại tôi vẫn chưa biết hết con người KN là thế nào, thậm chí còn ko hiểu rõ thái độ khích lệ, động viên, thậm chí đôi lúc là bao che tôi của KN trong thời gian qua có mang màu mục đích hay nguyên nhân nào khác ko??? Cùng 1 sự việc càng đi sâu, càng xăm soi lại càng va chạm với nhiều phương diện khác. Trong môi trường làm việc tài chính nơi công sở đầy rẫy toan tính từ chuyên môn cho tới cuộc sống này. Mọi thứ trước mặt đều có lý do tồn tại của nó và những gam màu hồng đôi khi lại là lớp vỏ nguy trang cho những cạm bẫy ẩn sau nó. Hiện tại ngay lúc này, những câu hỏi băng quơ, những lời dẫn dắt của KN liên quan đến Trường và Ngọc là thứ mà tôi phải lưu tâm và đề phòng.

- Duyên mà anh, cuộc sống luôn tồn tại chữ duyên mà. Cũng như anh và Ngân thôi, Ngân vừa là ny anh, vừa là bạn của Ngọc, đó cũng là 1 cái duyên lớn.

- Ô, cậu vẫn còn nhớ Ngân à?

- Ny anh đẹp vậy, ai gặp 1 lần cũng khó mà quên ngay đc. Mà anh bận bịu suốt ngày vậy, thời gian để gặp cô ấy chắc là phải nâng niu lắm phải ko? - tôi thuận thế lái câu chuyện sang phía KN.

- Cậu nghĩ sao thì nó là như vậy.

- Vậy sao anh ko đưa cô ấy vào cty để 2 người gặp nhau dễ hơn.

- Lỗi nhé, lỗi rồi nhé, cậu quên rằng cty X chỉ tuyển những người có thực lực thôi à, ko hề có chỗ cho nhờ vả và quen biết. Cậu đc nhận vào là vì cậu có khả năng làm việc, vậy nên phải biết trân trọng cái ghế mà mình đang ngồi hàng ngày đấy. - KN gõ gõ ngón tay lên bàn ra chỉ âu nhắc nhở.

- Ngân mà nghe đc anh nói thế này, thế nào cũng giận dỗi cho mà xem, hê hê.

- Hà hà, dám "bật" lại sếp, cậu đc lắm, có gan đấy, haha... Ngân cô ấy làm chuyên về nghệ thuật hơn, đương nhiên ko phù hợp để vào X.

- Vậy khi nào thì anh và cô ấy "tổ chức"?

- ... - KN lại nhìn tôi chăm chăm, ko hề trả lời, tôi chợt nhận ra mình đã bị cuốn vào việc hỏi sâu tự lúc nào

- ... Ko phải em tò mò gì đâu, chỉ là vì... em thấy 2 người yêu nhau hình như cũng lâu rồi nên mới...

- Uống tiếp đi, mấy chuyện này ko có gì để nói đâu. - KN cười nhẹ cắt ngang, đoạn tiếp tục rót rượu vào cốc của mình.

Kết thúc chuyến công tác ngắn ngày, tôi lại về với công việc ở cty và cuộc sống thường ngày. Thời gian này tôi chăm chỉ theo Trà đánh tennis mỗi khi có thể vì sức khoẻ và cũng vì những mqh mà bản thân có thể phát triển thêm cho hiện tại và cả sau này.

Nói về công việc, mặc dù là những tuần cuối cùng cận tết nguyên đán nhưng tần suất làm việc ko vì thế mà dễ thở hơn hoặc cũng có thể chỉ có phòng ban của tôi với trọng trách nặng nề mới phải gánh khối lượng cv như vậy. Cũng chính trong khoảng thời gian bận rộn này, tôi lại âm thầm phán đoán và phát hiện ra 1 số sự việc ko lấy gì làm hay ho. Về việc đối diện với Trương, có lẽ ko có gì để nói vì đối với tôi nó đã trở thành chuyện cơm bữa. Với tay Vũ cũng vậy, mặc dù cùng trong 1 nhóm nhưng tôi chưa bao giờ chủ động chia sẻ và trao đổi công việc với dạng người thiếu tin cậy này. Vấn đề mà tôi nói đến... bất ngờ lại chính là bà chị Tâm, người vẫn có mqh tốt với tôi từ ngày đầu tôi đc nhận vào phòng. 1 trong số ít những người mà tôi giành thiện cảm và có chút lòng tin trong cái cty này. Mọi nghi hoặc đầu bắt nguồn từ những thứ nhỏ nhặt và sự nghi ngờ ban đầu trong tôi cũng nhen nhóm từ những việc đơn giản. Đầu tiên là việc chị ta bắt đầu có thái độ dè dặt pha Trang mỗi khi nói chuyện riêng với tôi, ý muốn tôi ko nên quá gần cận và tin tưởng Trang trong công việc. Số là trong nhóm này tôi chỉ nhờ duy nhất Trang lưu lại các bản nháp và các bản sao báo cáo của mình. Đầu tiên là do cô ấy chủ động đề nghị, sau vì thấy cô ấy thực tâm nhiệt tình nên tôi cũng yên tâm phần nào với sự trợ giúp của cô ấy.

- Em phải cẩn thận, đừng có cở gan cở ruột quá. Cái Trang nó cũng thóc mách lắm đấy!!!

Ban đầu tôi cũng ko mấy để tâm, thậm chí còn nghĩ chị Tâm có ý muốn cảnh báo mình. Tuy nhiên lâu dần vẫn ko thấy biểu hiện gì khác thường từ Trang mà tần suất nói xấu của bà chị này càng lúc càng nhiều. Thậm chí còn nói cả 1 vài người khác trong phòng những khi ng ỡ riêng với tôi. Điêu này lập tức làm cho tôi phải suy nghĩ. Trang mặc dù có đôi phần láu táu của tuổi trẻ nhưng cái tính biết đi đâu, vô tư và kín miệng là những thứ tôi đánh giá cao để yên tâm chia sẻ công việc của mình với cô ấy. Ko hiểu vì sao dạo này chị Tâm bỗng dưng đổi nết thành ra vậy. Nhưng nói thì nói vậy,

mặc dù những suy nghĩ khác bắt đầu xuất hiện trong đầu nhưng quả thực sâu trong lòng tôi vẫn còn chút gì đó cảm tình và tin tưởng giành cho bà chị này.

...

Buổi họp riêng của phòng ngày hôm nay, tôi lại tiếp tục "bật" tay Trường về những vấn đề liên quan đến lỗ lãi và khả năng đội vốn của gói thầu.

- Em đã tính toán thử, nếu mình đưa ra mức dự báo thế này thì hồ sơ khó có thể được thông qua.

- Có thông qua hay ko lát nữa họp mở rộng cậu sẽ biết ngay thôi. Chốt lại chúng ta tạm thời dừng ở đây. Nửa tiếng nữa sẽ có buổi họp "nháp" mở rộng với bên tài vụ và phòng xử lý hợp đồng. Mọi người nhớ có mặt đầy đủ.

Tay Trường thờ ơ trước cảnh báo của tôi, xem thường và coi nó là hư không trong khi cả U.Nhi và Ngọc đầu đầu tình với tôi về 1 số điểm bất cập trong dự báo. Làm việc cùng những cấp trên như vậy, quả thật muốn ngu người.

...

- Hồ sơ này có vấn đề gì mà mọi thứ của nó ko cái nào được phê chuẩn vậy!!! - tay Trường sầm mặt chất vấn khối tài vụ và phòng xử lý hợp đồng sau khi nhận được cái lắc đầu từ cả 2 phía.

- Bản thảo hồ sơ này vẫn tồn tại nhiều thiếu sót, nhất là các dự báo. Tôi nghĩ tốt nhất phòng các anh nên làm lại 1 bản mới hoàn toàn.

- Tại sao chứ, chủ thầu này là 1 đơn vị lớn, giàu tiềm năng, khả năng thanh quyết toán và xử lý các chi phí phát sinh về vốn đầu có thể đảm bảo. Vậy chưa ổn chỗ nào? - tay Trường bắt đầu gay gắt.

- Thứ nhất là về hạn mức đặt cọc của phía chủ thầu so với tỷ lệ phần trăm hoàn thành công trình mà các anh đưa ra không hợp lý. Thứ 2 là việc kiểm soát dòng tiền mặt của cty sau khi chính thức nhận dự án vẫn còn nhiều thứ phải tính toán lại. Tôi nghĩ lúc này không còn gì để bàn thêm nữa, mọi chuyện nên chốt lại để sang cuộc họp đi đầu phối dự án sau kỳ nghỉ tết. Phòng anh xây dựng lại hồ sơ mới chi tiết và hợp lý hơn thì chúng tôi sẽ dễ dàng xin được lệnh hợp phê chuẩn của cấp trên thôi.

Những người đứng đầu phòng tài vụ và xử lý hợp đồng lạnh lùng kết thúc buổi họp rồi rời đi luôn. Thế lực ở những bộ phận này hẳn phải rất lớn mới có thái độ không nể nang gì phòng kế hoạch kinh doanh như vậy.

- Hừ, mọi người nghe thấy rồi chứ, hồ sơ như vậy nhưng vẫn bị cancel không thương tiếc. Thời gian sắp tới dần hết lực tập trung xây dựng hồ sơ mới cho tôi!!!

Tay Trường mặt mũi xám xịt cũng rời đi ngay sau đó.

Kỳ nghỉ tết ngày càng đến gần, chẳng mấy chốc đã đến ngày nhóm bạn tôi tụ nhau lại ăn tiệc tất niên. A.Mạnh và a.Dũng cũng có mặt và dù 2 anh không nói thì cả tôi và Xuân cũng đều ngầm hiểu đây có thể sẽ là buổi liên hoan cuối cùng tề tụ đông đủ mọi người trước khi a.Dũng rời HN.

- Hằng từ ngày vào Bộ đến giờ, trốn hơi bị kỹ, đến tận hôm mới lòng thấy, bắt cóc đem về đây, hahaha.

1 người bạn bị như Hằng cũng có mặt nên nhanh chóng trở thành tâm điểm trên choker của mọi người. Tất nhiên cũng chỉ được 1 lúc, vì hàng bao nhiêu ae bạn bè thế này, những chuyện có thể nói, chỉ sợ ngửi từ giờ đến sáng mai cũng nói không hết.

Cơm rượu đi vào trọng tâm, tôi chủ động hỏi Hằng 1 số chuyện liên quan đến vài thắc mắc của mình.

- Hằng làm bên tài nguyên - môi trường, chắc kiểu gì cũng biết thông tin về quỹ đất mới ở HN nhỉ?

- Quỹ đất HN ư, sao Tuấn lại muốn biết về nó?

- Cty mình làm về lĩnh vực này nên mình chỉ muốn hỏi mấy thứ liên quan thôi.

- Hiện tại thì trên vẫn chưa có chỉ đạo xuống, còn quỹ đất của HN thì vẫn còn mà. Quan trọng là Tuấn hỏi về khu vực nào.

- Vẫn còn nhưng liệu đã cho phép bung ra để đưa vào diện đấu giá chưa?

- Nói chung những miếng ngon hiện tại, các cty, tập đoàn đấu giá chia chác nhau hết rồi. Nếu còn thì chỉ còn ở khu vực cận vành đai cho tới địa bàn các huyện thôi.

- Nội thành coi như xong hết rồi phải ko... Ừm, mình cũng nghĩ vậy.

- Tuấn hỏi vậy là có việc cần à?

- À ko, ko có việc gì đâu... Mà sao hn ko đưa a.Huy đi cùng cho vui?

- Ừi, anh ấy bận suốt, đi chơi xa với mình còn khó nữa là.

- Ừ, cty Y đạo này đang lên mà.

- Tuấn thấy là nó đang lên à?

- Mình cũng trong ngành nên thấy sao nói vậy thôi.

- Đó, vậy mà mình hỏi thì chẳng bao giờ anh Huy anh ấy chịu trả lời. Toàn ậm ừ cho qua chuyện.

- Hằng cứ khiêm tốn, làm trong Bộ như Hằng thì thông tin các doanh nghiệp làm gì lại ko nắm đc.

- Hajzzz, đợt này đang có vụ cty thiết kế-xd... bị thanh tra toàn diện, mà cty a.Huy lại có cổ phần trong đấy nữa chứ.

- Hằng để ý vụ này vậy có thấy đi đâu gì lạ ko?

- Lạ gì cơ?

- Thì về các bên ấy, cả cty... lẫn cty Y của a.Huy.

- Hỏi để dò la tin tức cty đối thủ là ko trả lời đâu nhé. - Hằng khẽ nhú mày lườm tôi rồi cười.

- Vậy thôi khỏi hỏi nữa, suýt chút nữa quên mất ngta cũng sắp lấy chồng rồi thì phải giữ cho nhau chứ, hì hì hì.

Tết nguyên đán cuối cùng cũng đến, tết năm nay có 1 chút khác hơn so với mọi năm khi 29 tôi đã về quê để dọn dẹp nhà cửa ở quê của mình. Quyết định cắt hợp đồng cho thuê nhà để đưa ra từ trước đó khá lâu. Nên sau thời điểm bàn giao lại nhà, tôi đã tranh thủ thuê thợ sửa sang lại và nhờ các bác tôi ở quê giám sát giúp. Năm mới, nhà cũng mới hơn, đã lâu rồi mới lại đón giao thừa tại quê hương trong chính ngôi nhà quen thuộc của mình. 1 chút nhói nhẹ râm ran nơi ngực tôi khi thời khắc chuyển giao qua đi. Xem bắn pháo hoa xong rồi ngửi niêm Phật 1 lúc nhưng ko hiểu sao cảm giác cô đơn, trống trải trong tôi lại trở dậy trong chính ngôi nhà xưa của mình. Có lẽ là do những ký ức vương vất của gia đình vẫn còn đọng lại từng m2 nơi đây, ám ảnh tôi ngay cả khi nhắm mắt niêm Phật. Ngay đầu năm mới mà lòng đã man mác buồn, tôi quyết định sang nhà bác chúc tết mọi người và ngủ lại đây.

- Về nhà 1m thấy buồn nên sang đây ngủ hả? - anh họ vừa rót rượu vừa hỏi tôi.

- Sao anh biết em buồn?

- Mà y là em anh thì anh phải biết chứ. Nhà đấy là nhà cũ của cô chú thật đấy... nhưng mà bu òn. Anh thỉnh thoảng ở HN về chơi, đi qua mà còn thấy bu òn nữa nói gì mà y.

- Anh thấy thế nào?

- Thế nào là thế nào?

- Về cái nhà ấy?

- Là sao... mà y định bán à?

- ... Hajzzz... Vâng...

- Nghĩ kỹ chưa?

- Ban nãy em mới nghĩ, nghĩ niệm Phật mà vẫn thấy cô đơn và bu òn quá anh ạ... Anh thấy em làm vậy... có đc ko...

- Ừm, mà y giờ cũng sống trên kia rồi, ít về đây. Bán ngay lúc này thì vẫn còn đc giá, cộng với khoản hiện tại trong ngân hàng chắc cũng đc hơn 2 tỷ rồi phải ko?

- Tâm đấy anh ạ?

- Nếu vậy anh nghĩ là nên bán rồi cố cố cuộc năm sau hoặc vài năm nữa thêm thắt vào làm cái nhà hoặc căn chung cư trên HN cũng đc.

- Chuyện nhà cửa em vẫn chưa vội, giờ em lại muốn đầu tư trở lại hơn.

- Hajzzz, thằng này, đợt vừa rồi mà theo anh làm mấy vụ kia có phải ngon rồi ko.

- Đợt ấy em chưa muốn làm, mà mấy mảnh đấy anh cắt lãi xong hết rồi à?

- Xong rồi.

- Ngon, giờ còn mảnh nào khác ko anh?
- Còn mấy mảnh bên Đ. Anh có muốn lấy ko?
- Mấy mảnh gần khu dự án xô số mà đợt trước anh bảo em phải ko?
- Ừ, anh đang gom thâu mấy mảnh đấy, giờ mà muốn chung vào theo cách cũ hoặc lấy xong làm giấy tờ cất luôn cũng đc.
- Khu đấy à, gần như vậy có sọt dính đất dự án ko anh?
- Ko lo, anh test kỹ rồi, mà cẩn thận thì cứ tìm hiểu thêm. Có cả trích lục đất sơ đồ tổng trên hồ sơ của uỷ ban huyện đấy. Để mấy hôm nữa lên HN anh đưa mà.
- Okie anh, à mà còn chuyện của thằng em em nữa, anh sắp xếp cho nó giúp em chưa?
- Thằng Hải phải ko, ờ, sau tết cứ bảo nó đem hồ sơ đảng hoàng đến cty anh sắp xếp cho. Sắp tới cũng đang cần ít chân chạy.
- Sắp trúng dự án mới hay sao mà hoan hỉ thế.
- Sắp tới, bên anh hợp tác làm 1 số dự án, hình như có cả dự án bên mà nữa đấy.
- Của bên em ạ? Gói gì vậy anh?
- Gói này bên mảng công trình thuỷ lợi, nạo vét, đắp ke, nắn dòng thôi. Hợp tác tốt thì khả năng sắp tới còn làm thêm cùng nhau vài gói khác nữa.
- Bên em đang triển khai đấu thầu dự án cải tạo... này anh.
- Anh biết, gói này lớn mà, bên anh cũng đang để ý. Nếu bên X mà đợt này ăn đc gói đấy thì bọn anh có khi lại có thêm việc.
- Bên em quyết toán thế nào anh?

- Đến hiện tại nói chung bên mày khá đúng hẹn, mà xây dựng giờ thì lúc này cứ có việc là tốt rồi.

Những tuần đầu tiên của năm âm mới đón cả phòng chúng tôi bằng nhiệm vụ đầu tiên là khẩn trương hoàn thành bản hồ sơ mới để trình lên cuộc họp đi đầu phối dự án đầu năm như đã hẹn.

Báo cáo lần này của nhóm tôi cần phải nhập 1 số dữ liệu cũ liên quan đến những gói thầu tương tự đã từng thắng của cty để lập 1 bảng đánh giá và so sánh. May mắn khi những thông tin này được lưu trữ chi tiết và cẩn thận nhưng việc trích ngược số liệu lại ko hề đơn giản. Bộ phận lưu trữ và quản lý thông tin của cty mặc dù rất hợp tác nhưng đến cuối khi những hồ sơ tôi cần phần lớn đều chỉ lưu ở dạng văn bản tài liệu giấy. Bất đắc dĩ tôi đành ôm 1 lượng lớn bản copy để nhập lại các thông số này vào máy. Bà chị Tâm thấy vậy nên ngỏ lời muốn giúp, cùng chia nhau làm cho xong phần hệ thống số liệu đó. Tôi vì cảm kích trước sự giúp đỡ nên cũng ko nề hà quá nhiều việc kiểm tra cặn kẽ lại các số liệu được nhập vì chuyên môn của chị Tâm quả thực rất tốt.

Vì lần họp trước tét với bộ phận tài vụ và phòng xử lý hợp đồng thất bại hoàn toàn nên tay Trường có vẻ trông đợi rất nhiều ở lần họp "nháp" tiếp theo này.

...

Hồ sơ được trình lên và sau 1 hồi đánh giá... vẫn ko đủ điều kiện vì 1 số mục so sánh thông số tương ứng bị sai lệch về kết quả. Trường thêm 1 lần nữa mặt trước 2 phòng ban và tất nhiên tôi là người phải chịu trách nhiệm chính cho phần thông số của hồ sơ.

Mọi người rời phòng họp trong khí nặng nề, sắc mặt tay Trường vô cùng khó coi, hậm hực bước về phòng của mình. Tôi cũng thất vọng ko kém, ko giống như lần trước, lỗi lần này trực tiếp thuộc về tôi khi chính những thông số so sánh sai lệch đó đã góp phần làm nên 1 hồ sơ thiếu chính xác cũng như kém thuyết phục... Vốc nước lên mặt cho lạnh bớt da

mặt, chuẩn bị sẵn tâm thế trước khi nghe tay Trường xỉa xói. Tôi lắc đầu, vẫy tay cho khô, định thấn bước về phía cánh cửa đang hé mở thì bỗng... 2 tiếng nói thì thào nhưng quen thuộc truyền đến cùng nhịp bước chân tiến lại gần...

- Vụ nhập sai số liệu vừa rồi... đừng nói là có phần bà chị đấy nhé, hê hê!!!

- Biết làm sao đc, bất đắc dĩ cũng vì lệnh của ông Trường thôi.
Hajzzz...

- Hê hê, thở vắn than dài mà miệng vẫn cười tươi, bà chị quả là cao thủ!!!

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 83

- Cậu nghĩ cậu ở đây để làm cái gì...

- Có phải cậu nghĩ là cậu đặc biệt hơn mọi người ở đây...

- Có phải đang nghĩ mình có năng lực, có chút thành tích rồi nên nghĩ gì cũng đúng, muốn làm gì cũng đc, có phải vậy ko... Nói thử tôi nghe xem nào...

Tay Trường giành trọn vẹn thời gian sau buổi họp để "hắt nước" vào mặt tôi. Lần này hẳn công khai chỉ trích tôi trước mặt tất cả mọi người trong phòng chứ ko còn cố kị trong không gian riêng như những lần trước đó. Phần mình, tôi cũng chẳng còn gì để nói, rõ ràng ko thể bào chữa những sai lầm đã gây ra. Mặc dù với bí mật vừa vô tình khám phá đc thì những sai lầm đó lại bắt ngu ần từ chính kẻ đang đứng giao giảng trước mặt tôi lúc này.

- "2 mặt!!!"

Tôi định hình suy nghĩ về mục Tâm và đặc biệt là tay Trường, cũng ko biết phải nói sao về những trò mèo mả mà hẳn cất công dựng lên. Chỉ biết đến mức phải dùng tới thủ đoạn hèn hạ thế này chỉ để chơi tôi thì rõ ràng hẳn đã muốn đẩy tôi ra khỏi nơi này lắm rồi.

- Thế nào, sao ko lên tiếng vậy, trước đó còn mạnh bạo lắm mà... Có biết lần này vì cậu mà công sức của mọi người đổ sông đổ bể hết ko...

- Dừng lại đi anh, mọi chuyện hn như vậy là đủ rồi, có nói nữa cũng ko giải quyết đc gì. Dù sao đây mới chỉ là họp đánh giá bước đầu trong nội bộ

cty, cũng giống như bước test hồ sơ dự thầu thôi. Biết đc lỗi sớm để hoàn thiện mới là đi ều quan trọng. - Ngọc đỡ lời cho tôi.

- Em cũng nghĩ vậy, kể cả là hợp phê chuẩn cấp trên thì chuyện hồ sơ lỗi xảy ra vẫn là chuyện bình thường mà. - U.Nhi cũng lên tiếng.

- Vấn đề là thái độ làm việc thôi... mất bao công sức của mọi người mà cứ phải làm đi làm lại vì mấy lỗi cá nhân ko đâu... Hajzzz... - tay Vũ bâng quơ kích động, lập tức vài tiếng chép miệng, thở dài, bàn luận vang lên ngay sau đó.

- Mọi chuyện em nghĩ như vậy là đủ rồi, ko cần phải xé ra to nữa. Làm vậy thì ai là người đc thoải mãn??? - U.Nhi phủ đầu luôn tên Vũ cũng bằng 1 câu hỏi lấp lửng. Tay Vũ lập tức im miệng cười trừ.

- Cậu Vũ nói đúng đấy Nhi, cái anh muốn nói ở đây là thái độ làm việc. Đã xác định là nv của cty này thì phải có tinh thần tích cực, phải làm việc cho tử tế, hoàn thành nhiệm vụ của cty. Chứ đừng nghĩ mình có khả năng, mình giỏi là ko cần biết người khác là ai, mình là ai, mình đang đứng ở đâu.

Tay Trường dứt lời bằng cái nhìn ngạo nghễ dành cho tôi, quả thực hn là ngày "ra đôn" hoàn hảo của hần. Tôi ngoài mặt dù vẫn tỏ ra bình thản vô sự nhưng trong lòng những con sóng giận giữ đã sục sôi lên đây ắp từ lúc nào. Lý trí đôi khi cũng chỉ giống một con đập cũ kỹ, có thể dễ dàng bị đánh sập bởi những con sóng lũ bình thường nhất. Điều này hiện tại tôi có thể cảm nhận rõ nơi da thịt đang nghiến chặt bởi cái nắm tay của mình.

- Vâng, mọi người đều hiểu đi ều anh nói mà, giờ mọi chuyện kết thúc ở đây đc rồi phải ko anh? - tôi hướng cái nhìn á náy và chân thành về phía U.Nhi, chỉ vì tôi mà hn cô ấy đã ra mặt chống đối tay Trường.

- Hừ, mọi người nghĩ đi, những điểm chưa đc về hồ sơ hãy về rà soát lại 1 lượt. Đầu tuần sau sẽ họp bàn chi tiết để chỉnh sửa lại.

- Cảm ơn em nhé... - tôi cười nhẹ với U.Nhi trên đường ra thang máy.
- Sao lại cảm ơn em? - U.Nhi hơi nghiêng đầu, đôi mắt to tròn tỏ vẻ thắc mắc.
- Thực sự cảm ơn em, vì anh mà...
- Thang lên rồi, sao anh ko vào?
- Ừm, hơi đông... anh đi lượt sau vậy, em vào đi... ... Ờ, sao vậy???
- Em chờ cùng anh... Sao, làm gì nhìn em dữ vậy?
- Ko - tôi lắc đầu - ... Thực ra, anh đang muốn đi thang bộ. Đứng chờ thang lên này coi như tiền em một đoạn vậy.
- Vậy đi thôi anh. - dứt lời U.Nhi kéo tay tôi đi về phía thang bộ, nhanh chóng đến mức dứt khoát. Và dường như cũng nhận thấy hành động hơi lạ thường của mình nên cô ấy buông vội tay tôi ngay vài giây sau đó.
- Có vài tầng nhà thôi mà nhiều khi em cứ lười, cố chờ thang máy đến cùng đấy. Ko có anh gợi ý chắc hơn em vẫn vậy.
- Ngồi cả ngày tù túng trong phòng rồi, thỉnh thoảng đi thang bộ cho khoẻ người. Đơn giản vậy thôi mà.
- Thảo nào những lúc vềko mấy khi em thấy anh đi thang máy cùng mọi người.
- Em thấy vậy à?
- Hì, chắc anh đang nghĩ em là đùa nhiều chuyện, hay để ý phải ko?
- Ko, anh có nghĩ vậy đâu, chỉ là... em là người đầu tiên nói với anh điều này đấy.
- Vậy là đúng rồi nhé, hì. Vậy mà ban đầu em còn tưởng anh ko thích đi cùng mọi người?

- Nhất là khi vừa xảy ra chuyện ban nãy nữa phải ko?

- Vâng, mà hn có một chút nào như vậy thật ko anh?

- Thực ra... cũng có một chút... Hajzzz, một phần vì anh mà công sức của mọi người hn đổ bể hết mà. Hồ thẹn nên cũng ko muốn đối mặt với quá nhiều người. Để họ nhìn thấy mình r ồi thờ dài ngán ngẫm thì buồn lắm. Phải ko em, heyy!!!

- Anh đã nghĩ vậy thì lần tới phải cố gắng làm thật tốt để chứng minh cho mọi người thấy khả năng của mình nhé, hì.

- ... Cảm ơn em. - tôi chậm rãi nhìn U.Nhi cười, trong cái chốn vắng phòng ko rõ đâu là bạn là thù kia. Ít nhất vẫn còn lại Ngọc và cô gái này là những người đem đến cho tôi sự tin tưởng và thoải mái mỗi khi đối diện.

- Ô ồ.. - U.Nhi tỏ vẻ biểu cảm sau khi đọc một đoạn tin nhắn vừa nhận.

- Sao vậy em?

- Tối nay em lại ăn cơm một mình r ồi, hajzzz, buồn wá!!!

- Chị Ngọc tối nay... ko ở nhà à?

- Vâng, chị ý đi cùng a.Trường, chắc lại có việc bận... Mà anh này, cho em quá giang về nhà đc ko?

- Mọi lần vẫn thấy em đi xe mà? - tôi hỏi khi cùng U.Nhi vi vu trên con ngựa chiến "giấc mơ" của mình.

- Đâu có, thường em đi cùng chị Ngọc, những lần anh thấy chắc là những hôm hiếm hoi em đi xe máy. Mà có hôm em còn đi bus nữa.

- Kiểm tạm anh nào đi, những lúc thế này còn có cái để lôi ra dùng.

- Bây giờ ko phải đang có r ồi hay sao, hì hì.

- Anh hả, "thời vụ" thôi, đâu phải lúc nào cũng đi cùng em đc.
- Đc lúc nào hay lúc đấy, hì hì.
- Anh nghe nói em có nhiều "vệ tinh" mà.
- Tin đồn thường ko chính xác đâu anh.
- Nhưng cũng phải có căn cứ người ta mới đồn thôi chứ.
- Căn cứ gì vậy?
- Thứ nhất là em xinh đẹp, thứ 2... vẫn là em xinh đẹp.
- Hahaha, đừng nói là anh cũng đang định tán tỉnh em đấy nhé.
- Hê hê, muốn tán em ai lại lộ liễu như vậy chứ.
- Hì, đàn ông các anh chẳng biết đâu mà lần đc...
- ...
- ... Hajzzz...
- Sao thế, sao tự nhiên thờ dài rồi lại im lặng vậy?
- Em đang nhớ mẹ.
- Nhớ mẹ!!!
- Tự dưng em thấy... hơi nóng ruột.
- Vậy sao... vậy hay là... ngày mai cùng đi thăm mẹ em nhé.
- "Cùng đi" ... Ý anh là đi cùng em???
- Ừ, mai anh cũng ko bận gì nên có thể đi cùng em.

- Ừm, ko biết có phải định cảm tạ em vụ vừa rồi ko nhưng mà... em cảm ơn, hì.

- Cảm tạ gì đâu, anh muốn đi thật mà.

- Okie anh, vậy sáng mai qua anh qua đón em rồi mình cùng đi nhé.

- Okie, cứ như vậy đi!!!

- Đi đâu mà ko về ăn cơm vậy? - Xuân đón tôi bằng câu hỏi cộc lốc.

- Ờ, đi ăn cùng đồng nghiệp thôi, tao gọi cho mày rồi còn gì. Mà thằng Hải đâu? - tôi nói dối Xuân về việc lang thang vào quán nhậu ngoài một mình sau khi đưa U.Nhi về

- Vừa ra ngoài rồi, chắc đi lo vài thứ để mấy hôm nữa lên đường.

- Trưa nay anh tao cũng vừa gọi điện nhắc nó xong. Lần đầu đi công trình xa nên cậu có vẻ khoái chí hơn là lo lắng.

- Vậy là sắp tới phòng này còn có 2 thằng đực rựa thôi. Mà này...

- Sao?... Có chuyện gì thì nói đi, nhìn gì tao.

- Nãy cái Ngọc nó đến tìm mày đấy...

- Tìm tao... đến tận đây hả? Lâu chưa??? - tôi ngừng động tác lau mặt.

- Trước lúc mày về khoảng 10', mà mày làm gì để nó gọi mãi ko nghe máy vậy?

- Ừm, lúc đi ăn thế nào tao lại tắt máy.

- Tưởng mày với nó lại xảy ra chuyện gì. - Xuân bâng quơ, hỏi mà như ko hỏi.

- Ko có gì cả, chỉ là... chuyện ở cty thôi.
- Bên tao sắp tới chuẩn bị khuyết vài vị trí đấy, mày xem thế nào, tính toán đần đi là vừa.
- Giờ muốn vào chỗ mày kiểu gì cũng phải mất vài lít.
- Nhưng mà có "cửa" yên tâm, tao đảm bảo cho mày. Vào làm cùng tao lương lậu cũng ổn, mà quan trọng nhất là đầu óc nó đc thoải mái.
- Biết vậy đã...
- Mày còn lăn tăn gì nữa, làm ở đấy mày vẫn quan tâm đc cái Ngọc mà, chưa kể vào cùng "dây" với tao rồi thu nhập còn cao hơn nữa.
- Giờ cái Ngọc vẫn còn vương thằng Trường kè kè bên cạnh nên tao chưa thể rời cty lúc này đc.
- Biết ngay mày sẽ nói như vậy mà, mà có chắc nếu mày bám trụ lại thì sẽ "lật" đc thằng Trường ko. Qua những gì mày kể thì hiện tại mày chẳng có gì bằng đc nó ngoài tình cảm của cái Ngọc. Nhưng ngay chính bản thân cái Ngọc cũng đang bị ràng buộc vì lợi ích cty của gia đình nó. Tay trắng thì đừng nói chuyện ti ên, mày thừa hiểu đi đâu này còn gì. Khi nào mày tạo đc thế lực cho mình thì khi đó mày mới có cơ hội. Hiện tại, bản thân mày còn đang bị nó đim lên đim xuống thì phải tìm cách mà thoát khỏi sự kiểm soát của nó chứ. Nghe lời tao, cứ cố làm mãi ở đó mày sẽ chỉ dậm chân tại chỗ mà trở mắt ếch nhìn nó cướp cái Ngọc đi thôi.
- Hiện tại tao vẫn chưa thể tính hết đc, cứ làm đến đâu hay đến đấy thôi. Dù sao cũng cảm ơn mày đã cố thông não cho tao.
- Hajzzz, cái tao muốn thấy là hành động của mày cơ. Mà thôi tùy mày, cơ hội ko nhiều nhưng cũng ko phải là ko có, mày thấy cái nào là đúng là cần cho mày thì cứ làm. Tao là bạn nên cũng chỉ biết khuyên mày vậy thôi.
- Ừm, tao biết mà, cảm ơn mày!!! - tôi vừa nói vừa với tay lấy áo khoác.

- Vừa v ề lại định đi đâu tiếp đấy... đi gặp cái Ngọc à???

Trời v ết tối nên những cơn gió n ồm ẩm của ngày xuân cũng mang theo chút se lạnh, cảm giác như còn vương vấn tiết trời cuối đông trước đó. Tôi đứng t ần ng ần bên khu đại sảnh quen thuộc của toà chung cư nơi Ngọc ở. Th ần mỉm cười khi nhớ lại cuộc gọi điện ban n ầy với Ngọc.

- Sao anh ko vào trong, trời lạnh mà lại đứng ngoài này làm gì!!! - còn mãi nghĩ thì Ngọc đã đến sau lưng tôi từ lúc nào.

- Ban ngày n ồm quá r ồi, lạnh thế này mới thích chứ.

- Hừ, ngốc. Đã bảo ko cần phải đến nữa r ồi... còn cười cái gì nữa!!! - Ngọc khẽ nhíu mày trước nụ cười có phần "phớt đời" của tôi.

- Vì anh nhớ em mà. - tôi vừa nói vừa ôm Ngọc vào lòng mình.

- Cứ như là đã xa nhau lâu lắm vậy, anh cũng m ồm mép ghê ha. - Ngọc th ẽ thọt từng lời nhẹ nhàng bên vành tai tôi.

- Đi uống gì chứ?

- Ko, muộn r ồi em ko muốn đi.

- Thế cứ đứng ôm nhau ngoài này cho chết rét à.

- Hì hì, anh vừa nói thích rét còn gì, giờ em chỉ muốn cuộn tròn trong chăn thôi.

- Vậy... nhà nghỉ nhé!!!

- Anh đừng hòng vớ vẫn, đ ồ đê non háo sắc cơ hội kia. - Ngọc v ỗ, véo thùm thụp vào mạng sườn tôi, ko đau nhưng cảm giác tê r ần vì bu ồm cũng đủ khiến cho tôi phải gi ẫy dụa né tránh.

- Thế chẳng lẽ lại lên nhà em, Nhi nó cũng ở nhà mà.

- Hừ, ko nói nữa, đi lấy xe với em, mau!!!

...

- Ngồi băng sau thế này, dùng cái có cướp thì lên ghế lái sao kịp!!! - tôi cười cợt sau khi đã quây no nê "cháo lười".

- Ai mà biết, lúc nãy anh bảo đỗ chỗ này vắng người qua lại, tuyệt đối riêng tư mà. Giờ "xong việc" rồi mới thức mắc, rõ là ham hố nhé, đúng là đờ đờ non.

- Dê vậy mà có người vẫn thích điên lên ấy.

- Ai điên... ah... umm... - Ngọc chưa nói hết câu đã lại bị môi tôi lấp lấy.

- Đi đâu hoà trong xe vẫn chưa đủ hay sao mà ôm anh chặt vậy?

- Thì em đang coi anh là chần bông mà, hì.

- Chần thì phải nằm trên chứ, nãy giờ toàn bắt anh nằm dưới.

- Vậy ko thích chứ gì, ko thích em ngồi dậy nhé.

- Ko, anh thích, cứ nằm vậy đi. À, em này...

- Sao ạ?

- Anh nghe nói, làm "chuyện đó" trong xe... thú vị lắm.

- Anh nghe ai nói? - Ngọc ngẩng mặt nhìn tôi chăm chăm.

- Anh nghe người ta nói thôi.

- Vậy anh đã làm đâu mà biết đc.

- Chưa biết mới phải thử chứ... Ủi, anh chỉ nói chơi thôi mà, hề hề- tôi cười ngơ ngê trốn tránh cái lườm của Ngọc.

- Bây giờ em chỉ muốn nằm ôm anh thế này thôi, ngốc ạ. - Ngọc véo nhẹ cánh mũi tôi, lắc qua lắc lại rồi đưa 2 tay ôm khếp nép trước ngực. Úp mặt nằm ngoan ngoãn trong lòng tôi.

- Em mệt à?

- Ừm... vừa rồi đi gặp đối tác, em uống hơi nhiều.

- Đi cùng Trường phải ko?

- Vâng... mà sao anh biết hay vậy?

- Nhi nói với anh.

- U.Nhi... Hôm tối anh đi với nó... phải ko nhỉ?

- Nhi ko nói gì với em à?

- À... nó có kể với em, chỉ là... em hỏi lại anh thôi, hì. Mà sao anh ko hỏi em tối nay đi đâu, phải đợi em kể mới chịu hỏi vậy.

- Công việc của em, anh thấy ko cần thiết phải hỏi nhau mọi chuyện làm gì... Sao vậy em? - Ngọc hơi dướn người nhìn đăm đăm vào mắt tôi.

- Anh ko ghen đấy chứ?

- Nếu là anh, liệu em có ghen ko?

- Em biết... em biết là anh đang phải chịu đựng nhiều thứ. Áp lực công việc, áp lực từ Trường, áp lực từ chính em nữa.

- Em ko thể gạt Trường ra khỏi cuộc sống của mình hay sao?

- Ngay lúc này... thì chưa thể đc...

- Anh biết ko chỉ anh mà em cũng đang phải chịu nhiều sức ép. Hajzzz, có cách nào giải quyết thật nhanh chóng những chuyện này ko!!! - tôi nói

trong vô thức khi mùi tóc Ngọc quện quanh mình. Cuộc nói chuyện với Xuân ban nãy lại lớn vồn hiện lên trong đầu.

- Anh cố gắng lên, chuyện dù khó đến mấy cũng sẽ có cách của nó mà.

- Ừm, anh biết.

Tôi nhẹ giọng ôm Ngọc vào lòng, tâm tư bấy lâu nay trong tôi một lần nữa lại xốn xang vì những suy tính. Vấn đề vẫn là vài dự án mới của cty đang phải chịu một phần phụ thuộc từ ngu ồn huy động vốn của bố Trường. Mấu chốt hiện giờ là phải làm sao tìm cho đc những ngu ồn huy động vốn khác và làm giảm vai trò của bố con Trường trong những dự án này. Đồng thời phải làm thật nhanh để tay Trường ko có cơ thức giục Ngọc thực hiện một hôn nhân ràng buộc với hắn. Những chuyện này quả thực quá khó khăn với bản thân tôi. Khi mà hiện tại tôi vẫn chưa thể biết đc thái độ của gia đình Ngọc đối với cuộc hôn nhân này ra sao. Chỉ có một chút hy vọng nhỏ nhoi từ phản ứng của K.Nguyên trong thời gian qua. Nhưng tất cả âu cũng chỉ dừng lại ở 2 chữ "suy đoán".

- Anh vẫn đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

- Sao em?

- Thấy anh cứ thở dài mãi...

- Ko có gì đâu...

- Chuyện hn ở cty, anh đừng nghĩ ngợi gì nhiều nhé.

- Em ko buồn vì anh làm hỏng việc chứ.

- Em hiểu anh cũng chỉ vì cố gắng cho cty thôi, hơn nữa giờ vẫn đang trong thời gian hồ sơ chạy thử nghiệm. Càng tìm ra lỗi sớm, càng dễ khắc phục mà.

- Ngọc này, ko biết là em... có cảm nhận giống anh hay ko...

- Về chuyện gì vậy?

- Trong phòng... có vẻ có một số người... ko thích anh.

- ...

- Anh cũng hy vọng mình đang nghĩ sai về họ.

- ... Đó là những chuyện bình thường nơi công sở thôi, ai nói ra nói vào thì cứ kệ họ. Anh ko cần để ý đến làm gì, mà em biết anh cũng chẳng bận tâm nhiều mấy chuyện thế này đâu, phải ko anh!!!

- Em có vẻ chắc chắn nhỉ.

- Chứ sao nữa, người em yêu thì phải như vậy chứ, hì hì!!!

Ngọc cười tươi rồi đặt lên môi tôi nụ hôn sâu lắng. Chút ấm áp của tình yêu dù nhỏ nhoi thôi, cũng đủ để xoá tan đi những muộn phiền trước đó trong lòng tôi.

Sáng hôm sau, như đã hẹn tôi cùng U.Nhi cùng đi chùa thăm mẹ cô ấy. Mẹ U.Nhi mặc dù ở hẳn trong chùa nhưng ko hẳn là xuống tóc đi tu mà chỉ là người chấp táp, lo liệu các công việc sinh hoạt hàng ngày. Nhìn qua mẹ U.Nhi tôi cảm thấy ko khác nhiều so với ảnh chụp vài năm trước đó. Cũng có thể do sống nơi cửa chùa làm con người ta trẻ trung hơn thì phải. Cuộc nói chuyện chủ yếu giữa 2 mẹ con, thỉnh thoảng mẹ Nhi cũng hỏi han qua tôi xem con gái làm việc và quan hệ bạn bè thế nào. Ngồi một chơi một lúc, tôi chủ động đi lễ và ngắm cảnh chùa để 2 mẹ con Nhi có thời gian riêng giành cho nhau...

...

- Mẹ em chắc hồi trẻ đẹp lắm phải ko?.- tôi hỏi U.Nhi khi cả 2 đã yên vị trong một nhà hàng. Nghe U.Nhi nói thì đây là quán quen của cô ấy và Ngọc.

- Vâng, anh cũng thấy vậy ạ?

,

- Ủ, ngoài anh ra chắc nhiều người cũng nói vậy. Chả trách con gái giờ cũng đồn tim biết bao anh ở cty.

- Càng ngày càng thấy mồm mép anh ko hề lạnh một chút nào.

- Đơn giản ý anh chỉ muốn nói em giống mẹ thôi mà. Cứ nghĩ phức tạp làm gì rồi lại đổ oan cho anh, heyy.

- Hi, anh thấy thức ăn ở đây thế nào?

- Cũng ngon.

- Vậy ăn nhiều một chút đi, thấy anh ăn ít lại tưởng đồ ăn ko ngon.

- Ko, ngon mà.

- Hay là vì đi ăn cùng em nên... anh thẹn, hì hì

- Ài, ăn cơm mà em cũng nghĩ nhiều quá...

- Anh này, chuyện hq ở cty... anh ko còn thấy nặng nề đấy chứ?

- Ừm.

- Em... cũng chẳng biết nên nói thế nào nữa...

- Có chuyện gì em cứ nói ra đi.

- Em thấy a.Trường... có vẻ hơi khắt khe với anh. Ko biết anh nghĩ sao nhưng em biết chuyện này ko chỉ em mà nhiều người trong phòng cũng thấy vậy.

- Thì sao hả em? - tôi cảm thấy hơi khó chịu khi cái tên Trường lại đc đem trong bữa ăn.

- Anh nhớ phải cố gắng và để ý hơn đấy nhé, em biết mình chẳng giúp đc gì nhiều nên chỉ biết nói với anh vậy thôi.

- Anh làm hỏng việc nên bị khiển trách, chuyện chỉ đơn giản vậy thôi. Anh thấy hơi bất ngờ là em và mọi người để ý đc cả những đi ều mà anh ko hề nghĩ tới đấy.

- ... Vâng... nếu anh nghĩ đc vậy thì cũng tốt... Có lẽ đúng là do em hơi nhiều chuyện... - U.Nhi nhìn tôi rồi tr ầ n mặt quay sang nơi khác.

- Anh... xin lỗi... vừa r ồi. Hajzzz... anh ko có ý gì đâu, thực sự cảm ơn em đã nhắc nhở anh.

Tôi cố gắng cứu chữa không khí của bữa ăn nhưng những lời lẽ mi ệ ng trước đó như chiếc khoá vô hình ngăn lại mọi cảm xúc vô tư, cởi mở trước đó giữa 2 người.

...

- Vẫn còn giận anh à? - tôi hỏi U.Nhi khi cả 2 trên đường trở về

- ... Em đang suy nghĩ thôi.

- Đang nghĩ xem có nên phạt anh thêm gì nữa cho đáng tội phải ko? - tôi cố cười thành tiếng. - Anh thừa nhận là mình lỡ lời rồi mà.

- Dạ... ko, ý em nói chuyện khác mà, anh đang nghĩ đi đâu vậy.

- Chuyện gì? Tưởng vẫn còn giận anh.

- Em g ậ y thế này, làm sao để bụng đc nhiều thứ đến vậy. hì. Em chỉ đang nghĩ xem nên mua thứ gì về để 2 chị em ăn tráng miệng thôi.

- Gần nhà em có hàng bánh mà Ngọc...

- Sao hả anh? Anh vừa nói hàng bánh gì cơ?

- À, hq đưa em về anh để ý thấy gần nhà em có hàng bánh ngọt. Nhìn qua thấy có vẻ cũng ngon lắm. Hay để anh mua tặng 2 chị em luôn nhé.

- O... thật chẳng hiểu anh thế nào nữa, nhiều lúc ngỡ thật mà như ngỡ giả vậy, hì hì hì.

Thời gian sau đó, tình hình ở cty đối với tôi vẫn ko có gì khởi sắc hơn. Trước kia là đối mặt với tay Trường, thì giờ tôi còn phải mặt lạnh mặt nhạt đối diện thêm với một cơ sở người khác nữa trong phòng. Có người trước đó trung lập, cũng có người vốn ko có cảm tình với tôi theo bè phái mà tay Trường và hội Vũ - Tâm đã giảng sãn trước đó. Chắc cũng phải có đến một nửa con người trong cái phòng ban này muốn cô lập tôi ra mặt. Tôi chỉ có thể tin tưởng ở Ngọc, U.Nhi và phần nào đó là Trang, số còn lại có thể vẫn giữ thái độ trung lập nhưng nếu tình hình này cứ tiếp tục thì ngày tôi bị đào thải khỏi cái phòng này, ko chính xác là bị đá ra khỏi cty này theo ý tay Trường có lẽ cũng ko còn xa nữa. Mặc dù đã rất nỗ lực nhưng ekip làm việc nhóm chỉ muốn ngăn cản và cô lập những ý kiến đóng góp của tôi. Kể cả khi nó đưa ra trước cuộc họp thì những ý kiến đó cũng lập tức vấp phải những phản biện vô tình một cách hữu ý. Làm việc trong một tập thể như vậy, thực sự có thể làm người ta uất ức đến phát điên. Ngọc hẳn cũng thừa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng ít ko địch lại nhiều. Cô ấy chỉ còn biết gọi điện hoặc gặp riêng để an ủi và động viên tôi.

Nhưng như người ta vẫn nói có rủi ắt phải có may. Chuyện làm ăn bên ngoài của tôi lại suôn sẻ hơn hẳn công việc ở cty. Miếng đất tôi đầu tư cùng anh họ gặp rất nhiều thuận lợi trong giấy tờ, pháp lý cũng như ăn vào đúng thời điểm giá đất nơi đó tăng giá trị. Âu cũng coi như một niềm an ủi, cho tôi cái "vốn" để tiếp tục theo đuổi "cuộc chiến" thực sự của mình.

- Ê này, có biết cty mình vừa xảy ra chuyện gì ko?

- Chuyện gì... Chuyện gì vậy... Nói nhanh còn làm việc...

Gần nửa phòng lại nhao nhao lên mỗi khi hóng hớt những tin tức nóng hổi. Trong khi chỉ cần ng ỡ yên như tôi thì những tin tức đó vẫn đủ lọt vô tai nhờ những cái volume thừa thớt luôn đc vặn to đến mức thánh thót.

- Ông Nguyễn vừa thay trợ lý rồi... Ko, chính xác là sa thải thì đúng hơn...

- Sa thải ư... Đuổi việc rồi à... Trợ lý cũ làm việc thế nào mà lại dễ bị đuổi như vậy...

- Nghe nói hình như làm gián điệp hay bán thông tin cho đối thủ gì đó thì phải... Nói chung nội tình phức tạp lắm...

- Ôi d ối, đến cả thế cơ à... To rồi, vụ này to rồi đây... Thế chức trợ lý giờ lại trống à...

- Vừa có quyết định sáng nay xong nên chắc giờ vẫn trống thôi... Mà tuyển chắc cũng nhanh ấy mà... Sao, bà lại định đứng núi này trông núi nọ chắc... Nhớ lần trước ông ấy chẳng bảo ko thích trợ lý nữ còn gì...

- Ờ ờ, mà phòng mình hôm ấy thế nào vẫn có người đc làm trợ lý tạm thời còn gì, chẹp chẹp...

Tôi cười khẩy khi một vài tiếng châm biếm bĩ ỉ bắt đầu quay mũi dùi sang phía mình.

- Mà cả sáng nay sao ko thấy ông Trường đâu nhỉ... Hay là cũng đi giải quyết vụ này rồi...

- Ồi, nhắc đến ông Trường mới nhớ, nghe phong thanh ông ấy nói chuyện với cấp trên đâu như phòng mình lại chuẩn bị có người mới thì phải...

- Phòng full hết rồi mà vẫn còn nhận thêm sao... Lạ thật đấy nhỉ...

- Ồi, có người vào thì ắt phải có người ra thôi...

- Thế à, ờ công nhận, trụ mãi làm sao đc...

Nghe rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ bàn tán, đâm chọc, khiêu khích của đám đ ồng nghiệp trong phòng, tôi thừa hiểu những gì sắp xảy ra

với mình. Linh tính trong người thúc giục tôi phải làm gì đó trong hoàn cảnh này... Bỗng đt trên mặt bàn rung lên...

- "Lát nữa tan sở thì về luôn nhé, tao có chuyện muốn nói với mày!!!"

Nhận đc tin của Xuân nhưng tôi lại ko bận tâm lắm đến câu chuyện nó đang chờ tôi về để nói. Bởi linh tính trong người tôi đã mách bảo tôi đi đến một quyết định ngay lúc này khi nhớ lại câu nói mà Xuân từng nói với tôi.

- "... Phải tìm cách mà thoát khỏi sự kiểm soát của nó chứ. Nghe lời tao, cứ cố làm mãi ở đó mày sẽ chỉ dậm chân tại chỗ mà trơ mắt ếch nhìn nó cướp cái Ngọc đi thôi... "

- Kìa anh, anh để ý họ làm gì!!! - U.Nhi vội giữ lấy tay tôi khi thấy tôi đứng dậy. Nhìn sang phía Ngọc cũng đang lo lắng nhìn tôi khẩn khoản.

- Em đừng lo, anh ra ngoài một chút thôi mà. - tôi mỉm cười với Ngọc và Nhi, đoạn bước qua những cái liếc mắt, bấu môi dèm pha của phần còn lại trong căn phòng.

Hành lang... thang máy... tầng trên... tầng trên nữa... . Sau vài nhíp bước chân, cửa phòng K.Nguyên đã hiển hiện trước mắt tôi.

DÒNG ĐÒI NỔ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 84

Cậu có nghĩ là mình hơi vội vàng khi đề xuất việc này với tôi vào lúc này ko? - K.Nguyên vẫn đăm đăm nhìn vào màn hình laptop suốt từ lúc tôi bước chân vào phòng cho tới khi trình bày xong mục đích mà tôi tới đây.

- Trợ lý luôn là tay chân cần thiết cho giám đốc, vậy nên em nghĩ...

- Đúng, trợ lý cũng như "tay chân" của gã vậy, chính vì thế việc chọn trợ lý càng ko thể quyết định vội vàng. Cty ko chỉ có mình tôi là giám đốc, còn nhiều gã ở các bộ phận khác nữa. Cậu cứ thử hình dung xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu từng ấy trợ lý ko làm đc việc.

- Nhưng em đã từng làm trợ lý tạm thời cho anh nên em nghĩ là mình có thể...

- Đừng vội khẳng định trước bất kỳ đi đâu gì cho đến khi cậu đc số ít người đối diện nhìn nhận. Mà chẳng phải cậu vẫn đang là thành viên của phòng kinh doanh đấy sao. Cái chức danh trợ lý này đâu phải là một bộ phận lý tưởng để cậu phải sốt sắng bỏ việc giữa giờ để lên gặp tôi thế này!!! - dứt lời, một nụ cười nhếch mép xuất hiện nơi khoé miệng K.Nguyên.

- Vì em muốn đc làm việc trực tiếp dưới quyền của anh. Sự thực là như vậy, mong anh chấp nhận thỉnh cầu của em!!!

- Hê, tôi sẽ ko nói nhiều nữa, nhưng vẫn phải nói với cậu đi đâu này để cậu khỏi nghĩ tôi ng ỏi đây thì ko thể biết những chuyện đang xảy ra. - K.Nguyên đưa ánh mắt hơi hợt quét qua tôi.

- ...

- Tôi có thể đọc đc phần nào lý do cậu để ý đến cái ghế trợ lý này và nó chắc chắn ko đến từ sở thích hay đam mê công việc như cậu vừa nói.

- ...

- Mqh giữa cậu và Trường... ko cần biết rõ cậu đã làm gì để nó đến mức như hiện tại vì đó là chuyện cá nhân ngoài lề giữa 2 cậu. Nhưng việc ngày hn cậu chủ động lên gặp tôi để đề xuất thế này đã cho tôi cái nhìn sơ qua về một kẻ cơ hội.

- ...

- Chắc hẳn cậu cũng đã phong thanh nghe đc tin việc sa thải trợ lý. Cộng với "tình thế" hiện tại ở phòng kinh doanh nên mới sốt sắng chạy đến đây mong từ tôi một sự cứu cánh dưới cái "mác" đam mê công việc trợ lý có phải ko!!! - nụ cười nhếch mép thêm một lần nữa xuất hiện nơi khoé miệng K.Nguyên và lần này nó thực sự khiến da mặt tôi tê rần.

- Cái tôi cần ở nhân viên của mình luôn là một quyết tâm tột đỉnh, quyết tâm nỗ lực làm việc, quyết tâm hết mình vì ông chủ. Hmm, ở cậu hiện tại tôi chưa thấy đc đi đâu ấy. Chuyển công tác lần trước mặc dù cậu thể hiện khá tốt nhưng chỉ vậy vẫn chưa đủ để thuyết phục đc tôi.

- Thưa anh, em...

- Giờ vẫn đang trong giờ làm, cả cậu và tôi vẫn còn nhiều việc cần phải làm, đúng ko!!!

- ... Dạ... vâng... em xin phép...

- ... Khi nào đủ sẵn sàng, hẵng trở lại...

Tiếng thở nhẹ và giọng nói sau cùng của K.Nguyên chấm dứt khi cánh cửa phòng khép lại sau lưng tôi.

Dòng người lại hối hả bon chen nhau trên mọi ngã đường đông đúc vào giờ tan t ần. Đã hơn 2 tiếng sau cuộc gặp K.Nguyên nhưng dư âm khó nuốt mà nó để lại vẫn ngoan cố chiếm hữu nơi cố hòng tôi, thỉnh thoảng lại dâng lên đ ầy ứ, nghẹn đắng. Có thể nói hn tôi đã bị giáng một đòn mạnh, đủ th ắm để nhận ra những gì đã nghĩ, đã đoán định trước kia ko hoàn toàn là chính xác. Sự thực khi n ầy K.Nguyễn đã th ắng thừng bóc mẽ đúng những gì mà tôi từng nghĩ. Nghe qua có vẻ nặng nề nhưng tỉnh táo suy xét lại thì nó cũng ko hẳn nói lên rằng anh ta có ủng hộ tay Trường. Chính thái độ mập mờ như thế lại càng khiến tôi rối tung, rối mù như lạc vào màn sương. Ko rõ K.Nguyên đang nghĩ gì, muốn gì... ủng hộ mình, đứng về phía tay Trường, hay là giữ thái độ trung lập, bàng quan ko thêm để ý đến chuyện cá nhân này. Ý đồ muốn lợi dụng phần nào sự "bảo trợ" của K.Nguyên mà tôi từng nghĩ, xem ra ko đơn giản chút nào.

- "Bimm... Bimmm... "

Tiếng còi xe inh ỏi, thúc dục phía sau nhanh chóng xoá tan những toan tính ra khỏi đầu tôi. Qua thêm 2 ngã 4 nữa là đã về đến nhà, ko biết Xuân choá có việc gì quan trọng ko mà ngữ điệu nhấn tin h ữ chi ều lại đ ầy vẻ u minh, bí ẩn như vậy.

...

- Về sớm thế? Lại định nhờ vả gì hay sao mà hn sẵn đón tao ghê vậy... Ơ, Ly hả em... Ô, cả My nữa kìa. Hn có vụ gì hay sao mà cả 2 đưa cùng đến chơi thế này??? - tôi hơi ngạc nhiên khi thấy My và Ly tay đũa, tay thìa í ới chào vọng ra từ trong bếp.

- Mà y cứ đi tắm rửa sạch sẽ đi, chuyện gì thì để ăn cơm tao nói một thế.

...

- Lấy anh luôn bát cơm đi My... thôi em cứ lấy cho anh. Chừng nào th ắng này chưa mở m ồm thì anh còn chưa th êm nâng ly với nó. - tôi ra về yêu sách với Xuân.

- Mịe mà y, cứ nâng chén đi cho lạnh ruột, ko nghe tao nói xong lại ngất.

- Zời ơi, uống ít thôi ông!!! - Ly lườm yêu Xuân choá, khoé miệng tùm tùm, đầu mày cuối mắt.

- Hì hì, ko sao, lúc này mày còn uống đc thì phải tranh thủ nốt đi chứ. Úi, tao quên khuấy mất, hì hì hì... - My nói nói rồi lại cười cười với Ly, vẻ mặt khó hiểu vô cùng.

- Thế chốt lại cuối cùng là có chuyện gì... Sao anh nhìn 3 anh em hn cứ... gian gian thế nào ấy... Có chuyện gì "ngghiêm trọng" à??? - tôi bắt đầu bắt nẫn.

- Tuần này, có nhớ cách đây vài tháng mày nói với tao cái gì ko?

- Nói cái gì? Mày nói chung chung vậy tao làm sao nhớ đc. Có gì thì "bóc" luôn đi... À, mà nói trước, anh là anh ko có nợ nần gì 2 vk ck mày đâu đấy nhé!!! - tôi cười lẩn lút, hết nhìn Xuân, lại đến Ly.

- Uống hết chén ấy đi rồi tao nói... Chuyện mày nói với tao hôm thằng Hải chuẩn bị theo công trình ấy... Thằng Hải đi làm rồi phòng này còn có 2 thằng... đến giờ thì... - Xuân nói đến đó thì ngừng lại, đưa mắt nhìn tôi.

- Ôi trời... thật hả Ly... My... - khi tôi đủ liên tưởng để định hình chuyện gì đang xảy ra thì quay sang bên cạnh đã nhận đc cái gật đầu khẽ khàng của Ly cùng nụ cười tươi rói từ My.

- Ở cái thằng này, đang nói chuyện với tao mày lại quay sang hỏi vk tao làm gì!!! - Xuân tỏ vẻ ức chế nhưng nổi sung sướng khó kìm nén khiến khuôn mặt nó trở nên vô cùng hài hước.

- Chuẩn rồi à... thế đc bao lâu rồi?

- 6 tuần, đi khám bác sĩ bảo vậy.

- Ra hn 2 vc mày đi xét nghiệm à. Vậy mà lúc nhắn tin tao lại tưởng chuyện gì quan trọng cơ.

- Chuyện này mà ko quan trọng thì còn chuyện gì quan trọng nữa, anh nói kỳ!!!

- À à, ý anh là... "nghiêm trọng", h`ềh`ề

Tôi nhanh nhẩu chữa lời khi bị My bắt bẻ, cả ngày ngập trong bu òn bã nhưng bù lại bữa cơm tối tôi lại đc thưởng thức trọn vẹn cơm ngon, sum họp cùng niềm vui chung của mọi người. Cũng an ủi phần nào...

- 2 vk ck nhà đó tệ quá, lấy có một đẽ nằm ôm nhau. Bắt tội anh vừa ăn xong lại phải đưa em về

- Hê hê, chúng nó đang mùa "làm tô", hạnh phúc nhất sung sướng nhất, em trách làm gì. Mà sao tự nhiên em lại khách sáo quá vậy, ngày trước "củ hành" anh mãi có làm sao đâu.

- Hi, giờ lớn rồi phải khác chứ anh. Mà anh nói mới nhớ, lâu lâu rồi mới đc ng ã sau xe ôm anh thế này, hi hi.

- Gì, đợt tết anh chẳng đèo em cafe, cà pháo cả buổi với chị Trà, chị Hằng còn gì.

- Úi ùi, đó đến giờ mấy tháng rồi, sau hôm ấy là anh lặn mất tăm luôn.

- Em cũng biết anh bận đi làm mà, đến chat chit còn khó nữa là đi chơi. Giữ đc liên lạc với mọi người qua tin nhắn với gọi điện vậy anh thấy cũng ổn rồi.

- Xuýt!!!

- Lại "xuýt", lại dỗi... Ai d ã ôi đau, véo gì mạnh thế... Thôi, thôi đc rồi, nghe anh hỏi đã rồi muốn làm gì thì làm... Sắp tới tốt nghiệp rồi em đã định xin vào đâu chưa?

- Em chưa quyết định, hiện tại cũng ướm trước vài chỗ rồi nhưng đẽ xem xét thêm thế nào đã anh ạ.

- Thế chỗ hiện tại đang làm có đc ko?
- Vâng, vẫn thuộc dạng xem xét thôi anh. Em xác định trước mắt cứ đi làm cho quen việc đã, tham mưu tham vọng gì 1, 2 năm nữa tính sau.
- Ừm, cũng đc, vậy cũng tương tự với hướng đi của cái Ly.
- Heey, nhìn cái Ly hạnh phúc em vừa mừng mà cũng vừa ghen với nó.
- Sao lại phải ghen... em sắp tới rồi cũng sẽ như vậy thôi.
- Em cũng chỉ mong mình gặp đc một người chồng tốt, vô tư yêu mình, vô tư chấp nhận mọi thứ của mình như a. Xuân đối với cái Ly vậy.
- Vậy thằng Quân... anh thấy nó và em đẹp đôi mà...
- ... Vâng...
- Tương lai 2 đứa rồi cũng sẽ như Xuân và Ly hôm nay thôi... Tin anh đi, những đi đâu hạnh phúc như đi làm, cưới chồng, mang thai, làm mẹ... rồi em cũng sẽ đc trải qua thôi.
- Hì, anh mà đã nói thì em tin đc rồi, anh nhỉ. Hajzzz... dù gì đi nữa, bao lâu nay ng ồi sau lưng anh vẫn ấm lắm...

Tiếng thở dài khẽ khàng của My lại gọi lên chút gợn trong lòng tôi. Ko hiểu sao nhưng từ trước tới giờ, chính xác từ lần đầu gặp thằng Quân - ny con bé - tôi đã ngờ ngợ một chút gì đó cảm giác ko an tâm... Có lẽ một phần do tôi quá bận bịu, đến mức ko còn giành đc nhiều thời gian chia sẻ cùng My để có thể hiểu những vấn đề đang xảy ra xung quanh "cô em gái" này. Hajzzz, ngẫm lại thì chính bản thân mình lúc này còn lo chưa xong, ngày hn đã thất bại thảm hại trong việc tìm cứu cánh. Những ngày giông bão sắp tới ở cty X, có lẽ sẽ còn u ám hơn thế này gấp nhiều lần nữa.

23h đêm...

- Xong việc rồi sao còn chưa đi ngủ. - Xuân hỏi tôi trong khi mặt vẫn dán vào màn hình laptop.

- Humm... - tôi ậm ừ cho xong, bản thân có việc cũng ko muốn làm vì biết chắc dù có làm tử tế cũng khó địch lại bè lũ ở cty đang từng ngày cô lập mình.

- ... Ở cty lại có chuyện gì à?

- ... - tôi định bụng kể lại mọi chuyện ngày hn nhưng nghĩ lại hn là ngày vui của Xuân. Và lại có kể cũng chẳng giải quyết đc gì nên đành nuốt ngược những lời định nói vào cổ họng.

- Sao vậy?

- Có làm sao đâu, tao đang hình dung cảnh mày h`ầu vợ, h`ầu con thôi, hê hê.

- Hà hà...

- Đm, nhìn âm ỉ ra mặt nhỏ, ướt qu`ần chưa.

- Ướt cái đầu mày... Úi, đm... yên đê bố hưởng thụ nốt cái sự sung sướng đã, đmm!!! - Xuân dơ tay đỡ gạt khi bị tôi vịn cổ cù lườn.

- Hê hê, thôi bố tha, làm nốt đê, có mỗi bản báo cáo còi mà làm mãi 2 ngày chưa xong. Ng`ũ đấy tao pha cafe cho.

- Hn sao "đoan trang" bất ngờ vậy!!!

- Có gì đâu, hn ngày vui của mày mà, với lại... Sắp tới chắc chú cũng chẳng còn cơ hội đc nốc cafe do tay anh pha nữa đâu.

- Mày nói vậy là sao?

- Sắp tới lấy vk rồi chẳng phải mày chim kút sao. Cái chung cư 2 cụ mua cho mày năm ngoái định để mốc đến bao giờ nữa.

- Hajzzz, đc vợ lại mất các chú, buồn, buồn quá!!! - Xuân vừa cảm thán vừa lấy tay xoa xoa trước ngực tôi.

- Bỏ lại sút cho phát giờ con đi đực kia... Này, nóc đi, thế chúng mày định tháng sau cưới à?

- Ủ, h ấ chi ầu tao bầm báo xong xuôi với ông bà 2 nhà r ấ. Các cụ bảo sang tháng mới có nhi ầu ngày đẹp.

- Ờ, con gái nhà người ta còn có 1-2 tháng nữa ra trường lại bị mày "chích" cho ễnh bụng. Ko bị ông bà nhạc treo lên kẻ cũng may.

- Tao con đẻ quý hoá, các cụ lại chẳng thích quá. Cơ mà h ấ chi ầu đi khám về, lúc qua nhà cái Ly "đ ầu thú" cũng thấy hơi chột thật, may ko sao, h ề h ề

- Hajzzz, thôi đc r ấ, tháng nữa cưới, thế định hôm nào dọn về chung cư?

- Để xem thế nào đã, chắc khoảng 1 tuần trước khi cưới. Đ ồ đạc ở chỗ kia tao cũng sắm sửa hết r ấ mà, cưới xong mới về chứ giờ về đây để ngủ với ma à.

- Ừm, h ấ tối đưa cái My về lúc về tao cũng gọi nói chuyện với thằng Hải r ấ... Khả năng mày cưới xong là tao cũng thuê chỗ mới luôn.

- Thằng Hải nó ko muốn ở chung nữa à?

- Ko, đây là ý của tao, thằng Hải thực ra nó cũng như mày ấy. Ông bà nhà nó chỉ chờ nó ra trường xong là mua nhà cho nó luôn. Mà hiện tại thì nó lại ở công trình suốt nên tao mới bảo nó vậy.

- Tan rã nhanh quá!!!

- Ai bảo mày lấy vợ sớm, hehe, vui vậy thôi. Dù sao cũng đ ầu đi làm hết r ấ, ai cũng cần có môi trường sống riêng chứ ko thể ở chung mãi như

thời sv thế này đc. Bản thân tao sắp tới cũng cần một chỗ ở mới hoàn thiện hơn, tiếp khách tiếp khứa nó mới tự tin.

- Mà nghỉ vậy cũng phải, giờ đi làm đi ăn lớn hết cả r ồi. Phòng này rộng thì rộng thật nhưng ở mãi như vậy cũng ko ổn. Thế đã định tính thuê chỗ nào chưa?

- Còn hơn 1 tháng nữa, cứ từ từ thôi.

- Mua luôn nhà đi, thuê làm gì. Dù gì thì nhà dưới quê mà cũng đang rao bán. Sắp tới bán đc r ồi lấy chỗ đâu mà hương hoá các cụ.

- Trước đến giờ tao vẫn thờ ở chùa nên cái này ko cần câu nệ. Giờ đất đai vẫn còn cơ hội, phải tranh thủ đầu tư, ko sắp tới nó hạ lại chếp miệng tiếc rẻ.

- Hay tao v ề xin ông bà già bán nhà đi đầu tư cùng mà nghỉ, h ề h ề

- Thôi dẹp, chán đùa với mà r ồi, tao ngủ trước đây. Tập trung làm cho nhanh đi r ồi còn nghỉ.

Nửa tháng nữa lại trôi qua, thời gian này tiết trời dễ chịu hơn rất nhiều vì nắng đượm đã bắt lấp ló mỗi sớm ban mai. Hè đã chớm vào mùa, thỉnh thoảng đi trên những con phố vắng lại lác đác nghe thấy tiếng ve kêu thưa thớt. Mùa hè đến gần, xoá tan đi cái không khí ẩm thấp, khó chịu của mùa xuân nhưng ko vì vậy mà cuộc sống nơi cty của tôi bớt màu u ám hơn trước. Ko còn t ần t ần tại nhiều những lời dèm ba, đá xoáy, khích bác như trước vì phần lớn những kẻ ở đây đã chát lên mặt mình một lớp mặt nạ đóng băng trong suốt mỗi khi đối diện với tôi. Khiêu khích mãi một kẻ mặt tro, vô cảm chưa bao giờ là đi đầu thú vị và con người ta thường có xu hướng chọn cách đóng băng cảm xúc của mình trước đối tượng khiêu khích bất thành đó nhằm che lấp đi bản chất đê hèn của họ. Trường hợp phần lớn những kẻ đc gọi là đồng nghiệp của tôi ở cái phòng này cũng có thể coi là vậy. Hoặ cũng có thể là do... khi thấy "cái gai" chướng mắt sắp

bị cắt bỏ nên chúng ko còn nhiều hứng thú để làm những chuyện xấu xa đó nữa...

- Có quyết định rồi nhé, vậy là nhân viên mới sắp về phòng mình thật rồi...

- Là trai hay gái vậy...

- Trai đấy...

- Đẹp zai ko...

- Xời, mấy con mụ ế đời này cứ thấy zai là mắt sáng như sao...

- Thế này thì sắp tới lại sắp có thay đổi rồi đây...

- Ông nói thay đổi là sao...

- Thì có vào ất có ra chứ sao nữa, biến động lắm, biến động lắm...

- Thế tóm lại bao giờ về phòng mình...

- Có quyết định rồi thì chắc sang tuần tới thôi, nhanh ấy mà...

- "Ra vậy, có cả quyết định rồi à!!!" - tôi trầm tư nhìn vào màn hình trước mặt. Ánh mắt sắc bén mỗi khi phân tích công việc ngày trước nay bỗng tối sầm lại một khoảng trống rỗng. Có quyết định nhận người mới rồi hẳn cũng sẽ có thêm một quyết định sa thải nữa mang tên tôi. Hn là thứ 4, vẫn là giữa tuần, theo như văn hoá công sở, nếu ko có gì thay đổi thì cuối tuần này sẽ là ngày mà tôi phải nhận "trát".

- Anh, anh... anh làm sao vậy???

- ... Ơ... sao hả em??? - sau vài giây bần thần, tôi mới nhận ra U.Nhi đang gọi mình.

- A.Trường gọi anh vào phòng kìa... Anh, anh ko làm sao chứ???

- U, anh vẫn ổn mà. - tôi cố làm ra tươi tỉnh khi thấy vẻ mặt của U.Nhi đang thực sự lo lắng cho mình.

- Có chuyện gì ko thưa anh?

- Cậu có nghe về chuyện nhân viên mới sắp về phòng mình r ã chứ? - tay Trường vừa nói vừa bâng quơ nhìn vào tập tài liệu đang cầm trên tay.

- Em có nghe.

- Nhưng chắc là chỉ mới nghe qua thôi phải ko?

- Vâng.

- Đây chính là lý lịch của cậu ta. - vừa nói hắn vừa chìa tập tài liệu đang cầm trên tay về phía tôi.

- ...

- Thực ra chỗ lý lịch này là người của cty mình tự thu thập. Cậu thấy lạ chứ?

- ... - tôi vẫn im lặng, ánh mắt vẫn lãnh đạm đối diện tay Trường, ko một giây thềm liếc qua bản lý lịch đó.

- Cậu nhân viên mới này từng có thời gian học tập và làm việc tại Mỹ. Kiến thức và kỹ năng làm việc chuyên nghiệp là đi ều có thể tin tưởng. Nhưng đi ều đặc biệt hơn cả là cậu ta gia nhập chúng ta từ chính cty đối thủ Y. Vì vậy việc nộp cv với cậu ta ko còn quá cần thiết nữa. - khoé miệng tay Trường khẽ nhếch.

- "Hoàng tráng thế này mà lại chấp nhận vào làm một chân nhân viên quèn phòng kế hoạch - kinh doanh. Rõ là để triệt hạ mình đây mà!!!" - tôi cay đắng nghĩ thầm nhưng biểu cảm ngoài mặt vẫn thản nhiên như cũ.

- Thu nạp đc một nhân viên như vậy, có thể nói là một thành công của cty. Như cậu thấy đấy, một đi ều rõ ràng, những người tài luôn có sức hút riêng của mình. Với các cty lớn cũng vậy, luôn tuyển chọn những nhân

viên giàu năng lực nhất về làm việc cho mình. Đừng nghĩa, những ai ko đủ năng lực, ko theo kịp sự phát triển của cty, sẽ...

Tay Trường nói đến đó thì dừng lại, 2 bàn tay nãy giờ đan vào nhau bỗng xoè ra, như một khối bom đang tan vỡ. Khoé miệng đắc chí nhếch lên cong vút đến cực điểm. Hình ảnh đó, cả đời này có lẽ không bao giờ tôi có thể quên đc.

- "Hết giờ làm lên phòng tôi. Cho cậu 5', cuối giờ chiều tôi còn phải gặp đối tác."

Đó là tin nhắn reply của K.Nguyên sau khi tôi xin anh ta một cuộc nói chuyện thứ 2. Bản thân tôi hiện tại gần như đã ở vào thế đường cùng, ko nơi bám víu. Nếu vẫn còn muốn trụ lại tại cái cty này thì chỉ còn mình K.Nguyên đủ sức cứu tôi khỏi bàn thua này. Quả thực cho đến hiện tại tôi vẫn ko rõ K.Nguyên là người thế nào khi chính anh ta chủ động gợi ý để tôi về phòng kế hoạch - kinh doanh. Vô hình chung đi đầu này đã giúp tay Trường dễ dàng kiểm soát và kiềm chế tôi hơn trong căn phòng mà hắn nắm quyền đi đầu khiễn. Sự thật đúng như Xuân đã nói, còn ở dưới quyền hắn ngày nào, tôi càng khó có cơ hội ngóc đầu lên để đánh bật hắn. Nghĩ một cách tiêu cực thì có thể coi K.Nguyên chính là người gián tiếp đẩy tôi vào cái bẫy tay Trường đã giăng sẵn. Chỉ chờ cái gạt đầu để ý thuyên chuyển công tác của tôi là hắn đã có thể ung dung tính toán ngày giờ đá tôi ra khỏi cty này. Nhưng càng nghĩ lại càng rối vì câu nói sau cùng ở lần nói chuyện lần trước với K.Nguyên như vẫn hàm chứa một sự chờ đợi nào đó mà anh ta giành cho tôi. Tôi chưa rõ nó là gì nhưng dù cho có phải đóng kịch, phải giả tạo, tôi cũng phải cố gắng bằng mọi giá thuyết phục được K.Nguyên.

...

- Vào đi... ng ồi đi. - K.Nguyên lên tiếng sau khi tôi bước vào.

- Vâng...

- Nào, cậu có chuyện gì thì trình bày đi. Đúng 5' nhé, ko hơn ko kém.

- Thưa anh, theo như em biết vị trí trợ lý nửa tháng nay vẫn chưa tìm đc người mới. Em xin anh hãy cho phép em được tiếp quản vị trí này .

- Vậy ra vẫn lại là chuyện này à. Nửa tháng, tôi ko nghĩ là cậu có thể "lột xác" kịp.

- Thưa anh, em là người có quyết tâm và sự thực là em đang rất quyết tâm. Em có thể thích nghi, có thể làm việc cật lực, có thể giúp đc anh nhiều thứ trong công việc nếu đc làm trợ lý cho anh. Xin anh hãy cho em cơ hội!!! - tôi nói một tràng, cố gắng bộc lộ nhiệt huyết của mình qua hơi thở, đáp lại...

- Nhạt nhẽo!!! - ... chỉ là là tiếng cười khẩy của K.Nguyên.

- ...

- Cậu nghĩ chỉ cần hô mấy cái khẩu hiệu cũ rích đó là thuyết phục đc tôi chẳng. Tôi vừa nghe phòng nhân sự báo cáo lại thì hình như phòng cậu sắp nhận thêm người mới, trình độ khá tốt. Có phải vì vậy mà ngày hôm nay cậu lại tới đây hay ko? Hajzzz... còn hơn 2' nữa, nghĩ kỹ xem có cần thiết phải mất công tiếp tục chuyện này nữa hay ko. - K.Nguyên liếc nhanh đồng hồ, vẻ mặt lạnh lẽo đến mức vô tình. 5 ngón trên bàn tay gõ nhịp trên mặt bàn phát ra từng tiếng lộc cộc vô cùng khó chịu.

- Vâng... vậy thì... anh ...hãy mua em, xin anh hãy mua em. Em xin thề sẽ dốc sức làm việc vì anh, vì cty chừng nào anh và gia đình anh còn là chủ của cty này. - tôi cúi đầu nghiêng rặng, khoé miệng giật giật, có ko ít những thứ nằm sâu thẳm trong danh dự đã rạn ra sau những lời mà tôi vừa nói.

- Chủ nợ và con nợ??? - giọng K.Nguyên bỗng nhẹ như một tiếng thở dài.

- Em chấp nhận!!!

- Một món nợ vô hình? Món nợ này tôi ko biết phải định giá nó thế nào!!!

- Giá nào em cũng chấp nhận, chỉ xin anh hãy thu nhận em!!!

- Kê cả là nó vô giá trị???

- Xin anh...

- Hết 5' r ấ.

K.Nguyên dứt lời liền đứng dậy rời khỏi phòng luôn, v ềph ần tôi vẫn đứng ngơ ngác như trời ch ồng. Phải đến khi phó trợ lý bước vào nhắc nhở tôi mới định th ần lại để rời đi. Mọi chuyện đến lúc này, dường như là đặt dấu chấm hết đc r ấ.

Tối thứ 5, Ngọc lại gọi cho tôi, dường như đã nhận thấy sự bất thường từ quyết định nhận người mới cho tới thái độ của tôi suốt cả ngày hn nên cô ấy tỏ ra khá lo lắng.

- Cố lên anh nhé, em tin mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Anh đừng để chuyện này ảnh hưởng tới tinh th ần và sức khỏe. Nghe em, anh sẽ vượt qua đc mà.

Đó là câu Ngọc nói với tôi nhiều nhất tối hn, cũng ko hiểu cô ấy lấy ở đâu đc sự lạc quan đến vậy. Tôi muốn nhẹ lòng để nghe từng lời động viên và an ủi đó nhưng đi ều này quả thật khó khăn khi lòng tôi lúc này đang trùng xuống như đeo phải tạ chì.

- "Ring... Ring..." - nhìn vào màn hình đt, tôi hơi bất ngờ vì đó là cuộc gọi mà hiện tại tôi ko hề nghĩ tới...

- Dạ, em chào anh ạ...

- Cậu có ở nhà ko, giờ tôi đang ở đường... gần nhà cậu đây...

- Vâng, vậy có chuyện gì hả anh?

- Cậu biết lái xe chứ?

- Dạ, em có bằng r ồi, thỉnh thoảng cũng có lái ạ.

- Vậy giờ cậu qua đây đc ko, lúc chiều gặp khách tôi uống hơi nhi ều...

- Dạ...

- Qua đưa tôi về nhà nhanh lên, ko tôi đ ổi ý đi taxi bây giờ.....

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 85

- Em thấy anh vẫn còn "tỉnh" mà?

- Lần thứ 2 cậu hỏi câu này rồi đấy, ý là cậu ko muốn làm chuyện này?
- KN ở ghế sau ế oải bóp chán.

- Ko, em ko có ý đó... Mà đường này hình như cũng về đc phải ko anh?
- tôi lấy việc hỏi đường lảng tránh câu hỏi của KN.

...

- Là nhà này ạ?

- Ừm, đây là nhà ba mẹ tôi. - KN chỉ tôi dừng trước cửa một ngôi biệt thự nằm trong một khu đô thị có tiếng ở HN. Vậy ra đây chính là nhà của ba mẹ Ngọc, cũng ko có gì quá bất ngờ so với những suy đoán trước đó của tôi.

- Để xe ở sân rồi vào trong nhà với tôi nhé. - KN nói xong liền rời khỏi xe.

- "Ko hiểu là có chuyện gì đây?" - tôi băn khoăn đánh xe vào sân. Từ lúc gặp KN đến giờ, tôi vẫn chưa rõ anh ta có ý gì. Sự khó đoán vốn có của KN làm tôi ko còn dám chắc chắn về cái hy vọng khắp khởi từ lúc nhận điện từ anh ta nữa.

- Anh cứ lên tầng rồi đi thẳng vào trong. - anh bảo vệ thấy tôi do dự bèn chỉ dẫn hướng vào phòng khách của ngôi biệt thự.

Bước qua vài bậc cầu thang, đi thẳng tiếp vào bên trong, tôi đã tìm thấy nơi cần tìm. Màu sắc sáng vàng của ánh đèn, giấy tường và những đồ vật

đắt giá, bóng bẩy nổi bật ngay giữa khoảng không gian ô cửa đang mở sẵn. Thể hiện đúng chức năng sang trọng và gia tăng đẳng cấp cho ngôi biệt thự. Bước chân thêm vài bước cuối tới cửa phòng... Chút hồi hộp thoáng qua trong hơi thở của tôi vì trong phòng lúc này ngoài KN còn có chủ tịch Đảng (ba của KN và Ngọc), tay Trường và một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này nhìn thoáng qua có nét quen quen, sau vài giây ngỡ ngờ tôi mới nhận ra. Ông ta tên là Luân, là một trong những cổ đông lớn nhất của cty và cũng chính là... bố tay Trường...

- Vào đi Tuấn, con xin phép giới thiệu một chút. Đây là Tuấn, bắt đầu từ hôm nay sẽ là trợ lý mới của con.

Tôi cất tiếng chào, vừa đúng lúc nhận ra nét sừng sốt trong mắt Trường.

- Ồ, trợ lý mới của KN... thì ra chính là cậu à. Có phải trước đây từng làm cùng phòng kế hoạch-kinh doanh với Ngọc phải ko? - bác chủ tịch tỏ vẻ thích thú khi nhận ra tôi.

- Dạ vâng.

- Ừm, đã là trợ lý của GD rồi cũng nên biết qua các vị trí quan trọng trong cty chứ.

- Dạ vâng, cháu rất mong được bác và mọi người chỉ bảo.

- Vị này tên Luân, là cổ đông của cty. Còn đây, sếp cũ của cậu nên chắc ko cần phải giới thiệu nữa. - chủ tịch Đảng chỉ tay về phía Trường, ngắn gọn.

- Giới thiệu vậy được rồi ba ạ, giờ chúng ta bàn tiếp công chuyện nhé. Nay con đưa cậu ấy đến cũng là để tiếp cận dần với công việc mà.

Trước khi tôi và KN về, mọi người vẫn đang bàn về vụ đấu thầu sắp tới và việc tạo hợp tác "ăn chia" công trình với cty Z của Trần Nam (vụ này xuất hiện trong chap đi công tác Đà Nẵng). Là cuộc họp bàn của những vị trí then chốt trong cty nên hiển nhiên có thêm nhiều thông tin và vấn đề mới mà trước giờ tôi chưa hề được biết.

...

- Để tôi tiên cậu. - KN chủ động tiên tôi về - Cuộc nói chuyện vừa rồi có những ý như vậy, cậu đã nắm đc chưa?

- Dạ đc anh ạ, có thêm một số vấn đề mới nên lát về em sẽ tổng hợp rồi phân tích lại một lượt nếu anh cần.

- Đc rồi, cảm thấy cần thì cậu cứ làm, cố gắng làm tốt mọi thứ có thể nghĩ ra. Sẽ ko thừa đâu.

- Vâng, mà anh ạ. Việc... nhận em làm trợ lý... đã có quyết định chính thức chưa ạ? - tôi vẫn còn chút mơ hồ chưa chắc chắn.

- Chuyện nhỏ đó cậu ko phải lo, sang tuần sẽ có hợp đồng mới giành cho cậu.

- Dạ.

- Tuy nhiên có điều này tôi cũng cần phải nói rõ.

- Vâng, em nghe ạ.

- Thứ nhất, làm việc trực tiếp dưới quyền tôi ko hề dễ chịu.

- Vâng.

- Cái thứ 2, những thứ cậu đưa ra để "mặc cả" với tôi, tôi vẫn nhớ, chỉ cần thấy "lỗ" một chút, tôi sẽ loại bỏ ngay. Tôi chưa hề nói suông bất cứ điều gì, cậu muốn hiểu đây là lời nhắc nhở hay lời cảnh báo cũng đc. Làm tốt việc của mình thôi chưa đủ, cái tôi muốn chính là sự hết mình của cậu vì tôi. Cậu hiểu rồi chứ.

- Vâng, em hiểu.

- Tốt lắm!!! - KN gật đầu, lạnh lùng vỗ vỗ bả vai tôi. Ko hiểu sao nhưng lúc này tôi có cảm giác giống như mình vừa tự "bán" chính mình vậy.

- A.Nguyên, có chuyện riêng em cần bàn với anh. - tay Trường gọi với KN khi tôi vừa khuất bóng sau cánh cửa ngói biệt thự. Nhìn vẻ ko cam lòng của hấn ban nãy, cũng có thể đoán ra phần nào "chuyện riêng" mà hấn muốn bàn với KN là gì.

Việc trở thành trợ lý của KN là một thay đổi tương đối lớn đối với tôi. Cái phải nói trước tiên là về mặt tâm lý, sau buổi tối hôm nay tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác khoan khoái, thanh thoi cứ như mình vừa rũ bỏ thành công một đống nợ dai như đĩa vậy. Bạ bè, người thân nhận đc tin đều mừng cho tôi. A.Dũng mặc dù đã về Bắc Giang, trước giờ vốn ko hiểu rõ công việc của tôi thế nào cũng tỏ vẻ rất vui khi cảm nhận đc sự hứng khởi của tôi qua cuộc gọi muộn. Xuân choá thì càng ko phải bàn, cái thằng có lẽ là muốn tôi "bật bãi" khỏi cái phòng ấy nhất.

- Em ngủ chưa!!! - đã gần 12h đêm nhưng tôi vẫn muốn gọi cho Ngọc để thông báo việc này.

- Uhh... em đang chuẩn bị... - Ngọc hơi uể oải trả lời tôi.

- Anh đánh thức em à...

- Ừm, ko có gì đâu, em chưa ngủ mà... Có chuyện gì ko anh?

- A.Nguyên đã nói gì với em chưa?

- A.Nguyên ạ, ko, em có thấy nói chuyện gì đâu... Có chuyện gì vậy anh?

- Hajzzz... anh chính thức... phải rời phòng mình rồi em ạ... - tôi làm bộ ảo não.

- ... Ừm... anh đừng buồn. Để em nói chuyện với ba thử xem, thế nào cũng có cách rút lại quyết định mà.

- Cảm ơn em... nhưng anh ko muốn, tự anh ko lo đc cho mình, lại phải nhờ đến em thì anh còn mặt mũi nào nữa. - tôi nói ra suy nghĩ vốn có của mình.

- Anh đừng nói vậy, chúng mình yêu nhau thì phải dựa vào nhau chứ. Em biết anh có suy nghĩ như vậy nên trước giờ ko dám can thiệp vào chuyện của anh. Nhưng việc đã thế này... anh để em nói chuyện với ba nhé.

- Hajzzz, ko kịp rồi em ạ... Anh phải rời phòng... để làm trợ lý cho a.Nguyên rồi... Hự, khục... - tôi cố gắng nín cười.

- ... Hơ... Á, dám gạt em nhé, đc lắm... Em mà ở đấy thì anh chết với em, hừ hừ...

- Haha, bây giờ mới chính thức tỉnh ngủ phải ko, hì hì.

- Hừ, cười.. cười.. cười cái gì mà cười... Mà quyết định khi nào vậy anh, hn là cuối tuần rồi mà.

- Ừ, h ối tối a.Nguyên nói chuyện với anh, sang đầu tuần là có quyết định thôi. - tôi ko kể cho Ngọc về cuộc gặp gỡ tối nay ở nhà ba mẹ cô ấy.

- Ừm, vậy là tốt rồi, mà kể cũng may thật. Chuyện này đến đúng vào lúc a.Nguyên cũng đang cần tìm trợ lý.

- Thì anh có số hưởng mà em.

- Hưởng gì mà hưởng!!!

- Ko phải à, có số hưởng vậy anh mới yêu đc em chứ, h ề h ề

- Hừ, đ ồ con dê, ko nói chuyện với anh nữa, em ngủ tiếp đây.

- Em này...

- Ừm... anh nói nhanh đi, em bắt đầu thấy cừu rồi này...

- Anh nhớ em quá, mai mình đi chơi nhé. Giờ anh chỉ muốn đc ở bên em thôi!!!

- Mai ạ... mình gặp nhau suốt còn gì anh...

- Vẫn chưa đủ, anh vẫn ko chịu đc!!!

- Nhưng mà ngày mai... em...

- ... Mai em bận à?

- ... Vâng, mai... em có việc r ồi...

- Ừm... vậy thôi đễ khi khác vậy. - tôi tr ầm giọng, cảm giác đc sự do dự của Ngọc.

- Ừm, vậy hôm nào sắp xếp đc mình đi anh nhé!!!

- Ừ, thôi em ngủ đi.

- Vâng, bb anh yêu!!!

Tôi tắt máy, cảm thấy niềm vui ko đc trọn vẹn như lúc ban đầu. Vừa r ồi, mặc dù ko muốn hỏi tới đễ Ngọc đỡ khó xử vì phải giải thích nhưng tôi cũng lờ mờ đoán ra kẻ ngang đường ấy là ai. Cái khuôn mặt kiêu căng, đáng ghét ấy lại hiện lên lù lù trước mặt.

Sáng thứ 2 đầu tuần, vừa đến cty tôi đã lập tức đc mời lên phòng nhân sự đễ trực tiếp đàm phán hợp đ ồng mới. Cái này thì ko có gì quan trọng, chỉ bu ần cười là ngày hôm nay tôi lại trở thành nv9 trong buổi "họp chợ" thường niên nơi phòng làm việc cũ của tôi. Mức độ truy ền tai nhau những tin tức công khai trong cái cty này quả thực đáng nể. Khi buổi sáng tôi mới làm hợp đ ồng xong thì đến gần trưa tin tức ấy đã đc hầu hết các đ ồng nghiệp cũ trong phòng update đ ầy đủ.

- Vậy là... em bây giờ lại về làm trợ lý cho a.Nguyên à???

Mụ Tâm và nhiều kẻ khác trong phòng có lẽ vẫn chưa tin vào tai mình sau tin tức vừa nghe đc. 4 chữ "thất vọng - chùng hửng" hiện rõ trên nét mặt họ sau khi nghe chính tôi xác nhận màn "thoát hiểm" của mình.

- À vâng, đúng là có chuyện này thật!!! Nhân đây em cũng xin cảm ơn tất cả mọi người phòng mình. Em có đc ngày hôm nay phần lớn là nhờ vào sự giúp đỡ và ủng hộ chân thành của mọi người. A.Nguyên có nói với em là anh ấy đánh giá rất cao sự đoàn kết của anh chị em phòng mình đấy ạ!!!

Tôi chậm rãi nói bằng giọng rất đỗi "chân thành" nhưng dường như đi đâu này lại làm một vài người cảm thấy lạnh gáy. Có một cơ sở ko nhỏ những ánh mắt cố ý lảng tránh khi mắt tôi quét qua họ.

- "Lũ bỉ ổi!!!" - tôi cười thầm trong lòng, tự dặn mình ko đc quên việc xử lý những kẻ này khi có thể. Đặc biệt là tay Vũ và mụ Tâm.

...

- Về mặt của họ vừa rồi khó tả quá anh à!!! - U.Nhi cười nói khi tôi mời cô ấy ăn trưa.

- Kiểu giống như đang... "cực khoái" phải ko?

- Anh này, rất chi là bậy bạ nhé!!! - U.Nhi lườm tôi cười.

- Anh nói sai à, chẳng phải mấy người bọn họ đều muốn anh out khỏi phòng sớm ngày nào tốt ngày ấy còn gì. Giờ anh chính thức nhận quyết định rồi họ thoả mãn là đúng thôi.

- Hi, hết nói đc với anh, mà kẻ cũng may thật. Lúc mới nghe mọi người kháo nhau em vẫn chưa tin đâu. Đến khi anh về phòng nói chuyện, em mới thở phào...

- Sao mà thở phào, em lo cho anh à???

- ... À... vâng... Thì đúng là... lo chứ. Anh mà phải rời cty thì em biết tìm đâu ra "xe ôm" cao cấp khi cần đây, hì hì.

- Ài, ý do cao thượng nhỉ, em làm anh bắt đầu thấy tiếc bữa trưa này rồi đấy.

- Vậy ạ, vậy em gọi thêm kem nữa cho anh hồi hận luôn một thể nhé, hì hì.

- Vừa vừa thôi, ăn nhiều béo húp lên ko kiếm đc "xe ôm" trọn đời là lại khổ anh đấy.

- Em ko có bụng tha anh dễ dàng vậy đâu. Em ời, cho chị 2 ly kem nữa nhé... Sao, nhìn gì em ghê vậy, một ly cho em, một ly cho anh mà. Em ko ăn hết đâu mà chưa chi đã sợ, hì hì.

- Vẫn còn biết nhớ tới phần anh là đc rồi. Mà Nhi này, ban nãy em nói chị Ngọc đi đâu ấy nhỉ?

- Em cũng ko rõ, nhưng là đi cùng a.Trường, chắc lại có việc trên phòng nội bộ hay hội đồng gì đó thôi. Anh định hỏi về việc bàn giao công tác à?

- À ừ, hôm nay là ngày cuối anh ở phòng mà. Mà sao vẫn chưa thấy tăm hơi nhân viên mới đâu.

- Nghe mọi người bảo chiều nay mới đến anh ạ.

- Chiều nay???

Đầu giờ chiều, Ngọc và tay Trường cuối cùng cũng trở về đi theo cùng còn có một thanh niên khoảng 25-28t. Về mặt tay Trường vẫn bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Mà hiện tại tôi cũng chẳng để tâm tới thái độ của hắn nữa khi đã thoát khỏi vòng kiềm toả mà hắn tạo ra quanh tôi kể từ ngày gia nhập cái phòng này. Giờ là lúc tôi có thể vùng vẫy nghĩ tới những kế hoạch đã xây dựng trước đó trong đầu.

- Mọi người dừng tay nghe tôi giới thiệu nhân viên mới một chút nhé. Đây là Vinh...

Thì ra người thanh niên đi cùng này chính là nhân viên mới của phòng, có thể gọi là người thay thế tôi cũng đc. Kính cận, somi trắng tinh, nhắn nhủ, nom dáng dấp cũng là người học thức, năng động.

- Cậu Vinh và Tuấn vào phòng tôi nhé. - tay Trường giới thiệu xong liền gọi tôi vào phòng hẳn.

- Em cũng đang muốn bàn giao mọi công việc còn lại cho anh.

- Đc r ồi, quyết định rời phòng của cậu sáng nay đã có r ồi. Đây là Vinh như tôi vừa giới thiệu, mọi công việc còn lại cậu cứ bàn giao tất cả cho cậu ấy.

- Chào Tuấn, mình là Vinh, rất mong đc giúp đỡ. - Vinh chủ động bắt tay tôi, thái độ có vẻ thân thiện.

- Ko có gì ạ, đây là trách nhiệm chung thôi mà.

- Như vậy đc r ồi, 2 cậu trở v ò làm việc đi. Tuấn cố gắng hỗ trợ Vinh những thứ mà cậu ấy chưa rõ giúp tôi nhé.

Tay Trường mỉm cười nhìn tôi, người thanh niên tên Vinh đứng bên cạnh chắc cũng chẳng thể tưởng tượng nổi nụ cười ấy giả tạo đến mức nào.

...

- Tuấn sắp xếp công việc khá khoa học đấy, mình thực sự thấy nhàn khi làm việc cùng cậu.

- Trăm hay ko bằng tay quen thôi anh ạ, việc hệ thống trình tự số liệu căn bản thế này chắc cũng ko phải việc lạ lẫm với anh?

- Ừ, nhưng ko có nhiều đồng nghiệp nghĩ giống mình. Như team cũ trước đây của mình cũng phải chọn lọc kỹ sau một thời gian mới thành đc một nhóm ăn ý. Mình vừa v ò đây đã đc a.Trường ưu ái giao cho quyền trưởng nhóm trong khi vẫn chưa biết nhiều v ò mọi người và công việc ở

đây hoạt động thế nào. Rất may là có cậu mà nên thứ mình nắm bắt mới dễ dàng hơn.

- "Tay này vừa về đã lĩnh ấn teamleader thay mục Tâm, cộng với việc trao đổi công việc này giờ thì người này quả thật có thực lực đúng như tay Trường đã nói." - tôi ngoài mặt trao đổi, bên trong lại âm thầm đánh giá con người trước mặt mình.

Tạm gác lại niềm vui "giải hạn", tôi bắt đầu làm quen dần với công việc mới của mình. Nhiệm vụ mới, kỹ năng mới nhưng guồng quay hoạt động thì vẫn vậy. Ngoài việc liên tục phải "theo kịp" KN trong mọi công việc, chuyển đi. Tôi còn phải lên "bộ khung" công việc và "quản xuyên" gần như mọi công tác của anh ấy. Đảm bảo mọi thứ đều vận hành chính xác, kịp thời và đầy đủ. Thời gian đầu thú thực là tôi bị ngợp bởi khối lượng và lịch trình làm việc của KN. Bảo sao vẫn cần thêm một trợ lý phụ nữa phân bổ công việc cùng tôi. Cũng may KN là người kiên nhẫn, sai lầm, thiếu sót nào về giấy tờ hay giờ giấc mà tôi gây ra anh ấy cũng chỉ nhắc nhở, dặn dò tôi trước tiên cần phải bình tĩnh. Sau đó mới tính đến các giải pháp xử lý và giải quyết hậu quả. Đây cũng có thể coi là bài học quan trọng đầu tiên mà tôi học đc từ anh ấy. Tâm lý đc cởi trói sau chuyện với tay Trường cộng với phẩm chất làm việc của "vị sếp mới" giúp tôi phần nào thích nghi nhanh chóng hơn với vị trí mới của mình.

Gần một tháng qua đi, ngày ăn hỏi và thành hôn của Xuân và Ly cuối cùng cũng đến. Về chuyện cưới hỏi cũng ko có nhiều thứ để nói vì đám cưới nào bây giờ cũng "mặc định" tương tự nhau cả. Điều đáng nói là lần này tôi đưa Ngọc theo dự tiệc cùng. Đây cũng là lần ra mắt chính thức đầu tiên của cô ấy trước đám bạn của tôi. Tất nhiên là với tư cách bạn bè vì cùng bàn tôi hôm nay ngồi cạnh Hằng còn có Gia Huy.

Bia rượu no nê, lại phải ra vào WC để giải quyết. Đúng lúc tôi vừa hành sự xong thì Gia Huy bước vào.

- Hn uống hơi nhiều phải ko Tuấn. - Gia Huy nhìn tôi cười.

- Vâng anh, cũng may là bia chứ ko phải rượu. Uống vào chỉ thấy no.

Tôi chậm rãi rửa tay, chờ Gia Huy "hành sự" xong để cùng ra. Ác cảm mà tôi từng giành cho anh chàng này, theo thời gian đã giảm đi rất nhiều. Có lẽ là nhờ vào phần nào tình trạng hạnh phúc hiện tại của Hằng. Nếu như ko có gì thay đổi thì cuối năm nay cô bạn "mít ướm" ngày nào của tôi cũng sẽ lên xe bông với người đàn ông từng một lần làm cô ấy đau khổ và tạo nên sự định kiến trong tôi.

- Công việc của anh vẫn tốt chứ ạ? Em nghe nói báo cáo 2 quý đầu năm vừa rồi bên Y của mình rất khả quan thì phải.

- Cảm ơn cậu, cty nói chung vẫn hoạt động bình thường, làm tốt những cái cần phải tốt. Còn công việc ở X của cậu thì sao, cũng tốt chứ Tuấn?

- Vâng, công việc em vẫn ổn anh ạ.

- Anh có nghe Hằng kể, cậu vừa lên làm trợ lý giám đốc cho sếp Nguyễn phải ko?

- Dạ vâng.

- Khá đấy, hajzzz, nghĩ mà lại tiếc trước đây...

- Trước đây làm sao hả anh?

- Thì anh đã gợi ý vậy rồi nhưng cậu cũng ko chịu để ý cty Y bên anh.

- Hê, anh nói quá rồi, cty Y lúc nào chẳng có nhân tài xếp hàng tuyển dụng. Đâu có tới lân em chứ.

- Hề, mà anh nghe nói trước khi lên làm trợ lý, cậu cũng gặp khá nhiều khó khăn phải ko?

- Chuyện này...

- Cậu là bạn của Hằng, lại là người anh từng để ý nên có nhiều cách để biết mà.

- À... vâng, quả thực thời điểm đó là thời gian khó khăn nhất trong công việc của em.

- Là vậy đấy, mọi thứ ko bao giờ là chắc chắn cả. Vì vậy... lời đề nghị của anh cậu cứ giữ lấy. Khi nào có suy nghĩ khác đi thì hãy liên lạc với anh, thế nhé. - Gia Huy nháy mắt cười với tôi. Sự thực nếu ko làm cho X thì Y cũng là một cty đáng để đầu tư. Có đi đâu ở đó lại ko có Ngọc, ko có mục tiêu của cuộc đời mà tôi muốn theo đuổi.

Vài tháng sau, công việc bận rộn hơn hẳn trước đây nên thời gian tôi giành cho Ngọc cũng vì vậy mà giảm sút theo. Hay nói một cách chính xác thì chúng tôi bị lệch pha nhau về giờ giấc. Đi đâu này gây cho tôi một cảm giác vô cùng khó chịu khi tay Trường hàng này vẫn sẵn đón, kề cận bên Ngọc như hình với bóng ở cty. Có những ngày liên tiếp ko đc gặp, đc nhìn thấy cô ấy làm dâng lên trong lòng tôi những nỗi nhớ cồn cào. Trong thâm tâm như có những con sóng dữ đang gào thét.

...

- Vừa gọi điện cho ai mà nhìn mặt cậu bần thần vậy?

KN đẩy cửa bước vào, tôi bất đắc dĩ mỉm cười xám ngoét. Nhớ lại cuộc nói chuyện ko vui vừa rồi với Ngọc.

" - Tối nay anh bay ra rồi phải ko, vậy ngày mai mình đi chơi nhé. Em nhớ anh, chụt!!!

- Anh xin lỗi, công việc phát sinh nên tối nay anh chưa thể về ngay đc.

- ...

- Anh xin lỗi... .. Ngọc, em nói gì với anh đi chứ...

- Vậy tại sao anh ko gọi cho em, phải đến khi em gọi anh mới chịu nói với em.

- Là lỗi của anh, anh đã định gọi cho em từ lúc a.Nguyên nói chuyện rồi. Mà mệt quá nên thiếp đi đến tận lúc em gọi.

- ...

- Anh xin lỗi mà, đừng giận anh đc ko. 2 ngày nữa anh về rồi mình đi chơi. Anh hứa là sẽ giành hết thời gian cho em.

- Anh đã bận như vậy thì hãy cố hoàn thành tốt công việc của mình. Còn chuyển đi chơi... em nghĩ là ko quan trọng đâu...

- Ko, quan trọng mà em, anh biết đã 2 lần anh thất hứa với em, cũng chỉ vì thời gian chúng mình lệch nhau quá. Anh hứa lần này sẽ ko làm em thất vọng nữa.

- Nếu là 2 ngày nữa thì em có việc rồi, chuyện này em nghĩ để sau chuyển công tác của anh mình bàn lại cũng đc. Thôi, anh mệt thì nghỉ tiếp đi, cố gắng đừng vì công việc mà thức khuya quá anh nhé.

- Ngọc này, em nghe anh nói đã... - ... Tút.. út... út... "

Trời đã về xế chiều, hoàng hôn ở Sài Gòn đượm một dải vàng lam, hồng tím nơi chân trời. Cũng có chút gì đó vị buồn buồn ngai ngái như hoàng hôn Hà Nội.

- Mấy hôm nay vất vả đủ rồi, tối nay nghỉ xả trét nhé. - KN đưa ly rượu vừa rót cho tôi.

- Vâng, anh cứ nghỉ trước đi. Em đang định tối nay kiểm tra lại một lần nữa những yêu cầu phía mình giành cho buổi tiếp đối tác ngày mai.

- Hừ, như vậy là ko đc, tôi đã nói với cậu thế nào rồi. Những người chết chìm trong công việc là những người khó có thể đạt được thành công lớn.

- Vậy nên em mới làm trợ lý cho anh.

- Hiện tại là vậy nhưng còn tương lai... Cậu nghĩ sao nếu như một người con gái cậu yêu nghe đc những lời an phận như vậy.

- Dạ... thì em đang nói hiện tại mà anh. Tương lai chưa đến nên em chưa dám nghĩ nhiều. - lời KN vừa nói làm tôi thoáng chột dạ. Một mặt ko rõ liệu anh ta có phải đang muốn ám chỉ Ngọc hay ko. Mặt khác tôi cũng thẫn thờ rần chính mình ko bao giờ đc cam chịu vì một tương lai mang tên người con gái tôi yêu.

- Thôi đc rồi, nghĩ gì tùy cậu. Giờ chuẩn bị đi, ăn tối xong chúng ta đi tìm chút gì đó giải khuây.

Tiếng nhạc đặc trưng trong một quán bar ở trung tâm SG.

- Quán này là quán quen của anh ạ? - tôi hỏi ngạc nhiên vì thấy bartender có vẻ biết KN.

- Có vào vài lần nên họ nhận ra thôi. Bar này đánh nhạc hợp tai, không khí lại thoải mái nên hầu như lần nào vào SG tôi cũng đảo qua.

...

Rượu qua rượu lại vài ly, chỉ sau một lúc hơi men đã thấm từng ngum theo hơi thở.

- Tuấn!!! Uống đi, đừng nghĩ ngợi quá nhiều về công việc. Nhất là đang giải trí thế này, có suy nghĩ cũng ko hiệu quả đâu.

Tôi cười ko đáp, trong lòng suốt từ chiều đến giờ hầu như chỉ nghĩ về Ngọc. Một chút vui vẻ cũng ko có thì còn tâm trí đâu để ý tới những chuyện khác nữa.

- Theo tôi cũng đã vài tháng, cậu ko thấy tôi kỹ tính hay khắt khe quá chứ.

- Ko hề ạ, ngược lại em lại thấy anh khá kiên nhẫn với em.
- Hầy, cái đó ko thể gọi là kiên nhẫn, là tôi tạo điều kiện để quan sát và đánh giá cậu thôi. Nếu cậu ko đạt yêu cầu, tất nhiên tôi sẽ tìm người mới.
- Vậy, bước đầu có thể coi như em đã đạt yêu cầu?
- Yêu cầu tối thiểu... đừng mắc bẫy tâm lý của tôi mà hài lòng với những gì đã làm đc. Thời gian sắp tới còn thử thách xem cậu có thể mang lại cho tôi những gì.
- Thời gian cam go sắp tới... - tôi cụng ly KN.
- Tuần này, nhớ có một đạo... cách đây cũng lâu rồi, tôi có hỏi cậu về Ngọc thì phải.
- ... - trong lòng tôi bỗng thấy lạ lùng, ko hiểu sao đang nhiên KN lại nhắc đến Ngọc.
- Có phải ko nhỉ?
- Đúng là có một lần anh hỏi em về Ngọc.
- Ừ, đôi khi nghe người khác nhận xét về người thân của mình cũng là điều thú vị.
- ...
- Mà tôi nghĩ lại rồi, cậu là bạn của nó nên xem ra nhận xét của cậu chưa hẳn đã là khách quan.
- Nếu anh nghe từ những người xa lạ, trên danh nghĩa xã giao thì em nghĩ nó còn thiếu khách quan hơn nữa. Ít nhất cũng phải là người hiểu về Ngọc thì mới có thể nhận xét.
- Nghe cậu nói thì hình như cậu cũng hiểu khá nhiều về cái Ngọc nhà tôi.

- Dạ... cái này... cũng ko hẳn ạ... - đến lúc tôi nhận ra mình bị "gài" thì đã muộn. KN quả thật là cao thủ trong đối thoại và khai thác sơ hở của người khác.

- Vậy à, ừm... Ly nữa nhé, rượu sắp cạn rồi kìa.

- Em đủ rồi ạ.

- Sao vậy, đi với tôi lâu như vậy rồi, cậu thừa biết là tôi ko muốn uống 1m khi có người đối diện mà. - KN ra hiệu với bartender rồi thờ ơ nhìn tôi soi xét.

- Vâng, vậy thì để em tiếp anh. - tôi đón lấy chiếc ly, ánh mắt tĩnh lặng đối diện với cái nhìn của KN.

- Là bạn của nhau đã đc một thời gian, cậu có thấy Ngọc là một người mạnh mẽ ko? - KN bất ngờ đi sâu hơn vào chuyện về Ngọc.

- Em thấy... Ngọc là một cô gái khá có cá tính. Đôi khi cũng quyết đoán và mạnh mẽ, đúng như anh nói.

- Ừ, cá tính - tôi công nhận, còn sự mạnh mẽ - là đôi khi thôi phải ko.

- Dạ... - có chút lạ lùng trong câu nói của KN.

- Cá tính thường là thói quen bộc phát mạnh mẽ ra bên ngoài. Còn tính cách thực sự ẩn sâu trong bên trong đôi khi lại trái ngược với cá tính đó. Cậu đã nghe đi đâu này bao giờ chưa!!! - KN hỏi mà như cảm thán, mắt liếc nhìn chiếc ly đang xoay vòng trên tay. - Con người dù có mạnh mẽ đến đâu, vẫn luôn tồn tại sự yếu đuối trong tâm hồn mình

- ... - tôi im lặng ko nói gì.

- Đây là đi đâu mà người làm anh như tôi có thể nhìn thấy ở em gái mình.

- "Anh ta đang có ý gì khi nói với mình những đi đâu này nhỉ?" - tôi tiếp tục im lặng, âm thầm đánh giá qua nét mặt của KN.

- Nói chuyện này lại nhớ đến những kỷ niệm ngày xưa. - đôi mắt KN ánh lên vẻ yêu thương. - Còn nhớ cái hũ Ngọc mới có 6t, bé tí như cái ghế bar này này. Tôi thì năm đó lớp 9 rồi nhưng chẳng biết gì. Con bé ốm nhưng đòi đi chơi công viên vậy mà tôi cũng cho đi. Về đến nhà ba mẹ hỏi ai đầu tiên thì nó cứ khẳng khẳng nhận là nó. Ba tôi lấy roi dọa đánh đòn nó cũng lì mặt đứng im ko sợ. Cuối cùng ba tôi ko đánh nó mà lôi tôi ra đánh nó mới oà khóc thảm thiết, xin xỏ và hứa sau này ko dám trái lời ba mẹ nữa, hà hà hà.

- Đấy chính là cá tính mạnh mẽ của Ngọc...

- Đó là cái nhìn bên ngoài của cậu thôi, cũng giống với hầu hết mọi người khi nghe tôi kể câu chuyện này. Nếu nhìn nhận lại cậu sẽ thấy điểm yếu của con bé hình thành khi xuất hiện sự tổn thương từ phía người thân của mình.

- "Đi đâu này... quả thực chính xác" - tôi thầm đồng ý với cách bóc tách vấn đề của KN. Có đi đâu nó quá trực diện nên tôi vẫn chưa thể hiểu tại sao anh ta lại đối với một người như tôi mà nói ra những đi đâu này.

- Lần trước khi hỏi cậu về Ngọc, tôi cũng từng hỏi cậu nghĩ gì về Trường đúng ko?

- Dạ...

- Lần đó hình như cậu có nói Trường và Ngọc khá đẹp đôi?

- Vâng, đúng là em có nói như vậy.

- Lúc trước là cậu nói, vậy bây giờ cậu có muốn nghe tôi đánh giá về chuyện này ko?

- Về chuyện của... Ngọc và a.Trường à? - tôi ngoài mặt bình tĩnh nhưng bên trong sự hũ hộp đã nhen nhóm trong lòng.

- Hajzzz, cũng ko biết phải nói thế nào... Nhưng cá nhân tôi cảm thấy Trường ko phải là mẫu người phù hợp giành cho Ngọc.

- "Thình thịch..." - lúc KN nói hết câu cũng là lúc tôi nghe rõ tiếng trống ngực đang nổi loạn nơi ngực trái của mình.

- Sao anh lại nghĩ như vậy ạ?

- Trực giác, là cảm nhận của bản thân tôi về em gái và về một người quen lâu năm của mình.

- "Anh ấy vừa nói tay Trường là người quen chứ ko phải người bạn, mình có nghe nhầm ko nhỉ!!!" - thói quen của một trợ lý giúp cho tôi có phản xạ để ý và suy xét kỹ từng lời nói của người đối diện. Câu nói "người quen" mà KN giành cho Trường thực sự để lại khá nhiều dấu ấn trong tôi.

- Vậy theo cảm nhận của anh, phải là người thế nào mới phù hợp với Ngọc?

- Cái này à... khó đấy, cái này tôi vẫn đang suy nghĩ. Còn cậu thì sao?

- Em làm sao ạ?

- Về người thích hợp với em gái tôi. - KN nhìn tôi, khoé miệng khẽ nhếch.

- Ài, hiểu rõ Ngọc như anh mà còn chưa nói đc thì em làm sao có thể chứ.

- Vậy tốt hơn hết là hãy đợi thời gian trả lời đúng ko. Đến khi ấy hẳn là tôi sẽ thích thú lắm nếu chẳng em về Ngọc đưa về đúng với ý của mình, hà hà hà. - KN trầm giọng cười cụng ly với tôi.

3 ngày sau trở về, qua cuộc nói chuyện vừa tán ngẫu, vừa mang tính thăm dò với U.Nhi tôi mới biết con bé đi thăm mẹ và ngủ lại chùa tối nay ko về Ngọc thì vẫn ở nhà và ko có hẹn với ai nên tôi đoán việc bận mà cô nàng nói hôm trước chỉ là cái cớ cho sự giận dỗi đáng yêu của bất kỳ người phụ nữ nào. Tối hôm đó, phải năn nỉ tới gần lười tôi mới lừa đc

Ngọc mở cửa cho vào. Thêm một hũ ngọt nhạt à ời sau bữa cơm tối, tôi mới đc nàng cho phép ở lại.

...

Đêm cuối hè nên man mác có vị ngòn ngọt của gió heo may, mang theo mùi hương dịu của những khóm hoa trước ban công. Theo sương đêm và gió trời lùa vào thơm ngát cả căn phòng. 2 cơ thể nóng bỏng vẫn còn quấn lấy nhau sau cơn tình ái đê mê, nồng nhiệt.

- Em có nóng ko, anh bật đi ầu hoà nhé.

- Ko anh đừng bật, em thích để tự nhiên hơn, trời cũng mát mà.

Nhìn ngắm nhìn người con gái xinh đẹp nằm ngoan ngoãn trong lòng mình làm lòng tôi thấy ấm áp khôn tả.

- Em đẹp quá!!! - tôi mân mê từng lọn tóc của Ngọc.

- Hừm... mồm mép thế này, vào SG có tà lùa em nào ko đấy. Trong đấy gái miền Tây là nhiều lắm.

- Nhiều thì công nhận là cũng nhiều thật. Nhưng mà trong lòng anh thì chỉ có cô nàng này thôi, chụt!!!

- Ừm...

- Cho anh xin lỗi nhé... công việc dạo này bận quá. Đc những lúc thanh thoi thì thời gian của mình lại vênh nhau, hajzzz...

- Em hiểu mà... chỉ là do em nhớ anh...

- Anh cũng vậy, nhớ em ko chịu đc. Vậy mà hũ tối còn ko chịu mở cửa cho anh vào. Em làm vậy khác gì tra tấn anh.

- Hừ... đây đ ền đc chưa, chụt.. chụt... ... Anh sao vậy, đang suy nghĩ gì thế?

- Mấy bó hoa kia...???

- Dạ...

- Hajzzz...

- Anh ấy cứ tặng thôi, em ko nhận ko đc.

- ... - trong lòng tôi bỗng nổi lên một cảm giác khó chịu. Dẫu biết như vậy là ích kỷ với Ngọc nhưng tôi ko sao có thể dừng lại.

- Anh giận em à...

- ... - tôi vẫn ôm Ngọc trong lòng nhưng im lặng ko muốn nói gì. Mấy bó hoa đáng ghét của tay Trường ko hiểu sao cứ đập vào mắt tôi.

- Hmm... - Ngọc bỗng ng ẩ dậy, cô ấy dường như cũng cảm nhận đc sự biến hoá trong mắt tôi. - Giờ em mới nhớ ra một chuyện...

- Chuyện gì vậy?

- Hình như từ trước tới giờ... anh chưa từng hỏi em... xem em đã ngủ với Trường chưa, phải ko?

Câu hỏi này thú thực tôi đã từng tự hỏi mình ko biết bao nhiêu lần nhưng rồi lại cố quên nó đi. Coi đó chỉ là một chuyện ko quan trọng, ko đáng để bàn tới. Nói một cách khách quan, trong chuyện này tôi mới chính là kẻ thứ 3. Là người xen vào chuyện giữa Ngọc và tay Trường. Thậm chí còn là người "đầu tiên" của Ngọc. Hiện tại lại đóng vai "giả mù ra mưa", thật giả lẫn lộn chưa dám công khai mqh với Ngọc thì tôi sao có tư cách để đòi hỏi quá nhiều "quyền sở hữu" của mình đối với cô ấy. Trên danh nghĩa lúc này thì giữa Ngọc và tay Trường vẫn là mqh công khai đc gia đình và bạn bè 2 bên ủng hộ. Vì vậy giả như tay Trường có dùng nó để gây sức ép với Ngọc tôi cũng chẳng có cách nào khác là nuốt cục hận vào trong lòng và coi đó như một sự hiển nhiên. Tuy nhiên khi đi ều hiển nhiên này đc chính Ngọc đem ra hỏi tôi lại khiến tôi có cảm giác như mình đang phải trải qua một cuộc thử thách về sức chịu đựng của tâm lý lẫn tinh thần vậy.

- Anh ko muốn... ko cần phải hỏi...
- Là ko muốn hay là ko cần?
- 2 cái đó phân biệt cũng đâu có gì quan trọng.
- Vậy anh muốn biết chứ... Anh nghĩ câu trả lời là "có" hay là "không"?
- Anh ko biết... - tôi nặng nhọc trả lời.
- Nếu câu trả lời là "có" thì sao? Thì anh sẽ thế nào?
- ...
- Anh sẽ nghĩ gì về em, về chuyện của chúng mình?
- Anh chẳng cần biết, cũng chẳng cần quan tâm đi đâu gì cả. - tôi ngẩng dậy rồi ôm lấy Ngọc.
- Như vậy là anh vẫn trốn tránh, là anh vẫn chưa dám đối diện với sự thật!!! - Ngọc vẫn tiếp tục công kích tâm lý tôi.
- Đc, vậy em nói đi, anh nghe đây. Nhưng dù câu trả lời là "có" hay "không" thì tình cảm của anh vẫn trước sau như một. Anh yêu em và em đối với anh là thật lòng. Anh chỉ cần có vậy thôi.
- Đc rồi... như vậy mới xứng là người đàn ông duy nhất của em chứ... - Ngọc nhìn tôi cười trong nước mắt nhạt nhoà, ôm chầm lấy tôi xúc động.
- Anh ác lắm, bắt em phải hỏi như vậy có biết làm em lo sợ và đau lòng thế nào ko!!!
- Vì sao?
- Em sợ anh vì chuyện này sẽ lạnh nhạt mà bỏ rơi em nếu em nói "có".
- Em nghịch dại lắm, lần sau đừng bao giờ chơi trò "cò quay" này nữa biết chưa. Tra tấn nhau lắm, tim anh này giờ vẫn đập thành thịch này.

- Cho chết, ai bảo to xác mà gan bé.

- Thế nào cũng đc, mà vừa r ồi em nói vậy, có nghĩa là Trường chưa bao giờ đòi hỏi em?

- Có chứ, nhiều là đằng khác.

- Vậy thì tại sao lại...???

- Vì ny của anh lúc nào cũng một lòng một dạ nghĩ cho anh mà cự tuyệt hết lần này đến lần khác. Trong nhà giờ còn có thêm cái Nhi nữa nên a.Trường có muốn cũng chẳng làm gì đc.

- Ghê nhỉ, ra là lỗi cái Nhi v ề ở cùng là cũng có tính toán cả r ồi đấy.

- Hừ, ai mà nghĩ xằng nghĩ bậy như anh chứ. Đến cái Nhi đi vắng cũng biết mà lò dò lỳ lợm mò đến đây.

- Có vậy mới yêu đc em chứ!!!

- Á... anh này...

Tiết trời lúc này đã chính thức chuyển sang thu. Công việc dạo này có chút thư thả nên tôi mới có nhiều thời gian gặp Ngọc hơn, cũng như tính đến chuyện chuyển nhà của mình. Cách đây vài hôm tôi có cùng Trà đến thăm sếp của cô ấy. Mặc dù đã lâu ko cùng đi đánh tennis vì tôi ko thu xếp đc thời gian nhưng cô cháu nói chuyện với nhau vẫn rất vui vẻ. Chuyện đi chuyện lại cuối cùng lại nói tới chuyện tìm nhà của tôi. Nói ra mới biết vừa hay gia đình cô chú ấy cũng đang dư một căn chung cư nhỏ nằm ngay trung tâm HN. Người thuê trước vừa mới dọn đi nên tình trạng hiện tại là ko có người ở. Vì coi tôi là người quen, lại độc thân chỉ ở 1m nên cô chú ấy xởi lởi cho tôi thuê ngay với giá vô cùng hữu nghị. Coi như vừa thuê vừa trông giúp nhà luôn. Vậy là cuộc sống ở một nơi ở mới bắt đầu.

...

Ngày đầu tiên dọn về đồ đạc cũng ko có gì nhiều, phần lớn là tôi mua thêm bên ngoài những thứ thiết yếu. Sau đó là vài phút đi lại làm quen không gian nơi ở mới của mình.

Ngày thứ 2... đáng lẽ cũng diễn ra bình thường như ngày thứ nhất nếu ko có một sự việc tôi mà tôi gặp phải.

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 86

Bate, thịt nguội, vài quả trứng cho một bữa tối "công nghiệp", tay xách túi tay cầm đt. Tôi vừa lên nhà vừa xem lại những thứ tối nay cần chuẩn bị cho công việc ngày mai.

- "Sáng mai qua phòng kinh doanh đối chiếu số liệu, trưa cùng a.Nguyên tiếp khách, chiều lại họp với bộ phận pháp lý của cty... Chà, tối nay lại bận rộn đây... .. Oh... "

Cửa chính bị kẹt, loay hoay vặn chìa, dụng lực đẩy vào cũng không được, giống như cửa đã bị chốt từ bên trong.

- "Ai vậy???" - qua lớp cửa vọng ra giọng nói lạnh lạnh... cánh cửa hé mở vài giây sau đó...

- Anh là ai mà đập cửa ầm ầm vậy, bất lịch sự!!! - một cô gái tầm tuổi tôi xuất hiện với thái độ chất vấn xen lẫn khó chịu.

- Tôi là ai...??? - tôi ngạc nhiên hết sức, ko trả lời mà hỏi ngược lại - Vậy cô là ai, sao lại tự tiện vào nhà người khác thế này??? - tôi bước nhanh vào nhà rồi đóng cửa lại, thùng đồ dưới nền nhà đập vào mắt làm dấy lên trong tôi nghi ngờ về thủ đoạn ngây thơ vô số tội của bọn đạo chích khi bị phát giác.

- Cái gì...??? - ánh mắt "tên trộm" khả ái thoáng biến sắc khi cánh cửa đóng sập lại. Bước chân hơi lù nhưng khoe miệng sau đó lại nhếch lên.

- À... anh là... có phải là người thuê nhà mới phải ko?

- ... - thái độ biến hoá như chong chóng đến khó hiểu. Tôi im lặng nhìn cô ta đánh giá... dường như có một sự liên quan nào đó thì phải.

- Đợi tôi một lát, đợi tôi một lát... - cô ta hấp tấp rồi lấy đt gọi cho ai đó.

- Định gọi đồng bọn đến cứu hả!!! - tôi cười đều giả, trong lòng cũng đã ngờ ngợ đoán ra phần nào chân tướng sự việc.

Cô ta nghe vậy tức thì liếc mắt nhìn tôi, vừa lườm vừa tiếp máy - Mẹ à... vâng con vâng ừ...
...

- Có cần tôi giúp không?

- Cảm ơn, tôi tự làm được... Úi... - vài món đồ chất như núi trong chiếc thùng carton đây ắp rớt xuống sau dáng người chao đảo của Thùy Dương.

- Không làm được thì đừng cố.

Tôi nhặt món đồ bị rơi rồi giành luôn chiếc thùng mặc thái độ miễn cưỡng của cô ấy.

- Giờ đến phòng nào?

- Cũng vị trí này tầng dưới.

- Ồ, thế là nhà tôi ở ngay trên đầu... - tôi nhún vai kết câu cụt lủn. Thùy Dương vẫn lạnh tanh, chỉ nghiêng đầu chép miệng, coi như ko thèm để lời "khiêu khích" của tôi vào mắt.

- "Cứng đây, bảo sao cô chú lại nói con bé này suốt ngày chỉ biết có công việc."

- Anh cứ đặt xuống đất đi, đợi tôi một lát. - nhạc điện thoại kêu đúng lúc Thùy Dương định mở cửa. - Tôi đây... ... Đc thôi, anh ko chịu đến lấy về thì tôi sẽ vứt hết chúng đi!!!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên vì tiếng quát của Thùy Dương. Một chị trong căn hộ mở cửa gần đó cũng phải ngó ra nhìn 2 chúng tôi bởi tiếng quát

kinh động của cô nàng.

- Mở cửa đi, có chuyện gì vào nhà hãy nói. - tôi nhấn nài.

- Anh với tôi thì có gì để mà nói!!!

Nhìn cô ta vô cớ giận cá chém thớt, tôi khó xử chẳng biết làm gì.
Hướng ánh mắt oan uổng về phía chị hàng xóm cười khở.

- Hừ!!! - cô ta hậm hực mở khoá bước vào nhà 1m, rồi như thể nghĩ lại hành động hơi quá vừa xong của mình. Mới quay lại nói với tôi bằng giọng hời hợt. - ... Anh vào nhà đi.

- Để ở đâu đây?

- ...

Ko thấy cô ấy trả lời, tôi tự quyết định - Tôi đem vào trong...

- Anh mang vứt đi giúp tôi đc ko!!!

- Hả???

- Vứt hết đi...

- Cả cái thùng này?

- ... - cô ta ko nói gì, chỉ nhìn đống đờ tôi ôm trên tay bằng ánh mắt chán chường rồi thở dài.

- Tất cả đây... đều là đồ người yêu cô tặng?

- Anh giúp tôi mang vứt hết đi, tôi ko muốn nhìn thấy chúng nữa. - không phủ nhận cũng chẳng khẳng định.

- Khách đến nhà ít nhất cũng phải mời người ta cốc nước rồi muốn nhờ gì hãy nhờ chứ.

Thùy Dương chẳng buồn để ý đến lời châm chọc của tôi, lững thững vào phòng bếp. Tôi nhìn rồi nhìn quanh nội thất căn hộ rồi lại nhìn đống đồ đạc trong thùng. Giờ để ý kỹ hơn mới thấy ngoài phần bên trên chỉ toàn quần áo, túi xách, mỹ phẩm thì phần bên dưới còn lại là thú bông và vài hộp nữ trang, trang sức dây chuyền, nhẫn lắc...

- Nước của anh.

- Cảm ơn... Giờ cô quyết định làm gì với chúng?

- ... Thì cứ vứt đi thôi. - Thùy Dương vẫn ra vẻ thờ ơ. Thấy vậy tôi nhếch miệng.

- Thấy cô có vẻ vẫn còn... tiêng tiếc.

- ...

- Đống đồ người yêu cô tặng vứt hết cũng đc nhưng có vài thứ vẫn có thể dùng.

- Ai bảo anh đây là đồны tôi tặng... - cô ta có vẻ bực khi tôi một lần nữa nhắc tới 2 chữ "người yêu".

- Tôi cũng ko cần cô phải thừa nhận, đống quần áo này muốn vứt hay làm giẻ lau thì tùy. Trang sức có vẻ ko phải là đồ giả, thậm chí còn là đồ khá có giá trị. Đem đi cần lấy ít tí tiền, cùng mấy con thú bông làm từ thiên là vừa xinh.

- Đồ của tôi, tôi muốn làm gì thì làm, ko cần anh tính toán hộ. - Thùy Dương nhìn tôi khó chịu. Thấy vậy tôi thẳng thắn.

- Heyy, từ lúc gặp nhau tới giờ ấn tượng có vẻ ko đc tốt lắm thì phải.

- Anh là người thuê nhà của bố mẹ tôi, 2 chúng ta căn bản không có gì liên quan đến nhau.

- Cô tự tiện để đồ ở nhà tôi, lại tự ý ra vào không xin phép, coi nhà tôi như cái nhà kho của cô. Vậy có liên quan hay ko.

- Chẳng phải vừa rồi tôi đã giải thích với anh rồi sao, là do tôi bận công tác nước ngoài. Vừa mới về nên chưa kịp liên lạc với bố mẹ tôi để biết chuyện. Còn việc tôi để đồ là từ trước khi anh chuyển đến, giờ tôi chỉ đến để lấy chúng đi. Anh bắt bẻ gì!!!

- "Nhất quyết ko chịu xin lỗi lại còn gân cổ với mình, hầy." - Hình như tôi đang làm cô tức giận thì phải? - tôi đông dài, tay lại mân mê sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn vàng.

Cô ta thấy vậy liền nhếch mép, vẻ khinh khỉnh hiện dần trên nét mặt - Anh muốn mấy thứ này phải ko, nếu muốn cứ việc lấy. Tôi cũng chẳng quan tâm anh làm gì với chúng đâu.

- Okie, coi như này giờ nói nhiều cũng ko vô ích.

- Giờ anh về được rồi chứ, tôi vừa đi xa về nên muốn nghỉ ngơi.

- Ờh, chưa ăn gì đã ngủ rồi à?

- Anh có vẻ thích quản việc người khác nhỉ... Thôi đi rồi, dù sao cũng cảm ơn anh chuyện tối nay. - Thuỳ Dương vừa nói vừa bước ra cửa. Tôi hiểu ý ôm đồng hồ đứng đờ đờ đứng dậy.

...

1 giờ sau...

- Lại là anh à... có việc gì ko vậy? - Thuỳ Dương mơ màng ngái ngủ, lập tức tròn mắt sau khi mở cửa.

- Có chút đồ tôi vừa nấu, cô thấy đói thì ăn. Thôi, tôi về đây.- tôi đưa cặp lồng thức ăn cho cô ấy.

- ... Đồ ăn? Ờ, nhưng tôi ko... Vậy cảm ơn anh... - Thuỳ Dương lưỡng lự nhưng thấy tôi có ý muốn về nên đành miễn cưỡng tiếp nhận.

- Mà đồng hồ kia anh xử lý thế nào rồi?

- Cô có vẻ giống tôi nhỉ.

- Là sao?

- Cũng thích quản việc người khác nhỉ!!! - tôi cười hì hì rồi bước đi, bỏ lại khuôn mặt ngày một ngẩn tẩn pha chút khó coi của Thuỳ Dương.

Sáng hôm sau, theo đúng lịch trình công việc. Tôi đem yêu cầu của KN xuống phòng kế hoạch - kinh doanh đối chiếu số liệu trong bản kế hoạch của họ với giải trình của phòng tài vụ. Giáp mặt những con người cũ ở đây từ lâu đã ko còn là đi đầu khiến tôi phải bận tâm. Công việc đang vào thời điểm tăng tốc, cùng lúc khởi động, hoàn thiện và kết thúc nhiều dự án nên tôi luôn đặt công việc lên hàng đầu. Từ ngày làm trợ lý cho KN, vô hình chung tôi lại phát triển thêm cho mình những kỹ năng mới như khả năng đánh giá, phác thảo văn bản hợp đồng hay là những kiến thức căn bản về luật, pháp lý.

- Phòng tài vụ đánh giá tương đối lạc quan mức độ khả thi của bản kế hoạch lần này. Về đi đầu này chắc a.Nguyên cũng đã đc bên đó báo cáo lại rồi phải ko? - tay Trường hỏi tôi trong cuộc họp.

- Đúng là giám đốc đã xem báo cáo, về phần đối thủ cạnh tranh, mặc dù số lượng đơn vị đăng ký tham gia dự thầu lần này ko phải là ít nhưng chỉ có vài cty là có đủ thực lực thực sự. Trong đó có đối tác Y của Gia Huy.

- Anh nói cụ thể hơn một chút được ko? - Ngọc hỏi tôi.

- Thực tế về lý thuyết lúc này có 5 cty có khả năng cạnh tranh lớn nhất với chúng ta. Nhưng theo thông tin thu thập được thì có tới 3 cty tính toán sẽ ko bỏ ra quá 40-45% vốn lưu động của họ nên mức độ uy hiếp về lý thuyết là có nhưng ko thực sự mạnh. Cty Z của Trần Nam thực lực lớn nhất, lại có kinh nghiệm và uy tín về "chạy thầu" nhưng họ cùng chúng ta lại đang xây dựng mối hợp tác trong hàng loạt dự án nhà ở xã hội sắp tới. Có thể bằng quan hệ mà "ăn chia" trong vụ thầu này, chưa kể những gói sản phẩm BĐS mà Z đầu tư vào trước đó đã ngốn một lượng lớn vốn lưu động.

Vì vậy lần tham gia dự thầu này của họ có lẽ mang tính hình ảnh nhiều hơn là cạnh tranh.

- So sánh như vậy tính ra chỉ còn Y, vừa là đối tác, lại là đối thủ đáng gờm nhất của chúng ta. - Vinh - teamleader mới lên tiếng.

- Nói vậy cũng đúng nhưng theo tình hình hiện tại thì cũng chưa chắc.

Tay Trường thấy tôi trầm giọng bèn giải thích - Dự án cải tạo công trình... hợp tác chung của 2 cty theo kế hoạch cũng sắp đến thời điểm kết thúc rồi. Vừa khéo sao lại đúng vào thời điểm nước rút đấu thầu lần này.

- Đc rồi, đó là về đối thủ, dự án đấu thầu lần này còn một vấn đề nữa giám đốc Nguyễn muốn mọi người lưu ý. Theo như cuộc họp cổ đông bất thường vừa qua mà a.Trường cũng đã biết. Ban hội đồng đã quyết định giảm số vốn huy động giành cho dự án này.

Tay Trường nghe tôi nhắc lại chuyện này liếc nhìn mặt. - Vấn đề này quả thực đã được sự đồng thuận của ban hội đồng, có đi đâu lý do giữ vốn dự trữ ở mức an toàn mà a.Nguyễn đưa ra có vẻ... ko đc hợp lý cho lắm. Nhất là trong tình thế dòng tiền huy động và nguồn vốn tự bổ sung mà bố tôi kéo về vẫn đang ở mức ổn định.

- "Ổn định để mò mẫm leo cao xong đến lúc các đối tác tín dụng đồng loạt chặn dòng tiền thì thành trò cao ngã tan xương còn gì!!!" - tôi âm thầm tính toán, ngoài mặt vẫn bình thản. - Vấn đề này chắc hẳn a.Nguyễn phải có lý do gì đó mới đưa ra, vì bản thân nó cũng đc phòng tài vụ tính toán phần nào rồi. Nếu anh có gì thắc mắc tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy.

- Không cần, nếu thấy cần thiết tự tôi sẽ liên lạc. Đc rồi, việc đối chiếu số liệu xong rồi, cậu còn có yêu cầu nào nữa ko?

- Đủ rồi, cuộc họp dừng ở đây đc rồi.

...

- Đạo này Ha oai quá anh ơi!!! - U.Nhi cười với tôi khi cả 2 rời phòng họp đi về phía hành lang.

- Anh chỉ làm việc của mình thôi mà. Kế hoạch khai thác yêu cầu của đối tác team em làm đến đâu rồi.

- Xong hết rồi anh, bản kế hoạch phòng em trình lần này một phần cũng dựa trên bảng cân đối yêu cầu của chủ đầu tư mà anh.

- Ừ, anh có xem qua rồi, team em làm cũng nhanh đấy chứ.

- Một phần là nhờ a.Vinh đấy anh.

- Vinh? Có phải anh chàng lính mới đúng ko? Anh nhớ là anh ta làm trưởng nhóm nhóm cũ của anh mà.

- Vâng, nhưng a.Trường cho phép anh ấy hỗ trợ các team khác anh ạ. Mà công nhận anh ấy có năng lực rất khá, từ ngày được trao thêm quyền, cảm giác anh ấy như trưởng nhóm chung của cả phòng vậy. Mọi người cũng vì vậy mà làm việc quy củ hơn.

- Ghê ta, vậy là quyết định đá đít anh có vẻ hiệu quả rồi. Hajzzz, tự ti, tủi thân quá.

- Trùi ui, em xin lỗi, mới nói có vậy thôi làm gì mặc cảm ghê gúm vậy, hì hì hì. Anh cũng có thể mạnh riêng của mình mà, cái chính a.Vinh thành công là vì có sự "bảo đảm" của a.Trường. Người nào cũng e dè anh ấy nên anh ấy nói ai cũng dễ hơn.

- Thôi em khỏi cần biện hộ, em càng nói chỉ càng làm anh tự ti hơn thôi. Cách tốt nhất là đãi anh bữa trưa để anh giải tỏa đi.

- Ôi, em cũng muốn lắm, nhưng chẳng phải trưa nay anh phải đi gặp khách cùng a.Nguyên mà. Với lại em cũng...

- U.Nhi, mình đi chưa em... Ồ, chào Tuấn... - Vinh thình lình xuất hiện ở đoạn rẽ.

- Chào anh.

- Hihi, thôi em đi trước nha, bye bye anh. - ánh mắt Nhi dường như tươi hơn khi gặp Vinh, miệng vừa cười vừa nói. Nhanh nhẩu tạm biệt tôi như muốn rời đi nhanh nhất có thể.

- "H ầy, sắp dính phải lưới tình r ồi em ơi!!!" - tôi cười th ầm trong lòng.

Đối tác mà trưa nay chúng tôi gặp ko ai khác chính là Tr ần Nam, người thừa kế chính và cũng là người tạm quy ền lãnh đạo hiện tại của cty Z.

- Tr ần Nam: Khôi Nguyên, đi ều kiện thế này có khác gì là các cậu ép chúng tôi chứ.

- Khôi Nguyên: ko hề, nếu cậu đọc kỹ lại sẽ thấy những lợi ích bên trong.

- T.Nam: gì nữa đây, lại còn cả "lợi ích ần" cơ à. Tôi ko đủ thâm sâu để nhìn mọi thứ như cậu đâu. - T.Nam lắc đầu cười.

- Tôi: a.Nam ạ, trong đi ều khoản hợp tác có phần xử lý đòn bẩy tài chính, đi ều này trước đó cty 2 bên đã từng thảo luận. H ản là anh vẫn còn nhớ?

- T.Nam: phải, tôi vẫn nhớ.

- Tôi: vâng, lợi ích của thoả thuận chính là ở m ẫu chốt này. Cty X muốn có thêm phần trăm lợi nhuận từ dự án là vì giá trị cơ hội chúng tôi có thể tạo ra cho Z.

- T.Nam: giá trị cơ hội?

- KN: tất nhiên r ồi, phần xử lý đòn bẩy ở đây chính là ngu ồn hỗ trợ dòng vốn lưu động tạm thời mà bên tôi có thể kéo về cho cậu thông qua chính kênh hợp tác này.

- T.Nam: h ầy, vậy có khác gì bóp vốn hỗ trợ của chúng tôi đâu.
- Tôi: nếu anh cảm thấy ko yên tâm về dòng tiền này chúng tôi có thể hỗ trợ đầu tư dưới hình cổ đông góp vốn.
- T.Nam: ý các cậu là muốn mua lại cổ phần của chúng tôi? - T.Nam nhếch miệng cười.
- KN: hẳn là thế r ồi. - KN ngả người vào thành ghế cười theo.
- T.Nam: hà hà, quả nhiên là làm ăn, ko ai là ko có thủ đoạn.
- KN: cậu nói vậy e hơi nặng lời r ồi, việc này chỉ đơn giản là tôi đưa ra các lựa chọn. Mọi quyết định còn lại là tùy ở cậu.
- T.Nam: ... - ấn đường T.Nam khẽ nhăn, lộ vẻ đăm chiêu.
- Tôi: thực sự nếu việc hợp tác này thành công thì lợi ích 2 cty đạt đc sẽ rất to lớn. Chúng tôi hỗ trợ đ ể Z hoàn thành dự án, bù lại Z chia sẻ lợi nhuận với chúng tôi sau khi thành quả thu về.
- KN: vẹn cả đôi đường. - KN cùng tôi thuyết phục.
- T.Nam: các cậu hẳn cũng biết ngoài các cậu, cũng có ko ít các cty khác muốn hợp tác với chúng tôi.
- KN: họ chắc chắn ko chịu đc mức lợi nhuận mà bên tôi đưa ra.
- T.Nam: có vẻ tự tin quá nh ỉ!!! - T.Nam cười nắc gân.
- KN: chỉ dựa trên các cơ sở mà tôi nắm đc thôi.
- Tôi: "gián điệp kinh tế à?" - tôi nghĩ thầm.
- T.Nam: hà hà, thôi đc r ồi.
- KN: cho một kết luận cụ thể hơn đi ông bạn cũ.

- T.Nam: bên cậu lo phần hợp đồng, pháp lý trước đi, tôi sẽ về bàn lại với hội đồng cty để chốt ngày ký kết.

- KN: hà hà hà, quyết đoán vậy mới đúng là T.Nam mà tôi biết chứ. - KN phấn khích bắt tay T.Nam.

- T.Nam: hajzzz, thôi đi, giờ tôi chỉ muốn dùng cho xong bữa trưa rồi về nhà nghỉ ngơi thôi. Ở gần cậu ám mùi tiều nặng quá.

- KN: haha, tiều là món hết thấy mọi người đều thích đấy. À mà còn chuyện sức khỏe bố cậu, sau đợt ốm vừa rồi, giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?

- Trần Nam: ừm, cũng ko có gì đâu. Sức khỏe của người già mà, cậu biết đấy

- KN: ừm, cũng may là ông bà đẻ đc 2 cậu quý tử giỏi giang. Những lúc khó khăn thế này mới thấy con cái quan trọng thế nào.

- T.Nam: khỏi tăng bốc tôi đi, nói thẳng Hoàng còn có lý chứ tôi để cậu ép tới mức này thì có tài cán gì đâu.

- KN: cậu hạ mình như vậy là kéo tôi xuống cùng đấy biết chưa, hê hê. Mà Trần Hoàng khi nào về vậy?

- T.Nam: cũng sắp rồi, nó du ngoạn, trải nghiệm mùi kiếm tiều bên Tây thế là đủ rồi.

- KN: vậy là sắp tới cả 2ae cùng song kiếm hợp bích? Tương lai Z sau này hẳn sẽ sáng lạn lắm đây.

- "Trần Hoàng à... " - tôi vừa ăn vừa lưu tâm cái tên này trong lòng.

Chiều muộn, sau cuộc họp với bộ phận pháp lý của cty...

- Cạn nào... Hajzzz, chăm chỉ vừa thôi Tuấn. Đạo này tôi bắt đầu thấy hơi lo cho cậu rồi đấy.

- Sao hả anh, em làm việc vẫn chưa đủ tốt ả?

- Cậu nên biết cái gì quá cũng ko phải là tốt, tốt quá cũng vậy. Những việc tôi giao cậu đều hoàn thành rất tốt, cái tôi cần bây giờ ko phải bắt cậu phải làm tốt hơn nữa mà tôi cần cậu duy trì sự hiệu quả hiện tại.

- Dạ...

- Có nghĩa cậu phải đảm bảo đc sức khỏe của mình. Tôi biết công việc gần đây khá nhiều, cậu lại là người tham công tiếc việc, nhưng đừng cố quá nếu ko thể. Thấy cạn năng lượng, cứ xin phép nghỉ ngơi, đến khi nạp đầy lại tiếp tục. Cậu nên biết đây là thời điểm vô cùng quan trọng, cậu mà gục là kéo tôi gục theo đấy. Hiểu rồi chứ.

- Vâng, em hiểu. - "Quan trọng vậy sao!!!" - tôi nghĩ thầm trong lòng.

- Uống nốt rượu đi, tôi cho cậu xem cái này.

2 ly rượu trống trơn... KN mở két đem một số tài liệu, hợp đồng, báo cáo văn bản để lên mặt bàn. Trong số đó có một tài liệu khiến tôi để ý vì nó có liên quan đến cty tư vấn thiết kế & xây dựng... - cty này sau đợt càn quét của tổng thanh tra cách đây 1 năm, mặc dù đã nỗ lực tái cơ cấu toàn diện nhưng kết cục cuối cùng vẫn phải nộp đơn phá sản. Mà nội dung trong tài liệu này lại đề cập đến việc thu mua lại những lô đất vàng "trôi nổi" của cty đó. Những lô đất này chẳng phải hiện tại đã bị các cơ quan chức năng phát giác để sắp tới đưa ra đấu giá đấy sao.

- "Anh ta có ý gì khi cho mình xem thứ này nhỉ?"

- Cậu cũng để ý đến tài liệu đó ả? Khá lắm.

- Cái này...

- Đang thắc mắc vì sao tài liệu này lại có trước khi mấy lô đất đó bị phát giác đúng ko?

- Dạ...

- Cậu còn nhớ chuyến ctác Đà Nẵng năm ngoái chứ.

- Vâng, em vẫn nhớ.

- Đúng thời gian ấy báo chí kinh tế rùm beng vụ cty... bị thanh tra. Ở khách sạn chúng ta cũng bàn chuyện về cty này, thậm chí luật sư đã nói về những lô đất này ngay ngày hôm đó.

- Vậy là, anh đã dự đoán trước đc sự việc này... Nhưng sao mấy lô đất đó hiện tại lại...

- Vấn đề nằm ở chỗ ấy!!! - KN cười gằn.

- Lý do đầu tiên khiến cậu trở thành trợ lý của tôi... Ko phải vì cậu xuất sắc mà là vì tay trợ lý cũ của tôi đã bán thông tin này ra bên ngoài. Cậu chắc cũng nghe đã về tin đồn này.

- Em có nghe.

- Chỗ cậu đang ngồi hiện tại với những thứ đang bày trên bàn giống hệt cách đây 1 năm. Tay trợ lý lâu năm tưởng như cánh tay phải đắc lực đó, vì 1 quyết định sai lầm tôi đã giao cho hắn xử lý chi tiết tài liệu này. Và cũng chỉ vì sai lầm đó, cty đối thủ mua thông tin của hắn đã phá ngang kế hoạch tính trước nửa năm trời của tôi. Hajzzz, thời điểm tôi chọn cậu làm trợ lý tạm thời ở Đà Nẵng chính là thời điểm tôi tạo điểu kiện cho hắn xử lý bộ tài liệu này.

- "Thì ra nguyên nhân là vậy."

- Cảm giác bị một người thân cận phản bội, thực sự là một cảm giác... khó có thể bình tĩnh. Hoàn cảnh của cậu ngay lúc này cũng giống như tay trợ lý đó vậy. Chỉ khác bộ tài liệu này giờ ko còn giá trị gì nữa, chỉ còn

mang giá trị nhắc nhở tôi ko đc quên bài học về lòng trung thành và sự phản bội. Nói với cậu những đi ều này tôi chỉ hy vọng ở cậu một sự khác biệt.

- Em sẽ ko giống như trợ lý cũ của anh, em có thể chắc chắn đi ều này. - dù đã hiểu cách khơi dậy lòng tin của KN nhưng quả thực tôi vẫn bị những lời nói của anh ta thuyết phục.

Trở về từ cty, tôi gặp Ngọc đang ở ngay sân trước chung cư đợi mình...

- Đúng chất xe Đức có khác, lái thích thật. - tôi phấn khích vẫn volang con A4 trên đường.

- Anh thích thì cứ lấy xe em mà bố túc, suốt ngày mượn con vios của a.Mạnh làm gì rồi lại kêu chán.

- Con đây là hàng cấm hết hạn, a.Mạnh chưa đẩy đi đc nên thỉnh thoảng anh mượn đi chơi chút thôi.

Ngọc nghe vậy li ền quàng tay béo má tôi - Có thời gian lấy xe đi chơi mà lại chẳng có thời gian đi với em. Tối nay em mà ko đến chắc anh cũng chẳng chủ động tìm em đâu nhỉ!!!

- Ừ thì... anh bận quá nên cũng chẳng nghĩ đc nhiều.

- Thế là anh quên em luôn???

- Làm gì có, ngày nào, giờ nào, phút nào anh chẳng nghĩ đến em.

- Hừ, dẻo mỏ. - Ngọc hết cắn má lại đến cắn môi tôi.

- Chỗ này vắng người này em. - tôi cho xe dừng hẳn rồi tắt máy.

- Thì sao cơ?... Á... - chưa nói hết câu Ngọc đã bị tôi đè lấn xuống ghế sau.

- Anh đừng bù cho em nhé, đc chưa...
- Anh... khoan đã... định làm luôn trong xe à?
- Em ko muốn thử à...
- ... Em...

Thấy Ngọc lưỡng lự, tôi lấn tới. - Mặc kệ em. Anh thì ko chịu đc nữa rồi...

Trở về nhà sau khoảng thời gian ngọt ngào vừa có với Ngọc. Tôi lập tức trở thành một thằng ngốc khi ko hiểu vì sao từ bảo vệ hầm xe, chị lao công toà nhà cho đến 2 cô gái đi chung thang máy này giờ cứ hết nhìn trộm mình lại đến tủm tủm cười.

- "Thôi rồi, Ngọc ơi!!!"

Nhìn qua gương thang máy, vết son trải quanh má thành một vết mờ đậy vẻ tình ái, ám muội. Trên cổ và vai áo sơ mi trắng tinh cũng đc chấm phá bằng 2 "nụ hoa" chúm chím phớt hờng.

- "Ping!!!!"

Tưởng đâu đã hết đen bạc, vừa bước ra khỏi thang máy tôi lại gặp ngay "cô ta" đang lợ mọ đứng bấm chuông trước cửa nhà mình...

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 87

- Ô, may quá, anh về rồi!!!

Thuỳ Dương gọi khi thấy tôi bước ra từ thang máy. Biết là ko thể tránh, cũng chẳng có lý do gì để phải tránh, tôi "hiên ngang" bước về phía trước.

- ... - ánh mắt Thuỳ Dương thoáng chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh khôi phục về bình thường trước đó, ko hề đả động tới bộ dạng ám muội của tôi. Thái độ như vậy lại làm tôi giảm bớt phần nào sự "hiên ngang" hiện tại của mình.

- Có việc gì vậy, đợi tôi ở đây lâu chưa?

- Mang trả anh cái này thôi. Cảm ơn anh chuyện hq.

Khẽ đụng vào chiếc cặp lồng khi tôi đưa tay mở cửa, có chút hơi ấm toả ra, hình như bên trong còn có thức ăn thì phải. - Ko vội thì vào nhà tôi uống cốc nước. Mà ko phải cô cũng có chìa sao, sao ko tự mở mà vào. - tôi đẩy cửa bước vào, ko quên cơ hội "móc máy" cô ta.

- Hajzzz... đây chìa phụ đây, hn tôi đưa hết cho anh, còn cả cái cặp lồng này nữa. - Thuỳ Dương thở dài đặt chùm chìa khoá phụ lên bàn khách rồi tự tiện mang cặp lồng vào trong bếp. Có vẻ cô ta ko mấy hứng thú với trò cãi vã cùng người khác, một điển hình của tuýp người ham công việc, đi đâu tôi đã quên mất.

Cảm thấy chưng hửng và một chút hổ thẹn, tôi chuyển đề tài. - Ăn tối chưa? Nếu chưa thì ở lại ăn với tôi, xem như bữa cơm hàng xóm thân mật.

...

Đồ ăn Thùy Dương mang đến ko nhiều cũng chẳng ít, cộng thêm đồ dự trữ trong tủ lạnh qua một hồi sơ chế cũng thành một bữa tối thơm tất. Cô nàng này về cơ bản cũng có chút đảm đang chuyện bếp núc, khiếu ẩm thực cũng ko tệ. Bữa tối có thể nói là ngon nhưng không khí hơi trầm bởi 2 con người lạ mặt, vốn lại có chút "địch ý" ban đầu nên ko có nhiều thứ để nói với nhau.

- Thùy Dương này, cô có vẻ là người tham công tiếc việc!!! - tôi vừa hỏi vừa dọn đồng bát đĩa trên bàn để đem đi rửa.

- Anh thấy tôi như vậy à? - Thùy Dương thì đang lúi húi tìm gì đó với 2 chiếc cốc trên tay.

- Nấu nướng cũng khá vậy mà ngày nào cũng ăn ngoài. Ko phải vậy sao!!!

- Cái đó đâu thấy có liên quan lắm.

- Ờ, thì là chú nói với tôi như vậy.

- Chú... là bố tôi ư???

- Định tìm gì vậy? - tôi ko trả lời mà hỏi lại.

- Tìm cafe... Mà khoan đã, có thật bố tôi nói vậy với anh ko? Sao tự nhiên có chuyện gì mà lại nói vệtôi. - cô nàng nhìn tôi ngờ vực.

- Nói chuyện bình thường thôi, có gì mà ngạc nhiên vậy. - tôi vừa nói vừa lục ngăn kéo lấy hộp cafe.

- Chỉ là việc thuê nhà mà lại nói mấy chuyện đó... Bố mẹ tôi chẳng bao giờ như vậy?

- Xem ra từ hôm qua tới giờ cô chú vẫn chưa nói chuyện này với cô thì phải.

- Ừm, thì vốn dĩ chuyện này với tôi đâu có liên quan gì.

- Tôi có người bạn là nhân viên của mẹ cô, tôi biết bố mẹ cô, thỉnh thoảng đi đánh tennis cùng cô chú là qua người bạn ấy. Việc tôi thuê nhà này cũng là do bố mẹ cô tạo điều kiện. Đã là chỗ quen biết rồi nên nói những chuyện về cô cũng là bình thường thôi.

Thùy Dương nghe xong ngẩn mặt một hồi, lại thở dài thườn thượt. Có lẽ vẫn còn ảm ức vì bố mẹ "nỡ lòng" đem chuyện con gái mình ra kể với một người cô ấy không hề quen biết. Tôi thì vốn dĩ vẫn cho chuyện này đơn giản chỉ là một vấn đề đáng để nghĩ tới. Thấy cô ta cứ tần ngần mãi như vậy đành tự mình đi pha cafe.

- Bố mẹ tôi còn kể gì về tôi nữa không? - Thùy Dương đón lấy cốc tôi vừa pha hỏi tiếp. Nghe vậy tôi cười.

- Yên tâm đi, tôi không có hứng thú hóng chuyện người khác đâu. Nhất là với người chưa quen.

- Thấy anh có cái tính thích xen vào chuyện người khác mà.

- Chuyện hôm qua xảy ra ở nhà tôi, đương nhiên có liên quan đến tôi.

- Mà tôi cũng thấy lạ, anh dọn về đây rồi chẳng lẽ không để ý thấy đồng hồ ấy sao?

- Hôm mới là ngày thứ 3 tôi ở đây, đúng hơn là tối thứ 3. Như cô thấy đấy, đồng hồ tôi cũng đâu có nhiều, phần lớn vẫn là đồng hồ cũ có sẵn trong nhà. Cái phòng cô để đồng hồ, hôm dọn về tôi còn chưa thêm xem nó chứa những gì cơ. Kể mà cô phi tang xác ai trong đó chắc tôi cũng chịu, hahaha

Vẫn cái vẻ hời hợt mặc định Thùy Dương chẳng thêm phản ứng lại câu đùa của tôi, lặng lẽ uống nốt cốc cafe của mình. Tôi biết ý, không cố tỏ ra cười mở nữa, chỉ nói những chuyện xã giao ngoài lề cho đến khi cô ấy ra về

Thời gian này, công ty tôi đang phải gấp rút hoàn thành nốt những phần việc còn lại cho vụ hợp tác đầu tư với cty Z của Trần Nam. Sau một thời gian dài theo đuổi cuối cùng những thiện chí của X cũng đã đáp ứng đáng. Lần hợp tác này thực sự quan trọng vì nó nằm trong chuỗi chuyển dịch kinh doanh của X. Một trong những cty đầu tiên chuyển hướng đầu tư về phân khúc nhà ở giá rẻ thay vì những dự án tràn lan trước đó như các cty khác cùng thời điểm. Theo K.Nguyên thì việc này đã được chủ tịch Đặng tính toán trước đó nhiều năm nhưng để đi đến quyết định này chính anh ấy mới là người quyết tâm thuyết phục hội đồng quản trị nhất. Mảng đầu tư này vào thời điểm X chuyển dịch, vốn chưa đủ để hình thành xu thế nên tương đối phiêu lưu về mặt hiệu quả vì % lợi nhuận bị giảm sau mỗi dự án. Bù lại nó đem lại sức hút cho các nhà đầu tư bởi tính thanh khoản cao và giá thấp do được hưởng một số ưu đãi từ chính sách và thực tế sau vài năm thị trường lại đón nhận nó khá tích cực. Việc hoàn thành một số dự án trước đó đã giúp X đón lõng một lượng thị phần khách hàng ở mảng này. Tạo được thương hiệu, quay vòng vốn nhanh nên X sau đó liên tiếp tái đầu tư. Từ đó lại mấp mé rơi vào vòng xoáy hút vốn, cạn dòng tiền. Đó chính là một phần lý do vì sao bố con tay Trường có thể lợi dụng các mqh thu hút vốn bên ngoài cùng sức nặng cổ đông quan trọng của cty để gây áp lực lên gia đình K.Nguyên và bản thân Trà...

- Mấy hôm nữa chính thức ký kết rồi, cậu vẫn suy nghĩ gì hay sao mà dăm chiêu vậy? - KN hỏi tôi khi cả 2 trên đường trở về sau cuộc gặp với một số quan chức.

- À ko, em đang xem lại vài chi tiết thôi.

- Nhìn cậu ko được tập trung cho lắm. Cho nhỏ tiếng đi. - KN đưa mắt nhìn tôi rồi ra hiệu cho lái xe chỉnh nhạc. - Có vấn đề gì sao?

- Việc này... trong buổi họp cổ đông lần trước... Quyết định rút một phần lượng tiền tham gia đấu thầu mà anh đưa ra...

- Cậu thắc mắc chuyện này? - thấy tôi ko nói gì, K.Nguyên hỏi tiếp. - Vậy theo cậu tôi làm vậy vì lý do gì?

- ... Có phải nó liên quan tới đợt đấu giá mấy lô đất sắp tới phải ko ạ?

- Ý cậu là tôi muốn d òn ti ền cho mấy lô đất đó?

Tôi ko trả lời, K.Nguyên như nhận ra về ko chắc đó li ền cười. - Suy nghĩ của cậu cũng thú vị đấy, còn lý do thực sự của chuyện này thế nào, đến lúc thích hợp cậu sẽ biết thôi.

Tôi vẫn im lặng, âm ừ cho qua câu chuyện. Có đi ều sự việc vốn đã có chút mơ h òn này, sau những gì K.Nguyên vừa nói, có vẻ càng có nhiều "bóng mờ" khác mà tôi chưa thể nhìn ra. Nghĩ sâu hơn, bản thân tôi hiện tại có lẽ vẫn chưa đủ tin tưởng và cái "t ần" để đi sâu hơn vào những công việc tối quan trọng của K.Nguyên.

Đang suy nghĩ vẫn vơ thì một hình ảnh quen thuộc lướt qua mắt tôi...

- Anh Nguyên, em có việc gấp, em xin phép xuống trước ở đây nhé.

- Dừng xe lại đi. - thấy tôi có vẻ lo lắng, K.Nguyên quan tâm. - Sao vậy, xảy ra chuyện gì à?

- Bạn em bị tai nạn bên đường thì phải, em xuống trước nhé. Công việc còn lại, em sẽ báo cáo anh sau. Em chào anh.

Tôi rời khỏi xe r ồi chạy vội sang bên đường, tới chỗ đám người đang đứng vây quanh một chiếc SH vỡ òn nằm chõng chơ, màu và biển số xe quen thuộc. Nhìn người ng ồi bên cạnh thì càng ko thể nh ần lẫn vào ai nữa.

- Trà à, có làm sao ko? - tôi lo lắng nhìn vẻ mặt đang nhăn lại vì đau của Trà. Quýnh quáng chưa nhìn ra ngay vết thương chỗ nào nên tôi hỏi d òn. - Có làm sao ko Trà, có bị thương hay chảy máu ở đâu ko? Từ từ để mình xem nào...

- ... Tuấn à... sao Tuấn lại ở đây? - Trà ngạc nhiên khi thấy tôi, đuôi mắt sau đó lại nhăn lại vì đau, một tay co lại ôm bụng. Có vết rách ở sườn áo, máu bắt đầu thấm ra, hẳn là hậu quả của cú ngã vừa r ồi. Phần tay áo và đùi lấm lem vệt chà xát, bên trong có lẽ cũng bị xước xát và b ầm máu ko ít.

- 2 thằng choai choai đi đứng láo thế ko biết... Chạy như giặc cướp ngoài đường... Sao ko ai giữ nó lại... Nó đâm vào người ta xong dựng xe bỏ chạy luôn... Ko giữ lại đập cho chúng nó một trận...

Nghe người dân xung quanh bàn tán tôi đã hiểu nguyên nhân tai nạn của Trà.

- Sau vụ này lấy oto mà đi cho an toàn nhé, hì. Vết thương chắc ko sao đâu, Trà cố chịu đau, mọi thứ cứ để mình lo.

Vừa dìu Trà lên vỉa hè vừa cười cho cô ấy yên tâm, đang định gọi taxi thì bỗng...

- Đưa cô ấy lên xe đi.

- O anh... anh vẫn còn ở đây ă? - tôi giật mình khi thấy K.Nguyên sau lưng mình bước tới.

- Giờ đưa bạn cậu tới bệnh viện đã, có chuyện gì để sau nói.

- Vậy tốt quá, em cảm ơn. Đi nào Trà, để mình đỡ Trà dậy...

- Bạn cậu cứ để tôi lo, giờ cậu đem xe của cô ấy đi gửi tạm đi.

Dứt lời K.Nguyên cúi người đỡ Trà rồi nhẹ nhàng dìu ra xe.

- Cảm ơn...!!! - Trà líu nhíu nói lời cảm ơn, trước sự nhiệt tình của K.Nguyên cô nàng có vẻ ngỡ ngàng.

...

May mắn... thương thế của Trà chỉ là ngoài da, bên trong và xương gân không bị ảnh hưởng gì ngoài vài vết bầm tím vì tụ máu ở cẳng tay và đùi. Bác sĩ và y tá xử lý rất nhanh nên chỉ sau một lúc Trà đã có thể ra ngoài với tôi.

- Ko sao là tốt rồi, lúc Trà ôm bụng mình cứ lo bị làm sao.

- Ừ, lúc đó vừa đau vừa sốc, chắc nhìn mình khó coi lắm nhỉ, hì. Cũng may bác sĩ ở đây sơ cứu tận tình.

- Thấy a.Nguyên bảo có người quen trong này mà.

- Vậy à, chắc vì vậy nên lúc mình đi chụp chiếu cũng nhanh hơn. Mà anh ấy đâu rồi Tuấn?

- Anh ấy về rồi, nói chuyện với bác sĩ xong là anh ấy đi luôn.

- Là sếp của Tuấn hả là rất bận, hn mình làm mất thời gian của nhiều người quá, hì. - Trà vén tóc mai cười áy náy, thấy vậy tôi khẽ cốc đầu cô ấy.

- Lại bắt đầu nói linh tinh rồi đấy, ko sợ mình giận à. Mà giữa chiều ko ở cty lại ra đường làm gì vậy?

- Mình đang tham gia một chương trình từ thiện cho các trẻ em ở làng trẻ nên nay tranh thủ chạy đi lo mấy việc tài trợ thôi.

- Tài trợ? Vậy có khi để mình liên hệ xem bên mình có giúp đc gì ko.

- Vừa rồi anh sếp của Tuấn cũng nói với mình đi đâu này rồi.

- A.Nguyên ư? Nói chuyện lúc nào mà nhanh vậy?

- Lúc Tuấn ra ngoài gọi cho bố mẹ mình ý.

- Vậy đc rồi, anh ấy đã mở lời thì okie rồi.

Tôi cười xuề xoà ẩn đi sự băn khoăn trong lòng. Cảm thấy như vậy... có chút gì đó hơi khó hiểu về biểu hiện của K.Nguyên đối với sự việc xảy ra với Trà ngày hn.

Những ngày sau đó công việc vẫn diễn ra ở trạng thái nước rút. Một mặt chuẩn bị kế hoạch cho đợt dự thầu, mặt khác chuẩn bị cho ngày ký kết thoả

thuận hợp tác với cty Z. Bạn là vậy nhưng hn K.Nguyên lại có chút hứng thú dư giả...

- Sức khoẻ cô bạn cậu thế nào rồi?

- Cũng ko có gì nghiêm trọng anh ạ, hôm ở viện chắc anh cũng nắm qua đc tình hình rồi. Hơn tuần nay các vết thương chắc cũng đã đỡ nhiều.

- Cậu qua thăm cô ấy rồi à?

- Em qua đc một hôm thôi anh, công việc nhiều quá nên cũng ko có thời gian.

- Cô bạn đó... tên Trà phải ko?

- Vâng, anh vẫn còn nhớ ạ.

- Ừm, tôi đang định hỏi cậu việc tài trợ cho chương trình từ thiện sắp tới của cô ấy.

- À, cái đó em chuyển qua bộ phận hỗ trợ hoạt động liên hệ rồi anh ạ.

- Khi nào thì chương trình tổ chức?

- Độ hơn tuần nữa anh ạ.

- Check lại lịch cụ thể ngày hôm đó cho tôi.

- Sáng hôm đó anh chỉ có một buổi hẹn với một đơn vị cung ứng vật tư. Đơn vị này đang có nguyện vọng làm đối tác của chúng ta.

- Liên hệ họ đổi lại lịch đi. Sáng hôm ấy tôi sẽ qua chương trình bên cô Trà.

- Ờ... tức là anh...

Thấy vẻ ngập ngừng vì bất ngờ của tôi, K.Nguyên chẳng nói gì thêm, thủng thẳng cười nhẹ rồi trở về với công việc dở dang ban nãy.

Một cuộc gọi đến ngay sau đó của K.Nguyên khiến tôi phải chú ý...

- Đã xác minh lại lần nữa rồi à... Đc rồi, cứ tiếp tục bơm thêm vào đi, lần này gấp rưỡi lần trước... Vậy thì huy động vốn từ các nhà đầu tư liên kết... Nếu anh cảm thấy ko làm đc việc này sao ko nói từ ban đầu để tôi thay người khác... Ko sao, có chuyện gì tôi là người chịu hoàn toàn trách nhiệm...

K.Nguyên nói đến đó thì cúp máy, bàn tay trên trán co duỗi qua lại một vẻ dăm chiêu.

- Có chuyện gì hả anh?

- Ko có gì đâu, thôi muộn rồi đấy, dừng ở đây thôi. Hn cũng cuối tuần rồi, cậu về nghỉ sớm đi.

- "Chuyện vừa rồi là sao nhỉ? Nội dung cuộc nói chuyện có vẻ hệ trọng, mà nếu đã ko muốn mình biết sao anh ta ko tìm một nơi riêng tư để nghe điện???"

Hàng loạt câu hỏi thắc mắc theo tôi về đến tận cửa nhà, chỉ chịu chấm dứt khi có tiếng chuông đt vang lên, người gọi là bố Thùy Dương.

- Chú gọi cháu ạ!!!

- Ủ, cháu làm về chưa?

- Cháu vừa về đến nhà chú ạ, có việc gì ko chú?

- Ủ, ban nãy chú qua nhưng thấy khoá cửa. Giờ cháu về rồi thì xuống nhà Thùy Dương ăn tối với cô chú nhé. Hn cuối tuần nên cô chú qua thăm nó, tiện cũng muốn thăm cháu luôn xem ổn định cuộc sống thế nào rồi.

- Ăn tối ạ... À vâng đc rồi ạ, cô chú chờ chút, cháu xuống ngay bây giờ đây. - tôi hơi do dự nhưng sau cùng vẫn nhận lời vì chẳng thể làm khác.

...

Cảm thấy hơi mệt nên tôi cũng ko ăn đc nhiều mặc dù đờ ăn mẹ Thuỳ Dương và cô ấy chế biến khá ngon. Bù lại không khí lần này sôi nổi và vui vẻ hơn hẳn bữa tối lần trước giữa 2 người..

- Bữa cơm thân mật nên Tuấn uống nhiều một chút nhé.

- Kìa anh, sao lần nào gặp cũng ép nó là thế nào nhỉ!!!

Chú hề hả cụng ly cùng tôi mặc Cô ra sức nài nỉ. Về phần Thuỳ Dương vẫn ăn uống tỉnh rụi và nói những chuyện riêng liên quan tới cô chú. Đối với tôi vẫn giữ khoảng cách và thái độ xa lạ như trước. Tôi lại lấy vậy làm thoải mái, cô ta thẳng thắn như vậy, ít nhất cũng giúp tôi khỏi phải gắng sức gồng cơ mặt tỏ vẻ khách khí bằng những câu xã giao vô nghĩa, nhạt thếch.

- Bố chưa hỏi ý kiến con mà đã kể về con với người khác. Con ko trách bố chứ? - mặt mũi Chú hơi đỏ vì men rượu mỉm cười nhìn con gái mình.

- E hèm, con sao dám trách bố chứ, chuyện này vốn là tùy ở bố, con làm sao có thể lúc nào cũng ở cạnh bố để can thiệp đc.

- Hà hà, chưa gì đã dỗi rồi, mọi khi thấy con cứng rắn lắm mà.

- Bố lại bắt đầu nói đông nói tây rồi đấy, hay con pha nước chanh bố uống cho thanh nhiệt nhé, hì hì - Thuỳ Dương cười khi nói "móc". Cô thấy vậy liền phụ họa. - Phải đấy, pha ngay cho bố một bình to đi con.

- Hà hà, thế con pha luôn cho Tuấn nữa nhé.

- Cậu ấy có say như bố đâu.

- Hơ, thế cứ phải say mới đc uống hả con.

- Vâng, với lại chanh con còn chưa mua. Lúc nãy làm đờ ăn hết rồi, giờ chỉ đủ pha cho bố thôi. - Thuỳ Dương ra sức từ chối.

- Thế con xuống siêu thị mua đi. - Chú vẫn cười thúc ép.
- Ko, tối rồi con ko xuống đâu. - Thùy Dương cương quyết "cố thủ" đến cùng. Thấy vậy tôi bèn đổi đề tài.
- Cháu thấy hn chú có vẻ vui?
- Chú thì lúc nào mà chẳng vui. Cháu biết chú cũng một thời gian rồi mà ko biết chú là người lạc quan à, hà hà.
- Cháu biết chứ, mà hn thấy chú có vẻ vui hơn hẳn mọi khi nên cháu đoán chú vừa có chuyện mừng.
- Chú của cháu thì lúc nào cũng chỉ có công việc thôi. Cứ chê con gái nhưng chính mình thì cũng như vậy.
- Em là toàn nói xấu anh thôi đấy nhé. Hầy, thực ra cũng chỉ là mấy vụ giải ngân thành công cho khách hàng thôi.
- Tâm cỡ chú hẳn phải là khách hàng lớn rồi.
- Cũng bình thường thôi, cái này Thùy Dương cũng trực tiếp xử lý một phần đấy. Cháu hỏi nó là biết.
- Thùy Dương ấy ạ?
- Thế cháu vẫn chưa biết gì à? Cái Dương làm cùng ngân hàng với Chú luôn mà. - thấy tôi có vẻ ngạc nhiên, Cô bèn giải thích.
- À vâng, tại bọn cháu cũng chưa nói chuyện nhiều với nhau. - tôi vừa nói vừa nhìn về phía Thùy Dương, lúc này cô ấy đã bỏ vào phòng bếp gọt hoa quả.
- Fb của nó mà đọt trước chú bảo, cháu còn lưu chứ.
- Dạ... thật ra cháu mới chỉ xem qua thôi chú ạ. - thực sự thì tôi chưa bao giờ ngó ngang tới.

- Ừm, thảo nào nó chẳng biết cháu là ai. Mà cháu ko thích con gái chú hay sao mà từ đó đến giờ ko làm quen với nó. - Chú nhìn tôi cười nói nhỏ, Cô ng ồi bên cạnh xen vào tỏ vẻ ko đ ồng tình.

- Anh!!! đừng có mượn rượu nói linh tinh nữa, biết tính cái Dương r ồi. Để nó nghe đc thì ko hay đâu... - vừa lúc đó Thuỳ Dương cũng mang đĩa hoa quả vừa gọt từ trong bếp đi ra

- Đc r ồi đc r ồi. Anh cũng chỉ hỏi cho biết thôi mà, h ầy dà. Mà Tuấn này, công ty X bên cháu dạo này làm ăn thế nào? Chú nghe nói hình như là đang cùng lúc triển khai kha khá dự án thì phải.

- Vâng, thực ra có một số là đã làm từ trước r ồi ạ. Bên cháu giờ chỉ tập trung tối đa cho những dự án sắp tới thôi.

- Tham gia nhi ều dự án như vậy, có vẻ đang bắt đ ầu làm mạnh thì phải.

- Cũng còn phải phụ thuộc nhi ều vào khả năng đáp ứng vốn lưu động bên ngoài nữa chú ạ. Bên chú chắc cũng thường xuyên chạy mảng này cho khách hàng phải ko ạ?

- Tất nhiên r ồi, ngân hàng nào cũng vậy thôi mà. Tùy vào cấp bậc tín nhiệm và quan hệ của nhau mà làm việc thôi.

- Vâng, sau này mà bên cháu có nhu c ầu, mong chú hỗ trợ "quy trình" giúp cháu ạ.

- Cái này đ ể khi nào vào công việc hãy nói. Giờ ăn trái cây đ ể cháu.

...

Bữa tối kết thúc, lúc trở v ề nhà làm việc tới hơn tôi mới chợt nhớ ra một chuyện. Bèn lấy đt gọi cho Thuỳ Dương.

- Chủ nhật tuần sau cô rảnh chứ?

- Có việc gì à?

,

- Ủ, hôm ấy bạn tôi làm chương trình từ thiện ở làng trẻ. Máy đồ trang sức đợc nợ, tôi bán lấy tiền đợc góp bằng tên cô hết rồi. Nếu cô rảnh và muốn tham gia tặng quà thì đi cùng luôn.

- Ồ... mấy đồ nữ trang đó... anh đem từ thiện hết thật à?

- Ủ, cô đi đợc chứ.

- Ừm... để xem thế nào đã vì dạo này tôi cũng khá bận.

- Vậy cô cứ sắp xếp đi, tôi gọi để báo vậy thôi. Chào nhé.

Đầu tiên mới, cty chúng tôi chứng kiến lễ ký thoả thuận hợp tác với cty Z. Đây có thể đợc coi là một trong những sự kiện nổi bật trong năm của X. Sau lễ ký kết là tiệc mừng hợp tác giữa 2 cty, đợc tổ chức khá long trọng tương xứng với tầm vóc của sự kiện. Nhiều quan khách, cán bộ, doanh nghiệp, đối tác cũng có mặt chứng mừng chủ tịch Đặng, K.Nguyên cũng như Trần Nam. Người người hào hứng nói về ý nghĩa, lợi ích của thoả thuận hợp tác này, vẻ mặt của ai cũng toát lên vẻ hoan hỉ, nói cười rạng rỡ như hoa xuân mặc tiết trời đông rét buốt bên ngoài. Bản thân tôi thừa hiểu, ko ít những con người hiện diện ở đây hẳn phải biết rõ, giá trị cốt lõi trong thoả thuận này X chiếm quá nửa. Z thực sự ở vào thế bất đắc dĩ mới phải nhẫn nhịn xuống nước, uất ức nhả bớt khẩu phần để bắt tay với X. Thực tế nói X ra giá tốt nhất ko hẳn là về giá trị thoả thuận mà phần nhiều nó nằm ở giá trị quan hệ. Hợp tác cùng X giúp Z thoát khỏi khá nhiều "gọng kìm" đến từ một số vụ việc mà Z đang vướng mắc. Liên quan tới giải phóng mặt bằng, vấn đề lãnh đạo nội bộ, cho tới những "thủ thuật" chơi xấu khác mà đối thủ nhắm tới.

" - Cháu nghĩ thế nào nếu những rào cản đó do chính bên X cháu tạo ra???" - tôi vẫn còn nhớ như in câu nói của bố Thuỳ Dương tối hôm đó. Thực sự thì từ khi tham vấn hồ sơ hợp tác và nghiên cứu về Z tôi cũng đã nhận thấy một số điểm trùng hợp bất thường. Z là một cty có mqh khá rộng cả với các ban ngành lẫn trong ngoài xã hội. Việc "mắc cạn" với lãnh đạo và người dân trong một thời gian dài như vậy là tương đợc khó hiểu.

Sau khi có thông tin hợp tác với X, nhiều dấu hiệu "vượt cạm" lập tức xuất hiện. Cộng thêm dòng tiền mới từ X hứa hẹn huy động lập tức đã thông tiến độ thi công của một số hạng mục trong dự án, mới trước đó vẫn còn bị ngưng trệ. Cứ nhìn biểu tình của Trần Nam trong những lần đàm phán cũng hiểu anh ta chẳng lấy gì làm vui vẻ với vụ hợp tác này. Mặc dù có thể nhanh chóng gỡ nút các mối rối hiện tại nhưng lợi nhuận tương lai thu về cũng vì vậy phải san sẻ cho X. Cái lợi nói đến có lẽ chỉ nằm trên giấy và phần nào đó gia tăng tốc độ quay vòng vốn và tính thanh khoản của dự án này.

Ngày chủ nhật... đêm hôm trước tôi mới nhận được tin nhắn đồng ý tham gia phát quà của Thùy Dương. Quả thực cũng hơi bất ngờ vì vốn dĩ trước đó tôi không nghĩ cô ấy có thể tham gia nên cũng chẳng để tâm hỏi han hay nhắc nhở gì. Bất quá có cô ta đi cùng, con chiến mã "giấc mơ" của tôi lại phải chịu thêm "gánh nặng" mới.

- Sao cô không đi xe của mình cho cơ động?

- Đêm qua tôi đi bar về muộn nên giờ hơi chóng mặt... - Thùy Dương đưa lòng bàn tay day day trán mình, sắc mặt cô ấy quả có chút nhợt nhạt.

- Sao không trang điểm cho tươi hơn.

- Không sao, đi từ thiện đâu cần cầu kỳ chuyện đó. Mà thôi, đi đi thôi kéo muộn.

Vui và ấm áp... đó là không khí chung tràn ngập quanh khắp làng trẻ em xã hội sáng nay. Chương trình đã được lên phong từ trước về kịch bản, tiết mục và các trò chơi. Tất nhiên không thể thiếu hoạt động tặng quà, tiền quỹ cho các bé và trung tâm.

- Anh ấy cũng hoà đồng đấy chứ!!! - Trà nói với tôi, ánh mắt hướng về phía K.Nguyên trong bộ quần áo trẻ trung đơn giản đang bị vây bởi lũ trẻ đòi quà xung quanh.

- Ừ, sáng nay anh ấy còn đến trước cả mình đấy.

- Tối qua anh ấy chủ động hỏi mình giờ giấc và ngỏ ý muốn trực tiếp giúp một tay. Có lẽ vì vậy nên anh ấy mới đến sớm như vậy.

Nhìn Ngọc cười tôi nhớ lại hình ảnh lạ lẫm sáng nay của K.Nguyên. Cũng giống như bao thanh niên khác trên chiếc xe số bụi bặm cùng Trà vận chuyển quà bánh đến nơi tập kết.

- "Thế là thế nào nhỉ, chẳng lẽ anh ấy..."

- Cô gái kia là thế nào vậy Tuấn... kia kìa, cái cô đi cùng Tuấn lúc sáng ấy? - ko để tôi kịp nghĩ thêm, Trà đã hỏi tới.

- Hàng xóm của mình ấy mà, cô ấy cũng muốn tham gia nên mình đưa đi cùng luôn.

- Hàng xóm beautiful vậy mới đồng ý cho đi cùng phải ko, hì hì.

Nhìn Trà cười tươi tôi ko nói gì mà chỉ vui vẻ lắc đầu cười theo. Cũng đã qua một thời gian dài cả 2 ko đào xới lại những vướng mắc chuyện tình cảm xưa cũ nữa. Nhìn vẻ tự nhiên, vô tư, thoải mái đầy ắp trong đôi mắt Trà, lòng tôi cũng thấy thanh thản, nhẹ nhàng hơn.

...

- A.Nguyên, em mới đc một vài cổ đông cho hay ông Luân (bố tay Trường) đang muốn huy động một cuộc họp để bàn về việc nâng lại mức tăng dòng tiền tham gia đấu thầu sắp tới thì phải.

- Chuyện này tôi cũng đc một vài cổ đông đánh tiếng rồi. - K.Nguyên vẫn đi kèm đăm gập hạc giấy cho một em bé đang háo hức ngồi chờ bên cạnh.

- Vậy anh định tính sao? Ông ta làm vậy khác nào gián tiếp phản đối ý kiến đc đồng thuận trước đó đâu.

- Chuyện này để sau hãy bàn, còn hiện tại việc của chúng ta là toàn tâm toàn ý chơi với bọn trẻ con đáng yêu ở đây. - K.Nguyên cười nhẹ xoay xoay con hạc vừa gấp trong lòng bàn tay, hướng về phía bé ban nãy. Đoạn vỗ đùi, bẹo má hưởng thụ vẻ sung sướng của nó khi đc mân mê con hạc óng ánh màu nhũ bạc.

- Bạn gái cậu đấy à? - K.Nguyên vừa xếp lại đồng giấy màu vương vãi trên bàn vừa hỏi tôi.

- Là hàng xóm gần nhà em thôi.

- Cũng xinh xắn đấy chứ, đôi mắt biết cười kìa. Cô ta có người yêu chưa?

- Em ko rõ, chắc là có rồi, nhìn như vậy mà. - tôi bốc phét cho K.Nguyên hết đường hỏi thêm.

- Cậu cứ một thân một mình như vậy cũng ko phải là hay. Tranh thủ đc cô nào thì chốt luôn cô đó đi kẻo sau này ân hận.

- Hầy, em còn trẻ, mọi chuyện vẫn còn ở trước mắt mà anh.

- Hajzzz... tình cảm là thứ đi qua rồi khó có thể lấy lại đc lắm!!! - K.Nguyên lãnh đạm nói một câu cảm thán vu vơ ko lấy gì làm ăn nhập.

- Quên em chưa hỏi anh, con future kia anh kiếm ở đâu ra vậy?

- Nó vốn là của tôi mà... sao nhìn cậu có vẻ ngạc nhiên thế?

- À, cũng ko có gì, chắc do thường ngày em quen nhìn anh đi oto rồi. Vậy lát nữa anh cũng đi về bằng nó luôn?

- Ừ, lát nữa đưa Trà về rồi tôi mới về.

- Trà ấy ạ... thảo nào hồi sáng em thấy anh cùng cô ấy chở đồ.

- Thấy lạ hay sao mà cười.

- Hê hê, thì đúng là lạ thật mà, một giám đốc lúc nào cũng bận rộn như anh lại có những lúc như vậy. Dưới con mắt một trợ lý như em, thực sự thấy rất thú vị. Chính em cũng ko nghĩ anh ko những nhận lời giúp bạn em mà còn nhiệt tình tham gia trực tiếp cùng cô ấy.

Tôi nửa hư nửa thực "rào đón" tâm ý K.Nguyên. Đáp lại anh ta ko nói gì mà chỉ cười nhẹ, đưa mắt nhìn Trà đang chơi đùa cùng đám trẻ ở phía xa, đoạn vỗ vai tôi rồi đứng dậy bước về phía cô ấy...

DÒNG ĐÒI NỔI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 88

Trở lại với công việc ở cty, sự việc triệu tập cuộc họp cổ đông là có thật và ông Luân chính là người đứng ra huy động một lượng cổ đông tham gia cùng mình. 2 cuộc họp bất thường liên tiếp đc tổ chức chỉ trong vài tháng với nội dung trái ngược nhau bắt đầu làm dấy lên những tin đồn, nghi ngờ về sự mâu thuẫn, chia rẽ, đấu đá trong nội bộ trong cty. Ở lần họp này, chủ tịch Đặng và K.Nguyên lại rơi vào thế bất lợi vì ko thể giải trình thuyết phục lý do cụ thể của việc cắt giảm lượng tiền tham gia đấu thầu. Ko rõ đi đâu này có liên quan gì đến vụ đấu giá đất sắp tới ko vì tôi thấy K.Nguyên dạo gần đây có đi đâu đó rất bí hiểm. Như thế anh ta đang dấu trong tay một con át chủ bài, chỉ đợi vào thời điểm thích hợp là sẵn sàng tung ra. Sự yếu thế đến bất ngờ mà K.Nguyên thể hiện ở lần họp này có thể chỉ là một dạng nhẩn nhện, chờ thời mà thôi. Ý kiến thống nhất sau lần biểu quyết đầy căng thẳng là việc cty sẽ nâng lượng tiền tham gia đấu thầu lên mức cao hơn ban đầu nhằm đảm bảo an toàn tài chính và mức lợi nhuận của cty nếu trúng thầu. Ngược lại, khả năng trúng thầu phần nào đó cũng sẽ bị giảm vì mức đội giá này.

...

Ngay buổi tối hôm đó, tạm thời gạt bỏ những phiền muộn ban ngày lại sau lưng, tôi lại cùng K.Nguyên tiếp riêng một số quan chức đặc biệt để "cảm tạ" những tháo gỡ họ tạo ra cho dự án của Z trong thời gian sắp tới. Những khoản phần trăm trong các dự án mà họ tạo đi kèm điều kiện là thứ đc K.Nguyên đem ra trao đổi. Vì là cuộc gặp quan chức, có chút nhạy cảm nên nội dung khá nhanh gọn. Trình bày chi tiết, trao đổi % theo thỏa thuận, cam kết.

- Cam kết của chúng ta trước sau vẫn như vậy, hy vọng trong tương lai tiếp tục đc các anh giúp đỡ. - K.Nguyên mang dáng vẻ chủ toạ, nâng ly

tổng kết cuộc gặp.

- Chúng ta cứ tin tưởng hợp tác thế này, chuyện khó đến mấy cũng có thể gỡ cho nhau đc mà. Quan trọng nhất "tình cảm anh em" nó nặng đến đâu thôi. Khà khà khà.

Mấy vị cán bộ cười h ềnh h ệch sau câu nói đ ầy ản dụ, cười nói nâng ly với nhau là vậy nhưng trong lòng người nào cũng đ ầy ắp mưu mô, tính toán. Khoản chênh % kia mặc dù ko nhỏ nhưng cũng chưa phải là tất cả. Họ tính kế ăn đ ồng thời cũng phải tính luôn đường nhả phòng khi đấu đá nội bộ trong ngành xảy ra. Có thể lập tức quay lưng với các doanh nghiệp mà mình từng cam kết. Tất nhiên nghĩ là một chuyện, có làm đc hay ko lại là chuyện khác...

- Nói đến "tình cảm anh em" mới nhớ, "khẩu vị" mà l ần trước các anh nói... Đã đc chuẩn bị rất tươm tất. - K.Nguyên nháy mắt mỉm cười.

- Khà khà, cậu cứ làm thế này là làm hư anh em đấy biết chưa!!! - mấy cán bộ giã mặt cười giả l ả, trong mắt người nào người nấy cũng bất giác sáng lên một vẻ hưng phấn khác thường.

...

Cuộc gặp kết thúc, K.Nguyên lại cho xe đưa mấy cán bộ đến một địa điểm tương đối đặc biệt. Nó chính xác chỉ là một căn biệt thự bình thường như bao căn biệt thự khác. Có đi ầu vào đến nơi r ồi tôi mới biết, đây chính là nơi K.Nguyên bố trí để các cán bộ đó có thể yên tâm nếm trải "khẩu vị" của mình.

- Sao vậy? Sao ko tham gia?

- Em hơi mệt.

- Cậu ko thấy hứng thú à? - K.Nguyên nhìn tôi dò xét.

- Vâng. - tôi đáp ngắn gọn, nhìn mấy "bóng h ờng" đc K.Nguyên chuẩn bị kỹ càng. Thực sự là xinh đẹp, hấp dẫn đến mê người nhưng ko hiểu sao

nơi ngực tôi cứ đầy ứ một cảm giác chán ngán.

K.Nguyên cũng ko nài ép thêm, bước vào chốn hưởng thụ cùng các mấy cán bộ đó. Ko muốn ở lại nên tôi bỏ về trước.

...

Ban công chung cư lạnh căm mùa gió bắc, mùi vị cafe thơm đượm theo từng cơn gió lãnh đãng, toả ra như những sợi chỉ mảnh. Lơ lửng trước không trung trước khi tan vào bầu trời đen tối sẫm thiếu ánh sao. Lặng lẽ nhấm nháp cafe lại suy nghĩ mông lung về thái độ của K.Nguyên hồi tối. Ko hứng thú cũng chẳng miễn cưỡng, biểu tình của anh ta cũng giống như khi đang làm một công việc bình thường vậy. Lại nhớ tới Ngân, người này gần như đc mặc định là vợ sắp cưới của K.Nguyên... Thực sự thì việc đụng chạm tình dục bên ngoài, nhất là sòng phăng như "bóc bánh trả tiền" giờ chẳng có gì kỳ lạ hay ghê gớm nữa. Có đi đâu nhìn vẻ tỉnh bơ coi như ko của K.Nguyên trước một người biết chuyện như tôi... khiến cho tôi có cảm giác ngột ngột về tình cảm giữa Ngân và anh ta...

- "Lại tự mua việc vào người r ồi. Có phải việc mình đâu mà ôm rơm nặng bụng cho nhọc người!!!"

Gạt bỏ những suy nghĩ vô ích khỏi đầu óc, vừa bước vào phòng chuẩn bị đi ngủ thì Ngọc lại gọi đến.

- Nhớ anh hay sao mà gọi cho anh muộn vậy!!!

- Anh vẫn chưa ngủ à?

- Bình thường giờ này anh đã ngủ đâu, đang định học em ngủ sớm thì em lại gọi, hì hì.

- Giờ anh đang... ở đâu vậy?

- Ở đâu ư... anh đang ở ngay sau lưng em này. OOAAÀ!!!

- Hừm...

- Em làm sao vậy, anh dọa làm em sợ à. Xin lỗi nhé, hì hì.
- Thôi anh chuẩn bị ngủ rồi thì ngủ đi, em cũng đi ngủ đây. Bb anh!!!
- Ờ, nói thêm lúc nữa đã... - chưa nghe tôi nói hết câu Ngọc đã tắt máy, tôi bèn gọi lại.
- Sao thế em, có chuyện gì vậy?
- Ko có gì đâu, chỉ là em buồn ngủ thôi.
- Anh thấy em lạ lắm, có chuyện gì phải ko? Nếu có thì nói anh nghe nào. - tôi đi tìm tinh dò hỏi nhưng Ngọc vẫn trước sau như một.
- ... Mai đến công ty mình nói chuyện sau anh nhé.
- ... Ừm, em mệt thì nghỉ đi, mai mình gặp nhau rồi nói sau.

Tắt máy, cảm giác mơ hồ và khó hiểu như từng đợt sóng cuộn lên trong lòng tôi... Chút hoang mang nổi lên nhấn chìm cơn buồn ngủ vừa ập tới. Xem ra phải thêm một cốc cafe nữa mới đủ liều doping cho giấc ngủ đêm nay.

Hôm sau đến cty, tôi tranh thủ đảo qua phòng kinh doanh lấy có thăm U.Nhi nhưng ko thấy Ngọc đâu. Tay Trường thì vẫn ở trong phòng, hỏi dò U.Nhi mới biết Ngọc xin nghỉ sáng nay. Gọi điện, nhắn tin cũng ko đc vì Ngọc tắt máy, cả nửa ngày trời làm việc với cái dạ nóng ko thôi vì lo lắng. Cố dần cơn khó chịu, làm việc đến cuối giờ chiều tới khi tan sở Ngọc mới gọi lại cho tôi.

...

- Em mệt hay sao mà nghỉ làm vậy? Gọi cho em cũng ko đc, làm cả ngày hn vừa làm vừa nóng ruột.

- Em xin lỗi, tối qua quên sạc nên máy bị sập nguồn. Anh làm gì mà ra nhiều mồ hôi vậy. - Ngọc đưa tay vuốt trán và tóc mai của tôi.

- Lúc lo lắng anh thường như vậy mà, em quên rồi à.

- Hừ, khuếch trương, mặc nhiều áo nóng quá chẳng chảy mồ hôi.

- Hi hi, mà xe em để ở đâu vậy?

- Hn em ko đi xe để ngửi xe anh đấy. - Ngọc nói rồi nhảy tót lên yên sau con chiến mã "giấc mơ".

- Ngoan, vậy đi ăn tối luôn nhé, anh lo đến phát đói cần cào rồi đây này.

...

Đến cả 2 ăn uống, nói những chuyện thoải mái xong tới lúc dùng món tráng miệng tôi mới mở lời...

- Ngọc này, giờ em nói chuyện hq cho anh nghe đc rồi chứ? Hq rồi cuộc là có chuyện gì vậy?

Ngọc từ tốn uống chút rượu, thông thả một hồi mới bắt đầu nói. - Tối qua, anh và a.Nguyên tiếp khách cùng nhau ạ?

- Ừ, tối qua bọn anh có cuộc gặp riêng với mấy quan chức trong ngành.

- Vâng, đêm qua lúc em gọi chắc anh cũng về tới nhà rồi? - Ngọc hỏi xong, dăm dăm nhìn tôi.

- Ừ, lúc ấy anh đang ở nhà rồi, còn chuẩn bị đi ngủ rồi cơ. - tôi ko hiểu sao mình lại nói nhiều như thế đang cố phân trần một điếu gì đó vậy.

-Tối qua trước lúc em gọi anh, cái Ngân có gọi cho em... - Ngọc nói đến đó thì dừng lại, tôi nín thở đón nhận ánh mắt dò xét của cô ấy. Đầu óc rất nhanh suy đoán những điếu Ngọc định nói.

- ... Nó khóc và nói, tối qua a.Nguyên... qua đêm với người khác, không phải nó...

Tôi nuốt khan, muốn với lấy ly rượu cho trôi đi suy đoán của mình nhưng rượu trong ly đã hết mất rồi. Ngẩng mặt lên, vẫn ánh mắt đó, Ngọc dăm dăm nhìn tôi.

- Vậy, chuyện em muốn nói với anh là chuyện này?

- Em cần anh xác nhận chuyện này... cho cả em và Ngân...

- Xác nhận chuyện này? Cho cả em? - tôi hỏi lại, có chút bực.

- Đúng vậy, em cần anh xác nhận chuyện cái Ngân nói có đúng hay ko. Và anh... có làm đi đâu tương tự như thế hay ko? - khuôn mặt Ngọc hờ hờ nhìn tôi có chút khinh thường.

- Em ko tin anh?

- Chính vì em tin anh nên mới hỏi anh chuyện này. Em muốn mọi thứ đc rõ ràng để niềm tin về anh trong em đc củng cố.

Giọng nói Ngọc đầy vẻ cứng rắn nhưng sâu trong đôi mắt lại là những tia lay động, bất định. Vẻ căng thẳng hiện ra từ nơi ấy làm tôi nhớ lại trò "cò quay" Ngọc từng thử tôi lúc trước. Cảm giác khi đối diện với nó, khi phải lựa chọn giữa hy vọng - thất vọng, giữa ám ảnh - tình yêu và sự vị tha quả thực tra tấn tinh thần con người ta đến cùng cực. Chút bực bội vì tự trọng này giờ trong tôi xem ra chẳng đáng gì so với sự căng thẳng Ngọc đang phải chịu đựng. Kìm lại cảm xúc, thấy lòng nhẹ tênh, tôi chậm rãi ôm Ngọc vào lòng mình.

- Em yên tâm, cứ giữ vững lòng tin của mình ở anh. Anh không bao giờ lừa dối, kbg làm em thất vọng đâu.

Ngọc như chỉ chờ có vậy, vòng tay ôm chặt lấy tay tôi, thở hắt ra ko nói gì... Tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm, chà sát từng lọn tóc vào má mình.

Ko còn hoang mang, bực bội, chỉ còn cảm giác yêu thương, ấm áp đang tràn ngập khắp cõi lòng.

- Vậy đúng là anh ko hề làm chuyện đó!!! - Ngọc lại ngẩng lên hỏi tôi.

- Ừ.

- Chắc chắn là chưa làm gì có lỗi với em chứ!!!

- Chắc chắn 100%, nghìn phần nghìn, một tỷ phần tỷ. Coi mặt mũi em kìa, tin anh mà như thế à!!! - tôi mỉm cười, vỗ đầu Ngọc như trẻ con. Cô nàng đc thế nỉ nôi.

- Người ta chỉ là muốn chắc chắn từ chính miệng anh nói ra thôi mà... Mà nói như vậy có nghĩa là... tối hq a.Nguyên em... có làm chuyện đó???

Bất thành linh bị Ngọc "gài", tôi chỉ còn cách ấm ớ làm ra vẻ ngây ngô.
- Ờ... thực tình thì... tối qua anh về trước nên những chuyện còn lại anh ko biết gì đâu. Vừa r ỡ nghe em kể anh mới biết thêm đấy.

- Thôi đc r ỡ, ngay từ đầu nhìn nét mặt anh, em đã đoán đc r ỡ. - Ngọc nhìn tôi sắc lém. - Chuyện của anh em tin là anh nói thật. Còn chuyện a.Nguyên, anh ko cần phải dấu giếm hộ anh ấy. Việc em hỏi thì em cứ hỏi thôi chứ tối qua nghe cái Ngân nói chuyện là em biết chuyện này có thật.

- Hajzzz... vì anh về trước nên anh thực sự ko biết sự tình chuyện này thế nào. Mà anh nghĩ chúng mình cũng ko nên can thiệp quá sâu vào chuyện của anh ấy. Chuyện của họ nên để họ tự quyết định với nhau thì hơn.

Thấy Ngọc vẫn trầm ngâm ko hé môi, tôi hỏi thêm. - Mà bao giờ họ làm đám cưới nhỉ, anh thấy yêu nhau cũng lâu vậy r ỡ còn gì.

- Cũng chẳng biết thế nào nữa, a.Nguyên lạ lắm, dạo này cứ khi nào cái Ngân giục là anh ấy lại kiếm cơ công việc với dự án để thoái thác. Anh là trợ lý của anh em, hẳn biết rõ anh ấy ko bận đến mức đó đúng ko?

- Bạn thật mà em, anh chỉ là trợ lý mà nhiều lúc còn cảm thấy ngột vì lịch làm việc của anh ấy.

- ... Mà nhân nói về chuyện này... anh này...

- Sao em?

- Hajzzz... chuyện này... - Ngọc ngáp ngừng thở dài, e dè mãi một lúc lâu mới chịu nói. - Hôm trước a.Trường nói chuyện với em, anh ấy... Anh ấy có ý cầu hôn em và muốn sắp tới đính hôn luôn...

- Em trả lời thế nào...? - tôi nín thở chờ đợi.

- Tất nhiên là em ko đồng ý, em bảo còn quá sớm và muốn a.Nguyên cưới trước r ấ mới tính.

- Vậy anh ta có chịu ko?

- Đương nhiên là ko r ấ, anh ấy còn nói... Sẽ cùng bố mẹ trực tiếp đến nhà em để thưa chuyện.

Ngọc nói đến đó bất giác nắm lấy tay tôi, bàn tay run run giữ chặt ko muốn rời. Tôi kiên định ôm chặt em vào lòng, giữ cho em bình tĩnh bằng nụ hôn của mình.

Nửa tháng sau, tình hình cty dần yên ổn trở lại sau quyết định tại buổi họp cổ đông bất thường. Tuy nhiên có lẽ có một số người giống tôi, đều có chung cảm giác đây chỉ là thời gian yên ổn tạm thời trước khi một cơn bão lớn thật sự có thể sẽ quét qua cty, làm lung lay cái giá trị nội bộ vững mạnh vốn đã tồn tại và duy trì kể từ khi cty thành lập cho đến giờ. Những động thái "gần gũi" với các cổ đông quan trọng gần đây của K.Nguyên là cơ sở cho những suy đoán của tôi về cuộc chạy đua ngầm cho mức tín nhiệm của các ghế trong hội đồng.

- Hn về muộn quá, giờ qua nhà tôi ăn cơm luôn nhé. Buổi tối tôi còn vài việc muốn bàn với cậu. - K.Nguyên nói mà như ra lệnh, ko chờ tôi trả lời mà ra hiệu cho xe chạy thẳng luôn. - Về nhà ba tôi đi.

- O, ko phải là về nhà anh ạ?

- Ko, là về nhà ba tôi.

K.Nguyên trả lời cụt lùn làm tôi ko hiểu... và càng khó hiểu hơn khi tôi vào đến biệt thự của chủ tịch Đặng... Hoá ra bữa cơm tối nay ở nhà chủ tịch còn có sự hiện diện của gia đình tay Trường. Lẽ dĩ nhiên cũng ko thể thiếu nhân vật chính của bữa tối này, chính là Ngọc. Ngọc nhiên - là thái độ của Ngọc khi thấy tôi. Còn với tay Trường, vẻ trợn mắt vì sừng sốt có lẽ cũng ko cần phải miêu tả thêm nữa.

K.Nguyên nói rất ngắn gọn về lý do có mặt của tôi, đơn giản là trợ lý đắc lực trong công việc nên đôi khi cũng cần thiết như một "khẩu súng lục" dắt bên thân. Chủ tịch Đặng, vẫn thoải mái tiếp nhận tôi như bao lần gặp gỡ trước đó. Nếu nói ông ấy có phần nào đó quý tôi vì cái duyên thiên lý, hẳn cũng có phần đúng. Về phần mẹ của Ngọc, - người phụ nữ tên Liên này dù đã vài lần nhìn qua ảnh của Ngọc nhưng đây mới là lần đầu tiên tôi đc gặp bà ấy - lại có vẻ ko đc thoải mái lắm trước sự có mặt của tôi. Ko hẳn là ghét hay ko thích, mà có lẽ chỉ đơn giản tôi mang phận người ngoài nên ko thích hợp khi đc đặt trong một không khí toàn "người nhà" thế này. Tôi có phần ái ngại vì ấn tượng ban đầu thế này vô hình chung có thể tạo ra thứ ác cảm ko tốt mà bà ấy giành cho tôi. Về phía gia đình tay Trường, có lẽ chỉ có hẳn mới phải tỏ ra kìm nén một cách thiếu giấu diếm như vậy. Bà mẹ hẳn ta vẫn vô tư nói những chuyện riêng về yoga, sức khỏe, cho tới du lịch, chùa chiền với mẹ Ngọc. Bố hẳn - ông Luân - như thường lệ vẫn giữ cho khuôn mặt thôn gầy của mình một vẻ điềm đạm nhưng đầy chắc chắn khi nói chuyện công việc với chủ tịch Đặng, K.Nguyên và cả với tôi.

- Chúng ta nói chuyện công việc này giờ cũng đủ rồi đấy. Giờ tôi muốn nói sang một chuyện khác, cũng là mục đích chính mà cả nhà tôi hn sang đây dùng cơm với gia đình ông bà. - ông Luân trầm giọng để mọi người phải chú ý.

- Chuyện gì vậy? - chủ tịch Đặng lên tiếng.

- Là chuyện về cháu Ngọc nhà ông bà và thằng Trường nhà tôi. Chuyện của 2 đứa nó, 2 gia đình chúng ta đều biết cả rồi. Chúng nó quen nhau cũng đã lâu như vậy. Cháu Ngọc đã trưởng thành mà thằng Trường giờ cũng đủ khả năng làm trụ cột, gánh vác trách nhiệm của gia đình. Vì vậy, vợ chồng tôi muốn bàn với ông bà về việc tổ chức lễ cưới cho chúng nó trong tháng tới.

- "Tháng tới!!!" - 2 từ này vang lên như sét đánh ngang tai, rạch thẳng vào tâm trí tôi.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của tay Trường, điệu bộ cười nói như đã thành thông gia lâu năm của 2 bà mẹ. Tôi chẳng còn để ý nhiều tới những lời hoà ái chủ tịch Đặng đang nói với ông Luân. Chắc hẳn đó lại là những lời khách sáo qua lại, nhằm tĩa tốt thêm cho quyết định nhận lễ giữa 2 nhà mà thôi...

- Cháu có một chút ý kiến thế này... - K.Nguyên ng ồi cạnh tôi xen vào. - ... Ngọc dù gì cũng là em gái cháu, làm anh cả mà ko gương mẫu thì ko phải là người anh tốt. Vì vậy, cháu nghĩ nên lùi thời gian cưới của em nó sau ngày cưới của cháu thì hợp lý hơn. Bố mẹ và cô chú thấy vậy có hợp lý ko ạ. - K.Nguyên cười cợt.

- Vậy khi nào anh mới định cưới đây, cái Ngân nó giục già như vậy mà mẹ thấy anh vẫn thông dong lắm mà.

- Đúng đấy, bao giờ cháu mới chịu cưới cho cô chú ăn cỗ đây. - mẹ tay Trường cười góp vui.

- Chú thì chú nghĩ thế này Nguyễn ạ, cưới vợ phải cưới liền tay. Hiện tại, rõ ràng là thời điểm thích hợp để tổ chức đám cưới cho Trường và Ngọc. Nếu cháu chủ ý tổ chức đám cưới của mình trước ngày của em gái chú rất hoan nghênh. Còn việc tổ chức cho Ngọc và Trường, 2 cô chú đã xem xét kỹ càng ngày giờ như vậy rồi. 2 ông bà có thể xem xét lại để xem xét thêm nhưng trong khoảng thời gian như vậy theo chú là hợp lý nhất rồi.

- Ý ông vẫn muốn chúng nó lấy nhau vào tháng tới phải ko? - chủ tịch Đặng hỏi lại và lập tức nhận đc sự xác nhận từ ông Luân.

- Đúng vậy, tôi muốn chúng nó tổ chức ngay tháng tới.

- Xin phép cả nhà cho con đc nói... - Ngọc đột ngột lên tiếng, toàn thân tôi như cứng đờ căng thẳng chờ đợi những gì cô ấy sắp nói. - ... chuyện lễ cưới này, con xin phép... huỷ bỏ...

- Mẹ Ngọc: sao, cái gì, con nói sao?

- Mẹ Trường: cháu nói vậy là sao hả Ngọc?

- Trường: Ngọc, em cần bình tĩnh, r ồi nói lại lần nữa cho mọi người rõ nào. - tay Trường tím mặt, hết nhìn Ngọc lại nhìn tôi, trong khi chủ tịch Đặng, ông Luân và K.Nguyên vẫn đi ềm tĩnh quan sát.

- Ngọc: vâng, xin phép mọi người cho con đc huỷ bỏ lễ cưới này.

- Trường: Ngọc, em nói linh tinh cái gì đấy!!! - tay Trường g ần như gào lên.

- Ông Luân: cháu đã suy nghĩ kỹ đi ều này chưa? Nếu thấy gấp quá thì có thể hoãn lại, thậm chí hoãn tới sau đám cưới của a.Nguyên cháu cũng đc.

- K.Nguyên: em nghe thấy r ồi đấy, quyết định như vậy, em đã nghĩ kỹ chưa? Nếu chưa muốn, có thể hoãn sau đám cưới của anh cũng đc.

- Mẹ Ngọc: có phải do con còn ngại, chưa muốn cưới ngay phải ko?

- Ngọc: ko đâu thưa mẹ, đây là quyết định cuối cùng của con. Con sẽ ko nói lại lần nữa, con muốn huỷ bỏ đám cưới bởi vì con... Con ko muốn lấy a.Trường!!! - Ngọc cứng rắn nói đồng đạc 6 chữ cuối cùng khiến cho tất cả mọi người đều lặng thinh vì sốc. Phải mất một lúc lâu mẹ Ngọc mới định thần đc lại, run run hỏi Ngọc.

- Mẹ Ngọc: con điên rồi phải ko, đây có phải là trò đùa của con đâu mà lại nói những lời như vậy chứ. Còn gì là thể diện gia đình, thể diện của bố mẹ nữa.

- Bố Ngọc: lý do con ko còn muốn lấy Trường nữa là vì đi đâu gì? - chủ tịch Đặng vẫn bình tĩnh, ôn tồn hỏi Ngọc.

- Ngọc: vì con cảm thấy ko còn yêu anh ấy nữa. Chia tay như vậy là tốt nhất cho cả 2 chúng con.

- Trường: ko còn yêu anh nữa sao... Em nói em ko còn yêu anh nữa có phải vì... - chữ "Nó" chỉ chực chờ thốt ra lại bị tay Trường giữ lại cổ họng mình. - Thôi đi rồi, chuyện hn anh sẽ coi như chưa từng xảy ra. Em cứ suy nghĩ thật kỹ đi, khi nào tinh thần ổn định lại chúng ta sẽ nói chuyện này sau. - kể ra hẳn cũng có bản lĩnh, khi ở vào tình thế cảm phẫn như vậy vẫn có thể kìm lại sốc nổi trong lòng. Ko những ko để lộ ra tội trước mặt gia đình Ngọc, ngược lại còn bình tĩnh hoãn binh, kìm chân để vụ việc này ko đi quá giới hạn của nó mà tôi đang mong chờ.

Dù vậy thì biểu hiện vừa rồi của Ngọc quả thực đã khắc sâu vào tim tôi một dấu ấn mãi mãi chẳng thể phai mờ. Chỉ hận ko thể chạy tới ôm chặt lấy em vì những hy sinh, chịu đựng em làm vì tôi.

Bữa cơm tối thân mật kết thúc trong âm đạm bởi sự ko hài lòng của gia đình ta Trường và nỗi thất vọng của mẹ Ngọc. Duy chỉ có chủ tịch Đặng và K.Nguyên là vẫn giữ vẻ thản nhiên trước sau như một trên nét mặt khiến tôi khó có thể đoán ra họ đang nghĩ gì về chuyện này.

Tối hôm sau, K.Nguyên lại gọi tôi đến gặp anh ấy nhưng lần này địa điểm ko phải ở nhà chủ tịch nữa mà là ở một quán bar. Đến nơi đã nhìn thấy anh ta đang ôm ấp một thiếu nữ yếu điệu bên cạnh.

- Bạn anh đến rồi, em có số của anh rồi đấy. Lúc nào rảnh mình liên lạc nhé!!!

K.Nguyên cười nháy mắt với cô gái đó rồi quay lại phía tôi... Ko bàn công việc, cũng chẳng nói chuyện phiếm, đơn giản chỉ là anh ta liên tiếp rót rượu và tôi nâng cốc uống cùng.

...

- Hn anh có vẻ tâm trạng?

- Haha, uống nãy giờ rồi cậu mới chịu mở miệng hỏi tôi đc một câu này thôi sao.

- ... - thấy K.Nguyên như vậy tôi cũng ko có hứng hỏi thêm.

- Hẳn cậu đang thắc mắc vì sao tôi đã có người yêu, thậm chí sắp cưới đến nơi rồi mà vẫn hiên ngang đùa giỡn với đàn bà phải ko?

- ...

- Hê hê, đừng ngại, muốn hỏi tôi chuyện gì cứ hỏi vô tư đi, tôi ko để bụng đâu. Nhìn thái độ của cậu tại biệt thự của tôi tối hôm nọ là tôi thừa hiểu những gì cậu đang nghĩ về tôi, hê hê hê.

- ... - tôi vẫn lẳng lặng uống rượu, chỉ nghe K.Nguyên khềkhà giọng rượu chứ nhất định ko nói câu gì.

- Ko sao, mọi người thường bị ấn tượng mạnh nhất bởi cái nhìn đầu tiên họ nhìn thấy. Ko nhiều người nhận ra đc đó thường là cái nhìn một chiêu và phiến diện. Nên việc nghĩ sai bản chất sự việc, nghĩ sai về một người nào đó, âu cũng là một việc có thể thông cảm. Nhất là với một người rộng lượng như tôi, hà hà hà.

- Anh muốn em hỏi anh phải ko!!!

- Đúng vậy, cậu hỏi gì cũng đc.

- Đc rồi, vậy em muốn hỏi tại sao cho đến lúc này anh vẫn chưa chịu lấy Ngân. Phải đợi đến hôm qua việc của em gái anh bị thúc ép anh mới chịu lên tiếng.

K.Nguyên ko trả lời ngay mà chậm rãi lấy đt gọi cho một ai đó.

- Chính xác là chỗ ấy phải ko... Đc bao lâu r ồi... Đc r ồi.

3 câu thoại kết thúc trong ngắn ngủi, K.Nguyên nhìn đ ồng hồ, đoạn c ần lấy chai rượu r ồi nói - Uống hết chai rượu này tôi sẽ cho cậu câu trả lời cụ thể.

Rời quán bar, có một chiếc xe lạ hình như là do K.Nguyên chuẩn bị từ trước đó. Ko có lái xe nên tôi chịu trách nhiệm c ần lái. Loanh quanh một h ồi qua các con phố cuối cùng K.Nguyên kêu tôi dừng lại giữa một con phố lớn. Hướng ánh mắt sang phía ngôi nhà nghỉ bên đường cách đó khoảng 10m, K.Nguyên cười g ần với tôi.

- Nếu cậu ko buồn ngủ và đủ kiên nhẫn thì sẽ tìm đc câu trả lời thôi.

...

G ần 12h đêm, con phố lúc này đã vắng hoe bóng người, lác đác chỉ còn bóng dáng vài chiếc xe thừa thớt qua lại. Từng vệt bóng dài hiện lên lẻ loi dưới ánh đèn đường vàng vọt, ảm đạm... Bỗng từ bên trong sân nhà nghỉ, một chiếc SUV lexus lừng thừng tiến ra. Màu sắc và dòng xe càng nhìn càng thấy quen thuộc...

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 89

- Kìa anh!!! Cho bọn nó ăn tiếp đi chứ... - Ngọc hãy tay tôi, bàn tay lơ đãng cần một vốc thức ăn bấy giờ mới phản xạ trở lại, đưa tới gần mũi bọn Pop-bi-tu, đang nghe mặt, lắc đầu ngộ nguây.

- Có chuyện gì à, sao nhìn anh cứ như người mất hồn vậy!!! - Ngọc ngẩng lên nhìn người tôi xoa xoa 2 đuôi mắt tôi, lau bầu vẻ xót xa. - Đem qua anh lại thức muộn phải ko, hừ, a.Nguyên thật là, cuối tuần mà cũng ko để người ta nghỉ ngơi.

Tôi cười ôm Ngọc vào lòng, che đi vẻ lơ đãng vừa rồi. Bàn tay nắm chặt bờ eo Ngọc lại nhớ về sự việc tối qua, tôi ko rõ bản thân nên vui hay buồn khi người con gái của mình lại bị phản bội bởi 1 người là bạn và 1 người là người cô ấy ko hề yêu thương. Nhưng có một điều chắc chắn, đúng như lời K.Nguyên đã "nhắc nhở" tôi khi đó...

"... - Những chuyện sắp xảy ra, tốt nhất ko để cái Ngọc biết đc, cậu hiểu rồi chứ!!!

K.Nguyên trầm giọng khi chiếc Suv lexus từ sân nhà nghỉ đã ra đến lòng đường, chậm rãi quay đầu, di chuyển ngược hướng đối diện đến gần xe chúng tôi... Khoảng khắc sau đó tuy chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng những gì mà nó chứa đựng cũng đủ khiến tôi buột miệng thốt lên khi ko giấu nổi nỗi kinh ngạc của mình.

- Đó chẳng phải... 2 người ấy... Chuyện này... thực sự là vậy hả anh?

- Như cậu vừa thấy đấy... - KN chậm rãi lắc chiếc zippo, ko nóng ko vội châm thuốc. - Ko cần phải hỏi nhiều làm gì, chuyện vừa xảy ra hẳn là đủ trả lời câu hỏi của cậu rồi phải ko!!! - Nụ cười lạnh lùng, có chút hài lòng trước vẻ bất ngờ của tôi, lại có chút cay đắng, hận thù như rượu độc sắp

trần ly. 2 con người vẫn chớp đầu ko loạn toát lên vẻ kiêu chề hoặc có thể cũng chỉ là sự chấp nhận một sự thật vốn đã bị lật trăn trước đó nhiều lần.

Tôi bấm nút hạ kính lái, tiện tay đốt điều thuốc cho xua tan bớt cái không khí nặng nề đặc quánh trong cabin. 2 con người trăn mặc với những ngum khói trắng phả vào đêm đen đang xuống d'ần...

- Anh có chắc về chuyện vừa rồi ko?

- Chuyện gì? - KN nghe tôi hỏi liền vứt luôn điều thuốc hút dở trên tay. Có lẽ những điều thuốc này giờ chỉ như những tấm bình phong giữ cho anh ấy về bình tĩnh trước một sự việc khiến cho bất kỳ ai cũng có thể trở nên mất lý trí.

- Chuyện của Ngân... và Trường...

KN cười nhạt, bàn tay lấy ra một vật trước mặt tôi. - Cậu xem đi!!!

Một xấp ảnh nhỏ... nội dung các bức ảnh ko ngoài dự đoán đầu ghi lại những khoảnh khắc hẹn hò vụng trộm, những lần qua lại bí mật với những cử chỉ ko mấy hay ho giữa Ngân và Trường. Hẳn KN đã cho người theo dõi và nắm được chuyện này từ lâu nên chỉ sau cuộc gọi tối nay đã có thể xác định chính xác vị trí cũng như thời điểm Ngân và Trường hẹn nhau.

- Sắp tới anh định làm gì?

KN ko nói, bấm nút ngả ghế rồi đưa cả 2 chân lên mặt taplo làm thành một dáng vẻ nhàn nhã, tùy tiện ít thấy. Bàn tay vẫn lắc qua lắc lại chiếc bật lửa tạo thành những đốm sáng lập loè như ma chơi. - Là cậu thì sẽ làm gì?

- Anh hỏi một thằng chưa có ny như em làm gì!!!

- Cứ nói đi, tôi muốn nghe thử suy nghĩ của cậu.

- Hajzzz... nếu giả như có bị rơi vào hoàn cảnh thế này...

Thấy tôi chần chừ KN thúc giục. - Sao nào?

- Thường thì mọi người vẫn khuyên người khác phải tỉnh táo, thận trọng suy xét kỹ những chuyện thế này. Nhưng nếu đặt mình vào người trong cuộc... em tự thấy mình khó có thể làm đc vậy. Ít nhất là giữ sự bình tĩnh khi phải chứng kiến tận mắt những chuyện đó.

- Tóm lại cậu sẽ làm gì?

- Chắc em sẽ phải làm một chuyện gì đó thật quyết liệt.

- Quyết liệt!!! Dẫn mặt 1 trong 2 hoặc cả 2???

- Ko, nhà em chỉ có 1 bao cát thôi, "quyết liệt" với nó cả giờ đ òng h ò cũng đủ mệt nhoài để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung nữa r òi, hê hê.

- Haha, hay đấy, đúng là ko uổng khi nghe suy nghĩ của cậu. Xem ra cậu cũng là tay khó chơi đấy, hahaha.

- Hây, chỉ là giả thiết thôi, chứ nếu rơi vào hoàn cảnh thật, chưa chắc em đã giữ đc cái đầu lạnh như anh.

- Cái đầu lạnh như tôi à, là sao!!!

- Em thấy anh có vẻ ko quá để tâm chuyện này, hay nói đúng hơn là ko thèm kiểm soát nó.

- Cậu nghĩ vậy à... Đc r òi, đổi chỗ cho tôi đi. - KN nheo mắt bước khỏi xe, tôi ko hiểu anh ta định làm gì nên cũng chỉ biết chuyển sang ghế phụ...

Chiếc xe g ãn nhẹ, vòng tua tăng bất thường... Tôi e ngại. - A.Nguyên, cứ để em lái cũng đc...

KN ko để ý đến, bàn tay hết nắm lại nhả volang, gật gù cười. - Tôi đang muốn thử trò này, trước đó mới thử có vài lần thôi nên tốt nhất là cậu thắt dây bảo hiểm vào.

Chưa kịp hiểu chuyện gì, KN đã đạp mạnh ga. Chiếc xe ãn ì chực sẵn này giờ như con thú chỉ đợi giật cương là lao vút đi. Cả người tôi cứng đờ

vì lực quán tính ép chặt vào lưng ghế, tay miết đầu dây bảo hiểm, chặt vật đóng chốt.

- Cần thận!!! - Trước mặt một ngã 4 nhưng tốc độ xe vẫn ko giảm, tôi lo lắng nhưng ko dám can ngăn vì đi đầu này có thể chỉ gây thêm nguy hiểm. Bàn tay nắm chặt tay vịn, căng thẳng chờ đợi... chiếc xe lao vút qua ngã 4... trống trơn... Tôi thở gấp, đáy mắt tiếp tục căng lên khi kế trước mặt là một bùng binh mở ra đường lớn... Ánh đèn cao áp chiếu rọi sáng rõ từng mét giao lộ cách đó chừng hơn chục mét bỗng nhòe đi khi tầm mắt tôi rung lắc dữ dội bởi cơ thể bị kéo về phía trước rồi ghì mạnh lại. Tiếng lốp rít trên mặt đường một tràng khó nghe, chỉ chịu chấm dứt khi chiếc xe "hỗn hào" miễn cưỡng dừng lại sau cái phanh gấp của KN... Tôi thở mạnh, trước ngực nóng ran vì nhịp thở căng thẳng, nhìn sang ghế lái, gương mặt KN... nhợt và hơi tái. Chỉ có đôi mắt vẫn mở to tràn đầy sức sống, ko là hẩn trọn trừng mà giống như cái nhìn về một hình ảnh tưởng tượng nào đó đang hiển hiện trong suy nghĩ của anh ta. Tôi có chút ái ngại - Anh ko sao chứ!!!

KN vẫn im lặng, lại đạp ga cho xe từ từ đậu vào lề đường. Qua một lúc ánh mắt mới dần dịu đi, chớp lại theo hơi thở dài, đoạn cười nhạt. - Giờ thì cậu nghĩ lại về "cái đầu lạnh" của tôi rồi chứ!!!

Tôi trù trù ko biết nên đáp lời thế nào trong hoàn cảnh này. KN cũng ko thúc ép...

- Tuần này... nên nhớ dù cậu có điên lên như một thằng điên vì một số chuyện. Hay chửi bới, nguyền rủa mọi thứ vì những chuyện ấy. Thì đến một lúc nào đó cậu cũng sẽ phải buông tay. Là khi cậu sắp chết... hoặc là khi cậu nhận ra sự bất lực của mình, có thể may mắn hơn nếu cậu nghĩ việc đó là ko đáng. Hê, thế đấy!!! Cuộc sống có nhiều thứ ko phải mình cứ muốn là đc. Kiểm soát những chuyện như này à? Cậu hỏi tôi như vậy sao ko nghĩ ngược lại những chuyện này có đáng để tôi phải kiểm soát ko?

- ...

- Những thứ quan trọng nhất với cậu hiện tại, tôi đoán chắc là gia đình cậu?

- Với em lúc nào cũng vậy.

- Đó, ko chỉ với cậu mà với ai cũng vậy, với tôi cũng vậy. Gia đình luôn là quan trọng nhất, mới là những thứ đáng để giữ gìn nhất. Những thứ còn lại... ko còn ý nghĩa tôi sẽ bỏ đi, nếu cản trở tôi, tôi sẽ nghiền nát.

- ... - tôi im lặng nghe giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của KN.

- Nhưng tất cả chỉ là nói suông nếu trước tiên ko biết giữ gìn bản thân mình. Trò tôi vừa làm... đơn giản chỉ để giải tỏa cơn giận... Hajzzz, nhưng nếu để bản thân đắm sâu vào cơn giận đó, nếu tôi như một chiếc xe chạy ko cần phanh... Chắc chắn tôi và cậu đã ko còn lành lặn ng ồi đây như lúc này.

- ...

- Những đi ều này, có thể cậu sẽ nghĩ tôi nói vu vơ trong cơn quẫn trí...

- Ko, em ko hề nghĩ vậy.

- Ko sao, dù cậu có nghĩ vậy cũng ko vấn đề gì vì tôi hiểu bản thân mình. Cậu đừng mong có cái đi ều lạnh giống tôi vì vốn dĩ nó ko hề lạnh như cậu nghĩ. Tôi cũng vậy thôi, cũng từng mất bình tĩnh, thiếu tỉnh táo trong nhiều chuyện. Bài học sau những sai lầm chính là cách nhìn nhận và lựa chọn những thứ đáng để ta phải kiểm soát và giữ gìn. Những thứ trước mắt có thể thay đổi rất nhanh sau đó chính là tình cảm. Sâu đậm từng ấy năm cũng ko đáng một xu, như cậu thấy đấy. Với tôi tình cảm này chính là thứ ko đáng, chấp nhận bỏ qua nó? Tất nhiên tôi sẽ làm vậy, nhưng nếu thấy cần thiết... tôi sẽ bóp nát nó... "

...

- ... Anh, anh ơi... Tuấn...

Tôi tỉnh lại khi nghe Ngọc réo to tên mình lần nữa. - À ừ... sao vậy, có chuyện gì vậy em?

- Hn anh làm sao mà lơ đãng quá vậy, mất ngủ cũng đâu đến mức em gọi bên cạnh cũng ko biết gì... Hay là đang nghĩ đến con nào phải ko???

Gương mặt nghiêm nghị đầy "mời gọi" của Ngọc khiến tôi ko nhịn đc cười. Lại đề cô nàng lên sofa hôn ngẫu nghiêng cho "quên chuyện" vừa rồi.

- Em đang định nói với anh chuyện gì vậy?

Ngọc thở hển hển, mãi một lúc mới trả lời đc. - Tại sao anh đến nhà ba mẹ em nhiều lần vậy mà ko nói với em?

- À chuyện này à, đâu có nhiều đâu, anh mới đến có vài lần thôi mà. Nghĩ cũng ko cần thiết nên anh ko nói với em.

- Hừ, những lần đó anh đều theo anh em đến vì chuyện công việc phải ko?

- Thì tất nhiên là toàn chuyện công việc rồi, ko lẽ đến để diện kiến nhạc mẫu đại nhân, hề hề

- Còn gì nữa, hajzzz cứ tưởng ghê gớm thế nào, hoá ra gan vẫn còn bé lắm. - Ngọc bĩu môi xoè bàn tay tựa "lá gan" ướm lên bụng tôi tỏ vẻ khiêu khích. - Mà anh ko hỏi em chuyện hôm trước thế nào à? Chuyện về...
a.Trường ý...

Ngọc nhắc chuyện này lại khiến lòng tôi chột động như có sóng. Những việc dính dáng đến tay Trường đến giờ vẫn chưa việc nào đc giải quyết. Dây mơ rễ má dính đến hắn ko ít thì nhiều cũng khiến ruột gan tôi nóng nảy, khó chịu mỗi khi phải nhắc đến cái tên ấy.

- Từ hôm đó đến giờ gia đình bên ấy có nói gì với em ko?

- Em thì vẫn chưa thấy gì nhưng với ba mẹ em chắc là có, nhất là mẹ em vì bà vốn ủng hộ chuyện này. Sau việc hôm đó, mặc dù ko ai trì triết nhưng em cũng bị áp lực nhiều từ phía mẹ... - Ngọc thở dài, thấy vậy tôi ôm cô ấy chặt hơn.

- Về phía ba em thì sao?

- Ừm, hơi bất ngờ là ba em lại có vẻ ko nặng nề chuyện này lắm, từ hôm đó đến giờ ko thấy nói gì nhiều mà chỉ khuyên em suy nghĩ thật kỹ với quyết định của mình. Có lẽ ba em muốn để mọi thứ thuận theo tự nhiên với ý muốn của em chứ ko có ý gò ép.

- Còn a.Nguyên nữa.

- Ôi, anh ấy chẳng bao giờ can thiệp mấy chuyện này của em đâu, anh ấy còn chẳng thèm đưa ra lời khuyên nữa là, anh với chẳng em, hừm.

- Vậy sao, anh thấy hôm ấy a.Nguyên có nói sẽ vì em mà tổ chức cưới sớm mà.

- Anh ấy nói vậy thôi, ngay tối hôm ấy còn cười khẩy mỉa mai em cái gì mà "khá lắm, giỏi đấy", nghe phát bực, hừm!!! - Ngọc bĩu môi "hạch tội", tôi lại thẫn cười trong lòng vì sự thật lúc này KN chắc chắn ko muốn cuộc hôn nhân này xảy ra. Có đi đâu có một số chuyện liên tục tiếp công việc hiện tại với gia đình Trường có thể khiến anh ấy ko tiện ra mặt nên việc Ngọc tự mình đứng lên phản đối chắc chắn đã giúp cho anh ấy ko ít.

- Anh ơi...

- Sao em?

- Em muốn... công khai chuyện của chúng mình.

- Công khai... ngay lúc này ư...

- Vâng, có chuyện gì mà anh nhú mày vậy?

- Thực ra anh cũng muốn vậy lắm, muốn càng sớm càng tốt nhưng mà ngay lúc này... em ko thấy là chưa thích hợp à!!!

Ngọc nghe vậy liền ngẩng dậy đối diện với tôi. - Sao mà chưa, em lại muốn nhân lúc này công khai với mọi người để "cắt đuôi" nhà a.Trường

luôn. Yêu nhau mà cứ phải giấu diếm như vụng trộm thế này em ko chịu đc. Anh ko thấy thế à... hay là anh cũng ko muốn với em.

Suy nghĩ của Ngọc cũng giống với suy nghĩ của tôi, yêu mà cứ phải giấu diếm là một loại "món ăn" đa hương vị nhưng vị đắng lại là thứ sau cùng ta phải thưởng thức. Những bó buộc, bứt rứt khi yêu mà ko thể thoải mái bên nhau, 2 chúng tôi đã nếm trải đủ để biết nó khó chịu đến mức nào. Tuy nhiên... đúng là có nhiều thứ ko phải cứ muốn là đc...

- Ngọc, từ từ nghe anh nói đã, anh cũng như em mà, cũng rất muốn công khai để mọi người biết tình cảm chúng mình. Nhưng tình thế lúc này cần phải tỉnh táo và kiên nhẫn. Công việc ở cty đang có một số vấn đề nhạy cảm, liên quan trực tiếp đến ai em cũng biết rồi đấy. Có thể em ko chấp nhận Trường nhưng ngay lúc này công khai tình cảm với một người khác thì ko khôn ngoan chút nào.

- Ý anh muốn em phải tiếp tục giả vờ, làm như anh ấy vẫn còn cơ hội!!! - Ngọc bất nhẫn.

- Anh ko bảo em làm vậy vì bản thân anh ko muốn như thế. Anh chỉ cần em cố gắng duy trì tình hình hiện tại, em ko đáp ứng anh ta nhưng cũng ko nên tuyệt tình ngay như vậy vì còn thể diện của gia đình anh ta nữa. Đụng chạm đến nó thì vấn đề ko đơn giản chỉ còn là chuyện tình cảm của em đâu mà mọi chuyện sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều. Em hiểu chứ, anh muốn mình nghĩ cho chúng mình nhưng cũng cần phải nghĩ cho gia đình nữa. Nghe anh, cố gắng kiên trì nốt thời gian này rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nói xong tôi lại ôm Ngọc vào lòng nhưng cô ấy chỉ chịu như vậy trong vài giây rồi lại vùng vằng hờn dỗi đi ra với bọn Pop-bi-tu. Biết Ngọc hiểu chuyện nhưng chưa muốn tiếp nhận ngay đi đâu đó, tôi bèn tự động vào bếp làm bữa trưa cho cô ấy. Mới ban sáng 2 đứa định bụng sẽ đi ăn nhưng hiện tại bày tỏ tấm lòng một chút có lẽ mới khiến mọi chuyện "yên ổn" đc.

...

Gần trưa rồi ăn cuối cùng cũng làm xong, bày biện hoàn chỉnh, chỉ chờ rước "nàng" vào ghế và "mớm" cơm là đủ bài. Cơm chỉ có vài món nhưng

đều là những món Ngọc thích nên tôi cũng dễ "dụ" cô ấy.

- Em nghĩ xem, anh là anh nghi cái Nhi nó biết chuyện chúng mình lắm.

- Sao mà biết đc?

- Đạo này nó hay đi chơi như vậy, mà toàn đi vào những ngày anh muốn gặp em. Ko phải "thuận lợi" quá còn gì.

- Anh cứ nghĩ linh tinh, là do trùng hợp thôi, nó hẹn bạn mấy ngày nay rồi.

- Bạn à, có phải Vinh - anh chàng nhân sự mới phòng em ko?

- Em cũng chẳng biết, Nhi nó kín như bưng ấy, nó chỉ chịu tâm sự khi mọi chuyện rõ ràng thôi. Mà anh này, em muốn hỏi anh một chút chuyện cửa hàng của em.

- Cửa hàng thời trang của em... gặp phải vấn đề gì à?

- Ko, đạo này làm ăn thì vẫn tốt, chính vì vậy bọn em đang muốn mở rộng thêm một cửa hàng nữa.

- Em cần vốn phải ko?

- Vâng, cái chính là cái Ngân cũng đang muốn làm ăn thêm nên nhân dịp này muốn góp chung với bọn em.

- Ngân???

- Vâng, mà sắp tới anh phải gọi nó là chị đấy, hì hì.

- Chuyện này do ai đề xuất vậy?

- Nó đề xuất, mà cái Hoa (bạn chung vốn với Ngọc hiện tại) có vẻ cũng muốn vậy. Em thì thấy có thêm nó giúp đỡ, việc quản lý cửa hàng cũng yên tâm hơn vì cái Hoa đang ôm đồm nhiều quá rồi, tháng nào hàng hoá cũng bị thất thoát.

- Em đã hỏi anh thì anh sẽ nói, anh thì anh nghĩ thế này, cửa hàng của bọn em đang làm ăn ổn định thì nên cố gắng duy trì ở mức hiện tại xem khả năng quản lý đến đâu. Ko phải cái Hoa bọn em đang phải ôm đồm nhiều thứ đấy sao, việc mở thêm cửa hàng ngay lúc này dù có thêm Ngân hỗ trợ anh nghĩ là chưa nên. Nếu vấn đề chỉ là vốn anh có thể hỗ trợ em mà, sao em ko hỏi trực tiếp anh.

- Vốn của anh găm hết vào nhà đất rồi em ko tiện hỏi, với lại mỗi đứa làm một mảng em thấy nhiều đường tính hơn là làm chung. Lỡ như em hay anh có vợ nọ thì mình vẫn còn cửa lo cho con sau này đc, hi hi.

- Em khỏi lo, anh vẫn còn một khoản dự phòng trong ngân hàng, ko nhiều nhưng với hàng thời trang của em chắc là đủ. Để anh rút về cho em, ko cần lấy của Ngân nữa.

- O'kìa, sao anh sốt sắng vậy, bọn em mới chỉ tính thế thôi mà, hi hi. Mà hình như... anh ko thích cái Ngân làm cùng bọn em à? - Ngọc tinh ý nhìn tôi.

- Ko phải, anh chỉ muốn việc kinh doanh của bọn em đc ổn định. Việc này cũng như khai thác nhà đầu tư vậy, đôi khi có tiền cũng chưa chắc hợp tác đc với nhau. Em và cái Hoa làm ăn đang ổn định thì nên giữ nguyên vậy, cần vốn để anh lo, ko cần phải thêm người thứ 3 làm gì. Chuyện tìm quản lý anh cũng có thể lo đc những người tin tưởng cho em.

- Hajzzz... thôi đc rồi, chuyện này để em bàn lại với chúng nó sau.

--

Tối muộn... công việc chưa xong nhưng tôi vẫn uể oải đóng lap, cả ngày "lao lực" bên Ngọc, cơ thể tôi cảm thấy cần đc nghỉ ngơi sớm. Đắp chiếc khăn ướt lên mặt, hơi mát luồn quanh mũi, miệng thật dễ chịu. Cơ khoan khoái bồng bênh cứ nhẹ nhẹ đưa đến cho tôi tận hưởng...

- "Tít, tít, tít..." - một cuộc gọi đến... nghe điện xong thở dài thườn thượt. Với tay lấy chìa khoá xe, tôi nuối tiếc kết thúc cơn khoan khoái ngắn ngủi vừa có.

...

Hơn 11h tối mới lọ mọ đến đc quán pub mà Trà nói, vào trong quán đã thấy ngay nơi Trà ngồi.

- Trà ở đây lâu chưa? - tôi vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn, bên cạnh Trà lúc này là K.Nguyên đang gục đầu trên quầy. Một người từng làm trong bar như tôi ko lạ gì điệu bộ này - điệu bộ của một kẻ say xỉn.

- Gần 10h anh ấy mới gọi cho mình, lúc ấy mình đang làm việc.

- Vậy à, vậy chắc anh ấy ở đây lâu rồi.

- Mình chẳng biết tại sao anh ấy lại gọi cho mình nên ban đầu định ko đi. Nhưng nghe giọng anh ấy lạ lạ, có vẻ ko ổn nên mình mới đến. Ko ngờ anh ấy đã uống khá nhiều trước đó. Bí quá nên muộn thế này mới phải gọi cho Tuấn. - Trà tỏ vẻ miễn cưỡng.

- A.Nguyên là sếp của mình nên Trà gọi mình là đúng rồi. Giờ mọi chuyện ở đây cứ để mình lo, Trà về trước đi, về muộn quá mình cũng ko yên tâm.

- Như vậy đc chứ, có cần mình giúp gì ko?

- Ko cần đâu, chuyện nhỏ mà, Trà tranh thủ về đi ko muộn.

Trà tỏ vẻ băn khoăn. - Ủ, tại mình thấy... hình như anh ấy đang gặp chuyện gì thì phải...

- A.Nguyên ư... là chuyện gì vậy? - "Ko lẽ là chuyện đó!!!" - tôi vừa hỏi vừa nghĩ thầm trong đầu.

- Mình ko rõ, đây cũng ko phải chuyện của mình mà. Vậy thôi, Tuấn cố gắng giúp mình nhé, mình về trước đây.

- Okie, về đến nhà nhớ nt cho mình!!!

Tạm biệt Trà, tôi quay qua hỏi bartender mới biết KN ng ồi ở đây đã hơn 2h. Có đi đâu đ ồ uống lại là whisky pha đá??? Tôi đã đi tiệc, đi chơi, đi uống cùng KN đủ nhiều để biết khả năng của anh ta đến mức nào. 2h là khoảng thời gian ko ngắn nhưng chắc chắn ko phải 2h uống liên tục. Với cách pha rượu như vậy, có thể sẽ làm anh ấy say, nhưng tới mức say xin thế này quả là có hơi bất ngờ.

--

Tu ần làm việc mới ở cty lại bắt đ ầu, công việc sáng nay ko nhiều như thường nhật nên g ần cuối buổi KN chủ động hỏi tôi chuyện say xin tối hôm đó.

- Hajzzz, ko ngờ lại có lúc say đến ko biết gì như vậy... Cám ơn cậu nhé, muộn vậy mà vẫn phải đến đón tôi.

- Có gì đâu anh, có đi đâu lần sau đi uống nhớ gọi em đi cùng thì hay hơn.

- Sao vậy??? À ờ... hajzzz... hình như tôi làm mất điểm với cô bạn Trà của cậu r ồi... Có phải vậy ko?

- Có lẽ vậy vì bạn em ghét say rượu lắm.

- Ừm, có lẽ tôi sẽ xin lỗi cô ấy sau. Mà này, lúc đó tôi có nói hay làm gì... mất kiểm soát ko?

- Chịu thôi, lúc em đến anh đã gục r ồi, trước đó thế nào thì em ko biết. Cái này anh phải hỏi bạn em thôi vì cô ấy cũng ko nói gì với em cả, h ề h ề

- Trà à... hajzzz... hôm trước vừa tỏ vẻ kiên cường trước mặt cậu, nay đã lại bê bối trước mặt bạn cậu thế này. Thật là mất mặt quá!!!

KN bóp trán cười kh ờ ra chi ều kh ờ tâm, có đi đâu như vậy lại khiến tôi có chút kỳ lạ. Một người như KN, tôi ko nghĩ anh ta có thể vì chuyện của Ngân mà lâm ly tới mức mượn rượu, chứ chưa nói tới việc say mèm. Cứ nhìn ánh mắt, giọng nói của KN vào tối hôm xảy ra chuyện, tôi có thể cảm

nhận Ngân và Trường - 2 người bạn họ trong lòng anh ta coi như đã chết. Chẳng có lý do gì có thể khiến anh ta phải uống tới mức như vậy và khi đồ gục thì lại gọi cho Trà chứ ko phải ai khác...

Nghĩ đến đi đầu thối mắc này lại làm lòng tôi nổi lên những lẩn cấn... Tại sao tối hôm ấy KN lại cho tôi biết chuyện đó? Ko những thế, anh ta còn nói ra những đi đầu đc coi như gan ruột? Là anh ta có lòng tin ở tôi... có thể nhưng chưa đủ vì tôi biết trong công việc KN rất khó tin trọn một ai, nhất là những người thân cận, anh ta lại càng cẩn trọng. Nếu ko phải lòng tin thì việc nói với tôi những đi đầu đó phải chẳng là một sự ràng buộc, một "trách nhiệm" vô hình mà KN muốn tạo ra cho tôi. Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy ruột gan mình nóng d`ần... phải chẳng KN đã đoán ra mqh giữa tôi và Ngọc nên mới mang chuyện riêng tư của anh ta nhưng có phần của tôi trong đó - là tay Trường - quàng lên người tôi. Sự thực thì việc KN có biết chuyện của tôi với Ngọc hay ko đến lúc này cũng ko còn quan trọng vì đó có khi lại là một đi đầu tốt. Vấn đề khiến tôi băn khoăn nằm ở mục đích của KN khi muốn quàng vô cái "trách nhiệm" mơ hồ ấy lên người tôi. Đến giờ tôi vẫn ko rõ anh ta có thực sự làm vậy hay ko và mục đích của anh ta đối với tôi trong chuyện này là gì.

- Sao vậy, nhìn tôi thực sự là chán ngán lắm hả!!! - KN bình thản nhìn tôi.

- Em chỉ đang tưởng tượng ko biết lúc say nhìn mình sẽ thế nào thôi. - tôi cười nhẹ, bỗng chốc thấy mình thật non nớt trước ánh mắt của một người khó lường như KN.

...

Buổi trưa, lúc rời phòng chuẩn bị đi ăn tôi vô tình chạm mặt tay Trường nơi hành lang nhưng hấn ko tỏ thái độ gì, 2 tia mắt thoáng chạm nhau trong giây lát rồi đường ai nấy đi như 2 người xa lạ. Trưa nay ko đi cùng KN nên tôi gọi cho Ngọc, những tưởng đc ăn trưa cùng nhau thì cô ấy lại có hẹn đi với bạn, cũng ko nói rõ đi với ai nên tôi cũng ko hỏi thêm. Hết người chèo kéo, đành mặt dày "rủ rê" U.Nhi dù biết con bé này gần đây hay "cặp kè" cùng Vinh - tay leader mới đang nổi như cồn ở phòng kế

hoạch - kinh doanh. Thực ra tiếng là đi ké nhưng sự thực tôi chạm mặt gần hết đám đồng nghiệp cũ ngày xưa. Điều này thì ko vấn đề gì vì những chuyện xưa tôi vốn đã coi như gió thoảng qua. Tất nhiên với những kẻ ko đc quên thì tôi vẫn cần phải nhớ.

- Ngọc trưa nay đi đâu mà ko thấy ở cty nhỉ? - đang ăn bồng Vinh hỏi U.Nhi.

- Em cũng ko rõ...

- Nghe nói hình như đi cùng Trần Hoàng gì đó, em của giám đốc Nam bên cty Z thì phải ... Đúng rồi, là Trần Hoàng em ruột của anh Trần Nam bên Z đó... Đi ăn trưa cùng nhau à... Ừ, lúc này tôi thấy có anh chàng đưa cả xe tới đón bà Ngọc ngay trước cổng cty mà... Trông thế nào... Xa quá ko nhìn rõ nhưng có vẻ cũng cao to... Ờ, thế ông Trường ko đi cùng à... Thì mấy hn có thấy đi cùng nhau đâu...

Vẫn là thói quen đưa tai truyền miệng đặc thù ko thay đổi ở cái phòng này. Có đi đâu thông tin tiếp nhận lần này cũng cho tôi đôi chút lưu tâm. Trần Hoàng, người này chính xác là em trai Trần Nam, hình như là mới trở về từ nước ngoài. Qua vài lần nói chuyện KN có vẻ đánh giá cao khả năng của người này. Lần trở về lần này có lẽ là để phụ giúp công việc gia đình sau khi bố của anh em họ lâm bệnh. Nghe nói anh ta là người tham gia trực tiếp vào dự án hợp tác giữa X và Z nên việc gặp gỡ một số thành viên trong dự án - trong đó có Ngọc - là điều cần thiết phải làm.

--

Vài ngày sau đó, tôi đến thăm a.Mạnh sau khi chuyển đi ngắn ngày ở Bình Dương. Đạo gần đây 2 ae ít có thời gian gặp nhau vì mỗi người đều bận công chuyện của mình. Thỉnh thoảng muốn qua nhà anh uống rượu nhưng nghĩ đến công việc chưa xong tôi lại thấy ngại. Công việc bên a.Mạnh thời điểm này có chút khác biệt do cơ cấu hoạt động của "mạng lưới" đã thay đổi. Đợt bầu cử nhiệm kỳ mới trên chính phủ thay đổi và luân chuyển một loạt cán bộ khiến hoạt động bên an ninh diễn ra mạnh mẽ và trải rộng hơn. Các mạng lưới mặc dù vẫn là "sân sau" kiếm lậu của xxx nhưng tầm kiểm soát đã bị thắt chặt hơn trước đáng kể. Lúc này những tổ

chức hoạt động mềm mỏng, linh động như bác a.Mạnh cho thấy rõ sự thích ứng của mình khi chủ động hợp tác, san sẻ địa bàn, lợi ích và trách nhiệm với các tổ chức khác nhằm dựa vào nhau mà sống. Những tổ chức ưa chia quyền, đấu đá theo mô hình cũ như lão Cương, nay đều đứng trước nguy cơ chịu sự càn quét ko đến từ xxx thì cũng đến từ những liên minh băng đảng xung đột lợi ích khác. Nói chung a.Mạnh chỉ nói đủ để tôi hiểu phần nào tình hình đổi thay hiện tại chứ ko đi sâu vào chuyện này vì có một việc khác khiến tôi hứng thú hơn. Số là tuần sau a.Mạnh sẽ đi Yên Phong bàn một số việc về buôn gỗ, sau đó sẽ rẽ ngược lên Bắc Giang để thăm a.Dũng. Đã nói chuyện này với tôi thì chắc chắn tôi sẽ đi cùng. Định bụng rủ thêm Xuân choá nhưng a.Mạnh khuyên chuyến này là lần đầu tiên lên thăm a.Dũng. Đến một nơi "nhạy cảm" như vậy, trên đường đi có thể sẽ gặp một số trở ngại ko thể lường trước nên về Xuân choá, tốt nhất là để lần sau nếu có dịp.

...

Trở về nhà khi trời về chiều muộn, ngay lúc tôi đang bộ hành mua đồ ăn trên con đường dẫn về khu chung cư thì một cơn mưa rào thành linh xuất hiện. Mưa rào đầu đông nên nước mưa lạnh căm như nước đá, tạt vào mặt mũi, mình mẩy, thổi hơi lạnh qua lớp áo khoác mỏng đủ để tê tái từng mảng da thịt. Nhanh chân phóng qua màn mưa ngày một nặng hạt, chạy trú tạm vào một hàng tạp hoá gần đó để mua áo mưa. Gạt từng vệt nước và bọt nước mưa khỏi đầu tôi bỗng thấy một bóng người đang trằn mình dưới mưa cách đó ko xa. Đưa mắt nhìn kỹ, lại thấy dáng người đó quen quen...

- "Đang mưa gió mà sao lại đi đứng như vậy!!!" - trả thêm tiền, vợ vội một chiếc áo mưa nữa, tôi chạy như bay về phía dáng người quen thuộc ấy...

--

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 90

- Em làm gì ngoài này vậy, mưa lạnh thế này sao ko tìm chỗ trú chứ? Trời a, thật là...

Tôi lo lắng chụp vội cả 2 chiếc áo mưa lên người Ngọc. Vội vã ôm cô ấy chạy nhanh vào khu chung cư trước mặt.

- Có lạnh lắm ko? Mà sao lại đến vào giờ này? - đứng chờ thang máy, tôi vừa nói vừa lấy tay vuốt nước mưa trên tóc và mặt Ngọc.

- Em mua ít đồ ăn qua cho anh, xuống taxi rồi mới nhớ là nhàn khu nên đành đi bộ 1 đoạn. Mà mấy khi được dầm mưa lạnh thế này đâu, hi hi.

- Rồi ốm nhả ra lại khổ cái Nhi, mà xe em đâu sao ko đi?

- À, hồi chiều em đi với a.Hoàng bên cty Z (cty của Trần Nam) có việc. Về đến giữa đường rồi mà thấy nhớ anh nên qua đây luôn.

- Hoàng... là Trần Hoàng em trai anh Trần Nam phải ko... Ừ, thôi đi rồi lên nhà đã, 2 đứa mình ướt như chuột rồi này.

Đồ ăn tôi đã mua trước đó, thêm cả Ngọc mang đến thành ra lại thừa. Mà dính gió dính mưa nên cả 2 tắm tấp xong cũng chỉ ăn qua loa rồi nằm ôm nhau... sex... nói chuyện. Thời gian này tôi liên tục bị KN "kéo" đi hết từ năm ra bắc. Vài chuyến bay trong 1 tuần, thậm chí là trong ngày đã trở thành thói quen như cơm bữa. Sắp đến ngày mở thầu dự án mà cty X chúng tôi theo đuổi, 1 trong những dự án có thể coi là quan trọng nhất năm. Nên hiển nhiên những vấn đề chuẩn bị xung quanh nó đều phải được lên danh sách thực hiện chu toàn. Cả những nguyên tắc theo quy định lẫn những nguyên tắc theo "luật ngầm" đều ko sai khác.

- Anh đang có chuyện gì à, hn em thấy anh khang khác. - Ngọc nằm tựa cằm trên ngực tôi thủ thỉ.

- Anh xl, nay anh hơi mệt... hajzz. Ngọc này, em nghĩ hồ sơ dự thầu bên mình đưa mức giá như vậy liệu có ổn ko?

- Ài, kêu mệt mà nói tới nói lui lại nhắc chuyện công việc là sao... - Ngọc thôi mơn trớn da ngực tôi, với tay tới ly bordeaux bên cạnh rồi lại lười biếng nằm phủ phục trên người tôi như cũ.

- Buổi họp đi đâu phối dự án lầ chót vừa rồi, anh thấy đa phần đều băn khoăn ở khoảng giá. Giá vậy có vẻ hơi cao

- Anh cũng thấy cao à... tiếc là đa số cổ đông lại ủng hộ phương án nâng mức giá thầu của chú Luân (bố Trường). Có thể do cổ đông tin tưởng đối thủ trực tiếp chỉ có mình Y (cty Gia Huy) đủ thực lực. Trong khi kinh nghiệm đấu thầu thì ta lại nhỉnh hơn họ.

- Ông Luân đưa ra kế hoạch huy động vốn tương đối thuyết phục nên các cổ đông có vẻ ngả theo hơn là đề xuất hạ mức giá của a.Nguyên.

- Vì chuyện này mà mấy hn anh với anh ấy chạy ngược chạy xuôi phải ko?

- Cứ mỗi 1 nấc giá tăng lên là lợi thế lại giảm, hajzzz... Chẳng hiểu nổi mấy tay cổ đông nghĩ gì nữa.

- Thôi nào, anh đấy... từ lúc nào mà toàn xem công việc hơn em vậy. Anh mà cứ hờ hững như hn là em bỏ đấy, hừ.

Ngọc trườn lên, mạnh bạo "chiếm cứ" môi tôi. Cả cơ thể nóng bỏng bên trên cứ dằn dứ vận động, cọ xát ko ngừng khiến cho sự căng cứng trong tôi dần dần chịu khuất phục.

...

1 tuần sau đó, dù bận bịu với giai đoạn nước rút của dự án nhưng tôi vẫn xin nghỉ. Theo kế hoạch đi Bắc Giang thăm a.Dũng. KN có chút chần chừ nhưng sau cùng vẫn đồng ý với ngày phép đó. Đoạn lại tiếp tục đăm chiêu với đồng hồ sơ giấy tờ trên máy tính cũng như bàn làm việc. Chỉ còn vài ngày nữa là đến hạn mở thầu nên ko quá khó hiểu với vẻ căng thẳng đó của KN.

Chuyến đi thương lượng mua bán gỗ của a.Mạnh là việc riêng nên tôi ko can dự mà chủ động bắt xe riêng đến địa điểm hẹn trước ở Yên Phong. 2 ae chạy 1 mạch qua địa phận tp Bắc Giang vài chục km tới lộ giới mà a.Dũng đã chỉ dẫn. Vùng đồi núi xa lạ này bản thân a.Mạnh cũng ko chắc chắn nên đành gửi oto để bắt xe ôm tới lộ trình kế tiếp. Tuy nhiên đi đầu kỳ lạ là 1 vài lái xe ôm quanh đó vừa nhìn địa chỉ đã tỏ vẻ băn khoăn.

- Chỉ vào gặp người quen thôi, ko cần vào tận nơi đâu.

A.Mạnh có vẻ đã hiểu ra vấn đề. Người đàn ông đó nghe vậy liền dẫn chúng tôi đến 1 tốp xe ôm khác nằm cách đó ko xa, gọi ra 2 "lái".

- Vào thăm người quen thôi chứ gì, 300k/xe.

Cuối cùng cũng có 2 "lái" đồng ý đưa chúng tôi đi tiếp hành trình. 2 chiếc Win sơn cũ nổi máy bình bịch đưa chúng tôi tiến sâu vào trong sơn lộ. Men theo con đường xấu gồ ghề, đây đất đá lởm chởm. Tới mấy đoạn dốc cao, tôi hú hồn khi chiếc xe vừa đỡ lưng chừng lưng dốc thì bị tuột thẳng cắm đầu xuống con dốc đứng. May mắn là tôi kịp nhảy xuống níu chiếc xe khỏi lao vào 1 hốc nhỏ bên hẻm núi. Cả "lái" và khách nhìn nhau cùng thở phào. Vừa đi vừa nói chuyện tôi mới biết, thì ra người xe ôm chở mình là 1 thợ hồ từng xây nhà và tường rào cho 1 ông trùm ma túy đã bị bắn hạ vài cách đây năm. Tôi ko rõ anh ta nói thật hay ba hoa, cũng có thể chỉ là nghe lại từ lời người khác. Nhưng % sự thật trong những câu chuyện anh ta kể về vùng tội phạm quanh mấy dải đất miền núi phía Bắc này, hẳn là ko ít.

Đi sâu vào trong sơn lộ thêm vài phút, chúng tôi dần tiếp cận 1 vùng thung lũng. Thấp thoáng đã có vài mái nhà lợp lá hiện ra trong tầm mắt.

Những mái ngói đỏ chen trong màu nâu của gỗ. Tạo nên 1 vẻ hoang sơ nhưng cũng rất đổi bình yên.

- Chỉ đi đc đến đây thôi, vào sâu bên trong nữa là phải đi bộ r ồi.

2 lái xe ôm dừng lại nói với chúng tôi khi bên vệ đường trước mặt là 1 hàng dài 5, 6 vỏ chai thủy tinh sơn trắng chữ "xăng". 2 chiếc win vừa quay đầu chạy khuất bóng, đã có 4, 5 thanh niên từ men lộ bước

lại gần và hỏi bằng thái độ rất lạnh lùng.

- Đi đâu?

- Thăm người quen. - a.Mạnh thân nhiên đáp.

- Tên gì?

- Dững "mọt Na Rì".

Mấy thanh niên nhìn nhau 1 h ồi, gật đầu r ồi ngoắc tay ra hiệu chúng tôi đi theo.

Đi một vòng qua hết mấy mái nhà ngói đỏ lúc trước thì có 1 lối mòn như sợi chỉ kéo dài từ men lộ xuống tới tận sâu rìa thung lũng. Tốp thanh niên chia làm 2 trước - 2 sau, kèm chúng tôi ở giữa. Ko ai nói với ai câu nào trong suốt quãng đường đi qua những lối mòn độc đạo. Chẳng rõ a.Mạnh thế nào chứ tâm trạng tôi lúc này khá căng thẳng. Dù đã xưng tên danh a.Dững đầy đủ nhưng thái độ của 4 gã thanh niên vẫn dè chừng, ko mấy thân thiện. Làm tôi đôi lúc dấy lên nghi ngại ko rõ họ có thật là người của a.Dững hay ko...

1 ngôi nhà gạch phía xa dần dần hiện ra trước mắt, bao xung quanh là vài ngôi nhà sàn khác nhỏ hơn. Đi qua thêm vài khúc rẽ, cuối cùng tôi mới đc thở phào thực sự khi nhận ra dáng a.Dững đang đứng chờ sẵn từ xa.

- 2 ae đi có vất vả lắm ko!!! - a.Dững bước ra đón, vừa cười vừa khoác vai 2 ae.

- Lên thăm anh em phải gian nan mới có ý nghĩa chứ, haha.

Cả a.Mạnh và tôi đều cao hứng nói cười. 4 thanh niên ban nãy mặt mũi lúc này mới chịu giãn ra. Tất nhiên a.Mạnh hiểu đó là 1 phần cảnh giác theo nhiệm vụ nên cũng ko có gì chấp nhất.

...

Chuyến đi từ sáng đến giờ đã quá trưa nên mấy ae ng ỡ nhậu luôn. Giữa vùng sơn cước nên đặc sản thú rừng và rượu rắn lại trở thành những món bình thường, dân giã. A.Dũng sống ở đây đi đều kiện sinh hoạt rất tốt, gần như ko thiếu thứ gì cả về vật chất lẫn "quân xanh, quân đỏ". Nhưng tôi hiểu mọi công việc, hoạt động giờ đây của anh sẽ phải chịu 1 phần chi phối của hội Cái. Dù sao nghe anh kể thì đó cũng từng là tổ chức dung dưỡng cho quá khứ của anh thời còn đào vàng 1 dải Bắc Kạn.

3 ae lai rai, ng ỡ nói rất nhiều chuyện xưa, bàn cả những chuyện sắp tới. Tôi phần vì 1 mớ công việc còn đang chờ ở nhà. Phần vì hiểu 2 anh còn 1 số việc riêng mật thiết cần bàn với nhau nên chủ động rời bàn nhậu đi nghỉ trước.

Lên đến tầng 2 ngôi nhà, nhìn đám "quân xanh đỏ" ra vào mấy ngôi nhà sàn xung quanh. Nhìn nhà nào cũng chất đầy những cây gỗ to đã đc đánh dấu, chắc chỉ chờ chuyển đi đến 1 bãi tập kết khác. Từ thành thị xô bồ đi đến vùng thung lũng hoang sơ này nhưng cảm giác mệt mỏi, căng thẳng vẫn chiếm hữu lấy tôi. Có lẽ người đầu quen đây, nghề nào trí ấy thật. Để sống 1 cuộc sống như a.Dũng, với tôi chắc khó có thể. Có quá nhiều rủi ro trong đặc thù công việc của anh ấy. Thứ "hàng" đc hội Cái phân phối mà bác Thiệu (bác a.Mạnh) từng đề cập trong cuộc nói chuyện khi xưa. Tôi đã mập mờ đoán ra nó là thứ hàng gì, mức độ ghê gớm chắc chắn phải xếp đầu bảng. Và Bắc Giang thực chất cũng chỉ là 1 trong những điểm chung chuyển từ Điện Biên, Sơn La về đến thủ đô và phân tán đi các tỉnh đồng bằng miền Bắc.

A.Dũng trước sau vẫn nhất mực quan điểm "ngoài lòng" nhưng hiện tại lại đang chịu hoàn toàn sự giám sát của hội Cái thì đi đâu bác Thiệu lo lắng về 1 ngày a.Dũng bị buộc trở thành đầu nậu phân phối thứ hàng đó về

miền xuôi hoàn toàn có thể xảy ra. Đến lúc ấy những mạng lưới cũ của a.Dũng có quan hệ tới bác Thiệu ở HN khả năng cũng sẽ phải chịu ít nhiều liên đới.

Càng nghĩ chỉ càng thêm mệt mỏi, phức tạp. Trên hết là sự lo lắng cho tương lai của ae, người thân của mình. Ánh nắng chói chang giữa đại ngàn chiếu thẳng vào mắt. Nhắm mắt lại, tôi buông trôi suy nghĩ, cố giãn cái đầu đang căng căng nãy giờ để tìm đến giấc ngủ trưa...

...

Trở về sau chuyến thăm a.Dũng 1 ngày, tôi lại tiếp tục nhiệm vụ hỗ trợ KN những ngày cuối trước hạn nộp hồ sơ dự thầu. A.Dũng biết tôi ham công việc nên tặng hẳn 3 chai rượu ko rõ ngâm bằng thứ gì. Chỉ biết theo lời anh ấy thì nó rất tốt cho người hay thức đêm và lao trí. Khi nào hết chỉ cần gọi cho anh là sẽ có người chuyển đến tận tay.

4 ngày sau, lễ mở thầu dự án cuối cùng cũng đến. Ngày dự thầu tôi ko đi cùng KN, chỉ có anh ấy, tay Trường cùng 1 vài vị trí khác trong cty tham dự. Những cty gửi thầu hiển nhiên trong nội bộ đầu đã biết rõ từ trước. Đối thủ chính suy cho cùng chỉ có Y và phần nào đó là Z. Tất cả các động tác "chân trong - chân ngoài - luật ngầm - hành lang - bôi trơn" đều phải đc thực hiện từ trước ngày mở thầu. Nay hồ sơ đã gửi xong thì chỉ còn chờ kết quả đấu thầu nữa mà thôi.

...

KN gọi điện rủ tôi đi liên hoan sau lễ mở thầu mà có biết đâu tôi cũng đang tự thưởng cho mình 1 buổi liên hoan nho nhỏ với đám bạn tại ngôi nhà mới của Xuân và Ly.

- Họp lớp đại học vậy chắc Trà cũng đến phải ko?

- Oh... tất nhiên là phải đến chứ anh.

- Ừm, vậy cứ vui vẻ đi nhé, có uống say mai nghỉ làm cũng đc. Dự án này cậu cũng vất vả nhiều rồi. Thế nhé.

- Vâng, em chào anh.

Kết thúc cuộc điện thoại nhưng những khó hiểu về sự quan tâm ngày 1 nhiều hơn mà KN giành cho Trà ko vì vậy mà chấm dứt.

- Sao thế Tuấn, "sếp" Nguyễn lại gọi đi đâu à? - Trà vừa bỏ con tôm vào bát tôi vừa hỏi.

- À... ko, anh ấy gọi cũng định rủ mình đi liên hoan. Xong đợt đầu này rỗi chắc sắp tới sẽ nhong nhan hơn chút.

- Vậy à, thảo nào mà tối qua anh ấy lại mời mình cafe.

- A.Nguyễn ư... tối qua rủ Trà cafe ah?

- Ừ, mà mình thấy hơi ngại nên ko nhận. Dù gì cũng chỉ mới quen biết chưa lâu, lại là sếp của Tuấn nữa nên... - Trà ngập ngừng.

- Là sếp của mình thì sao chứ...

- Nói chung là ko nên... hì.

Trà có ý né tránh vấn đề nên tôi cũng chẳng đeo bám. Thậm chí có lẽ chỉ có nước công khai chuyện tình cảm với Ngọc thì Trà mới có thể thanh thản buông tay thứ tình cảm cố chấp trong lòng mà cô ấy giành cho tôi bấy lâu nay.

- Kìa lên bia đi chứ, 2 đứa này này giờ toàn ng ửi ăn mảnh kìa. Xuân chóa đâu, bắt thằng Tuấn uống 2 vòng đê.

Đám Phong, Hùng, Kiên, Thảo trưởng hươ hươ tay "bức xúc". Máy thẳng này thi thoảng tôi vẫn gặp chúng nó nhưng lác đác lắm. Ra trường đi làm đã gần 3 năm, mỗi thẳng mỗi việc, mỗi con đường riêng nhưng đều chung 1 biến số là "bận bịu". Ngoài mấy trận bóng "kỷ niệm khoa" hay mấy dịp lễ tết tất niên ra thì họp mặt nhau đc đông đủ vào ngày thường thế này thực sự là rất hiếm.

...

Trời đã vào giữa đông tháng 12 nên tiết trời lúc nào cũng xám xịt. Không khí trong công ty X có lẽ cũng vì vậy mà thêm phần u ám.

Trượt thầu... kết quả đấu thầu sau công bố, gói dự án đã hoàn toàn thuộc về công ty Y. Phòng kế hoạch - kinh doanh nhốn nháo về thông tin này vì chi tiết hồ sơ dự thầu phần lớn là do phòng ban họ nghiên cứu. Trường và Vinh đều được triệu tập trong buổi họp đánh giá cùng các vị trí đầu não của công ty ngay sau khi kết quả đấu thầu được thông báo. KN chỉ họp 1 lúc, nhận được cuộc gọi của ai đó liền rời đi ngay, không cần tới cả tôi theo cùng.

- Khoảng giá họp đi họp lại để thống nhất ý kiến vậy mà không ngờ lại chết vì nó.

Ngồi nghỉ trưa trong quán cafe mà U.Nhi không ngừng gõ gõ chiếc bút lên mặt bàn. Về tiệc cưới hiện rõ mồn một trên mặt cô bé vì dù sao đây cũng là công sức lao động của cả tập thể phòng ban trong suốt 1 tuần dài. Vậy mà nay lại thất bại chỉ về giá so với Y. Hỏi ai mà không buồn bực cơ chứ.

...

Cả ngày hôm đó tôi không tài nào liên lạc nổi với KN. Công việc vẫn phải tiếp tục nhưng cảm giác mọi thứ như đình trệ sau vụ trượt thầu thì thật là tồi tệ. Mãi cho đến tối mới nhận được mail của anh ta yêu cầu tôi kiểm tra lại toàn bộ hoạt động huy động dòng tiền và vốn đối ứng của ông Luân thông qua file tài liệu mà anh ta gửi kèm. Tôi không rõ tại sao KN lại yêu cầu vậy nhưng cảm nhận được điều gì đó nghiêm trọng đang xảy ra nên bắt tay ngay vào việc. Vừa đọc qua vài dòng tài liệu đầu tiên thì đã tôi reo.

...

- Cô ấy vừa xuống taxi là đã thế này rồi hả anh? - tôi vừa hỏi anh bảo vệ tòa nhà vừa đỡ người Thùy Dương dậy

- Ừ, vừa xuống khỏi taxi đã thấy lão đảo rồi, đi được thêm mấy bước nữa thì ngã luôn làm anh tưởng trúng gió. May anh lại có số chú, gọi luôn đỡ rắc rối.

- Vâng, cảm ơn anh nhé.

T.Dương đứng ko nổi nên tôi đành đỡ cô ấy dựa vào người mình. Dù vào đến thang máy thì cô ấy tỉnh, giọng thều thào ngai ngái mùi rượu.

- Tôi... mệt quá...

- Uống rượu à?

- Ừm... là anh à... Aiii, đầu tôi đau quá...

Đưa T.Dương về phòng, ngớ ngẩn thay tìm mãi ko thấy chìa khóa nhà cô ấy đâu. Lục khắp túi xách lẫn túi áo cũng ko thấy, khả năng làm rơi mất ở đâu đó rồi. Thở dài ngao ngán, bất đắc dĩ đành đưa cô ấy lên phòng mình. Dù sao đang trong tình trạng vậy, có người bên cạnh vẫn tốt hơn là ở 1 mình.

- Ừm... đau đầu quá...

- Nào, dựa vào tôi, đừng cọ quậy nữa để tôi còn mở cửa.

T.Dương ẻo lả đứng ko nổi nên tôi đành vắt 2 tay cô ấy quàng sau gáy. Thuận thế để người cô ấy dựa cả vào lòng mình cho khỏi vướn víu. Tư thế do vậy trở nên vô cùng mờ ám. Nếu ai đó ko hiểu nhìn qua, thế nào cũng thành 1 đôi tình nhân ngả ngớn và cô gái đang mơn trớn cổ hôn chàng trai cho xem.

- Reng... Reng... - chưa kịp tra chìa vào ổ thì Ngọc gọi.

- Anh có ở nhà ko?

Đang vướn víu với "cục thịt" bên cạnh chưa thể giải quyết nên tôi chẳng suy nghĩ. Đáp ngay 1 câu trả lời vô cùng sai lầm và ngu ngốc. - Anh ko, anh đang ở ngoài có việc. Em đang...

Vừa nói đến đó thì 2 tiếng "ping" gần như cùng lúc đồng thời vang lên. 1 phát ra từ phía thang máy, 1 ở ngay trong điện thoại của tôi.

- Anh...

Bàn tay vẫn giữ nguyên chiếc đt bên tai. Linh tính dữ dội từ đâu ập tới, tôi quay lại thì thấy Ngọc đang đứng bất động ngay trước cửa thang máy vừa mở. Mắt mở to nhìn tôi ko chớp.

- "Bộp" ...

- NGỌC...

Chiếc túi đựng cặp lờng trong tay Ngọc rơi xuống khi em vọt chạy mất vào trong thang máy. Vung vãi ra sàn là mấy viên trứng chiên, thịt quay và dưa chua mà tối qua tôi còn nói với em rằng mình đang thèm. Trong tích tắc trái tim giật thót lại như bị ai đó bóp nghẹt. Tôi chỉ kịp hô lên 1 tiếng trong vô vọng mà ko thể lao ngay tới khi cả cơ thể T.Dương vẫn đang đổ ập trên người mình...

DÒNG ĐÒI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap 92

- Ngọc ơi, anh... Sao lại thế này cơ chứ...

Tôi nhăn nhó khổ sở, muốn lập tức đuổi theo mà 1 bên T.Dương vẫn đang dựa trong lòng mình. Đành miễn cưỡng đưa cô ấy vào phòng, đặt yên vị lên sofa rồi mới lao vội ra thang máy.

- "Chết tiệt!!!"

Lần bấm chữ thì vì sự lèm lè trên bảng hiện số. Hết kiên nhẫn, tôi mở rầm cửa thang bộ, thoát cái đồ ập cả thân người xuống bằng tốc độ như muốn nhấn chìm cả cơ thể vào khoảng không gian xoắn ốc ngột ngạt này. Hành động hấp tấp thiếu tự chủ khiến chân phải đau điếng vì 1 cú va chạm với tường, cũng chẳng khiến tôi chú ý.

Chạy 1 mạch xuống hầm để xe, tìm lái liên 1 hồi, lại hốt hải chạy ra sảnh tòa nhà cũng ko thấy bóng dáng Ngọc đâu. Mở máy gọi điện lần thứ nhất cô ấy ko nghe, lần 2, lần 3, lần 4... liên sau đó thì tắt máy. Nhấn 1 tin gửi cho cô ấy xong, 2 tay tôi buông thõng. Thất vọng dựa vào bồn hoa bên vệ cỏ, cảm thấy vô lực như người say đang bước trên mây. Qua 1 lúc hơi thở bình ổn rồi mới nhớ ra T.Dương vẫn đang nằm 1m trong phòng. Chán nản cùng chút bực dọc, tôi đem tất cả phát tiết bằng cái vỗ chạn chát vào đầu. Sau cùng mới nặng nề nhắc bản thân trở lên nhà.

Dem theo chiếc cặp lòng Ngọc đánh rơi ngoài thang máy vào phòng thì thấy T.Dương đang nửa quỳ nửa nằm sấp trên ghế sofa, 2 tay ôm lấy cái gáy, đầu thì cúi sát. Thấy tư thế hơi lạ nên tôi thử đánh động vào vai.

- Ko sao, yoga thôi mà... làm vậy cho bớt say...

Nghe T.Dương nhất gừng giải thích, tôi cũng ko để ý. Vào bếp đun cho cô ấy chút sữa đặc pha cacao. Mấy thứ dinh dưỡng này đều là Ngọc đem đến vì biết tôi hay thức đêm làm việc. Lần nào cô ấy đến cũng kiểm tra độ vui của chúng r ồi lại cẩn thận vì tôi lười chăm sóc bản thân. Mắt mơ hồ lạc trong những suy nghĩ, lại nhìn đến chiếc cặp l ồng nhiều tầng rơi vãi những món tôi thích đang đặt trước mặt. Miệng mấp máy trong vô thức, theo phản xạ lại nuốt ngược trở lại, khô khan đến đắng ngắt...

Tiếng nôn ọ cùng xối nước bên trong phòng tắm vọng ra làm tôi trở lại thực tại. T.Dương say nhưng khá "ngoan", vẫn đủ nhận thức chứ ko có quây phá hay làm loạn. Sau khi "trả địa" xong có vẻ cũng ko mệt lắm mà tỉnh táo hơn hẳn. Đón lấy cốc sữa tôi pha, cô ấy tu 1 hơi hết sạch làm tôi 1 phen mắt tròn mắt dẹt.

- Từ từ thôi ko ghen.

- Ừc... ko sao, nôn xong rất hết cả họng!!!

- Lần sau cứ thế tiếp tục "phát huy". - nhìn vệt sữa đục đọng quanh viền môi T.Dương, tôi nhin ko đc cười "xoáy" cô ấy.

- Như này chắc là do đi cùng đối tác?

- No, gặp đối tác có đại dột mới uống thế này. Đi cùng bạn thôi... nó vừa thất tình nên uống ko kiểm soát!

- "Ồ, vậy là người cùng khổ r ồi!" - tôi nghĩ thầm vậy chứ tất nhiên ko nói ra miệng bởi bản thân còn đang sốt ruột vì chuyện khác. - Uống xong r ồi có thấy đỡ hơn ko?

- Ừm... anh đang sốt ruột muốn đi tìm cô ấy phải ko?

- Lúc ấy say vậy mà vẫn biết chuyện gì xảy ra ah! - tôi cười, phảng phất có chút mỉa mai và trách móc.

- Tôi say nhưng vẫn có thể thấy mọi chuyện mà, chỉ là giống như mê man, ko tự chủ đc cơ thể mình... - T.Dương đưa bàn tay mảnh mai áp lên

trán cười gượng. 2 mắt lim dim vầng vất 1 sự ngại ngùng. - Ban này hình như vì tôi mà anh gặp họa rồi... Hajzz, thực sự xin lỗi...

Tôi im lặng, chẳng biết và cũng chẳng muốn nói gì.

- Tuần này, tôi ốm rồi, mau đi tìm cô ấy giải thích đi. Nếu cần, cứ để tôi đi cùng cũng được.

- Cô ấy tắt máy rồi, giờ đến nhà cô ấy sợ cũng ko thể gặp.

- Vậy cứ ngồi chờ ở đây thì sẽ tốt hơn à, phải đi tìm cô ấy để thể hiện sự chân thành của anh chứ. Phụ nữ khi hoang mang, anh ko biết họ có thể làm những gì đâu.

- ... - bật lửa châm thuốc, tôi tiếp tục duy trì sự im lặng.

- Ko rõ tình cảm của 2 người đến đâu nhưng tối nay tôi đã chứng kiến bạn mình đau khổ ra sao khi... Hajzz, tình yêu của người con gái rất đáng trân trọng, khi cô ấy còn yêu anh, dù anh có phạm bao nhiêu lỗi lầm, cô ấy vẫn sẵn sàng bao dung, tha thứ tất cả. Nhưng nếu cứ khiến cô ấy chịu nhiều tổn thương dù chỉ là hiểu lầm, thì khi vượt qua rồi, cô ấy sẽ trở nên cứng cáp và chai sạn. Tới lúc đó thì trong mắt cô ấy, anh cùng lắm cũng chỉ như 1 người đi ngang qua cuộc đời mà thôi.

- Nghe giống như cô đã từng trải qua giai đoạn đó vậy... Ồ xin lỗi, là tôi đoán vậy thôi chứ ko có ý gì đâu. - tôi cười nhạt nhẽo, đưa tay lên vuốt vuốt sống mũi. T.Dương dường như cũng chẳng bận tâm, đứng dậy phải phải chân vấy.

- Anh mau đi tìm cô ấy đi, tôi cũng về nhà mình đây.

...

Chiếc dream phóng rất nhanh dù đường phố lúc này vẫn chưa vắng người. Sự bình tĩnh trước đó đã bị những lời của T.Dương làm cho xáo động. Tôi hoang mang liên tưởng đến chuyện hiểu lầm xưa kia từng xảy ra với Xuân chóa. Cũng chỉ vì vài giây khoảnh khắc như tối hôm mà hậu quả

gây ra vô cùng tai hại. May mắn tôi và Xuân vẫn có thể làm lành, còn với Ngọc hiện tại... Tôi ko muốn nghĩ tiếp nhưng hàng loạt dự đoán vẫn bất chấp nhảy loạn trong đầu.

- BIMMM!!!

Còi chiếc xe oto đối diện làm tôi bừng tỉnh, chút cảm giác lành lạnh xuất hiện, tôi quyết định tắt xe lại cho ổn định tinh thần, tiện lấy máy gọi cho U.Nhi hy vọng có thể dò hỏi chút tin tức về Ngọc.

- Anh à, chị Ngọc ko có ở nhà đâu, chị ấy bị tai nạn, giờ đang ở trong viện. Máy tài liệu anh cần để mai em mang qua cho anh cũng đc.

- Sao cơ, tai nạn ư!!! - tôi lo lắng hỏi dồn, liền sau đó nhận ra phản ứng có phần lộ liễu của mình nên đành cố dần lòng trở lại - Ờ... Ngọc bị tai nạn ra sao em, có nghiêm trọng lắm ko?

- Chắc cũng ko nghiêm trọng lắm đâu vì chị ấy đi oto mà. Thôi giờ em phải vào với chị ấy đây, hẹn anh ngày mai...

Tôi ko để U.Nhi nói hết câu - Giờ Ngọc đang ở viện nào vậy? Anh đang ở ngoài đường, cũng muốn qua xem tình hình cô ấy thế nào.

...

Có đc chỉ dẫn, tôi phóng 1 mạch tới bv, lòng dạ vẫn nóng như lửa đốt dù trc đó U.Nhi đã trấn an. Tâm trạng này cũng giống với ký ức khi tôi chạy xe như điên hàng chục cây số trong đêm để tìm Ngọc chỉ vì 1 câu nói đùa tai nạn ngày cá tháng 4 do An bày trò. Tất cả mọi lỗi lầm ngày hn đầu do tôi gây ra, giờ mong muốn duy nhất chỉ là Ngọc đc bình yên vô sự. Chuyện tình cảm của tôi sau đó có thể nào đi nữa hiện tại cũng chưa cần tính đến.

Bước chân dáo dác từ lúc gửi xe ngoài cổng, tôi nhanh chóng tiếp cận khoa cấp cứu. Khu vực này dù đã tối nhưng vẫn khá đông người. Cố gắng bình tĩnh để ý thật kỹ, cuối cùng tôi cũng tìm đc Ngọc đang ng ồi dựa người trên thành giường bệnh trong góc. Nhìn cô ấy vẫn ổn dù gương mặt có

phần mệt mỏi, tôi cũng yên tâm phần nào. Đang thở phào định bước vào thì 1 bóng người rất nhanh cắt ngang qua mặt, vừa hay đi tới bên giường Ngọc. Bàn chân đã dừng trước cửa phòng, tôi hơi do dự cuối cùng quyết định lùi d ãn ra phía trụ tường ngoài hành lang, đứng từ đây cũng đủ để nhìn vào bên trong. Người vừa vào là 1 thanh niên trạc t ầm tuổi tôi, có vẻ già dặn hơn nhờ bộ ria quai nón lư a thừa cùng mái tóc b ãng vuốt ngược. Mày rậm, dáng người cao dong dỏng, có thể nói là 1 người khá ưa nhìn. Đi vào cùng là 1 vị bác sĩ, qua vài thao tác thì có vẻ là khám tổng quát lại l ần nữa. Anh ta nói gì đó với bác sĩ r ồi đưa tay áp lên trán Ngọc, nhìn cô ấy r ồi cười... sống mũi tôi ko hiểu sao bỗng dựng ê ảm... Hơi thở chợt cơn ngắn cơn dài khi thấy vị bác sĩ trở ra, do dự 1 h ồi tôi cuối cùng cũng quyết định bước vào. Ngọc vẫn ủ rũ ng ồi bên người thanh niên nhưng khi tôi vừa xuất hiện trước cửa phòng, như có linh tính cô ấy ngẩng mặt lên... Đôi mắt có phần sáng hơn, ản trong đó còn là cả sự ngạc nhiên. Tôi h ồi hộp với những phỏng đoán trong đ ầu khi đối diện đôi mắt ấy, ko để ý bản thân đã đến bên giường bệnh. Về mặt sau đó cũng rất nhanh thay đổi.

- Ngọc, em ko sao chứ, anh vừa gọi cho Nhi là đến đây luôn... Chào anh, anh là...

- tôi lập tức hướng sự chủ động về phía người thanh niên. Anh ta nhìn tôi 1 lúc mới khẽ gật đ ầu.

- Tôi là bạn Ngọc, còn anh là...

- Đây là Tuấn, là... đ ồng nghiệp cùng cty em. Còn đây là anh Tr ần Hoàng, chính là em trai anh T.Nam bên cty Z.

Ngọc lúc này mới lên tiếng giới thiệu 2 người chúng tôi với nhau, ngữ điệu xem ra vẫn bình thường. Cô ấy còn kể thêm về chuyện xe leo l ề đ ắm phải hàng cây bên đường và sau đó thì đ c T.Hoàng đưa vào trong viện. Thương tích gây ra chấn động tr ầy rách bàn tay trái và sốc nhẹ tâm lý, may mắn là ko quá nghiêm trọng.

- Thực sự phải cảm ơn anh rất nhi ều, anh bận như vậy lại vẫn vì chuyện của em mà tới. Làm em thấy thật áy náy!!!

- Em đừng nói vậy, là ai thì cũng làm như anh hết thôi. Lúc em gọi, nghe giọng em run rẩy làm anh thực sự lo lắng. May mắn là em ko sao.

Tôi nghe Ngọc cùng T.Hoàng lời qua đáp lại thân mật, tại nơi này cảm thấy mình thật thừa thãi tại. Mắt hơi cúi, nhìn mà như ko nhìn tấm ga trải giường màu trắng nhò, đành im lặng chứ cũng chẳng biết nên nói gì lúc này.

- Giờ có bạn em đến rồi, anh cũng nên về nghỉ đi thôi. Hn anh đã bị em làm phiền nhiều rồi, hi. - Ngọc chột đề nghị.

- Hajz, quen biết nhau bao năm vậy sao em cứ khách sáo với anh thế. Còn có 1 tiếng nữa là kiểm tra lần cuối rồi, anh ở đây chờ cùng em.

- Em ko sao rồi mà anh cứ về nghỉ đi, mai còn đi làm. Biết tính em rồi thì đừng để em áy náy thêm nữa. Lát bác sĩ kiểm tra xong a.Tuấn đưa em về là được rồi. - Ngọc cười mỉm mỏng nhưng ý tứ đề nghị vô cùng dứt khoát. T.Hoàng có lẽ cũng hiểu phần nào tính cách quyết đoán này của cô ấy nên đành lắc lắc đầu cười trừ, miễn cưỡng quay sang tôi "bàn giao" trách nhiệm rồi chào từ biệt.

- Có lẽ là anh xấu tính thật vì em gặp tai nạn mà anh lại thấy vui vì có cơ hội được giúp em. Mau mau khỏe lại nhé!!!

Câu nói sau cùng cùng nụ cười mang theo ánh mắt ẩn ý của T.Hoàng trước khi rời đi làm cho tôi cảm thấy mình thật bị động. Đối với sự xuất hiện bên Ngọc ngày hn của anh ta, tôi như mất đi sự tự chủ vốn có. Trực giác của đàn ông mách bảo cho tôi biết về thái độ ko đơn giản mà T.Hoàng giành cho Ngọc. Anh ta quen biết Ngọc đã nhiều năm... vậy mà tôi lại chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc gì đến mqh này. Chuyện rắc rối với Ngọc vẫn còn đó, giờ lại thêm những suy nghĩ mới về T.Hoàng. Suy nghĩ có phần ích kỷ này như đang tận dụng những khe nứt hoang mang trong lòng để tìm đường gặm nhấm lòng tin của tôi.

Thở nhẹ rồi ngẩng lên xuống bên giường bệnh, cố áp chế những ngổn ngang trong lòng. Vừa đưa tay cầm lấy bàn tay trái quấn đày băng gạc của Ngọc thì cô ấy liền rút lại, đoạn nằm quay lưng về phía tôi. Tôi hiểu vì sao Ngọc

làm vậy và cô ấy hoàn toàn có quyền. Buông tiếng thở dài, tôi hiểu bản thân vì 1 chút tùy hứng có thể đã tự làm lung lay vị trí của mình trong lòng cô ấy.

- Ngọc, nghe anh, anh biết là mình có lỗi nhưng sự thực ko phải như là em thấy đâu...

Tôi chậm rãi kể lại mọi chuyện, ko giấu diếm mà nói hết những gì liên quan giữa tôi và T.Dương để Ngọc toàn ý đánh giá quyết định. Đánh đu giữa tin tưởng và ngờ vực, thà 1 lần đưa hết lên bàn cân để lòng tin của cô ấy tự mình phán xét.

- Tất cả mọi chuyện chỉ có vậy, những gì cần nói anh đâu đã nói hết với em ko 1 chút giấu diếm. Anh biết là thiệt thòi cho em khi phải chứng kiến cảnh tượng tối nay, nên có nói gì đi nữa vẫn là lỗi của anh. Chỉ xin em đừng nghi ngờ... anh thực sự đang... bối rối lắm. 2 đứa mình khó khăn lắm mới đến đc với nhau mà, anh ko lúc nào thôi trân trọng tình cảm của chúng mình... Chuyện ngày hn, quả thực ko may mà. Hajzz... xin em đấy, tin tưởng anh như em vẫn luôn tin có đc ko Ngọc...

Tôi kề mặt sát tai Ngọc rì rầm thủ thỉ như nói lời yêu thương. Ngọc cũng ko có phản ứng gì là phản đối hay tha thứ, chỉ nằm im lặng nhắm mắt. Chân mày cau lại và khóe mắt còn đọng vệt nước mắt vừa rơi nói với tôi rằng cô ấy đang phải trải qua những đấu tranh cảm xúc. Cẩn thận lau đi vệt nước mắt ấy rồi nhẹ nhàng xoay người Ngọc về phía mình. Ngọc vẫn nhắm mắt như cũ, có thể cảm nhận đc sự mệt mỏi mà cô ấy phải chịu đựng. Đây có lẽ đã là lần thứ 2 Ngọc phải thử thách mình với trò cò quay mang tên "niềm tin" đối với tình cảm và sự chung thủy mà tôi giành cho cô ấy. Đôi mắt nhắm nhèn ko giấu nổi vẻ phiền muộn, tôi đau lòng thề nguyện ngay lúc này dù chỉ là 1 khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng xin đc làm người sau cùng đem lại bình yên cho cô ấy.

- Anh đi dạo với em 1 chút!!! - Ngọc chợt mở mắt thoáng nhìn tôi rồi đờnghị.

- Đi đc chứ? - tôi lo lắng định dìu Ngọc dậy thì cô ấy giãy nhẹ ra, tự mình đi chuyể.

- Đừng lo, anh vốn biết là em ko yếu đuối mà. - Ngọc như sắc như ko nói bình thản mà như "phủ đầu". Tôi gượng cười cam chịu, im lặng đi theo cô ấy.

...

Giờ này người đến thăm bệnh buổi tối đã vắng, vườn hoa nhỏ vắng vẻ, tĩnh lặng dưới ánh đèn điện vàng tờ mờ. Hình như trời sắp đổ mưa, không khí âm ẩm hơi nước cùng cái oi nùng bất chợt khiến người ta cảm thấy thật bức bối. Đã qua tiếp dãy hành lang tiếp theo, 2 chúng tôi vẫn chậm rãi đi cạnh nhau. Mặc cho sự im lặng bủa vây và khoảng trống mênh mang tối mờ xung quanh như muốn chiếm cứ những thứ tồn tại trong nó. Tôi vẫn lơ đãng chậm bước, tới khi cách xa vài mét mới phát hiện Ngọc ko còn đi bên cạnh. Ngoảnh lại phía sau thì cô ấy đang dừng lại, đăm chiêu nhìn mình...

"... Sau vài giây lặng thinh, cuối cùng cô nói - Anh à, chúng mình chia tay đi.

Miệng tôi há hốc - Ngọc, em... em nói sao???

Cứng họng, tôi mím môi không nói được lời nào, mặt đất dưới chân như bồng hoàng sụp đổ... "

- Tuấn... Tuấn!!! Anh làm sao vậy???

Tôi giật mình bởi tiếng gọi và cảm giác da thịt man mát nơi bàn tay đặt trên mặt mình. Mắt hoa đi, hơi loạng choạng khi định thấn lại mọi thứ xung quanh.

- Kia, anh làm sao vậy... Thôi mình ng ồi xuống ghế đi, ko đi dạo nữa.

Ng ồi yên vị trên ghế đá r ồi tôi mới dần tỉnh táo trở lại. Thì ra loạt hình ảnh về sự "chia ly" vừa r ồi, tất cả đều là do tưởng tượng. Đầu óc vẫn còn mờ mịt, ong ong nhức, nguyên do có lẽ bởi sự mệt mỏi của 1 ngày dài làm việc, cùng tâm trạng căng thẳng, lo lắng suốt buổi tối hn sau chuyện xảy ra với Ngọc. Giờ thì tôi đã hiểu phần nào về hiện tượng sốc tinh thần r ồi. Đối mặt với 1 thế giới tưởng tượng do bộ não tạo ra khác hoàn toàn với

thế giới thực tế phản chiếu qua đôi mắt. Thực sự có thể làm cho người ta phát điên nếu ko kịp thời thoát ra. Lại nghĩ đến Ngọc tối nay phải chịu 2 cú sốc từ tình cảm cho tới vụ tai nạn mới thấy thương em biết chừng nào. Tôi bất chấp ôm chặt cô ấy vào lòng như ko muốn bất cứ thứ gì có thể xâm phạm. - Anh xin lỗi, xin lỗi em nhiều lắm, tất cả là lỗi của anh. Hn anh đã làm em khổ nhiều rồi!!!

- Anh biết là em đau??? - Ngọc chịu nằm yên trong lòng tôi chứ ko còn giãy ra như trước. Mắt ngược lên nhìn tôi, ngân ngấn nước nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh... Hẳn là cô ấy vẫn đang kìm nén.

- Anh có hiểu cũng ko thể cảm nhận hết nỗi đau em đã phải chịu, anh biết là mình sai rồi. Nghe anh, tin anh có đc ko, anh chỉ có duy nhất 1m em thôi. Anh thề đấy, nếu anh dối em anh sẽ bị...

- Em tin mà, em chỉ cần tim anh nói thật thôi, ko cần thề thốt hay hứa hẹn gì cả. - Ngọc cấu nhẹ ngực tôi, thở nặng nhọc. - Có biết hn lúc tai nạn em đã rất sợ ko!!!

- Anh xin lỗi...

- Lúc nhìn anh ôm cô ấy em như mất trí vậy, làm mọi thứ theo bản năng chỉ mong muốn trốn chạy ngay lúc ấy. Thậm chí còn ko cảm nhận đc tay mình đã lái xe thế nào nữa. Chỉ có mắt là nhìn đc xe cứ lao đi cho đến khi bị đụng mạnh rồi mọi thứ dừng lại. Lúc đó em thực sự rất sốc, 1m cô độc ng ã trong xe chịu đựng sự sợ hãi... Em đúng là con ngu phải ko...

- Ko, ko phải!!!

- Ngu mà, có ngu thì người đầu tiên nghĩ đến lúc đó vẫn cứ là anh chứ. Hừ, làm bao chuyện tổn thương vậy mà vẫn ko thể khiến ngta quên đc.

- Vẫn yêu mà phải ko!!! - tôi cần nhẹ bàn tay trái băng bó của Ngọc đưa lên môi mình.

- Lúc đó muốn lập tức gọi cho anh mà cái cảnh tượng kia cứ ám ảnh, đáng ghét...

- Vậy là ko gọi anh nữa mà lại gọi T.Hoàng?

- Ồ, hình như là có người đang ghen!!! - Ngọc đưa đây "khiêu khích".

- Ghen gì, thấy lạ thôi... sao em ko gọi cho a.Nguyên.

- Ko ghen sao tim lại tự dưng đập nhanh? - Ngọc cười mỉm cố truy đến cùng, tôi đành ừ hử đánh bài cùn im lặng.

- Humm...

- Em vốn định gọi cho a.Nguyên rồi mà sau thấy mình ko bị gì nghiêm trọng. Ko muốn mọi người lo lắng nên quyết định chỉ cho a.Hoàng và U.Nhi biết chuyện. Mà chẳng hiểu sao con bé này trước sau quên "lệnh" đi bép xép ngay với cái đờ "dê non" này chứ. - Ngọc nhướn mắt dứ dứ đám râu tơ lún phún dưới cằm tôi.

- Nhắc mới nhớ, anh nói chuyện với Nhi cách đây nửa tiếng rồi mà sao con bé vẫn chưa qua nhỉ? - tôi vừa dứt lời thì chuông đt Ngọc reo.

- Nhân bảo như thần bảo người đâu mà linh, nó đang ở phòng cấp cứu gọi toáng lên kia, mình về thôi anh.

- Nào nào, em đừng thân mật quá vậy chứ ko cái Nhi lại thấy...

Nhìn Ngọc khoác tay tôi nheo mắt cười rạng rỡ, ko ai nghĩ chỉ cách đây chục phút trên khuôn mặt đó còn là vẻ u sầu, ủ rũ. Bản thân tôi cũng chẳng hơn gì khi lần đầu tiên trong đời trải nghiệm "lâm sàng" cuộc sống tưởng tượng như 1 kẻ tâm thần. Đúng là khi ta nghĩ mình đã lớn lại là lúc quên mất rằng song hành cùng sự trưởng thành đó luôn là nỗi thống khổ, lao đao vì những chuyện tình cảm yêu đương.

...

"Đỏ tình đen việc" - đem câu này vận vào tôi xem chừng cũng ko lệch lắm. Giải quyết đc ổn thỏa chuyện với Ngọc thì ngay hôm sau tôi lại bị KN trách móc vì tiến độ đi đầu tra tài liệu chậm chạp. Ngẫm ra sức người cũng

chỉ có hạn, anh ta thừa hiểu thái độ làm việc của tôi nhưng đến mức phải nổi nóng thế này xem chừng giá trị thông tin trong hàng loạt tài liệu kia cũng ko hề đơn giản. Dù mệt mỏi nhưng tôi vẫn phải giành nguyên cả ngày ng ồi sắp xếp và phân tích lại 1 loạt những thông tin trong đó. Phần lớn là những tài liệu sao in ngoài cty liên quan đến 1 cty Q cũng chuyên về lĩnh vực xây dựng & dịch vụ. Những biên bản hợp tác, trao đổi, nhượng quyền... 1 số ít liên quan đến bên X chúng tôi đều là những hợp đồng mua bán thông qua 1 bên thứ 3. Tôi ko rõ KN nắm đc những tài liệu này từ đâu nhưng hẳn cái giá để có nó ko hề nhỏ chút nào. Tất cả chỉ đc giao cho 1m tôi, thư ký phụ cũng ko đc bén mảng. Ng ồi đến cuối giờ chiều tôi thoáng giật mình khi các mối liên kết từ những tổ hợp số liệu đối chiếu bắt đầu lộ ra. 1 lượng ko nhỏ đơn hàng và các gói thầu phụ nhỏ lẻ mà X để vượt mặt đều đc chuyển giao, bán lại cho Q trong suốt 2 năm trở lại đây. 1 đi 1 lại nữa là từng xuất hiện hoạt động giao dịch giữa ông Luân và cty này. Hoạt động vốn đi đầu lẹ cũng ko bình thường cho lắm khi chỉ trong hơn 1 năm lượng vốn của cty này gia tăng khá thất thường. Tôi mơ hồ phán đoán 1 mối liên quan nào đó giữa cty này với X nhưng hiện tại vẫn chưa thể truy ra. Đang mệt mỏi bóp chân thì KN gõ cửa bước vào.

- Vẫn chưa về ah? Đừng nói là do kích động sáng nay nên cố tình ở lại để "đáp trả" tôi đấy nhé, hê hê. - KN cười cợt, đặt lên bàn tôi 2 suất cơm hộp. - Cùng ăn với tôi đi.

- Chờ 1 chút, anh xem qua cái này đi.

Tôi nói rồi soạn trong đồng giấy tờ 1 tài liệu đã được chỉnh sửa. Đối tượng bị chỉnh sửa chính là số cổ phần của cty tư vấn - thiết kế... từng bị phá sản cách đây 1 tg. Mà tài liệu này là lại có 1 phần dính dáng tới các cán bộ NN. Ko hiểu KN từ đâu lại có thể kiếm đc những thứ này.

- Văn bản liên quan đến thu mua sau tái cơ cấu... ý cậu định nói với tôi phải ko?

KN xem xét 1 hồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó đem tập tài liệu trả lại. Văn bản này, ko phải là một hợp đồng bình thường, mà là hợp đồng tiến

hành thu mua, do cty Q tiến soạn thảo trước sự "hỗ trợ" của 1 vài cán bộ liên đới.

-Hiểu ngầm thì đây chính là làm trái pháp luật còn gì! - tôi suy tư, KN vẫn ko đáp, chỉ như cũ khẽ gật đầu.

- Ài, ko hiểu lý do gì lại muốn mất công đi "cửa sau" như vậy? Tiến hành như vậy có gì khác cách thu mua bình thường đâu?

KN nghe tôi nói vậy, nhún vai có chút bất đắc dĩ. - Cái này ko thể công khai, nếu hợp thức hóa thành công sẽ giúp cty Q kiếm được một số lời ko nhỏ từ khoản giá trị chênh lệch so với việc tái cơ cấu mở thông thường. Trong giới doanh nghiệp ở cái đất nc này có bao nhiêu người làm nên với 2 bàn tay sạch chứ. Cũng may là vụ làm ăn này ko thành, cty tư vấn - thiết kế... trước sau vẫn phá sản đến mức phải hủy bỏ niêm yết cổ phiếu. Máy khu đất giá trị còn lại của cty này vì vậy mới có cơ hội đc đưa ra đấu giá công khai sắp tới.

- Hajz, nói vậy vụ thầu ngầm này của cty Q mục đích chính là khống chế lượng cổ phần đủ để chiếm luôn quyền sở hữu mấy khu đất đó chứ chưa hẳn đã phải là vì cái xác cty. Anh thấy đi ều này thế nào ạ?

- Hà hà, cậu bắt đầu rào đón tôi từ khi nào vậy. Sao ko đi thẳng luôn vào mối liên quan của việc này so với vụ rò rỉ thông tin mà tay trợ lý cũ của tôi gây ra cách đây 1 năm.

Tôi cười gượng trước sự thẳng thắn của KN, đoán đo 1 hồi quyết định nói ra đi ều đang nghĩ. - Anh đã nhìn ra đi ều đó, vậy hẳn cũng đoán ra trong cty mình vẫn ít nhất còn 1 người liên quan. Em đã đối chiếu qua lại nhiều lần các số liệu, phát hiện...

- Đc rồi, muộn rồi ăn cơm đã Tuấn. - KN cười nửa miệng ngắt lời tôi, đoạn nhanh gọn bóc cả 2 hộp cơm chia đều cho 2 người. - Còn nhớ tôi từng dạy cậu đi ều gì chứ, có những sự việc phức tạp, nếu lạm dụng phán đoán sẽ chỉ khiến đi sai đường. Chỉ có phân tích và đánh giá mới đem lại kết quả chính xác. Vậy nên chuyện cậu vừa nói, nghĩ đến đâu thì làm đến đấy, âm thầm tìm hiểu và tuyệt đối bảo mật thông tin. Khi nào cảm thấy

thực sự chắc chắn thì hãy báo lại cho tôi. Nào, giờ thì ăn đi thôi, tôi gọi cho cậu món trứng kho cậu thích đấy.

KN tuyệt nhiên ngắt lời rồi làm như bàng quan ko mấy may khăn trương trước thông tin liên quan đến ông Luân mà mất cả ngày hn tôi mới tìm hiểu đc. Tôi bấm bụng suy nghĩ, những kết quả đi đàu tra này có lẽ đã tới tay KN ngay từ trước khi anh ta đưa số tài liệu đó cho tôi. Nếu quả thật như vậy thì ko hiểu KN đang suy tính đi đàu gì, hay đơn giản chỉ là anh ta vẫn ko tin tưởng tuyệt đối bất kỳ 1 ai khác. Tôi kh ầu kh ầu 1 phần miếng trứng kho thơm nức đưa lên miệng. Lại là trứng kho, vậy cũng coi như bù vào những viên hq đã bị đổ mà em gái anh ta mang đến cho tôi vậy.

...

Buổi đấu giá đất sắp tới gần, ngày hn KN dặn dò tôi để ý chuẩn bị 1 chút cho chuyến đi tỉnh mừng thượng thọ "phụ huynh" của 1 cán bộ cấp cao trong vài ngày tới.

- Vụ này em xin nghỉ đc ko anh, còn vài việc dở dang em làm vẫn chưa xong...

- Nghỉ là nghỉ thế nào, lần này em gái tôi còn phải đi cùng. Coi như chuyến công tác kết hợp công việc chứ ko đơn thuần chỉ mỗi việc mừng thọ đàu. Cậu lên chi tiết công việc sớm nhất đi nhé.

Mắt KN vẫn gián trên màn hình laptop, lạnh lùng khước từ. Chuyến đi này có Ngọc đi cùng vậy cũng xem như là an ủi, cơ mà tại sao tay Trường lại ko tham gia, hẳn là trưởng phòng của Ngọc cơ mà? Tôi băn khoăn bước khỏi phòng KN vừa hay Ngọc gọi tới rủ ra quán cafe cách cty vài dãy nhà.

Vào trong quán, đang ngó nghiêng tìm chỗ thì đi đàu ngạc nhiên đập vô mắt là Ngọc đang ng ồi cùng T.Dương...

- "Đệt, hq xin số tưởng đơn thuần chỉ là nói chuyện, ai ngờ còn gặp mặt trực tiếp thế này."

Tôi miễn cưỡng đưa tay chào, nhớ lại tối qua lúc T.Dương nhắn tin hỏi tôi số Ngọc. Ban đầu đã định ko cho nhưng nghĩ lại để 2 cô nàng 1 lần mình bạch với nhau cho thoải mái cũng là đi đầu nên làm nên tôi đồng ý gửi contact. Ai dè T.Dương lại "chu đáo" quá mức thế này.

Lúc tôi đến hình như bọn họ cũng đã tàn cuộc gặp, đủ để nói với nhau những thứ cần trao đổi trước đó. Nghe 2 người tán tếu khá tự nhiên vui vẻ nên tôi cũng yên tâm ng ồi cười phụ họa. Nán ở lại thêm vài phút thì T.Dương từ biệt rời đi. Tôi vân vân mũi nhìn Ngọc dò hỏi.

- Vừa rồi 2 người nói chuyện gì vậy?

- Chuyện linh tinh thôi.

- Ủ ầy, linh tinh mà lại phải gặp nhau á!!!

- Là cô ấy muốn gặp mà, mà sao anh cứ giống như... có tật giật mình thế nhỉ. Liệu hồn đấy nhé!!! - Ngọc lừ lừ mắt néo tai tôi.

- Ái ái, em yên tâm, anh trong sáng như pha lê nhân tạo mà...

- Hứ, "trao trên gái dưới" với nhau sát sạt vậy, cô ấy cũng hấp dẫn ko vừa thì làm sao mà yên tâm đc. Anh xem sớm sớm chuyển nhà khác đi hoặc ko thì dọn về ở với em.

- Ủ ầy, nói cứ như thật ấy nhờ...

Nói đến đó thì đt Ngọc có tin nhắn, tôi ko chủ đích nhưng tầm mắt vẫn hiện ra 2 chữ "T.Hoàng". - Là cái anh T.Hoàng đó nt à?

- Vâng, anh ấy hỏi thăm em thôi. - Ngọc hơi nghiêng mặt nhìn tôi rồi lại đặt đt lên bàn.

- ...

Thấy tôi lạng thình dường như có chủ ý, Ngọc quay lại nhìn tôi 1 lượt rồi lại tựa lưng vào lòng tôi như cũ.

- Hi hi, "dê non" của em sao im ắng thế, chắc là đang thắc mắc về T.Hoàng phải ko?

- Ừ, thấy anh ta biết em có vẻ đã lâu. - tôi vén tóc Ngọc xuôi xuống mang tai, thẳng thắn hỏi.

- Cũng có thể xem là vậy, chúng em quen biết từ lúc a.Nguyên em và anh T.Nam chơi với nhau. Tính ra cũng phải đc chục năm rồi. Hi, quen lâu vậy nên việc thân nhau là bình thường thôi.

- Uhm.

- "Dê non" này, em cũng như pha lê nhân tạo vậy. Trong sáng giống anh vậy anh yên tâm rồi chứ.

- Thì anh cũng có nói gì đâu, cơ mà phải chi anh ta có bạn gái rồi thì tốt. Anh ta cũng hấp dẫn ko vừa... Chà chà!!! - tôi chớp nháy nhại lại câu Ngọc nói trước đó, liền bị cô ấy hung hăng túm chặt lấy "cần số" làm cho mặt mày nhăn nhó nhồm đậy như lò xo. - Ối... nào xung quanh đang có người đấy, em đừng "áy" nữa... Rồi rồi, cho anh xin mà!!!

- Em trước sau 1 lòng 1 dạ nên anh đừng có nghi ngờ nghi kia. Ngược lại, anh mà làm chuyện gì quá đáng với em thì liệu thân đấy!!! - Ngọc cười nheo nheo mắt mà giọng nói cứ đều đều nhẹ nhàng ko ra nóng ra lạnh khiến tôi ko rõ là cô ấy đùa hay thật. Dù vậy chắc chắn trong gen của cô ấy có vài phần giống với KN.

- Mà vừa rồi mình nói tới đâu rồi ý nhỉ?

Ngọc vừa hỏi vừa buông "cần", tôi hơi khó chịu phải cựa hông 1 chút để thay đổi tư thế ngồi, giọng nói vì vậy có pha chút bực. - Vẫn đang nói về cái anh T.Hoàng đó!!!

- Ko, trước đó cơ... À, là chuyện em bảo chúng mình dọn về ở với nhau ý.

- Hừ, em cứ thích đùa, dọn gì mà dọn. U.Nhi vẫn đang ở với em mà.

- Nhà em ko thiếu nơi tốt hơn để sắp xếp cho nó. Với lại thực ra em làm vậy cũng là muốn công khai dần chuyện của chúng mình.

- Ngọc à, chuyện này mình đã bàn với nhau rồi mà, hiện tại chưa phải...

- Em ko muốn giấu diếm nữa, yêu mà như vậy thì bí bách muốn phát điên. Đợt đầu thì dự án cũng đã qua rồi, bản thân chuyện hủy hôn với a.Trường cứ dây dưa mãi cũng ko phải là hay. Em sẽ nói rõ quyết định của mình cho cả 2 nhà biết, đúng thời sẽ công khai chuyện của chúng mình.

- Ngọc, em đừng vội vàng thế...

- Anh đừng thuyết phục nữa vì em quyết tâm rồi. Còn nữa, em cũng vừa thông báo với cả nhà tối nay sẽ dẫn anh về dùng cơm đó...

P/S: thành thật xin lỗi mọi người vì vụ "delay" :). Chờ lâu đến vậy là vì mình muốn type đủ 2 chap mới up để cáo lỗi. Mà xem ra mn sốt ruột quá nên mình cũng ko thể hoãn đc nữa. Hn xin phép up trước chap 91 này vậy. Mong mn thông cảm và tiếp tục đón nhận chap.

Thanks all :D : D : D

c

DÒNG ĐỜI NỮ TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap Cuối (P1)

Tối hôm đó mang theo tâm trạng miễn cưỡng lẫn h ỗ h ộ. Tôi như trở thành 1 đứa trẻ mắc lỗi, lo sợ bất cứ việc gì mình làm cũng có thể bị phát hiện. Có mỗi việc có nên chuẩn bị 1 món quà "ra mắt" hay ko cũng làm tôi đắn đo, suy tính lòng vòng suốt quãng đường đến nhà ông bà chủ tịch. Dù trước đó Ngọc có nói thứ giao tiếp hình thức ấy bố mẹ cô chẳng bận tâm nhưng lòng tôi vẫn thấy mơ h ồ l ắ m. Sau cùng vẫn quyết định tìm thứ quà dễ tặng nhất là rượu. Thứ mà chẳng cần 1 lý do gì cũng có thể tặng nhau. Cơ mà cũng chính tối hôm đó, 1 sự việc bất ngờ xảy ra đã làm thay đổi hoàn toàn dự tính trước đó của tôi và Ngọc. Trên đường đi tôi nhận đc điện của KN yêu cầu cùng đến nhà chủ tịch để làm 1 việc mà theo tôi hiểu là tư cách người làm "biên bản nhân chứng"...

- Tính toán trước sau thế này... Ko phải là cố thông dây vào cô tôi sao!!!

- Phải làm đến bước này cũng là do ông ép tôi thôi, ko phải chuyện này từ đầu đến cuối tất cả đều do ông khởi sự sao... Đáng tiếc cho 1... hajzz...

Chủ tịch Đặng nói đến đó li ền thở dài, "tình bạn, mqh" có thể là lời ông muốn nói ra nhưng lại thôi. Bên chiếc ghế đối diện khuôn mặt ông Luân vẫn tỏ ra bình thản như ấn tượng của tôi trong mỗi lần gặp, chỉ là vẻ sa s ầ n lẫn mệt mỏi lại quẩn quanh đâu đó trong tròng mắt hơi sụp xuống. Tiền bạc, kinh doanh - xoay quanh nó có vô vàn những chuyện phức tạp. Mà hầu hết những tranh đoạt, cộng tác hay lừa lọc tự chung chỉ đều xuất phát từ lòng tham và tự tôn.

Trước sau ko hay ko thấy ô.Luân trước đó vài năm đã thành lập 1 cty riêng mang tên Q, ko trực tiếp đứng tên pháp nhân mà ng ầ n nắm quyền sở hữu thông qua phần lớn số vốn của mình cùng cổ phần từ 1 số đối tác. Nội bộ X vài năm gần đây đã manh nha xuất hiện 1 vài mâu thuẫn trong đường

lối kinh doanh. Bất ngờ từ kế hoạch phát triển mảng nhà ở giá rẻ rồi quyết định chuyển đổi kinh doanh sang hợp tác góp vốn khai thác dự án cùng các đối tác khác. Nhưng do vốn quay vòng chậm hơn dự kiến khiến X tụt gần đây lại mấp mé rơi vào vòng xoáy hút vốn, cạn dòng tiền. Ô.Luân lợi dụng các mqh thu hút vốn bên ngoài cùng sức nặng cổ đông quan trọng trong X. 1 mặt tranh thủ gây áp lực lên ct Đặng trong các quyết sách. Mặt khác lại "hút máu" X khi ngấm ngầm tác động để chuyển 1 số dự án, gói thầu thiết kế và xd nhỏ lẻ về tay Q. Hiếm độc hơn là khi ông ta đang ngầm tiến hành lôi kéo vây cánh 1 vài cổ đông, thuyết phục cam kết chuyển nhượng cổ phần. Âm mưu như vậy chỉ qua suy đoán cũng nhìn ra là kế hoạch nâng tỷ lệ cổ phần thiếu minh bạch nhằm chiếm quá bán quyền điều hành cty trong tương lai. Tất cả các bước đi trên tất nhiên có phần tay Trường trong đó. Tôi rùng mình ngấm ngầm tức giận, xem ra chuyện hôn nhân với Ngọc ko hoàn toàn chỉ đơn giản là tình yêu hay tính sở hữu của Trường. Việc hẳn thậm thụt qua lại với Ngân ngay sau lưng KN có thể đc coi như 1 phần cơ sở chứng thực cho điếu này.

Âm mưu cùng kế hoạch lập ra tử mỹ vậy nhưng bố con Trường hẳn ko ngờ KN lại có thể phát giác. Sau những lần tranh luận, bàn bạc căng thẳng, ct Đặng cuối cùng cũng quyết định chấp thuận để KN điều 1 lượng tiền đủ lớn, "độc trị độc" âm thầm đàm phán đạt các cam kết nhượng quyền cổ phần của 1 vài cổ đông cty Q. KN bằng vào cách nào có thể làm đc việc này thì tôi ko rõ, thoáng qua trong đầu tôi mang máng nhớ lại 1 cuộc gọi ngắn của anh ta: "Đã xác minh lại lần nữa rồi à... Đc rồi, cứ tiếp tục bơm thêm vào đi, lần này gấp rưỡi lần trước... Vậy thì huy động vốn từ các nhà đầu tư liên kết... Nếu anh cảm thấy ko làm đc việc này sao ko nói từ ban đầu để tôi thay người khác... Ko sao, có chuyện gì tôi là người chịu hoàn toàn trách nhiệm..." (chap 87). Dù sao cũng chỉ nhờ đòn đơn giản ấy đã giúp ct Đặng lật bài ngửa hoàn toàn trong cuộc "mặc cả" cùng ô.Luân. Cả 2 đầu đã cài đc tay mình vào cty của nhau, tranh chấp đến cùng tất chỉ dẫn đến cái kết song thương 2 bên cùng thiệt hại. Suy cho cùng làm 1 cuộc ngã giá sòng phẳng, 2 bên cùng lùi vẫn hợp với quan điểm của kẻ biết làm kinh doanh hơn.

- Cậu tự dưng mang vang đỏ đến thế này hóa ra lại là điếu may, haha.

KN khui luôn chai rượu tôi mang tới, ko thèm hỏi lý do mà chỉ cao hứng rót ra 2 ly cho tôi và anh ta. Ct Đặng đã đi nghỉ sau khi ô.Luân rời khỏi, tâm trạng ông hẳn chẳng thể vui vẻ như KN sau khi phải cùng 1 người từng bạn làm ăn lâu năm sát phạt nhau trên bàn đàm phán. Ngọc cũng đang ở trên phòng mẹ cô ấy theo lời KN. Chứng kiến sự việc biến chuyển tiêu cực quá đỗi bất ngờ như ngày hn cùng quyết định hủy bỏ hôn sự với tay Trường từ chính miệng ct Đặng nên bà Liên có vài phần còn chưa tiếp nhận nổi.

Vài ngày sau tại X, 1 cuộc họp cổ đông khẩn cấp đc triệu tập, tin tức liền sau đó lập tức lan tràn khắp cty. Ô.Luân bất ngờ xin rút khỏi tư cách cổ đông, vì là cổ đông sáng lập nên toàn bộ số cổ phần của ông ta đc hội đồng lấy ý kiến phân bổ lại tỷ lệ chuyển nhượng. Đảm bảo ko chuyển nhượng ra cho các cá nhân, tổ chức ngoài hội đồng trong cty.

Sau cuộc họp tay Trường mặt mày xám ngoét nhốt mình trong phòng làm việc cả ngày, đơn nghỉ việc cuối ngày cũng đc gửi đi và lập tức đc chấp thuận. Hết thấy mọi người từ các cổ đông cho tới nhân viên đều cảm thấy sốc vì sự thay đổi chóng mặt lần này trong cơ cấu cty. Tôi hiểu tất cả những việc trên ko phải do bố con tay Trường tự nguyện, mà chỉ là 1 sự rút lui ít đi đâu tiếng nhất có thể, đã đc thỏa thuận trong buổi "mặc cả" tối hôm đó.

Nhưng đi đâu làm tôi thấy bất ngờ hơn lại là việc tay Vũ và mẹ Tâm bị cty thanh lý hợp đồng. U.Nhi thủ thủ rỉ tai tôi mới biết chuyện này là do con bé trực tiếp tác động với KN sau khi anh ta có ý dò hỏi về những nhân sự "dây dưa" cùng tay Trường. Thì ra từ lâu căn bản U.Nhi cũng đã nhìn ra những thứ chướng tai gai mắt hiện diện trong cái phòng kế hoạch - kinh doanh này. Cũng xem như con bé đã thay tôi trả đũa lần thua thiệt vì bị đâm sau lưng ngày trước.

Khi mà những xáo trộn trong X còn chưa kịp ổn định thì 1 loạt biến cố lớn khác lại đổ ập xuống gđ Ngọc. Đầu tiên là việc KN chia tay Ngân ngay trước đám cưới với lý do ko rõ ràng. Nhưng cú sốc thực sự là ct Đặng với

kết quả ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Tất cả mọi người trong gđ đều đau đớn, ko thể tin nổi thực tế đang diễn ra, cũng như ko chấp nhận đc thực tế đó đang dần mòn gặm nhấm thời gian ít ỏi còn lại của ct. Bà Liên khóc ngất vật vã mỗi ngày, Ngọc đau đớn nhưng vẫn phải gắng gượng hàng ngày chăm sóc ct Đặng cũng như an ủi mẹ cô ấy. Chỉ có KN là vẫn giữ đc sự lạnh lùng để gánh vác cty. May mắn thay cuộc đấu giá đất vì 1 số lý do mà phải tạm hoãn dời sang 2 thời điểm khác.

Tình trạng cty có phần vẫn chưa thể ổn định nên tôi cũng vì vậy mà bận rộn hơn. Thành thạo mới có thể tranh thủ chút ít tg đến bv thăm Ngọc và ct. Ngọc vì những rối ren trong gđ cũng ko còn lòng dạ nào cùng tôi công khai chuyện tình cảm. Tâm sự nặng trĩu ấy đè nén trong lòng chỉ còn biết đợi đem xô ra theo dòng nước mắt mỗi lần tôi tới thăm. Tôi vô cùng khổ tâm nhưng nhìn KN hàng ngày căng sức ra lấy việc lấp đi nỗi buồn là tôi lại dần lòng mình lại.

KN bổ nhiệm tạm thời Vinh lên làm trưởng phòng thay tay Trường vì anh ta khá có uy tín trong phòng. Phòng kh-kd chỉ trong tg ngắn khuyết tới 3 vị trí nhân sự nên tôi tự nguyện kiêm luôn 1 phần cv của Ngọc ở đây. Mỗi ngày lại đảo qua phòng vài lần để trao đổi cv với Vinh và khớp các số liệu với U.Nhi. Có vài lần tôi mượn laptop U.Nhi để khớp file hoặc gửi mail như thói quen ngày trước lúc 2ae còn làm chung phòng. Vậy mà thấy Vinh có vẻ lầy lăm lăm. Tôi cũng ko nghĩ nhiều, có thể vì anh ta cùng U.Nhi đang có tình cảm nên cái nhìn đó chỉ là 1 phản xạ để ý thông thường mà thôi.

1 buổi tối trở về nhà với cái đầu nặng trĩu, ám đầy mùi rượu mạnh vì phải thay KN tiếp khách. Tôi gặp My cùng Quân đang đứng trước cửa nhà đợi mình. Ra là 2 đứa nó đến để thông báo sắp tới sẽ làm đám cưới. Tôi hồ hồ cảm thấy vui vì thấy chuyện này đến nhanh hơn mình nghĩ. Sau My cười bấm bụng tôi mới đc nghe Quân bật mí về "cái bụng" của con bé. Ài, lý do như vậy thì dù nhanh hay chậm cũng trở thành vô nghĩa. Tôi mừng đến tỉnh cả rượu, thở phào nhẹ nhõm khi cất đc nỗi canh cánh mơ hồ bấy lâu nay về chuyện tình cảm của My.

Vui buồn chỉ trong chớp mắt, thời điểm mới phát hiện ra bệnh, ct Đặng nhất quyết ko chịu ra nước ngoài khám chữa. Có thể vì con người càng gần điểm cuối cuộc đời càng cảm nhận rõ vận mạng của mình. Các khối u di căn rất nhanh, ko thể tiếp tục chống chọi... Hơn 2 tháng kể từ ngày X nổi giông bão, hình ảnh của ct Đặng cũng chỉ còn là những ký ức trong tâm trí mỗi người...

Đám tang qua đi, Ngọc ko khóc nhiều bởi cô ấy có lẽ đã chấp nhận thực tế, cũng có thể ko còn nhiều nc mắt nữa sau chuỗi ngày cận kề chứng kiến cha mình đau đớn vận lộn với bệnh tật. Về phần KN ngược lại có phần sa sút hơn, đi đâu này thật tệ vì trọng trách của anh ta với cty hiện tại còn nặng nề hơn gấp bội. Thời điểm buổi đấu giá đất cận kề, KN cùng tôi có 1 cuộc hẹn đàm phán khá q.trọng với 1 cty "đồng đẳng" cùng trong lĩnh vực - cty W. Nói về chuyện đấu giá đất đai cũng muôn hình vạn trạng lắm. Sẽ thật ngây thơ khi nghĩ nó đơn thuần chỉ là trả giá cao nhất để giật đờ về mình. Lần đấu giá này tất nhiên cty Y bên G.Huy cũng tham gia. Có đi đâu giống như vài cty đối thủ khác hay cũng như chính X. Y cũng đang gặp 1 số vấn đề trong việc huy động dòng tiền. Nhất là sau khi họ vượt mặt X để giành gói thầu lần trước. Bản thân việc đấu thầu ngoài giành đc quyền sở hữu thì 1 phần q.trọng là đấu đc với giá thấp nhất có thể. Trong hoàn cảnh khó khăn chung hiện tại của các doanh nghiệp xd thì việc "bắt tay" sau lưng nhau nhằm đạt đc những lợi ích kép là đi đâu cần thiết. W hiện có thể nói là 1 trong những cty có khả năng nhất với những khu đất này. Tuy nhiên tg gần đây họ lại có xu hướng "nhượng quyền" nhiều hơn là trực tiếp khai thác. Đi đâu này tương đối giống đặc thù bên Z của T.Nam trước kia. Sở dĩ KN chọn W để đàm phán cũng là vì nguyên nhân chủ chốt này.

- "Cậu về soạn lại rồi gửi cho tôi để ta chốt đàm phán với W. Biên bản này q.trọng thế nào cậu cũng biết rồi đấy, cố gắng làm thật cẩn thận và kín kẽ. Đừng khiến tôi thất vọng."

Nhớ lời KN nói mà tôi thì vẫn đang loay hoay với cái lap tự dựng dở chứng trực trực.

- Anh lấy máy em mà dùng cho tiện, dùng máy cty làm gì. Giờ em cũng tranh thủ ra ngoài 1 lát đây.

U.Nhi vươn vai đờnghi, ko chờ tôi trả lời nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc. Dù sao dùng Lap con bé cũng đã quen và có phần "riêng biệt" hơn so với máy cty...

Nghe Ngọc kể thì dạo này T.Hoàng hay qua thăm mẹ cô ấy, bà Liên có vẻ khá quý anh ta vì có lần tôi theo KN về nhà tình cờ đúng lúc anh ta đang có mặt ở đó phụ bà và Ngọc làm bếp (Ngọc và U.Nhi lúc này đã dọn về biệt thự sống cùng bà Liên) thì thấy cả 2 nói chuyện thân thiết lắm.

Có hôm gần cuối buổi làm, T.Hoàng còn chủ động tới cty tìm Ngọc nhưng hôm ấy cô ấy lại bận đi cơ sở. Tôi có ý muốn hỏi Ngọc nhưng lại ko biết phải hỏi chuyện gì, cũng ko hiểu đang lẩn tránh đi đâu gì nên lại thôi. Dạo này Ngọc trầm tư và ít nói chuyện, tôi lại bận tối tăm mắt mũi đến tg gọi điện, nt cho nhau cũng phải hạn chế.

Buổi đấu giá đất rốt cuộc cũng đến ngày tiến hành, cty W như dự kiến đấu thành công 4 trong số các khu đất đủ để khai thác 1 dự án với mức giá khá tốt. KN ko thể hiện cảm xúc gì, vừa lên xe là ngả lưng vì mệt.

- Tuấn này, cậu nghĩ sao về Trà?

Tôi ngạc nhiên vì chuyện KN nói tới ko phải cv như thường lệ mà lại là về Trà, bất ngờ hơn khi nó còn có vẻ "ám muội".

- Ài, thật là... 1 cô gái như Trà liệu có thích 1 kẻ suốt ngày mặt lạnh như tiền như tôi ko nhỉ!!!

KN lẩm nhẩm 1m, ko chờ tôi trả lời mà cười nhẹ vài tiếng rồi thêm tiếp chìm dần vào giấc ngủ.

Vài bữa sau nhân dịp gặp mặt đám bạn, tôi đem theo thắc mắc hỏi dò Trà về mqh hiện tại với KN.

- Ồ, a.Nguyên thỉnh thoảng mới gọi hỏi han mình thôi, có gặp nhau mấy đâu vì anh ý bận mà, y như Tuấn vậy.

- Anh ấy bận hơn nhiều, 1 núi cv và sức ép, chứ như mình có ăn thua gì đâu.

- Ủ, mình cũng có hỏi thăm chuyện buôn nhà anh ý nhưng ko dám hỏi sâu. Mà hình như... anh ấy cũng vừa chia tay bạn gái sắp cưới thì phải...

- Oh, anh ấy kể cho Trà vậy ah?

- Ko, là anh mình nói vậy... À, mà Tuấn chắc ko thể ngờ sếp của Tuấn đang có mối hợp tác cùng anh mình đâu nhỉ?

Trà nhìn dò xét rồi tùm tùm khi thấy vẻ ngạc nhiên của tôi. Chuyện KN cùng anh trai cô ấy bất ngờ tiếp xúc tưng tưng đây để đi đến thảo luận về 1 mqh hợp tác có thể trong tương lai làm tôi thực sự bất ngờ. Nó có vẻ gì đó trùng hợp quá... bản thân Trà cũng có phần sửng sốt khi tình cờ gặp KN trong lần anh ta đến nhà bàn chuyện cùng bố và anh trai cô ấy. KN quả thực kín kẽ, việc thảo luận này có lẽ vẫn chưa đi tới kết quả cuối cùng nên anh ta chẳng mấy may nói ra với bất kỳ ai, chí ít là với tôi.

Những ngày này đang là tưng KN chờ đợi 1 cuộc gặp với cty W như đã hẹn trước buổi đấu giá. Tuy vậy ngay chiều nay đại diện bên W bất ngờ tìm đến KN để chuyển 1 tin tức khiến anh ta và tôi vừa nghe xong liền lập tức chấn động. 4 khu đất vừa đấu thành công đã đc chuyển nhượng lại cho cty Q của ông. Luân với cái giá tốt hơn hẳn mức giá KN ngầm thỏa thuận với W trước đó. Ngay ngày hôm sau các tin tức liên tiếp truyền về khi cty Y của G.Huy cùng Q bắt tay hợp tác rót vốn vào dự án sắp đc triển khai trên nền 4 khu đất đó. Có nhiều tin đồn về việc Y bắt đc thông tin về ý đồ chuyển nhượng đất của W nên chủ động chia sẻ tin tức với Q. Nhanh chóng đàm phán sau lưng qua mặt X, đạt đc thỏa thuận chia chác về việc để Q đứng tên sở hữu mua lại khu đất còn Y dùng 1 phần số vốn của mình góp vào nhằm phác thảo nên 1 dự án đủ điều kiện để thu hút tín dụng bank cùng nguồn vốn góp từ các nhà đầu tư khác.

- Chuyện này là sao hả Tuấn, tin tức về biên bản thỏa thuận của ta bị lộ ra ngoài.. sao có thể như vậy đc!!! Cậu làm ăn thế nào vậy???

Tôi nặng nề nghe KN giận dữ chất vấn nhưng quả thực ko thể trả lời vì tôi cũng chẳng hiểu nổi tại sao biên bản ấy lại tới đc tay G.Huy. Biên bản ấy đc tôi làm trên Lap của U.Nhi mà tôi thì hoàn toàn tin tưởng thao tác cẩn thận của mình sau khi trích xuất. Cũng như hoàn toàn tin ở U.Nhi... thực sự là rất khó giải thích...

Những ngày sau đó là 1 bầu không khí u ám, KN dường như nghi ngờ tôi vốn trước đó vẫn có sự qua lại nhất định với G.Huy nên ko còn giao cho tôi bất cứ việc gì cũng như cùng anh ta đi lo công chuyện nữa. Tôi hiểu quyết định đó, nếu là tôi hẳn cũng sẽ làm vậy. KN vốn là ng đa nghi, đa nghi ngay từ trong thói quen ngủ khoanh tay trước ngực. Lại từng bị chính trợ lý cũ của mình phản bội nên dễ hiểu vì sao anh ta đặc biệt nhạy cảm với sự việc lần này. Ko tìm ra lý do, cũng ko thể giải thích, làm việc cùng KN trong suốt khoảng tg căng thẳng của cty nên tôi hiểu mình gần như ko còn cơ hội tiếp tục ở lại X. Hoàn cảnh hiện tại nghiêm trọng hơn nhiều lần tôi bị tay Trường "đâm" lên sau lưng khi nó trực tiếp khiến X mất toàn bộ cơ hội khởi tạo dự án trong năm nay. Ko có dự án đồng nghĩa khó thu hút đc vốn đầu tư cũng như việc tiếp cận các nguồn vốn vay, tín dụng sẽ bị hạn chế. Dòng tiền của X vốn đang mỏng, giờ 1 phần bị ngưng trệ thế này thực sự đang dẫn rơi vào cảnh khó khăn. Tương lai tiếp tục sẽ là bài toán lòng tin của hội đồng cổ đông và các nhà đầu tư. 1 loạt nguy cơ, khó khăn bày ra trước mắt KN còn lo chưa xong nên anh ta nhanh chóng giải quyết khi tôi trình đơn xin nghỉ việc.

Ngọc và U.Nhi cho đến lúc này mới biết chuyện, với U.Nhi tôi ko đã động chút nào lý do thực mà chỉ lấy cớ mình muốn nghỉ ngơi sau những thất bại của cty để Nhi khỏi cả nghĩ nếu biết đc biên bản đó đc tôi làm trên lap của cô bé. Chỉ có Ngọc tôi mới kể hết mọi chuyện, tôi tìm đến cô ấy như tìm 1 nguồn động lực đáng giá duy nhất còn sót lại.

- Em tin, em tin mà! Chỉ cần anh còn yêu em là em luôn tin mọi đi đâu anh nói hay làm!!!

Nghe Ngọc nói vậy làm tôi mừng đến cay xè mắt, sự an ủi ấm áp chân thành từ Ngọc như xóa tan đi phần nào nỗi áy náy, cảm giác tội lỗi mơ hồ mà tôi phải dằn vặt trong suốt mấy ngày qua. Ngọc đễngợi tôi trở lại làm

việc, cô ấy sẽ cố thuyết phục KN bằng việc công khai ty của chúng tôi nhưng tôi ko đồng ý. Công khai mqh với tôi thì có thể chứ việc còn lại thì ko nên vì làm vậy ko khác gì gây sức ép, 1 sự mặc cả trơ trẽn mà với tính cách KN, chắc chắn anh ta sẽ nổi điên với khuôn mặt này của Ngọc.

Thời gian hậu nghỉ việc cực kỳ buồn tẻ, vốn đã quen với nhịp độ bận rộn, sáng Nam chiều Bắc nên những ngày này trôi qua thật vô cùng nhạt nhẽo. Vì tôi góp chút tiền vào shop thời trang của Ngọc nên cô ấy kêu tôi thỉnh thoảng qua shop cho có việc. Dù vậy quanh đi quẩn lại cũng chỉ có cái Hoa bạn Ngọc, 2 đứa nv cùng khách khứa ra vào. Nội dung 1 ngày rất hạn chế nên tôi chỉ qua đc đúng 3 hôm là chịu thua. Xin việc mới ngay lúc này ko phải quá khó khăn nhưng cứ nhìn 1 list các cty trong ngành thiết kế - xd là lòng tôi lại thất lại 1 cảm giác hụt hẫng. Nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn chỉ để ý đến những cv trong ngành đó.

Một tối tôi đang ngủ buồn hút thuốc vì ko gọi đc cho Ngọc thì T.Dương gọi cửa. Cô ấy mang theo vài túi đồ ăn và 3 chai rượu.

- Biết nhà tôi lúc nào cũng có rượu còn tha đến làm gì!

T.Dương nghe tôi nhát gừng vậy chỉ nhếch mép. Chẳng hẹn chẳng bảo, cả 2 tự tiện bày đồ la liệt ra phòng ngủ "nhậu" cùng nhau. Chuyển choáng câu chuyện qua lời kể của T.Dương tôi mới biết đại khái hn cô ta phát hiện mình bị trêu đùa tình cảm. Hajz, nói cho ra vẻ phim ảnh, ngôn tình vậy thôi chứ thực chất là cô nàng dính phải "thính" giả của 1 anh sếp độc thân ở hội sở. Hn vô tình phát hiện đối phương đối với mình ko nghiêm túc. Uống thay cho tâm trí T.Dương trân trọng thứ tình cảm đang dần nhen nhóm, 1 mqh mà cô ấy hy vọng nó sẽ có thể kéo dài.

- Ko nghĩ là cô lại đa sầu đa cảm thế này đâu ý, lần đầu gặp ấn tượng hồ báo lâm mà, đâu có yếu đuối thế này, hehe.

Bị tôi khích bác, "xúc xỉ" liên tục T.Dương lại càng uống bạo như thể muốn chứng tỏ sự cứng cỏi thông qua tửu lượng. Tôi cũng sẵn tâm trạng buồn tẻ, tù túng, chẳng cần đến tình trạng của T.Dương cũng tùy ý nốc

rượu như uống nước lọc. Mọi thứ xung quanh, mọi khái niệm về ý thức lẫn không gian cứ theo đó nhòe dần, tan biến vào 1 khoảng trắng đục vô định.

- Dậy, dậy đi Tuấn... Dậy nhanh!!!

Nghe 1 giọng thất thanh gấp gáp, tôi ong ong đầu cố hé cặp mắt đang nhắm chặt, chỉ thấy T.Dương ko ngừng lay mình xêch xệch. Ánh sáng mặt trời len lỏi ngoài cửa sổ khiến tôi trở nên hồ đồ khi ko hiểu tại sao T.Dương lại ăn vận phanh nguyên 1 phần áo sơ mi để lộ ra mảnh bra bên trong. Mơ hồ ko thấy cô ta chồm chu lại mà trước sau chỉ gấp gáp phản ứng.

- Dậy... Ngọc vừa đến đây... Nhanh, mau đuổi theo cô ấy đi... Nhanh, chạy mau đi...

Ko đợi Dương nói hết câu tôi vướng chân vướng gối cuống cuống lao mình khỏi giường đánh rần 1 tiếng. Đầu óc nặng trĩu loạng choạng chạy ra ngoài hành lang nhưng ko thấy bóng dáng ai. Nhìn lại mình quần soóc cởi trần mới giật thót, 1 dòng khí lạnh rần rần chạy dọc sống lưng khơi dậy dần trí nhớ mình bạch tối qua. Tôi cùng T.Dương quá chén nên say và mệt, vì ăn trong phòng nên say sưa cũng ngủ vật luôn trên giường. Nửa đêm tôi còn mê sảng nửa say nửa tỉnh cởi áo để trần cho bớt ngột ngạt. Thậm chí vẫn cảm giác đc T.Dương đang phủ phục bên cạnh nhưng nghĩ là bình thường cộng thêm vừa mệt vừa mê man nên lại quên hết để đắm chìm vào giấc ngủ.

T.Dương thấy tôi thần thờ đi vào như người mất hồn thì thắc mắc và sốt ruột giục tôi cùng cô ấy đi tìm Ngọc. Tôi thờ người ôm đầu rồi ren ko biết phải làm gì khi cái cảnh tình ngay lý gian vô duyên vô cớ này 1 lần nữa lặp lại. Có thể chắc chắn tôi và T.Dương chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì từ suy nghĩ cho tới hành động. Váy áo cô ấy xộc xệch cũng chỉ do sự bức bí từ men rượu mà thành hành vi trong vô thức. Có đi đâu trong mắt Ngọc hay bất cứ người nào khác nếu bị cảnh tượng sáng nay đập vào mắt cũng lập tức trở nên ám muội.

- Lúc cô ấy đến còn đi cùng 1 cô gái nữa, mà cô ấy cũng có chìa khóa nhà anh ah?

Cô gái đi cùng Ngọc hẳn là Hoa bạn cô ấy, đã từng 1 lần xảy ra sự việc tương tự và tận bản thân trải nghiệm khoảng khắc đáng sợ của sự tan vỡ nên tôi ko khỏi lo lắng. Thở dài thườn thượt còn chưa biết tính toán sao thì đt tôi rung lên cuộc gọi của Ngọc, ban nãy cô ấy còn tắt máy nên đi ều này làm tôi hơi bất ngờ. Ngọc bảo tôi giữ T.Dương ở lại vì cô ấy sẽ tự mình đến gặp cả 2.

Cuộc gặp sau đó tại nhà tôi diễn ra trong sự trầm mặc, ko có to tiếng vì ghen tuông, tức giận. Cũng ko có những tiếng khóc lóc vì uất hận hay đau khổ. 1 sự trầm mặc nặng nề đến khó thở. Ngọc lắc đầu, nhẹ nhàng đưa ra quyết định chia tay mặc cho tôi cùng T.Dương cố gắng giải thích. Dường như những hiểu lầm ko đầu ko cuối luôn là những con dao cắt đứt lòng tin sắc bén nhất. Ko có nút thắt để tháo mở, chỉ cần 1 khoảnh khắc xảy ko đúng thời điểm nhất. Đủ cho sự nghi ngờ len lõi là thành 1 đường dao sắc ngọt chặt đứt hết mọi lòng tin đã dày công xây dựng trước đó. Lòng tin của KN và lòng tin của Ngọc... Tôi cay đắng thấy mình giống như kẻ chạm chân trong chuyến tàu cuối ngày. Nhận ra những đi ều trên khi tất cả đã quá muộn. Đau đốn nhìn Ngọc run lên khi đặt số ti ền tôi đưa cô ấy lo cửa hàng nhẹ nhàng lên bàn. Cô ấy thở hắt ra như hạ quyết tâm, li ền sau đó đứng dậy rời đi. Tôi chẳng nghĩ đc gì khác ngoài lao theo ôm chặt cô ấy lại.

- Giải thoát cho em đc ko, yêu mà cứ khổ đau, cứ phải g òng mình lên mà hành hạ nhau thế này em ko chịu đc... Em mệt lắm r ồi... chắc em phải làm 1 người con bất hiếu, phải tự mình chết đi mất... Anh hiểu chứ...

Tôi gần như buông tay lập tức như người ko tim khi nghe Ngọc thốt lên từng câu từng chữ muốn xé nát cõi lòng. Bờ vai Ngọc run rẩy, đứng im lặng 1 h ồi cuối cùng cũng lao đảo bước khỏi nhà tôi... Ko, là bước ra khỏi cuộc đời tôi, người đã đi thật r ồi, đi mất r ồi... 6 năm trời... như 1 giấc mộng dài cuối cùng cũng phải tỉnh mộng...

DÒNG ĐÒI NỖI TRÔI

Lê Vũ Trọng Nghĩa
www.dtv-ebook.com

Chap Cuối (P2-Ending)

Địa ngục tinh thần - sẽ là đao to búa lớn khi nói vậy nhưng quả thực với riêng bản thân tôi chuỗi ngày vừa qua tựa chung 1 phần có thể ví von như vậy. Trống rỗng trong cả suy nghĩ lẫn tâm trí. Đáng sợ nhất là mơ bồng bong tỉnh trong mơ, mơ trong tỉnh cứ bu bám đầu óc khiến tôi nhiều lúc trở nên si mê ko biết đâu là thực tại. Có lần đi bộ còn suýt bị xe đâm chỉ vì ko nghĩ là mình đang sang đường. Nhiều sáng thức dậy tôi vô thức vồ lấy đt, nt chúc ngày mới theo thói quen rồi giật mình, lại xóa đi khi chợt nhớ ra 1 đi ầu. Để rồi sau đó chỉ biết vò đầu lắc lắc, mong sao những gì xảy ra chỉ là 1 cơn ác mộng.

Rượu say, đờn tỉnh - chính trong thời điểm luân quần ấy, 1 người đã xuất hiện khiến tôi tỉnh lại với thực tại. Ko ai khác chính là KN... 1 trận đờn như tử tử đâm tay chân và tử chính anh ta.

- Dám làm nhiều việc sau lưng tôi như vậy, kẻ cũng xem như cậu lớn mặt đấy. Nể mặt cậu từng là bạn cái Ngọc, cũng từng là nv thân cận của tôi, xem như gặp gỡ hn thay cho lời cảnh cáo. Chuyện giữa cậu và nó từ giờ chính thức chấm dứt. Tôi ko muốn gặp cậu trong hoàn cảnh này lần nào nữa vì lần tới chắc chắn cậu ko còn người ngợm nguyên vẹn như thế này đâu.

KN trước giờ đã nói là làm nên tôi hiểu anh ta ko nói suông. Chuyện này đến tai anh ấy hẳn là từ miệng Hoa chứ bản thân Ngọc chắc chắn chẳng bao giờ chịu nói ra. Chỉ là chính tôi trong giây phút đau đớn, bê bối ng ỡ góc đường, tựa vẩn lòng mình đã đến lúc phải chấp nhận sự thật. Trận đờn của KN đau đớn về thể xác nhưng 1 phần cũng nhờ nó mà tôi thoát khỏi đám mây mù u mê đã vây quanh mình suốt 1 khoảng tg.

Tôi mặt dày chủ động hẹn gặp Hoa xem như là lần cuối muốn hỏi thăm tin tức về Ngọc.

- Đang có 1 người rất tốt quan tâm đến nó rồi. Chỉ cần anh biến khỏi cuộc đời nó nữa thôi là ổn.

Tôi cười khổ cam chịu lời sỉ vả từ Hoa, thực ra cô ấy chịu hẹn gặp tôi thế này đã xem như nể nang lắm rồi. Qua 1 hồi hỏi han tôi cũng chứng thực đc "người tử tế" ấy ko ai khác chính là T.Hoàng. Rồi cuộc vẫn là linh cảm của mình chính xác - T.Hoàng thực sự có tình cảm với Ngọc. Anh ta rõ ràng có xuất thân lẫn thân thế rất tốt. Chưa kể thâm tình hiện tại khi X và Z vẫn đang trong giai đoạn đầu của sự hợp tác. Ấy là còn chưa nói đến cảm tình có sẵn của bà Liên cũng như KN giành cho anh ta. Nếu T.Hoàng thực sự tốt như vậy hẳn Ngọc sẽ có đc hạnh phúc, ko còn phải gồng mình, ko còn phải chịu đựng nữa... Đi đâu này lẽ ra tôi phải lấy làm vui, vậy mà có sao sống mũi cứ cay xè đến ê ẩm thế này. Đã thực sự tỉnh rồi đấy nhưng phải quên đi nữa... Quên đi những chuyện cũ... quên đi Ngọc... quên đi mối tình đầu, cũng là duy nhất... Hà Nội, có lẽ cũng đã đến lúc phải xa nơi này rồi...

Suy nghĩ trên tôi từng cố trốn tránh nhưng cũng đến lúc phải quyết định. Tôi đến thăm anh họ, vừa hỏi han tình hình cty hiện tại, vừa tiện thể tâm sự chuyện tôi tính rời HN. Anh cũng ko có ý kiến gì về chuyện tôi muốn vào Nam lập nghiệp, dù sao nhà cửa dưới quê tôi cũng bán hết rồi. Mối liên kết duy nhất còn lại chỉ là mộ phần đđ và họ hàng mà thôi.

- Tình hình cty anh dạo này thế nào rồi, đã giải quyết xong quyết toán với mấy chủ đầu tư kia chưa?

- Hajzz...

Anh họ thở dài ảo não khi nghe tôi hỏi chuyện làm ăn, kiếp làm cai, thâu phụ. Ăn rơi ăn vãi công trình từ các chủ đầu tư lớn. Làm chưa xong thì bị ép tiến độ, xong rồi lại bị chậm nghiệm thu quyết toán. Bị ngang nhiên chiếm dụng vốn mà vẫn phải niêm nở để đòi tiền. Lương nhân công

nhieu khi còn nợ mà vẫn phải chạy vay vay mượn để xin dự án. Đơn giản làm nghề này mà ko có dự án quay vòng là cần chắc "chết".

- Dự án bên... cty X vẫn chưa đến hạn hả anh?

- Uhm, mà sao đang dựng máy lại nghỉ ở đó, thấy nó bắt đầu khó khăn ah?

Nghe anh họ nói vậy tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ, cty của anh lẽ ra còn có thể kiếm đc nhiều công trình hơn nếu X giành đc mấy khu đất kia. Chỉ tiếc vì tôi mà...

Thời gian chuẩn bị cho sự chuyển đổi tương đối thành thoi nên dạo này tôi hay đi lại quê - HN để thăm họ hàng và thấp hương mộ phần gđ. Tôi cũng thường qua thăm mộ ct Đặng mỗi khi từ quê trở lại HN. Dù gặp nhau ko nhiều nhưng những ấn tượng trong qk khiến tôi có cảm tình rất tốt với ông ấy. Đã có lúc tôi từng nghĩ tương lai sẽ được làm con rể, được hàng ngày gọi ông là "Bố" trên cty cũng như ở nhà, được..

. Vài bông cúc tươi thay cho những bông đã hơi héo.

- "Sau này vào Nam rồi, chắc con ko còn đến thăm bố thường xuyên đc nữa. Thông cảm cho con bố nhé!!!"

Bụng của My lộ hẳn rồi con bé mới chịu làm đám cưới, đám cưới vui như hội ấy vì con bé đông bạn đông bè mà. Đợi tiệc mừng này kết thúc tôi mới chia sẻ quyết định vào SG sống với a.Mạnh và đám bạn của mình. Khỏi phải nói tất cả bất ngờ thế nào khi nghe tin ấy, với Trà, My và Xuân chóa còn có thêm vài phần sốc nữa.

Thời điểm chính thức rời HN vào SG sau nhiều lần nấn ná cuối cùng cũng đc tôi lên lịch cụ thể. T.Dương cho đến hn mới biết tin sau khi nghe tôi nói chuyện trả phòng vào cuối tháng. Từ sau chuyện đổ vỡ của tôi, cũng tội cho T.Dương khi đến giờ cô ấy vẫn ko thôi cảm thấy có lỗi.

- Vẫn còn áy náy hả, áy náy nhiều thì đem mồi lên phòng tôi. Sang làm thêm 1 trận say nữa trước khi tôi bái bai HN đc chứ, haha.

Tôi lại cười khích bác T.Dương nhưng cô ấy chẳng 1 tia hưởng ứng. Chuyện say mềm với T.Dương giờ đã trở thành vô cùng nhạy cảm rồi. Nhìn T.Dương cứ cảm mặt vô Lap chat chit với bạn bè, tôi đâm nhàm chán. Vừa quay qua quay lại định chào cô ấy thì trước mắt lướt qua 2 hình ảnh khá quen thuộc. Bức ảnh trên face 1 người bạn của T.Dương, chụp khá nhiều người kiểu cách học sinh - sv, có thể là 1 nhóm bạn. Hầu hết là người ngoại quốc, khung cảnh xung quanh cũng là ở nc ngoài. Nếu chỉ có vậy thì chẳng có gì đặc biệt nhưng đi đâu đặc biệt làm tôi phải chú ý, xen giữa đám sv ngoại quốc đó chính là hình ảnh T.Hoàng và Vinh thân mật bóp cổ nhau tạo hình vui nhộn, cả 2 đều cười rất tươi. Bức ảnh chụp bằng dslr nên chất ảnh rõ nét, zoom hình lên tôi có thể khẳng định là mình nhìn ko nhầm. Từng mảnh ghép trí nhớ lướt nhanh qua đầu, T.Hoàng từng 1 lần đến X tìm Ngọc nhưng ko gặp, khi đó anh ta trực tiếp gặp mặt Vinh nhưng cả 2 đều tỏ ra lạ lẫm ko quen biết. Tại sao lại vậy chứ??? T.Hoàng vừa du học về, Vinh qua lời tay Trường kể cũng từng tốt nghiệp bên nước ngoài, thậm chí còn từng làm cho cty đối thủ của X. Bản khoản là vậy nhưng ko biết phải cắt nghĩa ra sao. Suy nghĩ 1 hồi tôi mới tỉnh ngộ giờ mình chẳng còn chút nào liên quan gì đến X và gđ Ngọc. Vậy có nghĩ cũng chẳng để làm gì, có thể T.Hoàng và Vinh khi đó gặp nhau chỉ là lần gặp gỡ duy nhất. Sau vài năm có quên cũng là bình thường. Còn chưa kể nếu là người giống người, dù đi đâu này rất khó xảy ra.

Nhưng nếu họ thực sự quen nhau, thậm chí là bạn của nhau thì sao? Nếu thật thì tại sao lại phải "đóng kịch"? Phân vân trước nhiều quyết định thì cứ nên chọn những quyết định sao cho sau này khỏi phải hối tiếc nhiều nhất "tại sao ngày xưa mình lại ko làm vậy". Nghĩ vậy tôi bèn lấy máy gọi cho KN, màn hình đt vẫn hiện lên dòng chữ "a.Nguyên" quen thuộc.

Đến SG vào 1 ngày mưa lớn, ngày trước cùng KN ra vào thường xuyên nên tôi cũng đã quen với thời tiết trong này. Mấy ngày đầu ăn uống có phần hơi kém vì chưa quen khẩu vị. Sau lộ mọ, tự đi tìm tòi quanh TP rồi

lượn lơ sang hẳn vài tỉnh thành lân cận. Mỗi lần đầu đi tới mệt lả, đói meo mới ăn uống nên dần dà cũng quen dần khẩu vị. Người dân trong này thân thiện và nhiệt tình hơn nên tôi "khoái" họ lắm. Sau hơn tháng làm quen và cảm nhận dần nhịp sống trong này thì tôi cũng tìm đc cv mới. 1 cty về xnk mà Trà giới thiệu, ban đầu tôi cũng ko nghĩ là mình sẽ làm cv này đâu nhưng hơn 1 tháng sống trong này, tư tưởng thoải mái dần nên tôi cũng có chút hứng khởi với cv mới mẻ này. Dù sao thì cuộc sống vốn đc tạo thành từ vô vàn những trải nghiệm. Thay mới những đi đâu đã cũ cũng giúp bản thân có những góc nhìn mới mẻ hơn.

Cv mới yêu cầu đi lại nhiều từ cty cho tới thực địa xuống hiện trường. Hàng ngày tiếp xúc với giấy tờ, chứng từ, invoice... các loại thủ tục, luật định... Nói chung cũng đủ để cả ngày bận rộn, dù vậy tôi vẫn chưa quên đc cảm giác làm việc ở X... và Ngọc...

1 ngày, thằng ku Hải (thằng em ngày xưa cùng học boxing, giờ làm cho cty anh họ tôi) vào SG ăn cưới tiện thể thăm tôi, nghe nó nói chuyện mới biết cty anh họ tôi đang gặp khó khăn về tài chính. Nợ quyết toán từ các chủ đầu tư chưa đòi đc nên đã đến nc phải vay lãi cao để trả lương và các chi phí. Tôi gọi điện trách ông ấy vì sao ko chia sẻ r ồi lập tức xin nghỉ, cùng Hải bay ra HN. Ae bàn bạc thống nhất rút hết tiền bán nhà của tôi hỗ trợ anh họ trả nợ. Mặt khác tôi quyết định gọi điện hẹn gặp KN. Định trực tiếp đến X nhưng anh ta dời điểm hẹn sang quán bar mà ngày trước cả 2 vẫn hay đến.

- Là cty của anh họ cậu???

Lý do tôi hẹn gặp KN chỉ đơn giản là về việc thanh quyết toán cho công trình của anh họ. Từ đầu đến cuối cuộc gặp chỉ có vài phút mà ko nói thêm bất cứ 1 chuyện gì khác.

- Thôi đc r ồi, về khoản quyết toán cho cty anh cậu tôi sẽ có quyết định sớm nhất. Còn có đi đâu này... tôi vốn vẫn thắc mắc... tại sao h ồi đó cậu lại nói với tôi về chuyện giữa Vinh và T.Hoàng. Tôi nhớ lúc đó tôi đối xử với cậu khá tệ mà.

-À cái này... thực ra em làm ko vì gì cả. Em nói với anh chỉ vì ko muốn sau này phải cảm thấy tiếc nếu có chuyện gì đó xảy ra thôi. Cám ơn anh vì cuộc gặp hn, hy vọng vấn đề quyết toán của anh em sớm đc giải quyết.

KN nghe tôi nói vậy chỉ nhẹ gật đầu, đoạn tiếp tục ng ồi lại uống rượu mặc cho tôi rời đi

3 tuần sau cuộc gặp KN, tôi nhận đc tin từ anh họ thông báo công trình bên X đã đc duyệt quyết toán 100%. Vấn đề tài chính cty tạm thời đc giải quyết dù vẫn còn vài chủ đầu tư khác nấn ná trì hoãn. Tôi hài lòng với lời hứa của KN, vừa suy nghĩ chuyện cảm ơn anh ta thì U.Nhi gọi tới. Hơi bất ngờ vì con bé tự dưng lại liên lạc nhưng sau khi nghe điện tôi còn sốc hơn vì loạt sự việc vừa xảy ra. Là tin đồn về việc Y lôi kéo thành công vài nhà đầu tư đột ngột rút vốn khỏi dự án đang triển khai của Q trên nền 4 khu đất đấu giá cùng 1 vài dự án khác. Điều tương tự cũng đc X giành cho Z với tổ hợp dự án mà cả 2 đang hợp tác. Bất ngờ bị thoái vốn đồng loạt như rút dao găm khỏi vùng động mạch chủ. Cả Q và Z đồng thời thiệt hại nhưng Q thâm hơn nhiều vì phương thức kd "trèo cao nhờ phụ thuộc ngu ần vốn liên kết". Đến giờ khi các ngu ần vốn này đồng loạt rút khỏi, liên khiến Q hoàn toàn đổ sập. Người ngoài nhìn vào thì tha hồ đặt giả thiết và phân tích, về phần tôi chẳng mất công cũng đc U.Nhi bật mí sự thật. Số là bắt ngu ần từ việc KN cho it kiểm tra Lap của U.Nhi, phát hiện máy con bé bị dính phần mềm gián điệp sao chép các nội dung. Truy ngược theo các dữ kiện, bức ảnh của Vinh - T.Hoàng và mqh ngày 1 thân mật giữa Vinh và Nhi thì kẻ "gián điệp" ko ai khác chính là anh ta. KN sau đó thực hiện 1 cuộc trao đổi q.trọng với G.Huy. Biết đc biên bản ghi nhớ giá ngày trước với W đc 1 người ko tên gửi đến cho G.Huy. Sau khi xâu chuỗi các mối hợp tác liên nghi ngờ Z giả quỷ giả thần tài chính của chính mình. Nhún nhường ký giao kết cùng X nhưng sự thật sau lưng lại ngấm ngầm lên kế hoạch thao túng. Tranh thủ ô.Luân tan giã với X và tình hình rối ren khi ct Đặng qua đời. Z đứng sau lôi kéo hùn 1 phần vốn giúp Q qua mặt X mua lại 4 khu đất đấu giá. 1 mặt lại giật dây Q hợp tác với Y, lợi dụng mqh đối thủ cạnh tranh giữa X và Y để mượn 1 phần tay Y "đánh" cho X mệt mỏi. Lúc bấy giờ Z mới ra mặt huy động ngu ần vốn góp giúp X với lòng tin là

1 đối tác quen thuộc. Mặt khác tận dụng sức ảnh hưởng hối thúc hôn gia của Ngọc với T.Hoàng. Theo di chúc của ct Đặng thì Ngọc đc thừa hưởng 1 số cổ phần ko hề nhỏ. Chỉ cần T.Hoàng khôn khéo dùng tình cảm lay động đc Ngọc là hoàn toàn có thể khống chế số cổ phần đó để ngày càng tiến sâu hơn vào trong lòng X. Đối tác quen thuộc, bạn thân lâu năm tất cả cũng ko bằng 1 chữ Tiền, cả 3 bố con họ Trần này quả thực quá độc.

G.Huy sau khi phán đoán người gửi biên bản kia có thể chính là Vinh - 1 người bạn, người thân của T.Hoàng đc cài vào X - mới đình ninh cty Y của mình bị lợi dụng trắng vốn. Tất nhiên anh ta khá giận dữ nhưng đề nghị sau đó của KN cũng giúp anh ta giãn ra phần nào. 1 vài cổ đông trong Q vốn đã bị KN lôi kéo thành công trước đó. "Giá trị lôi kéo" này hiện tại vẫn còn khi KN huy động 1 lượng tiền dựa trên sự hợp tác với gđ Trà. Chỉ cần thêm 1 cú sốc lớn đủ khiến Q sảy chân là X lập tức có thể thâm tóm số cổ phần này, sau đó nhượng quyền lại cho Y. Lôi kéo đủ đến mức quá bán thì việc thâm tóm sát nhập cty Q, tất cả đều nằm trong tay G.Huy. Chính nhờ đề nghị hấp dẫn đó mà Y chấp nhận bắt tay X, "tiêu diệt" Q và "đánh" tả tơi Z như diễn biến tài chính trong suốt những ngày vừa qua.

Nghe tin này xong tôi cũng chỉ cảm thấy phần nào an ủi vì nỗi oan ức của mình đc minh bạch. Dù vậy, tất cả mọi cảm xúc cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi vì hiện tại tôi đã ko còn là người của X nữa.

Chiều hn, lúc ra bãi lấy xe đở xuống hiện trường thì tôi bất ngờ bị 1 cơn đau quặn quại nhói lên ở vùng bụng. Đau đến phải cúi gập người xuống vì khó thở. Đáng nói cơn đau này ko phải là lần đầu tiên, nó đã xuất hiện suốt nửa tháng nay, lúc đau nhiều đau ít biểu hiện rất thất thường. Nhiều lần định đi khám nhưng ngại vì lý do cv nên tôi đều khất lần. Dùng thuốc giảm đau có đỡ nhưng cơn đau vẫn ko dứt điểm. Sau nhiều trì hoãn, cuối cùng vẫn phải lê thân đến bv. Tưởng chỉ là đau bụng bình thường nhưng hóa ra nó lại phức tạp hơn tôi nghĩ. Phải qua 2 lần khám tại 2 bv khác nhau mới phát hiện đc nguyên nhân cơn đau là do 1 khối u nằm ở phúc mạc (nếu bạn nào đọc từ những ngày đầu hẳn vẫn nhớ có lần mình nhắc về bệnh này và thỉnh thoảng vẫn bị đau bụng, phải dùng thuốc). Bác sĩ

trấn an chưa có kết quả xét nghiệm chưa cần quá lo lắng nhưng tôi biết bệnh này ko hề đơn giản như ông ta nói.

"- Gen nhà mình có mầm ung thư thì phải, trong họ có 2 chú bác đầu mất vì "thằng" này. Mà cũng phải cẩn thận đấy, đi làm ăn uống tiếp khách chừng mực thôi. Tiền nhiều hay ít cũng ko q.trọng bằng sức khỏe đâu."

Lời anh họ cảnh báo hồi tôi mới ra trường văng vẳng vang lên trong đầu. Bác và chú tôi đầu mất vì K, đặc biệt chú tôi cũng bị chính căn bệnh K phúc mạc này hành hạ. Cơn gió nhẹ sau cơn mưa thổi qua mát mẻ nơi hành lang bv. Bước ra khỏi phòng khám, tôi thoải mái hít hà trọn vẹn từng luồng khí mát. Thấy lòng mình nhẹ tênh 1 cảm giác thanh thản ko lo sợ, ko vướng bận. Tâm lý buông lơi bản thân, sẵn sàng chấp nhận mọi an bài của số phận. Chỉ 1 quãng đường từ bv về cty mà rất nhiều suy nghĩ, hình dung ko ngừng hiện lên trong đầu tôi. Nếu là u lành tôi sẽ tiếp tục sống, tiếp tục 1 cuộc đời với nhiều trải nghiệm đang chờ đợi. Còn là u ác... thì sao chứ, tôi sẽ ko mất tg vào việc nằm 1 chỗ để đi điều trị. Thay vào đó sẽ là những chuyến du lịch, đi nhiều nơi nhất có thể cho đến lúc chết. Khi ấy chết cũng là chuyến đi cuối cùng đưa tôi đoàn tụ cùng bố mẹ và đưa em trai bé bỏng. Hầu hết mọi thứ đầu đc tôi lạc quan hóa, duy chỉ có Ngọc là vẫn còn đó sự băn khoăn. Nếu tôi chết đi, sẽ ko còn đc cùng cô ấy hít thở chung 1 bầu trời nữa. Ngọc vẫn chưa yêu ai khác kể từ khi chúng tôi c.tay, mặc cho T.Hoàng trong tg đó ra sức tấn công, bày tỏ thiện chí. Biết đc những đi đầu này đều do Trà tâm sự. Cô ấy dạo này thường qua lại với KN và gđ bên đó nên có thể chứng thực việc Ngọc vẫn chưa quên đc tôi. Nếu còn nặng tình vậy, hẳn cô ấy sẽ đau lòng lắm nếu bệnh tình của tôi xấu đi.

Xuân chóa tiện công tác ghé qua thăm, tình cờ nhìn thấy đồng hồ sơ bệnh án liền trách móc tôi rất nhiều vì ko thông báo gì cho mn, chỉ biết "ích kỷ" âm thầm chịu đựng 1m. Tôi biết nó mắng đúng nên chỉ đành cười gượng nhờ nó giữ bí mật cho đến khi có kết quả xét nghiệm chính thức.

Nghĩa trang quê tôi... đêm qua mưa to mà sáng nay trời cứ phủ 1 làn sương mỏng se lạnh. Không gian trở nên tĩnh lặng nơi những lối đi ngắn

cách những năm m ò. Tôi hơi co người lại vì lạnh, lững thững bước từng bước men theo con đường đất, nơi trông ra 1 khuôn viên với những cây bằng lăng xòe tán rộng. Tiếng xào xạc mỗi lúc một rõ rệt... tựa tay lên những năm m ò thờ dốt. Bây giờ, nhiều lúc tôi thấy mình thật giống 1 ông lão 80, chỉ lê mình đi cũng đã mệt phờ vì cơn đau quặn nơi thành bụng ... Cái sức sống của tuổi 25 biến đi đâu mất sạch r ã? Tôi bặm môi, bước tiếp, có lẽ liều thuốc hq vẫn còn tác dụng... Cố đi đến đầu h ã, tôi ng ã xuống ngẩng mặt lên nhìn bầu trời nhưng ko thấy gì cả ngoài 1 tán lá dày đen thẫm, xuất hiện lỗ chỗ những vệt sáng của ánh nắng nhạt mờ mờ phía trên. Để tâm trí trôi đi lạng lẽ... gió hình như cũng thổi mạnh hơn. Chợt phát hiện bên thân cây trước mặt đâm ra 1 ch ã non nho nhỏ, đứng cô đơn trơ trọi 1m. Nhìn ch ã xanh ấy sao cô đơn giống cuộc đời tôi thế. Gục mặt xuống cánh tay, chơi vơi trong 1 mớ tâm trạng không định hình nổi. Lặn sâu trong đó là nỗi nhớ vẫn thường bị tôi cố tình chôn lấp.

...Đã nửa năm r ã! Thế là anh cũng đã sống mà ko có em 1 cách đúng nghĩa trong từng ấy tg. T.gian đi qua trước cửa, giống như là t.gian chết... vô h ò. Ko biết giờ này cô ấy ra sao? Đang vui hay buồn? Tôi ko tìm lòng nổi, thốt lên 1 tiếng thở dài xen lẫn tiếng gió da diết lẫn trong những tán lá... - Ngọc ơi... anh nhớ lắm... anh yêu em!!!

- Em cũng yêu anh!!!

Tôi ngẩng mặt lên vì giọng nói quen thuộc, chỉ 1s sau nc mắt như muốn trào ra. Buông rơi hết mọi suy nghĩ trước đó, tôi giang rộng 2 tay ôm bóng dáng đang đứng trước mặt mình vào lòng. Ngọc cũng ôm chặt lấy tôi, nước nở như một đứa trẻ... thì thầm giữa những tiếng nấc.

_ Sao lại bắt em chờ lâu thế? Sao lại thế hả? Anh vẫn yêu em mà, phải ko?

_ Anh xin lỗi!

Tôi đẩy đầu Ngọc ra xa hơn một chút để có thể nhìn rõ hơn, niềm hạnh phúc ánh lên trong mắt sau nhiều ngày xa cách.

- Em lạnh ko?

- Ko, có anh ôm em rồi mà.
- Ừm... mà sao sớm thế này em đã ở đây làm gì vậy?
- Mộ "bố mẹ và em trai" ... đầu tháng và rằm ngày nào em cũng về thắp hương mà.
- Thật thế ư? - giờ tôi mới hiểu vì sao mấy ngôi mộ của gđ đạo gần đây lúc nào cũng thơm tắt và thay hoa liên tục.
- Có gì ko thật chứ, cũng như anh hay đến thắp hương bố em thôi mà.
- Ờ, sao em biết... em nhìn thấy ah?
- Từ hồi anh còn chưa vào SG cơ, nhìn anh loay hoay cắm đám cúc vào lọ em thương lắm nhưng vì ghét nên chỉ đứng từ xa nhìn vậy thôi.
- Anh xin lỗi nhưng anh thì là chưa làm gì có lỗi với em cả. Chuyện hôm đó với T.Dương chỉ là...
- Ko cần nói nữa, em tin anh mà - Ngọc đưa tay lên miết lấy môi tôi. - ... Xa nhau rồi em mới biết là mình chỉ cần đc yêu anh thôi...
- Uhm, nhưng mà... anh hiện tại.. anh hiện tại đang bị...
- Xuân kể với em rồi, là bệnh thì sao chứ, sống chết thì đã sao. Chỉ cần biết mình yêu nhau trọn vẹn như lúc này thôi là em thấy mãn nguyện rồi.

Nghe Ngọc nói vậy, tôi cúi xuống hôn nhẹ lên viền môi hồng hồng của cô ấy. Bầu trời hình như đã tan bớt mây mù, nắng đã có màu vàng rộm hơn rồi. Tình yêu chân thành vượt qua những lo âu, những hy sinh riêng lẻ, những hiểu lầm, những khổ đau... cuối cùng trở về nơi chúng xứng đáng đc trân trọng. Mãi mãi ko mất đi hạnh phúc.

P/s: 2 ngày sau Ngọc theo tôi bay vào SG nhận kết quả xét nghiệm. Cả 2 đều xác định trước tâm lý và "lịch trình" riêng cho mỗi tình huống tốt hoặc xấu. Ngọc nắm chặt tay tôi trên suốt quãng đường đến bv. Tôi trấn an cô

ấy ko phải nghĩ nhiều nhưng bản thân giờ phút ấy chính là tột cùng căng thẳng.

Kết quả xét nghiệm: âm tính, ko phát hiện có tế bào ung thư.